

Giới thiệu Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng

Nội Dung Truyện:

Cận Từ Kỳ là cô dâu bị bỏ lại trong đám cưới của mình với thanh mai trúc mã Tô Hành Phong. Chủ rể vì nghe theo tiếng gọi tình yêu mà để cô bơ vơ nơi lẻ đường.

Cô là nhân vật chính trong truyện Hôn Sủng - Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng. Một cô gái con nhà quyền quý, đúng chất tiểu thư sang chảnh nhưng lại rơi vào tình yêu với anh Tổng Diễn Kỳ. Cô trầm luân với anh vào một đêm nhưng không ngờ chính lại là định mệnh để cả đời cô phải vướng vào. Hôn nhân của cô với anh giá ngàn vàng cứu gia tộc thoát nguy.

Anh, Tổng Diễn Kỳ, người hội đủ cả vô si, đen tối, dụ dỗ, hãm hại, lừa gạt. Anh chính vì vậy mà níu được chân cô và trở thành ba ba của Cận Mỗ Mỗ đáng yêu, lanh lợi. Hôn nhân này bắt kể ban đầu là vụ lợi nhưng học thực sự đã động tình.

Cùng đón đọc truyện ngôn tình đặc sắc này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thiên Kim Nhà Họ Cận

[Cận tiểu thư, Tô tổng đang cùng Kiều Niệm Chiêu ở chung trong một phòng hạng sang tại khách sạn Hilton.]

Ánh sáng thạch anh sáng ngời dừng trên màn hình điện thoại di động, cũng để cho nội dung của đoạn tin nhắn hiện ra rõ ràng hơn ánh vào tròng mắt nâu nhạt gọn sóng rồi biến mất không dấu vết, ngón tay thon dài mang theo bao tay voan mỏng lướt nhẹ một điểm trên màn hình, xóa bỏ đoạn tin nhắn.

Màn lụa mỏng rủ xuống nhẹ nhàng đong đưa theo gió đêm tung bay, cô vẫn đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn ra hồ nước trong vườn hoa u tĩnh, trong tay vẫn nắm lấy điện thoại, ánh mắt sâu xa mà hững hờ.

Một người đàn ông sự nghiệp thành đạt cùng một phụ nữ xinh đẹp mê người nửa đêm sống chung một phòng, củi khô lửa bốc, cái gì sẽ phát sinh không cần nói cũng biết, hơn nữa cây củi khô và đồng lửa đỏ ở chung cũng không phải ngày một ngày hai rồi.

"Nghe nói hợp đồng của Kiều tiểu thư và công ty quản lý hiện tại đã hết hạn, trợ lý của Kiều tiểu thư lại cùng cấp cao của công ty Phong Kỳ giao thiệp, có phải Kiều tiểu thư đã dự tính đến việc nhảy vào Phong Kỳ có phải không?"

"Ha ha, chuyện này tôi không biết rõ tình hình, ngoài diễn xuất cùng ca hát ra thì những chuyện khác tôi đều giao cho trợ lý của tôi tùy ý mà sắp xếp, cho nên về vấn đề này không thể cho các anh một đáp án rõ ràng, vô cùng xin lỗi."

Trên tivi LCD vẫn phát lại chương trình của buổi trao giải điện ảnh tối qua tại Hollywood, giọng nữ thanh lịch tao nhã mà ngọt ngào cùng kèm theo âm thanh của máy chụp ảnh quanh quẩn khắp trong phòng ngủ, khiến cho Cận Từ Kỳ vẫn trầm tĩnh không nhúc nhích đứng ở bên cửa sổ mà xoay người lại.

Trên màn hình to lớn, Kiều Niệm Chiêu đứng tại Đại lộ ngôi sao, mặc một bộ đầm dạ hội trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh mềm mại ưu nhã được búi lên, tóc mai dí dỏm rơi xuống vài sợi, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thanh thoát chiếu cố mà nở một nụ cười, lập tức sẽ trở thành tiêu điểm cho ống kính truy đuổi.

Trong vòng hai năm qua ở giới giải trí Kiều Niệm Chiêu là thiên hậu mới nổi, nhờ vào dáng ngoài thuần khiết thoát tục mà thành một phái riêng ở trong vạc dầu, khi kỹ năng diễn xuất và ca hát được khẳng định đồng thời cô cũng đoạt được danh hiệu "Ngọc nữ thanh nhã".

"Trước đây không lâu có tạp chí đăng Kiều tiểu thư cùng tổng giám đốc Phong Kỳ Tô Hành Phong trong nhà hàng của một khách sạn hình ảnh có chút thân mật, không biết vị hôn thê là thiên kim Cận thị của Tô tổng có đi tìm Kiều tiểu thư hay không.?"

Phóng viên càng đưa ra câu hỏi càng phát ra sự sắc sảo, âm thanh răng rắc..soạt soạt liên tục không ngừng, Kiều Niệm Chiêu hướng về phía ống kính nhẹ nhàng mỉm cười, không hề chột vọt trốn tránh, cũng không hề cố ý khoe khoang đắc ý.

"Có chuyện như vậy sao? Tôi chỉ biết là Tô tổng luôn bận rộn với công việc, tôi nghĩ mọi vị hôn thê thấu tình đạt lý thì không nên oán giận một người chồng luôn cố gắng nỗ lực như vậy." Thanh âm tao nhã: "Phát triển sự nghiệp của mình là ước mơ của mỗi người đàn ông, bất kỳ một người vợ nào đều

cũng sẽ vui mừng với thành công của chồng mình.”

“Đó là lí do vì để cho Phong Kỳ như hồ mộc thêm cánh mà Kiều tiểu thư chuẩn bị gia nhập vào, là ý này sao?”

Phóng viên nói gần nói xa rồi đặt câu hỏi, Kiều Niệm Chiêu cười nhạt, không trả lời, nhưng ống kính chưa từng rời khỏi gương xinh xắn thuần khiết đẹp đẽ của cô nửa tắc. Cận Tử Kỳ vẫn lẳng lẳng lắng nghe, trên mặt ngay cả một chút dao động cũng chưa từng xuất hiện.

Cô dường như đã quên mất người đàn ông cùng nữ minh tinh đây đưa không rõ chính là người sắp cùng mình tiến vào điện đường hôn nhân, cũng quên ngày mai họ sẽ phải cử hành hôn lễ, hơn nữa đã quên giờ phút này hẳn đang cùng người phụ nữ kia ở trên giường.

Bởi vì cô hiểu rõ đây chính là quy tắc ở xã hội thượng lưu, khi thì chơi đùa khi thì nghiêm túc, nếu như quá mức nghiêm túc bạn sẽ thua.

Cửa phòng ngủ lặng lẽ bị đẩy ra, Cận Tử Kỳ đem tầm mắt từ trên ti vi thu hồi, người hơi xoay lại, bộ dáng linh hoạt nhanh gọn, nhưng trông cực kỳ xinh đẹp, tà váy lụa trắng mỏng nhẹ nhàng phất phất bay, cô không nhanh không chậm nhìn qua, cũng không nhanh không chậm đi tới bên giường lớn kiểu Châu Âu nhẹ nhàng ngồi xuống. Ngoài cửa đã vang lên tiếng người giúp việc cung kính hỏi:

"Đại tiểu thư, áo cưới cùng lễ phục từ nước Pháp đã chuyển về, bây giờ cô có muốn mặc thử một chút không?"

"Làm phiền cô, chốc lát tôi sẽ xuống ngay."

Cô giống như là công chúa Châu Âu cao quý bước ra từ bức tranh sơn dầu, ngũ quan thanh nhã trắng trong thuần khiết vô cùng điềm tĩnh, đường nét có chút cổ điển, thỉnh thoảng hơi mỉm cười, cũng là thần nhiên nhàn nhạt, toàn thân trước sau luôn mang theo hương vị thanh khiết gọn gàng sạch sẽ.

Trên người cô không có bất kỳ đồ trang sức nào dư thừa, giống như một đứa trẻ nhỏ mắc bệnh nghiện sạch sẽ, nhưng hai hàng lông mày đen lại tràn đầy khí thế anh hào, không giống với con gái nhà giàu thường nhu mì, cô nhìn qua mang theo vài phần kiêu ngạo thanh cao.

Cận Tử Kỳ luôn đem đến ấn tượng cho người khác, chính cô cũng rất rõ ràng. Trên tay của cô vẫn mang một bộ bao tay voan mỏng, khiến người ta không cẩn thận mà muốn nhìn trộm dò xét chút xiu đến làn da, dường như đó chính là nơi cấm kỵ của cô.

Trước khi đứng dậy đi xuống lầu, cô quay đầu lại liếc mắt đến cái điện thoại bên giường, hình như chần chờ vài giây, nhưng cuối cùng vẫn cầm lên, sau đó nhanh chóng soạn ra một cái tin nhắn rồi gửi đi.

Ở mục tên người nhận tin là Tô Hành Phong, tin nhắn của cô chỉ vắn vắn một câu: Em một lát sẽ mang lễ phục qua.

Giọng điệu trần thuật rất bình tĩnh, không phải là hỏi thăm cũng không phải thương lượng, cô gửi xong tin nhắn thì ném điện thoại lên giường, sau đó cũng không hề ở lại mà ra khỏi phòng ngủ, đối với tin nhắn này có nhận được hay không được hồi âm trong lòng một chút cũng không để ý.

Bên trong phòng khách sạn Hilton, một người phụ nữ vóc dáng nhỏ nhắn yếu điệu đang ngồi trên ghế sofa, trên thân thể chỉ mặc duy nhất cái áo sơ mi nam màu trắng rộng thùng thình dài qua hông, hai chân thon dài xinh đẹp thoải mái bắt chéo lên nhau, cổ tay áo vén lên lộ ra hai cánh tay trắng mịn như ngọc sen, tay trái của cô đang bưng ly rượu thủy tinh chân cao, khi xoay tròn để ly, màu rượu đỏ bóng loáng trong suốt nhẹ lay động.

Lúc chiếc quần tây trang đặt ở cạnh ghế sofa rung rung truyền đến tiếng động, cô chậm chạp dừng lại động tác đang đưa rồi ưỡn oai đặt ly rượu xuống, lướt mắt qua phòng tắm trên tấm kính thủy tinh mờ phản chiếu hình ảnh loã thể khá hoàn mỹ của người đàn ông, mặt không biến sắc mà lấy điện thoại đi động ra, mở ra mục hộp thư đến.

"Có ai gửi tin nhắn tới sao?"

Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính vang lên ở trong phòng, Kiều Niệm Chiêu hơi sững sốt, nhưng lập tức không chút để ý mà đưa điện thoại đi động trong tay lên ngắm nghía, nâng lên đôi mắt trong veo phong tình nhìn đến Tô Hành Phong đang chà lau cơ thể ẩm ướt.

"Chẳng lẽ Tô tổng giám đốc đang chờ đợi điện thoại của vị hồng nhan tri kỷ nào, lại không ngờ đã bị em phát hiện?"

Tô Hành Phong động tác ở tay dừng lại, nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu đang dựa ở cạnh ghế sofa, trên thân thể cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi lấy ra từ va li hành lý của hắn, mảng lớn da thịt trắng nõn được phơi bày ra, cô khom lưng nhón chân nhẹ nhàng bước tới gần, cảnh xuân dưới áo sơ mi như ẩn như hiện, khiến cho hắn cảm thấy khô nóng khó nhịn đồng thời bởi vì cô giận dữ mà lời nói trở nên bất đắc dĩ.

"Chiêu nhi, em là cố ý chọc anh tức giận phải không? Em biết rõ trừ em ra, anh..."

Tô Hành Phong giọng nói tràn đầy cưng chiều bị bao phủ lại trong lúc răng môi giao nhau, Kiều Niệm Chiêu đã muốn phủ lên trên người hắn, chân dài xinh đẹp chặt chẽ kẹp lấy hông của hắn, một tay ôm lấy cổ hắn một tay lưu luyến đặt trên ngực hắn:

"Phong, đến khi anh cùng chị gái kết hôn, thậm chí có đứa nhỏ, anh còn có thể yêu em giống như bây giờ sao?"

"Nếu em đã để ý đến tình yêu của anh như vậy, tại sao lúc đầu không chịu nói với tất cả mọi người thật ra em cũng thích anh, giống như anh thích em, nếu mà em thừa nhận, cô dâu của anh nhất định là em."

Đôi môi mềm mại đã che phủ lấy đôi môi mỏng lạnh lẽo của hắn, không để cho hắn nói tiếp, Kiều Niệm Chiêu cuốn lấy Tô Hành Phong thật chặt, một bên dùng thân thể cọ xát hắn, một bên hướng đến cổ hắn hôn lan tràn, tìm kiếm điểm nhạy cảm.

"Em chẳng qua chỉ là đứa con nhà họ Cận nhận nuôi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh là cháu ngoại duy nhất của nhà họ Tống được sinh trưởng trong một gia đình danh tiếng, tương lai là người thừa kế Tống thị, nhất định phải có một người vợ hiền có khả năng giúp đỡ anh trong sự nghiệp"

Kiều Niệm Chiêu đem cái trán dán lên mái tóc ngang trán ướt sũng của Tô Hành Phong, vuốt ve say đắm, khàn giọng thì thầm, hai tay không tha mà vòng giữ lấy cổ hắn, Tô Hành Phong tuy giận nhưng không tranh luận, bàn tay to vòng lấy eo cô, kéo cô đến bên giường, xoay người nằm lên trên, nhìn xuống khoe mắt cô nhàn nhạt ưu thương:

"Kiều Niệm Chiêu, chẳng lẽ em không thể vì hạnh phúc của chúng ta mà ra sức thực hiện một lần sao? Em cần phải hiểu rõ, đối với Tô Hành Phong anh mà nói, Kiều Niệm Chiêu em so với bất kỳ thứ gì cũng quan trọng hơn!"

"Đối với em mà nói, đoạn tình cảm này so với cái gì cũng quan trọng, cho nên em biết là mình không thể từ bỏ được, em không muốn ngay cả cơ hội yên lặng mà ở lại bên cạnh anh cũng mất đi"

Kiều Niệm Chiêu nâng cổ lên đồng thời kéo đầu hắn xuống, hôn mi tâm hắn đang nhũn nhũn, từ từ hướng đến hôn lên làn môi hắn, đỏ mặt thẹn thùng rơm rớm xuống, bắt đầu cởi bỏ áo choàng tắm trên người hắn.

Tô Hành Phong lái xe vào cổng chính biệt thự, trong ánh sáng do đèn xe phát ra, hắn thấy được một bóng dáng màu trắng ngồi ngay ngắn trên ghế mây ở bãi cỏ trước biệt thự, cao gầy phong phanh, nhưng từ bên trong tản mát ra sự cao quý thanh nhã.

Trong màn đêm u tối, ánh sáng yếu ớt, bóng dáng ấy lúc ẩn lúc hiện mờ ảo như tro bụi, Tô Hành Phong bước nhẹ đến gần, thấy rõ người ngồi trên ghế mây là Cận Tử Kỳ, cô mặc chiếc váy dài bằng tơ lụa trắng như tuyết, thanh thoát gió đêm thổi bay góc váy, đánh vào mắt cá chân trắng nõn.

Không biết cô đã ngồi ở chỗ này bao lâu, Tô Hành Phong quay đầu thấy chén nước bên cạnh, là một chén trà xanh đã lạnh, vài lá trà lác đác trôi lơ lửng ở trên mặt nước, phải chờ đợi như vậy khiến trong lòng hắn không khỏi dâng lên áy náy.

"Tử Kỳ."

Giọng nói truyền đến từ sau lưng, Cận Tử Kỳ nâng lông mi lên một chút, đứng dậy, xoay người lại, dưới ánh đèn mờ tối nhìn đến người đàn ông anh tuấn mà mỉm cười:

"Em đã mang lễ phục đến, vào ngày mai trước lễ thành hôn anh tốt nhất nên thử một chút."

Giọng nói của cô không nghe ra chút nào mừng rỡ cùng mong đợi, bình tĩnh tựa như mặt hồ không gợn sóng, vẫn không hề đề cập tới lý do Tô Hành Phong vì sao trễ như vậy mới trở về, cũng không hỏi hắn có thấy tin nhắn của cô hay không, chẳng qua mục đích của việc đến đây chỉ để nhắn nhủ hắn.

Tô Hành Phong trong lúc nghe hai từ "lễ phục" cùng "hôn lễ", ánh sáng con ngươi chợt trầm xuống, nhìn Cận Tử Kỳ khoe miệng hơi cong lên cười yếu ớt, hầu kết ở cổ họng lặn lặn, căn bản không nói ra được bất kỳ lời nói tàn nhẫn nào để cự tuyệt, chẳng qua chỉ gật đầu một cái, rất khó tưởng tượng, họ cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Hai người cứ như vậy không nói gì mà đứng đó, gió đêm lướt nhẹ qua, lại không thể thổi tan bầu không khí trầm mặc giữa hai người, Tô Hành Phong trong lòng vẫn nhớ Kiều Niệm Chiêu, cho đến khi Cận Tử Kỳ đi lướt qua hắn mới lấy lại tinh thần: "Nhà họ Cận có người canh gác cổng, tài xế còn đang chờ, em đi về trước."

Tô Hành Phong không giữ cô lại, chỉ là nghiêng đầu nhìn bóng lưng Cận Tử Kỳ, một mái tóc đen như mực dài ngang thắt lưng, váy lụa mỏng màu trắng cứ như vậy trong nháy mắt, hắn lầm tưởng mình nhìn thấy được là Kiều Niệm Chiêu người mà giờ phút này nên ở trong khách sạn.

Cận Tử Kỳ cùng Kiều Niệm Chiêu, một đôi chị em gái không có quan hệ máu mủ, ngoại trừ bóng lưng giống nhau, ngay cả lời ăn tiếng nói cử chỉ cũng giống hệt nhau một cách kì diệu, nếu chỉ nhìn bóng lưng này, sợ rằng thực sự sẽ nhầm lẫn hai người với nhau.

Thế nhưng Cận Tử Kỳ không như Kiều Niệm Chiêu là người phụ nữ nhỏ bé ngượng ngùng đáng yêu, Kiều Niệm Chiêu cũng không như Cận Tử Kỳ ở trong sự nghiệp thường mạnh mẽ cương quyết sắc sảo, Kiều Niệm Chiêu có thể rúc vào trong lòng ngực hắn nói khẽ ngọt ngào, nhưng Cận Tử Kỳ chỉ có thể cùng hắn mặt đối mặt ngồi ở trước bàn hội nghị giải quyết việc chung hay thảo luận vạch kế hoạch công tác hàng năm.

Hai mươi mấy năm qua, trong thời gian đó giữa hắn và Cận Tử Kỳ chỉ một lần có cử chỉ hành động thân thiết là khi hai người vai kề vai ngồi cạnh nhau mà ăn cơm. Nếu so sánh, hắn và Kiều Niệm Chiêu mới là vợ chồng đích thực, quan hệ giữa hắn và Cận Tử Kỳ từ đầu đến giờ quá mức xa cách.

Cô được đào tạo đúng mực danh môn khuê tú thượng thừa, đương nhiên sẽ không chủ động hướng đến đàn ông để lấy lòng, mà hắn, trong lòng còn có một người phụ nữ khác nên cũng không cố gắng đi lấy lòng Cận Tử Kỳ. Buồn cười là cứ như vậy hai người ngày mai sẽ phải kết hôn.

Tô Hành Phong dường như đắn đo thật lâu mới mở lời thương lượng với Cận Tử Kỳ:

"Nếu như một ngày nào đó em muốn ly hôn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể ký tên vào đơn ly hôn."

Bóng lưng Cận Tử Kỳ khẽ run nhưng không thể nhận ra, biến đổi tinh tế chìm ngập ở trong đêm tối, tâm tư cô hoảng hốt nhưng Tô Hành Phong không chú ý tới, hắn chỉ thấy Cận Tử Kỳ đứng chân đứng tại chỗ, không quay đầu lại:

"Nếu khi kết hôn, người trong gia đình họ Cận sẽ không tùy ý ly hôn, cho dù là hôn nhân sai lầm thì cả đời cũng sẽ cùng sai lầm mà đi tiếp ..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làn Đầu Gặp Gỡ Trong Hôn Lễ

Editor: tamthuonglac

Thiên kim nhà họ Cận thuộc bất động sản Cự Ngạc là Cận Từ Kỳ và cháu ngoại của Tổng Chi Nhậm người giàu có số một ở thành phố S là Tô Hành Phong hi kết lương duyên. Hôn lễ ngày hôm đó, các nhà truyền thông thành phố S tranh nhau theo sát để quay chụp lại toàn bộ hành trình hôn lễ, từ khoản tiền chiếc Rolls-Royce limousine mới nhất mà cô dâu ngồi cho đến việc suy đoán thân phận các khách mời tham dự tiệc cưới, đều có thể trở thành tiêu đề trang nhất trên báo Tài chính và Kinh tế ngày hôm sau.

Hôn lễ tại ngoại ô S, ngoài một mảng lớn nông trường được nâng lên chất lượng, còn nghe hai gia đình Tổng Cận đã dùng một số tiền không nhỏ đổi lấy một ngày nông trường ngừng hoạt động, trong vòng một đêm bỏ trí thảm cỏ xanh mênh mông ở nông trường thành hội trường tiệc cưới xa hoa lộng lẫy.

"Thiên kim nhà họ Cận và cháu ngoại nhà họ Tổng là thanh mai trúc mã từ nhỏ, sau khi trưởng thành lại cùng nhau gầy dựng sáng lập nên Phong Kỳ, hiện tại hi kết cũng là chuyện hợp tình hợp lý, xem ra về sau ở thành phố này sợ là không ai dám trêu chọc hai gia đình Tổng Cận."

"Bề ngoài thì vinh quang đẹp đẽ còn sau lưng chua cay cũng chỉ có chính bọn họ hiểu, có điều như gia đình họ Tổng danh tiếng thế này, cơ bản cũng chỉ có thiên kim nhà họ Cận thuộc con gái gia đình quyền quý mới có khả năng bước vào"

"Ha ha, ai nói không được chứ? Cháu ngoại nhà họ Tổng từ trước đến nay vẫn dây dưa không rõ với một nữ minh tinh trong giới giải trí, trước đây không lâu còn chụp được ảnh hai người họ đang trong khách sạn"

Trong phòng rửa tay ở nông trường truyền đến tiếng nghị luận linh tinh của vị khách nữ, bao gồm hăm mộ ghen tị và cả đồng tình, chỉ vì càng lúc càng kích động mà bất quá lên, các cô cũng không chú ý bên ngoài cánh cửa đang khép hờ kia có một bóng dáng trắng như tuyết.

"Nữ nghệ sĩ đó hình như là Kiều Niệm Chiêu, không phải cũng là người mấy ngày trước giành được đề cử trong triển lãm điện ảnh ở Hollywood sao? Nói đến chuyện này mới nhớ, lúc ấy Tô tổng giám đốc dường như cũng đi đến Hollywood, không biết hai người"

Ngoài cửa một bóng dáng khác lóe lên, dường như muốn xông vào phòng rửa tay, lại bị bóng người kia ngăn lại đúng lúc, hơn nữa còn bị bóng trắng mảnh khảnh đó kéo ra khỏi phòng rửa tay, đi đến một góc vắng vẻ.

Cận Từ Kỳ mặc chiếc áo cưới vai trần như trắng non uốn lượn kéo dài trên mặt đất, mái tóc dài của cô được chải đặt gọn gàng ở sau gáy, vòng hoa đội đầu theo nghi thức được khảm kim cương tinh vi cài trên tóc, bàn tay cô mang bao tay voan mỏng nâng tà áo cưới đi đến một góc yên tĩnh thì quay người lại, ngũ quan sắc sảo thanh tú rạng rỡ, đồ trang sức trang nhã tinh tế, nhưng không thể che giấu được nét mặt lạnh lùng hùng hờ.

Cô nhìn cô gái mặc áo phụ dâu đang thờ hồn hèn ở sau lưng mình dặn dò: "Tiêu Tiêu, em đi giúp đám người A Lễ tiếp đãi khách ở đằng trước đi, chị ở đây với thợ trang điểm là được rồi."

"Chị Từ Kỳ, mới vừa rồi những lời đó chính chị cũng nghe được, chị xác định bây giờ vẫn còn muốn gả cho tổng giám đốc sao?"

"Hôn lễ sẽ lập tức bắt đầu, hôm nay có mặt ở đây đều là những nhân vật nổi tiếng tai to mặt lớn, Tiêu Tiêu, em nên hiểu rõ, là người thừa kế duy nhất của nhà Cận, chị không thể để cho bất kỳ sai lầm nào xuất hiện."

Tiêu Tiêu nghe Cận Từ Kỳ nói, giọng điệu vô cùng bình tĩnh êm ả, giống như là nói đến việc thực hiện một hạng mục công vụ mà không thể trốn tránh. Cận Từ Kỳ nhìn về phía hội trường hôn lễ cách đó không xa trên nông trường, không có một chút cảm giác gì là thấp thỏm khi mình đang làm cô dâu.

"Chị Từ Kỳ, nếu như em cho chị biết Kiều Niệm Chiêu đã quyết định nhảy máng vào Phong Kỳ chị vẫn kiên trì nguyện ý như vậy sao?"

Cận Từ Kỳ lẳng lặng đứng ở nơi đó, hướng về phía Tiêu Tiêu mặt mũi đang lo lắng nhẹ nhàng mỉm cười, cô gật đầu một cái, "Chị sẽ kiên trì cho đến khi hôn lễ kết thúc, chị nhận thấy Phong Kỳ thích hợp kích thích tiềm chất ưu tú của nghệ sĩ, chị cũng luôn tin rằng, chỉ có thiên kim Cận gia mới xứng đứng bên cạnh người thừa kế Tổng gia."

"Nhưng chị sẽ bị tổn thương, chị Từ Kỳ..."

"Tiêu tiêu thư thì ra đang ở chỗ này, hội trường hôn lễ có chút vấn đề, hy vọng cô có thể giúp chúng tôi ra phía trước xem thử một chút?"

Tiêu Tiêu còn chưa nói xong thì lời nói bị cắt ngang, vừa quay đầu lại thấy nhân viên công ty tổ chức hôn lễ đầu đầy mồ hôi vội vàng gọi cô, trước khi rời đi vẫn lo lắng mà liếc nhìn bóng lưng Cận Từ Kỳ, cuối cùng trở thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Cận Từ Kỳ sau khi nghe tiếng bước chân Tiêu Tiêu đi xa mới xoay người lại, cô không phải không quan tâm đến lời nói của Tiêu Tiêu, nhưng mà quan tâm như vậy cũng sẽ không thay đổi được điều gì, bởi vì cô họ Cận, cô là Cận Từ Kỳ, là con gái Cận gia.

Bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể cùng người đàn ông mà mình quý mến cầm tay nhau đến đầu bạc, chỉ riêng Cận Từ Kỳ cô thì không thể, người cô phải gả không phải nhân vật nổi tiếng trong thương giới thì cũng phải là người trong giới chính trị quyền quý, điểm này vào năm mười tám tuổi cô đã một rõ hai ràng, cho nên cô không hề cố gắng giãy giụa để thoát ra khỏi cái tên gọi "Cận Từ Kỳ" này vì nó chính là gông xiềng. Đó cũng không phải là một loại thỏa hiệp, mà là một phần trách nhiệm...

Cô biết Tô Hành Phong thích Kiều Niệm Chiêu, cô biết rõ, nhưng cũng từ năm mười tám tuổi trở về sau cô đã học được cách giả vờ ngây ngốc, đây là

chuyện bắt buộc để cô tự bảo vệ bản thân mình, cô nghĩ, hôn nhân của cô không cần tình yêu chỉ cần tận tâm tận lực và tôn trọng lẫn nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác hai điểm này đối với Tô Hành Phong mà nói cũng là thứ gì đó khó khăn nhất dành cho Cận Từ Kỳ cô.

Nếu như thực sự Tô Hành Phong ở sau lưng cô mà phản bội hôn nhân của mình, có lẽ ngay cả chính cô cũng không rõ với vỏ ngoài danh môn thực viện như vậy, mình sẽ làm ra chuyện gì

Cho dù những chuyện trước kia của Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu bây giờ phơi bày ra ánh sáng, hôn lễ cũng vẫn phải cử hành, không ai sẽ lo lắng cô đào hôn, cho dù là mất tích thì tất cả mọi người cũng cho rằng đó chỉ là tạm thời, cuối cùng cô nhất định sẽ đứng ở bên cạnh chú rể.

Trên đường chậm rãi đi trở về, đang suy nghĩ chuyện có thể phát sinh, dưới chân không cẩn thận đạp lên một khối đá nhô ra, cả người lao đảo nghiêng về phía trước, lần vẩy quá dài bị giẫm lên, mắt thấy mình sắp phải ngã xuống.

Sai lầm như vậy ở một người đối với bất cứ việc gì luôn theo đuổi sự thận trọng như Cận Từ Kỳ mà nói, quá mức kì lạ, cô không còn kịp tìm được cái điểm tựa nào để chống đỡ ngăn cho mình không bị ngã xuống, chỉ nghe thấy âm thanh giày cao gót bị gãy, sau đó cô luống cuống mà ngã vào một lồng ngực nóng bỏng, bất thành linh, nhưng khiến cho tim cô đang đập loạn dần dần bình phục lại.

Giây phút đó trong đầu cô chỉ còn dư lại một từ: "nóng bỏng", không sai, chính là nóng bỏng, loại nóng bỏng này nhiệt độ như muốn thiêu cháy trái tim cô, da thịt lộ ra trong không khí cô cảm nhận được rất rõ nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Mười ngón tay cô vẫn còn gắt gao chụp lấy một cánh tay, theo bản năng cúi đầu xuống, nhìn thấy người đàn ông cơ thể rắn chắc khỏe mạnh có làn da màu lúa mì. Bàn tay mang bao tay đang bầu vịu buông xuống, nhiệt độ phát ra càng trở nên nóng bỏng. Cô thậm chí ngửi được trên người hắn một cổ mùi mồ hôi nam nhân nhậy, không khó ngửi, ngược lại, khiến cho tâm tư cô rơi vào hỗn loạn mà trước nay chưa từng có.

Trong hai mươi bốn năm qua đây không phải là lần thứ nhất Cận Từ Kỳ cùng một đàn ông ở gần như vậy, nhưng lại là lần đầu tiên cô nhận ra được giữa đàn ông bề ngoài cứng rắn cùng phụ nữ mềm mại có sự chênh lệch kì lạ. Nhưng bản tính vốn lạnh nhậy làm cho cô nhanh chóng che dấu đi cảm xúc không để lại dấu vết mà gạt cánh tay của người đàn ông ra, hơn nữa nâng váy lên tiếp tục đi đến đường nhỏ phía trước mặt.

“Giày của cô

Giọng nói người đàn ông trầm thấp hơi khàn khàn xuyên thấu trong không khí giữa buổi chiều yên tĩnh, Cận Từ Kỳ như bị đầu độc nên quay đầu lại, cô nhìn thấy người đàn ông giúp đỡ cô vừa rồi, không, chính xác mà nói, đó là một người nông dân .

Trên đầu hắn đội chiếc nón rom, mặc một cái áo may ô màu xám có vài chỗ rách thêu chữ Công, quần dài màu đen tùy ý mà cuốn lên, nếp gấp lúc lên lúc xuống không hề có quy luật. Khi Cận Từ Kỳ nhìn sang đồng thời hắn cũng vừa vặn híp mắt nhìn lại, bốn mắt chạm nhau, Cận Từ Kỳ về mặt yên tĩnh không dấu vết chậm rãi chuyển động tại khúc môi nở một đoá tươi cười đậm đậm.

Mỉm cười mang tính hình thức, tao nhã mà hững hờ, cô nhìn đến người nông dân dạng lòi thoi nhưng trông chất phác mộc mạc hơi hơi gật đầu: "Cám ơn."

Đơn giản vì vừa rồi diu đỡ nên cô nói cảm ơn, sau đó chân giẫm lên giày cao gót bị hư mà xoay người tiếp tục đi.

Cô trước giờ không kỳ thị cuộc sống của những người dân lao động ở xã hội tầng thấp nhất, nhưng chưa từng đối với họ có sự đồng tình ôn nhu. Mà Cận Từ Kỳ đối với người nông dân này ấn tượng sâu sắc nhất chính là trên mặt hắn đầy râu ria thêm một mái đầu đen hỗn độn, nhưng ánh mắt hắn vô cùng trong trẻo sạch sẽ.

Rất khó để cho người khác tin được, một người nông dân quanh năm làm việc nhà nông phơi mình dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời để kiếm sống, nhưng còn có thể có được ánh mắt sạch sẽ trong suốt như thế, nếu so sánh với người đó, ánh mắt của cô sợ rằng đã sớm trở nên tê liệt chết lạng mà vẫn đục.

Cận Từ Kỳ hé miệng cười cười đưa lên một độ cong nhỏ, ngược đầu nhìn phía chân trời xanh thẳm, qua hôm nay Cận Từ Kỳ có phải hay không hoàn thành tất cả kỳ vọng của gia tộc Cận gia, đây là thành tựu của một người thừa kế xuất sắc?

Lời của tác giả: Được rồi, nam trúc của nhà ta ra sân có điểm quá thô kệch, yên tâm đi, sẽ thay đổi đẹp trai, thuộc loại soái ca có hình tượng lòi thoi, hahahaha! Về phần có độc giả sẽ hỏi, nữ chủ thể nào không quen biết công tử Tổng gia, cái này nhà giàu thường có bí sử, các bạn muốn biết, sau này xem tiếp sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Không Muốn Đi Qua

Editor: tamthuonglac

Hành khúc đám cưới vang lên khắp bầu trời nông trường, hội trường hôn lễ lộng lẫy xa hoa đã có rất nhiều khách đến và đang ăn uống linh đình, chuyện

trò vui vẻ, tiếng vỗ tay chúc mừng rộn ràng nhộn nhạo, tất cả đều bị vùi lấp ở trong tiếng nhạc lễ vui tươi.

Cận Từ Kỳ cảm bó hoa cưới đi trên dải thảm đỏ, đầu cô phủ một lớp khăn voan mỏng trắng tinh, khuôn mặt thanh nhã yên tĩnh, cùng áo cưới trắng nõn tuyệt đẹp, tạo ra một vẻ đẹp mông lung.

Tô Hành Phong mặc lễ phục màu đen đứng ở nơi đó, dáng người cao ngất, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, nhưng khi nhìn thấy toàn thân Cận Từ Kỳ mặc áo cô dâu thì ánh mắt hần lại đặc biệt trở nên dịu dàng, tựa hồ xuyên thấu qua Cận Từ Kỳ là đang nhìn thấy một người khác.

Mãi đến khi Cận Từ Kỳ đi đến bên cạnh, Tô Hành Phong mới giật mình lấy lại tinh thần, thấy rõ được mặt cô dâu trong phút chốc sắc màu con người của hần đã thu lại thâm tình, bình tĩnh đến xa lạ, hơi hột kéo kéo khoe miệng, lần đầu tiên hần cảm tay của Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ đã nhìn thấu hần hồn vía lên mây, nhưng vẫn không mở miệng nói gì, dưới mạng che mặt lông mi hơi rũ xuống, khi hần dắt tay cô đối diện với người dẫn chương trình, cô lẳng lẳng nhắm mắt để điều chỉnh lại tâm tình trong lòng đang lay động.

Cô vẫn nhớ rõ tối hôm qua khi về đến nhà, mẹ của cô Tô Ngưng Tuyết đã nói: "Việc khai phá đất ở thành đông do Tổng thị và Cận thị hợp tác sẽ chính thức được bàn bạc trong cuộc họp kế hoạch hàng năm của hai tập đoàn vào ngày mai."

Cô hướng về phía người phụ nữ mạnh mẽ xinh đẹp và lão luyện kia mà nhẹ nhàng gật đầu: "Hôn lễ sẽ được cử hành như cũ."

Quanh quần bên tai lời nói của người chủ trì hôn lễ đang điều khiển chương trình: "Chú rể, tiền sinh Tô Hành Phong, anh có bằng lòng hay không cưới tiểu thư Cận Từ Kỳ làm vợ hợp pháp của mình, ở trước mặt mọi người lập lời thề: cho dù giàu sang hay nghèo khó"

Xung quanh rất nhiều phóng viên được mời tham dự lễ cưới đang nhao nhao tranh giành chụp ảnh cô dâu chú rể, ánh sáng đèn flash loang loáng chớp tắt liên tục trên mặt cả hai.

"Bây giờ xin mời chú rể và cô dâu trao nhẫn cho nhau!"

Tô Hành Phong đứng thẳng thắt thần thật lâu không hề phản ứng, Cận Từ Kỳ trầm tĩnh mở to mắt, cô liếc nhìn dưới hội trường mọi người đang xì xào bàn tán, hơi hơi nghiêng người cảm lấy hần cưới sau đó đeo vào tay Tô Hành Phong trước.

"Tiền sinh Tô Hành Phong, anh sẵn lòng vì tiểu thư Cận Từ Kỳ mà đeo chiếc nhẫn này không?"

Cận Từ Kỳ đứng ở nơi ấy, gió ngày hè ấm áp thổi lướt qua nhẹ nhàng, mạng che mặt trên đầu cô khẽ lay động, như ẩn như hiện khoe môi cô hơi vênh lên, một độ cong thích hợp, nụ cười dịu dàng xinh đẹp, không thấy có chút gì là lúng túng xấu hổ.

Nghe giọng nói trong trẻo của Cận Từ Kỳ, Tô Hành Phong mới kéo suy nghĩ trở về. Hần ngắm nhìn chiếc nhẫn cưới lạnh như băng, cười cười yếu ớt, đeo chiếc nhẫn này, hần sẽ phải trở thành chồng của người khác, như vậy hần sẽ đối mặt thế nào với người phụ nữ hần yêu mến. Nếu là Chiêu nhi mặc chiếc áo cưới này vào không biết bộ dáng sẽ xinh đẹp như ra sao nữa.....

Đột nhiên xông vào bầu không khí du dương êm ái là âm thanh chói tai của thủy tinh vỡ vụn. Chiếc nhẫn trong tay Tô Hành Phong khẽ run, chưa kịp đeo vào ngón áp út của Cận Từ Kỳ đã rơi trên mặt đất, lăn vài vòng phát ra âm thanh lạnh lạnh.

"Đối với thật xin lỗitôi không phải là có ý"

Tiếng xin lỗi luống cuống hơi lộ vẻ khó xử vang lên giữa các khách tham dự. Vốn cúi người tìm kiếm chiếc nhẫn cưới, cơ thể Tô Hành Phong bỗng cứng đờ, giống như chiếc khăn voan trên đầu lay lay trước gió, mặt hồ trong lòng Cận Từ Kỳ cũng nổi lên một trận sóng nhỏ lăn tăn, cô nhận ra giọng nói này, hơn nữa rất phối hợp mà quay đầu lại nhìn, tựa như những người khách tham dự trong hội trường này, mắt trông thấy một màn diễn khổ đầy chế giễu.

Mảnh vỡ thủy tinh và rượu đỏ rơi vãi đầy đất, một bóng người nhỏ nhắn mềm mại hơi ngồi xổm bên chân các khách mời đang bối rối lau chùi vết bẩn trên váy, kính râm cực lớn và một mái tóc đen che hơn phân nửa gương mặt cô ấy, nhưng đôi môi hồng khẽ run với giọng nói giọng gạo đã cho thấy cô vô cùng khấn trương và chật vật.

Nhân viên phục vụ được huấn luyện chuyên nghiệp ở gần đây đã rất nhanh đi đến xử lý, các khách mời cũng thu hồi lại sự chú ý không quan tâm nữa, nhưng không biết ai đó bỗng nhiên hô to một tiếng "Kiều Niệm Chiêu", rồi loạn vốn nhỏ nhỏ ngay tức khắc trở nên vô cùng hỗn loạn!

Kiều Niệm Chiêu được nhà họ Cận của Cận Từ Kỳ nhận nuôi vào năm mười tám tuổi, nhưng tuyệt đối không công khai với bên ngoài cô từng là con gái nuôi của họ, cứ như vậy, đột ngột xuất hiện ở trong hôn lễ của thiên kim Cận gia trong khi cô và Tô Hành Phong đã có tai tiếng tình ái, việc này đủ để cho tiệc cưới trở nên nhấp nhò phập phồng

Nháy mắt tất cả các camera trong hôn lễ đều thay đổi góc độ nhắm ngay bóng hình xinh đẹp đang ngồi xổm trên bãi cỏ, hội trường vang lên một chuỗi âm thanh thút thít, tiếng răng rắc răng rắc cũng liên tiếp không ngừng, Kiều Niệm Chiêu sau khi phát hiện mình có khả năng trở thành tiêu điểm của hôn lễ, lập tức cố gắng đứng dậy rời đi, lại bị phóng viên đuôi tới vây quanh che kín lối nửa bước cũng khó mà đi được.

"Kiều tiểu thư, cô có thể giải thích vì sao cô xuất hiện ở chỗ này không? Theo chúng tôi được biết, cho dù là Tổng thị hay Cận thị cũng không mời nghệ sĩ trong giới giải trí tham dự hôn lễ, mặc dù hiện tại cô mang danh nghĩa hoa đán của Phong Kỳ cũng không cần có mặt chúc mừng."

"Kiều tiểu thư, cô tới tham dự hôn lễ là muốn đánh một trận cuối cùng, muốn xoay chuyển tâm của người thừa kế nhà họ Tống sao? Những năm gần đây giới giải trí đều thịnh hành việc nữ minh tinh gả vào nhà quyền thế để trở thành phu nhân giàu sang, cô cũng có ý định này phải không?"

Các vấn đề chói tai khó chịu lần lượt đặt ra, toàn bộ hội trường hôn lễ cũng tràn ngập tiếng chen lấn của phóng viên đang đặt câu hỏi, bầu không khí tươi vui ban đầu sớm bị đảo loạn, trong những khách mời tham dự có người nhìn Kiều Niệm Chiêu đang bối rối mà khinh bỉ, có người sớm đồng tình với Cận Từ Kỳ mà thờ dài nhưng vẫn không lên tiếng, cũng có người biết điều nên lựa chọn im lặng.

Về phần người lớn của hai nhà Tống Cận sắc mặt sớm đã sa sầm, nhưng không có người nào lúc này đứng ra, chỉ mím môi yên lặng theo dõi diễn biến, riêng người đứng đầu nhà họ Cận là Cận Chiêu Đông nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu bị phóng viên làm khó dễ, trên mặt nháy mắt trở nên trắng xanh, nhưng phần lo lắng này rất nhanh bị áp chế xuống khi khóe mắt ông liếc đến Tô Ngưng Tuyết bên cạnh.

“Kiều tiểu thư, với hai chữ ‘tiểu tam’ này, cô có ý kiến gì không? Cô xuất hiện ở trong hôn lễ, nếu như cuối cùng người thừa kế Tống gia lựa chọn không phải là cô, tình cảnh của cô có thể trở nên nước sôi lửa bỏng hay không?”

“Nếu so sánh tướng mạo và gia thế với người sinh ra giữa rừng phượng như tiểu thư nhà họ Cận, Kiều tiểu thư cảm thấy mình có phần thối sao?”

Kiều Niệm Chiêu dùng đôi tay mảnh khảnh ngăn cản ống kính, kính râm trên sống mũi cô chẳng biết trong lúc nào xô đẩy mà rơi xuống, mái tóc dài hơi xốc xếch hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy trắng bệch, đối mặt với đám phóng viên được voi đòi tiên ép hỏi, cô chỉ ngẩng đầu lên vội vã mỉm cười, mặc dù yếu ớt nhưng đặc biệt không chịu khuất phục.

“Tôi không biết các anh ở đây nói cái gì, tôi chưa từng nghĩ muốn trở thành người có quan hệ với nhà họ Tống, tôi vĩnh viễn sẽ không vì tiền mà kết hôn, nếu như tôi xuất hiện để cho mọi người có chỗ hiểu lầm, tôi đây lập tức rời đi, đã mang đến rắc rối cho mọi người, thành thật xin lỗi……”

Cận Từ Kỳ đứng bên cạnh Tô Hành Phong, nhìn Kiều Niệm Chiêu chật vật bị phóng viên xô đẩy, nghe Kiều Niệm Chiêu quát cường mà giải thích, nhưng không chút động lòng. Nếu cùng so sánh, tâm tình Tô Hành Phong rõ ràng xuất hiện dao động thì cô vẫn luôn bình tĩnh.

Cô làm rất tốt, từ nhỏ tiếp nhận sự giáo dục dành cho người thừa kế đã giúp cô có thể nắm trong tay toàn cục, thậm chí vào giờ phút này, đối mặt với người được xác nhận là tình nhân của chồng mình cũng có thể ung dung bình tĩnh như vậy, ngay cả bản thân cô cũng kinh ngạc, tại sao có thể làm giỏi như vậy?

“Ồ trong tình yêu không được yêu mới là tiểu tam, Kiều tiểu thư có ý muốn nói cho chúng tôi biết, người thừa kế Tống gia cưới thiên kim Cận gia bất quá là buôn bán lợi ích, chỉ cần người anh ta yêu là cô, cho dù làm tình nhân cũng không sao phải không?”

“Buôn bán lợi ích” bốn chữ này hoàn toàn chuẩn xác trình bày chân lý cuộc hôn nhân này.

Cận Từ Kỳ ngẩng mặt lên, trong nháy mắt ống kính lóe sáng khiến cho ánh mắt cô dưới mạng che mặt hơi chớp chớp, cũng lập tức trên khuôn mặt xinh đẹp và bình yên của cô như thấm đầy một loại ý vị nên thơ, cô lạnh nhạt chờ hướng đến phía ống kính.

Cô nhìn qua chẳng hề miễn cưỡng, khóe miệng kia vẫn thản nhiên nở nụ cười, bất luận kẻ nào cũng không thể đoán được nội tâm thực sự của cô. Bởi vì hạnh phúc vốn có thể giả vờ, mà đúng lúc cô là nhân tài kiệt xuất trong việc giả vờ.

Cảnh tượng hôn lễ đang ồn ào náo động chợt vang lên tiếng đồ sứ va chạm rồi vỡ nát nghe thật chói tai. Đám phóng viên vốn đang chen chúc thành một đoàn “xôn xao” bỗng nhiên nghe một tiếng “choang…” liền biến thành đá điêu mà tăn ra, chân cũng trở nên lao đảo luống cuống, đồng hồ đồng rơi từ trên khay nằm bừa bãi đầy đất, còn có một bóng người đã ngã nhào trên đất.

Kiều Niệm Chiêu không còn chút nào hình tượng ngã sấp xuống bãi cỏ, váy trắng trên người đã loang lổ vết bẩn, đôi tay vừa vịn chạm vào những mảnh sứ vỡ vụn, lập tức từ lòng bàn tay trắng nõn màu tươi đỏ bùng tràn ra, như đóa hoa mới nở nằm trên bãi cỏ non xanh biếc, nhìn đáng người con gái xinh đẹp nằm trên đất như vậy không khỏi khiến người khác đau lòng.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, không ai chủ động đi qua đỡ Kiều Niệm Chiêu, đều chỉ ngồi nhìn từ trên cao, mắt lạnh thờ ơ nhìn xuống thân thể xinh đẹp của cô nằm trên mặt đất lạnh như băng đang đau đớn co rút. Thế nhưng Kiều Niệm Chiêu cũng không mở miệng hướng đến người nào cầu cứu, cô cắn chặt răng, dùng hai tay dính đầy máu tươi run rẩy chống lên mặt đất, khó khăn chậm rãi đứng dậy.

“Kiều tiểu thư, đây là khổ nhục kế của cô sao? Là một diễn viên xuất sắc, cô diễn xuất tinh vi như vậy cảm thấy sẽ lấy được sự đồng tình của người lớn nhà họ Tống sao?”

“Kiều tiểu thư……”

Hai tay Tô Hành Phong xuôi bên người hung hăng nắm thành quyền, hần nhìn Kiều Niệm Chiêu bị mọi người từng bước áp sát hai mắt như muốn rỉ máu, hần thấy được khóe mắt cô tình tứ ẩn nhẫn, không hề ngưng kết ướt át, cô gái này thân thể long đong nhưng lại quát cường không dễ dàng rơi lệ, hần cũng từng nghĩ hần sẽ để cô cứ như vậy cười cười đi tiếp.

Nhưng bây giờ, cô lại vì hần mà chịu đựng bị xem thường si nhục.

Hần nhớ đến khoảng thời gian những năm tháng khi hần lo gây dựng sự nghiệp hết sức mệt mỏi một cô vẫn lặng lẽ chờ đợi, nhớ tới thời khắc hai người tình nồng đẫy hứa hẹn, nhớ tới tới hôm qua lúc cô tiễn hần đi mà miễn cưỡng cười vui chúc phúc……

“Đừng đi qua……”

Cận Từ Kỳ cất tiếng nói thật dịu dàng, ngược mắt nhìn một bên gương mặt góc cạnh rõ nét của Tô Hành Phong, mạng che mặt voan mỏng làm mờ tầm mắt cô, cô giống như đang thỉnh cầu hần, cô đã thực sự thỉnh cầu hần.

Tô Hành Phong có chút kinh ngạc quay đầu nhìn cô, hần không thể xác định được ý đồ của Cận Từ Kỳ, người phụ nữ mạnh mẽ độc lập này đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng giọng điệu khẩn cầu này làm nhiều loạn suy nghĩ của hần, hai chân hần thực sự dừng lại, có như thế trong phút chốc, hần quên đi bản thân mình đang muốn bảo vệ một người con gái khác.

Cô đi đến gần bên cạnh hần, lặng lẽ đứng ở trước mặt hần, cách một khoảng cách cũng không xa, vươn tay có thể chạm, nhưng cũng không gần, nếu như không đưa cánh tay ra, cô không cách nào chạm được.

Nhưng hần bắt gặp được một độ cong nhân nhật ở khoé môi cô, tâm tư hần đang hỗn loạn mới dần dần tìm về lý trí, rồi không khỏi tự giễu bản thân mình, Cận Từ Kỳ tự tin như thế làm sao có khả năng chịu thua, cô chẳng qua chỉ hi vọng hần tiếp tục hoàn thành cái nghi thức này mà thôi.

Hần và cô chỉ cách một bước, chỉ cần hần đưa tay ra là có thể chạm tới cô, nhưng mà, hần biết chính mình đang do dự, hần nghĩ, cô đang diễn trò, Cận Từ Kỳ nhất định đang diễn trò.

Gió nhẹ ảm áp thổi lướt qua mạng che mặt của cô, lộ ra cái trán xinh đẹp yên tĩnh, nơi mi tâm khẽ nhú động lại chút bồn khoăn mà không có cách nào mở miệng, đôi mắt trong sáng như ánh trăng ngược nhìn khuôn mặt hần biểu lộ tràn đầy rối rắm, cô khẽ nhếch khoé môi, hình như có muôn ngàn lời nói lại chọn cách trầm mặc.

Cô chẳng qua đang nhìn hần, tựa như hần cúi đầu nhú mày nhìn cô, không có bức bách, không có tranh cãi ồn ào, chỉ là thỉnh cầu hần đừng đi qua đó, đừng ở ngay trước mặt của mọi người đi đến bên cạnh một người phụ nữ khác.

“Từ Kỳ, em không cần nữa diễn,” ánh mắt Tô Hành Phong nhìn cô chăm chú, cuối cùng vẫn phải lựa chọn nhắc chân :“ Chiêu nhi cô ấy không giống em, cô ấy quá đơn thuần, cô ấy cần anh, cho nên đừng lại đi Từ Kỳ.”

Tiếng nói của hần rất thấp, nhẹ nhàng bay vào trong tai cô, Cận Từ Kỳ chợt giật mình kinh ngạc, nhưng ngay lập tức độ cong của nụ cười bên khoé miệng cô càng sâu hơn, “Nhưng em không muốn anh đi qua đó.” Cô thản nhiên mở miệng.

Dù cho là cầu xin thì toàn thân cũng vẫn phải đứng thật thẳng, không thể để người khác đối với Cận Từ Kỳ này một người không bao giờ chịu thua kém bất cứ ai mà sinh ra một tia thương hại. Tô Hành Phong nhìn cô chăm chú thấy trên mặt cô hiện lên ý cười nhân nhật thì chau mày lại, buồn bực trong lòng vì thế mà trỗi dậy.

"Anh nói thôi không muốn diễn nữa, anh không thể nào để cho Chiêu nhi gặp tổn thương như vậy, cho nên thật xin lỗi, Từ Kỳ" Tô Hành Phong giọng nói trầm trầm thật thấp.

Hần không chút do dự dứt khoát cất bước rời đi, cũng không quay đầu lại chỉ đi thật nhanh đến chỗ Kiều Niệm Chiêu đang bị phóng viên buông ra những lời công kích, hần vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy, khi hần lướt qua Cận Từ Kỳ, tay cô hơi hơi nâng lên định kéo tay hần lại, thế nhưng, nhanh như gió lướt qua không dấu vết, năm ngón tay chậm rãi khép lại, cái gì cũng không bắt lấy.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giải Trừ Hôn Ước

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ im lặng đứng trước đài của người điều khiển chương trình, ánh mắt dưới mạng che mặt dừng lại trong đám người đang hỗn loạn âm ỷ, nhìn thấy Tô Hành Phong đẩy phóng viên ra rồi ôm Kiều Niệm Chiêu lao đảo sắp ngã, nhìn hần cúi lễ phục chú rể trước đó đã bỏ ra một số tiền lớn may theo yêu cầu mà khoác lên trên người của một phụ nữ khác, nhìn hần bảo vệ người phụ nữ đó trong ngực như giữ gìn vật báu.

Bó hoa cưới trong tay vẫn duy trì vẻ đẹp động lòng người, cô vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương, là chiếc nhẫn cưới Tô Hành Phong làm rơi xuống đất, vẫn lặng im nằm trên bãi cỏ, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo không có chút độ ấm nào.

Sau đó cô bỗng phát hiện chính mình cũng bắt đầu cảm thấy khó sở, mà còn nhanh chóng từ một góc ở sâu đáy lòng lan ra đến những chỗ trống ở trong lòng, không cách nào ngăn cản được sự khó chịu, không cách nào thuyết phục bản thân chấp nhận chặt vật.

Lúc này cô dời tầm mắt đi chỗ khác không nhìn đến Tô Hành Phong nữa, sự tôn trọng cùng tin tưởng trong suốt những năm qua, bây giờ cũng không còn quan trọng, tình bạn chân thành thời thơ ấu khi đối mặt với tình yêu dĩ nhiên sẽ dễ dàng bị tổn thương.

Cô cho là mình đã làm đủ tốt, cô nghĩ rằng cô nhất định là người thích hợp nhất với Tô Hành Phong, trong những năm qua cô tưởng rằng Tô Hành Phong là sợi rom cô bắt được trong lúc bắt lưc.

Thế nhưng, hoá ra đây chỉ là riêng bản thân cô nghĩ vậy.

Sáu năm trước Cận Từ Kỳ mất niềm tin vào tình yêu, không ngờ sáu năm sau Cận Từ Kỳ còn phải trải qua một lần nữa, chỉ là lần này cô bại bởi tình yêu của người khác, một tình yêu vĩ đại.

Cận Từ Kỳ cảm thấy nếu như lúc này mới lựa chọn rơi nước mắt vậy thì thật mất thể diện, nên cô hơi cười cười, dù cho có mạng che như đám sương mờ phủ trước mặt, nhưng cô vẫn chọn cách mỉm cười.

Đào mắt thấy được mẹ của cô Tô Ngưng Tuyết, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ ngồi nghiêm ở chỗ đó, cha của cô thì đã bắt đầu đứng ngồi không yên, tầm mắt của ông hướng đến vị trí của cô, nhưng nhanh chóng lướt qua bóng dáng của cô rồi dừng lại trên một bóng dáng khác.

"Kiều Niệm Chiêu đối với tôi mà nói không phải là tiểu tam, cô ấy là người phụ nữ tôi mong muốn bảo vệ cả đời, cho nên, các người nên dừng lại việc

làm tổn thương không chút kiêng nể như vậy, tôi sẽ đem những lời nói và việc làm của các người giữ lại mà truy cứu trách nhiệm trước pháp luật."

Trong tầm mắt của muôn người, Cận Từ Kỳ thấy mười ngón tay Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu đan chặt nhau, người đàn ông cao lớn anh lãnh bảo vệ người con gái nhỏ nhắn ngây thơ, cô nghe được Tô Hành Phong lành lừng cảnh cáo, nhận ra Tô Hành Phong đang đau lòng và phần nộ.

"Tô tổng, theo như anh nói, người anh yêu là Kiều tiểu thư, vậy Cận tiểu thư đây, anh ở trước mặt cô ấy nói rõ ra như vậy, có phải đã quyết định hủy bỏ lễ cưới này hay không?"

Tô Hành Phong nghe thấy phóng viên chất vấn, hần nhìn về phía Cận Từ Kỳ đã bị hần bỏ lại ở phía xa, động tác của cô từ khi hần rời đi không hề thay đổi, vẫn cúi thấp đầu cảm bó hoa cưới như đang đợi người trong lòng chạy về phía cô.

Đầu lông mày của Tô Hành Phong nhíu chặt, hần muốn nói gì đó, nhưng Kiều Niệm Chiêu đang trong ngực hần hai chân bồng mềm nhũn, cả người chao đảo ngã xuống bất tỉnh, khắp thân thể đầy vết máu làm cho hần hít thở không thông, Quay đầu lại nhìn Cận Từ Kỳ vẫn trầm mặc không nói, hai tay nắm thật chặt thành quyền, cuối cùng tàn nhẫn quyết tâm ôm lấy Kiều Niệm Chiêu đã mất đi ý thức rồi xoay người rời đi.

Hội trường hôn lễ một mảnh xôn xao, khách mời nhao nhao đứng dậy, máy ảnh trong tay các phóng viên phát ra tiếng chụp hình càng lúc càng vang lên tới tấp, hỗn loạn ồn ào náo động như một bức tường vô hình ngăn cách Cận Từ Kỳ ra bên ngoài.

Cô im lặng đứng tại chỗ một mình chịu thử thách, cô muốn biết ranh giới cuối cùng bản thân mình phải chịu đựng rốt cuộc ở mức độ nào. Tô Hành Phong dứt khoát rời đi, bóng lưng vẫn còn lưu lại trên vông mạc của cô, hần đem tất cả khó khăn và xấu hổ đều vứt lại cho cô.

Cận Từ Kỳ ngẩng mặt lên, khẽ nheo mắt sau đó thì nhắm lại, cô nghe được gió từ những đoá hoa phượng lướt ngang qua, phía sau lưng là người điều khiển nghi thức của buổi lễ vẫn ở trên đài, con gió cuối hè thổi tung những trang Thánh kinh mỏng phát ra âm thanh soàn soạt, cô dường như nghe thấy giọng nói của mẹ cô : "Tổng lão, xem ra dự án hợp tác khai phá đất đai phía đông thành phố chúng ta cần bàn bạc thảo luận lại....,"

"Tiểu thư Cận Từ Kỳ..."

Khi cô mở mắt ra một lần nữa, mới phát hiện trước mặt mình xuất hiện thật nhiều micro.

"Đối với việc Tô tổng giám đốc ở trong hôn lễ lựa chọn Kiều Niệm Chiêu, về vấn đề này cô có ý kiến thế nào? Với tư cách cháu ngoại dâu đã được người nhà họ Tổng thế gia vọng tộc lâu đời chỉ định, hôm nay hành vi của Tô tổng có làm cho cô mất hết mặt mũi hay không?"

"Bên ngoài nghe đồn Kiều Niệm Chiêu đã làm tình nhân của Tô tổng được mấy năm, đây là thật sao?"

"Có người nói cô cùng Tô tổng kết hôn bất quá là dòng họ kết hợp lại mưu cầu lợi ích, có thể giải thích chi tiết một chút không? Nếu như lời nói đó là sự thật, cô cảm thấy ngày mai giá cổ phiếu của Tổng thị và Cận thị có nhanh chóng bị rớt xuống không?"

"....."

Cận Từ Kỳ nhận lấy micro, cô rất bình tĩnh, cô dường như không ngại việc bị nhiều người cùng chứng kiến hôm nay cô bị tổn thương như vậy, cô hiểu bản thân mình muốn nói cái gì, nhưng cô không xác định nên nói những điều mình suy nghĩ hay những gì trường bối hai gia đình đang ngồi ở bên trong các khách mời muốn nghe.

Những năm qua dòng họ Cận có thói quen giao phó cho cô tất cả mọi thứ

"Tiểu Kỳ, ta tôn trọng sự lựa chọn của cháu, chỉ cần cháu không ngại hành động hôm nay của Hành Phong, cháu vẫn là con dâu danh chính ngôn thuận của nhà họ Tổng!"

Trường bối Tổng gia Tổng Chi Nhậm đột nhiên đứng lên, cả người ông dường như trang, tóc hoa râm đồng nhan, người đã hơn bảy mươi nhưng tinh thần vẫn phần chấn, ông cười tùm tùm hướng Cận Từ Kỳ gật đầu, ánh mắt quét qua đám phóng viên, giọng điệu đầy khí phách.

Người nắm quyền Tổng gia vĩnh viễn sẽ không chấp nhận một nữ diễn viên dùng sắc đẹp để được gả vào nhà họ Tổng, dù hôm nay cô dâu không phải là Cận Từ Kỳ, ông cũng đứng ra giữ gìn, chỉ vì cô dâu tuyệt đối không thể là Kiều Niệm Chiêu.

Cận Từ Kỳ vén mạng che mặt lên trên đầu, khóe môi cô vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, không cười phong tình, không cười châm biếm, chỉ là một động tác trần ra giống như thủy triều, thủy triều dưới ánh trăng, rồi màu đen bắt đầu khởi động, chậm rãi ngấm ra, mãi đến khi thấm hết cả khuôn mặt cô, dày đặc, dường như sinh mệnh sinh ra là phải đau buồn.

"Tôi muốn giải trừ hôn ước . "

Chỉ trong một giây micro đem giọng nói lạnh nhạt của cô phủ khắp toàn bộ bầu trời ở nông trường, từng người từng người một kinh ngạc ghé mắt nhìn sang, ánh đèn flash loang loáng trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Cận Từ Kỳ, quyết định của cô lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người, đây không phải là lời nên nói từ một người thừa kế của dòng họ, Cận Từ Kỳ nên nắm rõ câu trả lời mà Tổng Chi Nhậm muốn!

"Tiểu Kỳ, cháu đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây là lời nói thật lòng của cháu sao?"

Cận Từ Kỳ hướng Tổng Chi Nhậm gật đầu, ý cười trên khóe môi chưa từng tiêu tán, cô nhìn thấy mẹ mình hận chí tiếc rên sất không thành thép nhìn mình một cái sau đó phát tay áo rời đi, thấy cha mình như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm.

"Hành Phong hôm nay có thể làm ra chuyện như vậy, khó dám bảo đảm sau khi cưới sẽ không tái phạm, Tổng lão, Cận Từ Kỳ trừ bỏ cái họ Cận này, cũng chỉ là một người phụ nữ"

Chương 5: Cô Có Khoẻ Không?

Editor: tamthuonglac

“Hành Phong hôm nay có thể làm ra chuyện như vậy, khó dám bảo đảm sau khi cưới sẽ không tái phạm, Tổng lão, Cận Tử Kỳ trừ bỏ cái họ Cận này, cũng chỉ là một người phụ nữ

Tổng Chi Nhậm nghe xong lời tự giễu của Cận Tử Kỳ, lắc đầu phát ra một tiếng thở dài, nhếch miệng ngẫm nghĩ chốc lát, trước khi rời khỏi đám đông lộn xộn thì lưu lại một câu: "Cháu yên tâm, việc hợp tác giữa nhà họ Tổng và nhà họ Cận sẽ không vì chuyện này mà giữa đường gián đoạn, aizz, cuối cùng do Hành Phong phụ cháu!"

Cận Tử Kỳ nghe vậy mắt buồn xuống kéo nhẹ khóe miệng, Tổng Chi Nhậm nghe những lời của cô nói ra, thấy đối với cô là nên bồi thường, có lẽ kết quả như thế là tốt nhất, cô không thể khiến cho mẹ mình hoàn toàn thất vọng, không để cho Cận thị mất lòng tin.

"Thành thật xin lỗi vì để cho mọi người một chuyến tay không, hôm nay hôn lễ chỉ đến đây."

Hôn lễ chỉ còn lại cô dâu, Cận Tử Kỳ hướng đến khách mời và phóng viên lễ phép gật đầu, trong ánh mắt có chút đồng tình rồi xoay người rời đi, cô thật sự rất cố gắng giữ cho lưng mình thật thẳng, mỗi một bước đi cũng rất ổn trọng, chỉ có lòng bàn tay dưới cái bao tay đã lạnh như băng.

Cận Tử Kỳ đi không bao xa thì thấy được Cận Chiêu Đông khoanh tay đứng chờ ở phía trước, người đàn ông này cô đã từng sùng bái hơn nửa yêu thương sâu sắc, cũng giống như cô yêu thương mẹ của mình. Vậy mà, bất quá là hai chữ "đã từng".

Cận Chiêu Đông tuổi đã gần năm mươi nhưng khí thế vẫn phấn chấn, mặc dù trên khóe mắt đọng lại một ít dấu vết của năm tháng, nhưng phong thái tuấn lãng trầm liêm của người đàn ông thành công vẫn tỏa ra mị lực, ông nhìn Cận Tử Kỳ đang tiếp tục đi về phía trước, đè ép giọng nói:

“Con hôm nay làm rất tốt.”

Bước chân của Cận Tử Kỳ dừng lại, một khoảng thời gian thật lâu sau cô mới quay đầu lại, khóe miệng hơi đưa ra một nụ cười nhạt, dường như không thấy được Cận Chiêu Đông hơi hơi nhũn mày lại lúc nhìn đến vẻ mặt cười như không cười của cô:

“Cha cảm thấy con làm tốt chỗ nào, là thành công khi thúc đẩy hai nhà Tổng Cận hợp tác, hay là tác thành cho Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu được vừa lòng đẹp ý?”

“Tiểu Kỳ, mặc dù Chiêu nhi có lỗi, nhưng nó cũng là em gái của con

Trên mặt Cận Chiêu Đông lộ ra sự bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn Cận Tử Kỳ chằm chằm, thở dài yếu ớt, chẳng qua lời còn chưa nói xong đã bị Cận Tử Kỳ cắt ngang, cô tiến lên đón nhận ánh mắt ông hơi có vẻ phiền muộn, như có ý tốt nhắc nhở:

“Cha, ngài dường như nhớ lầm, đời này mẹ của con chỉ sinh một mình con .”

Sắc mặt Cận Chiêu Đông chợt biến, hé miệng muốn nói lời giáo huấn gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt Cận Tử Kỳ cố chấp thản nhiên thì yết hầu khẽ động, hai mắt mở ra nhìn thẳng vào hai mắt Cận Tử Kỳ, đứng nghiêng người chấp tay sau lưng:

“Nếu như không phải do sự kiện năm đó, Chiêu nhi cũng không đến nỗi trở thành mồ côi, đây là chúng ta thiếu nợ di Kiều, Chiêu nhi là một đứa trẻ đáng thương, con từ nhỏ lý lẽ luôn sáng suốt, hành vi luôn chừng mực không mất sự độ lượng

“Đó là lý do mọi chuyện con luôn nhường nhịn cô ta, chỉ cần Kiều Niệm Chiêu muốn, dựa vào cảm giác tội lỗi nên Cận Tử Kỳ con không nói hai lời, đây là Cận Tử Kỳ nợ cô ta, là nhà họ Cận nợ cô ta.”

Cận Chiêu Đông không ngờ Cận Tử Kỳ sẽ cắt ngang lời mình lần nữa, ông cho rằng xưa nay việc dạy dỗ người thừa kế gia tộc rất nghiêm khắc, hẳn phải rõ phép tắc chờ đối phương nói xong mới nói tiếp, ông không hiểu nên quay đầu lại, chỉ thấy Cận Tử Kỳ tươi cười:

“Kiều Niệm Chiêu: Kiều Hân Hủy tương nhớ Cận Chiêu Đông, con làm sao quên đi được ý đồ của cái tên này.”

Một câu nói của Cận Tử Kỳ khiến cho bầu không khí giữa cha và con gái trong phút chốc trở nên ngưng trọng, nháy mắt mặt Cận Chiêu Đông tái nhợt, Cận Tử Kỳ cũng học bộ dáng của ông, nghiêng người ngắm nhìn chân trời phương xa, nụ cười đầy dịu dàng:

“Bất quá cha ơi ngài yên tâm, con sẽ không nói với mẹ, con sẽ mãi mãi giữ điều bí mật này đến già, Kiều Niệm Chiêu sáu năm trước vốn không được vào họ khẩu nhà họ Cận, sáu năm sau

“Conbiết lúc nào?”

“Cái này cũng không còn quan trọng, cha, Kiều Hân Hủy có thể lấy đi hạnh phúc vốn nên thuộc về mẹ, Kiều Niệm Chiêu có thể lấy đi của con một nửa tình thương từ cha, nhưng con quyết không cho phép cô ta trở lại những chăm vào Cận thị, cho dù là ngài, cũng không được!”

“Con cứ như vậy mà không thể tha thứ cho Chiêu nhi sao? Nếu như không phải là lo lắng và do dự cảm nhận của con, nhất định nó và Hành Phong cũng không lén lút lút nhiều năm như vậy, hôm nay còn phải đeo trên lưng tiếng xấu là người thứ ba!”

Cận Từ Kỳ vẫn duy trì nụ cười trang nhã, nhìn đến sắc mặt Cận Chiêu Đông thì càng lộ ra phần khích :“Tại sao muốn con tha thứ? Ngài không phải cũng đã nói, là con làm trở ngại bọn họ, bọn họ đã làm sai điều gì sao?”

“Tiểu Kỳ, tại sao con nói những lời như thế! Chiêu nhi nó là em gái của con”

“Cha, ngài đang nói đùa sao? Con đã nói rồi, Kiều Niệm Chiêu chỉ là đứa con gái riêng không thể công khai ra ánh sáng mà ngài mang về Cận gia, cũng không phải là con gái do mẹ của con sinh ra, lại càng không phải là em gái của Cận Từ Kỳ con .”

“Mày”

Cận Chiêu Đông nâng tay lên thật cao, vẻ mặt phần nộ không thể nhìn được nữa, mà khi nhìn đến Cận Từ Kỳ ngửa cảm lên, độ cong ở khóe miệng không thay đổi, ánh mắt ông ngấn ra, chán nản buông tay xuống, xoa xoa huyệt thái dương đang phát đau:

“Chính ta làm sai mọi chuyện, Chiêu nhi không có lỗi, con không nên trút giận sang con bé, đứa trẻ đó là vô tội.”

“Vậy cha có nghĩ tới con đây cũng vô tội hay không, mặc dù con có kiên cường đi nữa, đó cũng không thể trở thành lý do để người khác tổn thương con lần nữa.” Cận Từ Kỳ không muốn làm gì quá mức nên dừng lại, “Tô Hành Phong, sẽ là lần cuối cùng con thoái nhượng.”

Không nhìn đến dáng vẻ mệt mỏi muốn nói lại thôi của Cận Chiêu Đông, Cận Từ Kỳ nâng lên váy áo cô dâu rất dài bỏ đi mà chính mình cũng không phân biệt rõ phương hướng, chẳng qua men theo đường mà đi vì không muốn lại sống chung dưới một bầu trời với cha cô.

Cô chán ghét Cận Chiêu Đông dù trong mắt cô ông từng là người chồng người cha vô cùng hoàn mỹ và vĩ đại, nhưng cô vĩnh viễn không thể quên được một nơi vào năm tám tuổi cô đã thấy một cảnh tượng, một cảnh tượng đủ để đập nát thứ hạnh phúc mà cô luôn tự cho là đúng.

Lúc ấy mẹ cô Tô Ngưng Tuyết sốt cao không giảm, cô xách váy dài chạy xuyên qua hoa viên đi tìm kiếm cha. Trên đường chạy đến căn nhà gỗ nhỏ ở sâu trong vườn hoa, xung quanh hoa mãn thiên tình đã nở đầy lí ti từng chút từng chút một, đây là do cha cô đặc biệt mời người đến trồng, tuy rằng vào cái tuổi ấy cô không biết vì sao cha mình quyết định như thế, nhưng cô nhận ra trong mắt ông tràn đầy sự yêu thích.

Cô nghe thấy âm thanh "tắt tắt tốt tốt" phát ra từ trong nhà gỗ nhỏ, thỉnh thoảng kèm theo tiếng nam nữ dè dặt thờ dốc phát ra từ trong cổ họng, cô tò mò đến gần, nhón chân lên nhìn vào cửa sổ tối đen như mực.

Cảnh tượng kia khiến cho Cận Từ Kỳ sau này dù đã qua mười mấy năm nhưng trong phút chốc không lúc nào là không thấy hối hận, cô nghĩ cô không nên đi xem, không nên thấy chồng của mẹ cô, người đàn ông mà cô gọi là cha, không nên thấy bạn thân của mẹ cô, di Kiều mà cô thương yêu, không nên thấy bọn họ cùng ở trong căn nhà gỗ nhỏ mờ tối kịch liệt làm chuyện ân ái.....

Chuyện xưa như gió, khiến cho mặt hồ trong lòng cô dâng lên tầng tầng rung động, bầu trời dường như nghe thấy được nội tâm của cô đang dè dặt khó chịu, một trận mưa to kéo tới gào thét, nhưng cô vẫn tiếp tục đi đến phía trước, không chút để ý chỉ muốn dựa theo lòng mình mà đi khắp chốn.

Bí mật liên quan đến mãn thiên tình, Cận Từ Kỳ sẽ mang nó theo đi vào mộ phần.

Cho tới bây giờ Cận Từ Kỳ cũng không phải là một người hiền lành, cô sẽ không nói ra điều bí mật này cho Kiều Niệm Chiêu để có cơ hội trừ mình, cô muốn Kiều Niệm Chiêu mãi ở dưới gông xiềng là đứa con gái riêng trải qua những năm tháng còn lại, giống như con chuột ở sâu trong cống ngầm vĩnh viễn sợ ánh sáng mặt trời.

Khi áo cưới thấm ướt có vẻ trở nên vô cùng nặng nề, cô vừa đi vừa dùng tay vẫn đang mang bao tay chạm rây mờ khoá dây kéo cởi bỏ áo cưới ra, kẹp tóc cài trên đầu bị cô tiện tay vứt ở ven đường, mặc cho đầu tóc ướt đầm nước và trút hết xuống lưng, trên thân người nhỏ gầy chỉ còn lại chiếc váy lót hai dây phong phanh.

Hai mắt bị nước mưa gội rửa khiến chưa xót đau đớn, thỉnh thoảng cô giơ tay lên vuốt những sợi tóc ẩm ướt trên trán, cô nghe thấy âm thanh sôi động giữa đất trời, nghe thấy lá cây xào xạc đong đưa, hai chân cô rớt cuộc dừng lại ở cuối một con đường nhỏ lầy lội, ngần ngừ nhìn đến cánh đồng bát ngát ướt át phía trước.

“Cô có khoẻ không?”

Giọng đàn ông khàn khàn thản nhiên nhàn nhạt lại có vẻ vô cùng lười biếng từ đỉnh đầu vang lên, giống như một quả ngư lôi đi vào lòng biển sâu, phút chốc kéo thần trí Cận Từ Kỳ đang đắm chìm trong kí ức quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Mau Buông Tôi Ra

Cô quay đầu lại thấy một người đàn ông giơ chiếc nón rom lên che trên đầu cô cho cô tránh khỏi bị mưa dội xuống, mà bản thân hắn lại hoàn toàn đắm mình trong mưa, mái tóc đen dính trên mặt, từng cụm từng cụm, đến lúc cô quay đầu thì trong đôi mắt sâu đen láy như đá huyền vũ hơi nheo lại, không thể thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt hắn.

Cận Từ Kỳ chợt cảm thấy có chút cứng ngắc, cô nhận ra người đàn ông xa lạ mà nhếch nhác này, chính là người nông dân đã từng diu đỡ cô, nếu không phải hắn quan tâm hỏi thăm, cô sẽ cho rằng hắn là thổ phi cản đường cướp bóc.

Chẳng qua, trong một ngày mà bị một người đàn ông thấy cô chật vật lần nữa, đối với thiên kim nhà họ Cận lịch sử có thể nói là luôn hoàn mỹ, lời nói việc làm luôn đúng mực cẩn thận, có phải hay không đã viết nên một chuyện xấu hổ?

Cận Từ Kỳ khước miệng vênh vênh lên không thể nhận ra, nước mưa theo hai mắt không ngừng chảy xuống, cô không nhắm mắt lại nữa, dư quang nơi khước mắt liếc đến cơ thể cường tráng dưới chiếc áo may ô đã ướt đẫm của người đàn ông, sau đó tim cô bắt đầu đập loạn.

Đương nhiên, loại nhịp tim này cùng tình yêu không có liên quan, đúng vậy, Cận Từ Kỳ xác định đó không phải là tình yêu.

Cô cũng từng yêu thương sâu sắc, mặc dù đoạn tình yêu kia bị bóp chết từ trong nôi, nhưng nói chung cũng gọi là tình yêu, vì vậy cô hiểu nhịp tim của ngọt ngào cùng chua xót đau thương

Như vậy, nhịp tim như thế này được coi là cái gì đây ?

Cận Từ Kỳ bắt đầu không ngừng thất thần, cô mơ hồ cảm thấy trong lòng rối loạn như có sợi tơ quán quanh, tim cô yên lặng nhiều năm nhưng bởi vì một người lao động tăng cùng mà nhảy lên dữ dội, việc này nếu lộ ra ánh sáng sẽ khiến cho cả xã hội thượng lưu chịu nhục nhã !

Mãi đến khi một sức lực mạnh mẽ giữ lấy cổ tay nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, Cận Từ Kỳ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nhìn thấy người đàn ông kia kéo cánh tay của cô bước đi, thân thể cô nhanh chóng cùng với đại não sinh ra phản ứng, cô lập tức đẩy hết thấy mọi dụng chạm của hắn ra, đồng thời cảnh giác mà lui về phía sau vài bước.

Tay của người đàn ông bị hất ra, trên không trung xẹt qua độ cong hỗn độn, bước chân hắn đang đi về phía trước ngừng lại, hip mắt quay sang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hắn nghiêm nghị nói cho Cận Từ Kỳ, hắn tuyệt đối không phải là một người dễ chung đụng.

“Cô đừng nói cho tôi biết cô vẫn muốn ở lại chỗ này ? ”

Giọng nói của người đàn ông nghe ra có phần không kiên nhẫn, trên bầu trời mênh mông mây đen u ám giăng đầy chợt có tia chớp xẹt qua, ngay sau đó tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, thân thể Cận Từ Kỳ khẽ phát run, cô lắc đầu một cái, giọng nói nghiêm túc nhưng mất tự nhiên:

“Tôi sẽ đi, nhưng không phải là bây giờ, trước lúc trời tối nơi này thuộc về Cận thị vì nó đã được chúng tôi bỏ ra một số tiền lớn bao trọn.”

“Cận thị?” Người đàn ông kéo kéo khước miệng, ngoài cười nhưng trong không cười gât đầu: “Ah, số tiền cho thuê mà lão già nhà họ Cận đó đưa còn không đủ để thanh toán chi phí tái tạo sinh thái cho nông trường hôm nay đã bị phá hư.”

Cận Từ Kỳ nâng cao góc độ cằm, ở giữa tiếng sấm vang dội khó chịu, giống như cô công chúa kiêu ngạo nhìn về mặt giễu cợt của người đàn ông: “Một khi đã như vậy, ban đầu các người nên cự tuyệt cho thuê nông trường đi.”

“Nếu như lúc trước tôi ở đây, cô cho là tôi sẽ làm ra cái quyết định ngu xuẩn như thế sao ? ”

Người đàn ông vừa nhắc tới chuyện này về mặt giễu cợt tăng thêm sự khinh thường, lời lẽ sắc bén, chanh chua, ở trong thế giới của Cận Từ Kỳ, chưa bao giờ gặp phải người nào nói chuyện khó lọt tai như vậy, bởi vì bất mãn mà trên mi tâm cô chân mày nhíu chặt, cô cảm thấy không cần thiết nói tiếp, vì vậy cất bước đi về phía cánh đồng bát ngát đằng trước.

Cô không muốn trở về đối mặt với những ánh mắt tràn đầy đồng tình hoặc là vui sướng khi có người gặp họa, cũng không muốn vào lúc này liếc nhìn đến cha mẹ cô, cũng không có cách nào theo chân họ để nói bất kỳ một câu gì, đó là lí do cô chỉ có thể tiếp tục đi tiếp.

“Cô không có nghe thấy lời của tôi sao? Lập tức rời khỏi nơi này, cô muốn bị đánh chết không?”

Mới vừa đi được một bước cổ tay của cô đã bị kiềm chặt, vô cùng dùng sức, dùng sức đến mức khiến cô hít thở hơi chậm lại, Cận Từ Kỳ tính tình ôn hòa lặng lẽ nhưng cũng không thiếu sự quật cường, cô chán ghét bị cưỡng bách, nhưng chỉ có thể giãy giụa phản kháng:

“Mau buông tôi ra!”

“Phụ nữ phiền toái!”

Tình huống kế tiếp phát sinh khiến Cận Từ Kỳ kinh ngạc tròn to mắt, bởi vì người nông dân này hồn nhiên không thèm đếm xỉa đến sự bất mãn của cô, bắt giữ eo cô, sau đó không chút nào thương hương tiếc ngọc đem cô vác lên trên vai mình.

“Anh muốn làm gì, mau buông tôi xuống!”

Cho dù là một thân một mình dọn dẹp tàn cuộc hôn lễ Cận Từ Kỳ cũng có thể bình tĩnh, nhưng vào khoảnh khắc này, giọng nói của cô đã xuất hiện run rẩy, khi nào mà cô gặp phải tình cảnh khó xử như vậy, khi nào mà lại bị một người đàn ông đối đãi như thế?

Cô từ nhỏ khi tiếp thu sự dạy dỗ đã nói cô cho cô biết, giữa nam nữ dù cho có thân thiết đi nữa cũng không nên đề lời nói việc làm của cả hai có xu hướng phóng túng, như vậy hiện tại người đàn ông này với cô là đang làm cái quái gì?!

Váy lót tơ tằm sớm đã ướt đầm, bao bọc lấy đường cong gợi cảm của thân thể cô, cơ thể hần nóng bỏng rắn chắc cùng cơ thể của cô tiếp xúc gắt gao chặt chẽ. Thân thể Cận Từ Kỳ cứng ngắc, cổ họng lại khô khốc không phát ra được một tiếng nào, mặc cho người đàn ông này mang theo cô băng qua nông trường giữa tiếng sấm chớp đi đến một gian nhà gỗ nhỏ vắng vẻ nơi dành để cất giữ nông cụ.

Ngoài cửa sổ mưa như trút nước không thể ngừng lại, tiếng sấm sét lại vang dội một tiếng, Cận Từ Kỳ đi chân trần giẫm lên trên nền đất đầy bùn. Cô nhìn thấy trong phòng ẩm ướt nông cụ hỗn loạn, đồ gỗ cũ kỹ, điều này làm cho cô không thể kìm nén mà nghĩ đến hình ảnh yêu đương vụng trộm của Cận Chiêu Đông và Kiều Hân Hủy, bọn họ cũng ở trong một gian phòng tương tự như vậy.

Khi cô tám tuổi cô không thể hiểu như thế là nồng đặc cảm xúc mãnh liệt, nhưng từ nay về sau cô không có cách nào cùng cha nói chuyện nữa, cô nghĩ đến Kiều Hân Hủy đã từng tặng cho cô áo đầm cùng đồ chơi thì cảm thấy ghê tởm muốn nôn mửa.

Ngày đó sinh nhật mười bảy tuổi của cô, cô đã hoàn toàn hiểu được chán ghét là một loại cảm giác như thế nào.

Công việc của Tô Ngưng Tuyết luôn bận rộn đến tận đêm khuya mới có thể về nhà, cô từ câu lạc bộ đàn violon đi ra, dự định mua cái bánh ga-tô nhỏ chờ mẹ về nhà cùng nhau chúc mừng, kết quả tại cánh cửa tiệm bánh ngọt thấy Cận Chiêu Đông vốn nên ở Anh quốc vì đang đi công tác, còn có..... được một tay ông ôm vào trong ngực là Kiều Niệm Chiêu cùng một tay dắt là Kiều Hân Hủy.

Sau này cô mới biết, ngày đó, là sinh nhật mười sáu tuổi của Kiều Niệm Chiêu, mà cha của cô, cũng là cha của cô ấy....

Tiếng dụng cụ va chạm khiến cho Cận Từ Kỳ có đề xuống cảm xúc đang quay cuồng trong lòng, người đàn ông quái gở kia từ sau khi vào phòng thì lục lọi xung quanh lung tung, hình như đang tìm kiếm thứ gì, cô theo tiếng động mà nhìn sang, nhưng một giây kế tiếp thì thân hình bỗng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô Ở Đây Cảm Đỗ Tôi Sao?

Editor: tamthuonglac

Đồ vật trong góc chất đống lộn lộn, dưới ánh sáng mờ tối, người đàn ông chậm rãi đi tới, bóng đèn trên trần nhà lay động chiếu lên toàn bộ nhà gỗ lúc sáng lúc tối, Cận Từ Kỳ ngừng thở lảng lảng nhìn hẩn, sau khi thấy hẩn cởi ra chiếc áo may ô có chữ Công lộ ra cơ thể trần trụi, tốc độ nhịp tim dường như muốn vượt qua khả năng tiếp nhận của cô.

Nước da màu lúa mì, lồng ngực cường tráng bần chắc, đường vân cơ bắp rõ ràng và vóc người cao lớn, tóc ngắn đen như mực hỗn độn tùy ý, bọt nước đọng lại từ đỉnh đầu thẳng một đường theo gáy chậm rãi lướt qua lồng ngực và bụng dưới của hẩn, cuối cùng trượt đến quần trong ẩm ướt.....

Ngoài phòng từng giọt mưa tí ta tí tách rơi xuống, kèm theo tiếng sấm ầm ầm, nhưng bên trong lại an tĩnh đến quỷ dị.

Cận Từ Kỳ nhìn chằm chằm lồng ngực người đàn ông vượt quá một phút, sau đó vội vàng dời mắt đi, cô vẫn mang bao tay ướt đầm, hai tay không được tự nhiên mà xoắn lại một chỗ, ở trong lòng tự khinh bỉ chính mình.

Tựa như rất nhiều người không cách nào hiểu vì sao cả ngày cô đều mang bao tay, giờ khắc này cô cũng không cách nào hiểu một loại phẩm vị khác của mình—Cho nên khi đối diện với một người đàn ông cả người phát ra mùi vị nhàm chán tìm lại đập thành thịch.

Chân hẩn mang một đôi giày vải, dính đầy bùn đất, trên quần của bộ đồ lao động ẩm ướt đầy vết nhựa cây nông nghiệp còn có nước bùn văng lên thật bẩn thỉu, đôi lại trước kia, Cận Từ Kỳ tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn lâu như thế, nhưng bây giờ, người đàn ông này lại khiến trong đầu cô dần hiện ra một từ—Gợi cảm.

Cận Từ Kỳ giống như đứa trẻ nhỏ phạm sai lầm, cắn cánh môi mặt cúi thấp xuống, giờ phút này cô thấy hổ thẹn với suy nghĩ chân thật tận trong đáy lòng mình, bởi vì hai mươi bốn năm qua chưa từng như thế, vậy mà, cô không thể không thành thành thật thật thừa nhận một chút: người đàn ông này hấp dẫn cô

Thu hút như vậy làm cho cô hầu như không có biện pháp nào kháng cự, giữa họ trong lúc này tình cảm yêu mến cũng không có, thậm chí nói chuyện không vượt quá ba câu, cô rõ ràng biết mình không thương người đàn ông này, chẳng qua đơn thuần bị hấp dẫn.

Ở trong mắt Cận Từ Kỳ kiêu hãnh, đây là chuyện làm người ta thất bại đến nhường nào, cô nên xem thường thân phận cùng sự lỗ mãng của người nông dân này, nhưng không cách nào tự kiểm chế mà bị hấp dẫn, sự khủng hoảng và xao động đối lập nhau chiếm giữ lấy tâm tư cô.

Cô bắt đầu nhớ lại trong lúc lơ đãng đã từng thấy qua trong sách một câu nói: phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ.

Nhưng, cô là phụ nữ ở tuổi này cũng đã sinh ra nhu cầu sinh lý sao?

Mưa càng lúc càng lớn, rèm cửa sổ ở giữa tia chớp trắng lay động đong đưa, đã bị dội ướt hơn phân nửa, cho nên đong đưa được cũng không dữ dội lắm, chỉ là chuyển động một cách nặng nề.

Đầu của Cận Từ Kỳ bắt đầu đau lâm râm, cảm giác toàn thân ướt sũng làm cho cô khó chịu, cô nghe thấy tiếng bước chân, hần cách cô càng ngày càng gần, hô hấp của cô bắt đầu có một chút cấp bách, mang theo một chút hoảng sợ, nhưng vẫn coi như giữ được bình tĩnh.

Cô cảm thấy mình nên xoay người rồi đi, phải đi thật nhanh, đi mà giống như chạy, rời khỏi căn phòng này, cho dù phải dầm mình trong mưa cũng tốt hơn so với ở chỗ này chịu dày vò, chống cự lại ác ma trong lòng mình, chẳng qua, khi cô nhìn thấy một chiếc khăn lông coi như sạch sẽ đưa tới trước mặt, đầu óc cô trong chớp mắt trở nên trống rỗng.

"Nếu như không muốn cảm cúm thì cầm lấy."

Cận Từ Kỳ không giờ tay lên nhận lấy, một lần nữa cô ngẩng đầu lên, trong ánh đèn mờ ảo cô cẩn thận đánh giá từ một bên mặt của người đàn ông, hần cô gương mặt góc cạnh rõ ràng đứt khoát mang độ cong gần như là hoàn mỹ, sống mũi rất cao rất thẳng, mày kiếm đen dày, so với người bình thường hốc mắt rất sâu, một đôi mắt thâm thúy mang theo đặc trưng của con lai.

Đương nhiên Cận Từ Kỳ cũng không quên chú ý đến bộ râu rậm rờ gần như che lấp nửa gương mặt hần, cô nghĩ, cạo sạch sẽ đám râu lông thì này rất có khả năng hần là người đàn ông cực kỳ cực kỳ khôi ngô tuấn tú.

"Nhìn cái gì, thiên kim đại tiểu thư chưa thấy qua nông dân nhếch nhác giống như tôi sao?"

Giọng nói mỉa mai của người đàn ông ở bên tai vang lên lần nữa, Cận Từ Kỳ nhìn thấy khóe miệng hần vẽ ra ý cười rất nhỏ, nhưng mà sâu trong con ngươi đen láy kia lại lạnh lẽo rét buốt, không mang theo chút ý cười nào, khi bốn mắt giao nhau dường như muốn đem hồn phách cô hút vào.

Cận Từ Kỳ bị nhìn chòng chọc nên có chút bối rối, cô dòi tầm mắt đồng thời lùi hai bước qua bên cạnh, bước chân hơi có vẻ dòn dập lộn xộn khiến cho thân thể cô đụng vào thành cửa sổ, khuỷu tay truyền tới cảm giác đau đớn thấu xương, nhưng cô chỉ rên lên một tiếng.

"Cô rất sợ tôi?"

Người đàn ông rét căm căm cười rộ lên, hần híp mắt lộ ra dáng vẻ xấu xa với hơi thở đầy nguy hiểm, cộng thêm khuôn mặt râu ria và phần trên của cơ thể trần trụi, để cho toàn thân hần nhìn qua giống như là ma quỷ chuẩn bị phạm phải tội ác tày trời.

Cận Từ Kỳ chịu đựng cánh tay đau đớn, quật cường nhìn người đàn ông cách xa cô vài bước đang dùng tốc độ nhân rồi bước đi thông thả nhích lại gần mình, nụ cười vẽ ra ở khóe môi hần, một chút xiu, không rõ ràng, nhưng tựa hồ mang theo vẻ vui sướng.

Cô không biết hần cao hứng cái gì, nhưng tính cách không nhận thua không cho phép cô cầu xin tha thứ, hơi thở của người đàn ông trưởng thành mãnh liệt vây lượn xung quanh thân cô, hần rất cao to, chỗ hần đứng cách cô chưa tới nửa thước, nhìn xuống gương mặt cô đã tái nhợt:

"Cô muốn tự lau hay là tôi lau thay cho cô? "

Lời nói ngả ngón từ giữa cánh môi mỏng tràn ra, mi tâm Cận Từ Kỳ khẽ nhíu lại, ngay sau đó một bóng đen bao phủ lấy cô, cô cảm giác được hơi thở nóng ẩm phun vào vành tai mình, một bàn tay to thô ráp màu lúa mì vươn tới hai má của cô, như có như không lướt qua da thịt vành tai cô, khiến cho cô run rẩy đôi chút.

"Thế nào? Sợ rồi?"

Trên vai gầy ướt đầm, một luồng tóc đen bị hần vén lên, hần nghiêng mắt nhẹ lướt qua xương quai xanh tinh xảo cùng mảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ ra dưới váy lót gần như trong suốt của cô, ánh sáng con ngươi gọn sóng không ổn định đem cô giữ lại ở trong mắt, chân mày khẽ động, ý cười trên khóe miệng trong nháy mắt thu hồi, phủ khăn lông lên đầu Cận Từ Kỳ:

"Đã sợ thì tự mình lau đi."

Nói xong xoay người chuẩn bị bỏ đi, cánh tay lại bị đôi tay mềm mại bắt lấy, người đàn ông hơi nghiêng đầu, khi chính mình chứng kiến một cảnh tượng thì có chút kinh ngạc, thân thể trong phút chốc cứng đờ, trước mắt cũng quên mất dời bước .

Hơi nước đọng lại trên lông mi Cận Từ Kỳ rũ xuống, run nhẹ, cô run rẩy tự tay mình kéo váy lót ướt đầm lên, tiếng nước chảy tí tách vang vọng rõ ràng, cứ như vậy đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra ở trong không khí.

Thế giới của Cận Từ Kỳ trời đất quay cuồng, cô nghĩ mình là muốn điên rồi, thiên kim nhà họ Cận được giáo dưỡng nghiêm khắc lại làm ra hành động điên cuồng phóng đảng như vậy, hai tay cô giờ tà váy lên, nhưng không nâng nổi đầu mình.

Cô bắt quả chỉ muốn biết, cô đối với người đàn ông này cũng tồn tại lực hấp dẫn giống như hần. Cô chỉ muốn nghiệm chứng một tý, cho nên lòng hiếu kỳ đã chiến thắng sự sợ hãi, cũng giải phóng tâm ma bị cô giam cầm nhiều năm.

Sợ dĩ cô dám bạo dạn to gan như vậy bởi vì cô đoán được người đàn ông này cũng chỉ dọa cô một chút thể thôi .

"Cô ở đây cảm dỗ tôi sao?"

Hai tay Cận Từ Kỳ nắm thành quyền, giọng người đàn ông thật thấp trầm trầm nghe không ra tâm tình, giống như gặp ác mộng cả người cô bưng bít lại, nhưng cô không kịp giương mắt, thất lung đã bị một đôi bàn tay to chế trụ, cuối cùng hần đẩy cô tới góc tường, ngay sau đó cơ thể cao to của hần bao phủ lên, vây lấy cô ở giữa người hần với bức tường:

"Danh môn thiên kim muốn cảm dỗ nông dân bần cùng nghèo khó, uh? "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thục Cốt Trầm Luân (I)

Editor: tamthuonglac

“Danh môn thiên kim muốn cảm dỗ nông dân bần cùng nghèo khó, uh?”

Người đàn ông giống như một tòa tháp lớn, bao phủ lấy thân thể cô nhỏ bé và yếu ớt, hần đột nhiên siết lấy cái eo nhỏ của cô thuận thế đem cô kéo lại gần, thân thể cô hơi lạnh dán lên da thịt hần nóng rực, cô có chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh thì an tĩnh lại.

Bên tai là tiếng người đàn ông cười khê, rõ ràng mang theo vẻ khinh thường cùng giễu cợt, cằm của cô bị một bàn tay thô ráp chai sạn nâng lên, đôi mắt đẹp màu nâu nhạt của cô tiếp xúc với con ngươi màu đen sâu kín ẩm ướt như đại dương, ánh mắt kia sắc bén tựa như muốn đem linh hồn của cô ra mổ xẻ, cô hé mở cánh môi nhợt nhạt mà hít thở, khóe mắt có chút nước thấm ướt.

Cô muốn chạy trốn đúng không? Nếu sợ như vậy, tại sao còn phải sống chết mà chống đỡ không chạy trốn ?

Hần dùng ánh mắt chất vấn cô, đường cong nơi khoe môi lộ vẻ chế giễu lạnh nhạt vẫn không tiêu tán đi.

Hần thu hồi bàn tay to khỏe khoắn có lực của mình, không muốn lãng phí sức lực và tinh thần tiếp tục hù dọa vị thiên kim đại tiểu thư này nữa, nhưng không đợi hần đẩy cô ra khỏi lồng ngực mình, một đôi cánh tay trắng nõn ướt át lạnh như băng quấn lên.

Ánh mắt của người đàn ông hung hăng ngấn ra, vẻ mặt trở nên càng mất tự nhiên, cũng không còn bộ dáng lưu manh mở miệng trêu chọc Cận Tử Kỳ như mới vừa rồi, khi hai tay của Cận Tử Kỳ vòng ở cổ hần, hơi thở thơm ngọt phun lên cổ hần, trong nháy mắt máu toàn thân hần dâng trào xông đến não, huyết thái dương nhảy lên thỉnh thỉnh.

Bởi vì bị người đàn ông này khinh bỉ nên Cận Tử Kỳ càng kích động nên càng thêm ngang ngược, mười ngón tay cô bám phía sau gáy hần siết chặt, khi tinh thần hần còn sững sờ cô kéo thấp người hần xuống, kiễng đôi chân trần trắng nõn đáng lên nụ hôn đầu tiên của mình.

Hương thơm mềm mại hôn lên đôi môi người đàn ông, cô khép hai mắt, hàng lông mi dài rậm rạp như cánh quạt xoè ra quét qua gò má hần, ngửa ngửa một chút tựa như quá nhiều ở trong lòng, nhiệt độ ấm áp trên môi khiến thân thể của hần cứng đờ không sinh ra phản ứng, chỉ có thể bị động đứng đó, một đôi tay lỏng lẻo không chỗ để.

Cận Tử Kỳ nghe được trong lồng ngực người đàn ông nhảy lên kịch liệt, cô cũng nghe thấy tiếng hít thở của mình, còn có của hần, hần và cô cả hai cùng căng thẳng như nhau, hô hấp thật yếu mà nặng nề, nhưng cô không hiểu, rốt cuộc hần đang khản trương cái gì ?

Bỗng nhiên cô rất muốn xem vẻ mặt của hần, cho nên cô nâng mí mắt lên, trong phòng tối tăm, chỉ có tiếng hít thở lẳng lặng của cả hai, đồng tử của cô chiếu vào gương mặt hần gần trong gang tấc, còn có lướt qua đôi con ngươi đen chưa từng nhắm lại.

Môi của cô lẳng lặng dán chặt hần, không có động tác dư thừa, chỉ là dán chặt. Ngón tay của cô ở phía sau cổ hần trở nên im lìm vắng vẻ, sau đó cô chợt bị đẩy ra, không hề có dấu hiệu báo trước nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Lưng Cận Tử Kỳ nặng nề đụng vào vách tường, cô không hề vì đau đớn mà rên rỉ, lông mi run rẩy sau đó hai mắt mở ra, mặt của cô rất bình tĩnh, thật sự bình tĩnh, mặc dù đáy mắt cô sớm đã nổi sóng từ lâu, tâm tư như nước thủy triều dâng lên.

"Danh môn thiên kim có phải cũng thích trò chơi lạt mềm buộc chặt hay không?"

Giọng điệu người đàn ông hơi có vẻ giễu cợt, “Trước đây cô còn cùng bao nhiêu đàn ông trải qua như vậy, hình như tôi hiểu được lý do không ai thêm lấy cô”

“Bốp!”

Cận Tử Kỳ vùng thẳng tay ra, roi xuống mạnh mẽ, cái tát dùng ở trên mặt người đàn ông, phát ra âm thanh trong trẻo, trong nháy mắt cổ tay của cô bị một bàn tay to bắt lấy, Cận Tử Kỳ nghe thấy xương cốt mình phát ra tiếng lạch lạch.

“Đừng làm ra một bộ dáng vẻ thanh cao, tôi cũng chỉ hỏi một chút, đối với cô thiên kim danh viện giá trị như thế này mà nói, đàn ông cam tâm tình nguyện mắc câu cũng không ít chứ? ”

Cổ tay trắng trẻo nhỏ nhắn bị siết chặt nên ửng đỏ, Cận Tử Kỳ không đau nhưng thờ dài một tiếng, cô ngẩng mặt lên đối diện ánh mắt phức tạp của hần đầy phần nộ xen lẫn chán ghét, giọng nói bình thản, mở miệng trả lời nhấn rõ từng chữ rõ ràng:

“Anh là người đầu tiên, người đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua. ”

Người đàn ông nhất thời ngẩn người ra, hần vốn định dùng lời nói chói tai của mình khiến cho cô khó chịu, dùng việc này để che dấu đi tâm tình hỗn loạn của mình, nhưng không ngờ Cận Tử Kỳ sẽ trả lời như vậy, vì cô thản nhiên nhìn chằm chằm khiến hần trở nên bối rối.

Hần vội vàng cười một cái, buông cổ tay của Cận Tử Kỳ ra, sau đó xoay người bỏ đi, không một chút nào do dự, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng có

ngọn lửa mạnh mẽ không tên đang thiêu đốt, hơn nữa không có chỗ phát tiết, vì vậy bước chân đang đi về phía trước dừng lại.

Tầm mắt Cận Từ Kỳ dời qua, cô chỉ thấy bóng lưng của hắn, hắn không quay đầu lại, sau đó nhìn thấy hắn đột nhiên giơ chân lên hung hăng nhằm một bên bàn mà đập, đến khi bộ dụng cụ uống trà trên bàn va đập vào nhau loảng xoảng, phát ra tiếng vỡ vụn hết sức chói tai.

Bên trong nhà gỗ mờ tối thời gian dường như cũng theo đó dừng lại, cái nắp ấm sứ rơi ra trên mặt đất, một đường lăn lông lốc đến bên chân Cận Từ Kỳ, quay một vòng, dừng lại bất động, toàn bộ gian phòng một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Hắn thuận tay cầm lấy áo may ô mình mới vừa đặt ở bên cạnh bàn, chưa hết giận bàn chân lại đá xuống, sau đó cũng không quay đầu đi đến phía cửa. Ngoài phòng, mưa to dầm dề bay lá tả, bóng lưng của hắn dần dần biến mất trong màn mưa mênh mông, dứt khoát mà lạnh lùng nghiêm nghị.

Cận Từ Kỳ ngẩng nhìn phương hướng hắn rời đi không chớp mắt, sau đó cô cúi người xuống ngồi xổm ở nơi ấy, đưa tay nhặt lên cái nắp sứ vẫn còn nguyên vẹn không nứt mẻ, lẳng lặng nhìn thật lâu, bên môi lộ ra một nụ cười nhạt không hề ấm áp.

Cô không biết mình đang cười cái gì, chỉ là muốn cười mà thôi, chỉ lần này mà thôi.

Cửa nhà gỗ bị đá văng thô bạo, Cận Từ Kỳ nhìn sang, không nghĩ tới người đàn ông này thể mà quay trở lại, cô ngồi xổm, cái cổ ra sức ngẩng lên, nhìn thấy đường cong quai hàm hắn kiên nghị, mặc dù nơi đó đầy râu đen.

Chiếc áo may ô ướt sũng bị hắn tùy tiện khoác trên người, vẻ mặt biểu lộ chán ghét buồn bực, hắn bước nhanh tới, đá văng hết thảy mọi vật cản đường, tựa như một tên cướp hung hãn làm người ta phải sợ, toàn thân ướt đẫm.

Cận Từ Kỳ siết chặt cái nắp trong tay, lòng cô mơ hồ dâng lên dự cảm nào đó, tiếp đó cánh tay của cô bị một sức lực mạnh mẽ níu lấy, nhiệt độ nóng rực ủa bóng cả da thịt cô, một tay hắn giữ lấy cô thuận thế siết chặt cơ thể cô. Trước khi cô kịp có bất kỳ dấu hiệu hành động gì đã mang cô qua một mái tường ngăn lại, ngay sau đó cúi đầu xuống ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thực Cốt Trầm Luân (II)

Editor: tamthuonglac

Cánh tay hắn vòng ở cái eo nhỏ nhắn của cô, dùng sức rất lớn, dùng sức đến mức như muốn bẻ eo cô gãy ngang. Cận Từ Kỳ bị đau cúi thấp đầu nức nở một tiếng, ngực hít thở không thông khiến cho hai hàng lông mày nhíu chặt. Cô bị ngăn lại trong vòm ngực cường tráng của hắn, dưới lòng bàn tay nóng rực như lửa một đường lan ra tới lồng ngực của cô, làm cho cô quên mất phải đẩy người đàn ông thô bạo này ra.

Cánh môi mỏng của người đàn ông nặng nề chèn ép lên môi cô, dường như hắn dùng sức lực rất lớn trên eo cô, mang theo cơn bức tức nào đó đang bế tắc trong lòng, giống như một con chó nhỏ đáng thương đi theo gặm cắn khúc xương sườn thơm ngon.

Nụ hôn dài luồng cuồng vọng về làm cho cả hai đều cảm nhận được một cổ mùi máu tươi như sắt rỉ. Cận Từ Kỳ thở gấp muốn tránh thoát sự giam cầm của hắn, nhưng rất nhanh thì cô phát hiện càng phản kháng, sự dây dưa giữa hai người lại càng khó mà tách rời được.

Váy lót ẩm ướt dính trên người cô trong lúc không chú ý đã bị đẩy ra, đầu vai trắng nõn trơn bóng, nơi đây đã nửa ẩn nửa hiện theo hô hấp mà phập phồng lên xuống. Ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, chợt nâng lên một tay vội giữ cầm cô, tay kia đè lại chiếc gáy nhỏ nhắn của cô, nhân lúc cô bối rối khó nhận đau đớn hơi hé mở cánh môi thì đem đầu lưỡi của mình chui vào trong miệng của cô.

Một nụ hôn không cách nào dùng lời nói để có thể hình dung. Cận Từ Kỳ ngay cả khi hắn thăm dò vào khoang miệng cô thì trong lòng dâng lên một cổ kinh hoàng, vậy mà gần như chỉ sinh ra một chút chần chờ ngay lập tức biến mất trong lúc hắn gần như điên cuồng mà đoạt lấy.

Hắn dùng hàm răng mình gặm cắn bờ môi mềm mại của cô, chiếc lưỡi nóng ẩm đầu đầu đá lung tung quần lấy đầu lưỡi cô, không có một chút kỹ xảo nào đáng nói, hoàn toàn thuận theo cảm giác của bản thân mà điều khiển thân thể mình. Hình như mấy chục năm tình cảm bị đè nén nên vào giờ khắc này như đập nước bắt đầu được phóng thích, Cận Từ Kỳ bị hắn bao phủ mãnh liệt tựa như giam cầm.

Tình thế đã mất đi sự kiểm soát lúc ban đầu, cũng lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, Cận Từ Kỳ đã không có cách nào làm cho hắn dừng lại, bởi vì cô cũng dần dần ý loạn tình mê, một luồng điện mạnh mẽ lướt qua tứ chi khiến toàn thân cô tê dại không còn sức, vì không cảm lòng nổi hai tay leo lên thân thể hắn, đem chính mình cuộn lại trong vòng tay to lớn của hắn.

Rèm cửa sổ ướt đẫm đọng đưa trong mưa gió, tiếng sấm sét đình tại nhúc óc đem cả một đêm yên tĩnh xé rách thành mảnh vụn, một luồng ánh sáng trắng đem màn đêm chém thành hai khúc, khoảng một giây trong phòng sáng lên hiện rõ hai bóng người đang triền miên cùng một chỗ.

Cánh môi Cận Từ Kỳ bị hút lấy đến sưng đỏ sinh ra đau đớn, cô rút cuộc chịu đựng không được nụ hôn tàn sát bừa bãi như vậy, dùng sức đẩy người đàn ông này ra, nhưng chỉ là hắn nhanh hơn nên bị bắt trở lại.

Thất lung của cô tưởng chừng như muốn bị bẻ gãy ra phía sau, người đàn ông vẫn từng bước ép sát, không chút nào buông lỏng, sức mạnh của hắn

không cho phép cô phản kháng, dưới sức mạnh dữ dội này, bọn họ liên tiếp thụt lùi lại mãi đến khi đụng vào cái bàn cũ kỹ kia.

Nụ hôn vụng về hồng lét tuyên bố kết thúc khi thất lưng Cận Từ Kỳ đụng vào cạnh bàn phía sau.

Tiếng hít thở hỗn độn gấp rút quanh quẩn ở bên tai cả hai, bọt nước trên lông mi Cận Từ Kỳ nhẹ nhàng run rẩy, hai tay cô bám lấy cái bàn phía sau, móng tay gần như khảm vào trong.

Ở giữa tiếng sấm cô không thể kiềm chế mà liên tưởng đến màn vui sướng mà thuở bé chính mình đã tận mắt chứng kiến, đầu óc cô không thể quên đi được chính là cảnh hai thân thể quấn lấy nhau kích tình mãnh liệt thở hỗn hển, vĩnh viễn cũng không quên được đôi gò má ẩm ướt của người phụ nữ dán dưới thân của cha cô tận tình rên rỉ, không quên được cha đối với mẹ đã bội phản.....

Tay của người đàn ông vẫn dừng lại trên gáy cô, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve chiếc gáy trắng trẻo, môi hắn nóng như lửa như có như không xẹt qua xương quai xanh cô, Cận Từ Kỳ cố gắng không chế run rẩy, cô có thể cảm nhận được tay trái của hắn đang chậm rãi tìm đến một bên gò cao ngất của cô, khi hắn tùy tiện xoa nắn, cô nhận không được mà run cầm cập.

“Nhìn tôi.” Hắn đột nhiên ra lệnh, giọng điệu thật cứng rắn.

Cô ngoan ngoãn nghe theo mà nâng mắt lên, nhìn thấy ánh mắt hắn vì nhuộm đầy ham muốn dục vọng mà trở nên u ám, còn có khoe môi kia không còn mang theo chế giễu nhưng lại cười xấu xa vô cùng, lạnh lùng rét buốt, hắn nghiêng người xuống kề sát bờ môi cô, mang theo tiếng cười trầm trầm:

"Nếu như bị người ta biết danh môn thiên kim cao cao tại thượng lại cùng một tên nông dân bản thủ nhếch nhác hoàn cảnh hỗn tạp làm chuyện đương, cô nói thử xem giới thượng lưu sẽ phản ứng như thế nào?"

Từ trong ánh mắt hắn Cận Từ Kỳ thấy được chính mình, vảy lột đã tuột một nửa, ánh mắt mê ly, xưa nay sắc mặt luôn lạnh lùng cũng đã nhuộm lên phong tình quyến rũ, cô hé miệng nhàn nhạt cười cười: "Tôi thật ra cũng rất muốn biết..."

Cô một lần nữa lấy lại quyền chủ động, đưa tay vòng lên cổ hắn, lúc cô cúi người muốn hôn lên đôi môi hắn, hắn lại ngăn cản cô tới gần, hai tay hắn đè lại bờ vai chộn rộn của cô, mắt lạnh dừng trên gương mặt thanh nhã của cô.

“Có lẽ, cô nên đi ra ngoài đứng dưới mưa một chút cho tỉnh táo lại.”

“Tại sao nói như vậy?”

Cận Từ Kỳ nhìn người đàn ông nói trở mặt liền trở mặt này, cô rất bội phục sự tự chủ của hắn, vào lúc như thế này còn có thể bình tĩnh mà dạy dỗ cô như vậy, hắn buông cô ra, lui về sau một bước, giọng nói lạnh như băng:

“Tôi không phải là người thừa kế của nhà họ Tống, chẳng qua chỉ là một tên nông dân, như vậy cô còn muốn tiếp tục không?”

“Tôi rất rõ ràng mình đang làm cái gì, cũng biết, anh, chỉ là một nông dân.”

Cô cố ý nhấn mạnh rõ nửa câu quan trọng cuối cùng, ánh mắt nhìn thẳng người đàn ông vui buồn bất thường này, cô sẽ không nói cho hắn biết, từ nhỏ Cận Từ Kỳ cô sống kiềm chế ngấm ngấm chịu đựng đã có dự định khiêu chiến với chế độ nghiêm minh đẳng cấp của nhà họ Cận, cô muốn biết, sau khi cô đem trình tiết của mình giao cho một nông dân thấp hèn, cô sẽ gặp phải tình cảnh như thế nào?

Cô thậm chí muốn nhìn xem người cha đạo mạo nghiêm trang của cô sẽ có phản ứng gì, có thể hay không tức giận đến đập nát tất cả đồ cô trong thư phòng, sau đó đuổi cô ra ngoài, hủy bỏ tư cách người thừa kế?

Cằm của cô bị bắt lấy nâng lên, “Cô xác định đây thật sự là điều cô muốn?” Đôi con ngươi chuyển động điểm điểm đốm lửa nhỏ, nhìn thấy cô hơi thất thần, một bàn tay khác của hắn đưa về phía dây đai váy lột của cô đã rơi xuống cánh tay:

“Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không cho cô cơ hội hối hận.”

Vừa dứt lời, hắn bắt đầu ôm lấy Cận Từ Kỳ, hắn đặt cô lên trên chiếc bàn cũ, hai tay hắn chống hai bên bàn, nhìn xuống người phụ nữ an tĩnh dưới thân, đón nhận ánh mắt mờ mịt của cô, hắn cúi đầu xuống bá đạo mà hôn cô.

Cận Từ Kỳ nằm trên mặt bàn lạnh như băng, đôi bàn tay to khô ráo vịn đầu vai cô, sau đó trượt xuống bắp đùi trơn bóng của cô, bắt đầu chậm rãi vén chiếc váy lột lên, hắn nhìn cô, hơn nữa còn bắt buộc cô cũng phải nhìn hắn.

Cô nghe thấy âm thanh vải vóc bị xé rách, phát ra trong trẻo trong bóng tối và không bị chìm ngập bởi tiếng mưa rơi, không nhanh không chậm, từng giọt từng giọt, chấn động màng nhĩ, từ vạt áo nhẹ nhàng kéo dài cho đến dưới nách áo.

Trên thân thể cô một mảnh mát lạnh.

Thật vô cùng kinh ngạc, cô lại không có chút nào sợ hãi, cô chỉ là nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn chiếc cằm kiêu căng của hắn, còn có khoe môi ngạo mạn hồ hững, nhìn thấy hắn chậm rãi cởi áo trên thân mình ra và sau đó.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Giúp Tôi Cởi Ra

Editor: tamthuonglac

Bốn phía trên chiếc bàn cũ nát là hai bóng người dán chồng lên nhau.

Mái tóc dài của người con gái xoã tung như một mảnh vải lụa đen, da thịt nõn nà trắng như tuyết giống như một đóa sen trắng nở rộ, cánh môi đỏ bùng hé mở, xinh đẹp không chút tí vết, yên lặng chờ đợi để người đàn ông trên người ngất lầy.

Cả người Cận Từ Kỳ không thể khống chế trở nên run rẩy, khi lồng ngực nóng bỏng kia cùng đường cong cơ thể cô dán sát không để lại chút kẽ hở, đôi môi người đàn ông mím chặt, hai cánh tay của hắn từ từ cong lại, thờ ra hàng loạt hơi nóng, phả lên trên gò má cô, dường như bị cuốn hút, cô cảm thấy toàn thân cao thấp, khô nóng khó chịu khiến cô hít thở không thông.

Môi của người đàn ông in lên trên cằm cô, nhẹ nhàng gặm cắn, dịu dàng khôn xiết, ngón tay thon dài thô ráp tùy ý chạy loạn trên thân thể mềm mại của cô, nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt theo cổ cô chậm rãi dời xuống.

Da thịt phơi bày ở trong không khí, những nơi bị hắn môn trớn kích thích xuất hiện từng chuỗi tê dại, khi mũi hắn hít lấy hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt tản mát ra từ trong cơ thể cô, hầu kết ở cổ họng hắn nhanh chóng chuyển động mấy cái, liếc mắt thấy Cận Từ Kỳ nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác, tiếp tục cúi đầu xuống, thờ hồn hên, hôn lên thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô

Cảm giác giống như điện giật tê dại lan khắp toàn thân vào tận xương tủy cô, để cho cô khó tự khống chế mà phát ra một tiếng rên rỉ thật thấp, cô nghe được thanh âm của mình, không ngọt béo ngây, nhưng là kiểu dính sền sệt hấp dẫn mềm mại.

Người đàn ông chống một nửa thân thể cao lớn lên, nhìn thấy Cận Từ Kỳ hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt luống cuống khó chịu mà thân thể vận vẹo, đôi mắt trở nên nóng bỏng vì bị kích thích quá nhiều cùng dục vọng, dường như muốn đem cơ thể mềm mại dưới thân trong nháy mắt thiêu đốt thành tro.

“Mở mắt ra, tôi muốn em biết em đang ở chung một chỗ với người nào.”

Cận Từ Kỳ vầy lông mi mở mắt ra, cô lại thấy được sự dịu dàng chưa từng có trước đó trong mắt của người đàn ông ngang như cua này, cô không được tự nhiên nên đem hai tay đặt ở trên vai của hắn, bên trong đôi mắt đẹp lóe ra hơi nước ẩm ướt sáng bóng, nhìn hắn chăm chăm bởi vì hành động của cô mà đôi mắt thâm thúy hơi hơi nheo lại.

“Em hỏi hận?”

Hắn nhận ra cô mơ hồ bất an, cúi đầu xuống gặm cắn đầu vai tròn bóng của cô, uyển chuyển hôn lên khóe môi cô, dọc theo sống mũi cô, nụ hôn tỉ mỉ như chuồn chuồn lướt nước rơi xuống từng cái một, "Nhưng có thể đã quá muộn rồi phải không?"

Hắn không cho cô thời gian để trả lời, hắn một lần nữa hung hăng chặn lấy môi cô, trần trọc trần trờ, ngọn lửa tiến quân thần tốc khuấy động, hắn một tay bắt lấy hai tay cô đang đặt trên bả vai hắn giờ lên đỉnh đầu, một tay men theo thân thể mềm mại của cô thẳng một đường xuống phía dưới, trêu chọc chỗ nhạy cảm của cô, động tác gần như thô lỗ khiến chân mày cô hơi nhíu lại.

Đôi mắt sắc bén của hắn gắt gao nhìn cô chăm chú, hô hấp càng thêm nặng nề, bắp thịt toàn thân căng đến chết cứng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày như thế, bị một người phụ nữ trêu chọc mất đi lý trí, nghĩ đến ánh mắt cô hoảng sợ, nghĩ đến dáng vẻ cô như muốn đổi ý, hắn không khỏi tức giận.

Rõ ràng là cô dẫn dụ hắn trước, rõ ràng là cô trước đó khiến cho tâm tư hắn không yên, rõ ràng hắn đã cho cô cơ hội rời đi!

Sau khi ép cho đầu hắn như dã thú phát ra động đục, rồi muốn mặc kệ vô trách nhiệm sao?

Hết thầy đều không còn kịp rồi, hắn đã bị trêu chọc đánh mất đi năng lực suy nghĩ, hắn muốn cô dục vọng đã sớm phát ra không thể cứu vãn, trong lòng hắn giờ phút này chỉ có một nguyện vọng mãnh liệt, chính là muốn cô!

Mặc dù cô sẽ hối hận, mặc dù cô sẽ oán hận hắn, hắn đều không muốn vì vậy mà dừng lại

Đôi môi Cận Từ Kỳ bị cắn đến bật máu, bàn tay to muốn trừng phạt mà giữ chặt cái eo nhỏ nhắn của cô, kiểu hành hạ thân mật này làm cô đau đón cau chặt lông mày, thân thể vận vẹo muốn thoát khỏi khống chế của hắn.

Cô cũng không hối hận, nếu như chính cô lựa chọn con đường này cô sẽ đi tiếp, chẳng qua, hắn không cho cô cơ hội nói chuyện, hắn dường như cho rằng cô đổi ý, vì vậy càng thêm phần nộ.

Miệng hắn điên cuồng cắn mút lên môi cô, lúc thì bên tai rồi xuống cổ, tay hắn trượt xuống hai chân cô đang khép chặt mà mạnh mẽ tách ra, nắm lấy một chân cô giờ lên, da thịt cô bóng mượt khiến cho hắn phát điên.

Hắn xuôi theo đến mắt cá chân trắng nõn sạch sẽ của cô vuốt ve, một tác da thịt cũng không bỏ qua, Cận Từ Kỳ lại bởi vì động tác này mà không nhịn được từ trong miệng tràn ra từng tiếng than nhẹ, thân thể không ngừng run rẩy, đầu ngón chân mượt mà vì bối rối xấu hổ nên co rút lại.

Cảm giác xa lạ mà vui sướng tràn ngập đầu óc cô, cô mở to mắt nhìn lên trần nhà đen kịt, thế giới trong mắt của cô bắt đầu quay cuồng, cô kháng cự không được dục vọng nồng đậm mà người đàn ông này mang đến cho cô.

Người đàn ông nghe thấy bên tai tiếng kêu nho nhỏ giống như mèo con, màu sắc con người càng sâu hơn, hai tay hắn dời tới cặp mông của cô, một tay nâng mông cô lên ấn vào người mình, để cho cô cảm nhận được thân thể của mình biến hóa mãnh liệt.

Cô khẽ rên lên một tiếng kinh sợ, hai má ửng đỏ như nhò máu, thân thể vận vẹo trong nháy mắt mất đi chút khí lực cuối cùng, mềm nhũn không xương nằm trong lòng ngực hắn.

Hơi thở thô ráp nặng nề, bỗng dung hắn nắm tay cô lên đưa về phía bụng rắn chắc bằng phẳng của mình, thuận theo cơ bắp có đường nét rõ ràng từng tấc từng tấc thăm dò xuống dưới, đầu ngón tay cô chạm được dây thắt lưng lạnh buốt, hắn ngậm chặt vành tai cô:

“Giúp tôi cởi ra.”

Con người của cô mở lớn hơn, nhưng khi tầm mắt hắn nhìn xuống chăm chú, không chút phản kháng, mặc cho hắn nắm tay cô vụng về tháo dây thắt lưng ra, cô ngậm đồng ý cho hắn làm như vậy.

Thật ra khi cô bắt đầu nằm ở trên bàn này cô đã dự liệu được tất cả khả năng, bao gồm hiện tại.

Trong bóng đêm yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở nồng đặc, chỉ có tiếng động của dây kéo bị kéo ra, hắn và cô nhìn nhau chăm chú, hắn cầm bàn tay cô hơi lạnh đang khẽ run hướng vào trong, nguồn nhiệt khí nóng bỏng nhanh chóng tản ra.

Một tiếng kêu rên bị hắn nuốt hết trong cổ họng, bàn tay nhỏ bé nhu nhược của cô giống như luồng điện mạnh mẽ xò xuyên thân thể hắn, trên trán mồ hôi rỉ ra dọc theo khuôn mặt hoàn mỹ của hắn chảy xuống róc rách trượt đến cằm ngưng tụ thành từng giọt bọt nước, dưới ánh đèn vàng nhạt lóe ra ánh sáng lóng lánh rõ ràng

“Em đang oán hận tôi đúng không?”

Mồ hôi hột trên mặt hắn nhỏ xuống rơi lên khoé mắt cô, một tiếng "lách cách" chảy xuống ngay sau đó biến mất ở giữa tóc cô, cô nhìn ánh mắt của hắn có chút tan rã mê ly, nhưng nghe xong đã hiểu lời của hắn, cô nhẹ nhàng lắc đầu, chủ động cong người lên hôn từ trên xuống dưới yết hầu kích thích hắn, tiếp đó là chiếc cảm kiên nghị, cuối cùng in lên đôi môi mềm dẻo của hắn.

Cô cạy mở đôi môi hắn đang mím chặt, cái lưỡi thơn tho ngượng ngùng tham tiến vào, khi ánh sáng con người đen của hắn loé ra tia hứng thú khó hiểu nhìn xuống chăm chăm, cô chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi nhẹ run, cô thăm dò dẫn dắt đầu lưỡi hắn hôn say sưa.

Cô dùng hành động nói cho hắn biết: cô không hề hối hận.

Hắn không nhúc nhích nhìn biểu tình trên mặt cô, không muốn bỏ qua dù là một giây trong nháy mắt, hắn thấy được cô động tình, thấy được cô đối với mình mê hoặc, hắn cũng chịu không nổi nữa kiểu đầy đoạ này nhanh chóng khiến cho hắn mất khống chế.

“Tôi muốn em ghi nhớ một giây này, về sau trong cuộc đời em mỗi một giây phút, em đều phải nhớ tới tôi.”

Người đàn ông hung hăng cắn lên trên bả vai trắng nõn của cô một cái, hắn muốn cô nhớ kỹ cái buổi tối này, nhớ ở chỗ này phát sinh hết thảy!

Cận Từ Kỳ trong lúc mơng lung nghe thấy hắn đã man không phân rõ phải trái, theo đầu vai đau nhói, cô chuyển mắt qua mới vừa hé miệng, không kịp nhẹ nhàng vòng eo đã bị nắm chặt lại bị chế trụ nặng nề, người đàn ông trên mình cũng không còn cách nào ẩn nhẫn, thân thể tiếp tục trầm xuống.

Đau đớn kịch liệt tràn ngập thân thể cô.

Lập tức một đôi môi đặt lên, đang lúc cô kêu đau đem nuốt hết vào trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chờ Anh Trở Lại

Editor: tamthuonglac

Hắn bao phủ lấy môi cô, nuốt hết tiếng kêu đau đớn cô sắp bật thốt ra.

Khi hắn kiên quyết mạnh mẽ lựa chọn cùng cô hợp hai làm một, cũng không vì thế mà thân thể cả hai không khỏi run rẩy lên.

Loại đau đớn tê liệt như vậy hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của cô.

Thế này đối với Cận Từ Kỳ mà nói, hoàn toàn khủng hoảng thiếu đi cảm giác an toàn, thân thể cô không thể khống chế được giãy dụa, hai tay chống lên lòng ngực hắn, muốn đem hắn từ trên người mình đẩy ra.

Lúc này cô mới có chút hối hận, cô cảm giác mình đau đến mức không thể hít thở, ngoại trừ hô hấp nặng nề, cô chỉ muốn lớn tiếng hô ngừng, dừng lại trận ân ái mà cô nhận thấy ngang với việc chịu hình phạt.

Vì vậy người đàn ông chưa hề công thành đoạt đất, hắn đã phát hiện ra Cận Từ Kỳ khó chịu kháng cự, cho nên dừng lại động tác của mình, đầu đầy mồ

hôi đầm đìa, ôm chặt thân thể cô đang run rẩy, gần như oán hận mà nhìn cô chăm chăm.

Nhưng cuối cùng hắn lựa chọn dừng lại.

Vào lúc này bị kêu dừng lại đúng là thống khổ, không thua gì phụ nữ sinh nở.

Cảm giác đau đớn trên thân thể Cận Tử Kỳ dần dần được xoa dịu, cô mở to đôi mắt đã tan rã, trong nháy mắt con ngươi tập trung chống lại ánh mắt hắn hơi có vẻ cố nén khó chịu.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như cô và hắn tâm linh tương thông, hắn từ trong ánh mắt của cô đọc được sự cam tâm tình nguyện, cô cũng không phải là hối hận cùng hắn phát sinh quan hệ như vậy, chẳng qua là quá đau mà thôi, chỉ thế thôi.

Dù sao, tình hình của họ, không giống với tình nhân bình thường, bất quá ở trong đêm mưa họ là nam nữ xa lạ tình cờ gặp nhau, điều này cũng bất quá là một cuộc khơi gợi lơ đãng sau khi không không chế được ham muốn cùng nhau hài hoà.

Hắn hơi chần chờ cúi đầu xuống chạm vào cánh môi cô bị cắn nát, hôn hết sức dịu dàng, một tay luồn qua mái tóc dài đen nhánh của cô, vuốt ve từng chút từng chút một, không vội vàng không nóng nảy, giống như đây chính là người con gái hắn yêu nhất cuộc đời này.

Nụ hôn của hắn tình tứ dày đặc khiến cho cô động tình, cô chậm rãi buông lỏng thân thể, mặc hắn tùy ý khiêu khích mình, cô dùng cánh tay mảnh khảnh của mình vòng lên cổ hắn, vì vậy cả hai ả ý phát ra một tiếng ưm trầm thấp.

Đây là người đàn ông đầu tiên của cô, mặc dù đêm nay đi qua, họ có thể sẽ trở thành hai người không liên quan gì nhau, nhưng ở khoảnh khắc này, họ thuộc về đối phương, chỉ thuộc về đối phương.

Tựa như biển khơi cuộn trào mãnh liệt tới cùng, như cơn bão dữ dội cuồng cuồng nhất, thổi quét tất cả ý thức Cận Tử Kỳ cô nghiêng ngả giữa đại dương mênh mông rục rịch, chỉ có bất lầy hai vai hắn thật chặt, móng tay vạch xuống tạo thành từng đường vết thương.

Cái bàn dưới thân từ trên xuống dưới cùng chấn động, chân bàn cũ kỹ phát ra âm thanh cọt cọt kết kết.

Trong đầu cô là một khung cảnh pháo hoa nở rộ long trọng, tại thời khắc đẹp đẽ và rục rịch nhất, cô ôm chặt hắn, cắn một cái lên đầu vai hắn, tựa hồ dùng hết quyền lực, trong khoang niêng tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Cô cũng không có cách tự động kiềm chế mà để nước bọt chảy ra, nước mắt cũng chảy ra, ướt ứ bờ vai hắn.

Bởi vì trên vai đau đớn hắn càng ôm chặt cô, giam cầm bờ eo của cô, tất cả cảm xúc mãnh liệt vô cùng sâu sắc mà lay động rơi vào chỗ sâu nhất ở linh hồn cô.....

Trong đêm tối mọi âm thanh đều yên tĩnh, sau một cơn mưa mùa hè, ở nông trường ruộng lúa tiếng ếch kêu càng phát ra rõ ràng .

Bên trong nhà gỗ nhỏ cửa khép hờ một nửa, trong không khí tràn ngập hơi thở kiểu diêm sau khi kích tình đi qua vẫn còn lưu lại, trên cái bàn cũ nát chật hẹp, một đôi nam nữ lại nằm ôm nhau, trên người chỉ có lác đác vài mảnh quần áo để che thân.

Người đàn ông ngược lên nóc nhà mái ngói nhìn một luồng ánh trăng đang chảy xuống, ánh mắt sâu thẳm mà mơ hồ, dường như đang suy nghĩ việc gì, hai hàng lông mày đen rậm cũng theo đó hơi nhíu chặt lại một chút.

Sắc trời đã dần dần bắt đầu sáng lên, nhưng hắn chỉ mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát, đợi sau khi cơn thủy triều tình ái điên cuồng trong cơ thể tàn đi, hắn rút cuộc cũng không cách nào đi vào giấc ngủ, lý trí từng giây từng phút thúc giục hắn tỉnh táo lại trước khi không không chế được hành vi.

Tối hôm qua hắn không biết bản thân mình vì cái gì mà muốn quay trở về, không biết mình làm sao mà hôn lên môi cô, tưởng rằng mình luôn tự chủ kiêu ngạo không biết thế nào vẫn không không chế được?

Loại người như hắn hàng năm sống yên ở nông trường hoặc là phòng thí nghiệm, là người đàn ông không chạy đi theo những cuộc chơi đùa vui vẻ, vậy mà cũng cùng phụ nữ xa lạ phát sinh tình một đêm, truyền ra có thể hay không trở thành một tin rất lạ?

Tròng mắt hắn nhìn xuống người con gái trong ngực, cô gối đầu lên khuỷa tay của hắn nặng nề mà ngủ thiếp đi, trên lông mi còn vương hơi nước ẩm ướt, không biết là nước mắt hay là mồ hôi, nhìn qua làm cho người khác vô cùng thương tiếc.

Da thịt cô trắng như tuyết sáng long lanh, bởi vì tối hôm qua hắn giày vò thô bạo mà loang lổ vết thương, dấu hôn màu hồng rải rác khắp cổ và mảng lớn da thịt trước ngực cô.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, cô nhẹ nhàng phát ra tiếng ngáy khe khẽ, làn môi sưng đỏ chưa khép, xinh tươi ướt át.

Ánh mắt hắn giống như nắng chiều nhuộm lên hồ nước, hắn liếm đi một giọt nước mắt chưa kịp chảy xuống trên gò má cô, tiếp đến là một nụ hôn thật sâu trên hàng mi đang khép kín của cô.

Lông mi cô nhẹ nhàng run rẩy, nhưng không có tỉnh dậy, khoé môi lại đưa ra độ cong nhàn nhạt, giống như nằm mơ thấy cái gì, mang theo thỏa mãn hạnh phúc.

Có như vậy trong phút chốc, hắn lại hi vọng trong giấc mộng cô có hắn.

Hắn không nhớ rõ tối hôm qua đã muốn cô bao nhiêu lần, lúc đó khó kìm lòng nổi, hắn chống cự không được sự quyến rũ của cô, chỉ một mực tham lam

đòi lấy, không biết mệt mỏi cùng cô triền miên, lại triền miên.

Nghe trên người cô mùi trà xanh thơm mát nhàn nhạt, trong vòng tay là thân thể mềm mại của cô, cùng khắc sâu vào ánh mắt hắn, vậy mà ánh sáng còn sót lại nơi khóe mắt khi liếc đến vết máu khô khốc bên trong bắp đùi cô, liền xua tan tất cả những ý nghĩ không nên có.

Hầu kết ở cổ họng chuyển động vài cái, hắn chẳng qua càng thêm dùng sức ôm cô lại, không có người phụ nữ nào chịu được hoan ái kịch liệt thấu đêm suốt sáng, huống chi cô còn là lần đầu tiên.

Chỉ là hắn không hiểu, danh môn thiên kim giống như cô thanh cao như vậy, tại sao muốn ủy thân cho hắn?

Áo cô dâu cô mặc chính là áo cưới làm theo yêu cầu của nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp, mà toàn thân quần áo từ trên xuống dưới, cộng lại cũng không vượt qua một trăm đô, người con gái xinh đẹp danh tiếng được cưng chiều từ nhỏ như vậy, lại thực sự trở thành người phụ nữ của hắn.

Chẳng lẽ là không chịu nổi điều si nhục khi bị huỷ hôn, cho nên đó là lí do tự sa ngã?

Nếu quả thật là như vậy

Ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân kéo suy nghĩ của hắn trở lại, phản ứng đầu tiên của hắn chính là cầm quần áo che kín rồi ôm chặt cô vào trong ngực, sau đó hướng đến chỗ cửa gỗ bị đẩy ra, quay đầu đi:

“Đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của tôi không cho phép bước vào trong nửa bước.”

Giọng đàn ông trầm thấp lạnh như băng xen lẫn mùi thuốc súng, ở cửa một cái chân mới vừa nâng lên lập tức ngoan ngoãn rút trở về, càng biết điều là đem cửa khép lại từ đầu, người đàn ông cung kính đứng ngoài cửa hướng vào bên trong thưa lại:

“Boss, bên Australia mới vừa rồi điện thoại tôi nói, tối hôm qua một luồng không khí lạnh mãnh liệt thổi quét vùng phía nam đại lục, bởi vì quá mức đột ngột các nông trường cũng không kịp phòng ngự, cho nên tổn thất

Hắn dùng hai chữ thăm trọng, không phải là nghiêm trọng, khi hắn nói lời này, điện thoại di động trong tay hắn cũng bắt đầu điên cuồng kêu gào, đó là các nông trường ở Australia gọi tới báo cáo cho hắn cụ thể tình hình tổn thất.

Người đàn ông bên trong nhà nghe được tin tức này, chân mày nhíu lại không dấu vết, hắn liếc nhìn người con gái đang ngủ say trong ngực, trầm mặc vài giây, sau đó đặt cô an ổn lên bàn, bản thân mình đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Người đàn ông mặc quần áo từ tề xong, xoay người lại hôn lên môi Cận Tử Kỳ một nụ hôn, cuối cùng lựa chọn cất bước rời đi, nông trường ở Australia gặp trận tai hoạ này, tổn thất của hắn tính ra là vô số kể, hắn nhất định phải chạy trở về xử lý!

Hắn đi ra ngoài nhà gỗ nhỏ, tiện tay kéo cánh cửa lại, đứng ở cửa là một thanh niên mặc âu phục phẳng phiu, đôi mắt một mực rũ xuống, cái gì không nên nhìn một chút cũng không nhìn, mặc dù hắn đã đoán được có phụ nữ ngủ bên trong.

“Tìm một phụ nữ đáng tin cậy ở trong nông trường tới đây, chăm sóc cô ấy thật tốt, để cho cô ấy

Bốn chữ cuối cùng người đàn ông có chút nói không nên lời, kiểu nói chuyện như thế dường như không thích hợp với loại người như hắn, bởi vậy nói xong lời cuối cùng trên mặt hắn ngưng ngừng, ngược lại thuộc hạ của hắn ngẫm hiểu trong lòng mà nói tiếp:

“Ngài yên tâm, tôi sẽ nói với tiểu thư, để cô ấy chờ ngài trở về.”

Người đàn ông lúng túng ho khan một tiếng, chẳng qua là khóe miệng lại cong cong, lộ ra nụ cười vui sướng, nhưng ngay sau đó lại che dấu xuống, liếc xéo thuộc hạ đang chờ đợi chỉ thị, hừ nhẹ một tiếng: “Hiểu được cũng không ít.”

Sau đó đoạt lấy điện thoại di động từ trong tay thuộc hạ, vừa ấn xuống nút trả lời vừa cất bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngân Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tai Nạn Xe

Editor: thuongtamlac

Trong mơ mơ màng màng, Cận Tử Kỳ nghe thấy thanh âm tiếng đóng cửa, mặc dù rất nhỏ, nhưng cô vẫn tỉnh dậy.

Con người xinh đẹp lơ mơ buồn ngủ chậm rãi mở ra, thân thể đau nhức khiến cô nhíu mày lại.

Cô chống lên bàn ngồi dậy, tấm chăn mỏng đắp trên người theo thân thể của cô trượt xuống, lộ ra toàn thân cô trần trụi, cô cúi đầu nhìn thấy trên da trắng nõn máu ứ đọng, từng miếng từng miếng nhỏ, rải rác khắp người.

Rèm cửa sổ màu trắng có từng đợt từng đợt ánh sáng xuyên vào, Cận Tử Kỳ nhìn quanh một vòng trong ngôi nhà gỗ nhỏ không hề mờ tối như thế nữa,

sau đó phát hiện trên cái băng ghế bên cạnh bàn có một bộ quần áo, được gấp lại thật chỉnh tề, là vì cô mà chuẩn bị.

Tâm tình của cô cũng như sáng sớm tinh mơ bình yên tĩnh lặng, giờ tay lên, neho mắt che đi ánh mặt trời chói chang chiếu rọi lên mặt.

Sau khi tỉnh lại cô không hề tiếc nuối vì không thấy người đàn ông cùng cô một đêm quán quýt, cô không nghĩ đến muốn hẳn chịu trách nhiệm đối với mình, chuyện tối ngày hôm qua theo mức độ nào đó nói lên, cũng có thể kết luận là anh tình tôi nguyện không?

Có lẽ, một đêm đi qua, như người dân nước lã là một kết quả không tệ.

Cận Từ Kỳ xốc tấm chăn lên, hai chân trắng nhỏ di chuyển đi xuống bàn, chỉ vừa đặt lên trên mặt đất, cô liền phát hiện xương cốt toàn thân mình giống như cái khung lỏng lẻo, chống đỡ không nổi trọng tâm cô, cả người đâm chổng lên góc bàn.

Bên eo bị đâm đau khiến cho cô hừ nhẹ một tiếng, trong lúc giữa hai chân đau đón chưa xốt, thời điểm đó cũng đã nhắc nhở cô tình huống tối hôm qua tất cả mọi thứ không phải là một giấc mộng, cô ở trên cái bàn này, cùng một nông dân điên cuồng triển miên một đêm.

Khi Cận Từ Kỳ xoay người đi lấy quần áo, trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy trên mặt bàn vết máu khô khốc, quệt ra giống như một cánh hoa hồng đỏ tươi, về điểm này vết đỏ tươi bày ra trên gỗ, đúng là bất mắt thế, lại mê hoặc như vậy.

Cô lẳng lặng nhìn chăm chăm ba giây, sau đó dời mắt đi chỗ khác, sắc mặt gọn sảng không sợ hãi, cô không bận tâm giữa hai chân đang khó chịu, cầm quần áo lên mặc vào, lẳng yên không một tiếng động rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ cô đã ở lại cả đêm.

Hai bên đường quốc lộ hoa mùa hè nở rộ mãnh liệt, dòng xe chạy ngang qua ngã tư đường, một bóng dáng mỏng manh nhỏ bé chìm ngập trong dòng người đông đúc như nước thủy triều, khi đèn xanh sáng lên theo dòng người băng qua lối dành cho người đi bộ, sau đó không mục đích mà thoải mái đi khắp nơi.

Trong tay Cận Từ Kỳ xách một đôi giày cao gót, khi đi ngang qua người đi đường thấy lạ lùng đánh giá, bởi vì một đôi chân trần trắng nõn lại dẫm lên gạch đã bị ánh nắng mặt trời rừng rực nướng nóng bỏng.

Cô đi thật nhẹ nhàng, đối với ánh mắt khác thường của người khác, nhìn qua không để ý nhiều.

Đổi lại ngày xưa, hiện tại cô phải ngồi ở trong phòng làm việc phê duyệt các loại văn kiện, hoặc là tại phòng họp cùng cấp dưới tinh anh của cô tranh luận sôi nổi, không giống như giờ phút này chơi bời lêu lổng dạo bước khắp nơi.

Từ nông trường vùng ngoại ô đến nội thành, cô sử dụng hai chân của mình để đi trở về.

Dù cho dưới chân cô mấy vết nước phồng rộp đã bị cọ sát vỡ ra, rất đau, nhưng cô vẫn dựa vào sức lực của mình trở về

Đi qua ven đường ở trước màn hình LED trên sân cửa hàng tổng hợp, Cận Từ Kỳ dừng bước.

Bên trong màn hình to lớn đang phát ra tin tức mới nhất, bùm bùm lớp lớp bóng trần ngập âm thanh thiết bị ánh đèn loang loáng, trong tiếng còi xe tới xe lui, Cận Từ Kỳ nghe được người chủ trì mặt mỉm cười cầm micro đưa tin:

“Hôm nay, nhà giàu số một ở thành phố tiên sinh Tống Chi Nhậm đích thân cùng Cận thị tham dự buổi lễ ký hợp đồng liên quan tới hạng mục khai phá thành đông, điều này cũng đập tan tin đồn trước đó đề cập đến hai nhà Tống Cận bởi vì quan hệ thông gia thất bại mà quan hệ nhanh chóng đóng băng”

Màn ảnh lần nữa chuyển đến hiện trường lễ ký hợp đồng, Cận Từ Kỳ thấy Tống Chi Nhậm tóc bạc ngồi lẫn trong chỗ ngồi cúi đầu ký tên, sau lưng là Tô Hành Phong đi theo lo liệu toàn bộ hành trình, động tác vẻ mặt cũng đặc biệt thận trọng dè dặt.

Cận Chiêu Đông sau khi ký xong chứng từ, nét mặt tươi cười biến hoá chuyên nghiệp tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, mà ngồi bên cạnh ông là Tô Ngưng Tuyết, toàn thân mặc một bộ trang phục công sở màu trắng, mái tóc dài buộc lên ở sau ót chỉnh tề, nhìn qua rất trang nhã cao quý.

Cận Từ Kỳ cũng chưa từng xem nhẹ biểu tình lạnh nhạt từ đầu đến cuối của Tô Ngưng Tuyết, còn có ánh mắt thoáng thất thần.

Đây là lần đầu tiên Cận Từ Kỳ thấy Tô Ngưng Tuyết xưa nay luôn đem sự nghiệp đặt ở vị thứ nhất lại xuất hiện thất thố như vậy.

Ông kính máy quay phim ở hội trường quay một vòng, mặc dù chỉ có mấy giây ngắn ngủi, nhưng Cận Từ Kỳ vẫn tóm được chính xác bóng trắng núp ở trong góc khuất ở hiện trường.

Cái người đó không nên xuất hiện tại buổi lễ ký hợp đồng, "Kiều Niệm Chiêu" ba chữ đập vào đầu óc Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ ngược nhìn bên trong màn hình Cận Chiêu Đông mang nụ cười tươi vui, bàn tay xách giày cao gót lạnh lẽo rét buốt siết chặt.

Cô giống như đoán được cái gì

Dự cảm xấu, giống như một giọt mực màu đen, rơi vào mặt hồ trong lòng của cô, dập dờn mở ra tầng tầng sóng rung động.

Càng giống như một nắm mây mù đen, giương nanh múa vuốt mà hướng đến đập vào mặt cô.

Một chiếc Mercedes-Benz màu Champagne từ từ chạy tới, dừng lại, tài xế vội vàng chạy ra, trong lòng không yên chân chờ một chỗ không tiến lên phía Cận Từ Kỳ đang lơ đãng phía trước, rất có thể không dám tin vào hai mắt mình.

Thiên kim tiểu thư nhà họ Cận này lời ăn tiếng nói hành động tao nhã khéo léo, lúc nào lưu lạc đến cái mức này?

Nhưng cuối cùng vẫn tiến lên, khi đứng lại bên cạnh Cận Từ Kỳ, vừa đánh giá dò xét vừa ân cần thăm hỏi:

"Đại tiểu thư?"

Cận Từ Kỳ theo tiếng gọi quay đầu lại, thấy chú Hạ tài xế riêng của nhà họ Cận, còn có xe phía sau ông.

Sau khi chú Hạ khẳng định thân phận Cận Từ Kỳ, thờ phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn chung quanh, hướng Cận Từ Kỳ cung kính cúi chào một cái, dè dặt giọng nói: "Đại tiểu thư, ngài đi đâu vậy, chủ tịch cùng phu nhân tìm ngài cả đêm!"

"Cha tôi thật sự tìm tôi cả đêm?"

Chú Hạ không nghĩ tới Cận Từ Kỳ sẽ hỏi ngược lại, không hiểu ngắc đầu, đập vào mắt là nụ cười khê bên môi Cận Từ Kỳ.

"Đại tiểu thư"

"Chú Hạ, gọi điện thoại cho cha, nói cho ông ấy biết chú đã tìm được tôi."

Chú Hạ rõ ràng phát giác Cận Từ Kỳ khác thường, muốn mở miệng quan tâm, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Cận Từ Kỳ nên muốn nói lại thôi, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra bấm dãy số của Cận Chiêu Đông, nghe điện thoại chính là trợ lý đặc biệt của ông ấy:

"Trưng đặc trợ, tôi tìm được tiểu thư"

Chỉ là chú Hạ cả một câu nói còn chưa kịp nói xong, điện thoại di động đã bị Cận Từ Kỳ lấy đi, ông kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Cận Từ Kỳ lạnh lùng nghiêm túc quay mặt đi, cô ngắc đầu nhìn chằm chằm Cận Chiêu Đông trên màn hình đối với đầu bên kia điện thoại nói:

"Cho cha tôi nghe điện thoại."

Người bên kia điện thoại nghe ra thái độ cứng rắn của Cận Từ Kỳ, chỉ trả lời một câu "Ngài chờ."

Nhân viên dưới Cận Từ Kỳ không ai dám làm trái ngược ý của người thừa kế nhà họ Cận.

Cận Từ Kỳ tự giễu cười cười, chỉ là sau ngày hôm nay, vị trí người thừa kế nhà họ Cận có phải chỉ thuộc về cô hay không?

Trong màn hình LED, Cận Chiêu Đông đang trả lời câu hỏi của phóng viên bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, cúi đầu kê vào tai nói nhỏ điều gì đó, sắc mặt Cận Chiêu Đông ngẩn ra, lập tức mượn cớ tạm thời rời khỏi hiện trường.

Cận Từ Kỳ từ đầu đến cuối không cúp điện thoại, cô nghe được đầu kia truyền tới tiếng bước chân trong trẻo lạnh lùng, sau đó là tiếng nói của Cận Chiêu Đông vừa quan tâm vừa trách cứ vang lên bên vành tai cô:

"Tôi hôm qua đi nơi nào vậy? Tại sao không trở về nhà? Đây chính là việc con đảm đương khi làm người thừa kế nhà họ Cận? Chẳng lẽ không biết những người khác sẽ bởi vì con mà ăn ngủ không yên sao?"

"Ngài quyết định vào hôm nay thừa nhận Kiều Niệm Chiêu là con gái ruột của ngài."

Giọng điệu trần thuật vô cùng bình tĩnh, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cũng đã để cho Cận Chiêu Đông đầu bên kia rơi vào trầm mặc.

Cô phản ứng như thế có thể cho rằng là cam chịu hay không?

"Tiểu kỳ, con nghe cha nói, Chiêu nhi từ nhỏ chịu khổ quá nhiều, nếu như không có Cận gia làm hậu thuẫn cho con bé, Tổng gia vĩnh viễn không thể thừa nhận nó là con dâu, đối con bé không công bằng..."

"Vậy ngài đối với mẹ của con công bằng sao? Ngài năm đó làm ra chuyện như thế, nên chuẩn bị tâm lý gánh vác hậu quả cho tốt." Cận Từ Kỳ nhìn Tô Ngưng Tuyết trên màn hình: "Nếu như ngài không sợ ngài danh dự và địa vị bị lung lay, có thể ở ngay trước mặt truyền thông công khai thân phận Kiều Niệm Chiêu, nói với tất cả mọi người cô ta là kết quả mà ngài ngoại tình!"

Người bên hai đầu điện thoại trầm mặc giằng co, ai cũng không thỏa hiệp.

Cuối cùng Cận Chiêu Đông mở miệng trước: "Mẹ của con đã đồng ý thừa nhận với bên ngoài Chiêu nhi là con gái của bà ấy..."

Giọng nói Cận Chiêu Đông nghe rất xa xôi, lại giống như một thanh dao lạnh lẽo sắc bén hung hăng đâm thủng lồng ngực cô, máu tươi đầm đìa lại không biết, năm ngón tay cô nắm điện thoại di động các đốt ngón tay đã trắng xanh, không còn bình tĩnh được nữa:

"Ông uy hiếp bà ấy, ông thế nhưng lại uy hiếp bà ấy!"

"Ngày hôm qua Chiêu nhi ở bệnh viện bị vô số phóng viên vây chặt chất vấn, thậm chí hướng con bé mà ném trứng gà và sỏi đá, nhưng con bé đây, nhận hết uất ức lại còn miễn cưỡng cười vui khuyên Hành Phong đi theo con hoàn thành hôn lễ, chờ Hành Phong đi rồi mới một mình núp ở trong chăn lên lút rơi nước mắt..."

Cận Chiêu Đông thờ dài nặng nề: "Đây là Cận gia chúng ta nợ Chiêu nhi, năm đó nếu như không phải con có lỗi với di Kiều, Tiểu Kỳ các người nên tự hỏi lòng, hiện tại con còn có thể bình an vô sự như vậy làm người thừa kế nhà họ Cận sao?"

"Không, Cận gia chưa từng nợ Kiều Niệm Chiêu, là cha và con nợ cô ta, con phạm phải sai lầm tự con sẽ chịu trách nhiệm, không cần để mẹ con uất ức

cầu toàn."

"Tiểu Kỳ, con muốn làm cái gì?" Giọng nói Cận Chiêu Đông có chút khản trương bất an.

Cận Từ Kỳ ngẩng nhìn mặt trời chói mắt trên không trung, hơi nheo mắt lại, sau đó khước môi dần dần nở một nụ cười nhẹ nhàng, đặc biệt vô cùng tự tin thông dong: "Con muốn làm cái gì, ngài không phải đã đoán được sao?"

"Con cứ như vậy hận ta, hận đến mức tình nguyện phá hủy Cận thị cũng không chịu cho Chiêu nhi một chỗ nhỏ nhoi sao?"

"Cho Kiều Niệm Chiêu trở thành nhị tiểu thư nhà họ Cận, cha, đây là ngài muốn?"

Cận Chiêu Đông không ngờ tới Cận Từ Kỳ lại đột nhiên thay đổi thái độ, sững sốt, nhưng lập tức liền "Ừ" một tiếng, rõ ràng đơn giản, nhưng đặc biệt kiên định, không thể dao động quyết tâm.

"Cha như thế, điều ngài muốn con và mẹ của con cho, điều con và mẹ con muốn, người nào cho?"

Cận Từ Kỳ nói xong liền cúp điện thoại, cô lẳng lẳng nở nụ cười, xoay người đi, ánh mắt một mảnh lạnh lùng, cô lập tức ngồi vào xe hơi, không đợi chú Hạ tài xế ngăn cản, trực tiếp đạp xuống chân ga xông ra đường.

Phong cảnh ngoài xe hối hả lùi lại, từ cửa sổ gió lớn cuốn vào thổi trúng làn da cô đau buốt, chân cô không ngừng đạp xuống chân ga, vết nước phồng rộp dưới bàn chân bị đè lên bàn đạp, rõ ràng đau đớn để cho cô đủ tỉnh táo.

Cô chỉ dùng vèn vèn mười lăm phút đã bắt đầu đi xong chặng đường nửa tiếng đồng hồ, chiếc xe hơi giống như một con dã thú gầm thét lái vào bãi đậu xe dưới đất của Thịnh Thế Hào Đình, sau buổi lễ ký hợp đồng là buổi dạ tiệc ăn mừng, sẽ tổ chức ở nơi này.

Cận Chiêu Đông muốn trong buổi dạ tiệc hướng về tất cả xã hội thượng lưu thừa nhận thân phận Kiều Niệm Chiêu..

Cận Từ Kỳ ở trong lòng tự giễu cợt mình, thì ra tính tình xử sự lạnh nhạt những năm này bất quá là do mình nguy trang mà thôi, Cận Từ Kỳ chưa hề thay đổi, vẫn như trước năm mười tám tuổi là người con gái tuyệt nhiên dám yêu dám hận.

Ánh sáng phía trước xe cô, không kịp đóng lại cửa xe, rất nhanh chạy tới hướng thang máy ở phía xa, chợt một ánh đèn kịch liệt bao bọc thân thể của cô, theo đó tiếng động thật lớn chính là tiếng thắng xe cắt qua bóng tối.

Cận Từ Kỳ cũng chưa kịp quay đầu nhìn xem là cái gì, cô chỉ nghe được một tiếng vang thật lớn.

"Oành!..."

Một chiếc xe hơi phóng nhanh quẹo vào bãi đỗ xe ném cô lên giữa không trung.

Cô ở trong không khí xoay tròn một đường hình vòng cung, giống như bọt nước trôi lơ lửng, bỗng nhiên một tiếng "ba", tan vỡ.

Roi trên mặt đất

Hết Phần I

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người Thừa Kế Nhà Họ Tống

Editor: tamthuonglac

Bốn năm sau, thành phố S, Thịnh Thế Hào Đình.

Vốn là nơi tiêu phí xa hoa đắt đỏ nhất thành phố, Thịnh Thế Hào Đình giống như một Quảng Trường Thời Đại to lớn, đá cẩm thạch màu nâu đỏ bóng loáng phủ kín hội trường, giống như một tòa lâu đài cổ tích đầy mộng ảo.

Đèn chùm lưu tô* màu bạc dài hơn mười mét treo từ trên tầng thượng tầng tầng lớp lớp hình vòng cung buông rũ xuống dưới, tựa như ngôi bảo tháp lơ lửng giữa không trung.

(Đèn lưu tô: dạng đèn chùm thả dài rũ xuống, thường dài khoảng hai mét, ở sảnh lớn có loại dài gần mười mét)

Vây quanh nó được điểm xuyết vô số bóng đèn trắng nhỏ, hiện lên hình dạng những đóa hoa thanh khiết vây quanh đèn chùm lưu tô, ngàn sao quanh trăng, ánh sáng rực rỡ xa hoa lộng lẫy bao phủ toàn bộ xuống đại sảnh.

Xung quanh tám trần nhà cao chọc trời trắng tinh được chạm trổ những đường hoa văn uyển chuyển hàm xúc chuyên sử dụng riêng cho cung đình Châu Âu thời Trung cổ, ở vị trí trung tâm vẽ đầy hình những thiên thần nhỏ.

Bụi bặm, cái mông trần mang theo đôi cánh trắng nõn, tạo ra đủ các loại dáng vẻ, dù có nhiều tư thế điệu bộ nhưng biểu tình trên mặt lại trang nghiêm không thể không tôn trọng.

Tất cả đều cùng bay đến một phương hướng chung, là đến chính giữa chùm đèn lưu tô.

Nếu như không sợ ánh sáng làm chói mắt, nhìn chăm chú đến chỗ vị trí trung tâm là có thể mơ hồ nhìn thấy được bóng dáng của thiên đường, còn có Đức Mẹ Ma-ri-a cùng Thánh tử trong lòng, đang lẳng lẳng canh giữ ở nơi ấy.

Đây là do người cầm quyền Tổng thị Tổng Chi Nhậm bỏ ra một khoản phí kénh xù để mời họa sĩ có tiếng từ Italy đích thân đến tự tay vẽ lên.

Dù chỉ là một đôi cánh của thiên thần nhỏ cũng sẽ hơn một trăm ngàn đô la.

Rất nhiều người sẵn lòng ngồi dưới chùm đèn lưu tô để mà tính toán giá trị của tác phẩm này, cũng sẽ có người cảm thấy vô nghĩa không rành mà ngồi ở chỗ này dùng com rồi nghiền cứu dò xét xem Thịnh Thế Hào Đình rốt cuộc bỏ vốn đầu tư là bao nhiêu.

Nhưng xét cho cùng mọi người cảm thấy hứng thú vẫn là tài lực phía sau Thịnh Thế Hào Đình đại biểu cho Tổng thị.

Chẳng qua, cho đến tận bây giờ, chưa từng có người nào có được lời giải cho câu đố này.

Mà giờ phút này, tấm trần nhà kia lại lạc vào một đôi con người sâu thẳm đen láy sắc bén, đưa mắt nhìn thật lâu, mặt không biến sắc giữa biểu tình lạnh lùng sắc sảo, không phải là ánh mắt thương thức, nhưng cũng khó mà nắm bắt được đó là ánh mắt gì.

Không có bất kỳ người nào chú ý tới, phía sau bức rèm vải voan từ lâu hai thả rơi xuống đất có một người đàn ông vẫn luôn đứng đó.

Hắn mặc bộ âu phục Italy màu đen cắt may bằng thủ công, dáng người cao to ngắt ngưỡng, hai tay lười biếng cầm trong túi quần.

Ánh đèn hắt lên bức rèm vải khúc xạ bóng râm trên mặt hắn, che khuất ngũ quan của hắn, nhưng không che dấu được khí thế mạnh mẽ tàn mát ra quanh thân hắn, tựa như một quốc vương từ trên cao quan sát đế quốc của mình.

Xung quanh rèm vải đột nhiên bị kéo ra, để lộ ra hành tung của hắn, cũng làm cho khuôn mặt của hắn bị ánh đèn rọi sáng lên.

Ngũ quan trên gương mặt hắn đường nét như khối lập thể đục tạc khắc sâu, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng có một sự biến đổi ngầm bởi tạo hình mang lẫn nét người phương Tây, khung chân mày hơi cao và hốc mắt hơi hơi hãm sâu lộ rõ hắn mang gen con lai.

Dưới sống mũi cao thẳng, xung quanh làn môi mỏng mơ hồ để lại ít râu ria, để cho hắn nhìn qua mặc dù có chút chán chường lười biếng, nhưng lại càng tôn lên sự chín chắn thành thực ổn trọng của hắn, giống như một ly rượu đỏ trữ lâu qua năm tháng, càng ủ cất càng thơm ngon.

Áo khoác âu phục cùng áo gi-lê bên trong đều bị mở rộng thật lớn, phía trên cổ áo sơ mi màu trắng hai nút áo cũng tùy ý mở ra, giống như một pho tượng điêu khắc cao quý lắm liệt hào hùng đứng vững vàng ở trước ban công phục cổ.

Sau khi hắn bị phát hiện, không lộ ra chút nào lúng túng, dưới mái tóc đen ngắn hơi hỗn độn, khẽ nhúu mày, nhàn nhạt liếc ngang chăm chăm qua phía rèm vải.

Một thanh niên khôi ngô tuấn tú toàn thân mặc tây trang màu trắng sữa mình đứng đối diện với hắn, một bàn tay giơ lên cao, vẫn đang kéo rèm vải, một bàn tay khác nâng một ly champagne, nhìn sang người đàn ông xa cách trống rỗng nâng nâng lên, tươi cười ngậm ngậm:

"Nếu đã quyết định trở về, cũng không cần suy nghĩ nhiều, nơi này sớm muộn đều là của Tổng Kỳ Diễn cậu."

Như người đàn ông bị khiêu khích hắn là Tổng Kỳ Diễn chân lông mày nhíu lại, thu hồi tầm mắt của mình, tiếp tục ngấm nhìn chùm đèn lưu tô chói mắt, chỉ là môi mỏng càng mím chặt, mạch suy tư thu lại giữa lông mày càng phát ra dày đặc.

"Từ nửa năm trước lúc cậu lựa chọn sửa lại họ 'Tổng', tôi đã đoán được cậu sẽ quay trở về, dù sao cậu mới là con trai lớn là cháu đích tôn danh chính ngôn thuận của Tổng gia, chỉ cần đứng ra đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ cũng sẽ được tất cả giới nhân vật nổi tiếng thừa nhận là người thừa kế thứ nhất."

Tổng Kỳ Diễn liếc mắt nhìn Lương Nhất Thần với một bộ dạng là chuyện đương nhiên phải làm, khoé miệng hơi cong, châm một điếu thuốc, kẹp ở giữa ngón tay thon dài, lẳng lẽ hút, ngẩng đầu không biết nhìn ra phương xa nào, chậm rãi phun ra một vòng khói.

Vòng khói lơ mờ hóa thành một cụm sương trắng rồi tan vào trong không khí.

"Cậu ngược lại so với bản thân tôi còn muốn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng tôi hơn."

Lương Nhất Thần cười mà không nói, bưng ly champagne lên nhấp một ngụm, cùng Tổng Kỳ Diễn đứng trước lan can, cúi đầu nhìn trong đại sảnh lui tới tới lui, những người trong tầng lớp xã hội thượng lưu với quần áo son phấn trang sức mỹ lệ.

Có lẽ đây chính là người hư vinh tâm tác quái.

Đối với những nhân vật nổi tiếng quyền quý mà nói, ở trong Thịnh Thế Hào Đình tổ chức yến hội hoặc là cùng đi ăn tối mới xem là đời sống xã hội thượng lưu chân chính, cho nên, dù cho Thịnh Thế Hào Đình giả cả đất đỏ, vẫn như trước mỗi ngày khách khứa ngồi đầy.

Tới nơi này dùng com nhất định phải sớm hẹn trước vài ngày, nếu đến lúc này sinh ý muốn căn bản không dành ra được một cái bàn trống.

Vậy mà, khắp nơi người ta lại vui mừng khi được đi trước kẻ khác, tiêu tiền như nước nhưng lại vui vẻ như được ăn mật ngọt.

"Kỳ Diễn, lúc nào thì kết hôn, cậu năm nay ba mươi bốn rồi chứ?"

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn hơi sâu, nhú mày không trả lời câu hỏi, gạt giữ tàn thuốc đang cháy tới đầu ngón tay, hút một hơi cuối cùng rồi phun khói thuốc ra, sau đó tiện tay ném vào một bên thùng rác, cúi xuống nhào người ra phía trước dựa vào lan can.

Lương Nhất Thần không nghe trả lời, quay đầu đi nhìn thấy vẻ mặt không thể hiểu của Tống Kỳ Diễn, sờ cằm mình suy tư vài giây, đột nhiên nghiêng người tới gần, ở bên tai Tống Kỳ Diễn hải hươc bát quái nói:

"Tôi trong lúc vô tình nghe trợ thủ của cậu nói bốn năm trước cậu trở về nước làm việc gặp được một phụ nữ, lúc ấy hình như còn rất dễ tâm, sau đó thế nào không có đoạn kết nha?"

"Lương Nhất Thần, tôi làm sao mà trước giờ không biết cậu dưới bề ngoài áo quần bảnh bao, bộ dạng thế nhưng lại xứng là một bà bác quanh co khéo có lòng nhiệt tình?"

Tống Kỳ Diễn lúc nói những lời này, ngoài cười nhưng trong không cười, hai tròng mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh thấu xương.

Lương Nhất Thần lập tức làm ra một tư thế đầu hàng, chỉ sợ thật sự chọc giận con sư tử đực tàn bạo này cái đầu nóng này bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh, chỉ có điều rất nhanh lại tràn trề hăng hái mà sắp tới:

"Đúng rồi, lúc này ở bên trong, thiên kim Cao gia vây quanh dùng mọi cách lấy lòng cậu, thế nhưng cậu cũng không cho con nhà người ta một cơ hội, còn lén lút chuồn ra ngoài, sợ cô ta ăn cậu phải không?"

"Thứ phụ nữ như vậy, khi các cô ấy đã bắt đầu chủ động, cậu cũng nên gặp dịp thì chơi tùy tiện vui đùa một chút, cả ngày khiến cho mình giống như đạo sĩ cấm dục, cậu không mệt mỏi tôi nhìn thấy cũng mệt."

Lương Nhất Thần nói xong môi khô lưỡi nóng, nhấp một hớp champagne cho thông cổ, dự định tiếp tục truyền bá tư tưởng gì đó cho Tống Kỳ Diễn, lại thấy Tống Kỳ Diễn thân thể đứng thẳng, xoay người muốn đi, vừa mới muốn mở miệng giữ chặt hần lại bị một giọng nói khác giành trước.

"Hạt cao lương (chú)* Cao Triều, chú còn không có nói cho con biết, Cao Triều cao là cái gì cao, Cao Triều triều là cái gì triều nha!"

(*) Nguyên văn là "thục thử": có nghĩa là hạt cao lương, vì cậu nhóc mới hơn ba tuổi nên giọng nói ngọng nghịu, ý chú nhóc gọi "thúc thúc" (nghĩa là "chú") nhưng người khác nghe ra là "thục thử" (hai âm đọc hơi hơi giống nhau).

Giọng trẻ con non nớt ngây thơ quanh quẩn khắp bầu trời ở Thịnh Thế Hào Đình, cũng thu hút không ít khách khứa dừng lại, ở lâu hai Tống Kỳ Diễn và Lương Nhất Thần liếc nhìn nhau, ở trong mắt cả hai thấy được sự hứng thú, không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn xuống phía lầu một.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mổ Mổ Nhà Họ Cận

Editor: tamthuonglac

Bên trong đại sảnh tráng lệ nguy nga của Hào Đình, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc đúng mực bước nhanh đi vào trong, sau khi nghe thấy giọng trẻ con nói ra từng chữ rõ ràng sắc mặt đặc biệt căng khó chịu vài phần, chỉ sợ tránh không kịp nên tăng nhanh bước chân.

Mà sau lưng anh ta, lão đạo đuổi sát theo là một thằng bé trai đáng dấp khoảng chừng hai ba tuổi.

Bởi vì mới vừa rồi một tiếng "hạt cao lương Cao Triều" ngây thơ kia, hai người từ khi bước vào cửa đã trở thành tiêu điểm trong mắt nhiều người.

Bị gọi là "hạt cao lương Cao Triều" người đàn ông trẻ tuổi tự nhiên cũng phát hiện đủ thứ các loại ánh nhìn đánh giá, nhưng chỉ có thể làm như không nhìn thấy, trong lòng thì lặng lẽ mắng: đây là chỗ nào mà thằng nhóc xấu xa này tới, từ khi anh ta xuống xe đã một đường đuổi theo anh không tha, thế nhưng lại còn biết tên anh ta!

Mi nói mi biết thì biết đi, có cần thiết lớn tiếng như vậy gọi ra không?

Huống hồ vẫn là đang ở Thịnh Thế Hào Đình này khắp nơi đều có thể thấy được những người nổi tiếng!

Nói mi không phải cố ý muốn cho ta xấu hổ cũng không ai tin!

Cao Triều càng nghĩ càng nhức đầu, tên nhóc này giống như khối thuốc dán da chó (một loại thuốc dán ở Trung Quốc), bất kể anh ta xé thế nào cũng không xé hết, hình như nhất định phải dính sát anh ta, anh ta đi đến chỗ nào là theo ngay đến chỗ đó.

Anh ta không quên ghi nhớ mục đích mình tới nay tới Thịnh Thế Hào Đình — cùng đại tiểu thư nhà họ Cận tương thân.

Trước khi anh ta rời nhà đến nơi này, cha của anh đã trăm nghìn lần dặn dò, cần phải để cho Đại tiểu thư Cận gia đối với anh có thêm ưu ái, mặc dù không khiến cho vừa thấy đã yêu, cũng phải thu xếp sao cho được việc lâu ngày sinh tình.

Một khi anh ta và thiên kim nhà họ Cận tương thân thành công, Cao gia bọn họ có thể dùng danh nghĩa Cận thị cho không ít hạng mục.

“Hạt cao lương (chú) Cao Triều, chú cười thật là nham hiểm nha! Giống như Kỳ Kỳ kể con chuột nhỏ trộm đồ.”

Bên trong đại sảnh lần nữa vỡ toác ra một câu nói trẻ con, tốt lắm tựa như phát hiện ra đại lục mới giọng điệu vui mừng vang dội lâu thật lâu không đi.

Bản tại huyện trưởng chính mình chinh phục cận thị thiên kim hậu, nhân cấp gia tộc mang đến vô số kinh tế hiệu quả và lợi ích mà bị bị trường bồi khen ngợi cao triều, này câu nói ý tứ hậu mặt thượng nhất trận đặc sắc rực rỡ.

Thượng lưu xã hội nhân nói chuyện vẫn đều rất văn minh, nào sợ lại không thích nhất kiện đồng tây hoặc là nhất người, bọn hắn cũng sẽ không dùng cay nghiệt bén nhọn ngôn từ tới công kích.

Vốn dĩ ảo tưởng mình sau khi chinh phục được thiên kim Cận thị, bởi vì mang lại vô số hiệu ích kinh tế cho dòng họ mà Cao Triều chuẩn bị được trường bồi khen ngợi, bất ngờ không kịp đề phòng bị thức tỉnh, đợi sau khi hiểu được ý tứ của những lời này trên mặt đã một trận rồi rầm loạn xạ.

Người của xã hội thượng lưu nói chuyện vẫn luôn rất văn minh, dù là không thích một món đồ hoặc là một người nào, bọn họ cũng sẽ không dùng lời nói cay nghiệt bén nhọn để chỉ trích.

Thời gian càng trôi qua, tầng lớp của người nổi tiếng chân chính càng muốn tìm những câu chữ dịu dàng khéo léo khác biệt đạt ý của mình.

Cho nên, khi một người ở trước mặt mọi người bị nói thành con chuột trong cống ngầm, đủ để thấy người đó khiến cho người ta có bao nhiêu chán ghét, làm người ta không muốn cùng làm bạn.

Bị hăm hại như vậy đối với quý công tử nổi tiếng như Cao Triều mà nói, so sánh xa xa với việc anh ta đâm đá còn nghiêm trọng hơn.

Dừng chân nhìn xung quanh các khách khứa bên này đang cúi đầu kiểm chế phát ra tiếng cười khê, thậm chí ngay cả người phục vụ đứng ở một bên đón khách cũng hé miệng với bộ dạng không nhìn được cười, đây không thể nghi ngờ trên mặt Cao Triều đang kim nén kích động như bị vài cái tát tay.

Trước lan can lầu hai, không giống như Lương Nhất Thần cười khoa trương, Tống Kỳ Diễn chỉ nhú nhú khóe miệng, ánh mắt sâu thẳm trực tiếp lướt qua người Cao Triều đang tiến thoái lưỡng nan lúng túng đứng ở nơi đó, rồi dừng lại ở vật tròn tròn vàng nhạt bên chân Cao Triều.

Nếu như không nhìn kỹ, ở nơi to lớn như chỗ này, căn bản không có người nào chú ý một cái vật hình tròn màu vàng nhạt kia. Tống Kỳ Diễn gương nhẹ cảm, híp mắt, đường cong trên môi mòng hơi cong lên.

Hắn e rằng toàn bộ Thịnh Thế Hào Đình người phát hiện đầu tiên con gà con bên chân Cao Triều chỉ có mình.

Chẳng qua Thịnh Thế Hào Đình lúc nào mà cho phép gia cầm đi vào?

Đầu chân mày đen rậm của Tống Kỳ Diễn nhíu lại không dấu vết, đúng lúc Cao Triều buồn bực xoay người, một bóng dáng nho nhỏ vốn bị che ở phía sau Cao Triều không hề báo trước cũng rơi vào trong tầm mắt của Tống Kỳ Diễn.

Dưới mái tóc đen dài đáng yêu, hé ra một gương mặt trái táo trắng mịn non nớt, trên người cậu nhóc mặc một bộ quần áo phong cách Anh áo sơ mi tay dài màu trắng, phối hợp với quần soóc có quai đeo, trên chân mang một đôi giày da đầu tròn màu nâu.

Bất quá rất làm cho người khác chú ý đến là trên cái sòng mũi dọc dừa nho nhỏ kia có một cái kính râm hình tròn nhỏ kiểu ông chủ quán trọ.

Thỉnh thoảng khi cậu nhóc gương mặt liếc trộm phía Cao Triều đang tức giận, con ngươi mắt đen như hạt bồ đào đảo qua đảo lại, giống như đang toan tính tiến hành ý đồ xấu xa nào đó, hình ảnh rõ ràng sống động đúng đáng vẽ của một tiểu Hán gian trong kháng chiến. (ui mình đổ mắt vì nhóc này rùi)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chúng Ta Quen Biết Sao?

Editor: tamthuonglac

Cùng so sánh với bốn năm trước, Cận Tử Kỳ trở nên càng xinh đẹp ra, khi dáng người yếu điệu của cô đứng ở nơi đó, hơi yếu ớt, khoé môi mờ ảo tựa như không mỉm cười, cũng đủ để làm đàn ông kim lòng không đậu mà truy đuổi theo bóng hình cô.

Tống Kỳ Diễn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn mềm mại kia, tâm tình hết sức phức tạp, giữa lòng mảy mảy động lại nhiều tối tăm

Hơn nữa khi hắn nhìn thấy Cận Tử Kỳ tao nhã cúi thấp người, dùng bàn tay mềm mại mang bao tay ren nâng đứa bé kia dậy, mặt tràn đầy ôn nhu thương tiếc vuốt ve gò má đứa bé, một cỗ hỏa khí buồn bực tại lồng ngực lan tràn ra.

Hắn thế nào lại quên mất, quên mất vị công chúa Cận thị kiều ngạo này, hòn ngọc quý trên tay Cận gia, ngay từ lúc bốn năm trước đã là người phụ nữ có chồng, thậm chí sinh con cùng người đàn ông khác ...

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn không nghiêng không lệch dừng ở trên người đứa bé đang trốn vào trong ngực Cận Từ Kỳ.

Nụ cười lạnh tự giễu bên môi hơi cong lên: buồn cười là, hắn lại định ra mặt vì đứa bé kia.

Tống Kỳ Diễn, mày nên biết rõ bản thân mình ý mạnh gấp cô ấy chỉ biết giễu cợt, thế nào còn dám đứng trước mặt cô ấy?

Thời điểm cô đi ngang qua hắn, bước chân đi nhanh không hề chậm lại, thậm chí ngay cả khoe mắt cũng không thoả qua một tia nhìn, cô cứ như vậy mà nhẹ nhàng lướt qua hắn, chạy về chỗ có tiếng hô của đứa bé này.

Về phần hắn đã từng dùng cái tuổi ba mươi của người đàn ông trưởng thành mà đâm đầu vào bẫy rập đã dặt khi cô hai mươi bốn tuổi.....

Cô đã hoàn toàn quên lãng, tựa như cục tẩy dễ dàng xoá đi chỗ bẩn trên tờ giấy trắng.

Tình cảnh bốn năm trong đầu óc hắn kí ức hazy còn mới mẻ, hơn nữa đọa đầy thần kinh hắn trong thời gian dài.

Năm đó, tay chân vụng về hắn đẩy cửa phòng bệnh viện ra, thấy cô ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ, hai tay ôm đầu gối, nghiêng mặt ghé ở trên đầu gối, nhắm mắt, đắm chìm trong ánh mặt trời, sạch sẽ giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Hắn cũng không quên mất khi cô ngẩng mặt lên nhìn mình với ánh mắt xa lạ đề phòng, còn lời nói thì lạnh nhạt:

“Chúng ta quen biết sao? Nếu như không quen biết, xin mời anh rời đi cho, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Hắn nghe thấy lời nói xa cách cự tuyệt như vậy, lại thật sự xoay người đi ra ngoài, cũng không nói gì.

Chẳng qua hắn âm thầm khinh bỉ bản thân mình nhất gan sa sút, hắn vì cái gì mà đi đề ý ánh mắt của một tiểu nha đầu?

Vậy mà hắn không cách nào không thừa nhận đáy lòng chưa bao giờ có hỗn loạn và mất mát.

Không giống với ánh mắt trong suốt ngược ngung vào đêm hôm đó, trong ánh mắt của hắn nét mặt cô có vẻ trống rỗng không bình tĩnh, cô nhìn đến hắn như là chán ghét hắn thô lỗ và thấp hèn.

Đúng vậy, thấp hèn, khi mặt hắn đầy râu ria đứng trước mặt cô, nhưng mà cô một mực quên sạch.

Hắn không thể chịu đựng được sự châm chọc như thế, khi đó hắn phát hiện mình bất quá là bị công chúa trong toà thành đùa bỡn mà thôi.

Cho nên, hắn không hỏi một chữ, cũng không quay đầu lại lựa chọn rời đi.

Một năm sau lần thứ hai hắn gặp Cận Từ Kỳ, cô vẫn trầm tĩnh thanh nhã như vậy, đứng ở đầu bên kia, trong ngực cô ôm một đứa bé, đứng bên cạnh là một chàng trai cao lớn khôi ngô tuấn tú, che dù săn sóc cho cô.

Họ đi qua bên cạnh người hắn, tầm mắt của hắn không cách nào từ trên mặt cô mà di chuyển, nhưng cô trước sau vẫn cùng người đàn ông bên cạnh khẽ nói cười, chưa từng chú ý tới lướt qua vai hắn.

Mà bây giờ, họ tái diễn lại cảnh ba năm trước đây, hắn vẫn như cũ không quên cô, mà cô, vẫn như cũ lướt qua bên người hắn, cũng như năm đó không thèm chú ý đến.

Điều này làm cho hắn hận không thể xông tới túm cô đến một góc, thuận tiện hỏi người phụ nữ không có lương tâm này một chút: có phải đã thật sự quên mất hắn người đàn ông đã đoạt trinh tiết của cô hay không?

Nhưng lý trí đã cố gắng ngăn cản hắn làm như vậy, hắn chỉ biết đem sự tình đập vỡ đi, chỉ biết vỗ đầu che mặt phát ra một trận càu nhay.

Hơn nữa khi hắn phát hiện ánh mắt của người đàn ông gọi là Cao Triều nhìn Cận Từ Kỳ, buồn bực bộc phát lên.

Hễ là khách khứa đi qua cửa cầu thang, cũng sẽ thấy bên cạnh cột nhà ở đại sảnh một chàng trai anh tuấn toàn thân mặc âu phục cắt may khéo léo, hắn mím chặt môi, đường cong quai hàm quá đối căng chặt.

Một tay của hắn cầm ở trong túi quần, một tay khác xuôi ở bên người, giờ phút này lại nắm thành quyền thật chặt, hắn tập trung nhìn đến một hướng khác, ánh mắt lạnh nhạt, xen lẫn chút ẩn nhẫn tức giận.

“Kỳ Kỳ, đầu của Mỗ Mỗ thật chói nhe.....”

Đứa bé vốn ngã trên mặt đất nằm sấp vẫn không nhúc nhích, nghe thấy Cận Từ Kỳ kêu to vội vã, lập tức nhào vào trong ngực Cận Từ Kỳ, thân thể giống như con sâu lông bụ bẫm vụn vẹo rầm rì:

"Ồ ô, Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ rất sợ hãi, Mỗ Mỗ cho rằng sẽ không còn được gặp lại Kỳ Kỳ!"

Cận Từ Kỳ kiểm tra thân thể đứa bé trong ngực từ trên xuống dưới cẩn thận, sau khi xác định ngoại trừ cái trán có cái bọc nhỏ những chỗ khác không có gì đáng ngại, mới buông lỏng thân thể căng thẳng, vậy mà trên mặt cũng âm trầm xuống, nhìn về mặt bị thương của đứa bé giáo huấn:

"Cận Mỗ Mỗ, là ai dạy con có thể lén lút từ vườn tre chạy ra? Chẳng lẽ con không biết con làm như vậy Kỳ Kỳ sẽ lo lắng nhiều lắm không? Nếu như Kỳ Kỳ không đến tìm con, có phải con định không về nhà phải không?"

"Kỳ Kỳ..."

Cận Từ Kỳ nhìn Cận Mỗ Mỗ vô tội mà tủi thân ngậm miệng, một bộ dạng sắp khóc lên, cuối cùng lòng không cứng rắn được, bắt đầu dĩ khê thở dài, vừa phui bụi bặm trên người nó vừa kéo nó đứng lên.

"Cận... Cận tiểu thư..."

Cận Từ Kỳ nghe thấy tiếng gọi quay đầu lại, thấy vẻ mặt Cao Triều lúng túng ảo não đứng ở nơi đó, xuất phát từ lễ phép mà gật đầu, sau đó nắm bàn tay mập mạp của Mỗ Mỗ chuẩn bị rời đi.

Còn chưa đi được hai bước, một bóng đen hiện ra trước mặt, Cao Triều đã chặn lại đường đi của họ .

"Cận tiểu thư, tôi không biết đây là đứa nhỏ của Cận gia, mới lỡ tay làm tổn thương nó, nếu như có chỗ nào mạo phạm, kính xin Cận tiểu thư thứ lỗi."

Cận Từ Kỳ nghe vậy nhìn Cao Triều chằm chằm một hồi, cho đến khi Cao Triều mất tự nhiên mà cười cười, cô mới dời mắt, cúi đầu sờ sờ cái đầu dưa hấu của Mỗ Mỗ, sau đó nâng mắt nghênh tiếp ánh mắt Cao Triều:

"Cao tiên sinh nói xong rồi sao? Nếu như nói xong rồi, làm phiền anh nhường một chút, chúng tôi không có thời gian."

Cận Từ Kỳ đối đãi lạnh lùng khiến cho vẻ mặt Cao Triều cứng đờ, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì thích hợp.

Đội Cao Triều kịp phản ứng, Cận Từ Kỳ đã dắt đứa bé vòng qua người hắn đi xa, nhớ tới lời dặn dò của cha, trong lòng Cao Triều quỳnh lên, liền chạy đuổi theo, ngăn cản Cận Từ Kỳ một lần nữa:

"Cận tiểu thư, tôi biết cô bởi vì đứa bé này đối với tôi có chỗ hiểu lầm, nhưng tối nay là cha mẹ hai nhà Cao Cận an bài tương thân, nếu để cho trường bối hai bên biết cô đi như vậy, có quá mức thất lễ hay không?"

Cận Từ Kỳ nhìn vẻ mặt bất mãn của Cao Triều, khoe môi giương lên thoáng lộ ra một nụ cười:

"Nếu như bạn gái Cao tiên sinh nghe được lời nói vừa rồi của Cao tiên sinh, không biết sẽ có biểu tình gì?"

Một câu nói thờ ơ của Cận Từ Kỳ, nhưng Cao Triều nghe được phía sau lưng ri ra một tầng mồ hôi, vừa mới mở miệng giải thích nói rõ nguyên nhân, nhưng khi ánh mắt đối diện với nụ cười của Cận Từ Kỳ thì trở nên á khẩu không trả lời được, có loại chật vật bị nhìn thấu.

"Về buổi tương thân đêm nay, trước đó tôi cũng không biết có chuyện này, Cao tiên sinh qua tối nay tốt nhất cũng nên quên, nếu như lo lắng giao phó của trường bối hai nhà có chỗ không tốt, tôi sẽ tự mình tới cửa nói xin lỗi với Cao lão."

Cao Triều nhìn mình đối diện với dáng người cao gầy của Cận Từ Kỳ, lời nói việc làm của cô cũng lộ ra khí chất tao nhã, con người màu nâu nhạt của cô phản chiếu ánh đèn màu bạc trong đại sảnh, quảng sáng nhân nhạ, thật xinh đẹp mê người.

Ánh mắt Cao Triều không tự chủ được dừng trên xương quai xanh xinh đẹp của Cận Từ Kỳ, nhìn thân thể dưới váy dài duyên dáng đầy hứng thú, chợt cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô, thân thể cũng dâng lên một cổ sóng trào nóng mãnh liệt.

Hắn vốn bất quá vì ích lợi gia tộc mới cùng Cận Từ Kỳ tương thân, hôm nay tiếp xúc vị công chúa danh tiếng trong lòi đồn này ở khoảng cách gần, dù ngắn ngủi mấy phút, nhưng tinh thần hình như bị cô dắt đi, thế nào cũng không dời mắt được.

Cho nên khi anh ta nghe được Cận Từ Kỳ nói muốn hủy bỏ việc tương thân, trên mặt không khỏi hiện lên khẩn trương, rốt cuộc chẳng quan tâm lễ nghi, duỗi tay bắt lấy cổ tay trắng trẻo của Cận Từ Kỳ, giọng nói cũng dồn dập lên:

"Cận tiểu thư, nếu như cô vì ngại tôi có phụ nữ ở bên ngoài, tôi lập tức có thể xử lý tốt, tuyệt đối sẽ không diễn ra tiết mục tiểu tam đến cửa ồ ào xuất hiện trong phim truyền hình, tôi sẽ không để cho cô bị một chút xấu úy khuất."

Cận Từ Kỳ nhìn Cao Thủy Triều giam cầm tay của mình, vùng vẫy vài cái không thoát ra được, sắc mặt không khỏi lạnh rét:

"Cao tiên sinh, xem ra anh nghe không hiểu ý của tôi, bất kể anh có hay không có bất kỳ người phụ nữ nào, tôi cũng sẽ không cùng anh lui tới thậm chí kết hôn, điểm này tôi hy vọng anh có thể nhận thức rõ ràng."

Cao Thủy Triều nghe xong Cận Từ Kỳ cự tuyệt thẳng thắn, trong ánh mắt kiên định của cô vẻ mặt anh ta khó chịu, nhất thời có chút thẹn quá thành giận, càng thêm dùng sức nắm chặt cổ tay của cô, tức tối hậm hực nói:

"Lời này sớm không nói muộn không nói, hết lần này tới lần khác nói lúc này, cô tìm cách bôn cọt như vậy...A!"

Cận Từ Kỳ vốn nắm tay trái của Mỗ Mỗ nhưng không còn, chưa kịp cúi đầu nhìn, lại nghe thấy Cao Triều mới nói đến một nửa bỗng kêu rên lên một tiếng, âm thanh vang vọng toàn bộ đại sảnh, cực kỳ bi thảm.

Tay phải của Cao Triều vốn xuôi ở bên người bị Mỗ Mỗ cắn chặt, máu thịt lẫn lộn, giữa khe hở máu đỏ tươi chảy ra róc rách.

Cận Mỗ Mỗ tựa hồ xuất ra toàn bộ sức mạnh cắn xuống một ngụm, cho dù Cao Triều vẫy thế nào cũng không chịu buông ra.

"Tiểu súc sinh, còn không buông ra cho tao, tao đánh chết mày!"

Cao Triều đau đến mức hiện lên màu máu tràn ra hung ác, mắt đi lý trí bình thường, đột nhiên thấy Cận Tử Kỳ đang bị mình nắm giữ ra, bàn tay to giờ lên thật cao, găm lên gân dữ, lại hung hăng vung đến hướng Mỗ Mỗ đang cần mình không thả.

Cận Tử Kỳ bất ngờ không kịp đề phòng bị một cổ sức mạnh không lồ đẩy ra, mắt thấy Cao Triều thật sự giờ cao tay muốn đánh Mỗ Mỗ, không kịp ổn định thân hình của mình muốn đi qua ngăn cản, chẳng ngờ giày cao gót bị vẹo, cả người té xuống đất.

Trong lúc điện quang thạch hỏa(*), một bàn tay to lớn mạnh mẽ ầm ập vững vàng mà đỡ lấy eo cô, phía sau lưng cô dán lên một lồng ngực rộng lớn rắn chắc, phút chốc quay đầu lại, ánh mắt rực rỡ của cô cùng với tầm mắt của đôi con ngươi đen kìa giao nhau trùng khít.

(*)Điện quang thạch hoá [电光石火]: Là chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

(Theo Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gặp Lại, Lướt Nhẹ Qua Nhau

Editor: tamthuonglac

“Chú (hạt cao lương) Cao Triều, thật xin lỗi nha, Mỗ Mỗ không nên để cho mọi người đều biết chú (hạt cao lương) lớn lên giống con chuột!”

Nghe không có một chút thành ý xin lỗi trong mười phần sức lực, ngược lại thấy còn có chút hả hê thích thú khi có người gặp họa.

Tổng Kỳ Diễn nhìn đứa bé kia nháy mắt, bộ dáng một bụng đầy ý nghĩ xấu xa, nụ cười trên khóe miệng không khỏi sâu hơn.

Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao lại không khỏi vui vẻ khi trong lòng vốn đang buồn bực.

"Kỳ quái, tôi thế nào mà không biết lần quần quanh đây công tử, tiểu thư nhà ai có con lớn như vậy?"

Lương Nhất Thần nhìn đứa bé dưới lầu đang vui sướng lượn vòng vòng vây quanh Cao Triều, vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

"Tôi nói này đứa nhỏ thế nào càng nhìn càng cảm thấy quen mắt nha, giống như đã gặp qua ở nơi nào"

Tổng Kỳ Diễn lờ mờ mắt đảo qua Lương Nhất Thần với dạng vẻ đang tổn sức đảo não để nhớ lại, đối với hắn trong miệng nhìn quen mắt cũng không có bao nhiêu hứng thú, tiếp đó lại ngắm đứa trẻ dưới lầu thêm vài lần đang lú lú giống như chú chim sẻ con.

"Tóc đứa bé kia nhìn kỹ đúng là màu nâu, Kỳ Diễn, cậu nói xem có phải là con lai hay không hả?"

"Cậu nghĩ nhiều."

Tổng Kỳ Diễn đẩy bàn tay Lương Nhất Thần đang khoát lên đầu vai mình ra, tạt cho Lương Nhất Thần một chậu nước lạnh.

"Tôi làm sao mà nghĩ nhiều nha? Cậu nhìn xem đường nét ngũ quan của nó kia, so với con nít cùng tuổi khác sâu rõ hơn, cậu có gặp qua vợ chồng Trung Quốc nào có thể sinh ra đứa con tóc màu nâu như vậy, ngũ quan đứa nhỏ góc cạnh rõ ràng chưa?"

Vốn ban đầu có nhiều hứng thú, nhưng vì Lương Nhất Thần càng hăng hái càng bắt quái nên tâm tình hoàn toàn tan thành mây khói.

Tổng Kỳ Diễn không đếm xỉa đến Lương Nhất Thần không ngừng theo sát hỏi vặn lại, thu hồi lại bàn tay đang đặt trên lan can, xoay người muốn đi.

"Mày có tránh ra cho tao hay không? Đứa trẻ nhà ai mà không có giáo dục như vậy, mau cút ngay cho tao!"

Mới vừa đi hai bước, bỗng nhiên lại nghe được tiếng găm nhẹ đè nén phẫn nộ vang lên.

Tổng Kỳ Diễn dừng chân, quay người lại, ánh mắt trầm tĩnh rũ xuống cách lan can cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Đại sảnh sáng ngời rộng lớn, vẻ mặt Cao Triều không kiên nhẫn, tiện tay đẩy đứa nhỏ trước mặt đang cản đường qua bên cạnh.

Ở chung quanh một tiếng kinh hô rất nhỏ, đứa bé bất ngờ không kịp đề phòng mà lao đảo một cái, ngã xuống đất.

Trong đại sảnh không gian trống trải phát ra âm thanh trống không, vang vọng lượn lờ.

Tiếng "chít chít chít chít" rất nhỏ phát ra bên chân Cao Triều, Cao Triều hướng theo tiếng kêu nhìn qua, lại phát hiện sát bên giày da được lau chùi sáng bóng dư ra một con gà con, giờ phút này tại gót giày của anh ta rơi xuống một đồng phàn gà.

Một cơn buồn nôn ớn lạnh từ trong dạ dày từ từ dâng lên, quết mặt khắp chung quanh khách khứa đang xem cuộc vui, Cao Triều mất hết mặt mũi.

Đã không dễ dàng gì tâm tình được thả lỏng bình tĩnh lắng xuống nhất thời lần nữa nóng nảy lên, cảm giận trừng mắt nhìn đứa bé nằm trên mặt đất, chột nhấc chân lên hung hăng đạp lên con gà con kia, trong miệng âm độc mắng một tiếng:

“Tiểu súc sinh, nói mày không có mắt!”

Tổng Kỳ Diễn tại lầu hai thấy thế mặt mày hơi trầm xuống, ánh đèn trong hành lang rơi xuống gò má hấn phác hoạ bóng dáng thật mãnh liệt, đột nhiên xoay người muốn đi đến hướng cửa cầu thang, lồng ngực lại bị một bàn tay mạnh mẽ đè lại:

"Loại chuyện vớ vẩn này cậu cũng quan tâm?"

Lương Nhất Thần thu lại nụ cười bất cần đời mới vừa rồi, không đồng ý chặn lại lối đi của Tổng Kỳ Diễn.

"Mặc dù biết rằng dựa vào năng lực của cậu có thể không có gì bất khả vi phạm, nhưng cậu đã quyết định trở về Tổng gia, tốt nhất tạm thời không nên đắc tội với bất kỳ một nhân vật nổi tiếng nào trong thành phố này ..."

Tổng Kỳ Diễn thấy Lương Nhất Thần ngăn cản, giật giật khóe miệng, cười mà như không cười.

Câu trả lời của hắn chỉ có một chữ: “Ồ”

Hiển nhiên không nghĩ đến Tổng Kỳ Diễn sẽ nghe khuyên như vậy, Lương Nhất Thần sững sờ, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Ngay tại khoảnh khắc Lương Nhất Thần còn sững sờ, Tổng Kỳ Diễn bỗng dưng đẩy anh ta ra, sau đó lập tức đi đến hướng cửa cầu thang.

Trong nháy mắt cùng Lương Nhất Thần lướt qua nhau, nụ cười bên môi Tổng Kỳ Diễn hoàn toàn biến mất, không dấu vết.

Từ lầu hai đi đến lầu một, dọc theo đường đi không gì trở ngại .

Mọi người đối diện trước mặt đều không hẹn mà cùng rớt rít nhường đường, chỉ sợ đụng lên trên họng súng của người đàn ông có sắc mặt nhìn như bình tĩnh kia nhưng kì thực toàn thân đều tản ra hơi thở lạnh lùng "Chọc ta người sẽ chết chắc" .

Thật ra ngay cả bản thân Tổng Kỳ Diễn cũng thấy không hiểu lòng dạ mình vào giờ phút này, hắn không hiểu mình tại sao lại đột nhiên nổi giận, nổi giận đến mức muốn xách cái người đàn ông họ Cao tên Triều kia đến góc khuất tay cầm chân đá để dạy dỗ một trận!

Cuộc sống đã qua ba mươi bốn năm, hắn thế nào không phát hiện mình lại là người tốt gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ?

Tổng Kỳ Diễn tự giễu mà môi mông vung lên, vì mình khác thường mà kinh ngạc, vẫn như cũ bước chân không dừng lại.

Bỗng nhiên, một trận hương trà xanh thơm mát phát nhẹ qua chóp mũi hắn.

Ngay sau đó, cùng bóng dáng nhỏ nhắn màu vàng nhạt nhanh chóng xẹt qua thân thể hắn, hướng về phía trước mà lao đi.

Giống như là một loại ma chú đột nhiên phủ lên trên người hắn, hai chân Tổng Kỳ Diễn từ từ dừng lại.

Cho đến khi bước chân không di chuyển được nữa, khi bóng dáng màu vàng nhỏ nhắn mềm mại duyên dáng kia bắt đầu chạy trốn khỏi tầm mắt hắn.

Trong không khí còn lưu lại mùi thơm mát nhàn nhạt, hoà lẫn với hương vị đặc biệt của người phụ nữ kia.

Tổng Kỳ Diễn đứng tại chỗ, người thấy được mùi thơm từng xuất hiện qua trong cuộc đời của hắn vền vẹn một đêm, vậy mà tim và thân thể hắn lại cùng chợt rộn ham muốn xúc động lên, hai tay xuôi bên người chẳng biết lúc nào đã nắm thành quyền.

Hầu kết của hắn không thể khống chế chuyển động lên xuống, bán đứng tâm tình của hắn giờ phút này.

Tim của hắn và thân thể hắn nhất thời ở nơi này cười nhạo lẫn nhau: hoá ra rốt cuộc mày chưa hề quên mất cô ấy sao?

Dù chỉ vền vẹn một đêm, cô đã giống như vi khuẩn tan ra hoà vào trong máu hắn, khắc sâu vào xương tủy hắn, hắn dùng thời gian bốn năm cũng chưa từng loại bỏ cô ra khỏi đầu óc hắn, ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng đến mức hắn thường thường trắng đêm khó ngủ, nhắm mắt lại chính là đôi mắt trong suốt và nụ hôn ngọt ngào của cô trong đêm mưa đó

Ở trong lòng hắn không ngừng tự khinh bỉ bản thân.

Dường như bất luận đi qua bao lâu, hắn đều kháng cự không được loại cảm giác kỳ quái này, Cận Tử Kỳ còn để lại ảnh hưởng cho hắn.

Tổng Kỳ Diễn nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó thì mở ra, giữa người đến với người đi, trước tiên là nhìn thấy Cận Tử Kỳ dùng lại đứng trước mặt Cao Triều.

Hắn cũng không muốn có ý đi tìm kiếm hoặc là phát hiện.

Nhưng trên người Cận Tử Kỳ tựa hồ có khả năng dẫn dắt sức lực của hắn.

Để cho hắn bất cứ lúc nào cũng đều không thể quên, cho đến cuối cùng trong khoảnh khắc quan trọng nhất hắn tìm được cô.

Cô mặc chiếc váy cúp ngực dài bằng vải chiffon màu vàng nhạt, váy đặc biệt rất dài, uốn lượn ở trên mặt đất tựa như một cái đầm nước mềm mại, trang điểm không hề dư thừa, cũng không có bất kỳ vết nào, nhìn qua cao quý vô cùng.

Trên cái cổ trắng như tuyết thơm mát của cô đeo một sợi dây chuyền khám kim cương, xương quai xanh dưới hàng kim cương vô cùng tinh xảo, hứng lấy ánh đèn sáng ngời loé ra thủy quang long lánh rực rỡ.

Một mái tóc đen mềm mại đáng vẻ tùy ý vén lên ở sau gáy, vài sợi tóc mai dí dỏm rơi xuống, đều sinh thêm một phần xinh đẹp quyến rũ hơn, giống như nàng công chúa mới từ trên cung điện đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một Tiếng “Tiểu Kỳ”

Editor: tamthuonglac

Vẫn chưa kịp nhìn rõ người đàn ông ra tay giúp đỡ đúng lúc, Cận Từ Kỳ thấy hoa mắt, thất lưng cô được bàn tay kia đỡ lấy, trong phút chốc đã đứng vững vàng, đồng thời bức tường thịt sau lưng cũng rời đi.

Một sức lực mạnh mẽ như gió lướt nhẹ qua bên người Cận Từ Kỳ.

Ánh mắt Cận Từ Kỳ đuổi sát theo, đập vào trong tầm mắt cô là một bóng lưng thon dài mặc âu phục màu đen.

Là người đàn ông đã đỡ lấy cô.....

Ngay sau đó, Cận Từ Kỳ lại nhìn thấy một tay của người đàn ông bắt lấy nắm đầm của Cao Triều sắp rơi lên trên đầu Cận Mỗ Mỗ, người đàn ông đưa lưng về phía cô, cho nên cô chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ cùng tức giận của Cao Triều quát khê:

"Ăn no rồi việc xen vào chuyện của người khác!"

Nói xong một tiếng gầm lên, nắm chặt bàn tay máu chảy đầm đìa kia lại, lập tức gắng sức vùng lên.

Chẳng qua Cao Triều còn chưa kịp đánh xuống, cánh tay đã bị bàn tay khác của người đàn ông đè lại, bẻ một cách thành thạo, theo đó tiếng khớp xương nứt gãy vang lên lanh lảnh, Cao Triều bị giữ lại, cũng bởi vì đau đớn nên kêu rên lên thất thanh:

"A Buông.....Buông tao ra"

Cận Từ Kỳ nhìn thấy Cao Triều mặt mũi dữ tợn tái nhợt chảy xuống rất nhiều mồ hôi, mắt lại nhìn đến người đàn ông đang kim giữ Cao Thủy Triều, hàng lông mày kẻ đen không khỏi nhẹ cau lại, cô không nghĩ tới sự việc sẽ phát triển đến nỗi động tay động chân lẫn nhau* (*NV: quyền cước tương hướng).

Nếu như Cao Triều vì vậy mà không chịu bỏ qua, cô cũng không thể để cho người đàn ông vốn không quen biết này vì cô mà gánh lấy phiền toái.

Một cái nhò tay len lén kéo kéo váy của Cận Từ Kỳ, cũng mang mạch suy nghĩ đang bay xa của Cận Từ Kỳ trở lại.

"Kỳ Kỳ, cái hạt cao lương bộ dạng giống như muốn ăn thịt người, thật là đáng sợ!"

Cận Mỗ Mỗ chạy đến bên cạnh Cận Từ Kỳ, sợ hãi quay đầu lại liếc nhìn bóng lưng của người đàn ông còn đang túm giữ Cao Triều không thả, một đôi cánh tay cù cái ngắn nhỏ ôm chân Cận Từ Kỳ nói lầm bầm.

Cận Từ Kỳ vuốt ve đầu Cận Mỗ Mỗ vài cái, nghe đến từ xa mà đến gần bước chân thanh âm, sau đó lại thấy người quản lý và một đám bảo vệ nghe tin đã chạy tới đại sảnh, bộ dáng vô cùng lo lắng.

"Tao nói mày có bệnh hả? Còn không buông tao ra, buông tao ra, có nghe hay không!"

Hai tay Cao Triều bị bắt chéo ở sau lưng, để ý thấy khách khứa chung quanh vây quanh anh ta xem cảnh tượng náo nhiệt chỉ chỉ trỏ trỏ, ngoài chịu đựng đau đớn khó khăn, đáy lòng dâng lên ép mình không được xấu hổ lúng túng.

"Tao nói con mẹ nó buông ra hay không! A..."

Cao Triều không thể kìm nén tiếng kêu gào đau đớn, bởi vì sức lực trên tay của người đàn ông kia đang giằng anh ta lại đột nhiên tăng thêm, như muốn đem khuỷu tay của anh ta xoay qua ba trăm sáu mươi độ, xuống tay nhanh ác chuẩn!

Người quản lý đại sảnh nhất thấy tình thế chẳng những không thể hòa hoãn, ngược lại càng thêm nghiêm trọng, liền tiến lên cố gắng khuyên can:

"Tiên sinh, kính xin anh chú ý hành động của mình, nơi này không cho phép đánh lộn đánh lạo."

Tổng Kỳ Diễn bắt vì sở động.

Sắc mặt của hắn u ám, bờ môi kéo căng, mắt hơi liếc người quản lý, ánh mắt sắc bén, như muốn đem ông ta phanh ngực mở bụng sau đó nuốt vào bụng.

Người quản lý đại sảnh khi thấy ánh mắt hung tợn của Tổng Kỳ Diễn, nhất thời cứng họng, lúng túng không biết như thế nào cho phải.

"Tiên sinh!"

Giọng nói không phải là ngọt ngào duyên dáng, âm thanh hơi có vẻ trầm thấp mang ẩn theo sự mềm mại thanh nhã.

Cận Từ Kỳ xách tà váy thật dài, bước nhanh đi đến bên cạnh người đàn ông đã giúp đỡ mình, bởi vì đi nhanh mà ngực cô hơi hơi lên xuống phập phồng, sợi tóc mai thoảng có chút tán loạn, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ không lộ tí vết.

Cô hơi nâng cằm lên, ngẩng đầu nhìn nghiêng một bên mặt của người đàn ông đường nét rõ ràng dứt khoát.

Nửa gương mặt hắn hoà vào trong ánh sáng chói lóa của đèn lưu tô, nửa gương mặt khác vừa vặn khuất trong bóng râm do cột xà nhà tại đại sảnh đổ xuống, Cận Từ Kỳ không thấy rõ biểu tình trên mặt hắn.

Cô chỉ nhìn thấy chiếc cằm kiên nghị của hắn, đường cong nước chảy mây trôi hoàn mỹ, lại không mất đi nét nam tính của đàn ông.

Cận Từ Kỳ có thể xác định, cô không quen biết người đàn ông này.

Tối thiểu trong trí nhớ bốn năm ở nơi này, cô chưa từng gặp qua người đàn ông ấy.

Cô thoảng hồi phục lại hơi thở hỗn hển gấp rút:

"Tiên sinh, rất cảm ơn anh mới vừa rồi ra tay giúp đỡ, nếu như có thể, tôi hy vọng chuyện này đến đây thì kết thúc đi."

Ánh mắt Tổng Kỳ Diễn xẹt qua da thịt non mịn như sứ dưới ánh đèn nhanh chóng, cuối cùng đối diện với con người mang nụ cười yếu ớt của cô, sâu trong tròng mắt đen trầm tĩnh chỉ có mỗi bóng dáng Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ thấy người đàn ông quay đầu lại, ánh mắt cố định trên mặt cô, tay hắn tuy rằng không buông Cao Triều ra, nhưng lực độ đã không còn ác như trước.

Lông mi cô thấp rũ khẽ run, sau đó nâng tầm mắt lên nhìn hắn một lần nữa, khoé môi giương lên nụ cười nhàn nhạt, cô vươn hai tay mang bao tay của mình ra, nơi đó có một tấm danh thiếp:

"Bởi vì tôi mà mang đến cho anh phiền phức không nên có, tôi rất xin lỗi, đây là danh thiếp của tôi, nếu như ở thành phố này anh có cần cái gì, đừng ngại có thể liên lạc với tôi."

Trong không khí mơ hồ có một cỗ hương trà nhàn nhạt ngọt ngào chảy xuôi, Tổng Kỳ Diễn so với ai khác đều rõ ràng, cái đó đến từ trên người Cận Từ Kỳ, giữa tuổi mát mang theo vị ngọt, lại không ngấy.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không nhìn đến danh thiếp trong tay cô, chỉ là không chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Cận Từ Kỳ không hề không để ý đến ở giữa đôi lông mày của người đàn ông bắt đầu cau lại, cô cho rằng lời nói của mình làm cho hắn có chỗ hiểu lầm, lại giải thích: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn cảm ơn anh..."

Tổng Kỳ Diễn mím chặt môi mòng, không có bất kỳ biểu hiện gì, hắn nhìn thẳng vào trong sóng mắt khẽ đung đưa gọn sóng của Cận Từ.

Hắn không thể không thừa nhận lần nữa một sự thật: Cận Từ Kỳ thật sự không nhận ra hắn.

Mặc dù hắn vẫn đứng ở trước mặt cô như vậy, cô nhìn qua trong ánh mắt hắn trừ xa lạ chỉ có cảm ơn khách sáo.

Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn cũng không biết, bộ dáng họ bốn mắt nhìn nhau như vậy, ở trong mắt những người khác mà nhìn là mày mặt đưa tình, một kiểu mờ ám khác.

Mà trong "Những người khác" này đặc biệt có Cao Triều đứng mũi chịu sào.

Hôm nay Cận Từ Kỳ vốn nên cùng anh ta tương thân, kết quả anh mất hết mặt mũi không nói, Cận Từ Kỳ còn cho rằng người kia trước mặt là đối tượng hẹn hò chính thức, trực tiếp cùng người đàn ông này mất đối diện nhau ăn ý làm cho anh ta thể diện khắp nơi mất hết.

Làm Đại thiếu gia nhà họ Cao sống an nhàn sung sướng, đêm nay năm lần bảy lượt lại bị trêu đùa, dưới tình huống có nhiều nhân vật nổi tiếng ở đây như vậy, điều này khiến cho anh ta về sau làm thế nào mà hoà nhập vào trong giới này nữa?!

Cao Triều bị sự ghen ghét cùng oán hận làm mù quáng, anh ta thừa dịp Tổng Kỳ Diễn hơi có chút phân tâm không chú ý, chịu đựng đau đớn dữ dội trên khuỷu tay, ra sức xoay người, giãy thoát khỏi kiềm chế của Tổng Kỳ Diễn.

Tiện tay đoạt lấy dùi cui điện bên hông của một bảo vệ đứng bên cạnh, hướng đến chỗ Tổng Kỳ Diễn đang đứng yên mà càn quét lung tung.

Thân hình Tổng Kỳ Diễn nhanh nhẹn lách qua một bên, nhẹ nhàng tránh thoát Cao Triều đang giống như nổi điên đánh loạn.

Nhưng nụ cười lạnh bên khoé môi Tổng Kỳ Diễn còn chưa giương cao trong nháy mắt ngưng kết lại, khi hắn phát hiện Cận Từ Kỳ người mặc váy còn đứng ở chỗ cũ.

"A! Cẩn thận!" Khách khứa chung quanh chỉ kịp cùng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Cận Từ Kỳ một thoáng sững sờ, đợi kịp phản ứng, đã thấy dùi cui điện trong tay Cao Triều đang tiến tới với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng tới đầu của cô nện xuống hung ác tàn nhẫn.

Con người của cô chột co rụt lại, khi cô biết mình tránh không thoát đợt tấn công này.

Đầu óc của cô lập tức trống rỗng, chỉ mơ hồ nghe được Cận Mỗ Mỗ mang theo tiếng kêu la sợ hãi khóc nức nở.

Thời gian dường như đã dừng lại ở giờ phút này.

"Tiểu Kỳ..."

Một giọng nói khác trầm thấp khàn trương vang lên ở bên tai, một giây sau, thân thể của cô đã được ôm vào trong một lồng ngực.

Cận Từ Kỳ mờ mịt ngẩng đầu lên, tầm mắt của cô chạm vào một đôi con người đen như hồ sâu rét lạnh.

Ngay sau đó, cô nghe được một tiếng kêu rên đè nén ở trong cổ.

Cô không còn nhiều thời gian dư thừa để suy nghĩ một giây đó cuối cùng đánh vào chỗ nào, bởi vì cô bị một cổ sức mạnh trầm ổn đẩy tránh đi, vừa quay đầu nhìn thấy người đã thay mình đỡ lấy một giây đó.

Chính là người đàn ông kia

Kia một tiếng "Tiểu Kỳ".....

Đáy lòng Cận Từ Kỳ mơ hồ dâng lên nghi vấn, chỉ là không kịp để cô suy nghĩ cẩn thận, đã chứng kiến Cao Triều như một con điều giấy tàn tạ ngã xuống đất, miệng đầy bọt máu, bị đánh rơi xuống hai cái răng cửa.

Sau đó cô một lần nữa ngã vào trong một đôi cánh tay mạnh mẽ, mang theo hương vị đặc biệt của đàn ông.

Vẫn là người đàn ông kia...

Cận Từ Kỳ không biết nên lấy loại thái độ nào đối mặt với cái ôm của một người đàn ông xa lạ.

Một bàn tay đặt ở trên đỉnh đầu cô, một bàn tay ôm bờ vai cô, hấn dịu dàng vuốt ve lên tóc cô.

Cận Từ Kỳ áp vào lồng ngực của hấn, nghe thấy giọng nói có chút phát khô hơn nữa vô cùng lo lắng:

"Không sao, đừng sợ, không sao..."

Tất cả đều phát sinh thật quá nhanh, thật nhanh khiến cô chưa kịp hiểu rõ nguyên nhân hậu quả.

Chỉ là cô ngây ngốc mặc cho người đàn ông này ôm mình.

Trong lúc vô tình chú ý đến bàn tay hấn nắm bờ vai cô nhẹ nhàng run rẩy.

Cận Từ Kỳ cúi đầu xuống đập vào mắt chính là màu máu nhuộm đỏ ống tay áo sơ mi trắng của hấn.

Cô không tự chủ được chạm đến cánh tay phải đã bị thương của hấn, trong lòng từ từ dâng lên sợ hãi không cách nào mở miệng.

Cho dù khi Cao Triều dùng dùi cui điện vung đến phía của cô, cô cũng chưa từng có một chút sợ hãi.

Nhưng giờ khắc này, cô lại không không chế được nỗi sợ.

Cô lần nữa nghe được tiếng gọi lo lắng: "Tiểu Kỳ!"

Ý thức hỗn loạn của Cận Từ Kỳ bắt đầu khôi phục trấn tĩnh, cô phát hiện được thân thể người đàn ông ôm mình bỗng nhiên cứng đờ.

Cô lần theo giọng nói mà nhìn qua, thấy đám người vốn vây xem đã bị đẩy dạt ra hai bên tạo một đường nhỏ, một dáng người cao lớn vội vàng chen vào.

Khuôn mặt tuấn tú quen thuộc làm cho dây cung trong lòng Cận Từ Kỳ đang căng thẳng được buông lỏng, sau đó cô nghe được chính giọng nói của mình khẽ run:

"A Lịch!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thục Thử Quái Dị Thích Kỳ Kỳ

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn nghe thấy Cận Tử ở trong ngực kêu lên hết sức tín nhiệm, màu sắc con ngươi càng thêm dày đặc, vẻ mặt khó dò.

Bàn tay to của hắn khoát lên đầu vai Cận Tử Kỳ không khống chế nổi run rẩy, bị nện trúng xương tay dẫn đến đau đớn như kim châm muối xát, nhưng hắn cũng không tình nguyện cứ như vậy mà dễ dàng buông tay, để cô rời khỏi bên người hắn.

Mặc dù trong lòng Cận Tử Kỳ, cùng so sánh với người đàn ông mới vừa xông vào này, Tổng Kỳ Diễn hắn, cái gì cũng không phải.

Hắn không thể nào tự lừa gạt mình.

Bởi vì hắn đã nhận ra người đàn ông này.

Mặc dù giữa họ chỉ có duyên gặp một lần, nhưng hắn có thể tin chắc, hắn sẽ không quên người đàn ông này vào ngày mưa ba năm trước đây là người đàn ông đã che dù cho Cận Tử Kỳ.

"Là Doãn Tam thiếu..." có người trong đám khách xì xào bàn tán.

Doãn Lịch mặc một bộ đồ thể thao đơn giản màu trắng, anh quét mắt phía Cao Triều đang ngã trên mặt đất đau nhức thở dài, nhú mày, trên mặt cũng theo đó thoáng hiện lên chán ghét khinh thường, trực tiếp đi vượt qua người Cao Triều đi về hướng Cận Tử Kỳ.

"Tiểu Doãn tử người tới rồi! Nhanh đi bảo vệ Kỳ Kỳ, vừa rồi có quả trứng thối muốn ăn hiếp Kỳ Kỳ!"

Cận Mỗ Mỗ vừa thấy cứu tinh đến, lập tức ôm lấy con gà con màu vàng mới vừa bị Cao Triều đá thờ thoi thóp, hai cái chân ngắn bước đi, chạy tới vui sướng, rũ cụp hai cái lông mày rậm hình dáng xinh đẹp tùy thân nói.

Bước chân Doãn Lịch chậm lại, cúi đầu nhìn Cận Mỗ Mỗ bên chân cổ sức ngẩng đầu, vẻ mặt vốn kéo căng lộ ra vui vẻ:

"Mỗ Mỗ không phải đã nói muốn đại diện trắng sáng bảo vệ Kỳ Kỳ sao?"

"Ngô, Mỗ Mỗ đánh không lại trứng thối cao to, còn có, tiểu Doãn tử người xem, chút chút bị thương."

Cận Mỗ Mỗ bị thương buồn bã đưa ra ổ gà con tròn vo màu vàng trong tay mình, trên mặt viết chữ cầu xin hãy an ủi, Doãn Lịch thuận theo ý của nhóc con, sờ sờ lông tơ con gà con, dịu dàng nói:

"Vậy Mỗ Mỗ về sau còn kén ăn không? Không ăn cơm chính là sẽ không lớn lên, không lớn lên làm thế nào bảo vệ Kỳ Kỳ?"

"Vậy tiểu Doãn tử đâu, sẽ luôn luôn bảo vệ Kỳ Kỳ chứ?"

.....

Tổng Kỳ Diễn nhìn thấy Doãn Lịch ngồi xổm người xuống ôm lấy đứa bé đang làm nũng, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ trấn an một hồi, động tác giữa hai người dành cho nhau càng làm cho bộ ngực hắn tự lại một dòng khí không hiểu từ đâu tới, không biết là ghen ghét hay là tức giận.

Hắn đột nhiên cảm thấy, bản thân mình vừa rời ra tay căn bản là làm điều thừa.

Cận Tử Kỳ cũng không cần hắn làm bất cứ chuyện gì, cô có kỵ sĩ bảo vệ cô, mà không phải một người nông dân như hắn!

Đã lâu lắm mới cảm giác bị thất bại giống như nhiều năm trước, lại một lần nữa điên cuồng thổi quét đi tất cả thế giới của hắn.

"Tiên sinh, tay của anh có sao không?"

Tổng Kỳ Diễn nghe thấy Cận Tử Kỳ quan tâm, hắn thu hồi tầm mắt của mình, nhìn về phía Cận Tử Kỳ đang lo lắng nhìn chăm chăm ống tay áo hắn nhuộm đầy máu đỏ, mắt dừng lại một bên mặt tĩnh nhả dịu dàng của cô, có lúc thất thần ngờ ngác tim đập loạn.

"Tiên sinh, anh..."

Cận Tử Kỳ không nhận được câu trả lời, vừa ngẩng đầu lên thì đối diện với đôi mắt thâm thúy của Tổng Kỳ Diễn, nơi đó phảng phất chứa lực hút không lồ, hấp dẫn cô kim lòng không đậu đi theo đám chim rơi vào trong xoáy nước sâu thẳm.

Trong lúc nhất thời, cô cũng quên mất mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mặt này.

"Tiểu Kỳ, anh nghe Mỗ Mỗ nói, mới vừa rồi là vị tiên sinh này giúp em..."

Doãn Lịch hỏi thăm cắt đứt hai người đang nhìn vào mắt nhau.

Cận Tử Kỳ dời mắt trước tiên, lại phát hiện người đàn ông vẫn đang yên lặng nhìn mình như cũ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không hề chớp một cái, hắn nhìn qua cũng không vì vậy mà cảm thấy lúng túng, cũng đem hết thấy biểu hiện cho là chuyện phải làm.

Cận Tử Kỳ xuất phát từ lễ phép gật đầu cười nhạt với Tổng Kỳ Diễn, sau đó xoay người nhìn về phía Doãn Lịch đã đi tới bên cạnh:

"Không phải anh chờ ở bãi đỗ xe sao? Thế nào lại đi lên? À, mới vừa rồi làm phiền vị tiên sinh này, nếu như không phải có anh ta em e rằng..."

Cận Từ Kỳ không nói thêm gì nữa, mà Doãn Lịch đã đoán được nội dung phía sau.

Hai người ăn ý liếc nhìn Cao Triều được bảo vệ đỡ dậy, tâm tình Doãn Lịch không rõ hừ cười một tiếng, dường như nhớ ra cái gì đó, xoay lại nhìn về phía người đàn ông ở phía sau Cận Từ Kỳ, khóe miệng đưa ra nụ cười chứa đựng biết ơn:

"Cảm ơn anh vừa rồi ra tay, nếu không Tiểu Kỳ hiện tại đã nằm ở trên xe cứu thương."

Tổng Kỳ Diễn rút lại bàn tay khoác trên vai Cận Từ Kỳ, từ lúc nghe thấy Doãn Lịch cảm ơn, hắn nhẹ nhàng siết chặt tay mới vừa buông lỏng bên người.

Máu tươi bôi vì hắn dùng sức mà theo đó từ từ chảy xuống.

Nhưng hắn làm như không nghe thấy.

Dur quang nơi khoe mắt Tổng Kỳ Diễn lướt qua Cận Từ Kỳ, nhưng không dừng lại lâu thêm, sau đó nhìn qua Doãn Lịch đang ôm đứa bé, kéo kéo khóe miệng, một nụ cười rất qua loa cho xong chuyện:

"Tôi ra tay không liên quan đến anh, anh không cần thiết nói lời cảm ơn." Hắn nói.

Cận Từ Kỳ sắc mặt trắng nhợt, không hiểu nhìn về phía người đàn ông này đột nhiên nói ra lời nói gay gắt.

Sau khi Doãn Lịch thoáng giật mình kinh ngạc, liếc nhìn Cận Từ Kỳ, đáy mắt thoáng hiểu rõ, anh ta không cho là đúng lộ ra nụ cười châm biếm, chỉ nhìn lại Tổng Kỳ Diễn mà không nói lời nào.

Tổng Kỳ Diễn không nghĩ đến Doãn Lịch chẳng những không bởi vì bị hắn phản bác mà tức giận, trái lại có nhiều hứng thú mà quan sát mình, nhất là bên môi thoáng cười kia của Doãn Lịch, lại càng cực kỳ quý dị.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy Doãn Lịch dường như đoán được bí mật chôn giấu sâu ở đáy lòng hắn.

Bị nhìn thấu hỗn loạn khiến cho Tổng Kỳ Diễn vận chặt đầu mày, hắn không hề nhìn Cận Từ Kỳ và Doãn Lịch đứng chung một chỗ nữa, xoay người đi, tay phải hắn dính đầy tơ máu, nhưng hắn lại siết chặt nắm tay cắm vào trong túi quần.

"Tiên sinh..." Cận Từ Kỳ muốn đuổi theo, cổ tay lại bị Doãn Lịch bắt lấy.

"Em đuổi theo anh ta cũng sẽ không thấy cần thiết mà để ý đến em."

Cận Từ Kỳ quay đầu lại nhìn Doãn Lịch, khuôn mặt hoang mang, Doãn Lịch cười mà không nói, buông tay cô ra, nhìn Cận Mỗ Mỗ đang chuyên tâm chơi đùa con gà con màu vàng hời:

"Mỗ Mỗ, Kỳ Kỳ dường như không biết người ta vì sao không để ý tới cô ấy hả?"

Cận Mỗ Mỗ dừng lại động tác gãi bụng gà, ngửa mặt lên ngó ngó Cận Từ Kỳ, lại nhìn xem vẻ mặt ái muội vui cười của Doãn Lịch, cúi đầu nghĩ một lát, lần nữa ngẩng đầu vênh lên cái môi hồng phấn hừ hừ nói:

"Con mới không muốn nói với Kỳ Kỳ, thực thử (chú) quái dị thích Kỳ Kỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai nói cô ấy kết hôn sinh con?

Editor: tamthuonglac

Doãn Lịch đưa Cận Từ Kỳ trở về chỗ ở khu biệt thự Cận gia.

Doãn Lịch hào hoa phong nhã xuống xe trước giúp Cận Từ Kỳ mở cửa, thuận lợi cho cô ôm Cận Mỗ Mỗ đang ngủ xuống xe.

Sau khi đóng kín cửa xe tay lái phụ lúc này Doãn Lịch cũng không rời đi, mà đứng ở bên cạnh xe với ánh mắt gom đầy tâm trạng trầm tư.

Cận Từ Kỳ quay đầu lại nhìn thấy Doãn Lịch như muốn nói lại thôi, ngược lại trực tiếp mở miệng trước:

"A Lịch, anh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, giữa chúng ta không có vỏ ngoài khách sáo."

Doãn Lịch liếc nhìn Cận Mỗ Mỗ ngủ say sưa trong ngực Cận Từ Kỳ, nhẹ tiếng thở dài sâu xa, hai tay cắm ở trong túi quần thể thao, nhìn Cận Từ Kỳ bên môi hàm chứa nụ cười nhạt:

"Tiểu Kỳ, nếu như gặp được một người đàn ông có thể tin tưởng được, em cũng thử tiếp nhận một chút xem."

Ý cười bên môi Cận Tử Kỳ không giảm, cô cũng quan sát đánh giá Doãn Lịch, sau đó cười giòn mà trả lời:

"Đàn ông để cho em tin tưởng qua, trong bốn năm này em mất trí nhớ, dường như chỉ có một mình anh. Chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy cũng không nảy sinh cảm tình, anh cảm thấy đàn ông chỉ gặp qua vài lần có thể không?"

Doãn Lịch khóc môi mấp máy: "Tiểu Kỳ, em biết rất rõ ý anh muốn nói sao."

"Em biết rõ nha." Cận Tử Kỳ thu lại nụ cười bốn, cúi đầu khây lầy tóc mai thấm ướt mồ hôi của Cận Mỗ Mỗ, "Em rất yêu thích cuộc sống hiện nay của mình, em không muốn phải làm gì thay đổi."

Cận Tử Kỳ giương mắt lên, nghiêm túc nhìn Doãn Lịch:

"A Lịch, chuyện năm đó thật ra anh cũng không cần áy náy, nói cho dễ hiểu một chút, sự kiện kia và anh một chút liên quan cũng không có, huống chi, những năm này anh đối với mẹ con chúng em so với bất luận kẻ nào cũng nhiều hơn."

Doãn Lịch cau chặt lông mày: "Năm đó chuyện Tô Hành Phong gây ra thương tổn cho em như vậy, nếu như lúc đó anh không đi sang Mỹ mà ở bên cạnh em, như vậy em cũng sẽ không bị....."

Doãn Lịch không nói thêm gì nữa, anh nhìn qua đôi mắt Cận Tử Kỳ âm thầm vài phần, hầu kết nhấp nhô vài cái.

Có một số việc cuối cùng vẫn là vết thương trong lòng của vài người, mặc dù liền da cũng sẽ không hoàn toàn quên lãng, bởi vì vết sẹo nhân nhật kia vẫn luôn ở đây.

Cận Tử Kỳ thật sự không để ý như Doãn Lịch, tâm tình của cô đi xuống trong thời gian rất ngắn, rất nhanh lại ním cười lên:

"Em mặc dù mất đi một số thứ, nhưng em cũng có được sự hồi báo tương ứng vậy, em cũng không hối hận sinh ra Mỗ Mỗ."

Doãn Lịch ngắm nhìn Cận Tử Kỳ, như muốn phân biệt rõ nói lời thực giả của cô, nhưng trong ánh mắt kiên định của Cận Tử Kỳ cuối cùng vẫn dòm mắt đi, anh biết rõ cô không nói dối.

Nhưng, danh môn thiên kim sau khi ở trong hôn lễ bị vị hôn phu bỏ rơi, lập tức gặp cảnh bị xâm hại, tai nạn xe cộ, đây không phải là sự thật tàn nhẫn mà một người phụ nữ có khả năng tiếp nhận được.

Mặc dù Cận gia sử dụng hết thảy mọi quan hệ có thể vận dụng, năm đó đối với bên ngoài tận lực phong tỏa tất cả mọi phát sinh, thậm chí che giấu chuyện Cận Mỗ Mỗ là đứa bé của Cận Tử Kỳ.

Nhưng vết thương vẫn leng keng đặt ở nơi ấy, đó là điều không cách nào dùng tiền bạc xóa sạch đi hết.

Doãn Lịch không nói thêm gì nữa, chỉ là đi đến phía trước, qua ôm Cận Tử Kỳ vỗ nhẹ lên đầu của cô.

Cận Tử Kỳ sững sờ, không hề đẩy anh ra, nhân nhật cười, lúc Doãn Lịch xoay người tới mở cửa xe, nhin không được mở miệng đề cập đến chuyện của anh:

"A Lịch, nếu như trong nhà của anh liên tục không cùng chung tiếng nói, em hi vọng anh có thể học cách buông tay."

Thân hình Doãn Lịch hơi khựng lại, Cận Tử Kỳ không vì vậy mà dừng lại:

"'Hắn' kia của anh cũng sẽ không mong muốn nhìn thấy anh bởi vì 'Hắn' mà cùng người nhà trở mặt, A Lịch, đòi người dài đằng đẳng, tóm lại anh sẽ gặp được một người yêu anh."

Sau khi ý ngầm phát ra hồi lâu, giữa cả hai chỉ còn lại bầu không khí trầm mặc.

Một lúc sau thật lâu, Doãn Lịch quay đầu lại, trên mặt mang nụ cười tự giễu, đưa tay gỡ rối tóc mình, sau đó xoa lông mày của mình, nhìn qua Cận Tử Kỳ thờ dài:

"Như thế nào cuối cùng thành em đang ở đây khuyên giải anh? Mau vào đi nghỉ ngơi đi chứ, sáng sớm ngày mai đoán chừng sẽ có một trận chiến đấu khẫu chờ em đi đánh."

Doãn Lịch nói xong mở cửa xe ghé lái ra, chuẩn bị ngồi vào, Cận Tử Kỳ lại tiến lên một bước nói:

"Có vài người, đối với chúng ta mà nói nhất định là không chiếm được, A Lịch, chỉ biết chấp nhất là tổn thương chính mình."

Doãn Lịch nhướng mày nháy mắt với Cận Tử Kỳ, trước khi xe chạy như bay ra khu biệt thự thì lưu lại một câu:

"Anh chưa bao giờ cảm thấy Tô Hành Phong xứng với em, không có được hắn là vận may của em."

Cận Tử Kỳ sau khi hiểu ra ý trong lời nói của Doãn Lịch, cười than một tiếng, cúi đầu hôn một cái lên trán Cận Mỗ Mỗ, lại ôm nó hướng về phía chuồng cửa ầm xuống, chờ đợi người giúp việc trong nhà đến đây cửa mở.

———《 Xin chào, nông dân tiên sinh 》———

"Tôi không nghĩ tới cậu thật sự dám động thủ đánh công tử Cao gia."

Lương Nhất Thần thích ý dựa ở trên ghế sofa, vừa quan sát phòng xa hoa nhất Thịnh Thế Hào Đình vừa nói:

"Thiên kim Cao gia ở trong yến hội còn hướng đến cậu bày tỏ, kết quả cậu quay người lại, đem ông anh trai của người ta đánh cho, đoán chừng khoảng một tháng tôi nghĩ sẽ không nhìn thấy vị Cao tiểu thư này ở trong bất kỳ trường hợp nào."

Tổng Kỳ Diễn mặc cho Lương Nhất Thần ở nơi này nói thầm một mình, sau đó vẫy tay ra hiệu người quản lý riêng đã xử lý tốt miệng vết thương cho hắn lui ra, còn đứng dậy đi đến tủ rượu bên cạnh lấy ra một chai Martell Cordon Bleu.

Lương Nhất Thần nhướn mắt nhìn băng vải trắng nhỏ quấn trên cánh tay Tổng Kỳ Diễn, nheo mắt lại cố làm ra vẻ tâm trạng suy tư, bỗng dừng trong mắt hiện lên tinh quang, thân thể nghiêng về phía trước như tên trộm hỏi:

"Tổng Kỳ Diễn cậu thành thật khai báo, có phải vừa ý Cận tiểu thư người ta hay không hả?"

Tổng Kỳ Diễn lúc đó đang rót rượu, Lương Nhất Thần nói ra lời nói kinh người làm trượt chai rượu hắn đang cầm trong tay, chất lỏng màu vàng đồng hơi đậm do không chú ý đã chảy ra ngoài ly, cổ chai đụng vào cạnh ly, phát ra âm thanh trong trẻo như nguồn suối trong lành.

Đầu mày Tổng Kỳ Diễn nhăn lại, hắn nhìn chằm chằm rượu chảy tràn ra bên tay trái mình, sau đó chậm rãi dừng lại, hắn ngừng đầu đối diện với Lương Nhất Thần nhìn mình khiêu khích cười:

"Tay trơn."

Lương Nhất Thần cũng cười, đối với lời giải thích của Tổng Kỳ Diễn bán tín bán nghi, nhưng cũng không muốn dây dưa nhiều ở chủ đề "tay trơn", nhận lấy một ly Cordon Bleu Tổng Kỳ Diễn đưa tới, cùng hắn nhẹ nhàng chạm một cái.

"Cậu nhiều năm như vậy không tìm phụ nữ, làm sao mà liên đi tìm cho mình một chỗ ngồi lại cao như đỉnh núi không thể leo tới?"

Tổng Kỳ Diễn chỉ lướt mắt lạnh lùng nhìn Lương Nhất Thần, đi thẳng đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống một chỗ khác.

Hai chân thon dài tùy ý vắt lên, hắn ưỡn oai nghiêng về phía sau tựa lưng vào ghế sofa, hơi mở rộng áo sơ mi lộ ra da thịt rõ ràng bên trong lồng ngực, hắn giương cao cằm, nhẹ nhàng uống một hớp rượu.

Lương Nhất Thần tự thấy không có gì vui sỡ sỡ sống mũi, tiếp theo cũng uống một hớp rượu, vị cay kích thích tràn ngập cổ họng anh ta, tinh thần vẫn chưa tỉnh lại, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói Tổng Kỳ Diễn truyền ra:

"Tiểu thư Cận Từ Kỳ nhà họ Cận, không phải là đã kết hôn sinh con sao?"

Tổng Kỳ Diễn vừa chống cự lại bất kỳ chủ đề gì về Cận Từ Kỳ, vừa lại vô cùng mong ngóng muốn biết rõ ràng tất cả mọi thứ về cô, mặc dù những tin tức kia sẽ thật châm chọc khiến hắn mặt mũi không còn sót lại chút gì, hắn sẽ bị coi thường như xưa nhưng vẫn muốn đi thăm dò.

Lương Nhất Thần bị một câu nói không đầu không đuôi của Tổng Kỳ Diễn làm chấn động, thật lâu mới lấy lại tinh thần, cân nhắc suy nghĩ rồi nhìn bộ dạng Tổng Kỳ Diễn uống rượu gần như buồn bực, kinh ngạc hỏi ngược lại:

"Ai nói cho cậu biết tiểu thư Cận gia kết hôn còn sinh con?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Treo Cổ Trên Cây Tên Gọi Cận Từ Kỳ

Editor: tamthuonqlac

Trên ban công ánh trăng tràn ngập khắp nơi, ánh sáng trắng đầy sân.

Trên cửa sổ sắt đất rèm cửa vải sa mỏng màu trắng hai lớp khép hờ, gió đêm theo vầng sáng vàng nhạt ở trong phòng lướt qua* (NV: Phản quang lược ảnh)

*Phản quang lược ảnh: ánh sáng phản chiếu trên mặt nước và cái bóng chợt lóe lên, chớp mắt liền đi qua, không tập trung quan sát kỹ hoặc ấn tượng không sâu sắc. (Theo Baidu)

Tổng Kỳ Diễn nhẹ nhàng xoay người dựa vào lan can sân thượng, một chân tùy ý gác lên trên thanh ngang lan can sau lưng, hắn quay nghiêng một bên mặt, tầm mắt rơi vào Thịnh Thế Hào Đình dưới kia nấp hồ sóng gợn lăn tăn lần lượt được trăng tròn chiếu lên.

Trong đầu của hắn chiếm giữ không đi chính là lời nói rất không khả quan của Lương Nhất Thần:

"Muốn cưới vị đại tiểu thư nhà họ Cận kia làm vợ? A Diễn, không phải là tôi đã kích cậu, nói thật, một chữ: Khó; hai chữ: Rất Khó; ba chữ: Cực Kỳ

Khó; bốn chữ: Tắm Rửa Ngủ Đi."

Từ trong túi quần Tống Kỳ Diễn lấy ra cái bật lửa, trên ngón tay dài khớp xương rõ ràng thuần thực mà đem chơi một hồi, sau đó thân thể thon dài đứng thẳng, xoay lại nhẹ nhàng nhào người ra dựa vào lan can.

Hắn dùng bàn tay quần băng gác từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, trên băng gác trắng rỉ ra tia máu nhàn nhạt, hắn lại tựa như không thấy, chỉ rút ra một điếu thuốc đốt lên, đứng ở nơi đó bắt đầu từ từ hút thuốc.

Trong lúc hắn kẹp thuốc ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, ánh lửa thuốc lá ánh lên trên mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Hắn nheo lại đôi mắt ngắm nhìn vàng trắng sáng kia thật cao treo trên bầu trời, muôn vàn suy nghĩ.

Chậm rãi phun ra vòng khói tàn mát trong không khí, mang theo một chút tẩm tối nắc nghẹn thê lương, sau đó rất nhanh đã tan đi.

Dần dần biến mất không dấu vết, dường như đã đến nhưng chưa từng tồn tại qua.

Lương Nhất Thần lúc gần đi cũng không quên hướng đến hắn đã kích một phen:

"A Diễn, trên đời này đúng là có nhiều phụ nữ, cậu cũng đừng treo cổ ở trên một ngọn cây, còn là trên một ngọn cây trụi lá suốt bao năm dài không ra được một cái lá cây."

Tống Kỳ Diễn tuyệt đối không muốn nói cho Lương Nhất Thần, ngay từ bốn năm trước hắn đã tự đi đến lấy cái thùng lọng kia chụp vào cổ mình, còn là một sợi dây thùng lọng buộc cho đến bế tắc, mà đầu bên kia sợi dây thùng không may cột ở trên ngọn cây Cận Từ Kỳ.

Cũng ngàn vạn lần xoay chuyển lời kéo Tống Kỳ Diễn "Chân trời nơi nào có không thơm, cần gì yêu đơn phương một cành hoa" ba hoa khoác lác các loại.

Bởi vì kể từ sau Cận Từ Kỳ, ngoại trừ người phụ nữ gọi Cận Từ Kỳ này ra, những người khác phái khác trong mắt hắn và cò đuôi chó bên đường cùng thuộc một hệ.

Thực ra ngay cả chính hắn cũng không hiểu tại sao biến thành bộ dáng như vậy.

Trong bốn năm này, phụ nữ yêu thương nhưng nhớ nhiều không kể xiết, nhưng mà sự thật chứng minh, Tống Kỳ Diễn đúng là ngoại tộc, hắn hoàn toàn phá vỡ mâu thuẫn với nhận định đàn ông là động vật suy nghĩ nửa thân dưới.

Hắn đối với những phụ nữ ngực to mông vênh đáng người xinh đẹp cũng không xúc động, mặc dù uống rượu say cũng không có cái loại ý tưởng đó.

Càng đừng nói là ở dưới tình huống tỉnh táo.

Nhưng hắn lại không thể không thừa nhận một chân tướng khác làm hắn cảm thấy xấu hổ: chỉ có Cận Từ Kỳ, chỉ có cô, ít nhất trong bốn năm sau khi cùng cô phát sinh quan hệ, chỉ có một người phụ nữ là cô làm được!

Cô làm cho hắn không khỏi có xúc động, có đôi khi nghĩ tới sẽ xúc động!

Giống như ngày hôm nay sau bốn năm, mặc dù chỉ là nhìn cô, hắn lại giống như mê muội, bản thân hoàn toàn đã không còn năng lực suy nghĩ, tựa như một kẻ ngu không có đầu óc.

Tống Kỳ Diễn gạt tàn thuốc, rời khỏi lan can lạnh buốt, cuối cùng hít một hơi rồi phun khói ra, vứt đi tàn thuốc quay trở về phòng, trong lúc lơ đãng thấy điện thoại di động bị hắn ném ở trên ghế sofa.

Đồng hồ báo thức trên tường tí tách tí tách đi chuyển, Tống Kỳ Diễn ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm đi động trên bàn trà hơn năm phút đồng hồ, thậm chí hơn một tiếng đồng hồ, hắn liên tục duy trì một động tác.

Khi sắc trời bên ngoài bắt đầu từ mờ sáng, Tống Kỳ Diễn rốt cục đưa điện thoại di động cuộn vào trong tay, hắn chớp chớp con mắt chưa xót đau buốt hiện đầy tia máu, tới tới lui lui do dự mấy lần, rốt cục thông qua dây số trợ lý của hắn.

Ba giờ sáng, trợ lý Tống Kỳ Diễn bị Boss của mình đánh thức từ trong giấc ngủ, so với trợ lý mơ mơ màng màng, dường như tinh thần Tống Kỳ Diễn vô cùng tốt, ôm trong lòng vài phần chần chừ và lúng túng mở miệng:

"Khụ, buổi sáng ngày mai trước tám giờ cho tôi một phần tư liệu về Cận Từ Kỳ, phải đầy đủ một chút, nhất là người đàn ông âm hôn bất tán bên cạnh cô ấy kia, cũng đem tư liệu của hắn cho tôi, thuận tiện còn có đưa nhỏ tên Mỗ Mỗ."

"Ngài yên tâm, trời sáng sau khi thức dậy tôi sẽ làm liền, không còn sớm, ngài cũng nghỉ ngơi đi."

"Chờ một chút..."

Đầu bên kia trợ lý vừa định tắt điện thoại, Tống Kỳ Diễn lại đột nhiên mở miệng ngăn anh ta, suy nghĩ thật kỹ mấy giây sau mới nói:

"Tôi vừa rồi suy nghĩ lại rồi, nhân tiện bây giờ đi, dù sao cũng không ngủ được, bây giờ cậu đứng lên thu xếp ngay đi, sắp xếp xong thì lập tức gửi gửi e-mail cho tôi..."

"Quên đi, tôi thấy là cậu cũng nên đích thân tới đây đi, tôi không muốn phát sinh hiện tượng hệ thống Internet không nhận được thư nhắn."

"Thật ta Boss, khách sạn như Thịnh Thế Hào Đình rất không có khả năng mạng lưới Internet bị đứt..."

Tổng Kỳ Diễn nghe xong trong nháy mắt sắc mặt âm trầm, tiếp theo giọng nói so với lúc này cũng cao lên vài phần:

"Thịnh Thế Hào Đình là cậu mở, cậu nói mạng Internet có liên tục thì hệ thống mạng cũng sẽ không đứt? Cho cậu hai giờ sửa sang tài liệu cho tốt rồi xuất hiện ở trước mặt của tôi, nếu không thì vĩnh viễn đừng xuất hiện lại ở trong tầm mắt tôi, hiểu không?"

Trợ lý: "..."

----- 《 Hôn nhân giá ngàn vàng 》-----

Sáng sớm, lúc Cận Tử Kỳ dẫn Cận Mỗ Mỗ xuống lầu, trong nhà ăn đã là một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Nhưng nghe tiếng bước chân phía sau, vốn đang cùng Kiều Niệm Chiêu vừa nói vừa cười Cận Chiêu Đông lập tức xụ mặt xuống, đầu mày cau lại nghiêm nghị nhìn mẹ con Cận Tử Kỳ.

Cận Tử Kỳ cũng không thêm đề ý, vừa ôn nhu dụ dỗ xoa con mắt buồn ngủ của Mỗ Mỗ, vừa như không có việc gì đi xuống cầu thang, hoàn toàn không để ý ánh mắt Cận Chiêu Đông.

Tô Ngưng Tuyết vẫn chưa xuống tới, cho nên trên bàn ăn chỉ có hai người, sau khi Cận Tử Kỳ xuất hiện, vốn là cảnh từ phụ hiếu nữ (cha hiền con gái thảo) cũng đã bị đánh vỡ, không khí lập tức rơi vào lạnh lẽo lúng túng.

Khi Cận Tử Kỳ đi đến bên cạnh bàn ăn, Kiều Niệm Chiêu ngồi ở bên tay phải Cận Chiêu Đông hướng đến cô dịu dàng lên tiếng gọi:

"Chị, chị đã dậy ạ!"

Cận Tử Kỳ chỉ gật nhẹ đầu, vẻ mặt rất lạnh nhạt thờ ơ, sau đó chẳng nói gì chỉ kéo ghế ra ngồi xuống.

Kiều Niệm Chiêu trước sắc mặt có mấy giây âm đạm, nhưng lập tức thì đổi lại cười ấm áp, gấp một cây bánh quẩy bỏ vào trong chén Cận Chiêu Đông: "Cha, hôm nay bánh quẩy mùi vị không tệ, ngài nếm thử."

Khóe mắt Cận Tử Kỳ liếc nhìn Kiều Niệm Chiêu, sau khi cô mất trí nhớ vị này đã chuyển vào làm nhị tiểu thư nhà họ Cận.

Cận Mỗ Mỗ bò lên trên ghế ngồi bên cạnh Cận Tử Kỳ, lạnh lợi mà ngược mặt lên, hướng Cận Chiêu Đông ngậy ngô kêu lên một tiếng:

"Ông ngoại chào buổi sáng!"

Cận Chiêu Đông nhàn nhạt đáp lại một chút, trước sau gương mặt đều kéo căng, mắt cũng không hề nhìn đến Mỗ Mỗ.

Nhưng lạnh nhạt như vậy chỉ là làm cho môi phần hồng của Cận Mỗ Mỗ móp méo, rất nhanh đã chuyển hướng sang Cận Tử Kỳ đang trải khăn ăn, hai bàn tay nhỏ đầy thịt nâng gò má trắng mịn, đung đưa hai cái chân nhỏ kêu lên:

"Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ thật đói a, muốn ăn trứng tròn!"

Cận Tử Kỳ cúi người véo véo má Mỗ Mỗ, vừa định để cho đi vù bung lên bữa sáng, lại bị Cận Chiêu Đông ngăn chặn, mặt ông lạnh lùng nhìn thần sắc trước sau bình tĩnh của Cận Tử Kỳ:

"Đừng vội dọn bữa ăn lên, Tiểu Kỳ, ta có lời muốn hỏi con."

P/s: thực tình nên cục tức mà nuốt mấy chương này, tức quá đi! Mong tới cảnh anh rước chị về nhanh nhanh nhanh nhanh đi.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cận Tử Kỳ Sắc Bén

Editor: tamthuonglac

"Đừng vội dọn bữa ăn lên, Tiểu Kỳ, ta có lời muốn hỏi con."

Sau khi Cận Tử Kỳ thay Cận Mỗ Mỗ quàng xong khăn ăn ở trên cổ, cũng không nóng không vội nháp một hớp nước ấm.

Kỳ thật ấn tượng đối với Cận Chiêu Đông cũng là do Cận Tử Kỳ căn cứ chấp vớ từng li từng tí trong bốn năm qua mà ra.

Người đàn ông trung niên tuấn lãng chín chắn này, phần lớn thời gian đều mang bộ dáng nghiêm mặt nghiêm trang, rất ít lộ ra nụ cười xuất phát từ nội tâm, mà Cận Tử Kỳ may mắn đã thấy qua vài lần.

Nghĩ đến thế, ánh sáng nơi đuôi mắt Cận Từ Kỳ quét về phía Kiều Niệm Chiêu, mỗi một lần Cận Chiêu Đông cười ôn hòa như thế, tựa hồ... vị "Em gái" này của cô đều ở đây.

Vốn đang dùng bữa Kiều Niệm Chiêu tiếp bắt được ánh mắt dò xét của Cận Từ Kỳ, lại ăn ý ngẩng đầu nhìn qua, trên mặt hơi có vẻ ngượng ngùng lễ phép cười yếu ớt, lộ ra má lúm đồng tiền.

Không thể không nói, Kiều Niệm Chiêu đích xác là đại mỹ nhân, mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay, cái cằm nhọn, sóng mũi rất thanh tú, tóc cắt ngang trán, hai mắt thật to cười lộ lên như hai đạo năng tiên ánh trắng, ngọt ngào mà thanh thuần.

Giới diễn viên nghệ sĩ kỹ thuật hoá trang tinh xảo khiến cho Kiều Niệm Chiêu hai mươi bảy tuổi nhìn qua càng giống sinh viên vừa mới ra trường, toàn thân từ trên xuống dưới đều tản mát sức sống tuổi trẻ tinh thần phấn chấn.

Cận Từ Kỳ thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, thu lại con ngươi mắt mím môi nhẹ nhàng cười cười, bụng lên ly nước uống một hớp, rồi mới đưa toàn bộ sự chú ý chuyển dời lên trên người Cận Chiêu Đông:

"Con nghe đây, ngài nói đi."

Khi Cận Chiêu Đông trong lúc nhìn thấy Cận Từ Kỳ vui vẻ, trong lòng mơ hồ có chút không vui.

Chẳng biết tại sao, ông dù sao vẫn cảm thấy nụ cười của Cận Từ Kỳ không khỏi làm cho người ta lo sợ, trong đôi con ngươi màu nâu nhạt kia dường như thường xuyên ẩn chứa sự châm biếm, nghĩ như thế, sắc mặt Cận Chiêu Đông lại lạnh hai phần.

"Tiểu Kỳ, tuổi con cũng không nhỏ, có một số việc dù cho không vì mình mà cân nhắc, cũng nên vì gia đình mà suy nghĩ lại."

Cận Chiêu Đông hơi ngưng lại, tầm mắt dừng ở trên mặt Mỗ Mỗ đang ngửa đầu mê muội mà nháy mắt, khẽ lên tiếng thờ dài, trở lại nhìn Cận Từ Kỳ hỏi:

"Tôi hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, công tử Cao gia làm sao lại vào bệnh viện? Nếu như không phải là sáng nay Cao lão gọi điện thoại tới đây hỏi thăm, có phải con định vẫn tiếp tục giấu diếm ta?"

Cận Từ Kỳ nhìn lại nét mặt lộ vẻ trách cứ của Cận Chiêu Đông, khẽ hé miệng trả lời:

"Chuyện này không có gì hay để giấu diếm, con cho rằng ngài càng hi vọng có thể an an tĩnh tĩnh ăn xong bữa sáng này."

Cận Từ Kỳ bắt ôn bắt hỏa (không ấm không nóng) trả lời khiến Cận Chiêu Đông nhũn mảy, vừa định mở miệng giáo huấn vài câu, Kiều Niệm Chiêu vốn an phận ngồi bên cạnh ăn cơm lại đột nhiên mở miệng lên tiếng gọi Cận Chiêu Đông lại:

"Ba ba, chuyện này ai đúng ai sai ai cũng nói không rõ, ngài đừng trách chị gái."

Bởi vì Kiều Niệm Chiêu dịu dàng khuyên giải, sắc mặt Cận Chiêu Đông hơi có vẻ dịu đi, nhìn chằm chằm Cận Từ Kỳ đang hơi cúi thấp đầu khây khẩy tóc Mỗ Mỗ:

"Rốt cuộc muốn đến bao nhiêu tuổi mới có thể không để cho trong nhà vì con mà lo lắng? Con năm nay đã hai mươi tám tuổi, không phải mười tám tuổi, trong phạm vi đối tượng thanh niên tài tử cùng con tuổi tác xứng đôi đã rất ít chẳng có bao nhiêu..."

Những lời này Cận Từ Kỳ cũng chẳng hề muốn trả lời, cô gấp một cái sùi cảo khác bỏ vào trong chén Mỗ Mỗ, sau đó vỗ vỗ cái đầu nhỏ Mỗ Mỗ ý bảo nó ăn lót bụng trước, bản thân mình thì tiếp tục chờ đợi chủ đề của Cận Chiêu Đông.

Cận Chiêu Đông nhìn cảnh Cận Từ Kỳ săn sóc Cận Mỗ Mỗ, ngực lạ thờ ra một hơi lạnh đọng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà đặt đôi đũa trong tay xuống một cách nặng nề, ở trong phòng ăn tưởng chừng phát ra tiếng đâm sầm nhau lạnh lạnh.

"Cuối năm nay," Cận Chiêu Đông cuối cùng truyền xuống thông điệp: "Chậm nhất là cuối năm nay, con nhất định phải tìm được cho ta một đối tượng kết hôn thích hợp, nếu như con còn cho rằng mình là trường nữ Cận gia, người thừa kế của Cận thị!"

Bởi vì Cận Chiêu Đông bỗng nhiên tiếng cất cao âm lượng, trong phòng ăn lập tức lặng ngắt như tờ.

Vốn vui mừng gặm sùi cảo Cận Mỗ Mỗ sợ hãi rút cổ một cái, đang cầm lấy cái chén phim hoạt họa, trừng to mắt ngập nước hướng về phía Cận Chiêu Đông đang xanh mặt, sau đó lại lo lắng mà ngó ngó Cận Từ Kỳ.

"Chị..."

Kiều Niệm Chiêu muốn nói lại thôi, lo lắng nhìn Cận Từ Kỳ, dường như muốn cho Cận Từ Kỳ trước tiên cúi đầu nhận sai.

Cận Từ Kỳ không nhúc nhích chút nào, sờ sờ mặt Cận Mỗ Mỗ trấn an, lại múc cho nó một muỗng sữa đậu nành, sau đó ngược mắt đón nhận đáy mắt chớp động lửa giận của Cận Chiêu Đông, hí mắt cười:

"Con vẫn luôn biết mình là con gái Cận gia và là người thừa kế kỳ vọng rất lớn của Cận thị, về phần hôn nhân của con, con không cảm thấy hiện tại có cái gì không tốt, ngài cần gì phải liên tục dồn ép con không tha?"

"Khiến Cận gia mặt mũi không thể ra ánh sáng, giá cổ phiếu Cận thị giảm xuống chấn động, đây là điều con luôn miệng nói chịu trách nhiệm đối với Cận gia đối với Cận thị sao?"

"Ba ba, chị không phải là có ý này..."

Kiều Niệm Chiêu đứng lúc đề lại cổ tay Cận Chiêu Đông, một bên miệng cầu xin tha thứ một bên vội vàng liếc về phía Cận Tử Kỳ trước sau vẫn bình tĩnh: "Chỉ, chỉ nói với ba ba, mới vừa rồi lời chị nói chỉ là nhất thời nói nhầm."

Cận Chiêu Đông phát hỏa, Kiều Niệm Chiêu khuyên can, Cận Tử Kỳ bình tĩnh.

Bốn năm nay tiết mục đang diễn này lặp đi lặp lại nhiều lần, ở nơi này sáng sớm, vẫn như xưa một lần cũng không thay đổi.

"Cô nhìn lại bản thân mình một chút, nhìn lại em gái cô một chút, cô một mặt theo đuổi tự do, có thay em gái cô nghĩ tới một chút hay không, con bé năm nay đã hai mươi bảy."

Ly nước trong tay Cận Tử Kỳ đã lạnh, cô chậm rãi đặt lại bên cạnh bàn, quay đầu nhìn Cận Chiêu Đông:

"Bây giờ không phải là xã hội phong kiến cũ, nếu như cô ấy muốn gả, sẵn lòng gả, không cần phải băn khoăn lo ngại con, con cũng không cảm thấy bộ dáng như vậy sẽ làm cho con quá mức khó xử."

Cận Chiêu Đông bỗng dưng sững sờ, nhìn Cận Tử Kỳ thật tâm vui vẻ, đột nhiên trở nên á khẩu không trả lời được.

Có loại yên tĩnh trầm mặc quanh quẩn trong nhà ăn.

Cận Tử Kỳ thấy sữa đậu nành trong chén Cận Mỗ Mỗ còn thừa không có bao nhiêu, lại hướng đi vù đang đứng bên cạnh chờ sai bảo mà nhẹ giọng dặn dò vài câu, đi vù cầu cũng không được trốn vào phòng bếp.

"Tiểu Kỳ, bọn họ cũng đều biết sai rồi, bốn năm, con nên tha thứ cho bọn họ đi."

Cận Tử Kỳ không hiểu nhú nhú mày, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt:

"Cha, lời ngài nói... Con không hiểu rõ ý của ngài."

Cận Chiêu Đông trầm mặc, tựa lưng vào ghế ngồi, gờ tay vuốt vuốt huyết thái dương, giọng nói cũng có vẻ mệt mỏi:

"Tiểu Kỳ, con tuổi không nhỏ, không nên bởi vì một chút lời đồn tin vĩa hè này mà làm hao tổn bản thân mình, rất nhiều chuyện thật ra không hề giống như con nghĩ."

"Lời đồn? Ngài chỉ ra rằng lời đồn con được biết rõ là khi Tô Hành Phong và con đang có hôn ước, lại bò lên trên giường của con gái nuôi nhà họ Cận chúng ta; hay là chỉ ra rằng người khác vu oan con gái nuôi Cận gia khi một mặt nói muốn thành toàn hôn nhân của chị gái một mặt lại ở trong hôn lễ trước mặt mọi người đoạt đi chú rể?"

Cận Tử Kỳ điều chỉnh tư thế ngồi của mình một chút, khóe mắt chưa từng không lưu ý vị trí Kiều Niệm Chiêu, nhưng đối với Kiều Niệm Chiêu trong mắt ẩn nhẫn nước lại mắt nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục chậm rãi nói đến:

"Con vẫn rất hiếu kỳ, không biết hôm nay ba ba ngài có thể nói cho con biết hay không, năm đó các người rốt cuộc làm thế nào để cho mẹ con chấp nhận thừa nhận con gái nuôi Cận gia là con gái ruột của bà ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không Nên Gọi Ta Là Mẹ

Editor: tamthuonglac

"Con vẫn rất hiếu kỳ, không biết hôm nay ba ba ngài có thể nói cho con biết hay không, năm đó các người rốt cuộc làm thế nào để cho mẹ con chấp nhận thừa nhận con gái nuôi Cận gia là con gái ruột của bà ấy?"

Cận Tử Kỳ lúc nói lời này, ý cười nhẹ nhàng trên mặt vẫn như cũ, giọng nói tự nhiên không để ý lại khiến cho người phụ nữ đối diện ủy khuất khóe mắt tràn ra một giọt lệ, sau đó nghe thấy Cận Chiêu Đông giận dữ huân trách:

"Những năm này Cận gia dạy dỗ làm cho cô thành loại người có thái độ nói chuyện hùng hổ dọa người vậy sao?"

"Cha, trí nhớ của ngài dường như không tốt lắm, con mất trí nhớ, sớm quên mất tất cả mọi thứ đã trải qua."

Nụ cười của Cận Tử Kỳ không thay đổi, giọng nói bình thản giống như nước lọc, không hề nhìn sắc mặt tái nhợt của Cận Chiêu Đông, trái lại bản thân mình lui về phía sau khiêm tốn tựa lưng vào ghế ngồi, bắt đầu bày khăn ăn đầu vào đấy cho tốt trên đầu gối mình.

"Kỳ Kỳ, bà ngoại xuống oh!" Cận Mỗ Mỗ kéo kéo ống tay áo Cận Tử Kỳ.

Khi Cận Tử Kỳ quay đầu lại nhìn về phía đầu cầu thang, Tô Ngưng Tuyết mới vừa bước xuống bậc thang cuối cùng.

Người phụ nữ này đã gần năm mươi tuổi, được chăm sóc cô cùng tốt, bất quá cuộc sống qua năm tháng làm tăng thêm sự từng trải, ở bà ngũ quan tinh tế về mặt hầu như không tìm được bất kỳ dấu vết tuổi già nào.

Mái tóc dài của Tô Ngưng Tuyết được vén lên chỉnh tề, lộ ra cái trán trơn bóng, mặc áo sơ mi cổ lật màu lam nhạt kết hợp quần tây dài màu đen, dây thắt lưng nâu nhạt bên eo làm cho trang phục vốn đơn giản nhưng không mất đi khí thế lớn lao của bà.

Không giống với hình ảnh người vợ trong gia đình người bình thường đầy mắt trước sau tràn đầy ảm áp tươi vui, ánh mắt Tô Ngưng Tuyết có vẻ trong trẻo nhưng nghiêm khắc lạnh lùng, tùy ý mà nhìn lướt qua, đều khiến cho người ta không khỏi cảm thấy áp lực.

Theo mức độ nào đó nói lên, Cận Tử Kỳ xem như di truyền ở Tô Ngưng Tuyết từ bề ngoài lịch sự tao nhã đến tính tình hài hoà lạnh lạnh.

"Bà ngoại chào buổi sáng!"

Mới vừa đi tới trước bàn ăn Tô Ngưng Tuyết nghe được tiếng kêu trong trẻo, quay đầu lọt vào trong mắt chính là ánh mắt to vút sáng đầy mong đợi của Cận Mỗ Mỗ, liền đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Mỗ Mỗ, đáy mắt thoáng hiện lên ánh sáng nhu hòa từ ái.

Trong lúc đó Cận Tử Kỳ nhìn qua Tô Ngưng Tuyết và Cận Mỗ Mỗ tiếp xúc hoà hợp với nhau, mím môi cười cười, thân thiết kêu lên một tiếng mẹ, Tô Ngưng Tuyết gật nhẹ đầu, trên mặt lại khôi phục lãnh đạm như trước.

"Mẹ, ngài ngồi vào bên này với cha đi!"

Cận Tử Kỳ nghe thấy âm thanh tiếng chân ghé ma sát sàn nhà, nghiêng đầu lại thấy Kiều Niệm Chiêu đã đứng dậy, hai tay thoáng kéo ghế ra, đứng ở bên cạnh cái ghế, vẻ mặt tha thiết khiêm tốn nhìn qua Tô Ngưng Tuyết.

Một tiếng "Mẹ" này ngược lại đem so với cô là con gái chính thức còn ân cần hơn.

Cận Tử Kỳ kéo khoe môi lên, không nhiều lời, bắt đầu chuyên tâm lột trứng gà luộc chín đi vớt đưa tới cho Mỗ Mỗ.

Nhưng ánh mắt Tô Ngưng Tuyết chỉ như lơ đãng xẹt qua nhìn Kiều Niệm Chiêu khôn khéo hiểu thuận, tiện đà ngồi ở trên ghế bên cạnh Cận Tử Kỳ, đối với Kiều Niệm Chiêu có tốt ý chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Tình cảnh Kiều Niệm Chiêu đột nhiên trở nên rất lúng túng, đứng cũng không được ngồi cũng không xong, nhìn Tô Ngưng Tuyết vẫn cúi đầu dùng bữa, vành mắt từ từ phấp hồng, nhưng chỉ cắn cánh môi không dám lên tiếng.

Cận Chiêu Đông liếc nhìn vợ yên lặng ưu nhã ăn điểm tâm, nghĩ mở miệng nói điều gì đó cuối cùng lựa chọn trầm mặc, ngược lại nhìn qua Kiều Niệm Chiêu ủy khuất đến đỏ mắt, trong lòng cũng không chịu nổi, dịu dàng dặn dò:

"Đừng làm cái gì, nhanh chóng ngồi xuống ăn điểm tâm, không phải nói đợi lát nữa còn có thông báo phải đi làm sao?"

Kiều Niệm Chiêu ở dưới ánh mắt ân cần của Cận Chiêu Đông, bắt đầu đi giật giật khoe miệng, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, ngồi trở lại vị trí vốn là của mình.

Trong phòng ăn lần nữa bao phủ một cỗ khí ép trầm thấp.

Trên bàn ăn ngoại trừ Mỗ Mỗ thỉnh thoảng nói một câu, những người khác đều phát huy phẩm chất tốt đẹp là ăn không nói ngù không nói.

"Mẹ, ngài chưa ăn bao nhiêu thứ, đến chút nữa sẽ lại đói, hay là ăn cái bánh quẩy này đi."

Chiếc đĩa Tô Ngưng Tuyết vẫn chưa hoàn toàn duỗi ra, Kiều Niệm Chiêu đã tay mắt lanh lẹ đưa lên một cây bánh quẩy, trong lúc Tô Ngưng Tuyết nhìn sang, Kiều Niệm Chiêu biểu lộ sự săn sóc mà ngưng ngừng cười:

"Cha nói mẹ tối hôm qua bởi vì có một chút chuyện phiền lòng cho nên chưa ăn bao nhiêu, nếu như buổi sáng lại bụng rỗng, đối với dạ dày không tốt."

Cận Tử Kỳ xiên một cái bánh bao nhai kỹ tỉ mỉ, ngay cả ánh mắt thoáng một chút cũng chưa từng nâng lên.

Cận Chiêu Đông chứng kiến vẻ mặt không đếm xỉa tới của Cận Tử Kỳ, lại nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu đối với mình và vợ săn sóc quan tâm, trong lòng cán cân không khỏi đảo hướng về phía Kiều Niệm Chiêu, nhìn qua Cận Tử Kỳ bản thân chỉ lo ăn uống thì nhủ nhủ mảy.

Lúc này Tô Ngưng Tuyết không hề nhận lấy bánh quẩy Kiều Niệm Chiêu đưa tới, nhướng mày nhìn vài lần, sau đó bưng sữa đậu nành trong tay lên khẽ nhấp một hớp mới chậm chậm mở miệng:

"Niệm Chiêu, con không phải không biết sữa đậu nành thêm dầu cháo quẩy là phương thức phối hợp bữa sáng sai lầm, ta sợ là bánh quẩy này không có phúc khí để ăn, nếu mùi vị thật không tệ, bản thân con ăn nhiều chút đi."

Tô Ngưng Tuyết sống dữ không sợ hãi lời nói cự tuyệt so với bất kỳ thứ gì cũng đều làm cho người khác lúng túng khó chịu.

Đáy mắt Kiều Niệm Chiêu một mảnh ảm đạm, hiện ra dáng vẻ bi thương, nhưng vẫn hướng đến Tô Ngưng Tuyết áy náy cười cười:

"Mẹ, thực xin lỗi, do con suy nghĩ không chu đáo..."

"Niệm Chiêu," Kiều Niệm Chiêu còn chưa nói xong đã bị Tô Ngưng Tuyết cắt đứt, "Lời nói như vậy ta đã lặp lại trong bốn năm, hôm nay hy vọng là lần cuối cùng, giống như mười năm trước khi con mới đến Cận gia, vẫn là nên gọi ta đi Tuyết đi."

Mười năm trước, Cận gia lấy danh nghĩa nhận nuôi Kiều Niệm Chiêu làm con gái nuôi, lúc ấy Kiều Niệm Chiêu gọi Tô Ngưng Tuyết là dì.

Bốn năm trước, Tô Ngưng Tuyết chính thức thừa nhận với bên ngoài Kiều Niệm Chiêu là con gái của bà bị thất lạc nhiều năm, cho đến ngày hôm nay, lại như cũ để cho Kiều Niệm Chiêu gọi bà một tiếng đi.

Trong chuyện này ngụ ý không cần nói cũng biết: Tô Ngưng Tuyết từ đáy lòng cũng không chấp nhận Kiều Niệm Chiêu.

Sắc mặt Cận Chiêu Đông và Kiều Niệm Chiêu đều biến đổi, thật vất vả hòa hoãn bầu không khí lần nữa rơi xuống đến mức đóng băng.

"Niệm Chiêu, những năm này ta quá bận rộn công việc, cho nên không có chăm sóc cho con, coi như là thẹn với mẹ của con năm đó đối với ta thành câu..."

"Mẹ..." Kiều Niệm Chiêu nóng lòng giải thích, bật thốt ra một tiếng "Mẹ", khi tiếp xúc với Tô Ngưng Tuyết đang mỉm cười nhưng đôi mắt đẹp lại lạnh lùng, ghen ở cổ họng, ngay sau đó thì giọng gào sủa chữa: "Dì Tuyết..."

Tô Ngưng Tuyết dường như không phát giác được Kiều Niệm Chiêu mất tự nhiên, ưu nhã dùng khăn lau hết khóe miệng, tiếp tục nói:

"Bốn năm trước ta thừa nhận con là con gái của ta, coi như là Cận gia chúng ta đối với con có một chút đền bù tổn thất, nhưng một tiếng 'Mẹ' này ta tự nhận là chịu không nổi, mẹ của con đã từng là người mà ta tín nhiệm nhất, khi đó ta cũng vậy chưa từng coi bà ấy như người ngoài, đặc biệt đoạn thời gian ta sau khi sanh bị băng huyết, bà ấy liên tục toàn tâm toàn ý chăm sóc gia đình của ta."

Giọng nói của Tô Ngưng Tuyết rõ ràng vang vọng ở trong phòng ăn: "Nếu như ta tiếp nhận tiếng 'Mẹ' này, bà ấy biết rồi sẽ có bao nhiêu đau lòng. Niệm Chiêu con cũng đã trưởng thành, sao làm ta đây khổ tâm, con nên hiểu chứ?"

Sắc mặt Kiều Niệm Chiêu càng thêm tái nhợt, hai tay khẽ run xoắn xuýt ở bên cạnh bàn, đôi môi lúng túng 'dạ' nhưng không phát ra được thanh âm nào.

Ánh mắt Tô Ngưng Tuyết liếc đến Kiều Niệm Chiêu, đặt khăn ăn trong tay xuống, quay đầu nhìn Cận Chiêu Đông đang hơi có chút hốt hoảng, ánh mắt vốn gom đầy lãnh đạm bắt đầu nhàn nhạt nhu hòa:

"Chiêu Đông, ông cảm thấy tôi nói có đúng hay không? Chúng ta mặc dù nhận nuôi Niệm Chiêu, nhưng tùy tiện để cho Niệm Chiêu gọi chúng ta ba mẹ lẫn lộn, sau này khó tránh khỏi bị người đâm cột sống(*)."

(*) giống như là nói xấu sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không Gặp Phụ Nữ, Nhưng Gặp Cô Ấy

Editor: tamthuonglac

"Chiêu Đông, ông cảm thấy tôi nói có đúng hay không? Chúng ta mặc dù nhận nuôi Niệm Chiêu, nhưng tùy tiện để cho Niệm Chiêu gọi chúng ta ba mẹ lẫn lộn, sau này khó tránh khỏi bị người đâm cột sống."

Bởi vì Tô Ngưng Tuyết đột nhiên quay đầu lại trên mặt Cận Chiêu Đông trong phút chốc trở nên bối rối, nhất là khi đón nhận ánh mắt ấm áp của Tô Ngưng Tuyết, càng thêm không phân bác được, cũng theo đó mà trong lòng không ngừng áy náy sâu sắc hơn.

Khóe miệng ông chuyển động cứng đờ, không tìm được bất kỳ cái gì để bác bỏ lại lời nói khéo hiểu lòng người của Tô Ngưng Tuyết:

"Chỉ cần bà cao hứng là tốt rồi, Chiêu nhi bởi vì thật lòng coi chúng ta như người một nhà mới có thể gọi chúng ta cha mẹ, trái lại không bằng có bà suy nghĩ chu đáo, đã như thế, vậy sau này ở nhà thì gọi là chú với dì đi."

Cận Chiêu Đông thỏa hiệp đôi lấy nụ cười yếu ớt Tô Ngưng Tuyết và sắc mặt trắng xám của Kiều Niệm Chiêu.

"Tôi đột nhiên nhớ đến tối hôm qua còn có chút văn kiện chưa xử lý xong, trước hết quay về công ty, Ngưng Tuyết, các người một chút nữa để cho lão Hạ đưa bà đi qua đi."

Cận Chiêu Đông hướng đến Tô Ngưng Tuyết săn sóc quan tâm vài câu rồi đứng dậy, trước khi rời đi nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu:

"Chiêu nhi, không phải con nói hôm nay phải về công ty sao? Có muốn ta đưa con một đoạn đường hay không?"

Kiều Niệm Chiêu nhìn Tô Ngưng Tuyết và Cận Từ Kỳ vẫn ung dung thông thả dùng bữa như cũ, cắn cánh môi, buồn buồn dạ một tiếng, chọn đi theo Cận Chiêu Đông cùng nhau rời khỏi biệt thự Cận gia.

Đương nhiên, trước khi đi Kiều Niệm Chiêu không quên theo sát Tô Ngưng Tuyết và Cận Từ Kỳ cung kính chào tạm biệt:

"Dì Tuyết, chị, con và cha..... chú đi trước, mọi người từ từ dừng."

Cận Từ Kỳ mất điếc tai ngơ ăn điểm tâm, ngược lại Tô Ngưng Tuyết hiếm khi thấy mà gật đầu, nói một câu "Đi đường cẩn thận".

Đội hai người mới vừa đi ra cửa, Tô Ngưng Tuyết liền để dao nĩa trong tay xuống, mệt mỏi thiếu hứng thú mà ngừng dùng bữa.

"Tôi hôm qua cuối cùng xảy ra chuyện gì, làm sao mà đánh người đến nỗi vào bệnh viện?"

Cận Từ Kỳ biết Tô Ngưng Tuyết đang cùng mình nói chuyện, cũng đẩy bữa sáng ăn vào cũng chẳng ngon ở trước mặt ra, sau khi thay Mồ Mồ lau sạch sẽ mẩu vụn bám bên mép mới nhìn về hướng Tô Ngưng Tuyết:

"Cũng chỉ là nổi lên chút ít xung đột, về sau mới có thể thành ồn ào không vui như thế."

Lông mi Tô Ngưng Tuyết rũ xuống trầm tư suy nghĩ, Cận Từ Kỳ nhìn thấy bà nhăn mày không nói lời nào, bản thân mình lại tiếp lấy đề tài:

"Người yên tâm, nếu như Cao gia truy cứu tới, con sẽ tự mình đến nhà tạ lỗi."

"Tạ lỗi? Ra tay đánh người không phải con, con làm gì muốn tới nhà tạ lỗi?"

Cận Từ Kỳ sững sờ, hiển nhiên không hiểu rõ ý của Tô Ngưng Tuyết.

Tô Ngưng Tuyết cũng không giải thích thêm, nhấp một hớp sữa đậu nành, dường như vì hương vị không được ngon, nhàu lỏng mày xuống rồi thả lại cái ly, liếc mắt nhìn Cận Từ Kỳ muốn nói lại thôi:

"Ta là mẹ của con, làm sao có thể giúp người ngoài để bắt nạt con gái của mình, ngay cả con có không đúng, cũng không tới phiên người khác mà thuyết tam đạo tứ(*)."

(*)Thuyết tam đạo tứ (nói ba đạo bốn): hình dung không chịu trách nhiệm, nghị luận lung tung (Theo Baidu)

Đối với việc Tô Ngưng Tuyết đột nhiên đứng ra bảo vệ, Cận Từ Kỳ có chút không thể thích ứng.

Dường như đây là lần đầu tiên trong bốn năm nay ...

Mà Cận Mồ Mồ cũng đã trượt xuống ghế, chạy đến bên cạnh Tô Ngưng Tuyết, nằm ở trên đầu gối của bà gật gù đắc ý:

"Bà ngoại, thực thử* Cao Triều kia thật xấu xa a, ăn hiếp Kỳ Kỳ, sau đó một thực thử quái dị giúp Kỳ Kỳ đánh thực thử Cao Triều hư hỏng, nhưng mà, tay thực thử quái dị chảy thật nhiều máu nha!"

(*Thực thử: hạt cao lương, mấy chương sau này Lạc dùng từ này cho gọn và đúng bản gốc hơn vì nghe giống từ 'thức thức' (nghĩa là chú) như ý đồ của tác giả nha mọi người)

Tô Ngưng Tuyết ôm lấy Cận Mồ Mồ đặt trên đầu gối, Cận Mồ Mồ dùng cái miệng múc một cái sùi cảo trứng, tự mình thổi trước vài cái, sau đó đưa tới bên miệng Tô Ngưng Tuyết, giương cao khuôn mặt trái táo lì xì nhìn nọt nói:

"Bà ngoại ăn sùi cảo, Mồ Mồ giúp bà ngoại thổi qua không nóng."

Tô Ngưng Tuyết nuốt xuống cái sùi cảo kia, nhìn thấy Cận Mồ Mồ lấy bộ dụng cụ ăn chơi đùa, đáy mắt cười nhạt nhấp nhô vui vẻ, nhưng mà lời nói là đáp lại với Cận Từ Kỳ:

"Nếu người ta đã vì con bị thương, con cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, Cao gia ở thành phố này lực ảnh hưởng nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, con tự mình xem mà xử lý đi."

Cận Từ Kỳ nghe Tô Ngưng Tuyết nhắc nhở gật gật đầu: "Con sẽ xử lý tốt."

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

"Cận tiểu thư vào bốn năm trước sau khi gặp tai nạn xe cộ, được đưa đi sang Mỹ an dưỡng nửa năm, sau khi trở lại bên cạnh cô ấy có thêm đứa bé, căn cứ vào giải thích của Cận gia, đó là cô nhi Cận tiểu thư nhận nuôi."

Bên trong phòng xa hoa hạng nhất của Thịnh Thế Hào Đình, Tống Kỳ Diễn tùy ý ngồi ở trên ghế sofa, theo đó đứng ở một bên là trợ lý đặc biệt đang giải thích, lật xem một xấp tài liệu trong tay, thỉnh thoảng cau chặt lông mày.

"Trận tai nạn xe kia xảy ra ở bãi đậu xe ngầm của Thịnh Thế Hào Đình, lúc ấy Cận gia và Tống gia ở chỗ này tổ chức tiệc rượu, hơn nữa Cận gia trong ngày đó còn thừa nhận một nữ nghệ sĩ là nhị tiểu thư lưu lạc bên ngoài."

"Về tai nạn xe kia tin tức cụ thể gần như là trống không, chỉ biết là, hai tháng sau tai nạn xe Cận tiểu thư khỏe mạnh xuất hiện trước mặt truyền thông, giá cô phiêu Cận thị lúc đó đang chấn động mới ổn định."

Tống Kỳ Diễn dùng đôi mắt sâu lắng mà phẳng lặng xem nội dung trong tài liệu, ánh mắt dừng trên tấm ảnh Kiều Niệm Chiêu và Tô Hành Phong chụp chung thân mật.

Nếu như hần nhớ không lầm, người đàn ông trong tấm ảnh là người sẽ thay thế hần thừa kế là cháu ngoại trai của Tống gia, mà người phụ nữ này... Tống Kỳ Diễn nhàu đầu mày, bốn năm trước lúc hần đi qua một góc nông trường hình như đã gặp qua cô ấy.

"Mặc dù Cận gia liên tục hứa hẹn an bài tương thân cho Cận tiểu thư, nhưng trong thành phố này mọi người cho rằng, Cận tiểu thư là vợ của Tam thiếu

gia mà nội bộ nhà họ Doãn quyết định, nhưng căn cứ tư liệu cho thấy, Doãn Tam thiếu có thể là..."

Trợ lý đặc biệt không tiếp tục nói nữa, đặt nắm tay ở bên miệng ho nhẹ một tiếng, mấy lời cuối cùng khó có thể mở miệng.

Tổng Kỳ Diễn hắt anh ta một cái, không thúc ép anh ta nói tiếp, cúi đầu nhìn lướt qua tài liệu, khi nhìn đến hai chữ "Doãn Lịch" mới thả chậm tốc độ, sau đó về mặt của hắn thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng hóa thành độ cong vênh lên trên khóe miệng.

Quản gia riêng gõ cửa phòng, đứng ở ngoài cửa cung kính hướng đến Tổng Kỳ Diễn đang xem tài liệu nói:

"Tổng tiên sinh, đại sảnh dưới lầu có vị tiểu thư tìm ngài."

Tổng Kỳ Diễn thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng, nhưng giọng nói lại vô cùng phiền chán: "Không gặp."

Quản gia riêng lưỡng lự còn muốn nói điều gì, trợ lý đặc biệt bên cạnh liền bổ sung: "Về sau phụ nữ không có được hẹn trước, hết thấy Tổng tiên sinh không gặp, biết không?"

"Dạ, tôi biết rồi, vậy không quấy rầy ngài."

Quản gia riêng nhỏ giọng lui ra ngoài, trong khi nhẹ nhàng khép lại cửa phòng, cô bấm điện thoại đến tiền sảnh:

"Mời truyền đạt vị Cận tiểu thư kia, Tổng tiên sinh rất bận, nếu như muốn gặp mặt xin mời cô ấy hẹn trước..."

Cửa phòng mới vừa khép lại bỗng nhiên mở ra, quản gia riêng giật mình quay đầu lại, đã thấy về mặt Tổng Kỳ Diễn tối sầm đứng ở nơi đó, một tay nắm tay cầm cửa, lông mày băng phẳng từ từ uốn cong lên:

"Con mắt nào trông thấy tôi rất bận?"

Quản gia riêng nhất thời cứng họng, sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt tuy tinh thần sa sút nhưng khôi ngô tuấn tú, sau đó trước mắt của cô là một trận gió mạnh quét qua, ở cửa phòng đã không còn thấy bóng dáng Tổng Kỳ Diễn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người Đàn Ông Giả Vờ

Editor: tamthuonglac

Để tìm được người đàn ông tối hôm qua giúp cô cũng không khó.

Cận Từ Kỳ chỉ hỏi thăm sơ sơ, tiểu thư tiền sảnh đã nói cho cô biết người cô muốn tìm tên — Tổng Kỳ Diễn.

Khách có thể vào ở phòng trên tầng cao nhất xa hoa nhất tại Thịnh Thế Hào Đình phi phú tức quý (không giàu có thì cũng cao quý), đối với vị kia tất cả nhân viên ở Hào Đình đều phải biết rõ, huống chi Tổng Kỳ Diễn tối hôm qua đánh thiếu gia Cao gia nằm sấp chuyện huyền ảo cũng không nhỏ.

Cận Từ Kỳ ngồi ở trên ghế sa lon khu nghỉ ngơi yên lặng chờ đợi, cô nhàn hạ đọc một phần tin trên báo tài chính và kinh tế, thoáng cúi thấp đầu, mái tóc dài buộc lên thật cao rũ trên đầu vai, lộ ra chiếc cổ cao trắng nõn xinh đẹp của cô.

Cũng không lâu lắm, cô đã nhận được hồi âm: "Thật ngại quá, Cận tiểu thư, bởi vì ngài trước đó không có hẹn, hiện tại Tổng tiên sinh có lẽ không có thời gian gặp ngài."

Cận Từ Kỳ cũng không biểu hiện ra bất kỳ ý gì buồn bực hoặc là không vui, cô nhìn xem đồng hồ trên cổ tay, sau đó tay cầm túi xách đứng dậy, đem danh thiếp màu vàng kim đưa cho tiểu thư tiền sảnh:

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu như gặp Tổng tiên sinh, phiền lòng giúp tôi gửi cho anh ta."

Đội tiểu thư tiền sảnh nhận lấy danh thiếp có đóng in con dấu Cận Thị, đẩy mắt thoáng hiện lên kinh ngạc hâm mộ, Cận Từ Kỳ chỉ cười cười ôn nhã, xoay người vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại vừa đi ra cửa.

"Tiêu Tiêu, chị lập tức trở về công ty, ừ... Phương án chờ chị đến..."

Cận Từ Kỳ nói điện thoại còn chưa nói được vài câu, đột nhiên một cổ sức mạnh từ phía sau vọt tới, cánh tay phải của cô bị người khác kéo lấy nặng nề, ngăn cản cô cất bước rời đi.

Vô cùng kinh ngạc, nhoáng lên một cái trước mắt Cận Từ Kỳ, sau đó một "bức tường thịt" cao lớn sừng sững đứng chặn ở trước mặt.

Thời gian tại một giây này trong nháy mắt ngưng trệ, cô quên mất mình vẫn còn đang nói điện thoại, chỉ mờ mịt nâng mí mắt nhìn qua người đàn ông ngăn

cản đường đi của mình.

Hồ hấp của hắn có chút không yên, lồng ngực rắn chắc không ngừng phập phồng, tay trái hắn quần băng gạc chế trụ tay phải cô đang cầm lấy điện thoại di động, lực độ chặt đến nỗi bóp đỏ da thịt của cô.

Cận Từ Kỳ chỉ liếc mắt, đã nhận ra kiểu tóc chia loạn tùm lum trước mặt này, chỉ có cái áo thun lót màu đen, hở ngực lộ lưng, nhìn qua người đàn ông vô cùng cường tráng to lớn.

Là Tổng Kỳ Diễn, nghe đầu Tổng Kỳ Diễn kia bận rộn không có thời gian gặp cô.

Tầm mắt của cô dừng ở đôi dép kẹp trên chân hắn và ống quần xắn lên tùy tiện, khoe miệng không khỏi giương lên. (hình tượng soái ca của Lưu Niên tỷ tỷ

Ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao đột nhiên cảm thấy vui vẻ như vậy, không thể dùng lời nói mà giải thích sự vui vẻ này.

Nhưng riêng cô có thể xác định là, phần vui vẻ này cũng không phải xuất phát từ việc cười nhạo bộ dạng ăn mặc đối với Tổng Kỳ Diễn.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tổng Kỳ Diễn cố gắng hồi phục hồ hấp gấp gáp của mình, hai mắt không chớp nhìn Cận Từ Kỳ chăm chăm ở trước mặt.

Có lẽ bởi vì khăn trương quá mức, sức lực ở bàn tay đang nắm cổ tay Cận Từ Kỳ không ngừng tăng thêm.

Khi từ khe cửa hắn nghe được ba chữ "Cận tiểu thư", lập tức vứt tư liệu trong tay, dứt khoát một tiếng từ trên ghế sofa nhảy lên, sững sờ ngây ngẩn tại chỗ không biết như thế nào cho phải.

Hắn cảm giác tim mình giống như bị ném vào trong nước sôi nóng bỏng, không khống chế được đập lên dữ dội.

Cận Từ Kỳ quên lãng hắn, làm cho hắn cảm thấy con tức giận ùn ùn kéo tới, nhưng mà, thực sự có một ngày như vậy, khi cô chủ động chạy đến tìm hắn, hắn lại như tên mao đầu tiểu tử không biết phải làm sao.

Đặc biệt sau khi nghe thấy quần gia riêng từ chối Cận Từ Kỳ, đầu óc của hắn như bị một thanh chuỳ sắt hung hăng đánh trúng, sau đó xoay người chạy ra ngoài cửa, đẩy thẳng cánh cửa lối thoát hiểm lao xuống cầu thang.

Hắn quên mất trên cái thế giới này còn có loại phương tiện là "Thang máy" nhanh gọn và tiện lợi thay cho đi bộ, cũng quên mất có thể để cho quần gia riêng gọi điện thoại thông báo tiền sảnh giữ Cận Từ Kỳ lại.

Hắn chỉ là muốn đi đến, mỗi một giây đồng hồ chờ đợi, hắn lại có hơn một giây có khả năng vượt mặt Cận Từ Kỳ.

Khi hắn nhảy xuống ba bậc thang cuối cùng, đẩy rộng cánh cửa lối thoát hiểm ra, liếc mắt thấy được Cận Từ Kỳ xoay người chuẩn bị rời đi.

Hắn không biết mình trên đường chạy tới đã đâm đầu va chạm vào bao nhiêu người, hắn chỉ biết rõ, hắn giữ được Cận Từ Kỳ!

Trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào giống như mứt hoa quả, còn có mùi hoa ẩm áp say mê, pha lẫn hương trà thanh nhã trên người Cận Từ Kỳ, tại thời khắc đó tràn vào hồ hấp của hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy trên gương mặt tinh xảo bày ra một nụ cười dịu dàng nở rộ, trong đôi mắt đẹp màu nâu nhạt khẽ gợn sóng từng chút từng chút một, khiến cho lòng của hắn lại là một trận sóng lớn lay động thấp thỏm mụ mẫn.

"Tổng tiên sinh, anh xem ra giống như có phần mệt mỏi, có muốn qua bên kia nghỉ ngơi một chút hay không?"

Giọng nói Cận Từ Kỳ không tính là ngọt ngào, nhưng mà nghe vào trong tai của Tổng Kỳ Diễn, so với giọng ca sĩ xuất sắc nhất trên thế giới đều êm tai hơn, ứng với một câu kia "Tình nhân trong mắt ra Tây Thi".

"Tổng tiên sinh, anh có khỏe không?"

Cận Từ Kỳ nhìn người đàn ông trước mắt tâm không tập trung ở nơi này, thử dò xét nên lại hỏi thăm một tiếng.

Tổng Kỳ Diễn lấy lại tinh thần từ trong tiếng gọi của cô, trong vòng mặc phản chiếu ra chính là vẻ mặt hơi có vẻ ân cần của Cận Từ Kỳ, lòng bàn tay thô ráp của hắn dán lên da thịt mịn màng của cô, khiến cho đáy lòng hắn mềm mại một lúc.

"Tổng tiên sinh phải đi chạy bộ buổi sáng sao?"

Tổng Kỳ Diễn nhìn qua Cận Từ Kỳ thanh nhã giống như đóa hoa sen nước, chỉ ngây ngốc chớp mắt xuống, sau đó chậm chạp mà mở miệng: "Oh, hôm nay mặt trời rất đẹp, thuận tiện chạy một vòng."

Hôm nay mặt trời đẹp sao? Khóe mắt Cận Từ Kỳ liếc về phía ngoài cửa sổ sát đất trời đầy mây, nhưng cũng không vạch trần ngay mặt Tổng Kỳ Diễn.

"Tổng tiên sinh, nếu như anh không ngại....." Cận Từ Kỳ cầm một cái khăn tay thêu con bướm xanh đưa tới trước mặt Tổng Kỳ Diễn, khoe miệng chứa đựng nụ cười yếu ớt: "Trước tiên có thể cầm nó lau mồ hôi."

Tròng mắt Tổng Kỳ Diễn nhìn đến mảnh khăn tay trang nhã, nhú nhú mảy, không hề có phản ứng gì.

Cận Từ Kỳ đột nhiên cảm giác được có chút lúng túng, cô đoán chừng cho rằng Tổng Kỳ Diễn ghét bỏ cái khăn tay không phải hoàn toàn mới này, khi

tay cô đang chuẩn bị thu khăn lại, hần lại đột nhiên đưa tay qua cầm lấy.

Cận Từ Kỳ sau khi thoát khỏi sự sờ, khẽ cười, nhưng mà cái nụ cười này kéo dài chỉ vùn vụt mấy giây liền cứng ngắt lại, khi cô chứng kiến Tống Kỳ Diễn sau khi làm ra vẻ lau mồ hôi, lại đem khăn tay nhét vào trong túi quần của mình.

"Tống tiên sinh, tôi..." Cận Từ Kỳ muốn nói lại thôi, chỉ là nhắc nhở khăn tay đó của mình.

"Làm sao vậy? Cô có đồ vật gì đó rơi ở chỗ này sao?"

Tống Kỳ Diễn hoang mang nhìn Cận Từ Kỳ, đến khi thấy Cận Từ Kỳ lúng túng lắc đầu, thì "A" một tiếng, sau đó mặt không đổi sắc gấp cái khăn lại một cách lão luyện, đưa tay giấu khăn vào trong túi của mình.

Đôi má Cận Từ Kỳ trắng nõn nhuộm lên chút hồng nhàn nhạt say mê, mặc dù bây giờ thế kỷ hai mươi mốt coi mờ, nhưng bị một người đàn ông to lớn lấy đi khăn tay theo sát bên người của mình, thế nào thấy đều có vẻ mập mờ không rõ.

Ánh mắt nhìn qua biểu tình xấu hổ đỏ mặt của Cận Từ Kỳ, Tống Kỳ Diễn nhìn không được khoe miệng đưa ra, nhưng rất nhanh bờ môi lại căng thẳng, trên mặt cũng lạnh nhạt bình tĩnh, thỉnh thoảng không quên nhún mày một chút.

Không khí giữa hai người đột nhiên có chút lạnh cứng, Cận Từ Kỳ giờ tay vén vài sợi tóc mai, nhớ tới mục đích đến đây của mình, ánh mắt không tự chủ dừng trên cánh tay quần băng gạc của Tống Kỳ Diễn:

"Tống tiên sinh, cánh tay của anh khá hơn chút nào không? Tối hôm qua... Làm hại anh bị thương, thật sự xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sau Khi Đắc Ý Quá Mức

Editor: tamthuonglac

"Tống tiên sinh, cánh tay của anh khá hơn chút nào không? Tối hôm qua... Làm hại anh bị thương, thật sự xin lỗi."

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn thuận theo Cận Từ Kỳ mà nhìn xung quanh cánh tay quần băng gạc của mình, năm ngón tay chuyển động nhẹ một tí, bắp thịt cánh tay lại truyền đến một chút đau nhức.

Cận Từ Kỳ hiển nhiên cũng nhìn thấy tia máu lơ mơ trên băng gạc, hàng lông mày thanh tú xinh đẹp nhíu lại, nhưng thấy tay Tống Kỳ Diễn còn có thể hoạt động tự nhiên, lại thở phào nhẹ nhõm, mức độ vết thương có lẽ nhẹ không nghiêm trọng lắm.

Tống Kỳ Diễn mang hết biểu tình của Cận Từ Kỳ thu vào trong mắt, đuôi lông mày nhếch lên, xoay tới xoay lui cánh tay trái buồn bã nói:

"Sẽ không có gì đáng ngại, cô không cần lo lắng, nếu như có công việc thì đi trước đi."

Cận Từ Kỳ nhìn thấy vẻ mặt Tống Kỳ Diễn thờ ơ, phát hiện ngoài cảm ơn ra thật đúng là cô tìm không được đề tài gì khác để tiếp tục nói chuyện nữa.

Nếu không phải là chuyện của Cao Triều, hai người bọn họ sợ vẫn là người xa lạ không quen biết lẫn nhau mà thôi.

Nhớ tới công ty còn có một đống lớn công việc phải xử lý, Cận Từ Kỳ cũng không nấn nấn nhớ nhớ, lấy ra một tờ danh thiếp từ trong hộp đưa cho Tống Kỳ Diễn:

"Tống tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, nếu như trong lúc anh ở thành phố S có bất kỳ yêu cầu gì cũng có thể tìm tôi, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của tôi."

Vóc dáng Cận Từ Kỳ gần một mét bảy ở trước mặt Tống Kỳ Diễn vẫn phải giương cao cảm bốn mươi lăm độ, Tống Kỳ Diễn cúi đầu nhìn nghiêng một bên mặt cô đường nét anh khí dịu dàng, lần quần trong đầu không đi chính là lời của cô.

"Bất kỳ yêu cầu gì cũng có thể tìm tôi..."

Mắt Tống Kỳ Diễn không tự chủ xẹt qua cổ áo sơ mi cô hơi mờ rộng, có tới mấy giây cố định như vậy trên xương quai xanh xinh đẹp của cô, sau đó miệng của hắn có chút khó chịu.

Vội vã dời mắt, khoe miệng Tống Kỳ Diễn vút xuống, trên mặt cũng không khỏi hiện lên buồn bực, gần như cựa mạnh mà kéo tấm danh thiếp ở giữa ngón tay của Cận Từ Kỳ qua, sau đó vò thành một cục nhét vào trong túi quần.

Cận Từ Kỳ nhìn ra hai đầu lông mày không vui của Tống Kỳ Diễn, cho rằng mình quấy rầy đến hắn:

"Vậy tôi sẽ không quấy rầy ngài, Tống tiên sinh, hẹn gặp lại."

Tống Kỳ Diễn thấy Cận Từ Kỳ thực sự nói đi là đi, sắc mặt lạnh lùng, hắn nói không có việc gì thì cô thực sự cho rằng hắn không có sao?

"Hức....."

Cận Từ Kỳ vừa mới xoay người qua thì nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh hút không khí, vừa quay đầu lại thấy thân hình cao lớn của Tống Kỳ Diễn ngồi xổm trên mặt đất, đầu cúi xuống che đi biểu tình trên mặt hắn, nhưng hắn dường như không để ý chút nào.

"Tống tiên sinh, anh làm sao vậy? Trên người có chỗ nào khó chịu sao?"

Cận Từ Kỳ cũng ngồi xổm người xuống, lại thấy tay phải Tống Kỳ Diễn che lấy cánh tay trái quấn băng gạc, hắn ngẩng đầu lên đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm, chân mày uốn éo thành bánh quai chèo, giọng nói chậm chạp khó khăn:

"Không có sao... Cô đi đi, tôi không sao, đi thôi..."

Khóe mắt Cận Từ Kỳ lướt nhanh qua nắm tay siết chặt của Tống Kỳ Diễn, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, nghĩ đến chuyện này nguyên nhân gây ra nguồn cơn do mình, ngẫm nghĩ một hồi mới đối diện với Tống Kỳ Diễn nói:

"Tống tiên sinh, tay của anh không thể kéo dài như vậy, tôi lập tức đưa anh đi bệnh viện."

Chẳng qua Cận Từ Kỳ mới vừa đưa tay lên đỡ Tống Kỳ Diễn, lại bị lời lẽ nghiêm khắc của Tống Kỳ Diễn cự tuyệt:

"Quên đi, tôi sẽ chờ quán gia đến bằng bó lại lần nữa là được rồi, cô rất bận mà, không cần phải vì tôi mà làm trễ nãi công việc của mình."

Tống Kỳ Diễn nói xong câu đó thở phào một cái thật dài, sau đó đứng lên trông rất khó khăn, thân hình cao lớn thoáng chệnh vênh, Cận Từ Kỳ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hắn:

"Tống tiên sinh, anh khẳng định mình thật sự không có chuyện gì sao?"

Tống Kỳ Diễn gần như đem cả người mình dựa lên thân thể mềm mại của Cận Từ Kỳ, một mùi thơm thanh nhã của cơ thể xông vào mũi, hắn nhìn chăm chú hàng lông mi dài hơi cong lên của cô, màu sắc con ngươi dần dần sâu hơn.

Làn môi mỏng mềm vô tình hay cố ý chạm vào tóc của cô, khi cô ngẩng mặt lên nhìn sang, hắn nhìn chăm chăm đôi môi cô tròn bóng đỏ mọng, mũi khẽ hừ một tiếng, cau chặt lông mày:

"Cô bận rộn thì đi đi, tự tôi trở về phòng được rồi, thì bất quá chỉ tàn phế một bàn tay..."

Nói xong tiện thể hắn tách ra khỏi sự diu dờ của Cận Từ Kỳ, thân thể lui về phía sau, tay phải run rẩy giữ lại cánh tay trái, sau đó không để ý tới sự quan tâm của Cận Từ Kỳ nữa, xoay người từ từ đi đến thang máy.

Cận Từ Kỳ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Tống Kỳ Diễn từ từ đi xa, nắm chặt di động trong tay, đầu lông mày nhíu lại do dự ba giây, sau đó nhanh bước chạy đuổi theo:

"Tống tiên sinh, tay của anh là vì tôi mới bị thương, tôi có trách nhiệm làm cho nó khôi phục như lúc ban đầu."

Nhưng Tống Kỳ Diễn ngay cả đầu cũng không quay lại, che lấy cánh tay đi thẳng vào thang máy.

Cận Từ Kỳ im lặng chờ đợi, trước khi thang máy khép lại cũng đi vào.

Tống Kỳ Diễn chỉ hờ hững mà nhìn lướt qua cô, nhếch môi, thang máy "Đình" một tiếng mở ra, hắn lập tức sải bước đi qua bên người cô.

Cận Từ Kỳ rõ ràng thấy trên trán hắn nổi lên gân xanh, trong lòng áy náy càng sâu sắc, không chút nghĩ ngợi mà đuổi sát ra khỏi thang máy.

"Tống tiên sinh..."

Cận Từ Kỳ trong lúc thấy Tống Kỳ Diễn mở cửa phòng, vội vàng mở miệng gọi hắn, nhưng còn chưa nói thêm cái gì, Tống Kỳ Diễn đã quay người lại, sắc mặt của hắn có chút khó coi:

"Cô đi đi, tôi nghĩ ngơi một chút là ổn rồi, không cần để ý quá."

Tiếng nói vẫn chưa rơi xuống, hắn lại mở cửa phòng hành động có vẻ hơi vụng về, không chờ Cận Từ Kỳ kịp phản ứng, đã "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

"Tống tiên sinh, Tống tiên sinh..." Cận Từ Kỳ gõ cửa phòng luôn miệng kêu lên, nhưng không nhận được lời nào đáp lại.

Chẳng qua cõi lòng đầy lo lắng Cận Từ Kỳ không đoán được giờ phút này bên trong phòng tình hình cùng với suy nghĩ của cô hoàn toàn trái ngược nhau.

Cửa đóng lại, Tống Kỳ Diễn vốn đau yếu trong nháy mắt mạnh lên như rồng như hổ, bay thẳng đến phòng vệ sinh, cầm lấy Gel nước xịt vài cái lên trên đầu, sau đó soi gương cạo tới cạo lui mái tóc lung tung.

Tiếp theo nhanh chóng chạy vào phòng thay quần áo bắt đầu lục tung, áo sơ mi tây trang, T-shirt, cả vạt đều ném khắp nơi, mặc vào cởi ra lại mặc vào, đứng trước gương thử quần áo qua lại vòng vo không biết bao nhiêu vòng.

Nghe thấy bên ngoài tiếng đập cửa dứt quãng, khóe miệng Tống Kỳ Diễn đã giương thành một đường vòng cung, hai tay mở ra rồi nắm lại, mặc lên một cái áo khoác âu phục, xoay người đi ra ngoài.

Ở cửa vấp phải cả vật bị rơi tán loạn trên mặt đất, lão đảo đưng vào trên khung cửa, Tổng Kỳ Diễn nghe răng nhếch miệng xoa đầu vai, khó có được tâm tình tốt nhất cả vật lên treo trở lại trên giá áo.

Cuối cùng lại đi đến gương liếc mắt vài lần, hắng giọng một cái, ra bộ dáng con người khuôn mẫu mới đi về phía cửa.

Trước khi mở cửa, Tổng Kỳ Diễn điều chỉnh tốt biểu tình khuôn mặt của mình, cố gắng cho mình nhìn qua suy yếu một chút, hơi dựa lên trên vách tường, mới giơ tay phải lên kéo cửa ra.

Chỉ là một giây trong lúc đó, trên mặt Tổng Kỳ Diễn từ tiêu tụy biến thành kinh ngạc, bởi vì đứng ở cửa không phải là Cận Tử Kỳ, mà là Giám đốc bộ phận phòng của Hào Đình và sau lưng cô ta có hai nhân viên chăm sóc và chữa bệnh mang băng-ca tới.

"Tổng tiên sinh..."

Giám đốc bộ phận phòng nhìn sắc mặt Tổng Kỳ Diễn đỏ thắm, đáng về tinh thần vô cùng phấn chấn, hoàn toàn không giống như lời lẽ Cận Tử Kỳ miêu tả là bị thương nặng, trong khoảng thời gian ngắn có chút bối rối:

"Ngài còn cần đi bệnh viện không?"

Đôi mắt Tổng Kỳ Diễn vụt sáng, chỉ chỉ chớp mũi của mình: "Cô đang nói chuyện với tôi?"

Giám đốc bộ phận phòng gật gù đầu, sắc mặt Tổng Kỳ Diễn trong khoảnh khắc tối sầm xuống, không nói hai lời, đã lui về phía sau một bước, đóng sầm cửa phòng một cách nặng nề.

Mũi giám đốc bộ phận phòng hít phải bụi cửa, nhìn băng-ca sau lưng, tự nhận mình xui xẻo mà lắc đầu.

Khách hàng khó tính như vậy hàng năm đều có, chỉ là ông chủ âm tình bất định như vậy ngược lại vẫn là lần đầu tiên.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không Cần Nhất Là Sự Quan Tâm Của Anh

Editor: tamthuonglac

"Chị Tử Kỳ, tổng giám đốc chờ chị ở bên trong."

Tiêu Tiêu đem bản kế hoạch sản xuất đưa cho Cận Tử Kỳ đồng thời cũng tặng kèm một câu nhắc nhở.

Tay Cận Tử Kỳ đang lật xem bản kế hoạch dừng lại, nâng mắt nhìn phòng làm việc trước mặt của mình đóng chặt.

Cô dĩ nhiên hiểu rõ "Tổng giám đốc" này là chỉ ai: bốn năm nay kẻ bạc tình tổn thương Cận Tử Kỳ trong miệng Tiêu Tiêu, vì tình yêu dưng cảm quên mình đích thực khí phách trong mắt mọi người -- Tô Hành Phong.

Cận Tử Kỳ vỗ vỗ cặp vãn kiện nhìn Tiêu Tiêu giương mắt nhìn phòng làm việc, lập tức đi thẳng đến phòng làm việc của mình.

Mặc dù Tô Hành Phong từng mang đến cho cô tổn thương trầm trọng như vậy, Cận Tử Kỳ vẫn không lựa chọn rời đi khỏi Phong Kỳ.

Ngược lại, cũng có lẽ vì áy náy, Tô Hành Phong dành cho Cận Tử Kỳ quyền lực cũng ngày càng lớn hơn.

Trong phút chốc khi đẩy cửa vào, Cận Tử Kỳ liếc nhìn văn bản quyết định kế hoạch đóng phim mới nhất trong tay.

Thực ra cô có điểm hiểu kỳ, lần này Tô Hành Phong lại là vì cái gì?

Chuông gió treo lơ lửng bên cạnh cửa theo động tác đẩy cửa của Cận Tử Kỳ thoáng vang lên, âm sắc tinh khiết ưu nhã.

Vốn đứng lặng im trước cửa sỗ sát đất tại tầng hai mươi chín người đàn ông nghe tiếng quay người lại, nhìn thấy Cận Tử Kỳ khoe miệng hơi cong:

"Nghe Tiêu Tiêu nói em có việc đi ra ngoài, nên tự sắp xếp ở chỗ này chờ em."

Cận Tử Kỳ nhìn Tô Hành Phong đắm chìm giữa sắc vàng kim của ánh mặt trời, đáp lại chỉ khẽ cười, rồi đi lên trở lại bàn làm việc của mình ngồi xuống, bắt đầu chuyên chú xử lý văn kiện chồng chất trên bàn.

"Tôi hôm qua... Bác trai sắp xếp cho em đi xem mắt?"

Hai tay Tô Hành Phong đút vào trong túi quần tây, ánh mắt đối diện với cô.

Ánh mặt trời phủ lên hàng mi anh, tạo thành bóng mờ, cũng che giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt anh.

Tay Cận Tử Kỳ đang ký tên xuống dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng Tô Hành Phong cao to anh tuấn, gương gương khỏe mòi:

"Nếu như là việc riêng, để sau giờ làm hãy nói, bây giờ tôi phải làm việc, Tô tổng."

Sau khi nói xong, Cận Tử Kỳ một lần nữa lại cúi đầu vào văn kiện, chẳng qua còn chưa đặt bút xuống viết, bút ký tên trong tay bất thành linh đã bị một bàn tay to đưa qua giữ lấy:

"Tư Kỳ, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Cận Tử Kỳ rút tay của mình về không để lại dấu vết, chỗ sau khi bị Tô Hành Phong đụng vào dư lại chút ấm áp, rất nhẹ không thể nhận ra, chân mày nhíu chặt, lập tức đẩy văn kiện qua một bên:

"Vậy thì tạm dừng thời gian mà nói đi, mặc dù tôi không biết giữa chúng ta có cái gì hay để nói."

Tô Hành Phong nhìn chằm chằm nắm bút ký tên trong lòng bàn tay mình một hồi, sau đó tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ:

"Tư Kỳ, em nhất định phải nói chuyện như vậy với anh sao?"

"Anh là người lãnh đạo trực tiếp của tôi, không nói như thế vậy muốn nói như thế nào?" Cận Tử Kỳ vừa xem hợp đồng trên máy vi tính vừa không đếm xỉa tới mà trả lời: "Những năm này chúng ta không phải đều nói chuyện như vậy sao?"

Bàn tay Tô Hành Phong đang cầm bút ký tên khê siết chặt, chuyển mắt nhìn nghiêng một bên mặt Cận Tử Kỳ đang làm việc rất nghiêm túc cẩn thận:

"Mấy năm nay... Em đã thay đổi không ít, Tư Kỳ."

"Là người ai cũng sẽ thay đổi, chẳng lẽ anh tìm đến tôi chính là vì muốn nói cho tôi biết điều này?"

Cận Tử Kỳ vừa nói xong thì đứng dậy đi đến tủ kính cất túi văn kiện, lại bị Tô Hành Phong đã ngăn lại bước chân:

"Tư Kỳ, nghe nói tới hôm qua đối tượng em hẹn là thiếu gia Cao gia, cuộc sống ở bên ngoài của anh ta buông thả, anh hi vọng em suy nghĩ thật trọng." Đôi mắt đen của Tô Hành Phong thoáng hiện lên một chút áy náy dịu dàng, "Anh không muốn..... nhìn thấy em lại chịu bất kỳ tổn thương nào nữa."

Cận Tử Kỳ nhìn sang Tô Hành Phong dò xét, sau đó dời đi ánh mắt rồi nhoen miệng cười cười:

"Tổn thương lớn hơn nữa tôi cũng có thể chịu đựng được, anh cảm thấy tổn thương nhỏ cỡ hạt mè hạt đậu có thể đánh sập tôi sao? Huống chi.....Tôi không cần nhất chính là sự quan tâm của anh."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chị Gái Của Lọ Lem

Editor: tamthuonglac

"Tư Kỳ, từ đầu đến cuối em chưa từng quên đúng không?"

Về mặt Cận Tử Kỳ lạnh nhạt, dứt khoát lướt qua Tô Hành Phong đang nhìn mình chằm chằm, cổ tay bất thành linh lại bị anh giữ lại:

"Tư Kỳ, em nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn như thế nào mới có thể bằng lòng tha thứ?"

Cận Tử Kỳ đưa tay phải ra nhẹ tách bàn tay Tô Hành Phong đang trói giữ cổ tay mình, nhàn nhạt mở miệng:

"Các người cảm thấy mình cần sự tha thứ của tôi sao?"

"Chiêu nhi là em gái của em, Tư Kỳ, anh thực sự xin lỗi em, muốn trách thì em trách một mình anh."

Dường như tất cả mọi người thích dùng cái gọi là quan hệ tình thân mà thuyết phục cô, bất kể là Tô Hành Phong hay Cận Chiêu Đông.

Nhưng thật nực cười chính là, cô và Kiều Niệm Chiêu tại sao có thể nói thân tình?

Có lẽ đã từng có, nhưng những năm gần đây cô mất trí nhớ, cô cũng không che dấu việc bản thân mình không thích Kiều Niệm Chiêu.

Một người em gái bỏ lên trên giường vị hôn phu của chị gái, lại có tư cách gì cùng cô đàm luận thân tình?

Cận Từ Kỳ ngược mắt nhìn Tô Hành Phong đang nhúu chặt lông mày, khoé môi giương lên, hỏi gần từng chữ một:

"Hành Phong, khi Kiều Niệm Chiêu cùng anh lên giường, cô ta có từng nghĩ tới tôi là chị gái của cô ta?"

Sắc mặt Tô Hành Phong cứng đờ, không ngờ tới Cận Từ Kỳ sẽ đem sự tình ra nhắc đến rõ ràng như vậy.

Cận Từ Kỳ mở cánh cửa tủ kính ra, không hề trả lời Tô Hành Phong nữa, tìm được văn kiện mình cần rồi xoay người rời đi, nhưng Tô Hành Phong lại nhanh hơn cô một bước đứng trước lối đi của cô.

Cận Từ Kỳ thuận theo ý anh mà dừng bước, dù bận tới mắt nhưng vẫn ung dung chờ nghe tiếp đoạn sau.

Tô Hành Phong nhìn thấy biểu tình của cô lãnh đạm không thêm để ý, vốn chuẩn bị tìm những lời lẽ hay tốt đẹp đột nhiên trở nên khó mà mở miệng.

Anh ta từng hé miệng vài lần cũng không phát ra được một chữ, hình như không xác định được cách nói chuyện như thế nào mới có thể không bị Cận Từ Kỳ sau khi mất trí nhớ trở nên nhanh mồm nhanh miệng bác bỏ lại.

Tô Hành Phong rũ mắt xuống, chần chờ thật lâu, sau đó lại ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn Cận Từ Kỳ: "Từ Kỳ....." Hầu kết của anh bỗng chuyển động lên xuống. "Bốn năm trước anh không nên lấy chuyện kết hôn với em kích thích Chiêu nhi, thực sự xin lỗi."

Anh ta uyển chuyển dùng một cách thức khác để nói cho cô biết: anh chưa bao giờ yêu Cận Từ Kỳ, bất quá anh ta lấy cớ dùng đến cô để kích thích một người phụ nữ khác, chỉ là một cái cớ bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Mặc dù sau khi mất trí nhớ Cận Từ Kỳ không hề đem người đàn ông trước mắt này để ở trong lòng, nhưng mà nghe kiểu thẳng thắn như thế, cô vẫn có chút không phản ứng kịp, không vì tình yêu chỉ vì phần tôn thương khi bị bỏ rơi.

"Anh và em còn có A Lịch cùng nhau lớn lên, anh luôn luôn biết rõ em là người vợ tốt mà ông ngoại anh chọn cho anh, cũng tưởng rằng sau khi lớn lên chúng ta sẽ phải làm chuyện phải làm là bước vào lễ đường kết hôn, nhưng mà về sau..."

"Nhưng mà về sau anh muốn được đi lại với Kiều Niệm Chiêu của nhà họ Cận, cho nên không ngại làm trái với quyết định của ông ngoại anh, mặc dù bỏ qua quyền thừa kế Tổng gia cũng phải cùng Kiều Niệm Chiêu ở chung một chỗ, đây là ý mà anh muốn nói cho tôi biết đúng không?"

Tô Hành Phong trông thấy ánh mắt Cận Từ Kỳ ẩn hiện sự chế giễu, quay mặt đi, mở miệng yếu ớt:

"Cuộc sống giống như chúng ta người ở xã hội tầng trên thế này, vĩnh viễn sẽ không hiểu được mùi vị bị khinh bỉ và ức hiếp trong thời gian dài."

"Anh còn nhớ rõ bộ dạng cô ấy khi vừa tới Cận gia, ngày đó tuyết rất lớn, cô ấy mặc chiếc áo sơ mi đã giặt đến bạc màu cùng quần bò đứng ở trong hoa viên Cận gia, nhưng không ai đi tới đưa cô ấy một bộ quần áo để sưởi ấm."

"Khi chúng ta ở chung một chỗ mặc quần áo nổi tiếng quý giá, chơi những món đồ chơi phiên bản số lượng hạn chế toàn cầu, cô ấy lại lẳng lặng ở trong góc lau bàn, thỉnh thoảng thừa dịp chúng ta không chú ý mới dám len lén liếc nhìn."

Cận Từ Kỳ nhìn thấy Tô Hành Phong nào đó toát ra thương tiếc cùng đau lòng, cũng không cảm thấy có gì khác thường, ngược lại làm cho khoé miệng lộ ra nụ cười tủm tỉm: "Anh là đang nhắc nhở tôi, trong những năm qua tôi liên tục sắm vai nhân vật chị gái ác độc của cô bé lọ lem sao?"

Tô Hành Phong nhìn về mặt Cận Từ Kỳ lãnh đạm không cho là đúng, xiết chặt lông mày:

"Từ Kỳ em cần phải gay gắt như thế này sao? Trong khi em đang ở đây trách móc chúng tôi, có nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nước này tự bản thân em cũng không có thể trốn tránh trách nhiệm?"

Hàng lông mày kẻ đen của Cận Từ Kỳ hất lên, không chớp mắt theo dõi anh ta, một bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Tô Hành Phong nhúu mày nhìn cô, hầu kết khẽ động, không vì vậy mà im miệng:

"Những năm ấy từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ mở miệng xin giúp đỡ chuyện gì với anh, thậm chí ngay cả hỏi thăm đề nghị điều cũng chưa từng có qua, ở bên cạnh em từ đầu đến cuối anh có vẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao."

"Muốn làm người thừa kế Cận gia, muốn làm nữ chủ nhân của Tổng gia, đối với điều em muốn cho tới bây giờ chỉ là có thể toàn tâm toàn ý cùng anh làm bạn đời suốt đời, mà trong mắt em đã từng có sự tồn tại của anh sao?"

"Chúng ta cùng một chỗ, cho tới bây giờ đều là đem lợi ích của gia tộc đặt ở vị trí đầu tiên, chúng ta lý trí quá mức cho dù ở cùng nhau cũng chỉ sẽ làm tổn thương lẫn nhau."

Cận Từ Kỳ yên lặng lắng nghe, mặt không chút thay đổi, khi Tô Hành Phong nói xong cô chỉ hỏi ngược lại một câu:

"Cho nên đó chính là lý do tôi đáng bị tổn thương?"

Tô Hành Phong trong nháy mắt lặng im, Cận Từ Kỳ lập tức quay người trở lại trước bàn làm việc, nhìn bức họa trên vách tường:

"Ngày đó khi tôi tỉnh lại, không có ai quan tâm tôi khoẻ hay không, không có ai hỏi tôi có phải thật vậy mà buồn xuống hay không. Khi biết được tôi đã quên hết mọi thứ, các người chỉ có buông lỏng như trút được gánh nặng."

Cận Từ Kỳ chậm rãi quay người qua, đôi con ngươi màu nâu nhạt sâu sắc nhìn Tô Hành Phong:

"Các người từ khi vừa mới bắt đầu cũng chỉ muốn sự tha thứ của tôi, dường như chỉ cần có tiếng tha thứ là có thể yên tâm thoải mái mà ở chung một chỗ thế này, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc."

Có lẽ năm đó trong trận tai nạn xe kia, cô cứ như vậy mà ra đi sẽ càng đúng tâm ý của bọn họ?

Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác cô may mắn còn sống sót.

Vì vậy, Cận Tử Kỳ là một cây gai trong lòng Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu.

Một cây gai không nhìn thấy nhưng có thể sờ được, khẽ đâm vào trong thịt người khác.

Lông mày Tô Hành Phong nhíu lại nhìn anh và Cận Tử Kỳ có chút khoảng cách, ánh mặt trời chói mắt tràn vào từ phía sau cô, anh không thấy rõ vẻ mặt cô khuất ẩn trong bóng mờ.

"Tử Kỳ, mặc dù giữa chúng ta không có tình yêu, cũng còn có nhiều năm tình nghĩa."

Dạ dày Cận Tử Kỳ đột nhiên hơi co rút, cô vẫn luôn có bệnh đau bao tử.

Cô nghiêng người đi ôm lấy dạ dày không để lại dấu vết, sau đó nhàn nhạt ra lệnh trực khách:

"Nếu như anh còn nhớ điểm tình nghĩa này, vậy bây giờ xin mời anh rời đi."

Ánh mắt Tô Hành Phong dừng trên sống lưng hơi khom lại của Cận Tử Kỳ, đáy mắt thoáng hiện lên lo lắng, hai bước bước làm một tiến lên phía trước, hành động nhanh hơn ý thức bắt được cánh tay Cận Tử Kỳ, lông mày vặn chặt:

"Có phải bệnh đau bao tử lại tái phát hay không? Anh đưa em đi bệnh viện."

Cận Tử Kỳ im lặng không lên tiếng, cúi đầu cắn cánh môi trắng bệch, ổn định phía sau đau đớn của mình, thân thể đứng thẳng, vươn tay gạt tay Tô Hành Phong ra:

"Anh đi đi, tôi còn có rất nhiều việc bận."

Đáy mắt Tô Hành Phong dâng lên sâu lắng nồng đậm, anh không buông Cận Tử Kỳ ra, nhưng còn chưa chờ anh ta mở miệng nói gì, ở cửa đột nhiên truyền đến âm thanh một vật nặng rơi xuống đất vỡ tan.

Giới thiệu chương sau:

"Xem ra em tới không đúng lúc, quấy rầy các người thật xin lỗi!"

"Chiêu nhi!" Tô Hành Phong lo lắng kêu to một tiếng, cúi đầu nhìn Cận Tử Kỳ đang đau đến đầu đổ đầy mồ hôi, giữa lông mày thoáng hiện lên đấu tranh do dự, "Tử Kỳ, thực sự xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sau Khi Bị "Bỏ Rơi"; Lần Nữa

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ và Tô Hành Phong cùng ăn ý nhìn về phía cửa.

Lặng lẽ ở bên cạnh cửa phòng làm việc rộng mở, Kiều Niệm Chiêu kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Ánh mắt của cô ta dừng lại trên bàn tay Tô Hành Phong nắm cánh tay Cận Tử Kỳ, trong mắt hiện lên bi thương không dám tin, chớp lông mi hơi nước mỏng manh dần dần bắt đầu mờ mịt.

Hai tay Kiều Niệm Chiêu lúng túng xoắn lại ở thắt lưng, rớt xuống bên chân của cô chính là một bình inox giữ nhiệt.

Tô Hành Phong nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu trong nháy mắt lập tức buông lỏng Cận Tử Kỳ ra, hơn nữa chú ý tới đáy mắt Kiều Niệm Chiêu giật mình cùng khổ sở, vội vàng mở miệng: "Chiêu nhi..."

Đã không còn sức lực nâng đỡ của Tô Hành Phong, Cận Tử Kỳ bởi vì đau đớn mà không ngừng run rẩy có phần khó mà chống đỡ.

Dạ dày cô đã một đoạn thời gian rất dài chưa từng đau đớn qua như vậy, đau nhức khuấy động kịch liệt làm cho cô ngay cả hít thở cũng cảm thấy tổn sức, tay của cô chống ở trên mặt bàn, cố gắng không để cho mình ngã xuống.

Tô Hành Phong phát giác được trán của Cận Tử Kỳ mồ hôi lạnh nhỏ xuống, đang muốn giải thích với Kiều Niệm Chiêu nhưng lời nói nghẹn ở cổ họng, lúc thân thể Cận Tử Kỳ mềm nhũn lập tức đỡ cô.

Thân thể Cận Tử Kỳ ngã xuống được Tô Hành Phong đón lấy, hai tay Tô Hành Phong chụp giữ bên eo cô, tư thế của cô hiện ra lại làm cho người ta tưởng tượng là đang rúc vào trước ngực của anh.

"Tử Kỳ, có phải em lại không ăn cơm trưa hay không?"

Cận Tử Kỳ trong lúc rơi vào vòng tay của Tô Hành Phong, lập tức dùng hơi sức còn sót lại không có bao nhiêu giằng co, Tô Hành Phong lại lù lù bắt động, không có ý buông cô ra.

Lông mày của anh từ từ vận chặt, tựa hồ quên mất Kiều Niệm Chiêu còn đứng ở cửa, ánh mắt không ngừng nhìn xuống sắc mặt xám như tro của Cận Tử Kỳ, giọng nói cũng thoáng xuất hiện rung động:

"Tại sao lúc nào cũng không tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, muốn cho người khác lo lắng sao?"

Một câu trách cứ rất giống lời tâm tình, nhưng mà nghe vào trong tai Cận Tử Kỳ, bắt quả là lời khách sáo dối trá mà thôi.

Chẳng qua còn chưa chờ Cận Tử Kỳ mở miệng, Kiều Niệm Chiêu ở bên cạnh hình như đã thiếu kiên nhẫn:

"Em hình như quấy rầy đến các người..." Giọng nữ run lên nhẹ nhẹ xen lẫn rất nhiều uất ức.

Tô Hành Phong mới ý thức mình không chú ý tới Kiều Niệm Chiêu, quay đầu lại đã thấy sắc mặt Kiều Niệm Chiêu không tốt.

Kiều Niệm Chiêu nhìn Tô Hành Phong và Cận Tử Kỳ ôm nhau, miễn cưỡng tươi cười giật giật khoe miệng:

"Xem ra em tới không đúng lúc, quấy rầy các người thật xin lỗi!"

Nói xong không đợi Tô Hành Phong có bất kỳ lời giải thích nào, xoay người chạy ra khỏi phòng làm việc, trong không khí rơi rụng chính là một giọt nước mắt từ khóe mắt cô tràn ra, không tiếng động, trên mặt đất nhuộm ra một đóa bọt nước.

"Chiêu nhi!" Tô Hành Phong lo lắng kêu to một tiếng, cúi đầu nhìn Cận Tử Kỳ đau đến đầu đổ đầy mồ hôi, giữa lông mày thoáng hiện lên dấu tranh do dự, "Tử Kỳ, thực sự xin lỗi..."

Lần này đây anh ta vẫn như cũ đạo nghĩa không thể chùn bước mà lựa chọn buông cô ra trước, vốn là kết quả hợp tình hợp lý.

Khi Cận Tử Kỳ bị buông ra, thất lưng bất ngờ không kịp đề phòng bị đụng vào cạnh bàn, cô không phát ra bất kỳ tiếng động nào, chỉ đưa mắt nhìn Tô Hành Phong bước nhanh đuổi sát theo Kiều Niệm Chiêu bỏ đi.

Cô nghĩ, năm đó ở trong hôn lễ, Tô Hành Phong có phải cũng bỏ cô mà đi như vậy hay không?

Cận Tử Kỳ ôm lấy dạ dày phát đau, chậm chậm dựa vào cạnh bàn, cô đau đến mức hô hấp có phần thờ ơ, ngừng lại một hồi, cố gắng tiết kiệm sức lực mới hướng về phía cửa kêu một tiếng:

"Tiêu Tiêu..."

Cửa phòng làm việc đung đưa, sau đó 'Phịch' một tiếng rồi khép lại lần nữa.

Bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh gì, chỉ có giọng nói của cô vang vọng thật lâu không đi.

Cận Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, mười một giờ rưỡi, bình thường là thời gian công ty dùng cơm.

Dạ dày bỗng nhiên có một trận lật quấy đau đớn kịch liệt, sau lưng áo sơ mi Cận Tử Kỳ đã thấm ướt mồ hôi, tay của cô siết chặt áo ở bụng, trong lúc sợi tóc mai đã thấm ướt, trên chóp mũi cũng rịn ra mồ hôi hơi lạnh.

Cô cố gắng thả chậm dần tần suất hô hấp của mình, cố gắng giảm bớt tốc độ bởi vì ngực phập phồng làm cho dạ dày càng quặn đau.

Cận Tử Kỳ cũng không phải là người dễ dàng rơi lệ, nhưng giờ phút này cũng bởi vì quá mức đau đớn mà vành mắt phấp phỏng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà trắng xóa, khắc chế nước mắt mình sắp trào ra.

Đợi một hồi cho cơn đau đớn giống như thủy triều tuôn ra lui về phía sau, Cận Tử Kỳ khó khăn đi đến trước bàn, cầm lấy điện thoại di động, nhưng bàn tay đau đến chết lặng còn chưa nhấn đến số 120, điện thoại di động đã vang lên trước một bước.

Là một số xa lạ chưa bao giờ thấy qua.

Cận Tử Kỳ cau mày, chịu đựng dạ dày đau nhức, đầu ngón tay run rẩy nhấn xuống nút trả lời, sau đó đưa điện thoại di động đặt bên tai:

"Xin chào, tôi là Cận Tử Kỳ, xin hỏi là vị nào?"

Đầu bên kia điện thoại là một hồi trầm mặc, thật lâu cũng chưa có đáp lại, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ.

Dạ dày Cận Tử Kỳ lần nữa dâng trào đau đớn, khi cô chuẩn bị tắt điện thoại, đầu kia lại truyền đến một giọng nam từ tính trầm thấp:

"Cận tiểu thư, chẳng lẽ không thể vì chuyện mình không chào mà rời đi giải thích một chút sao?"

Cận Tử Kỳ sững sờ trong giây lát, lập tức đem giọng nam trong điện thoại cùng người đàn ông nào đó trong trí nhớ đặt chung cùng một chỗ, mồ hôi

chảy xuống gò má cô biến mất, hít thở sâu giọng nói trả lời dè dặt:

"Tổng tiên sinh, công ty của tôi đột nhiên.....có một số việc phải đi trước, tôi vốn là dự định đợi sau khi hết bận..... bệnh viện... xem anh....."

Giọng nói của Cận Tử Kỳ quá lễ phép, tốc độ lời nói thông thả trầm ổn, cũng như thường ngày không khác mấy.

Nhưng trong giọng nói mỏng yếu không cần nói cũng rõ (*), tiếng thở dốc thật thấp hết sức dồn nén có lẽ truyền vào trong loa, người đàn ông đầu bên kia điện thoại rất nhanh đã nghe ra khác thường: "Cô làm sao vậy? Giọng nói là lạ thế nào đó?"

(*) Nguyên văn là "Bất hình nhi tấu" : tin tức không cần tuyên truyền đã nhanh chóng truyền bá (Theo Baidu)

"Không có gì, chỉ là vừa mới làm việc mệt mỏi, khiến cho hơi buồn ngủ."

Cận Tử Kỳ cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe vào khoan khoái một chút, cố gắng loại bỏ nghi ngờ của Tống Kỳ Diễn.

Cô không muốn để cho người xa lạ biết rõ cô yếu đuối, cô luôn luôn không phải là chim nhỏ dựa vào người khác, cũng không biết tỏ ra yếu thế và xin giúp đỡ.

Đáng tiếc, ý trời không như ý người, cô mới vừa nói xong, dạ dày chợt co rút mạnh, đau đớn kịch liệt xông thẳng lên, đau đến mức từ trong môi cô tràn ra tiếng đau thờ dài, cũng truyền thẳng đến đầu dây bên này của Tống Kỳ Diễn.

Ly nước bên cạnh bàn bởi vì cô không cẩn thận làm rơi trên mặt đất, phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Cận Tử Kỳ quay đầu nhìn ly nước xoay vòng vờ trên mặt đất, sau đó nghe thấy đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng "đô đô".

Tống Kỳ Diễn đột nhiên cúp điện thoại.

Cận Tử Kỳ chưa kịp suy nghĩ ý đồ của hắn, lại đau đến mức phải co rúc người ở trên ghế, cô gọi điện cho cấp cứu "120" xong, cả người rớt cuộc nhin không được mà nằm sấp ở trên bàn.

Cô nhắm hai mắt lại, đem mùng lớn nước mắt lưng tròng ở đáy mắt nuốt trở về, hé miệng hít thở lấy không khí trong lành cố gắng giữ tỉnh táo, không để cho mình bất tỉnh trước khi xe cấp cứu tới.

Không biết đã qua bao lâu, Cận Tử Kỳ giữa ý thức còn ngầy ngậy ngô, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa phát ra điếc tai, cửa phòng đùng mạnh vào vách tường phát ra tiếng vang dữ dội, ngay sau đó là một tiếng hét to vội vàng hoảng hốt:

"Cận Tử Kỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không Nhìn Thấy Cô Ấy Đau Sao?

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ vừa mới ngẩng đầu, trước mắt bỗng nhiên chói sáng, cô đã ngã vào trong một lồng ngực ấm áp.

"Cận Tử Kỳ, cô làm sao vậy, Cận Tử Kỳ!" Tống Kỳ Diễn vội vàng hỏi thăm, hô hấp thở gấp gáp.

Hắn một mạch nhấc ga chạy đến Phong Kỳ, lại đâm ngang xô dọc mà chạy lên tầng làm việc, mãi đến khi đập một cước đá vỡ cửa phòng làm việc, chứng kiến Cận Tử Kỳ gục bên cạnh bàn, hòn đá treo trong lồng ngực mới từ từ buông xuống.

Hắn không rõ thân thể Cận Tử Kỳ khó chịu chỗ nào, nhưng chỉ trông thấy cô đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lập tức lòng hắn nóng như lửa đốt, cho dù như thế nào cũng chẳng bình tĩnh được.

Hàng lông mày đen của Cận Tử Kỳ vặn chặt, tay chân lạnh buốt, đau đớn làm thần kinh cô tê dại, cũng làm cho toàn thân cô như nhũn ra, cho nên không hề đẩy người đàn ông đang ôm mình ra.

Cô bình phục lại sau một trận đau đớn, mới nâng tầm mắt còn mơ hồ không rõ nhìn về phía người đàn ông ôm lấy mình, đập vào mắt là một bên gương mặt góc cạnh tươi sáng của Tống Kỳ Diễn.

"Tổng tiên sinh..."

Giọng Cận Tử Kỳ khàn khàn kêu lên hàm chứa sự kinh ngạc, hoài nghi cùng lúng túng.

Cô không nghĩ tới Tống Kỳ Diễn sẽ xuất hiện tại Phong Kỳ, cũng không nghĩ đến sẽ bị Tống Kỳ Diễn nhìn thấy mình quần bách.

Tổng Kỳ Diễm không nói hai lời, cởi áo khoác tây trang trên người bọc lấy Cận Từ Kỳ, sau đó ôm cô vào trong ngực lần nữa, từ trên ghế da bế lên, lập tức đi ra ngoài.

Cận Từ Kỳ cao cao gầy gò, khi công chúa của hắn được ôm vào trong lòng, có vẻ rất nhỏ nhắn.

Hai tay Cận Từ Kỳ quấn quanh cổ của hắn, cô nâng lên mí mắt nặng nề, nhìn chiếc cảm kiên nghị và đôi môi Tổng Kỳ Diễm mím chặt, trong lòng lan toả ra vàng sáng không nói nên được tư vị.

Cô không biết mình có nên giãy dụa hay không, nhưng mà ngực của hắn ấm áp thế này.

Đây là lần đầu tiên trong những năm qua làm cho lòng cô sinh ra tâm tình an nhàn.

Đột nhiên rất muốn ý lại người đàn ông này, ít nhất vào thời điểm này, thân bất do kỷ mà suy nghĩ.

Cơ thể Cận Từ Kỳ suy yếu, không muốn lại vì giáo dục lễ nghi mà đẩy người đàn ông đang ôm mình ra.

Tại khoảnh khắc Tổng Kỳ Diễm bế cô đi vào thang máy, Cận Từ Kỳ không khỏi đem đầu tựa vào vai hắn, từ từ nhắm hàng mi trên mắt lại, tìm kiếm giây phút yên bình.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại của cô rũ đầy lồng ngực hắn, Tổng Kỳ Diễm nhìn mình trên vách thang máy, chỉ một chiếc áo thun lót đen, trên mặt còn lưu lại chút căng thẳng và sợ hãi.

Cận Từ Kỳ được hắn ôm thật chặt, hắn biết mình dùng bao nhiêu sức lực cẩn thận từng li từng tí mà nâng cô.

Đôi chân dài của cô ưu nhã xinh đẹp treo trên cánh tay cường tráng của hắn, chỗ gấu quần lộ ra mắt cá chân tinh xảo trắng nõn.

Gương mặt của cô áp vào lồng ngực hắn, đôi con ngươi u tĩnh nhắm lại, cánh môi tái nhợt khẽ mím chặt, giống như mỹ nhân ngủ trong toà thành bị hắn tới trộm đi.

Cửa thang máy vừa mở ra, Tổng Kỳ Diễm ôm Cận Từ Kỳ bước nhanh đi thẳng đến xe hơi của mình dừng ở cửa.

"Là chị Từ Kỳ....."

Tại cửa lớn đụng phải Tiêu Tiêu mới vừa com nước xong trở về, cô thoáng cái đã nhận ra Cận Từ Kỳ đang được bọc trong tây trang, sau đó cũng nhìn thấy người đàn ông anh tuấn quen thuộc ôm Cận Từ Kỳ.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là: người đàn ông này là ai.

Thật ra cô chỉ mới nghĩ đến: vì sao người đàn ông này ôm chị Từ Kỳ đi ra vẫn không có người nào ngăn trở?

"Chị Từ Kỳ!"

Chờ bản thân Tiêu Tiêu hoàn hồn giữa sững sờ nghi hoặc, khi chạy ra đuổi theo, Tổng Kỳ Diễm đã nhét Cận Từ Kỳ vào trong xe, chiếc Maybach xa hoa màu đen nghênh ngang rời đi.

Tiêu Tiêu nhìn chiếc xe kia hóa thành điểm đen mà chóng mặt ngẩn người.

Chị Từ Kỳ trong những năm qua đều chưa từng để cho đàn ông gần gũi, dường như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng đều duy trì cảnh giác và lẫn tránh.

Mà bây giờ, chị ấy lại cho phép một người đàn ông ôm chị vào lòng.

Người đàn ông này rốt cục là ai?

Maybach đâm ngang xô dọc xông vào bãi đậu xe bệnh viện, Tổng Kỳ Diễm ôm Cận Từ Kỳ đau đến mức muốn ngủ không kịp đăng ký lấy số, lập tức đã phá cửa phòng cấp cứu.

Bác sĩ trẻ tuổi đang trực ban liếc mắt đã nhận ra Cận Từ Kỳ, vị này thường xuyên xuất hiện trên mặt báo Tài chính và Kinh tế người thừa kế của Cận thị, cũng là danh môn thiên kim tiểu thư có giá trị cao nhất thành phố này đang đợi gả.

Vì vậy khi đích thân mình khám bệnh cho Cận Từ Kỳ, khó tránh khỏi có chút ít hơi hơi hưng phấn.

Tay của anh ta đè xuống dạ dày của Cận Từ Kỳ mà không nắm bắt được sức lực, Cận Từ Kỳ đau đến thân thể co rút.

Thân thể cô đổ nghiêng qua trái, phun ra một búng máu trên mặt đất, nước mắt rơi xuống lã chã lã chã.

"Cận tiểu thư, xin lỗi, tôi ra tay nặng chút..."

Bác sĩ trẻ tuổi mới vừa nói xong, một bên cổ áo đã bị Tổng Kỳ Diễm kéo lấy, thân thể gầy gò thoáng cái bị quả đấm cứng rắn nện đổ ở trên sàn nhà, sau đó lại bị nhấc lên tàn nhẫn:

"Anh làm cái quái gì với cô ấy, không nhìn thấy cô ấy đau sao! Anh như vậy mà khám bệnh cho người ta à?"

Cả khuôn mặt Tống Kỳ Diễn đều tràn ngập khói mù, nắm tay hần xách lấy bác sĩ trẻ tuổi vang lên tiếng răng rắc, cực kỳ tức giận.

Nhưng rất nhanh hần lại phát hiện được Cận Từ Kỳ dường như bị sự thô lỗ của mình hù dọa, vì vậy hất cổ áo bác sĩ trẻ tuổi ra, sau khi lưu lại một câu "Chăm sóc tốt cho cô ấy" lập tức xoay người nhanh chóng biến mất tại cửa phòng cấp cứu.

Cận Từ Kỳ bưng lấy dạ dày sưng đau, mắt nhìn Tống Kỳ Diễn rời đi.

Hần vừa rời ra tay vừa hung ác vừa chuẩn, thật giống như bình thường vị bác sĩ này cùng hần có thâm cừu đại hận (thù sâu oán nặng).

Nếu quả đấm đó có một ngày giáng xuống ở trên người của cô, hậu quả sẽ là như thế nào?

Nghĩ đến thế, giữa khỏ mua vui khỏe miệng Cận Từ Kỳ giương lên, cô đột nhiên thật tò mò Tống Kỳ Diễn có đánh phụ nữ hay không?

Khoảng chừng hai mươi phút sau, cửa phòng cấp cứu bị một sức lực lớn từ bên ngoài đẩy ra, Cận Từ Kỳ vốn mới mắt chớp mắt trong lòng khẽ động, theo tiếng động mà nhìn lại, đã chứng kiến Tống Kỳ Diễn áp giải một ông già đi vào.

"Tôi nói cậu người trẻ tuổi làm sao mà dă man không hiểu chuyện như vậy! Không phải nói từ từ chậm một chút, vẫn còn lỗ mãng thế này!"

Ông già bị Tống Kỳ Diễn xách ở trong tay, từng bước một quay đầu nhìn đến sắc mặt Tống Kỳ Diễn hết sức kéo căng mà cảm giận quát:

"Lái xe như vậy không muốn sống à! Bản thân cậu không muốn sống, cũng không cần mang lão già tôi đây theo!"

Tống Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ cả hai nhìn nhau dò xét, lại lập tức tránh ánh mắt nhau ra, chột cảm thấy không được tự nhiên.

Hon nữa nghe xong ông già oán trách, càng không kiên nhẫn, một phen kéo dài ông già đi tới bên giường lạnh lùng nói:

"Khám bệnh!"

Lão già đang nói lăm nhăm quay đầu, khi nhìn thấy rõ Cận Từ Kỳ trên giường, đáy mắt khoè mạnh nhấp nháy thoáng hiểu rõ.

Ông lần nữa quay đầu lại liếc nhìn Tống Kỳ Diễn đứng ở cạnh cửa không chịu đi qua, ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc sâu xa) hừ một tiếng:

"Người trẻ tuổi quan tâm người yêu là chuyện tốt, nhưng mà phải lo lắng tính mạng bản thân..."

"Lão già, tôi nói ông có yên hay không!"

Tiếng Tống Kỳ Diễn gầm nhẹ hoàn toàn dừng lại khi khoé mắt của hần lướt nhìn sang Cận Từ Kỳ.

Che dấu ho khan một tiếng, khoé miệng vút xuống lại tiết lộ hần mất hứng.

Ông già liếc xéo Tống Kỳ Diễn, hừ nhẹ nói: "Giải thích một câu cũng không vui vẻ à? Vậy cậu đập vỡ cửa nhà tôi, lại kéo tôi từ trong chăn đi ra, tôi không phải là nên ghi hận cậu cả đời sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tình Cảm Khó Nén, Muốn Hôn Cô Ấy

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ lúc này mới chú ý tới cách ăn mặc của lão già, ngoại trừ chân mang một đôi giày da, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ một cái quần ngắn tứ giác, đúng là giống như bị người ta cưỡng chế kéo tới.

Lão già thấy Cận Từ Kỳ kinh ngạc quan sát, giận cá chém thớt nên đoạt lấy dụng cụ chữa bệnh trong tay bác sĩ trẻ tuổi, vừa căn dặn Cận Từ Kỳ nằm xong vừa để cho bác sĩ trẻ tuổi đi chuẩn bị rửa ruột cho Cận Từ Kỳ.

"Vâng, viện trưởng, tôi lập tức cho người phòng thiết bị đi chuẩn bị."

Viện trưởng? ! Cận Từ Kỳ có chút hoài nghi thánh giác của mình, ông già trước mắt này là viện trưởng?

Ông già khinh miệt nghiêng mắt nhìn mặt Cận Từ Kỳ đầy nghi ngờ, biểu tình trên mặt "Không kiến thức, thật đáng sợ".

Sau đó quay đầu trừng mắt nhìn ra cửa, con tức giận bốc lên vùn vụt: "Cũng không biết tiểu tử này từ chỗ nào mà hỏi thăm được địa chỉ nhà ta, ôi cái cửa đáng thương của nhà ta, bị tiểu tử này vừa gõ vừa đá vừa đập, chỉ thiếu điều không dùng tới cưa điện!"

"Chẳng lẽ không biết tối hôm qua ta trực ban cực kỳ mệt mỏi sao? Ngay cả giấc ngủ yên bình cũng không cho!"

Giữa lúc viện trưởng thao thao bất tuyệt Cận Từ Kỳ nhìn về phía cửa, chỉ thấy Tổng Kỳ Diễn đứng ở bên cạnh cửa, anh tuấn gọn gàng, dáng vẻ cao ngất, ánh sáng hơi mờ tối che giấu đi biểu tình trên mặt hắn.

Cô đặt áo khoác âu phục ở bên giường, vẫn còn mang theo hơi ấm của mình, đó là của Tổng Kỳ Diễn khoác lên trên người cô.

Cận Từ Kỳ kim lòng không đành giương lên khoe miệng, bàn tay giấu ở dưới chăn chẳng biết lúc nào lại nắm lấy một góc áo âu phục, giống như từ nơi này là nắm bắt được một điểm nương tựa khác.

Tổng Kỳ Diễn cố gắng hồi phục hô hấp gấp gấp hỗn hển, mồ hôi từ thái dương và khung xương chân mày chảy xuống, ngưng tụ lại trên hàm.

Trong khi viện trưởng mãi oán trách nói đạo lý rõ ràng ở trong phòng bệnh quanh quẩn không đi, trong mắt hắn thoáng như bị sự bối rối hỗn loạn đâm thủng.

"Không phải là tiền sao? Sẽ cho ông!"

Khuôn mặt Tổng Kỳ Diễn sớm đã trầm xuống, nói xong lời nói châm chọc, lập tức đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Dáng người cao ngất rất phóng khoáng, hẳn là phụ nữ nhìn thấy đều muốn dựa vào bóng lưng người đàn ông này.

"Xem này tính tình ương ngạnh, mới nói hai câu đã trở mặt, con gái nhà ai mà chịu được ..."

Viện trưởng hàm hồ tức giận quay đầu, lại chứng kiến Cận Từ Kỳ đang nhìn ra cửa phòng đã đóng chặt mà khoe miệng vẫn cong lên, vội ho một tiếng, đưa tay vẩy vẩy trước mặt Cận Từ Kỳ:

"Người đã đi xa, còn có cái gì hay mà nhìn, nằm xuống nằm xuống, để cho ta khám bệnh và trị liệu cẩn thận một chút, đỡ phải đến lúc đó đã ôm một đồng tuổi lại bị tiểu tử ngang ngược kia trừng trị."

Cận Từ Kỳ thu hồi ánh mắt của mình, sau khi theo lời dẫn dò nằm ở trên giường bệnh xong, nhưng còn chưa chờ viện trưởng kiểm tra, cô đã chủ động ngẩng đầu lên nhìn mặt mũi tràn đầy oán khí của viện trưởng nói:

"Anh ta chỉ là quá nóng nảy mới có thể đối với ngài vô lễ, hoàn toàn không có ác ý, ngài không cần để ở trong lòng."

Động tác trên tay viện trưởng dừng lại, nhìn Cận Từ Kỳ dò xét: "Anh ta là chồng cô?"

Cận Từ Kỳ trong nháy mắt im lặng, lỗ tai trắng nõn nhàn nhạt đỏ ửng, sau đó lắc lắc đầu.

"Vậy cô quan tâm vợ vẫn cái gì, ta cũng không phải cái loại lợi dụng việc công để trả thù việc riêng, là thầy thuốc lang băm bắt cô ra để khai đao trút giận."

Lúc Cận Từ Kỳ tỉnh lại, sắc trời đã tối đen, đèn bàn bên cạnh tủ giường phát ra ánh sáng nhu hòa.

Cô nhìn lên vách tường màu trắng, trần nhà màu trắng và ga giường màu trắng, ý thức được mình lại ở trong bệnh viện như trước, chỉ là, ngay cả bản thân cô cũng không biết lúc nào đã ngủ mất.

Ít nhất thời điểm đi rửa ruột, cô vẫn còn tỉnh táo, nhưng chuyện sau đó cô đã không còn ấn tượng.

Cô tìm một vòng cũng không tìm được điện thoại di động của mình, mới chột giật mình tỉnh ngộ, lúc sốt ruột đến bệnh viện cô hình như cũng không mang cái gì tới.

Nghĩ đến mình chậm trễ không quay về, trong nhà có thể sẽ lo lắng, nhất là Mỗ Mỗ tuổi còn bé.

Cận Từ Kỳ lập tức vén chăn lên đi xuống giường mang giày, nhưng đang đứng dậy thì nhìn thấy chiếc áo khoác âu phục bên chân giường.

Của người đàn ông gọi là Tổng Kỳ Diễn, có thể hắn quên mang đi...

Không biết tính sao, Cận Từ Kỳ lại liên tưởng đến tình cảnh Tổng Kỳ Diễn lôi kéo lão viện trưởng, cô mím môi, đáy mắt bắt đầu tràn đầy nụ cười nhàn nhạt, cầm lấy áo khoác rồi xoay người bước nhanh đi đến cửa.

Cô cảm thấy mình nên tìm thời gian chính thức cảm ơn vị tiên sinh này một chút vì lần nữa giúp đỡ mình.

Đêm khuya yên tĩnh hành lang không có chút tiếng động nào, khi Cận Từ Kỳ mở cửa phát ra âm thanh cọt két rất nhỏ.

Sau khi cô khép lại cửa phòng chuẩn bị rời đi, quay người lại thì bị bóng người ở trên ghế ngồi công cộng ngoài hành lang thu hút sự chú ý.

Khoảnh khắc đó đáy mắt cô thoáng giật mình, sau đó đáy lòng dâng lên cảm xúc chua xót lẫn ngọt ngào mà không thể dùng lời nói nào hình dung được.

Theo bản năng cô thả nhẹ tiếng bước chân, chậm rãi đi đến gần ghế ngồi, phản chiếu lên vồng ngực chính là hình ảnh thân thể cao lớn của Tổng Kỳ Diễn nằm ngang trên hàng ghế vừa lạnh rét vừa đông cứng.

Trên người Tổng Kỳ Diễn vẫn còn mặc bộ quần áo ban ngày, chỉ là áo khoác bên ngoài hiện tại ở trong tay Cận Từ Kỳ.

Chiếc áo thun lót màu đen có phần xóc xếch, như ẩn như hiện đường vân bắp thịt rõ ràng trên lồng ngực và bụng hắn.

Bởi vì hai chân quá dài mà đặt tùy ý ở trên ghế, vẫn duy trì đáng về lười biếng.

Trong hành lang ánh sáng đèn chân không hơi chói mắt, có lẽ là cảm thấy ngủ không yên, một cánh tay của Tống Kỳ Diễn đặt ở trên mắt, nhờ như vậy ngăn cho ánh sáng làm chói mắt.

Chẳng lẽ anh ta vẫn không rời đi sao? Vẫn luôn.....canh giữ ở bên ngoài như vậy sao?

Cận Từ Kỳ đứng bên cạnh ghế dựa, mắt nhìn xuống khuôn mặt anh tuấn của Tống Kỳ Diễn bị che dưới cánh tay.

Cô nhìn thấy sóng mũi hần cao thẳng và môi mím chặt, còn có cái cảm xung quanh đã xuất hiện râu màu xanh nhạt.

Gió đêm mùa hè phát qua trong hành lang, Cận Từ Kỳ mới nhận ra trên người Tống Kỳ Diễn cũng không có đắp gì.

Cô cúi đầu nhìn áo khoác âu phục cầm ở trong tay mình, không chút do dự lập tức hành động, sau đó cúi thấp người, rón ra rón rén trườn lên trên người Tống Kỳ Diễn.

Áo khoác mới vừa đụng tới thân thể của hần, bàn tay cầm lấy một góc áo khoác âu phục bị một sức lực mạnh mẽ giữ lại.

Còn chưa kịp biết rõ chuyện gì xảy ra, trước mắt Cận Từ Kỳ nhoáng lên, cả người bị lôi xuống tàn nhẫn, bắt nhờ không kịp đề phòng mà ngã về phía trước.

Đợi cô kịp phản ứng, cô đã nằm trong một lồng ngực cường tráng ấm áp.

Cận Từ Kỳ dưới sự hốt hoảng cảnh giác, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đã gặp phải một đôi con ngươi đen hiện đầy tơ máu trong tròng mắt.

Tư thế của Tống Kỳ Diễn cơ bản không có gì thay đổi, hần vẫn nằm ở trên ghế như cũ.

Chẳng qua là hai tay ôm lấy Cận Từ Kỳ thật chặt, dưới mái tóc đen hỗn độn, đỉnh chân mày đen rậm khẽ nhíu lại.

Hần cho rằng là ai đó đến gần, mới có thể ra tay theo bản năng.

Sau khi thấy rõ là vẻ mặt mờ mịt của Cận Từ Kỳ, đường nét ngũ quan vốn lạnh nhạt kiên nghị mới từ từ dịu dàng.

Nhưng vẫn kéo cổ tay của cô thật chặt, lúc đó không biết bởi vì có quên hay không mà chưa bằng lòng buông cô ra.

Cận Từ Kỳ nằm ở trong ngực Tống Kỳ Diễn, cô vẫn duy trì lấy động tác ngẩng đầu, im lặng không dám hít thở, bởi vì cô không thể xem nhẹ một sự thật: môi của họ trong lúc đó cách xa nhau không đến một cm..

Hơi thở thơm như hoa lan, trong đôi mắt trong veo dịu dàng của cô trời đất hoà hợp làm người ta mê say mờ mịt.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ nóng bỏng trên làn môi của Tống Kỳ Diễn truyền tới.

Một centimet này, dường như chính là ranh giới giữa hần và cô, cũng không ai dẫn đầu vượt qua.

Tống Kỳ Diễn chăm chú nhìn sắc mặt ửng hồng của Cận Từ Kỳ không chớp mắt, hô hấp hần trầm ổn dần dần nóng lên, bàn tay nắm lấy cổ tay cô càng siết chặt, nhưng tình yêu khó mà tự kiểm chế nên đi đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tên Tôi Là Doãn Lịch, Không Phải Y Lợi!

Editor: tamthuonglac

Con ngươi đen của Tống Kỳ Diễn rũ xuống hiện lên nhiệt độ nào đó, tay trái của hần chẳng biết từ khi nào đã nắm cầm của cô, lực đạo cực kỳ nhẹ nhàng, dường như lo lắng dùng sức quá sẽ dọa cô chạy mất.

Cận Từ Kỳ hít thở càng chậm chạp, cô cảm nhận được sự thô ráp trên cằm, nhưng không đẩy ra ngay.

Cô chỉ sững sờ nhìn Tống Kỳ Diễn mặt mày anh tuấn không ngừng phóng to trước mắt mình.

Chóp mũi hần rất thẳng quét qua sóng mũi của cô, như có như không vuốt ve, cẩn thận dè dặt thăm dò.

Hơi thở hần nóng hổi phun lên trên gò má cô, như chiếc lông vũ mềm mại chuyển động trên choker quấy nhiễu ở trong lòng cô.

Cận Từ Kỳ nghe được nhịp tim cả hai người họ dồn dập, vững vàng mạnh mẽ như cũ, nhưng cũng không nhận được mà tần suất nhịp đập nhanh hơn.

Thân thể cao to của Tống Kỳ Diễn sắp đến gần phía trước, vừa muốn hôn lên đôi môi mềm mại của cô, một giọng nói vang lên kết thúc tình cảnh:

"Thời tiết lạnh như vậy, các người ở bên ngoài làm gì?"

Cận Từ Kỳ giống như bị một luồng điện đánh trúng, trong nháy mắt từ giữa cơn mê vờn vờn hồ hồ tỉnh táo trở lại.

Cô đẩy Tống Kỳ Diễn ra trong lúc hấn vẫn còn ngây ngẩn, hai gò má có chút nóng lên, đứng thẳng người đồng thời theo tiếng nói nhìn sang.

Hành lang bên kia, Doãn Lịch đang đứng nhíu mày không hiểu, sau đó từ từ đi tới: "Đã muộn thế này vẫn chưa về nhà, Mỗ Mỗ không nhìn thấy em đến nên khóc."

Mỗ Mỗ...trong đầu Cận Từ Kỳ thoáng hiện lên hàng lông mày rũ sụp xuống, gương mặt trái táo bị thương buồn bã.

Trong lòng cô ngoại trừ dâng lên áy náy còn có xót xa ân hận.

Lúc vừa rồi, trong phút chốc Tống Kỳ Diễn thiếu chút nữa hôn cô, cô quên mất chính mình đã thật sự làm mẹ người ta, lại vẫn như một thiếu nữ mười mấy tuổi theo đuổi cái gọi là kích thích.

Loại cảm giác xấu hổ này gián tiếp làm cho Cận Từ Kỳ không biết nên quay đầu lại đối mặt với Tống Kỳ Diễn như thế nào.

"A Lịch làm sao anh biết em ở bệnh viện, anh nói cho người nhà em biết chưa?"

Doãn Lịch như có điều suy nghĩ nhìn sắc mặt lúng túng của Cận Từ Kỳ, thật ra cũng không vì thấy một màn vừa rồi mà rối rắm, liếc mắt nhìn Tống Kỳ Diễn đã đứng dậy mặc xong áo khoác âu phục, quay qua Cận Từ Kỳ nói:

"Phần lớn bệnh viện ở thành phố này Doãn thị đều có tham dự cổ phần, huống chi lúc em bị người ta ôm đi cũng không phải là không có người chứng kiến, về phần người nhà của em không cần lo lắng, anh đã nói với họ là em ở chung một chỗ với anh."

Nghe Doãn Lịch nói đến chuyện mình bị Tống Kỳ Diễn ôm đến bệnh viện, hai gò má Cận Từ Kỳ không khỏi lại nóng rang.

Hình như gần đây cô rất thích mặt hồng tai đỏ.

Cận Từ Kỳ bây giờ cùng trên thương trường mạnh mẽ vang dội, cùng đối thủ cạnh tranh đàm phán mặt không đổi sắc quả thực giống như là hai người.

"Vị này là..."

Cận Từ Kỳ theo tầm mắt của Doãn Lịch mà quay đầu, lại thấy Tống Kỳ Diễn đứng ở phía sau mình.

Dù cho hấn nhìn qua có thoáng lồi thối, nhưng không chút nào tổn hại phong thái mạnh mẽ bao phủ toàn thân hấn.

Cùng cuộc sống sung sướng lớn lên, toàn thân tản mát quý tộc khí Doãn Lịch đứng chung một chỗ, cũng không kíp nhiều cho.

So với cuộc sống lớn lên trong an nhàn sung sướng, đứng chung một chỗ với Doãn Lịch toàn thân tản ra hơi thở quý tộc cũng không kém.

Tống Kỳ Diễn thu lại ánh mắt nóng rực trầm tĩnh dừng lại mấy giây trên người Doãn Lịch, sau đó hơi hơi cong môi:

"Tống Kỳ Diễn... Y Lịch Y tam thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi còn có việc nên phải đi trước."

Tống Kỳ Diễn nói xong, một tay cầm túi quần, lạnh lùng đi lướt qua bên người Doãn Lịch, chỉ là trong khoảnh khắc bước sát qua người nhau, Doãn Lịch đột nhiên xoay người lại nói với Tống Kỳ Diễn:

"Tống tiên sinh, cái chữ kia không đọc là 'Y', đọc là 'Doãn', là Doãn trong phủ doãn, không phải là Y trong Y Lợi."

Trên mặt Doãn Lịch mang nụ cười có thể nói là hoàn mỹ, khi anh vừa dứt lời xong, bước chân của Tống Kỳ Diễn hơi chậm lại, nhưng hấn không dừng hẳn, vẫn tiếp tục đi về phía trước giống như không nghe thấy.

Mặc dù không nhìn thấy biểu hiện trên mặt Tống Kỳ Diễn, nhưng Cận Từ Kỳ không quên chú ý đến giữa trán hấn cơn đỏ nổi lên gân xanh, còn có bàn tay giấu ở trong túi quần chỉ sợ sớm đã nắm thành quyền.

Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng Tống Kỳ Diễn, Cận Từ Kỳ mới quay đầu nhìn Doãn Lịch khóe miệng cong lên:

"A Lịch, là anh có ý?"

Doãn Lịch cúi đầu đối diện ánh mắt của Cận Từ Kỳ, nhíu nhíu mày: "Tiểu Kỳ, tại sao em không nói là anh ta có ý?"

"Tống tiên sinh không phải loại người như anh nghĩ, anh ấy cư xử rất tốt không phải sao?"

Nghe Cận Từ Kỳ thiên vị, Doãn Lịch dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị (ngoài sức tưởng tượng) đánh giá Cận Từ Kỳ.

Rồi lại đưa tay sờ sờ cái trán Cận Từ Kỳ, sau khi xác định cô không phải là bị lên cơn sốt, bắt đầu đi thở dài:

"Tiểu Kỳ khi nào thì em đơn thuần như vậy rồi? Trên đời này có mấy người đàn ông sẽ không có chuyện gì mà ân cần săn đón? Nhất là vị Tống tiên sinh cư xử khéo léo trong miệng em này, chỉ e rằng so với bất kỳ một đứa con cháu nhà giàu nào ở thành phố này cũng khó mà có lời nào nói rõ được."

"Trước đây có phải anh và vị Tổng tiên sinh này có mâu thuẫn sao? Nếu không thì làm sao mà liên tục nhắm vào anh ta?"

Đối diện với Cận Từ Kỳ nhìn chăm chăm đầy nghi vấn, Doãn Lịch khẽ mỉm cười, xoa xoa lên tóc cô: "Một ngày nào đó em sẽ tin lời nói của anh, chỉ mong đến lúc đó em còn cho anh ta đứng là người tốt."

Nhìn qua bộ dạng hoang mang của Cận Từ Kỳ, Doãn Lịch không cần phải nhiều lời nữa, dư quang khỏe mắt cũng vô tình liếc đến phía khúc quanh hành lang, đó là phương hướng Tổng Kỳ Diễn bỏ đi.

"Nhìn cái gì vậy?" Cận Từ Kỳ cùng lúc cũng nhìn về phía khúc quanh hành lang kia không có người nào.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, dạo này, có phải còn có người thích nghe lén hay không." Doãn Lịch sau khi giải thích xong không đếm xỉa tới, cởi áo khoác khoác lên trên vai Cận Từ Kỳ: "Đi thôi, Cận gia có lệnh cấm cửa."

"Đại tiểu thư, ông chủ chờ ngài ở thư phòng."

Cận Từ Kỳ vừa vào cửa đã thấy được đi vú đứng canh giữ ở cửa, mắt nhìn đồng hồ treo tường, gần mười hai giờ khuya.

Biết rõ Cận Chiêu Đông còn đang đợi mình, sau khi vẫy tay ra hiệu cho đi vú lui Cận Từ Kỳ nhẹ tiếng đi lên lầu.

Huyệt thái dương của cô có chút đau lâm râm, chưa bước vào thư phòng, cô cũng đã đoán được sẽ có một trận tranh chấp.

Khi Cận Từ Kỳ đẩy cửa ra, Cận Chiêu Đông đang đưa lưng về phía cửa, hai tay chấp sau lưng đứng cạnh bên bàn viết trước cửa sổ sát đất.

Ánh trăng sáng trong nghiêng vãi đầy sàn nhà, cũng soi sáng thư phòng vốn mờ mịt u ám.

"Mở đèn đi."

Bước chân của Cận Từ Kỳ đi trên mặt thảm lông cừu dày rất nhẹ, vậy mà Cận Chiêu Đông lại biết cô đã tới.

Cô đi tới mở đèn lên, cũng thuận tiện liếc mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, đúng lúc thấy được cửa chính biệt thự Cận gia.

Giây phút này, Cận Từ Kỳ không khỏi hiếu kỳ: cứ như vậy Cận Chiêu Đông đã xác định cô đêm nay có thể trở về?

"Đã trễ thế này mới về tới, ở cùng một chỗ với ai?"

"Cùng A Lịch có một số việc cần nói, nhất thời quên mất thời gian..."

Cận Từ Kỳ còn chưa nói hết, Cận Chiêu Đông bỗng nhiên xoay người, ông vung tay lên, một xấp ảnh chụp rớt ở trên bàn.

"Cùng Doãn Lịch ở chung một chỗ? Với Doãn Lịch cùng một chỗ, vậy những tấm ảnh này từ đâu tới?!"

Trong những tấm ảnh trên bàn, dĩ nhiên đều là hình ảnh Tổng Kỳ Diễn ôm Cận Từ Kỳ.

Ở góc ảnh có in khoảng thời gian ảnh được chụp, rõ ràng cho thấy là từ camera theo dõi ở Phong Kỳ.

Cận Từ Kỳ nhìn chăm chăm tốp năm tốp ba ảnh chụp, trên mặt chưa từng xuất hiện qua kinh ngạc.

Phản ứng như thế nhìn ở trong mắt Cận Chiêu Đông chính là thái độ chống đối, lại càng tức giận:

"Người đàn ông này là ai? Tại sao xuất hiện ở Phong Kỳ, còn bất chấp liêm sỉ mà ôm con ra vào như vậy? Tối hôm qua ra tay đánh thiếu gia Cao gia là anh ta có đúng hay không?"

Cận Chiêu Đông từng bước ép hỏi, Cận Từ Kỳ im lặng chống đỡ, đứng ở đó không nhúc nhích.

"Con cho rằng con không nói sẽ không có chuyện gì sao? Con cho rằng như vậy ta sẽ không tra được anh ta là ai sao? Muốn leo lên bám lấy con gái nhà họ Cận của ta, cũng phải xem anh ta có bản lĩnh này hay không!"

Sắc mặt Cận Từ Kỳ vô cùng bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Cận Chiêu Đông đã bộc phát lửa giận, hé miệng khẽ cười:

"Cha, ngài thực sự cảm thấy tất cả đàn ông kiểu giống như vị thiếu gia Cao gia thích hợp đúng với ý của ngài sẽ thích một người phụ nữ chưa lập gia đình mà đã sinh con hơn nữa không còn trẻ tuổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cận Tử Kỳ Quật Cường

Editor: tamthuonglac

Lông mày Cận Chiêu Đông nhíu chặt: "Lời nói của con có ý gì, cái gì gọi là chưa lập gia đình đã sinh con?"

"Chẳng lẽ sự thật phát sinh không phải đúng như vậy sao?" Khóe miệng Cận Tử Kỳ đưa ra nụ cười tự giễu: "Trên đời vách tường cũng không tránh khỏi bị gió lửa, ngài cho rằng chuyện này có thể lừa gạt nhất thời còn có thể giấu diếm được cả đời sao?"

"Con có ý gì? Con muốn nói cho tất cả mọi người là người thừa kế Cận thị ngay từ lúc bốn năm trước sớm đã mất trí nhớ, hay là muốn nói cho họ biết thiên kim Cận gia luôn tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt thậm chí đã làm mẹ của đứa bé!"

Khuôn mặt Cận Tử Kỳ mang nụ cười châm biếm: "Mang chân tướng đề nén ôm khư khư trong lòng nhiều năm nói ra không tốt sao?"

Nhưng, đáp lại lời cô cũng không phải là sự tán thành của Cận Chiêu Đông mà là những tấm ảnh đập vào mặt cô một cách tàn nhẫn.

"Cận Tử Kỳ, ta đem tất cả hi vọng và tự hào gửi gắm lên trên người của con, con lại định báo đáp ta như vậy sao?"

Cận Chiêu Đông bởi vì quá tức giận mà giọng nói run rẩy:

"Con nghĩ rằng ta không biết? Con oán hận tất cả mọi thứ đã hại con biến thành như bây giờ, cho nên con muốn phá hủy ta, phá hủy Cận gia, phá hủy Cận thị mới cam tâm!"

Cận Tử Kỳ nhắm mắt lại, không nhìn tới sắc mặt tức giận của Cận Chiêu Đông.

Sau đó cô chợt nghe âm thanh buồn bã phát ra nặng nề, cô mở mắt thì chứng kiến Cận Chiêu Đông suy sụp ngồi ở trên ghế sofa.

Ông dùng tay miết giữa lông mày, một mối vô lực: "Cắt đứt việc qua lại với người đàn ông này, sau đó tiếp nhận sự sắp đặt tương thân."

Cận Tử Kỳ lẳng lặng nhìn qua không biết là Cận Chiêu Đông vì quan tâm mình hay đang vì tương lai Cận thị, thật lâu sau, mới nhả ra một câu hỏi thăm:

"Lời nói dối cuối cùng có một ngày sẽ bị vạch trần, cha cảm thấy đến lúc đó con hoặc là Cận thị còn sẽ có đường lui sao?"

Sắc mặt Cận Chiêu Đông khẽ chấn động, ánh mắt bức bách không nhìn tới Cận Tử Kỳ:

"Tương lai khi con lấy chồng, đứa nhỏ sẽ ở lại Cận gia, mẹ của con sẽ chăm sóc thật tốt cho đến khi nó trưởng thành."

Không hổ là người nắm quyền Cận gia, ngay cả nỗi lo về sau cũng vì cô mà xoá bỏ, vậy cô có phải nên nói tiếng cảm ơn hay không?

Cận Tử Kỳ cúi đầu, sự châm biếm từ khóe miệng lan tràn đến đáy mắt, khuôn mặt tràn đầy nét cổ điển ẩn ở trong bóng tối.

"Ngài thực cảm thấy Cao Triều đáng giá để con phó thác cả đời, mà sự sắp đặt của ngài không phải là đẩy con vào trong hố lừa sao?"

Cận Chiêu Đông nghe vậy nhìn về phía Cận Tử Kỳ, nhưng không thấy rõ thần sắc trên mặt cô:

"Lúc còn trẻ người đàn ông sẽ khó tránh phạm lỗi, biết cái thiện sai lầm thì không có điều gì lớn hơn, chỉ cần anh ta về sau đối với con tốt là được."

"Cuộc sống như vậy thật sự sẽ hạnh phúc sao?" Cận Tử Kỳ giống như thì thầm tự nhủ.

Cô lui về phía sau hai bước, khi tầm mắt hướng tới Cận Chiêu Đông, cô nâng mặt lên, mang theo một chút tươi vui, chỉ là cười như vậy thường thường so với không cười còn làm cho người khác khó chịu hơn:

"Chỉ sợ làm ngài thất vọng rồi, con sẽ không để cho Mỗ Mỗ rời khỏi con, nếu như ngài nói xong, con đi ra ngoài trước."

Cận Tử Kỳ lập tức quay đầu đi đến cửa, Cận Chiêu Đông tức giận mà thở hổn hển, ở phía sau áp chế lại âm lượng quả trách:

"Con nhất định phải bước bình như vậy sao? Lúc trước con không nên sinh ra nó, con hại.....nó không ít, cũng hại chính mình!"

Cận Chiêu Đông nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, nhưng sự thất vọng quá lớn làm ông mất khống chế.

Bởi vì xúc động phẫn nộ mà giọng nói trầm bổng lên xuống lay động thật lâu trong thư phòng mãi không đi.

Bước chân Cận Tử Kỳ từ từ chậm dần, đến khi hoàn toàn dừng hẳn, cô vẫn không xoay người lại, mặt hướng ra cửa:

"Năm đó con bắt quá là nghe theo sự lựa chọn của nó mà thôi."

Cận Tử Kỳ giờ tay che lên bụng bằng phẳng, động tác này làm cho Cận Chiêu Đông tức giận đến hai mắt đỏ hồng:

"Lựa chọn của nó? Nó có suy nghĩ sao? Nó có tình cảm sao? Nó dựa vào cái gì mà lựa chọn!"

Cận Chiêu Đông đưa tay quét lên trên bàn trà, chén sứ rơi xuống đất phát ra tiếng va chạm, ông tức giận không kiềm được gào to lên:

"Là chính cô kiên quyết phải sinh ra đứa bé này! Là cô tự mình lựa chọn con đường này! Là trong lòng cô bước bình liều chết đem đường lui của mình

chặn lại!"

"Cô tại sao lại là con gái của ta? Có con gái nhà ai sẽ giống cô làm cho cha của mình thất vọng như vậy?"

Cho dù là tính tình lãnh đạm tại thời khắc này Cận Tử Kỳ cũng không nhịn được nên có chút mất khống chế, cô siết chặt quả đấm của mình, xoay người nhìn Cận Chiêu Đông đang nổi giận, cười lạnh:

"Bởi vì con làm cho ngài thất vọng, cho nên ngài đã quyết định thay cho con rồi không phải sao?"

Đôi mắt Cận Tử Kỳ nhìn chằm chằm Cận Chiêu Đông, nói ra từng chữ một, giọng điệu thông thả lại lạnh như băng:

"Ngài cũng không phải là chưa làm thử qua. Con đây chỉ sợ cả đời đều sẽ không quên nỗi đau đớn của thuốc sảy thai gây ra cho con, từ thân thể đến linh hồn, tràn ngập đau xót, con đau bụng liên tục không ngừng kéo dài ròng rã cả một đêm."

Sắc mặt Cận Chiêu Đông phút chốc tái nhợt, ông không dám tin mà nhìn Cận Tử Kỳ, lại nói không ra lời.

"Sự thật chứng minh, nó thắng. Bất luận ngài đưa ra phương thức tàn nhẫn cỡ nào để giết chết nó, nó vẫn ương ngạnh vẫn tồn tại, hơn nữa còn khỏe mạnh trưởng thành ngoài dự đoán của ngài."

Cận Tử Kỳ đưa tay lau khóe mắt ướt át, giọng nói khàn khàn:

"Con lúc ấy có rất nhiều lo lắng, con sợ hãi nó sau khi lớn lên sẽ hỏi con, mẹ ơi, tại sao mẹ phải giết con. Cho dù là hiện tại, nhìn thấy nó lớn lên con cũng sẽ áy náy, con sợ nó biết được con đã từng vì cái gọi là lợi ích của gia tộc nên không chút do dự đã lựa chọn giết chết nó."

"Cha, con đã từng thử kiên quyết giết chết nó một lần, bây giờ con, lòng cũng kiên quyết giống như khi muốn giết chết nó, con sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ nó, làm cho nó khỏe mạnh vui vẻ trưởng thành."

Nhìn qua Cận Chiêu Đông tức giận đến nỗi cơ thể không ngừng run rẩy, cô nhẹ nhàng cười:

"Vì thế, con sẵn sàng trả giá tất cả sinh mạng của mình."

"Ta tuyệt đối sẽ không cho phép con làm như vậy, sự ngu xuẩn của con sẽ phá hủy Cận thị!"

"Đúng rồi, ngài căn bản chưa bao giờ thực sự quan tâm đến đứa con gái là con đây, bắt quá ngài muốn là dòng họ Cận cùng với Cận thị được lên trên đỉnh vinh quang."

Nụ cười bên miệng Cận Tử Kỳ sâu hơn: "Ngài cũng không phải là vì hạnh phúc của con, cũng không phải là vì mặt mũi Cận thị, ngài chỉ vì chính mình."

"Nếu như đây là ngài muốn, ngài không cần phải liên tục rồi ren chán nản đối với con, ở trong căn biệt thự Cận gia này, không phải là còn có một đứa con gái khác của ngài sao?"

Cô xoay người đi tới cửa, trong khi tay kéo cửa ra, xoay mặt qua lưu lại một câu:

"Mặc dù hiện tại mà nói, cô ấy không phải là con gái ruột của ngài."

Cận Tử Kỳ ra khỏi thư phòng, mới vừa khép cửa lại thì nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Xem ra cô thật sự sắp dồn ép Cận Chiêu Đông đến điên rồi.....

Lưng cô tựa vào trên cửa, ngẩng đầu nhắm mắt lại, mái tóc dài từ bả vai trượt xuống đến eo.

Sau đó giác quan thứ sáu nói cho cô biết có một ánh mắt nào đó nhìn cô chăm chú, Cận Tử Kỳ mở mắt ra, xoay mặt nhìn sang một góc ở giữa hành lang.

Cận Mỗ Mỗ mặc áo ngủ màu vàng nhạt, chân ngắn ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà, bàn tay nhỏ bé đầy thịt đang bế một con gà con màu vàng một mình muốn ngủ, đôi mắt to đen đang nhìn chằm chằm Cận Tử Kỳ đứng ở trước cửa thư phòng.

Tìm Cận Tử Kỳ đột nhiên đau nhói, cô từ từ đi tới, ngồi xổm xuống ở bên chân Mỗ Mỗ:

"Tại sao còn chưa ngủ, chẳng lẽ Mỗ Mỗ muốn ngày mai làm người bạn nhỏ trốn học sao?"

Đầu Cận Mỗ Mỗ dong đưa giống như cái trống lắc, từ trên mặt sàn đứng dậy, mũi sữa thơm mát trên cơ thể nhỏ nhắn mềm mại lão đảo sắp ngã ôm lấy hai chân Cận Tử Kỳ:

"Mỗ Mỗ nhớ Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ và Kỳ Kỳ không thể xa nhau."

Cận Mỗ Mỗ ngước cái đầu nhỏ lên, như con mèo con nhẹ nhàng cọ qua cọ lại trên đùi của cô, dường như còn chê không đủ, lại đem cái miệng nhỏ non mềm hôn lên hai gò má Cận Tử Kỳ:

"Mỗ Mỗ rất thích Kỳ Kỳ, cho nên Kỳ Kỳ với Mỗ Mỗ cùng ở chung một chỗ không rời xa nhau được không?"

Cận Tử Kỳ cúi đầu nhìn ánh mắt lo lắng sợ hãi của Cận Mỗ Mỗ, nhẹ nhàng ôm lấy nó:

"Ừ, Kỳ Kỳ sẽ ở chung một chỗ với Mỗ Mỗ như từ trước đến giờ."

Cận Mồ Mồ không thể chờ đợi được mà vòng lên cổ của cô, cái đầu tròn nhỏ cũng dựa vào vai của cô, trong nháy mắt trên mặt đã tràn đầy hạnh phúc vô cùng vui vẻ:

"Mồ Mồ muốn Kỳ Kỳ mua KFC ăn."

Ánh mắt Cận Từ Kỳ dịu dàng vuốt ve cái đầu dừa hấu của Nó, ủ ấm cho bàn tay nhỏ bé của nó: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống

Editor: tamthuonglac

Cùng Cận Chiêu Đông phát sinh tranh chấp không phải là một hai ngày, Cận Từ Kỳ lúc đầu cũng canh cánh trong lòng càng về sau thì chết lặng. Ngày hôm sau lại cùng nhau dùng cơm trên bàn như cũ, sau đó đi làm giống như không có chuyện gì xảy ra.

Gần đây Phong Kỳ quyết định bắt tay vào quay một bộ huyền nghi phiến(*)《Mù Mất》mà đúng lúc Cận Từ Kỳ là người sản xuất, xem như là người đứng đầu chịu trách nhiệm cao nhất nắm giữ toàn bộ quá trình vận hành hoạt động của bộ phim.

(*)Huyền Nghi Phiến: là một loại hình điện ảnh tạo cho người xem cảm giác lo âu khẩn trương, thường sử dụng tình tiết để cho khán giả trong lúc xem có suy luận nhưng đáp án kết cục thường làm người ta không tưởng tượng được. (Theo Baidu)

Cùng nhân viên công tác liên quan với việc làm phim kết thúc hội nghị, Cận Từ Kỳ sửa sang lại tài liệu, mới vừa bước ra phòng họp, còn chưa đi xa, Tô Hành Phong đã đuổi tới.

"Từ Kỳ, thân thể của em... Có khỏe không?"

Vừa rồi ở trong phòng hội nghị, Tô Hành Phong vẫn nhìn cô chăm chăm, mặt tràn đầy đau lòng và áy náy.

Cận Từ Kỳ đứng lại dứt khoát xoay người, tiếp nhận ánh mắt dò xét của Tô Hành Phong, hé miệng cười cười khách sáo:

"Chỉ là loét dạ dày mà thôi, nghỉ ngơi nhiều một chút là được rồi, nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước."

"Từ Kỳ, hôm đó thực sự xin lỗi..."

Tô Hành Phong mới nói lời xin lỗi ra miệng, Cận Từ Kỳ đã nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu đứng ở một chỗ không xa đang nhìn qua bên này, trong lòng không khỏi nhớ tới những tấm ảnh đêm đó Cận Chiêu Đông ném vào mặt cô.

"Nếu buổi trưa không có việc gì, cùng nhau ăn cơm trưa đi, đúng lúc Chiêu nhi cũng tới công ty."

Ánh mắt Cận Từ Kỳ lướt qua Tô Hành Phong, liếc mắt nhìn bóng hình xinh đẹp kia:

"Có lẽ quên đi, tránh cho đến lúc đó không được tự nhiên."

Tô Hành Phong còn muốn nói điều gì, nhưng Cận Từ Kỳ không cho anh ta thêm cơ hội, đi thẳng đến thang máy.

Cận Từ Kỳ trở lại phòng làm việc, lại phát hiện trên bàn làm việc dư ra một cái đồng hồ đeo tay nam, Tiêu Tiêu tình cờ pha trà đi tới, dùng cầm chỉ chỉ đồng hồ trong tay Cận Từ Kỳ:

"Đó là di vật vệ sinh tìm được dưới bàn, chị Từ Kỳ, lúc nào mà chị mang đồng hồ đeo tay của nam vậy?"

Cận Từ Kỳ im lặng không lên tiếng, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay, sau khi Tiêu Tiêu rời khỏi, lại cầm lên xếp lại đặt bên cạnh điện thoại di động, tựa hồ cô đã biết đồng hồ đeo tay này là của ai.

Đôi khi bản thân cô kịp phản ứng, cô đã bấm một cái số xa lạ trên bàn ghi chép thông tin.

Trong ống nghe truyền đến âm thanh "đồ đồ", Cận Từ Kỳ vừa định cúp điện thoại, bên kia rất nhanh đã bắt đầu nhận:

"Alo, vị nào đây?"

Cận Từ Kỳ nghe được giọng nói Tổng Kỳ Diễn trầm thấp lười biếng không tập trung, cũng không biết nên mở lời như thế nào, cô cúi đầu nhìn đồng hồ nằm trong lòng bàn tay, chuẩn bị sơ sơ một chút mới mở miệng:

"Tổng tiên sinh, là tôi, Cận Từ Kỳ."

Một đầu điện thoại trong phút chốc trầm mặc, ngay cả hít thở cũng cực kỳ nhỏ nhẹ, Cận Tử Kỳ không nhận được đáp lại, nhìn nhìn tín hiệu, sau khi xác định điện thoại còn kết nối, tiếp tục hỏi một câu:

"Tổng tiên sinh, có phải tôi đã quấy rầy đến công việc của anh?"

Khoảng năm giây trôi qua, ông nghe trong truyền đến giọng nói của Tống Kỳ Diễn: "Không có, mới vừa cùng bạn bè từ phòng tập thể thao trở lại, trong lúc rảnh rỗi nên vào ngồi chung cùng uống trà nói chuyện phiếm."

Lúc Tống Kỳ Diễn nói lời này, trợ lý đang đứng ở sau lưng, vừa cầm lấy điện thoại di động vừa cúi người liên tục nhìn xem số liệu phức tạp khó trị trong máy tính xách tay.

Khi hân thoải mái nhàn nhã nói ra cuộc sống thanh thản dễ chịu uống trà nói chuyện phiếm, lập tức tất cả tinh anh trong phòng đang gõ bàn phím đồng thời cùng quay đầu lại nhìn về phía Tống Kỳ Diễn nói dối mặt không đổi sắc, hơn nữa còn tròn to hai mắt.

Khi nào thì con sư tử tánh khí nóng nảy hùng mạnh cũng có thể biến thành con mèo con dịu dàng nuôi ở trong nhà ?

Bên kia Cận Tử Kỳ tựa hồ có chút khản trương, trước đây chưa bao giờ có, cô ngoéo mái tóc dài bên tai một cái, mím môi, đầu óc tư duy chuyển động rất nhanh, tìm kiếm đề tài:

"Tổng tiên sinh hôm nay không đi làm sao? Hình như tôi nghe được tiếng bàn phím, có phải anh không tiện nghe điện thoại hay không?"

"Ah không, có tiếng bàn phím chính là bởi vì bạn tôi ở bên cạnh tôi chơi game."

Bởi vì nửa đêm canh ba một trận điện thoại réo lên nhóm tinh anh đang làm việc khóe mắt giật giật, nhìn màn hình notebook suốt cả đêm đuổi theo số liệu xuất hiện, lại ngó ngó Tống Kỳ Diễn nói dối không cần xé nháp.

Hết lần này tới lần khác bản thân Tống Kỳ Diễn không hề biết, hơn mười người tinh anh đưa ra ánh mắt như đao khinh bỉ, vẫn tiếp tục tán gẫu:

"Tôi gần đây đều không cần đi làm, công ty có kỳ nghỉ hè trong chế độ nghỉ phép, hiện tại tôi còn trong thời gian nghỉ phép."

Lời này vừa nói ra, nhóm tinh anh ở đây chỉ thiếu nước không phun ra một họng máu, khi nào thì ông chủ ban hành kỳ nghỉ hè trong chế độ nghỉ phép, bọn họ tại sao lại không biết?

"Thì ra là như vậy, đúng rồi, Tống tiên sinh, anh có bị mất một cái đồng hồ hay không?"

Tống Kỳ Diễn tỉnh ngộ sau khi được Cận Tử Kỳ nhắc nhở, mới nhìn thấy rõ cổ tay của mình trống trơn, hình như là bị mất đồng hồ đeo tay.

Trong lúc ngẩng đầu, mới phát hiện mọi người trong cả phòng nhìn mình, hắng giọng một cái, xoay người đi đến bên cửa sổ:

"Thế nào? Đồng hồ đeo tay ở chỗ của cô sao?"

"Vâng, Tống tiên sinh khi nào thuận tiện, tôi sẽ đưa qua cho anh nhé."

Tống Kỳ Diễn nhìn không được nhắc lên khóe miệng, một tay cầm điện thoại di động, một tay chống trên cửa sổ thủy tinh, rũ mắt nhìn xe cộ phía dưới lui tới lui lui trên đường quốc lộ, giọng nói vẫn duy trì cảm xúc lạnh nhạt:

"Lựa ngày không bằng trùng ngày, vậy tối nay đi, sáu giờ rưỡi gặp tại Thịnh Thế Hào Đình."

"Tối nay sao?" Giọng nói của Cận Tử Kỳ có chút chần chờ: "Tổng tiên sinh, tối nay tôi có dạ tiệc từ thiện muốn tham gia, nếu không thì tối mai đi, tối mai tôi sẽ đến Thịnh Thế Hào Đình tìm anh."

Mặt Tống Kỳ Diễn trầm xuống, tư thế thoải mái ban đầu thay đổi, giả vờ "A" một tiếng.

Khi Cận Tử Kỳ chuẩn bị cùng hân thương lượng thời gian gặp mặt, hân đột nhiên đáp:

"Tối mai sao? Tối mai tôi rất bận, có thể không có thời gian gặp cô."

Đích xác là người đàn ông có thù nhất định báo thù!

Tống Kỳ Diễn vốn định để cho Cận Tử Kỳ nói vài lời êm dịu, sau đó bản thân mình sẽ bắt đất dĩ đáp ứng tối mai gặp mặt.

Trái lại đầu bên kia điện thoại có một trận huyên náo, Cận Tử Kỳ vội vàng nói:

"Tổng tiên sinh, tôi bên này đột nhiên có một số việc gấp rút, đồng hồ đeo tay không bằng chờ ngày nào đó anh rảnh rỗi sẽ trả lại cho anh."

Tống Kỳ Diễn còn chưa kịp hé miệng nói xong không ngờ điện thoại đã biến thành một hồi tiếng máy bận.

Hân có chút sững sờ, tự gậy nghiệt không thể sống?

Cầm điện thoại di động quay người lại thì chứng kiến một đám người dựng thẳng lỗ tai nghe lén, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo, con tức trong nháy mắt di chuyển:

"Nghe cái gì nghe, xem ra các người làm việc rất nhàn rỗi, tốt lắm, chập tối năm giờ đem phương án cải biến nông trường nước Pháp đặt lên trên bàn viết của tôi, như thế nào, có ý kiến?"

Nhóm tinh anh nhìn sang Tổng Kỳ Diễn dựng râu trũng mắt, cam chịu số phận mà lắc lắc đầu, một lần nữa phấn đấu ở trên bàn phím.

Tổng Kỳ Diễn ném điện thoại di động lên trên ghế sofa, đón lấy ánh mắt ai oán của các nhân viên, đi vào phòng ngủ.

Cũng không lâu lắm, lại từ bên trong thò đầu ra, hướng trợ lý của hân Trâu Hường hỏi:

"Thiệp mời dạ tiệc từ thiện ngày hôm qua đưa tới để chỗ nào rồi?"

Trâu Hường từ trên laptop ngẩng đầu lên, trũng mắt nhìn, hiểu được vật Tổng Kỳ Diễn nói là gì, liền chỉ vào thùng rác:

"Thiệp mời tới hôm qua không phải đã bị Boss anh tiện tay ném vào thùng rác sao?"

Tổng Kỳ Diễn mím chặt khoe miệng, vén tay áo sơ mi lên, bước nhanh đi đến bên cạnh thùng rác, vẫn chưa ngồi xổm xuống mà lục lọi, tiếp theo lại nghe thấy Trâu Hường bổ sung giải thích rõ:

"Sáng nay lúc anh còn đang ngủ, nhân viên vệ sinh đã quét dọn phòng."

(Lời của tác giả: đồ bỏ đi cũng đều mang đi rồi!)

Huyết thái dương của Tổng Kỳ Diễn nhảy lên thành thạch, hân chẳng thêm đôi giày, nhanh chóng xoay người, phá tung cửa đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Anh Ta Không Sai, Bất Quá Không Thể Yêu Em

Editor: tamthuonglac

Dạ tiệc từ thiện nói thẳng ra bất quá là một tấm phiếu chính thương là nơi tổ chức tiệc xã giao cho những nhân vật nổi tiếng.

Đến lúc đó, còn có thể có không ít nữ minh tinh giới văn nghệ sĩ cùng tham dự với một vị phú hào.

Đàn ông là vì thể diện, phụ nữ dĩ nhiên là vì giá trị con người và danh tiếng.

Cận Từ Kỳ không nghe theo lời dận dò của Cận Chiêu Đông thay lễ phục dạ hội làm theo yêu cầu của nhà thiết kế nổi tiếng từ Pháp, sau đó xinh đẹp toả sáng đứng ở trước mặt mọi người.

Cô biết rõ dụng ý của Cận Chiêu Đông, ông hi vọng tới nay cô có thể xem xét đến một anh chàng công tử đứng gia đình danh tiếng.

"Như thế nào đến cũng không gọi điện nói một tiếng cho anh biết?"

Cận Từ Kỳ theo tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Doãn Lịch đi về hướng của mình, mới nhớ tới Doãn gia cũng là một trong những chủ sự tổ chức dạ tiệc.

Doãn Lịch mặc một bộ âu phục Italy màu đen được cắt may thủ công, hoàn toàn vừa vặn với thân hình cao to hoàn mỹ của anh, cổ áo sơ mi trắng nói rộng được thắt một chiếc khăn lụa vàng nhạt, định hình của mái tóc đen cào loạn tùy ý, phối hợp với độ cong nơi khoe miệng như cười như không của anh đã thu hút không ít ánh mắt qua đường.

Doãn Lịch hướng Cận Từ Kỳ nháy mắt một cách ngả ngớn: "Tới nay xem ra chúng ta cũng phải kề vai chiến đấu !"

Cũng như kỳ vọng của Cận Chiêu Đông, những trưởng bối Doãn gia cũng hi vọng Doãn Lịch có thể ở trong yến hội tìm được một vị hôn thê.

Cận Từ Kỳ chỉ thoáng cười nhạt, ăn ý mà khoác lên khuỷu tay của anh tùy ý để anh dẫn dắt cùng đi vào.

Nhưng hai người mới vừa bước vào sảnh tiệc, Doãn Lịch đã bị đám bạn thanh niên lôi đi chơi.

Mượn danh nghĩa ôn chuyện cũ nói chuyện phiếm để giao tiếp, nhân cơ hội Doãn Lịch được giới thiệu với vài vị thiên kim tướng mạo đều thuộc thượng thừa, đối diện ánh mắt ám hiệu cầu cứu của Doãn Lịch, Cận Từ Kỳ chỉ khẽ mỉm cười, khéo hiểu lòng người mà lui qua một bên.

Tiếng nhạc du dương tạo cho không khí buổi tiệc hài hoà thanh nhã, các khách mời dừng chân nói chuyện với nhau, qua lại không ngớt ở trước bàn ăn, hoa tươi, thức ăn ngon, nhân vật quý tộc nổi tiếng, tất cả hiện ra càng làm tăng thêm sức mạnh cho nhau.

Cận Từ Kỳ đứng trong một góc khuất không thấy được, bụng một ly rượu cocktail, ngẫu nhiên tầm mắt người đối diện nhìn sang thì đáp lại một nụ cười.

Mặc dù cô mất trí nhớ, nhưng đi qua ứng phó với trường hợp này lại rất thành thạo.

Cô tin tưởng mình ngày trước việc uống rượu và lễ nghi xã giao nhất định hao tổn không ít thời gian.

Cận Từ Kỳ đang xuất thần, đột nhiên ở cửa sảnh tiệc truyền đến một trận ồn ào, gần như thu hút sự chú ý toàn bộ hội trường.

Trong nháy mắt đó ở nơi tiệc rượu lịch sự tao nhã này tạo nên náo động ảnh hưởng khác thường, ban đầu vốn chủ trương an phận chờ đợi quay phim chụp ảnh buổi dạ tiệc, toàn bộ ký giả đã cầm lấy camera chạy về phía cửa.

"Hình như là người thừa kế Tổng gia đến đây..."

"Bên cạnh anh ta chính là vị Nhị tiểu thư Cận thị Kiều Niệm Chiêu? Hai người đứng chung thật là xứng!"

"Lúc trước cùng Tô Hành Phong đính hôn không phải là Đại tiểu thư Cận gia....."

Vốn đang đỉnh đặc mà nói hai vị khách mời khi nghiêng mắt nhìn thấy Cận Từ Kỳ bên cạnh, lập tức cảm như hén, che miệng rời đi.

Cận Từ Kỳ thu lại tầm mắt hơi cong khóe môi, bàn tay nắm ly rượu cũng khẽ siết chặt, nói hoàn toàn không chút để ý là giả.

Dù sao người đàn ông kia đã từng rất có thể là người đàn ông của cô, mặc dù cô đã đánh mất kí ức về anh ta.

Cửa ra vào, giữa ngàn sao vây quanh trắng, Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu chậm rãi đi đến.

Nam thì toàn thân âu phục màu cà phê đậm, tác phong cao quý anh tuấn, khi đi đến chỗ nào mà dừng lại, liền mang đến cho người ta không khí ấm áp ổn trọng.

Nữ thì khí chất thanh lệ, xinh đẹp giống như hoa bách hợp nở rộ, dáng người cao gầy linh lung không chệ vào đâu được.

Hai người đứng chung một chỗ, Kim Đồng Ngọc Nữ cái từ này giống như đặc biệt vì họ mà sáng chế ra.

Bọn họ, rất xứng đôi.

Điều này không chỉ có Cận Từ Kỳ nhận thấy mà tất cả mọi người ở đây cũng chung nhận thức như vậy.

"Ngàn vạn lần đừng có nói cho anh biết, em bây giờ đang hối hận."

Bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nam treu chọc, Cận Từ Kỳ chuyển mắt thì nhìn thấy Doãn Lịch, ly rượu của anh cộng vào ly của cô một cái, hứng thú nhấp một hớp nhỏ, híp mắt nhìn ra cửa nói:

"Anh lại cảm thấy bọn họ rất xứng, nòi nào đây vùng này, chờ nhìn anh ta hối tiếc là được."

Trong giọng nói của Doãn Lịch khi xem cuộc vui đầy mỉa mai, "Anh ta" kia Cận Từ Kỳ dĩ nhiên đoán được là ai, cô lắc lắc đầu:

"Đây là chuyện tình cảm của người khác, cùng chúng ta chẳng có gì dính dáng, chỉ bằng nghĩ đến những chuyện thực sự có chút ít ý nghĩa."

"Nếu quả thật có một ngày như vậy, Tô Hành Phong phát hiện người mình thật sự thích thật ra là em, Kiều Niệm Chiêu bất quá là thể thân mà những năm qua anh ta tìm kiếm an ủi, em sẽ cho anh ta cơ hội không?"

Động tác uống rượu của Cận Từ Kỳ dừng lại, ngay sau đó lại khôi phục như cũ, liếc ngang Doãn Lịch giễu cợt:

"Lấy ở đâu ra 'nếu như' nhiều như vậy."

Lại phát hiện vẻ mặt Doãn Lịch nghiêm túc, Cận Từ Kỳ cũng thu lại ý cười, rồi ngang hàng trịnh trọng nhìn lại anh:

"Tô Hành Phong không sai, bất quá anh ta không thương em mà thôi, Kiều Niệm Chiêu không sai, cô ấy bất quá là người anh ta yêu mà thôi, em cũng không sai, nhưng bất quá anh ta không thể yêu em mà thôi."

"Cận Từ Kỳ."

Mấy năm qua đây là lần đầu tiên Doãn Lịch gọi cô cả họ lẫn tên, mắt Cận Từ Kỳ lộ ra khó hiểu, Doãn Lịch lại xúc động mà than nhẹ:

"Sai là sai ở chỗ anh ta không thấy rõ lòng của mình."

.....

"Oa! Đây là nhẫn cầu hôn của Tô tổng sao?"

"Ngón áp út của Tô tổng cũng có một chiếc nhẫn, xin hỏi nhẫn hai vị đeo là một cặp phải không?"

"Đây có phải là báo hiệu sắp tới ngày kết hôn của hai vị?"

Trong lúc vấn đề của Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu liên tục nổ tung, đèn flash loang loáng rầm rắc không ngừng.

Cận Từ Kỳ đứng ở nơi đó nhìn hai người dưới ánh đèn sáng rực ôm nhau ngọt ngào, hé môi cười cười, nhưng khi xoay người không cẩn thận đứng lúc va vào người bồi bàn vừa đi qua.

Ly tách trong khay ngổn ngang, thức uống nghiêng vẩy vào cổ tay Cận Từ Kỳ, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống.

"Niệm Chiêu là người tôi muốn quý trọng nhất...."

Kèm theo tiếng nói trầm thấp dễ nghe của Tô Hành Phong là tiếng thủy tinh rơi xuống đất vang lên trong trẻo, không khí sảnh tiệc vừa nói vừa cười khoan khoái đột ngột bị cắt đứt, trong phút chốc sau khi yên lặng thì rồi rít theo tiếng nhìn lại.

Khay rượu rơi trên mặt đất, cánh tay Cận Tử Kỳ bị rượu làm ướt đầm, may mà quần áo chưa bị dính bẩn, khi mọi người ở trước mặt nhìn sang, cô đang được Doãn Lịch ôm vào trong ngực.

"Có sao không?" Doãn Lịch móc ra khăn tay mang bên mình giúp cô lau vết rượu.

Tiêu điểm của truyền thông ký giả trong nháy mắt dời đi một bộ phận, có một số camera đang len lén chụp ảnh.

Tô Hành Phong nhìn qua Cận Tử Kỳ hơi có vẻ chật vật, đôi mắt ôn hòa thâm trầm ngẩn ra, lời nói bị cắt đứt nghẹn lại trong yết hầu, rốt cuộc phát không ra tiếng.

Kiểu Niệm Chiêu nét mặt vốn tươi cười hạnh phúc nhưng khi Tô Hành Phong nuốt xuống lời vừa định nói thì cứng đờ, đặc biệt là từ tầm mắt Tô Hành Phong chứng kiến Cận Tử Kỳ cách đó không xa đánh đổ ly rượu, tay vòng quanh Tô Hành Phong chặt chẽ.

"A Phong, chân em hơi mệt, chúng ta đi qua bên kia đi."

Thân mật ủy khuất nũng nịu, thành công một lần nữa kéo sự chú ý của Tô Hành Phong về đến trên người mình.

Tô Hành Phong dời đi ánh nhìn chăm chú đến bóng dáng thon gầy kia, khảy tóc mai của Kiểu Niệm Chiêu đến sau tai: "Được."

Giữa ánh mắt hâm mộ của mọi người, Kiểu Niệm Chiêu kéo Tô Hành Phong vào bàn, nhưng trong phút chốc dư quang nơi khóe mắt lại liếc một chút về phía Cận Tử Kỳ, đáy mắt thoáng mơ hồ hiện lên không cam lòng.

Cửa phòng yến hội một lần nữa khôi phục thông suốt, phóng viên vốn đang bát quái về mối quan hệ giữa Cận Tử Kỳ và Doãn Lịch cũng bị xua tan.

"Em đi toilet rửa sạch một chút."

Cận Tử Kỳ tách khỏi sự diu dờ của Doãn Lịch, khiêm tốn đi đến toilet để sửa sang lại, nhưng vừa đi ra phòng tiệc lại bị người phụ nữ trung niên xinh đẹp xông tới gọi lại: "Tử Kỳ, đã lâu không gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Một Ngàn Vạn, Mời Ai Cùng Nhảy?

Editor: tamthuonglac

Nếu như nói trên thế giới này sau khi mất trí nhớ người mà Cận Tử Kỳ không muốn gặp qua nhất, đó chính là người có quan hệ với Tổng gia và dính líu đến Tô Hành Phong: Tổng Nhiệm Cẩm — mẹ của Tô Hành Phong.

Bên trong quầy cà phê cạnh phòng tiệc, Tổng Nhiệm Cẩm ngồi trông thật tao nhã, cho vào trong tách cà phê hai viên đường, sau đó ngẩng đầu nhìn Cận Tử Kỳ đang ngồi đối diện.

Cận Tử Kỳ chỉ cần một ly nước ấm, ngồi lẳng lặng, mặc cho Tổng Nhiệm Cẩm tùy ý quan sát.

Ngoại trừ trước đây vài lần gặp Tổng Nhiệm Cẩm tại bệnh viện đến chịu lỗi sau khi cô bị tai nạn xe, sau đó hai người lại cực ít có cơ hội chạm mặt, mặc dù thấy xa xa, hai bên cũng sẽ ăn ý làm như không thấy.

"Tử Kỳ, những năm qua cũng không thấy cháu tới Tổng gia chơi, ông rất nhớ cháu!"

Tổng Nhiệm Cẩm cố gắng muốn biểu hiện dịu dàng thân thiết một chút, đáng tiếc những năm qua quen vênh mặt hất hàm sai khiến nhất thời hồi lâu há có thể thay đổi, nụ cười trên mặt mới vừa nặn ra thì đã gượng gạo.

Cận Tử Kỳ phảng phất như không thấy Tổng Nhiệm Cẩm không được tự nhiên, cười khẽ một chút, miệng nhấp nước ấm:

"Phiền Tổng lão còn nhớ rõ tôi, xin phu nhân thay tôi hỏi thăm sức khỏe Tổng lão."

Đối với việc Cận Tử Kỳ xưng hô phôi sạch quan hệ, Tổng Nhiệm Cẩm cũng không quá mức chú ý, miệng hóp nhẹ cà phê rồi mở miệng: "Chóp mắt một cái bốn năm đã trôi qua rồi..."

Cận Tử Kỳ gạt nhẹ đầu, yên lặng chờ đoạn sau.

Đối với Cận Tử Kỳ phối hợp Tổng Nhiễm Cầm nở nhẹ nụ cười, mặc dù đang được bảo dưỡng, khóe mắt vẫn có chút ít nếp nhăn:

"Đi nghe ba cháu nói đêm nay cháu cũng tới, nghĩ đã thật lâu rồi không gặp cháu liền mặt dày mày dạn cùng A Phong đến đây."

Cận Tử Kỳ cũng ngược mắt nhìn bà, không quên mỉm cười nhưng không mở miệng.

Tổng Nhiễm Cầm ngay từ đầu còn vì Cận Tử Kỳ yên lặng mà hài lòng, lúc này lập tức phát hiện không thích hợp.

Bà nói một tràng, Cận Tử Kỳ lại không lên tiếng, ngược lại cười tủm tỉm nhìn mình như đang xem xiếc khi.

Không khỏi có chút lúng túng nên cười khan một tiếng: "Cháu xem đứa nhỏ này, như thế nào cũng không nói chuyện, cùng đi Cầm xa lạ vậy sao?"

Khả năng đặc biệt nhất của Tổng Nhiễm Cầm chính là hai mắt, nếu không phải Cận Tử Kỳ từng trong lúc vô tình chính tai nghe được, e rằng hôm nay thái độ đối đãi với Tổng Nhiễm Cầm cũng không đến nỗi xa lánh như vậy.

Cận Tử Kỳ đem ly nước tràn đầy đặt lại trên bàn: "Thời tiết hanh khô, cổ họng không được khoẻ lắm, khiến cho phu nhân chê cười."

Tổng Nhiễm Cầm nghe lý do này có độ tin cậy cực thấp, cố làm ra vẻ lượng thứ mà cười cười, tiếp tục nói:

"Tử Kỳ cháu năm nay đã hai mươi tám rồi? Năm tháng thật sự là không buông tha người nào, về sau có tính toán gì không?"

Cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính...

"Không có dự định gì hay," Cận Tử Kỳ không muốn nói lời dư thừa: "Trước kia trải qua như thế nào, hiện tại và tương lai cũng trải qua như thế."

Nụ cười trên mặt Tổng Nhiễm Cầm cứng đờ, nhưng ngay sau đó lại vừa cười vừa nói: "Tử Kỳ xem ra là cháu muốn một mình đảm đương làm một nữ cường nhân, thật cũng không tệ..."

Trầm mặc phủ xuống, không khí cũng thay đổi trở nên lạnh cứng, cuối cùng vẫn là Tổng Nhiễm Cầm thiếu kiên nhẫn, nhìn chằm chằm nét mặt của Cận Tử Kỳ, chán chờ một lát lên tiếng: "A Phong tuổi cũng không còn nhỏ, nên lập gia đình để ổn định an bình lại."

"Phu nhân dường như tìm nhầm người để nói những lời này, nếu như là muốn thúc giục hôn sự, cần phải đi tìm Kiều tiểu thư, nếu là muốn bàn bạc hôn lễ, thế thì nên đi tìm cha của tôi sẽ tốt hơn."

Kiều tiểu thư? Ba chữ này giống như vổ một cái tát lên trên mặt Tổng Nhiễm Cầm.

Giọng điệu của Cận Tử Kỳ xác định rõ cho bà biết, cô từ đầu đến cuối cũng không thừa nhận thân phận tiểu thư Cận gia của Kiều Niệm Chiêu.

Tổng Nhiễm Cầm không nghĩ tới mấy năm qua Cận Tử Kỳ sẽ trở nên khó gần như vậy, hơi giật mình, đáy lòng cũng dâng lên không vui.

Nghĩ mình nói như thế nào cũng là con gái của nhà giàu số một, tại sao lại bị con nhóc này nuốt chửng gấu gao!

Cận Tử Kỳ dám lớn lối như vậy, bất quá là ý vào chút á náy kia của Tổng gia đối với Cận gia.

Nghĩ như thế, về mặt Tổng Nhiễm Cầm cũng không ôn hoà như trước, bắt đầu bộc lộ dáng vẻ kiêu ngạo của phu nhân giàu có, bỏ bớt lời khách sáo, lên tiếng gọn gàng dứt khoát:

"Những ngày qua A Phong và tiểu Chiêu luôn luôn mâu thuẫn ồn ào, về phần vì cái gì, Tử Kỳ cô so với ai khác cũng đều rõ ràng."

Cận Tử Kỳ thoáng nhìn bà xa xăm: "Vì cái gì tôi so với ai khác đều rõ ràng?"

Tổng Nhiễm Cầm lập tức cứng họng, vốn chuẩn bị tốt một tràng lời nói nhưng cũng vô hiệu, một hồi lâu sau mới mở miệng:

"Mặc dù cô và A Phong trước đó có hôn ước, nhưng bây giờ cùng nó có hôn ước chính là em gái cô, như thế nào cũng nên kiêng dè một chút."

"Chi sợ người có chút hiểu lầm," Cận Tử Kỳ khẽ mỉm cười: "Nếu như lúc trước tôi đã lựa chọn hủy bỏ hôn ước, trong đầu cũng sẽ không ôm lấy ý niệm cùng Tô tổng gương vỡ lại lành."

Sắc mặt Tổng Nhiễm Cầm đã trở nên khó coi, nhưng vẫn là không muốn bị Cận Tử Kỳ chèn ép tiếp:

"Tử Kỳ, một đoạn tình cảm có vấn đề cũng không phải chỉ một người chịu trách nhiệm, A Phong và tiểu Chiêu là hai bên đối với nhau đều có tình cảm (lưỡng tình tương duyệt)."

Lại là câu này, bốn năm nay cái cớ Cận Tử Kỳ nghe được nhiều nhất chính là câu này!

Cận Tử Kỳ vẫn đứng dậy, mắt nhìn xuống Tổng Nhiễm Cầm đang ngẩng đầu lên cau lại lông mày nhìn mình, mỉm cười hỏi nhỏ:

"Cho nên phu nhân cho rằng lấy danh nghĩa tình yêu có thể không kiêng nể gì cả sao? Như vậy, nếu có một ngày, ai đó cùng chồng của phu nhân lưỡng tình tương duyệt, phu nhân, người lại sẽ nhượng bộ như thế nào?"

Biểu tình trên mặt Tổng Nhiễm Cầm trong phút chốc đóng băng.

Cận Tử Kỳ cuối cùng hướng đến bà cười một tiếng, gạt nhẹ đầu chào tạm biệt, ưu nhã xoay người rời đi.

Cả khuôn mặt Tống Nhiễm Cầm xanh đen, chò Cậ Từ Kỳ biến mất ở khúc quanh, tức giận đến nỗi một tay quét ngang lên trên bàn cà phê.

Cùng Tống Nhiễm Cầm nói chuyện với nhau cụt hứng không vui, khi Cậ Từ Kỳ trở lại phòng yến hội, dạ tiệc từ thiện đã chính thức bắt đầu.

Doãn Lịch ngồi ở trong hàng khách quý của bữa tiệc, chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh, sau khi Cậ Từ Kỳ ngồi xuống, không chút để ý nói:

"Vận mệnh chính là như vậy, người anh càng không muốn nhìn thấy lại càng dễ dàng nhìn thấy, nói dễ nghe chút là duyên phận, nói khó nghe chút đúng hơn là xui xẻo."

Cậ Từ Kỳ theo hướng cái cằm của Doãn Lịch chỉ chỉ mà nhìn về phía trước, phát hiện Kiều Niệm Chiêu ngồi ở vị trí ngay phía trước cô.

Cùng so sánh thì bên cạnh Cậ Từ Kỳ chỉ có Doãn Lịch, bởi vì Tô Hành Phong tạm thời rời đi, ngồi đây bên cạnh Kiều Niệm Chiêu là con ông cháu cha nhà giàu, tiếng cười khê đùa vui hơn hờ trở thành trung tâm chú ý của buổi tiệc.

"Cuộc sống uốn mình theo người như thế này không mệt mỏi sao?"

Cậ Từ Kỳ tiếp nhận thức uống do bồi bàn đưa tới, cũng học theo bộ dạng của Doãn Lịch chậm rãi nói:

"Có lẽ là cô ta không cam lòng."

Doãn Lịch quay đầu nhìn cô, sau đó một lần nữa mở to mắt nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu trên mặt đang ngượng ngùng điềm tĩnh cười:

"Vậy em thì cam chịu rồi?"

Cậ Từ Kỳ cười mà không nói, Doãn Lịch cũng không nói thêm lời nào, nhấp một hớp rượu đỏ trong tay.

"Tôi nay tôi muốn mời một đối tác nữ xinh đẹp nhất cùng đến đây góp phần cho việc quyên tiền từ thiện của chúng ta, không biết mọi người muốn đề cử vị nào đây?"

Giọng nói ngọt ngào của người điều khiển chương trình vang lên giữa nền âm nhạc vui vẻ, sau đó là tiếng vỗ tay phụ họa phát ra theo phép lịch sự.

"Xem ra cô em này đích thực là khôn khéo."

Doãn Lịch hí một nửa mặt, chân dài tùy ý vắt chéo, nghiêng ngả cười nhạo một tiếng.

Lời Doãn Lịch còn chưa dứt, Cậ Từ Kỳ đã nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu đang tiến lên sân khấu trong tiếng đề cử của mọi người.

Kiều Niệm Chiêu ngũ quan tinh xảo trang điểm nhẹ nhàng mang theo nụ cười trẻ trung, mặc một bộ váy dài lông ngỗng màu vàng nhạt kéo dài trên đất, dáng người uyển chuyển, cổ đeo một sợi dây chuyền hồng bảo thạch (Ruby) sáng lung linh, dưới ánh đèn sáng ngời, toàn thân tỏa ra hào quang chói lọi.

"Trên TV Kiều tiểu thư cũng đã xinh đẹp khiến người khác hâm mộ, hiện tại bản thân đứng trước mặt tôi, thật sự để cho tôi không biết nên hình dung sự xinh đẹp này như thế nào!"

Cô nàng điều khiển chương trình ca ngợi một cách máy móc, Kiều Niệm Chiêu gò má phấn hồng, nhận lấy micro, giọng điệu khiêm tốn mà ngọt ngào:

"Có thể trở thành nữ thần may mắn của dạ tiệc từ thiện đêm nay, là vinh hạnh của tôi."

"Cảm ơn Kiều tiểu thư phối hợp, sau đây chúng ta đi đến phần quan trọng kế tiếp, khác với việc quyên tiền từ thiện bán đấu giá so với trước đây, lần này chúng ta sẽ áp dụng phương thức đấu giá để cạnh tranh khiêu vũ, các vị đang ngồi kia ai ra giá cao nhất, đêm nay Kiều tiểu thư sẽ cùng với người cống hiến nhiều nhất đi ra ngoài trước!"

Trong khi người điều khiển chương trình giới thiệu chi tiết sinh động, lập tức phía dưới đã nhiệt tình vỗ tay giống như trời mưa.

Có thể bởi vì Tô Hành Phong không ở đây, không ít các anh chàng công tử nhà giàu đều nhìn Kiều Niệm Chiêu xinh đẹp mà chọn rộn, chuẩn bị bắt đầu cạnh tranh đoạt lấy vị trí hạng nhất để mở màn khiêu vũ.

"Hai mươi vạn!"

"Chu công tử của Công thương nghiệp Đình Phong ra giá hai mươi vạn mời tiểu thư Kiều Niệm Chiêu cùng khiêu vũ, còn ai nâng giá hay không?"

"Ba mươi vạn!"

"Ba mươi lăm vạn!"

"..."

Doãn Lịch xoa xoa mí mắt đánh nhau nặng nề, giọng điệu lười nhác: "Tiết mục khuôn sáo cũ rích thế này ai đó lại bày ra."

"Anh không thích mà thôi, có khối công tử thiếu gia nguyện có được một nụ cười của giai nhân."

Cận Tử Kỳ bật cười nhìn ngang Doãn Lịch đang vô cùng buồn chán, sau đó nghe được hàng trước âm thanh tăng giá vang dội:

"Năm mươi vạn!"

"Còn có vị công tử nào muốn tăng giá hay không, nếu là không có, Kiều tiểu thư của chúng ta thuộc về vị tiên sinh này nha?"

Tiếng của cô gái điều khiển chương trình phần khích sục sôi thúc giục vang vọng khắp bầu trời dạ tiệc:

"Không có sao? Thật không có sao? Được, vậy thì chúc mừng vị tiên sinh này..."

"Một trăm vạn!"

Cửa phòng yến hội đang đóng chặt bỗng nhiên bị từ bên ngoài đẩy ra, Tô Hành Phong mặc âu phục màu nâu đậm dáng người cao ngất đứng ở giữa cửa, "Một trăm vạn" kia xuất ra từ miệng của anh ta.

Tô Hành Phong ra giá cũng không có bị cho là cố ý khiêu khích, tất cả mọi người đều thiện ý lý giải mà cười.

Kiều Niệm Chiêu thận thùng ním môi cười, lúm đồng tiền nhẹ nhàng lộ ra, sau đó ánh mắt nhanh chóng hướng về phía Tô Hành Phong, trong đôi mắt đẹp lóe ra chính là ánh sáng ngọt ngào mà kiều ngao.

"A Lịch, thời khắc này có phải em nên nhò xuống hai giọt nước mắt hay không?"

Cận Tử Kỳ nhìn Kiều Niệm Chiêu mặt mũi tràn đầy hạnh phúc từ từ bước tới gần Tô Hành Phong, chột cười nói tự nhiên.

Doãn Lịch mới phát hiện xung quanh bốn phía đang tập trung ném cho họ ở bên này các loại ánh mắt, đồng tình, mỉa mai, thương tiếc...

Anh nhìn về phía khoe miệng Cận Tử Kỳ chứa đựng ý cười, lông mày nhú lên: "Không muốn cười cũng không ai cưỡng ép em." Hơi ngừng lại, giọng điệu buồn lòng: "Loại tình tiết câu huyết trong phim truyền hình này ngược lại em đã xem không ít..."

Nụ cười bên miệng Cận Tử Kỳ sâu hơn: "Nếu tất cả mọi người đã muốn nhìn, em vì cái gì không đáp ứng một chút? Có lẽ, khiến cho tất cả mọi người nghĩ rằng em còn mê luyến Tô Hành Phong, có thể giúp em thoát khỏi việc tương thân khùng khiếp."

Lúc nói lời này, cô đã đứng dậy, ở dưới vô số ánh mắt, lại đột ngột đứng lên như vậy.

"Em đi nhà vệ sinh một tí."

Cận Tử Kỳ thân nhiên tiếp nhận tất cả ánh nhìn chăm chú, cô vừa mới cầm lấy túi xách tay và xoay người, giữa nền nhạc dịu êm du dương đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp gọi cảm hơi có vẻ lười biếng:

"Một ngàn vạn!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Một Ngàn Vạn, Cô Ấy Đáng Giá

Editor: tamthuonqlac

Nhảy ra mức giá kinh người khiến toàn hội trường chấn động, chớp mắt sau khi tiếng ồn ào náo động phát ra thì cuối cùng tĩnh mịch lặng ngắt như tờ.

Từ một trăm vạn trực tiếp nhảy giá lên đến một ngàn vạn, rốt cuộc cần có bao nhiêu tài sản mới có thể ra tay xa xỉ đến nước này?

Trong khi đám khách khứa đứng ngoài xem xì xào bàn tán, tất cả không ai bảo ai cùng nhìn về phía thang lầu xoắn ốc nguy nga lộng lẫy kia.

Đôi giày da của nam đen bóng vững vàng đặt lên trên bậc thang, từng bước từng bước, giống như giẫm theo nhịp tim của mọi người mà đi đến.

Khi hần đi qua chỗ rẽ thang lầu, đập vào tầm mắt mọi người chính là một khuôn mặt anh tuấn không hề quen thuộc.

Cận Tử Kỳ hơi ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn thì kinh ngạc nói không ra lời, anh ta tại sao lại ở chỗ này?

Tổng Kỳ Diễn giờ phút này toàn thân quần áo màu đen nghiêm chỉnh cắt may cực kỳ vừa người, mặc dù sắc thái ám trầm bảo thủ, nhưng mà cả người hần lại thật giống như kim cương bao phủ trong bóng đêm, lấp lánh rạng rỡ.

Thân hình hần có thể nói có tỷ lệ hoàn mỹ dưới ánh sáng đèn pha lê được phác họa vô cùng tinh tế.

Xưa nay là người không chải chuốt sửa soạn khuôn mặt, đêm nay râu ria lại đặc biệt được cạo sạch sẽ, khiến cho hần thoát nhìn càng thêm trẻ tuổi khôi

ngô tuần tú.

Hắn đi xuống bậc thang cuối cùng, thân thể thon dài đứng sừng sững tại đầu cầu thang.

Chẳng qua chỉ vừa đứng ở nơi đó, không nói một lời, khí thế mạnh mẽ của hắn phát ra đã hơn hẳn những người khác.

"Một ngàn vạn, không phải là một ngàn đồng, sao tôi không gặp được một người đàn ông vì mình mà vung tiền như rác nha!"

"Nói cho đúng, Kiều Niệm Chiêu tại sao vạn lại tốt như vậy, trước có Tô Hành Phong phía sau còn có một viên kim cương vương lão ngũ!"

Người bên cạnh thốt thức làm cho tim Cận Tử Kỳ dừng đập, Tổng Kỳ Diễn thích Kiều Niệm Chiêu sao?

Tầm mắt của cô không tự chủ được khóa ở trên người Tổng Kỳ Diễn, bàn tay cầm lấy túi xách đầu ngón tay siết chặt lại một cách vô thức.

"Một... Một ngàn vạn sao? Ha ha... Tiên sinh, ngài xác định đây là giá mà ngài đặt ra?"

Cô gái điều khiển chương trình không dám xác định dò hỏi lần nữa, cả yến hội đều dừng lại lắng nghe người đàn ông xa lạ này trả lời.

Tổng Kỳ Diễn không trả lời, vẫn từ từ bước đi thông thả về phía Kiều Niệm Chiêu.

Dáng vẻ bước đi của hắn như một vị quốc vương, mặc dù hàm chứa sự tùy tiện, nhưng không chút nào giảm sút đi tác phong cao quý ẩn giấu bên trong.

Hắn dừng lại trước mặt Kiều Niệm Chiêu, hai tay tùy ý nhét vào trong túi quần tây.

Kiều Niệm Chiêu nhìn Tô Hành Phong đứng ở phía cửa, trông thấy anh ta cau lại lông mày, trong lòng có một phen giãy dụa, hướng đến Tô Hành Phong cười trấn an, cô không muốn bởi vì tùy hứng mà buông tha cho một ngàn vạn tiền quyền góp này.

Dưới sự chú ý của mọi người ở phía dưới, Kiều Niệm Chiêu nâng mặt ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao to này, khoe môi mướt mà của cô nhẹ cong, bàn tay phải nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn nâng lên trước mặt Tổng Kỳ Diễn, đó là ám hiệu đồng ý lời mời.

Khoe mắt Tổng Kỳ Diễn nhàn nhạt quét qua Kiều Niệm Chiêu, đường nét trên bờ môi hắn giống như là nhàm chán, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, cứ như vậy, trong lúc mọi người đang vô cùng kinh ngạc, vai lướt nhẹ qua bàn tay Kiều Niệm Chiêu đang vẫn còn giờ lên.

Toàn bộ hội trường một lần nữa lại bùng nổ phát ra tiếng sừng sốt, như một làn sóng nổi lên chấn động đánh vào khuôn mặt Kiều Niệm Chiêu cứng đờ khó xử.

Tay của cô quên mất phải bỏ xuống, dường như không cách nào kịp phản ứng theo sự nhục nhã thế này.

Một ngàn vạn, nếu như không phải là vì mời cô khiêu vũ, tại sao phải ra giá một ngàn vạn?

"Nếu như tôi không ra giá, người phụ nữ này cũng sẽ bị một người đàn ông khác mang đi."

Giọng nói Tổng Kỳ Diễn lạnh nhạt xa xăm, mang theo sự thuần thực trầm thấp của phái nam, cũng không có bao nhiêu cảm xúc dao động, nhưng đã khiêu khích tâm tư tất cả khách khứa ở hội trường, một mảnh xôn xao rối loạn.

Cùng suy nghĩ giống như tất cả mọi người, trong mắt Kiều Niệm Chiêu tràn đầy hoang mang, nhưng trong nháy mắt khi xoay người lại sắc mặt chợt tái nhợt.

Bàn tay còn giờ giữa không trung chậm rãi khép lại, cho đến khi nắm thành quả đấm, cô vẫn như cũ dùng sức hết mức.

Trên mặt lúc ban đầu cũng có kinh ngạc đã biến thành oán hận không cam lòng, hàm răng cắn đôi môi được thoa son nước trở nên trắng bệch.

Tổng Kỳ Diễn cách Cận Tử Kỳ ba bước thì đứng lại, hắn đuổi tay phải của mình ra, ống tay áo sơ mi trắng khảm kim cương giá trị xa xỉ hơi lỏng lẻo lấp lánh hào quang rực rỡ.

"Một ngàn vạn, cô ấy đáng giá."

Dưới sóng mũi cao thẳng của hắn, môi mỏng khẽ cong lên, trong mắt là sự rung động dịu dàng vô tận cùng mong đợi.

Cận Tử Kỳ nhìn Tổng Kỳ Diễn chia tay hướng đến mình, kinh ngạc, rất lâu không có động tĩnh.

Mọi thứ tới quá mức đột ngột, cho nên nhất thời cô không thể tưởng được nên dùng vẻ mặt cùng động tác đáp lại như thế nào.

Trong con ngươi đen như mực của Tổng Kỳ Diễn phản chiếu chính là gương mặt của cô, trừ điều này ra không có cái gì khác.

Trong cuộc đời bốn năm này của Cận Tử Kỳ, cô chưa bao giờ gặp qua người đàn ông nào giống như Tổng Kỳ Diễn vậy.

Cô rõ ràng hiểu được khi một người đàn ông sẵn lòng phung phí tiền tài như nước vì một người phụ nữ, như vậy thì sẽ đại diện cho cái gì.

Nhưng ngay khi biết rõ tình huống thực tế, cô không hề sinh ra chán ghét, ngược lại đáy lòng dâng lên chút vui sướng.

Cô cũng không cho rằng đó là vì Tổng Kỳ Diễn giúp cô đem Kiều Niệm Chiêu đắm nát ở lòng bàn chân dưới con mắt bao người.

"Ha ha... Xem ra tối nay điệu nhảy đầu tiên dành cho chúng ta không phải là Cận tiểu thư thì còn là ai!"

Cô gái điều khiển chương trình lúng túng giật giật khoe miệng, bản thân vẫn chuyên nghiệp như thường ngày lo liệu phá vỡ cục diện bế tắc.

"Tổng tiên sinh, có thể anh có điều hiểu lầm về đối tượng nữ dành cho chiến thắng đấu giá khiêu vũ của anh. Đêm nay, Từ Kỳ không khiêu vũ."

Doãn Lịch đột nhiên đi đến phía trước một bước, vừa vận ngón trỏ tầm mắt của Tổng Kỳ Diễn nhìn về phía Cận Từ Kỳ.

Về mặt cười mỉm lạnh thấu xương có hàm ý dò xét cùng đề phòng.

Khi Tổng Kỳ Diễn nghe được lời nói của Doãn Lịch, đáy mắt sâu thẳm thoáng hiện lên sững sờ, nhưng ngay sau đó lại giấu đi mất.

Hắn tỉnh lặng tiến lên đón nhận ánh mắt của Doãn Lịch, khoe miệng chứa đựng độ cong như cười như không, so với Doãn Lịch cũng nhả nhận:

"Doãn Tam thiếu cảm thấy nơi này ngoại trừ cô ấy còn có người phụ nữ nào sẽ làm cho tôi cam tâm tình nguyện bỏ ra một ngàn vạn?"

Tổng Kỳ Diễn nói năng có khí phách hỏi vặn lại, hỏi đến Doãn Lịch không ngừng, còn có cả bất kỳ một số khách tham dự ở đây.

Sắc mặt Kiều Niệm Chiêu càng tái nhợt như muốn rơi lệ, vành mắt ửng đỏ, cuối cùng chịu đựng không nổi khó xử như vậy, xách theo làn váy dài, xoay người chạy thoát đi khỏi tầm mắt của mọi người.

Trong khi bóng dáng Kiều Niệm Chiêu bay sượt qua Tô Hành Phong, Tô Hành Phong mới giật mình hoàn hồn, mắt nhìn thấy Doãn Lịch ngăn trở bóng người kia mới vội vàng đuổi theo Kiều Niệm Chiêu.

Mà Doãn Lịch trong phút chốc tinh thần còn sững sờ, Tổng Kỳ Diễn đã lướt qua thân thể của anh, trực tiếp đi đến trước mặt Cận Từ Kỳ, dứt khoát không chút do dự đưa tay của mình ra, chờ đợi đáp án của Cận Từ Kỳ dành cho mình.

Cận Từ Kỳ ở trước mặt Tổng Kỳ Diễn cao to, cũng chỉ có thể ngước lên, cô nhìn thấy ánh mắt hắn dừng trên người mình từ trong treo lạnh lùng đối với Doãn Lịch biến thành dịu dàng ấm áp, dường như không giống là đang lấy lòng đối trá làm ra vẻ.

Cận Từ Kỳ nhìn chằm chằm ánh mắt Tổng Kỳ Diễn: "Chúng ta trước kia có quen biết hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sáu Mươi Giây, Mang Cô Bỏ Trốn

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn bởi vì thăm dò ý cô mà nhử nhử này, trên mặt cũng gọn sóng nhưng bình tĩnh không sợ hãi.

Thế nhưng trong đôi mắt sâu thẳm của hắn giống như ẩn chứa vô số điều bí mật, khiến cho đáy lòng Cận Từ Kỳ càng phát ra hiếu kỳ rõ rệt.

Chẳng lẽ trước khi cô mất trí nhớ, họ thực sự biết nhau sao?

Cận Từ Kỳ mới vừa mở ra cánh môi, còn chưa phát ra tiếng, trước mắt đột nhiên tối sầm. Ngay sau đó vang lên tiếng thốn thức ồn ào.

Không biết nguyên do bởi vì sao, toàn bộ phòng tiệc bỗng nhiên rơi vào bóng tối.

Nhịp tim Cận Từ Kỳ hơi chậm lại, bởi vì tay của cô trong nháy mắt bị nắm lấy.

Bàn tay hơi lạnh của cô được bao lấy cảm nhận được sự ấm áp khô ráo, sự ấm áp không tên này khiến cho cô trong phút chốc ngừng giãy dụa.

Tầm mắt tối đen không thấy rõ sự vật.

Nhưng trước tiên cô lại biết rõ người nắm tay mình là ai.

Hay là trong lòng cô thực sự luôn luôn khát khao Tổng Kỳ Diễn nắm tay của mình?

"Mạch điện có chút trục trặc, vô cùng xin lỗi, xin các vị chờ trong một phút."

Giọng nữ phát thanh dịu dàng truyền đến trấn an lòng người, phòng yến hội mới từ từ yên ổn bình tĩnh lại.

Một phút đồng hồ, Cận Từ Kỳ căn bản không kịp có thời gian tính toán.

Nhưng cô biết rõ, cô bị bàn tay to mạnh mẽ của Tổng kỳ Diễn nắm lấy chạy đi không biết đâu là phương hướng.

Sáu mươi giây, Tổng Kỳ Diễn một giây cũng không lãng phí, mà cô, một giây tim cũng không ngừng đập dồn dập dữ dội.

Đèn pha lê một lần nữa sáng trong chói mắt như tuyết, toàn bộ đại sảnh được chiếu sáng rực rỡ.

Tất cả mọi người còn đứng nguyên tại chỗ, thế nhưng giây tiếp theo có người phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Người đâu?”

Bọn họ giật mình rồi tụ họp tập trung quan sát nơi ấy, chỉ còn lại một khoảng đất trống, không thấy Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn nữa.

Con đường lân cận khách sạn ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc, sau khi màn đêm buông xuống thành phố đồng thời vì vậy mà im ắng trầm lặng, càng thêm trái ngược với sự lộng lẫy rực rỡ tươi đẹp, phồn hoa ồn ào náo động của cảnh ăn chơi đàng điếm xa hoa trụy lạc.

Cận Tử Kỳ nhìn bóng lưng cao ngất dắt mình đi phía trước, trong lòng không khỏi an tâm

Không vùng vẫy tránh xa, cũng không nắm ngược lại, chẳng qua mặc cho hắn dẫn mình theo như vậy mà đi khắp nơi không mục đích.

Từ yến hội đi ra ngoài, tay của hắn từ đầu đến cuối cũng chưa từng buông cô ra.

Thời tiết đầu thu giữa ngày và đêm nhiệt độ chênh lệch đã có chút rõ rệt, thường thường buổi trưa mặt trời lên cao còn chiếu rọi hừng hực, đến buổi tối mà mặc áo ngắn đi ra ngoài thì lại lạnh thấu xương.

Cánh tay trắng nõn của Cận Tử Kỳ lộ ra trong không khí bởi vì rét lạnh mà bị đông cứng nên bắt đầu nổi lên một lớp da gà.

Nhưng cô không nói ra, chỉ len lén dùng tay trái chà xát cánh tay phải, cố gắng ma sát cho nóng lên để giảm bớt cảm giác lạnh lẽo.

Tống Kỳ Diễn ở phía trước đột nhiên dừng bước lại, Cận Tử Kỳ không chú ý, thiếu chút nữa đụng vào.

Trong khi cô suýt nữa dừng chân, đỉnh đầu một mảnh bóng tối chụp xuống.

Cận Tử Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy lồng ngực áo sơ mi trắng của Tống Kỳ Diễn.

Tống Kỳ Diễn giơ tay lên, mang theo áo khoác tây trang ấm áp khoác lên đầu vai cô.

Toàn thân lạnh buốt trong nháy mắt dịu xuống.

Mười ngón tay Cận Tử Kỳ nắm lấy tây trang trên người, trong lòng một dòng nước ấm cũng theo đó lướt qua, cô vén lên khoe môi.

Tống Kỳ Diễn sau khi cởi xuống tây trang, lại tùy ý cuộn ống tay áo lên, cổ áo hơi hơi rộng mở, ngọn đèn nhá nhem ven đường chiếu lên tổng thể đường nét dứt khoát trên gương mặt hắn phát ra càng sắc bén.

Tầm mắt Cận Tử Kỳ từ trên tây trang di chuyển, lơ đãng nghiêng mắt nhìn thấy cổ tay trái của Tống Kỳ Diễn trống không.

Đột nhiên, cô giống như là nhớ tới cái gì, lần nữa ngẩng đầu nhìn Tống Kỳ Diễn cười cười tiếc cười:

"Nếu như biết rõ Tống tiên sinh đêm nay trở lại, tôi nhất định sẽ đem đồng hồ đeo tay tới."

Tống Kỳ Diễn nghe vậy cúi đầu nhìn cổ tay của mình, lại nhìn đến nụ cười của Cận Tử Kỳ dưới ánh đèn nhu hòa:

"Ban đầu đúng là tính không đến, sau đó không ngăn nổi lời bạn bè thuyết phục nên tôi xem một chút, tôi cũng không nghĩ tới chỗ này lại gặp được Cận tiểu thư như vậy."

Cận tiểu thư, ba chữ quán tại đầu lưỡi, kêu lên thật không hề dễ chịu...

"Tống tiên sinh thường xuyên tham gia quyền góp từ thiện sao?"

Nhớ tới trong yến hội Tống Kỳ Diễn mở miệng đưa ra giá một ngàn vạn, Cận Tử Kỳ không khỏi chống lại đôi mắt đen như mực về kia, nhưng lại thấy không rõ cảm xúc sâu lắng trong mắt của hắn.

Tống Kỳ Diễn bị ánh mắt trong suốt của Cận Tử Kỳ nhìn không ngừng, nhất thời có chút cảm giác đứng núi này trông núi nọ, nhưng vẫn như cũ mạnh mẽ chống đỡ vững vàng, mặt không đổi sắc đáp:

"Một tháng cũng một hai lần như vậy, xem như vì xã hội mỗi người cần cố gắng trợ giúp một phần năng lực."

Xưa nay chưa từng thấy người vắt chày ra nước, rán sành ra mỡ lại biến thân làm nhà từ thiện đại nhân đại nghĩa, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nói dối thật trôi chảy.

"Hãng truyền thông Tài chính và Kinh tế quốc tế nổi tiếng《Forbes》vào cuối tháng lần đầu tiên long trọng tuyên bố danh sách người giàu có năm qua ở khu vực Châu Á..."

Xa xa trên màn hình LED to lớn bên trên toà cao ốc đột nhiên bắt đầu phát ra bản tin tức Tài chính và Kinh tế, Cận Tử Kỳ theo tiếng nhìn sang, khi nhìn thấy nữ chủ trì chương trình toàn thân mặc trang phục OL nghiêm chỉnh khó nén cảm xúc hưng phấn mong đợi.

"Theo một trong giới từ đại tạp chí Tài chính và Kinh tế《Tuần San Thương Mại》tổ chức đánh giá tài sản của những người giàu có nhất, năm gần đây vị trí Top mười người giàu có được bình chọn luôn luôn ổn định trước kia chắc chắn xảy ra biến động..."

"Có được câu lạc bộ Golf xa hoa nhất ở mười lăm quốc gia trên toàn thế giới, định mức kinh doanh của năm rất cao ước chừng gần một trăm triệu đô la Mỹ, dưới danh nghĩa thị trường sản xuất công nghiệp gần như đã thâm nhập đến các quốc gia toàn cầu, người này có được vốn ròng hàng tỷ đô la, bản thân có cơ hội tiến lên Top mười nhà tư bản công nghiệp trẻ tuổi hiện là Hoa kiều đang sống tại Paris mang quốc tịch Pháp tiên sinh Tàn Viên..."

Cận Từ Kỳ tập trung nhìn chằm chằm cái tên chiếu trên màn hình LED, đột nhiên một tiếng thét chói tai chiếm cứ thính giác của cô!

Cận Từ Kỳ hoàn hồn trở lại từ trong hoảng hốt mới phát hiện bản thân mình chẳng biết lúc nào lại bước ra khỏi lối đi bộ một bước.

Một chiếc xe hơi loé ra ánh đèn chói mắt đang đầu đầu đá lung tung mạnh mẽ xông tới phía của cô.

Ánh sáng đèn dử dội phóng đại vô trong mắt Cận Từ Kỳ, cô không kịp làm ra bất kỳ cử động gì để né tránh.

Cánh tay nhỏ gầy cách lớp áo tây trang bị lôi qua nặng nề, trong phút chốc khi chiếc xe đang lao nhanh cùng cô lướt qua nhau, thân thể của cô lập tức được một lực đạo trầm ổn kéo về phía sau.

Giày cao gót bất ngờ không kịp chuẩn bị lao đảo thối lui, tưởng rằng sẽ phải ngã xuống, tiếng kính hải còn nghẹn ở cổ họng, cô đã được ôm vào trong một lồng ngực rắn chắc cường tráng, sau lưng một đôi tay duỗi ra cố định bờ eo của cô vững vàng.

Hơi thở mát lạnh mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt phun ở bên tai cô.

Trong đầu Cận Từ Kỳ chợt lóe lên hình ảnh mơ hồ tương tự với vừa rồi, cô dường như nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ thể thao màu trắng tay mắt lạnh lệ bắt lấy một cô gái qua đường quốc lộ, ôm cô ấy vào trong lòng.

Nhưng cô còn chưa kịp nhìn cho rõ là ai, hình ảnh này trong đầu của cô lập tức biến mất không dấu vết.

Nhanh đến nỗi cho dù cô chạy như bay đưa tay để bắt lấy cũng không làm nên chuyện gì.

Trong khoảnh khắc kia cô biết mình nhớ ra cái gì đó, rồi trong nháy mắt cô lại quên sạch!

Bên hông bị đôi tay cường tráng siết lại, sau lưng cách lớp quần áo đã dán chặt vào một lồng ngực nóng hổi đốt cháy trái tim cô.

Cận Từ Kỳ chưa tỉnh hồn quay đầu lại, đôi mắt đẹp miệt mài theo đuổi nhìn thẳng vào con người sâu thăm thẳm của Tống Kỳ Diễn, hô hấp của họ quanh quẩn cùng một chỗ, sầm trầm miên:

"Chúng ta trước đây nhất định đã gặp qua, có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Khi Rolls-Royce Đụng Vào Ferrari

Editor: tamthuonglac

Tống Kỳ Diễn cúi đầu nhìn ánh mắt nóng lòng của Cận Từ Kỳ đang muốn xác minh sự thật, ánh sáng ở chỗ sâu trong đôi mắt thâm di chuyển.

Hắn không mở miệng trả lời cô, chẳng qua chỉ nhìn cô không chớp mắt, môi mông hơi mím chặt.

"Chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm sao?" Cận Từ Kỳ tự lẩm bầm rồi nói lòng vòng tay của Tống Kỳ Diễn ra.

Tay của cô rút về còn ở giữa không trung, lại bị Tống Kỳ Diễn nắm lấy, lòng bàn tay hắn thô ráp sượt ầm bàn tay cô nhỏ bé lạnh buốt.

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đượm nét u buồn như sắp rĩ mực của Tống Kỳ Diễn, hắn siết chặt bàn tay cô.

"Tôi hi vọng có một ngày em có thể tự mình nhớ lại, nhớ về mọi thứ giữa chúng ta."

Ngữ điệu của hắn nghiêm túc chứng minh suy đoán trong lòng cô: trước khi cô mất trí nhớ, họ thật sự biết nhau.

Một tay Tống Kỳ Diễn nắm cả eo cô, một tay thì thả tay cô ra, đem một luống tóc rũ bên gò má cô vén ra sau tai, động tác vô cùng thân mật khăng khít, nhưng diễn ra với hắn cực kỳ tự nhiên.

Da thịt Cận Từ Kỳ mịn màng trắng nõn lướt qua lòng ngón tay hắn, hắn nhìn thấy đôi mắt đẹp của cô như vì tình tú nổi bật trong bóng đêm, sáng lung linh lấp lánh in vào trong mắt hắn, rồi cuộc không nở dời mắt đi.

Hắn giống như lọt vào bùa mê ma chú của cô, đôi mắt sâu lắng dần dần nhuộm lên vàng sáng chói bóng, tìm đường như muốn nhảy ra ngoài cho mọi người xem.

Hai bên gò má Cận Từ Kỳ nóng lên, cô nhanh chóng tránh đi bàn tay của Tống Kỳ Diễn, sau đó nhẹ nhàng đẩy hẳn ra:

"Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi!"

Cô không được tự nhiên nên quay mặt đi, cố ý không nhìn đến ánh mắt của Tống Kỳ Diễn.

Ở trong đó tình cảm quá mức phức tạp, mỗi lần nhìn vào, dường như đều muốn ép cô thở không nổi.

Nếu như bọn họ thật sự quen biết, lại sẽ là quan hệ như thế nào?

Là bạn bè bình thường đến gặp mặt sẽ nói xin chào thăm hỏi ân cần, hay là...

Cận Từ Kỳ không muốn nghĩ tiếp nữa, cô quyết định thuận theo tự nhiên, sau khi hít sâu một cái hướng đến Tống Kỳ Diễn khẽ cong khóe môi:

"Trở về đi thôi."

Nói xong, ôm lấy áo tây trang trên người trần đầu mùi vị nam tính, nhấc chân đi trở về trước.

Tống Kỳ Diễn trước khi đuổi theo, đưa mắt nhìn vào màn hình LED ở phía xa xa, lông mày khẽ chau lại.

Trong màn hình to lớn, một bóng dáng anh tuấn thon dài màu trắng đứng vững vàng tại mảnh sân golf rộng lớn xanh biếc. Anh ta với phong thái ung dung ưu nhã chỉ làm ra một động tác vung gậy, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Màn ảnh dừng lại khoảnh khắc anh xoay người, anh mặc đồ thể thao màu trắng, mái tóc ngắn màu nâu hạt dẻ ôm trọn vàng trán, tung bay không kèm ché, dưới hàng mi dài là một đôi con ngươi màu nâu sẫm, dưới sống mũi thẳng tắp, đôi môi ửng đỏ khẽ nhếch lên.

Góc màn hình in tiêu đề thật to: Thanh niên toại nguyện, ý chí hăng hái—Tần Viễn

Trên đường trở về khách sạn, khi Cận Từ Kỳ cúi đầu xuống có thể thấy trên mặt đất hai cái bóng thật dài giao nhau.

Tống Kỳ Diễn đi ở phía sau lưng cô cách khoảng nửa thước, trên người hẳn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, không khó ngửi, rất ấm áp.

Khi tốc độ bước chân cô chậm lại, khoảng cách giữa họ được rút ngắn, cô có thể cảm nhận rõ được nhiệt độ ấm áp trên cơ thể hẳn.

Ban đêm ở nơi này náo động nhưng trong trẻo lành lạnh, Cận Từ Kỳ cũng không cảm thấy cái gọi là cô đơn và vắng vẻ trống trải.

Có rất ít người nào sẽ cho cô cảm giác thân thuộc như vậy, bất kể là nam hay là nữ.

"Từ Kỳ." Khi Cận Từ Kỳ nghe thấy giọng nói được cho là quen thuộc rồi lại xa lạ, bước chân không khỏi chậm lại.

Cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tô Hành Phong đang đứng bên cạnh một chiếc Audi màu xám bạc ở ven đường, tay phải của anh còn đặt trên cửa xe, hẳn là đến khi thấy cô mới dừng xe lại.

Tô Hành Phong đóng cửa xe rồi đi đến gần, đôi mắt bình tĩnh nhìn Tống Kỳ Diễn đi chung với Cận Từ Kỳ, môi kéo căng không nói một lời, dường như sẽ phải cùng họ giằng co như thế.

Hai tay Tống Kỳ Diễn nhét vào trong túi quần, thân hình cao một mét tám mươi lăm làm cho hẳn nhìn đến ai cũng không cần ngẩng mặt, ánh mắt cũng lộ ra thái độ thù địch đối với Tô Hành Phong, ngầm ý xem thường nên hơi cong cong khóe môi.

Khi Tô Hành Phong nhìn đến vẻ mặt kiêu ngạo của Tống Kỳ Diễn sắc mặt càng thêm âm trầm, hai tay bên hông nắm thành quyền.

Cận Từ Kỳ thấy Tô Hành Phong giằng co không đi, Tống Kỳ Diễn cũng không có ý nghi ngờ, liền đi lên trước đối diện với Tô Hành Phong nói:

"Có chuyện gì qua bên kia nói đi."

.....

"Nếu như anh nhớ không lầm, dạ tiệc hẳn là còn chưa kết thúc."

Tô Hành Phong nhìn Cận Từ Kỳ chăm chăm thật lâu, mới sâu kín mở lời nói chuyện.

Cận Từ Kỳ gật gật đầu: "Anh cũng giống với tôi đều nắm được thời gian yến hội kết thúc, vậy cần gì đã biết rõ còn có hỏi?"

Thái độ lạnh lùng của cô khiến cho Tô Hành Phong ngẩn ra, lập tức trên mặt anh ta đã tràn đầy bất mãn, giọng nói khó chịu:

"Tùy tiện cùng một người đàn ông xa lạ đi ra ngoài, Từ Kỳ, từ khi nào thì em trở nên to gan như vậy rồi?"

"Tô tổng không phải là đã quản lý quá rộng chứ?" Cận Từ Kỳ nghe được ý tứ trong lời nói của Tô Hành Phong, hàng lông mày đen nhếch lên, mắt nhìn Tô Hành Phong: "Tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi, có khả năng phán đoán của riêng mình và năng lực kết giao bạn bè."

Cận Từ Kỳ tạm dừng lại, suy nghĩ trước khi đón nhận gương mặt tối sầm của Tô Hành Phong, bình tĩnh nhìn anh tiếp tục nói:

"Tô tổng hiện tại là đứng ở lập trường gì lại đến đây dạy bảo tôi? Vị hôn phu thì không phải, bạn bè cũng xem như không được rồi."

Trong khi Tô Hành Phong cứng họng, Cận Tử Kỳ đã xoay người đi đến chỗ Tổng Kỳ Diễn đang chờ đợi mình.

"Mặc kệ em có nghe hay không, anh chỉ muốn nhắc nhở em một câu, trên đời không có việc gì mà đàn ông lại tự nhiên ân cần, trên một số chuyện, cuối cùng phụ nữ so với đàn ông đều thua thiệt..."

Lời nói của Tô Hành Phong bị cô ném sau lưng, cô tiếp tục đi về phía trước, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại nhìn anh ta một lần.

Người đàn ông này, nếu đã lựa chọn cùng "Em gái" cô ở chung một chỗ, hiện tại, lại có tư cách gì mà khoa tay múa chân đối với cuộc sống riêng tư của cô.

Nói vì muốn tốt cho cô sao?

Cận Tử Kỳ tự giễu cong cong khóe môi.

Như vậy "Vì tốt cho cô" cô nhận không nổi, bởi vì quá mức châm chọc.

Cận Tử Kỳ bước đi thong thả trở lại địa điểm ban đầu, tìm kiếm bóng dáng của Tổng Kỳ Diễn.

Cô ở tại chỗ từ từ xoay một vòng, khi chuyển tới hai trăm bảy mươi độ, đứng lúc nhìn thấy hắn.

Gió đêm lướt nhẹ qua làm rối loạn mái tóc đen dài ngang eo của cô, tà váy trắng bay bay trong không khí làm đường cong như ẩn như hiện.

Sau đó sắc mặt Cận Tử Kỳ trong lúc giật mình thật khó coi, không cách nào biết trước tâm tình của mình sẽ đột ngột thay đổi.

Tổng Kỳ Diễn đang đứng bên cạnh suối phun, nhẹ nhàng cười, má lúm đồng tiền trên mặt mờ mờ hiện ra, đôi mắt sâu thẳm khẽ híp lạnh thấu xương, làm mê hoặc thần trí con người ta.

Cô chưa bao giờ thấy qua Tổng Kỳ Diễn với bộ dáng tươi cười như vậy, cô men theo ánh mắt Tổng Kỳ Diễn, lại thấy bên cạnh hắn là một cô gái tóc ngắn cao gầy khoảng hai mươi tuổi.

Cận Tử Kỳ và suối phun khoảng cách không lớn, đặc biệt thuận tiện cho cô tận mắt nhìn thấy biểu tình trên mặt của hai người kia.

Không biết nói gì đó, bọn họ cười cũng dần dần trở nên mập mờ.

Cô nhìn thấy cô bé kia đột nhiên nhón chân lên, hai tay khoác lên đầu vai Tổng Kỳ Diễn, quay đầu đi hôn lên mặt hắn.

Cận Tử Kỳ nhanh chóng xoay người lại, bỗng nhiên ở nơi này, giữa người đến người đi, đầu óc tư duy của mình mờ mịt.

Tay của cô nắm túi xách thật chặt, cô nhớ tới lời nhắc nhở của Tô Hành Phong, cũng nhớ tới tình huống Tổng Kỳ Diễn ở bên đường ôm mình, đột nhiên cảm giác khó chịu trời dấy, hơn nữa trong lòng luống cuống buồn bực.

Ở trên thương trường Cận Tử Kỳ có thể chém bùi gai phá sóng lớn, trong khoảnh khắc này, vậy mà muốn trốn tránh.

Lý trí Cận Tử Kỳ nói cho cô biết, cô không nên biểu hiện ra ngôn hành cử chỉ như vậy làm người ta hiểu lầm, cô nên tự nhiên khéo léo đi qua đó, cùng vị tiểu thư kia cười nói chào hỏi.

Trên thực tế, cô đi qua thật, nhưng cô không phải đi đến chào hỏi, mà là đem tây trang trên người cởi xuống, đưa trả lại cho Tổng Kỳ Diễn bởi vì thấy cô mà mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó xoay người rời đi.

Trên mặt của cô gần như trống rỗng, không tìm thấy được bất kỳ thần thái gì.

Cánh tay của cô bị bắt lại, Tổng Kỳ Diễn đã quăng vị mỹ nữ kia mà đuổi theo, nắm cánh tay của cô giọng nói có chút sốt ruột:

"Tôi đưa em trở về."

"Không cần." Thái độ của cô kiên quyết hất tay của hắn ra, tay cầm lấy túi xách không chút do dự cất bước đi.

Tổng Kỳ Diễn phát hiện Cận Tử Kỳ tâm tình không ổn định, mắt thấy cô thật sự nói đi là đi, mảy mảy nhíu nhíu lại, mới vừa nhắc chân đột nhiên bị một cánh tay cường tráng chen vào ngăn trở lối đi.

Doãn Lịch từ trên trời giáng xuống chậm rãi đi đến trước mặt Tổng Kỳ Diễn:

"Cảm ơn Tổng tiên sinh vừa rồi đối với Tiểu Kỳ chiếu cố, kế tiếp cũng không cần làm phiền Tổng tiên sinh."

Hai người ai cũng không nhúc nhích, không ngừng trừng mắt đối phương, vô hình trung dọ sức nhau.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Doãn Lịch như cười như không, Tổng Kỳ Diễn thì mặt ngăm ngăm, căn bản không biết rõ nguy trạng cái gì.

Chỉ chốc lát sau, Tổng Kỳ Diễn không trả lời, xoay người đi đến phía bên kia, không hề đuổi theo Cận Tử Kỳ.

Doãn Lịch cười cười, đi tới hướng chỗ Cận Tử Kỳ rời đi, công chúa có lẽ cần một vị kỵ sĩ.

.....

"Em đang ở đây không vui sao?"

Khi Doãn Lịch đem áo khoác của mình choàng lên vai Cận Từ Kỳ, ngoài ra còn mang theo một câu quan tâm hài hước.

"Tại sao em phải mất hứng, đừng hòng phỏng đoán tâm tình của em!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Cận Từ Kỳ mới phát hiện giọng điệu của mình có nhiều xung đột, lại còn là đối với A Lịch.

Doãn Lịch đem đầy mắt hoảng loạn của Cận Từ Kỳ thu hết vào trong mắt, cười mà không nói đứng ở bên cạnh cô, nhìn về phía trước.

Nhân viên bãi đậu xe của khách sạn rất nhanh đã lái chiếc xe thể thao Ferrari màu trắng tới cửa.

"Cận tiểu thư, lên xe đi!"

Doãn Lịch ga lăng lịch lãm ra mở cửa xe, đối diện sắc mặt nghiêng ngả không tốt của Cận Từ Kỳ mà nháy mắt một cái.

Cận Từ Kỳ tâm tình khó có được lay động trùng mắt liếc anh, bên miệng mang theo một chút buồn cười.

Cô đi đến bên cạnh chiếc xe thể thao, vẫn chưa ngồi vào, bất thành linh, phía sau xe thể thao truyền đến một trận âm thanh nhún ga gầm thét.

Trong lúc mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một chùm ánh sáng của đèn xe chói mắt chớp chớp chiếu sang đây, sau đó, âm thanh va chạm phát ra từ đội ở cửa khách sạn.

Nhịp tim Cận Từ Kỳ đột nhiên dừng lại, bởi vì cô chứng kiến chiếc xe thể thao của Doãn Lịch đột nhiên văng lên phía trước, đuôi xe bị một chiếc Rolls-Royce màu đen hung hăng "Hôn" lên.

Trước cửa khách sạn nhất thời xuất hiện hỗn loạn, Cận Từ Kỳ ôm lấy tim đang đập nhanh dồn dập, hướng về phía chiếc Rolls-Royce đột nhiên xông vào, sau đó nhìn thấy cửa xe bên ghế lái được mở ra.

Hình dáng Tổng Kỳ Diễn cao to anh tuấn đập vào tầm mắt của mọi người, hần thờ ơ chỉ đảo nhanh qua vị trí hai xe va chạm vào nhau, sau đó dời tầm mắt chuyển lên trên người Doãn Lịch và Cận Từ Kỳ.

Hai hàng lông mày của Doãn Lịch vì xe Tổng Kỳ Diễn đụng vào chiếc Ferrari kiểu dáng mới nhất năm nay của anh mà nhíu chặt gắt gao.

Đặc biệt là khi nhìn đến vẻ mặt tràn đầy vô hại của Tổng Kỳ Diễn, mặt của anh lập tức đen như đáy nồi, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn:

"Anh có ý sao?"

Khoé mắt Tổng Kỳ Diễn sau khi liên tục nhìn Cận Từ Kỳ đang nghiêng người nhìn đến hắn, đối mặt với Doãn Lịch đang tức giận đặt câu hỏi, đứng trí nên thuận miệng đáp một câu: "Oh."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Muốn Tôi Bồi Thường, Anh Lừa Bịp Tổng Tiền Sao?

!

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ đứng ở bên cạnh Doãn Lịch, chứng kiến rõ ràng Tổng Kỳ Diễn đang hùng hổ cây ngay không sợ chết đứng.

Rolls-Royce tông vào Ferrari chắc chắn đuôi xe bị cong, đương nhiên bản thân đầu xe cũng vô cùng thê thảm.

Trong khi Tổng Kỳ Diễn và Doãn Lịch ở đó mắt to trừng mắt nhỏ, Cận Từ Kỳ vẫn đi về phía đường lớn bên ngoài khách sạn.

Cô đột nhiên phát hiện bản thân mình không muốn nhìn thấy người đàn ông gọi là Tổng Kỳ Diễn này nữa, nói trước kia cùng cô biết nhau sao? Không, cô hiện tại tin tưởng, những lời nói ở ven đường bắt quả đó là một trong thủ đoạn tán gái của anh ta mà thôi!

Cận Từ Kỳ ngăn một chiếc xe taxi lại, sau khi mở cửa xe mới vừa ngồi xuống đã bị Tổng Kỳ Diễn đuổi theo, hần nín cổ tay của cô lại cản cô đi vào trong xe.

"Một mình mà em muốn đi đâu? Chẳng lẽ chưa từng nghe nói xe taxi biến thái giết người điên cuồng sao?"

Lí do thoái thác không biết lẽ phải trái như vậy làm cho Cận Từ Kỳ không khỏi cảm thấy tức giận, cô cố đề xuống sự bất mãn trong lòng, bình tĩnh quay mặt sang, lại nhìn thấy bộ dạng Tổng Kỳ Diễn nhũn nhũn, ánh mắt trách cứ kia giống như người phạm sai lầm chính là cô!

Hắn tăng thêm sức lực trên cổ tay cô thật mạnh giống như muốn trừng phạt vậy.

"Tổng tiên sinh, nam nữ thụ thụ bất thân, xin anh tự trọng."

Trong lòng Cận Từ Kỳ tức giận vô cùng, nhưng cô cố gắng làm bộ ra vẻ bình tĩnh, che giấu tâm tình thật tốt, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình không có gì phải mất hứng, bất quá là cô muốn về nhà.

Tổng Kỳ Diễn tưởng rằng mình tông xe chộc cho Cận Từ Kỳ không vui, có chút không tình nguyện mà hạ thấp tư thế: "Mới vừa rồi là do tôi không cẩn thận nhảm chân ga thành chân thắng, tôi sẽ chịu tất cả tiền sửa chữa cho chiếc xe kia."

"Anh mới vừa nói là anh cố ý!"

Cận Từ Kỳ không hề nghĩ ngợi lập tức phản bác Tổng Kỳ Diễn đang ngụy biện, chỉ là lời vừa nói ra, cô mới ý thức bản thân mình thất lễ, xưa nay vốn lạnh nhạt đầy mắt thoáng hiện lên mất tự nhiên áy náy.

Cô hất cánh tay bị giam cầm: "Bây giờ xin mời anh buông tay, tôi muốn đi về nhà."

Tổng Kỳ Diễn vốn bị Cận Từ Kỳ châm chọc đến á khẩu không trả lời được, lại nghe thấy Cận Từ Kỳ mở miệng khép miệng đều là muốn hắn buông tay, đặc biệt sau khi phát hiện vẻ mặt lạnh lùng của Cận Từ Kỳ, nửa là lo lắng sốt ruột nửa là buồn bực khó chịu.

Hắn không biết Cận Từ Kỳ sao lại như thế này, vốn đang thật tốt đẹp, như thế nào nói trở mặt liền trở mặt.

Nhìn thấy Cận Từ Kỳ nhũn nhặn lông mày đen, hắn tựa hồ có một loại dự cảm, nếu quả thật để cho cô đi như vậy, lúc trước bao nhiêu công sức hắn làm hết thảy đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nghĩ như vậy, Tổng Kỳ Diễn nói gì cũng không dám buông tay, ngược lại càng hết sức giữ chặt.

"Buông tay." Cận Từ Kỳ lạnh nhạt ra lệnh, ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng lại giống như yên bình trước bão táp.

"Đã nói tất cả không phải cố ý!"

Đây là thái độ gì? ! Cận Từ Kỳ không dám tin nhìn chằm chằm Tổng Kỳ Diễn đột nhiên cất cao âm lượng, chân mày cau lại vẻ mặt bực mình, một dòng uất ức mạnh mẽ xông lên đầu.

Tức giận như thế, lớn tiếng như thế, cái người đàn ông xấu xa này, phạm sai lầm lỗi lẽ còn nghiêm khắc như vậy!

Tổng Kỳ Diễn nhìn thấy bộ dạng Cận Từ Kỳ mím môi không nói lời nào, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, sau đó rất nhanh phát hiện mình hình như bởi vì chột dạ mà lời nói hơi lớn tiếng, cố gắng để che dấu sự đuối lý của mình.

".....Cận Từ Kỳ....."

"Tổng tiên sinh, giữa chúng ta vẫn chưa quen thuộc đến mức có thể gọi thẳng họ tên, xin anh hiểu điểm này."

Tổng Kỳ Diễn thật vất vả và áp ú chuẩn bị để nặn ra ba chữ phút chốc bị Cận Từ Kỳ cắt đứt, nhất thời cũng có chút tức giận, nhưng khi nhìn thấy nghiêng một bên mặt của Cận Từ Kỳ thanh tú động lòng người, con phần nộ tràn ngập quả thực bị ghen xuống.

Ở trước mặt người phụ nữ này, Tổng Kỳ Diễn hẳn ngay cả cái gì cũng không phải!

Hắn tựa như con chó Nhật, bị cô chán ghét nhưng vẫn còn vui mừng hơn hờ theo sát móng cô vẫy đuôi nịnh nọt.

Tổng Kỳ Diễn càng nghĩ càng cảm thấy mình bị coi thường vô hạn, càng nghĩ càng cảm thấy mình nên xoay người rời đi thông dong một chút, nhưng tay của mình lại không nghe lời như thế nào cũng không buông ra.

"Đã giải thích với em là không cần thận mồm đừng vào, tôi cũng là người trưởng thành hơn ba mươi tuổi, chẳng lẽ còn sử dụng hành động ấu trĩ không ăn được mà đem lên bàn đặt cược để làm khó dễ anh ta hay sao?"

Khi Tổng Kỳ Diễn nói những lời này tỏ ra thật nhiều oan uổng còn có quá mức uất ức, nhưng nghe vào trong tai Cận Từ Kỳ là mười phần đủ mười là miệng lưỡi trơn tru, hay là hoa tâm cộng thêm miệng lưỡi trơn tru!

"Câm miệng, tôi không muốn nghe anh nói những điều này nữa..."

Ông chủ lái xe ở phía trước lúng túng quay đầu nhìn thấy hai vị này lôi kéo cả buổi, trai gái nhất định không lên xe, thừa dịp họ không nói chuyện mà nói xen vào: "Tôi nói các anh chị còn có ngồi xe hay không hả, không lên thì đóng cửa lại, tôi còn muốn làm ăn đây!"

Lời của ông chẳng những không xoa dịu được mâu thuẫn của Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ, ngược lại vừa vạ cho Tổng Kỳ Diễn cơ hội phát tiết bực tức trong lòng, lập tức hướng về phía lái xe gào lên: "Đã bảo ông ngậm miệng, còn nói?!"

Lái xe vô duyên vô cớ bị một trận thuốc nổ rền vang, sững sờ ngay tại chỗ ấy.

"Tôi bảo anh câm miệng, tại sao anh muốn liên lụy đến người ta?" Cận Từ Kỳ càng nói càng tức giận, nhìn chằm chằm bộ dáng già mồm át lẽ phải của

Tổng Kỳ Diễm, chân dài giờ lên, giày cao gót cùng một cước đá lên bắp đùi hắn.

Cận Từ Kỳ luôn ưu nhã trầm tĩnh hoàn toàn bị một người đàn ông tên là Tổng Kỳ Diễm dồn ép đến điên, hắn vèn vèn chỉ dùng mấy câu nói vài cái động tác thì đã xé rách tất cả vẻ mặt ngây trang của cô.

Đây là sự thật mà cô không muốn đối mặt.

Chân Tổng Kỳ Diễm bất ngờ không kịp đề phòng bị đá một cái tàn nhẫn, đau đớn nên chân mày cau chặt, lui về sau một bước, sức lực trên tay cũng buông lỏng, Cận Từ Kỳ nhân cơ hội mà lên xe hơn nửa lập tức đề cho tài xế chạy đi.

Nhìn xe taxi đi mất, Tổng Kỳ Diễm chẳng quan tâm đau đớn ở trên đùi, hung hăng đá lên cột đèn ở ven đường.

Quay người lại thì thấy trợ lý được hắn gọi tới đang quần lấy Doãn Lịch ở cửa khách sạn.

"Doãn tiên sinh, tôi lập tức sẽ mời người đưa chiếc xe này của ngài đi sửa chữa, về phần các khoản chi phí, ngài yên tâm, Boss đã thông báo, việc ngoài ý muốn này anh ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, tất cả chi phí sửa chữa cũng là do anh ta thanh toán."

"Tôi từng nói là tôi muốn hoàn toàn chịu trách nhiệm sao? Tất cả tiền sửa chữa tôi bỏ ra?"

Giọng điệu mỉa mai hỏi vặn lại cắt đứt Trâu Hường đang tạ lỗi cùng Doãn Lịch, Doãn Lịch theo tiếng quay đầu thì nhìn thấy sắc mặt Tổng Kỳ Diễm trầm trầm đang đứng cách bọn họ không xa.

Chân mày Doãn Lịch nhếch lên, khóe miệng cong cong nhìn có chút hả hê, xem ra là ở chỗ đó không chiếm được ưu đãi của Tiểu Kỳ.

Mặt Tổng Kỳ Diễm kéo căng đi đến bên cạnh Trâu Hường, mắt lạnh lùng liếc Doãn Lịch, chặn ngang đoạt lấy chi phiếu Trâu Hường đưa cho Doãn Lịch, sau đó đi thẳng đến chiếc Rolls-Royce.

"Boss." Trâu Hường ngăn Tổng Kỳ Diễm lại, áp a áp ứng không biết mở miệng như thế nào: "Xe của Doãn tiên sinh..." Cũng không thể đựng hừ chiếc xe nổi tiếng của người ta rồi lại muốn bỏ đi cho xong chứ?

Tổng Kỳ Diễm nghiêng đầu vô tội nhìn Trâu Hường, ngược lại khiến cho Trâu Hường ngượng ngùng, chỉ có thể nhắm mắt bỏ vào chủ đề chính: "Ngài là người có lỗi nên bồi thường một chút cho vị Doãn tiên sinh này?"

"Bồi thường?" Tổng Kỳ Diễm chỉ chỉ hai chiếc xe nổi tiếng đâm vào nhau: "Không phải công ty bảo hiểm sẽ thanh toán tiền sao? Vì cái gì còn muốn tôi bồi thường? Lừa bịp tổng tiền hả?"

Nói xong, Tổng Kỳ Diễm ngồi vào Rolls-Royce, sau đó khởi động động cơ, chuyển tay lái, khi chiếc xe chạy như bay, biển số trên đầu xe rơi trên mặt đất loảng xoảng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Muốn Tim Của Tôi, Lấy Dao Đến Moi

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ bước vào biệt thự Cận gia, đã ngửi thấy được mùi sữa mật ong ngọt lịm.

Vốn buồn bực trong lòng cũng từ từ bình thản xuống.

Trong phòng khách, Tô Ngưng Tuyết thoải mái ngồi ở trên ghế sofa, mái tóc dài trước sau như một luôn cột lên ở sau gáy giờ phút này buông rũ xuống trông như dòng suối, da thịt trắng như tuyết, khiến cho bà nhìn qua không hề kiên cường mạnh mẽ như lúc ban ngày, tăng thêm đáng vẻ dịu dàng bình dị của người phụ nữ.

Khi Cận Từ Kỳ đi tới, Tô Ngưng Tuyết đang vừa bung một ly sữa mật ong từ từ uống, vừa cúi đầu ngắm nhìn Cận Mỗ Mỗ chơi đồ chơi điều khiển từ xa trên mặt thảm lông cừu, ánh mắt dịu dàng thương yêu.

Lúc Cận Từ Kỳ ngồi xuống bên cạnh Tô Ngưng Tuyết đồng thời gọi Tô Ngưng Tuyết một tiếng: "Mẹ."

Tô Ngưng Tuyết nhàn nhạt đáp lại, cũng không bày tỏ nhiều lời, bốn năm nay Cận Từ Kỳ đã hiểu rõ tính tình của Tô Ngưng Tuyết, dĩ nhiên sẽ không đối với sự lạnh nhạt như vậy sinh ra hiểu lầm.

Ngược lại Cận Mỗ Mỗ nhìn lên thấy được Cận Từ Kỳ, lập tức ném món đồ chơi trong tay, như quả bóng nhỏ tròn trĩnh vui sướng nhào vào vòng tay đang rộng mở của Cận Từ Kỳ: "Kỳ Kỳ đã trở về nhà, có nhớ Mỗ Mỗ hay không?"

Cận Từ Kỳ cúi người ôm lấy Cận Mỗ Mỗ, cái móng nhỏ nặng trĩu chích lên trên đùi cô, Cận Từ Kỳ hôn lên gương mặt trắng mịn của Cận Mỗ Mỗ một cái: "Dĩ nhiên nhớ nhà, ngoại trừ nhớ Mỗ Mỗ ra vẫn là nhớ đến Mỗ Mỗ."

Cận Mỗ Mỗ nghe được mặt mày hớn hờ, tiếng cười khanh khách trong trẻo quanh quẩn ở lầu một.

Chỉ là không khí hài hòa này rất nhanh đã bị đánh vỡ, Cận Chiêu Đông đột nhiên xuất hiện ở chỗ rẽ thang lầu, hướng Cận Từ Kỳ nói: "Tiểu Kỳ, đến thư phòng cha một chút."

Cận Chiêu Đông còn chưa dứt lời, Tô Ngưng Tuyết vốn đang uống sữa nhẹ nhàng đặt ly xuống bàn trà, sau đó không nhanh không chậm mà nói: "Mới từ dạ tiệc trở về, con nó cũng mệt mỏi, nếu như là chuyện công đề đến ngày mai nói đi."

Tô Ngưng Tuyết nói xong liền đứng dậy, đón nhận ánh mắt của Cận Chiêu Đông: "Sắc trời không còn sớm, ông cũng đừng bận đến quá muộn."

Cận Chiêu Đông há hốc mồm, nhưng dưới ánh mắt dịu dàng ân cần của Tô Ngưng Tuyết rốt cuộc vẫn là lựa chọn trầm mặc, đối với lời dạn dỏ của Tô Ngưng Tuyết gật gật đầu, một lần nữa xoay người lên lầu khép lại cửa thư phòng.

Cận Từ Kỳ có thể đoán được nguyên nhân Cận Chiêu Đông tìm cô nói chuyện, đơn giản là đêm nay Kiều Niệm Chiêu vì cô mà ở trong dạ tiệc phải xấu mặt, cha của cô hi vọng cô tìm cho ra một cái lý do đủ để an ủi Kiều Niệm Chiêu.

"Kỳ Kỳ, di kia thật là không có tốt, Mỗ Mỗ đều không khóc nhè, di ấy còn khóc, mắc cỡ chết người!"

Cận Mỗ Mỗ nằm ở trong ngực Cận Từ Kỳ, đôi mắt to tròn giao hoạt chuyển động, Cận Từ Kỳ vuốt ve cái đầu dưa của nó, bên kia Tô Ngưng Tuyết đã chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi: "Ta đi ngủ, các con cũng lên đi."

"Dạ." Cận Từ Kỳ gật đầu, đưa mắt nhìn Tô Ngưng Tuyết rời đi.

Tô Ngưng Tuyết trước kia sau bữa cơm chiều sẽ lên lầu, hôm nay phá lệ liên tục đợi ở dưới lầu, có lẽ là vì chờ cô trở về, thay cô ngăn cản Cận Chiêu Đông khoe khoang cái gọi là giáo dục tư tưởng.

Ngẩng đầu nhìn Tô Ngưng Tuyết đi vào phòng ngủ, đối với việc Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông phân chia phòng ngủ nhiều năm qua, Cận Từ Kỳ đã không lấy gì làm lạ, không tính là ân ái, nhưng hơn hẳn cuộc sống bình thường thì trên công việc luôn có sự ân ý.

Ngoại trừ những điều ân ý này, hôn nhân của Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông chỉ có thể dùng từ "Kính trọng nhau như băng" để hình dung.

Thậm chí có đôi khi Cận Từ Kỳ lại tự hỏi, trong cuộc hôn nhân của cha mẹ cô, có từng yêu nhau sâu nặng hay không?

Về phần Kiều Niệm Chiêu, Cận Từ Kỳ nhìn đến cửa phòng đóng chặt bên cạnh phòng ngủ ở lầu hai, thật sự chỉ là con gái nuôi thôi sao?

Sáng sớm, ánh mặt trời thật đẹp, trong vườn hoa thậm chí vẫn còn sương sớm tinh mơ.

Cận Từ Kỳ đi lên sân thượng, trông thấy Cận Mỗ Mỗ thức dậy sớm đang cùng Tô Ngưng Tuyết bận rộn ở trong vườn hoa, quây quanh cơ thể nhỏ bé là chiếc tạp dề nhỏ màu hồng phấn, đôi tay nhỏ mũm mĩm cầm một cây kéo nhỏ chế tạo đặc biệt giống như khuôn mẫu cắt cành lá.

Cận Từ Kỳ chăm chú ngắm nhìn hình ảnh con mình lao động nghiêm túc, khoe miệng bắt đầu nở nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, tựa hồ một đêm khó ngủ khiến thân thể khó chịu trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Cô xoay người trở về phòng, tùy ý mặc lên một cái áo khoác rồi đi xuống lầu, đang ở cửa thì gặp phải Kiều Niệm Chiêu sáng sớm mới vừa chạy bộ xong.

Cận Từ Kỳ nghĩ không có chuyện nên lướt qua Kiều Niệm Chiêu, Kiều Niệm Chiêu lại gọi cô: "Chị, em có lời nói muốn nói với chị."

Chân bước xuống lầu dừng lại, Cận Từ Kỳ xoay người, đã nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu đứng ở nơi đó cắn cắn môi, vành mắt có chút sưng đỏ, bộ dạng như nàng dâu nhỏ bị ức hiếp tủi thân tức giận mà không dám nói gì.

"Em biết rõ chị còn oán hận em và A Phong, nhưng bất kể như thế nào, em cũng sẽ không nhường anh ấy lại."

Cận Từ Kỳ nhìn vẻ mặt si tình của Kiều Niệm Chiêu, hàng lông mày đen cau lại, khoe môi chứa ý cười, giống như cười giễu nhưng không phải là giễu cợt:

"Đem anh ta ra đây làm cái gì? Cho dù cô sẵn lòng, tôi cũng không nhận nổi."

"Một khi đã như vậy, tại sao chị vẫn luôn luôn làm ra những chuyện khiến người ta hiểu lầm?" Kiều Niệm Chiêu nhìn Cận Từ Kỳ chằm chằm, ánh mắt lên án: "Chẳng lẽ chúng tôi ở cùng một chỗ như vậy thì không thể tha thứ sao?"

"Các người có đáng giá được tha thứ hay không nếu như bản thân mình tâm sáng như gương, khi cô cướp đi Tô Hành Phong từ bên cạnh tôi, nên nghĩ đến sau này cũng sẽ có một người phụ nữ khác từ bên cạnh cô cướp đi anh ta, đây là nhân quả tuần hoàn."

Cận Từ Kỳ ngắm nhìn sắc mặt Kiều Niệm Chiêu trắng bệch, cất bước muốn đi nhanh, nhưng giọng nói của Kiều Niệm Chiêu không dừng lại: "Anh ấy sẽ không làm như vậy, bởi vì anh ấy luôn luôn chỉ yêu em."

Kiều Niệm Chiêu, cô là muốn gián tiếp nói cho tôi biết, bởi vì Tô Hành Phong không thương tôi, cho nên mới phải vứt bỏ tôi sao?

Cận Từ Kỳ quay đầu lại nhìn Kiều Niệm Chiêu: "Cô nói chuyện với tôi nhưng liên tục nhấn mạnh việc anh ta yêu cô làm gì, nếu thật sự tình yêu vững hơn vàng, cần gì phải lừa mình dối người hết lần này đến lần khác nói ra như vậy?"

"Tiểu Kỳ, Chiêu nhi là em gái con, tại sao con nói vậy!"

Tiếng quát mắng không vui vang lên từ phía sau, Cận Tử Kỳ xoay người lại, thì nhìn thấy vẻ mặt như không tán thành của Cận Chiêu Đông nhũn mày nhìn mình: "Con cứ như vậy mà không tha thứ cho Chiêu nhi, thậm chí không ngại tìm người ở trong yến hội cùng nhau làm nhục Chiêu nhi?"

Đây chính là lời từ một phía tối hôm qua Kiều Niệm Chiêu nói sao? Không, Kiều Niệm Chiêu sẽ không cần nói như vậy, cô ta chỉ cần nói bóng nói gió cho chút ám hiệu, tự nhiên sẽ khiến cho Cận Chiêu Đông hiểu rõ.

Cận Tử Kỳ mím môi từ từ nở nụ cười: "Có người mời cô ta khiêu vũ là do cô ta có sức quyến rũ bán ra bốn phía; có người mời con khiêu vũ chính là cố ý tìm cơ làm khó dễ cô ta. Quá trình như nhau, vì sao đến nơi này sẽ là kết quả bất đồng?"

Mắt Cận Tử Kỳ liếc nhìn bộ dạng Kiều Niệm Chiêu khoe mẽ sau khi Cận Chiêu Đông xuất hiện: "Con vẫn luôn thật tò mò, trong cảm nhận của ngài, rốt cuộc ai mới là con gái ruột của ngài?"

Cận Chiêu Đông bị Cận Tử Kỳ chất vấn trên mặt trắng xanh, lâu thật lâu vẫn nói không nên lời.

Kiều Niệm Chiêu thì ngẩng đầu lên, hai mắt rung rung nhìn Cận Tử Kỳ, nước mắt nhỏ giọt muốn lên tiếng.

"Tiểu Kỳ." Cận Chiêu Đông nhũn mày, không tiếng động thờ dãi: "Các con đều là con gái của ta!"

"Vậy tại sao phải là con như蓉 bộ người khác?" Cận Tử Kỳ lúc này lập tức đi tới gần, Cận Chiêu Đông nói xong trên mặt thoáng hiện lên một chút cứng nhắc: "Cô ta nói cái gì cha đều tin, cha có bao giờ sẵn lòng nghe con giải thích một câu chưa?"

"Kỳ Kỳ..." Mân không khí gương cung bật kiếm khí bị âm thanh sợ hãi của trẻ con đánh vỡ.

Cận Tử Kỳ nghe tiếng nhìn xuống dưới lầu, Cận Mỗ Mỗ đang di chuyển hai cái chân củ cải ngắn nhỏ, vừa ra sức leo lên bậc thang, vừa phát ra tiếng kêu như con thú nhỏ.

Lòng vốn cứng rắn lập tức mềm nhũn, Cận Tử Kỳ nỗ lực khắc chế tâm tình bỏ lại Cận Chiêu Đông cùng Kiều Niệm Chiêu, đi xuống lầu, qua ôm Cận Mỗ Mỗ đã leo đến nửa đường đi xuống dưới, trước khi ra khỏi cửa dừng chân quay đầu lại: "Muốn vị hôn phu của tôi, tôi cho. Bây giờ muốn tìm của tôi, cha à, ngài hãy cầm dao đến moi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đem Sự Hèn Hạ Tiến Hành Đến Cùng!

Editor: tamthuonglac

"Thật sự quyết định phải làm như vậy sao?" Lương Nhất Thần đem hết tư liệu nhét vào túi văn kiện bằng da.

Tài liệu bên trong cũng đủ chứng minh Tổng Kỳ Diễn chính là người con trai trưởng ba mươi năm trước gặp tai nạn trên biển qua đời của Tổng gia.

Con trai trưởng, cái từ này nghe vào châm chọc đến nhường nào, cũng tuyên bố thêm một nhà giàu sang quyền thế có việc bê bối.

Tổng Kỳ Diễn nằm ngửa ở trên ghế da, một tay che lấy hai mắt, không lên tiếng, trong thư phòng trầm mặc một cách quỷ dị.

"Mặc dù Tổng Chi Nhậm hiện tại tay nắm quyền hành, nhưng năm đó trên di chúc của ông ngoại cậu viết rõ ràng rành mạch rằng cậu mới là người thừa kế đầu tiên, cậu đã trở lại, ông ta lý ra nên đem mọi thứ từng thuộc về Lam gia trả lại cho cậu."

Lương Nhất Thần thờ người ra vỗ vỗ lên vai Tổng Kỳ Diễn an ủi: "Hai ngày nữa là sinh nhật bảy mươi tuổi của Tổng Chi Nhậm, thiệp mời tôi sẽ giúp cậu đoạt tới tay, đến lúc đó tự cậu lo liệu."

Vẫn không nhận được bất kỳ lời đáp trả nào, Lương Nhất Thần chỉ biết thờ dãi rồi xoay người tự mình rời đi.

Đợi ở cửa phòng vang lên tiếng 'bịch' đóng kín, Tổng Kỳ Diễn mới cầm hạ mu bàn tay khỏi mắt, khóe mắt liếc đến một ngăn kéo dưới bàn sách, hần vươn tay kéo ra, có một cái hộp đang nằm bên trong.

Đó là sáng nay công ty chuyển phát nhanh đưa tới, là cái đồng hồ đeo tay hần quên ở trong phòng làm việc của Cận Tử Kỳ.

Ban đầu người ta nói muốn đích thân đưa tới, nhưng bây giờ lại kêu chuyển phát nhanh đưa qua, còn để cho hần tự thanh toán chi phí bưu điện!

Liên tiếp vài cuộc điện thoại gọi đến, đều bị cô nhấn tắt, đến cuối cùng cô dứt khoát tắt hẳn điện thoại.

Tổng Kỳ Diễn bức bối đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất, kìm nén một bụng tức giận không chỗ phát tiết, kéo căng bờ môi nhìn chằm chằm xe cộ đông nghịt dưới lầu hồi lâu, mới xoay người cảm áo khoác trên giá áo ra ngoài.

Hắn đi đến Phong Kỳ, đứng ngay giờ cao điểm tan tầm, xe dừng ở cửa toà cao ốc, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, Tống Kỳ Diễn từ từ trở nên sốt ruột, hắn quay kiếng xe xuống, ngón tay thon dài ném tàn thuốc ra ngoài xe, chưa lâu, tàn thuốc đã đầy đất.

Người đi đường qua lại nhỏ giọng phàn nàn, nhú chân mày quay đầu lại nhìn.

Nhưng mà đến cuối cùng, tất cả bắt mắt xem chừng dần dần đổi thành việc các cô gái ngượng ngùng nhìn xem, thỉnh thoảng nhìn đến người đàn ông bên trong chiếc limousine có vẻ chán chường nhưng anh tuấn phi phàm.

Cận Từ Kỳ thật lâu vẫn chưa đi ra, Tống Kỳ Diễn nhìn một bụng thuốc nỏ, nghiêm mặt ưỡn ngực xuống xe đi đến chỗ bảo vệ hỏi thăm, mới biết được Cận Từ Kỳ hôm nay về sớm, bốn giờ rưỡi đã trở về nhà!

Sắc mặt Tống Kỳ Diễn lập tức tối sầm, lên xe đạp mạnh chân ga, vọt đi mất, hù dọa những nữ sinh trẻ đang xì xào bàn tán thảo luận về hắn kinh sợ mặt mày tái nhợt.

Cận Từ Kỳ người phụ nữ tuyệt tình này tính toán cái gì, hắn nên ném người phụ nữ không coi ai ra gì này ra sau ốt!

Tống Kỳ Diễn cảm giận lái xe đi, sau đó lại phát hiện mình lái xe đến gần khu biệt thự của Cận gia.

Hắn cảm giác mình đột nhiên thích lái xe vòng quanh ở trên đường quốc lộ, một lần lại một lần, không sợ người khác làm phiền.

Thỉnh thoảng khi bên đường xuất hiện bóng người, hắn tự nói với mình ngàn vạn lần không cần nhìn ra ngoài, bên ngoài ngoại trừ rừng cây xanh không có gì đẹp mắt.

Kết quả hắn lượn quanh hơn sáu vòng không ngờ lúc vô ý lại dừng mắt đến một bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn quen thuộc.

Trong phút chốc, trái tim cùng thân thể của Tống Kỳ Diễn đồng thời buông lỏng xuống.

Chiếc xe hơi lịch sự tao nhã màu đen lập tức dừng lại ở ven đường, lớp xe ma sát trên mặt đất phát ra tiếng vang dữ dội.

Hai tay Tống Kỳ Diễn nắm vô lăng thật chặt, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, hắn dõi tầm mắt ra bên ngoài.

Đối diện đường lớn cách đó không xa, Cận Mỗ Mỗ đang cười một chiếc xe trẻ con, trên người còn mặc đồng phục vườn trẻ, thắt một cái khăn quàng đỏ, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn trắng nõn, hai chân đang gắng sức đạp, chốc chốc quay đầu lại gọi: "Kỳ Kỳ, nhanh lên, nhanh lên một chút, nếu không Mỗ Mỗ không cho Kỳ Kỳ ăn kem ly!"

Lúc đó Cận Từ Kỳ mặc một bộ quần áo thể thao áo khoác dài tay màu đỏ dưa hấu, tóc đen tết lên thật cao, cô chạy chậm chậm theo phía sau chiếc xe trẻ con, tóc đuôi ngựa sau lưng trong buổi hoàng hôn lưu loát vẽ xuống từng đường vòng cung.

Cận Mỗ Mỗ cười đến cửa một siêu thị thì không chịu đi tới nữa, kéo Cận Từ Kỳ giở trò xấu muốn đi vào trong. Cận Từ Kỳ mặt tràn đầy cung chiêu, đem chiếc xe trẻ con xếp gọn một bên ở cửa siêu thị mới đi vào mua sắm.

Tống Kỳ Diễn nhìn Cận Từ Kỳ và Cận Mỗ Mỗ tay trong tay, ánh mắt càng thêm dịu dàng, hắn xuống xe đi đến cửa siêu thị, liếc mắt liền nhìn thấy được chiếc xe trẻ con hình phim hoạt hoạ xinh xắn.

Hắn vừa mới bước một chân vào siêu thị, trong đầu chợt nhớ tới thái độ tối hôm qua của Cận Từ Kỳ, dưới chân cũng chần chừ.

Tống Kỳ Diễn quay đầu nhú mày nhìn chằm chằm chiếc xe trẻ con kia, nếu Cận Từ Kỳ không để ý tới hắn, hắn không phải lại tự khiến cho mình bẽ mặt sao?

"Tiên sinh, đừng ngăn ở cửa, anh như vậy làm sao mọi người đi qua được?"

Một bà thím đình đầu rồi tung tay trái nắm chắc một cái khóa xe tay phải xách một túi rau quả, vừa xua đuôi Tống Kỳ Diễn cản trở ở cửa siêu thị vừa vô cùng lo lắng đi ra ngoài.

Tống Kỳ Diễn vừa mới chán ghét tránh đi bàn tay của bà thím vung tới, ánh mắt lại bị cái khóa inox kia hấp dẫn...

"A a a! Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ! Xe của Mỗ Mỗ!"

Đang tính tiền Cận Từ Kỳ nghe thấy Cận Mỗ Mỗ chạy ra ngoài siêu thị trước đột nhiên kêu to, trong lòng căng thẳng, cho rằng xảy ra chuyện gì, vừa ôm túi to vừa chạy ra ngoài.

Kết quả chứng kiến Cận Mỗ Mỗ đang đưa lưng về phía cô, ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc xe trẻ con của nó, hai bàn tay nhỏ bé mồm mồm đang chuẩn bị nện cái gì, đáng về kiên quyết mạnh mẽ.

"Mỗ Mỗ, làm sao vậy?"

Cận Từ Kỳ vừa đi qua, Cận Mỗ Mỗ lập tức quay đầu lại, bà vai nhỏ bé rũ rập, mặt lộ vẻ muốn khóc lên: "Kỳ Kỳ, xe của Mỗ Mỗ, không nhúc nhích được nữa!"

Cận Từ Kỳ nhìn theo bàn tay nhỏ bé của Cận Mỗ Mỗ, bánh xe phía sau thế nhưng miễn cưỡng dư ra một cái khoá xe của xe điện, không ngờ khoá xe đã khoá lại!

Lông mày từ từ chau lại, Cận Từ Kỳ đem túi đồ ăn vặt đặt ở bên cây, bản thân cũng ngồi xỏm bên cạnh xe bắt đầu loay hoay với thanh khóa kia, vô cùng chăm chú mà không thấy được một chiếc xe hơi màu đen dừng lại bên cạnh.

"Em đang làm gì ở đây?"

Một giọng nam trầm thấp mà tràn đầy từ tính đột nhiên truyền đến từ phía sau, Cận Từ Kỳ nhìn không được muốn nhảy dựng lên.

Trong tay cô vẫn còn nắm thanh khóa xe kia, ngồi xỏm nơi đó, quay đầu lại thì nhìn thấy một đôi giày da hươu bên chân mình.

Cô dọc theo quần tây phẳng phiu mà nhìn lên trên, cái cổ trắng nõn thom mát ra sức ngửa lên, mới nhìn rõ người đàn ông mang chiếc cảm có đường cong dứt khoát — Tổng Kỳ Diễn.

"Là thực thừ (chú) quái dị nha!" Cận Mỗ Mỗ bừng tỉnh đại ngộ quát lên, "Kỳ Kỳ, là thực thừ quái dị!"

Cận Từ Kỳ bị Cận Mỗ Mỗ lôi kéo cánh tay, mới ý thức tới mình liên tục đang nhìn cái gì, nhớ tới trước đó cùng Tổng Kỳ Diễn không vui vẻ, không muốn nói chuyện với hắn nhiều hơn, chuẩn bị mang Mỗ Mỗ tránh đi.

Chỉ là khi cô mới vừa đứng lên, có lẽ vì ngồi xỏm quá lâu, cô cảm thấy một trận choáng váng, thậm chí không cách nào đứng vững, cô nhắm mắt lại chờ đợi cơn choáng váng đi qua.

Nhưng khi cô cảm thấy có chút thoải mái, lại phát hiện mình đang ở trong ngực Tổng Kỳ Diễn.

Đôi mắt thâm thúy dừng trên mặt của cô, hai tay ôm trọn bờ eo cô, tư thế của hai người mập mờ làm cho người khác mơ màng.

Cận Từ Kỳ hầu như vừa mở mắt thì lập tức đẩy hắn ra, hơn nữa hàng lông mày đen anh khí hơi nhíu lên.

"Kỳ Kỳ, đi đâu vậy? Xe của Mỗ Mỗ vẫn còn ở nơi này nha!"

Cận Mỗ Mỗ nhìn thấy Cận Từ Kỳ chuẩn bị vứt chiếc xe trẻ con của nó dẫn nó rời đi, vội vàng ôm chiếc xe nhỏ không buông tay, mặc kệ Cận Từ Kỳ kéo như thế nào cũng ôm chặt không chịu đi: "Đây là Tiểu Doãn từ mua, Mỗ Mỗ không thể vứt bỏ!"

Tổng Kỳ Diễn vừa nghe đến ba chữ "Tiểu Doãn từ", đáy mắt lập tức thoáng hiện lên không vui, trong lòng âm thầm đau khổ: sớm biết vậy cũng không khóa, trực tiếp đập bể được rồi, cùng lắm thì lần nữa bồi thường một chiếc khác!

Đương nhiên, đã từ rất lâu, con người muốn là một chuyện hành động lại là một chuyện khác, tựa như Tổng Kỳ Diễn, thân thể cao to đã ngồi xỏm xuống bên cạnh chiếc xe trẻ con, thoáng kiểm tra, quay đầu nhìn Cận Từ Kỳ cố làm ra vẻ lãnh đạm nói: "Hắn là có người khóa sai rồi."

Cận Từ Kỳ đối với Tổng Kỳ Diễn lần này giải thích vô cùng tin tưởng, nhưng đôi mắt Cận Mỗ Mỗ thoáng hiện lên ánh sáng chờ mong, hướng đến Tổng Kỳ Diễn lên tiếng lộ ra hai hàm răng nhỏ trắng sáng: "Xe của Mỗ Mỗ còn có thể cười về nhà sao?"

Tổng Kỳ Diễn liếc nhìn Cận Từ Kỳ không lộ dấu vết, nhíu nhíu mày, dừng lại mấy giây, giống như trải qua một hồi suy nghĩ cặn kẽ mới trả lời: "Có lẽ chốt lát nữa đối phương phát hiện khóa sai xe rồi sẽ trở lại lấy khóa."

Cận Từ Kỳ thật ra không muốn ở chung một chỗ với Tổng Kỳ Diễn, nhưng Cận Mỗ Mỗ sau khi nghe lời nói của Tổng Kỳ Diễn mà vui mừng giơ tay lên chỉ vào KFC bên cạnh siêu thị: "Vậy Mỗ Mỗ và Kỳ Kỳ cùng đi đến chỗ ông già KFC kia chờ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chú Đùa Với Cháu Thôi!

Editor: tamthonglac

Bên trong cửa hàng KFC, mỗi một góc nhỏ đều tràn ngập ca khúc thiếu nhi vui tươi

Ở một cái bàn gần cửa sổ, Tổng Kỳ Diễn vắt đôi chân dài lên, thanh thân tựa lưng vào ghế, và Cận Mỗ Mỗ đang ngồi trước mặt mình mắt to trừng mắt nhỏ.

Mãi cho đến khi đôi mắt có chút mỏi mệt, Tổng Kỳ Diễn mới dời tầm nhìn, híp mắt nhìn xe cộ qua lại bên ngoài cửa sổ.

Nhưng rốt cuộc vẫn là bị ánh mắt ghim ghim của Cận Mỗ Mỗ khiến cho toàn thân không được tự nhiên, cau mày quay đầu lại. Hai cái chân ngắn của Cận Mỗ Mỗ đung đưa dưới bàn, nhìn chăm chăm Tổng Kỳ Diễn rất nghiêm túc, đôi mày nhỏ cũng cau lại.

"Thực thử quái dị, tại sao người còn chưa đi, Kỳ Kỳ sẽ không mời người ăn kem ly!"

Tổng Kỳ Diễn nghe Cận Mỗ Mỗ xua đuổi mình, khoe miệng hơi co rút, bởi vì giọng nói của Cận Mỗ Mỗ không nhỏ, mọi người chung quanh đều nhìn hân mà xì xào bàn tán, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười nhẹ.

Ở trong mắt họ, đơn giản là một người đàn ông coi trọng mẹ của đứa trẻ, mặt dày mày dạn muốn đuổi theo tới tay.

Mặc dù sự thật cũng đúng là như thế, nhưng đương sự tuyệt đối không thừa nhận phẩm hạnh của mình sớm đã không thể thấp hơn nữa.

Khuôn mặt Tổng Kỳ Diễn hết sức kéo căng nhìn chăm chăm người đàn ông ở nghiêng bên góc đối diện đang che miệng cười trộm bát quái, cho đến khi dưới ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng nghiêm nghị từ phía bên kia im như thóc mới hài lòng thu hồi tầm mắt.

Cận Từ Kỳ đang xếp hàng ở quầy mua thức ăn, Tổng Kỳ Diễn nhìn qua bóng dáng dịu dàng yếu điệu kia thật lâu cũng không dời mắt.

Đột nhiên Cận Mỗ Mỗ ở bàn đối diện tức giận dùng đôi tay mũm mĩm vỗ vỗ mặt bàn, khi tầm mắt của Tổng Kỳ Diễn quay lại, cái miệng nhỏ nhắn của Cận Mỗ Mỗ đang mím chặt, bộ dạng giống như trông thấy quân địch liều chết nhìn mình lom lom.

Con mắt xung quanh nhìn sang càng ngày càng nhiều, mặc dù da mặt hân dày cũng có chút chịu không nổi.

Tổng Kỳ Diễn dưới áp lực của những ánh mắt, từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc, vẫn chưa rút ra một điều, ngẩng đầu thì đối diện đôi mắt to của Cận Mỗ Mỗ nhìn không chớp mắt, đột nhiên đầu óc chập mạch, đưa thuốc lá tới: "Con có muốn không?"

Cận Mỗ Mỗ bất vì sờ động, tiếp tục liều chết nhìn Tổng Kỳ Diễn chăm chăm, giống như đang nói: về điểm này người đứng nhỏ mọn đừng cho là ta không biết!

Tổng Kỳ Diễn đối diện với thái độ thù địch rõ ràng như vậy của Cận Mỗ Mỗ thì làm như không thấy, nhướn mày lên, khi khoe mắt lướt nhanh qua Cận Từ Kỳ, ngay tức khắc quay về lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem thuốc lá giấu trở lại trong túi quần.

"Kỳ Kỳ sẽ không thích người, Kỳ Kỳ chỉ thích Mỗ Mỗ!"

Cận Mỗ Mỗ phồng má bất mãn tức tối tuyên bố quyền sở hữu Cận Từ Kỳ của mình, đối với Tổng Kỳ Diễn thì nhìn chăm chăm cái kẻ xâm lược này bất luận thế nào cũng không thể dành cho sắc mặt tốt đẹp.

Về phần Cận Mỗ Mỗ tại sao đối với Tổng Kỳ Diễn mới chỉ gặp qua hai lần lại phản cảm như thế, phải quay trở về tình huống trước khi họ bước vào cửa hàng KFC—

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi đang từ bên trong đi ra, nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ ôm Mỗ Mỗ, người nữ lúc này bắt đầu hâm mộ mà kích động kêu lên: "Ông xã, nhìn xem cục cưng này thật xinh đẹp!"

Người nam đồng ý gật đầu, không quên giải thích rõ thêm một câu: "Đây còn không phải là do bộ dạng ba mẹ người ta tốt sao!"

Một câu trước khen ngợi không sai, Cận Mỗ Mỗ nghe xong thấy rất được, một câu sau "Mẹ bộ dạng tốt" cũng không sai, ca ngợi Kỳ Kỳ của nó xinh đẹp đây mà!

Nhưng mà khi nghe hai chữ "ba ba", Cận Mỗ Mỗ trong nháy mắt gặp phải sấm sét giữa trời quang: thực thử quái dị này hình như thích Kỳ Kỳ, nó tại sao có thể cùng tình địch thân thiết như vậy?!

Vì vậy thái độ Cận Mỗ Mỗ đối đãi với Tổng Kỳ Diễn lập tức bất hòa, sau khi Cận Từ Kỳ rời đi, về mặt lại càng không cho Tổng Kỳ Diễn chút nào hoà nhã, một lòng muốn đuổi Tổng Kỳ Diễn đi.

Tổng Kỳ Diễn mất diếc tai ngoi, thân thể nghiêng về phía sau, rất có hứng thú quan sát Cận Mỗ Mỗ từ trên xuống dưới mặt mũi tràn đầy không hoan nghênh.

Nếu như tương lai hân và Cận Từ Kỳ có con, hân là đáng vẻ so với tên nhóc này sẽ không kém đi?

Nghĩ như vậy, Tổng Kỳ Diễn càng nhìn Cận Mỗ Mỗ càng thuận mắt, nhất là cái đầu dưa hấu kia, ở dưới ánh đèn, đen đen bóng bóng, về sau có con cũng đi cắt kiểu tóc này là được rồi.

Nghĩ đến đứa con của mình và Cận Từ Kỳ bộ dạng mặc yếm cắt kiểu đầu dưa hấu bò qua bò lại trên mặt đất, Tổng Kỳ Diễn liền không nhịn được khoe môi bắt đầu giương lên.

Khi Cận Từ Kỳ bụng một ít thức ăn trở lại chỗ ngồi, Tổng Kỳ Diễn đang ở cách bàn thân thể cao lớn không ngừng thò ra nhẹ nhàng sờ sờ xuống cái đầu dưa hấu của Cận Mỗ Mỗ, dường như cảm thấy rất thú vị, lại xoa nhẹ thêm vài cái.

Cận Mỗ Mỗ không có gì phản kháng, chỉ là miệng nhỏ lại vênh lên, chớp chớp mắt nhìn Cận Từ Kỳ, một bộ dạng có vẻ đáng thương bị ức hiếp.

Cận Từ Kỳ ngồi vào bên cạnh Cận Mỗ Mỗ, thay nó quàng khăn ăn lên trên cổ, vừa mới đồ chút ít khoai tây chiên cho nó thì nhận được ánh mắt bi thương của Cận Mỗ Mỗ, Cận Từ Kỳ cũng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Tổng Kỳ Diễn.

"Ha ha, chú đùa với cháu thôi." Tổng Kỳ Diễn mới vừa bị Cận Từ Kỳ nhìn, lực đạo trên tay cũng dịu dàng không ít, vừa quan sát sắc mặt Cận Từ Kỳ vừa quyết định đóng vai người đàn ông chính chắn lòng đầy thương yêu.

Hân vỗ vỗ cái đầu dưa hấu của Cận Mỗ Mỗ, sau đó tiện tay捏捏 đôi má Cận Mỗ Mỗ phồng lên, theo đó tay đang trên người Cận Mỗ Mỗ chuẩn

bị cùng Cận Tử Kỳ triển khai đề tài nói chuyện phiếm, đột nhiên miệng hít vào ngum khí lạnh, thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên.

Cận Tử Kỳ cũng cả kinh, nháy mắt chứng kiến gương mặt tuần tú của Tống Kỳ Diễn tái nhợt, vội vàng một tay vỗ má Cận Mỗ Mỗ một tay bóp quai hàm của nó, thấp giọng trách cứ: "Tay bản như thế sao cũng cần, nhanh chóng nhả ra!"

Tống Kỳ Diễn nhất thời không chỉ nhức nhối còn đau lòng, bởi vì những lời này của Cận Tử Kỳ nghe làm sao giống như ghét bỏ hẳn.

"Ai chà, tiên sinh, anh đứng là ở nơi này nha!"

Đột nhiên, ở cửa KFC vang lên một tiếng hét to không đúng lúc, ngón tay Tống Kỳ Diễn mới vừa khôi phục tự do thân hình đột nhiên cứng đờ, vẫn chưa có đủ chút sức lực trở lại bình thường, sắc mặt cũng theo đó không tự nhiên.

"Tiên sinh, anh vừa rồi cho tôi một trăm đồng này là thật không? Tại sao ông chủ quán thịt heo nói là giả chứ!"

Cận Tử Kỳ nhìn sang bà thím trung niên đi đến trước bàn bọn họ giờ một tờ giấy bạc màu đỏ hướng Tống Kỳ Diễn hét to, mặt lộ vẻ khó hiểu, lông mày vặn lại cũng nhìn về phía Tống Kỳ Diễn.

"Tiên sinh, anh đừng có hiểu lầm, tôi không phải là lừa bịp tổng tiền anh nha, đây thật sự là tiền giả."

Tống Kỳ Diễn không ngờ tới người phụ nữ trung niên bán khóa sẽ tìm đến, nhìn thấy Cận Tử Kỳ nhú mày nhìn sang, một trận hoảng hốt, sợ bà thím này không giữ miệng nói lộ hết, vội vàng đứng dậy móc bóp ra, định bụng nhét tờ tiền cho xong.

Ai ngờ, trong lúc lấy ra ví tiền, một vật khác cũng rơi ra theo, lăn trên mặt đất phát ra âm thanh đing đing đang đang, Tống Kỳ Diễn hầu kết khê động, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác chẳng lành, nghiêng mắt nhìn xuống phía dưới.

Một cái chìa khóa bóng loáng đảo quanh trên sàn nhà, sau đó văng vàng rơi vào bên chân Cận Tử Kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người Thừa Kế Cận Gia Chỉ Có Một

Editor: tamthuonglac

Tống Kỳ Diễn nhìn thấy Cận Tử Kỳ ngồi xổm xuống nhặt cái chìa khóa lên cầm ở trong tay xem xét tỉ mỉ, nhất thời dưới chân có một trận rối loạn.

Hắn rớt rít nhét một tờ tiền màu đỏ vào tay bà nội trợ trung niên đã phá hư chuyện tốt của hắn rồi đẩy bà rời đi chỗ khác.

Trông thấy Cận Tử Kỳ vẫn nhìn chăm chăm vào cái chìa khóa, trong lòng hắn kinh hoàng, đại não bắt đầu nhanh chóng chuyển động suy nghĩ, muốn tìm một cái có thể lừa dối mà vượt qua cửa ải.

Cận Tử Kỳ lại không cho hắn thời gian suy tư, cô giờ chìa khóa đưa lên ở trước mặt hắn.

Khóe miệng cô mang ý cười, nhưng mà ánh mắt lại lạnh lẽo, chân mày Tống Kỳ Diễn nhíu lại, đoán được Cận Tử Kỳ đang tức giận.

Cận Tử Kỳ thay Cận Mỗ Mỗ lau miệng sạch sẽ, sau đó ôm lấy nó bỏ đi cũng không quay đầu lại.

"Cận Tử Kỳ..." Tống Kỳ Diễn lo lắng kêu một tiếng, nhưng không ngăn lại được bước chân của Cận Tử Kỳ.

Cận Mỗ Mỗ ghé vào đầu vai Cận Tử Kỳ, như tên trộm gian xảo cười giễu, hướng đến Tống Kỳ Diễn vừa làm mặt quỷ vừa le lưỡi, ý như là đang nói: chú xong đời rồi!

Tống Kỳ Diễn bực bội chửi nhỏ một tiếng, lập tức một lần bước hai bước nhanh chóng đuổi theo ra ngoài, vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Cận Tử Kỳ đã mở khóa cho chiếc xe trẻ con để chuẩn bị trở về.

"Cận....." Đầu vai Tống Kỳ Diễn bị người nào đó vỗ vỗ, vừa quay đầu đã nhìn thấy cảnh sát giao thông đang nhìn mình cười tủm tỉm, chân mày càng nhíu chặt hơn: "Có chuyện gì?"

"A, chiếc xe Maybach bên kia là của anh sao? Có biết đồ xe trái quy định không?"

Cận Tử Kỳ lấy được chiếc xe nhỏ, dẫn Cận Mỗ Mỗ về nhà, trước khi đi được chứng kiến cảnh sát giao thông giữ chặt Tống Kỳ Diễn mở giấy phạt, hiềm khi có ý xấu mà từ môi nhẹ nhàng xuất ra một câu: "Đáng đời."

"Kỳ Kỳ, ai đáng đời hả?" Cận Mỗ Mỗ ngược mặt lên tò mò hỏi thăm.

Cận Tử Kỳ khẽ nhếch miệng, sờ sờ đỉnh đầu Cận Mỗ Mỗ, nói sang chuyện khác: "Chớ không tập trung, chuyên tâm lái xe."

Cận Mỗ Mỗ lanh trí ồ một tiếng, nhưng đôi mắt to vô cùng xảo quyết lại nhìn về phía Tống Kỳ Diễn bị cảnh sát giao thông ngăn cản không cho đi, sau

đó cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét vui sướng hát bài hát thiếu nhi cười xe trở về.

.....

Vừa đi vào cửa chính biệt thự Cận gia thì đã nhìn thấy Tô Hành Phong từ bên trong đi ra.

Khi Tô Hành Phong gặp Cận Tử Kỳ thì bước chân dừng lại, nhưng Cận Tử Kỳ lại kéo Cận Mỗ Mỗ tiếp tục lướt nhanh qua anh ta.

Đồ của người khác xưa nay cô không thích nhúng chàm, huống chi còn là vật bị kẻ khác cướp đi từ cô.

Về việc Tô Hành Phong lúc này xuất hiện ở Cận gia, ngoại trừ ba chữ Kiều Niệm Chiêu ở đây không có lý do nào khác.

Cận Tử Kỳ vừa vào cửa lại thấy Tô Ngưng Tuyết ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, dáng người mảnh mai tĩnh lặng tao nhã choàng áo khoác đồ thắm, càng làm nổi bật lên làn da trẻ trung trắng như tuyết của Tô Ngưng Tuyết.

Trông thấy Cận Tử Kỳ trở lại, Tô Ngưng Tuyết đặt tách cà phê trên tay xuống: "Vừa rồi Hành Phong đã tới."

Cận Tử Kỳ đoán được bà có lời muốn nói, đem Mỗ Mỗ giao cho dì vú, bản thân mình đi vào trong phòng khách, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh Tô Ngưng Tuyết: "Đã gặp được ở cửa."

"Đây là cậu ta đưa tới." Tô Ngưng Tuyết cầm lấy thiệp mời lộng lẫy sang trọng trên bàn trà đưa cho Cận Tử Kỳ: "Ngày kia chính là đại thọ bảy mươi tuổi của Tổng lão, đến lúc đó tiệc mừng thọ sẽ tổ chức ở trên du thuyền tư nhân của Tổng gia."

Cận Tử Kỳ lật xem qua loa một chút, nhìn về phía Tô Ngưng Tuyết: "Mẹ muốn con đi?"

Hàng mi của Tô Ngưng Tuyết rũ xuống, yên lặng mấy giây không nhanh không chậm mới mở miệng: "Tại sao không đi? Con mới là người thừa kế tương lai của Cận gia, chỉ có con mới có thể đại diện cho Cận gia."

Là Tô Ngưng Tuyết lo lắng nếu như cô vắng mặt, Kiều Niệm Chiêu sẽ chiếm lấy tất cả mọi thứ vốn thuộc về cô sao?

Nếu như đi, Cận Tử Kỳ, Kiều Niệm Chiêu hai nữ tranh một chồng sẽ lần nữa trở thành chủ đề cho mọi người đàm tiếu trong lúc trà dư tửu hậu, loại tư vị này chẳng hề dễ chịu.

Nhưng đối mặt với kỳ vọng của Tô Ngưng Tuyết, Cận Tử Kỳ vẫn là gật đầu: "Con biết rồi."

Làm người thừa kế Cận gia, cô không có bất kỳ tư cách gì đối với việc toàn tâm toàn ý bồi dưỡng của mẹ mình mà nói ra chữ "Không".

"Vậy là được rồi chuẩn bị cho tốt một chút, chiều nay sẽ có xe tới đón con đi đến bến tàu để lên thuyền."

"Dạ được." Cận Tử Kỳ đứng dậy muốn đi, nhưng hình như nhớ ra cái gì đó, quay người hướng về phía Tô Ngưng Tuyết đang bụng cái tách: "Ngày hôm qua trong lúc vô tình con nhìn thấy tấm hình tốt nghiệp đại học của mẹ, mới biết được cha và mẹ lại là bạn học thời đại học."

Động tác uống cà phê của Tô Ngưng Tuyết dừng lại, ngay sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu: "Nhắc đến những chuyện cũ năm xưa làm gì." Giọng nói của bà vô cùng bình thản, tựa như đang cùng Cận Tử Kỳ thảo luận chuyện thời tiết trời trong trời râm.

Cận Tử Kỳ trầm mặc mấy giây, nhìn chằm chằm vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Ngưng Tuyết tiếp tục nói: "Mẹ của Kiều Niệm Chiêu cũng là bạn học của cha và mẹ, cho nên vào năm bà ấy chưa kết hôn mà có thai bị đuổi ra khỏi Kiều gia, nên ba mẹ mới liên tục chiều chuộng bà ấy?"

Tô Ngưng Tuyết ngẩng đầu nhìn Cận Tử Kỳ, hồi lâu sau mới tránh né tầm mắt, yếu ớt nói: "Vì sao đột nhiên muốn biết chuyện tình của thế hệ trước, ta nhớ rõ trước kia con không thích nhất là truy vấn hỏi đến cùng."

"Vậy nếu như hiện tại con muốn biết, mẹ sẽ nói cho con biết không?"

"Sẽ không." Tô Ngưng Tuyết trả lời không chút do dự: "Qua nhiều năm như vậy, không có gì đáng nói."

"Con nghe nói Kiều Hân Hủy mười năm trước vì tội ngộ sát mà vào nhà giam."

Cái tách trong tay Tô Ngưng Tuyết run lên, một ít cà phê bị vẩy lên trên khay, trên mặt vẫn lãnh đạm bình tĩnh như cũ, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Cận Tử Kỳ, đứng lên: "Ta mệt rồi, trước tiên đi lên nghỉ ngơi."

"Chẳng lẽ bởi vì con mất trí nhớ cho nên cơ bản ngay cả cái quyền biết rõ tình hình cũng đánh mất sao?"

Cận Tử Kỳ đi lên phía trước một bước, nhìn qua Tô Ngưng Tuyết bóng lưng căng thẳng, hai tay từ từ nắm chặt: "Mẹ, kỳ thật Kiều Niệm Chiêu là cha..."

"Ta biết rõ cách làm của cha con làm cho con sinh ra hiểu lầm." Tô Ngưng Tuyết đột nhiên xoay người cắt đứt lời của cô, đôi mắt u nhã tĩnh mịch không thấy rõ tâm tình dừng ở hàng lông mày nhíu chặt trên mặt Cận Tử Kỳ: "Con chỉ cần nhớ kỹ, người thừa kế Cận gia chỉ có một, sẽ chỉ là Cận Tử Kỳ con, cũng chỉ có thể là Cận Tử Kỳ con."

Tô Ngưng Tuyết không hề cho Cận Tử Kỳ bất kỳ cơ hội nào truy vấn, xoay người lên lầu, gày cao gót giẫm trên bậc thang, âm thanh "lộc cộc lộc cộc" nặng nề rơi lên trên sàn nhà gỗ lim, cũng rơi vào trong lòng Cận Tử Kỳ.

Cận Tử Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại, quá khứ hai mươi bốn năm trí nhớ chỉ là một mảnh trống không, tất cả mọi người đều nói cho cô biết đó là cuộc sống

vui vẻ hòa thuận, vì sao cô chưa từng cảm nhận được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tổng Lão Đệ?!

Editor: tamthuonglac

Buổi chiều ngày hôm sau Doãn Lịch đã đến Cận gia sớm hơn một chút, dĩ nhiên là vì cùng Cận Từ Kỳ cùng nhau đi tới bến tàu.

"Anh cho là em không thích loại xã giao này."

Khi Doãn Lịch nhận lấy hành lý của Cận Từ Kỳ thì liếc cô một cái: "Để tiểu thanh mai giúp bạn không tiếc cả mạng sống cũng được!"

Cận Từ Kỳ cười mà không nói, hai bên ngầm hiểu lòng nhau.

Mãi đến lúc bọn họ đến bến tàu, trên du thuyền xa hoa đã có sẵn rất nhiều người, một loạt tiếng nói tiếng cười.

Nhìn thấy trên thân tàu ba chữ lớn "Nguyệt Thực Hào" đồ thắm, Cận Từ Kỳ vừa ngẩng đầu lại thấy đứng bên cạnh mạn thuyền nhóm danh媛 áo váy lụa màu tung bay: "Xem ra ba ngày bốn đêm sẽ là một cuộc kháng chiến trường kỳ."

Doãn Lịch mắt chứa ý cười đảo qua đó, ánh mắt anh toả sáng ám muội hướng đến đám thực nữ: "Nữ chiến sĩ chân chính nếu dám đối mặt với các loại hâm mộ ghen ghét."

Cận Từ Kỳ kéo khoe môi không nói tiếp, sau khi đăng ký xác nhận thân phận, đi theo sau các khách quý khác lên thuyền.

Tìm được phòng riêng của mình sắp xếp hành lý xong, Cận Từ Kỳ mới cùng Doãn Lịch đến trên boong tàu hóng mát.

Hầu như hai người mới vừa bước lên boong tàu đã thành tiêu điểm chính, phần lớn nhìn đến Doãn Lịch là ánh mắt ngượng ngùng ái mộ, còn ánh mắt dành cho Cận Từ Kỳ ngoại trừ bất quái cũng là xem cuộc vui thông cảm giễu cợt.

"Cô ấy đúng là có can đảm đến thật, lần này đại thọ của Tổng lão có khả năng sẽ tuyên bố việc chuyển nhượng quyền thừa kế của Tổng gia, chuyện hôn sự của Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu quyết định chấn chấn như đinh, nếu là tôi thì đã trốn ở trong nhà không ra đây để bị mất mặt xấu hổ!"

Trên mặt Cận Từ Kỳ trước sau vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, ung dung tự tại, giống như không nghe thấy những lời xì xào bàn tán gần đó, vẫn đi đến một góc boong tàu ngắm nhìn phong cảnh nơi xa.

"Nói em vài câu như vậy thì không chịu nổi à?"

Doãn Lịch dù bận rộn vẫn ung dung sáp đến gần, Cận Từ Kỳ nhận lấy nước chanh anh đưa cho mình, liếc anh ta một cái: "Thân em vẫn chưa có luyện thành kim cương bất hoại."

Doãn Lịch gơ tay làm tư thế đầu hàng: "Được rồi, là lỗi của anh."

Ngược lại Cận Từ Kỳ thật sự không hề mất hứng, thành thói uống đồ uống lạnh, híp mắt nhìn ra đường chân trời phương xa.

Doãn Lịch rất nhanh lại tiến gần lên, dùng cằm chỉ chỉ phía sau lưng cô: "Như vậy đã không chịu nổi, lần này làm sao bây giờ đây?"

Cận Từ Kỳ từ trong con người của Doãn Lịch nhìn thấy xa xa một đôi nam nữ đi tới, lông mày kẻ đen giương lên, sắc mặt gọn sòng không dấu vết, khi ở phía sau truyền đến một tiếng "Chị" mới xoay người.

Kiều Niệm Chiêu mặc một bộ váy Bohemian dài mát mẻ, trên đầu đội chiếc mũ che nắng rộng vành vàng nhạt, đứng bên cạnh Tô Hành Phong toàn thân mặc quần áo thể thao màu cà phê, thật đúng là một tổ hợp Kim Đồng Ngọc Nữ xứng đôi đẹp mắt.

"Chị, vừa rồi A Phong còn nhắc tới vì sao chị còn chưa đến, không nghĩ tới chị và Doãn đại ca đi với nhau."

So với sự thân thiện của Kiều Niệm Chiêu, Cận Từ Kỳ chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, lơ đãng chống lại ánh mắt Tô Hành Phong dừng lại trên người mình, cũng chỉ là mặt không đổi sắc lướt qua, tiếp tục nghiêng đầu ngắm phong cảnh.

"Chị..." Kiều Niệm Chiêu đối với sự lạnh nhạt của Cận Từ Kỳ có chút ừ ừ, cô cẩn cẩn cánh môi mọng, hai hàng lông mi dưới chiếc mũ che nắng vênh lên chớp chớp, đôi mắt to trong trẻo chứa đầy vẻ áy náy.

"Em biết mình sáng sớm hôm qua ăn nói không có chừng mực, mới làm hại chị và ba ba gây gổ, thực sự xin lỗi."

Cận Từ Kỳ nghe tiếng nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu nhăn mày vẻ mặt đau lòng, khẽ cười cười: "Nếu như cô thực muốn xin lỗi, cũng không nên chọn

loại trường hợp này, là muốn biểu hiện ước ức của mình hay tôi là người không chấp nhận được?"

Sắc mặt Kiều Niệm Chiêu đại biến, bỗng dung tròn to hai mắt, sững sờ nhìn Cận Tử Kỳ, giống như là hoảng sợ sự lạnh lùng của Cận Tử Kỳ, đáy mắt bốc lên sương mù tối tăm.

Tựa hồ không biết nên ứng phó như thế nào đối với việc Cận Tử Kỳ "Làm khó dễ", hai tay Kiều Niệm Chiêu luống cuống nắm lại một chỗ, lông mi nhẹ run rẩy, sau đó đột nhiên bắt lấy cánh tay Tô Hành Phong ở bên cạnh xin giúp đỡ: "A Phong, em... em không biết nói như thế nào, em thật sự muốn cùng chị nói lời xin lỗi..."

Hai hàng lông mày Tô Hành Phong khẽ nhăn lên, nhìn sang Cận Tử Kỳ trong mắt mờ hồ xuất hiện bất mãn: "Tử kỳ, Chiêu nhi đã đem chuyện nói với anh, ngày hôm qua cô ấy vì để cho bác trai người giận không tiếc lùi xuống một ngày thông cáo."

"A Phong, không cần nói sự kiện kia ..." Kiều Niệm Chiêu vội vàng ngăn cản Tô Hành Phong, không quên ngẩng đầu liếc Cận Tử Kỳ một cái, giống như sợ Cận Tử Kỳ tức giận, mười ngón tay xoắn cùng một chỗ, vội vàng sửa lời nói: "Là bởi vì thân thể em không thoải mái mới tạm thời hủy bỏ tất cả công việc."

Cận Tử Kỳ chú ý tới trên boong tàu đã có rất nhiều người nhìn qua bên này, trong lòng không khỏi cảm thấy nực cười: quả nhiên, phụ nữ mỏng manh cùng nước mắt vĩnh viễn là vũ khí bách chiến bách thắng.

So với Cận Tử Kỳ tâm cao khí ngạo, Kiều Niệm Chiêu nhỏ bé chảy nước mắt khắp người quả thực càng nên thương hương tiếc ngọc.

Sau ngày hôm nay, lời đồn lại cô tâm địa ác độc, không tha cho em gái mưu tính độc chiếm quyền thừa kế sẽ bay đầy trời.

Cận Tử Kỳ vẫn như cũ chậm chậm uống nước chanh, không nói một lời, ngược lại Doãn Lịch ở bên cạnh tựa vào mạn thuyền đột nhiên nói chen vào: "Kiều tiểu thư mấy ngày hôm trước hình như nhận lấy Giải Kim Tượng nữ diễn viên xuất sắc nhất phải không?"

Doãn Lịch khoe miệng hàm chứa ý cười, ánh mắt lại vô cùng đơn thuần vô hại, giống như đây chỉ là một sự kiện anh ta đột nhiên nhớ lại.

Cận Tử Kỳ âm thầm lắc đầu, hất mặt, khoe miệng không tự chủ được giương cao.

Kiều Niệm Chiêu sắc mặt cứng đờ, rốt cuộc nói không nên lời.

Tô Hành Phong nhìn sang Doãn Lịch ánh mắt lạnh dần, tình cảm thuở nhỏ nhiều năm sớm đã không còn phát triển.

Ba người, ba loại thái độ khác nhau, cũng đã cho thấy rõ lực sát thương của câu nói kia của Doãn Lịch.

"Tôi nói tại sao không gặp chúng nó, thì ra là đều ru rú ở nơi này hả!"

Giọng đàn ông trung niên cởi mở hùng hậu giảm bớt đi bầu không khí căng thẳng, bốn người không ai bảo ai mà cùng theo tiếng nói quay đầu.

Doãn Lịch khi nhìn đến người đang dẫn đầu gọi một tiếng: "Cha, sao người lại tới đây?"

Doãn Quốc Bình vóc dáng trung bình toàn thân mặc quần áo thoải mái, hai tay chắp sau lưng thong thả bước tới, nghe thấy Doãn Lịch kinh ngạc hỏi thăm, lập tức về mặt hung dữ bất mãn nói: "Tại sao bọn trẻ các người được phép ra biển, chúng ta thì không được?"

Cận Tử Kỳ mặc dù cũng kinh ngạc nhưng như mỗi lần gặp doãn Quốc Bình trước đây, cười cười thăm hỏi ân cần: "Chú Doãn mạnh khỏe."

Doãn Quốc Bình vui tươi hơn hồ đáp ứng, ông đối với Cận Tử Kỳ xưa nay rất thích, nếu không phải là thằng con nhà mình hồ đồ, sợ làm hư Cận Tử Kỳ thì đã sớm đề nghị kết làm thông gia với Cận gia, đâu còn đến phiên.....

"Chú Doãn, ngài mạnh khỏe." Kiều Niệm Chiêu khẽ cúi người xuống ân cần thăm hỏi, khách quan so với Cận Tử Kỳ càng lễ độ khuôn phép hơn.

Nhưng mà Doãn Quốc Bình chỉ nhàn nhạt gật đầu, nhìn cũng không thèm nhìn Kiều Niệm Chiêu một cái.

Kiều Niệm Chiêu lập trường có chút xấu hổ, Tô Hành Phong ở phía sau néo néo lòng bàn tay cô âm thầm cho cô khích lệ, cô mới bắt đầu dĩ khê động khoe miệng, nở một nụ cười cho hân yên tâm.

Cận Tử Kỳ mắt thấy một màn tình chàng ý thiếp, không phát biểu bất kỳ cảm tưởng gì.

"Chú Doãn, ông ngoại đang ở trong phòng cùng thư ký đánh cờ, biết rõ ngài đã tới ông ấy nhất định rất vui mừng!"

Tô Hành Phong muốn làm chủ nhà tận tình, Doãn Quốc Bình lại phát phát tay, cự tuyệt ý tốt anh ta muốn dẫn đường, sau đó quay đầu lại hướng đến cầu thang đầu kia lớn tiếng gọi: "Tôi nói Chiêu Đông này, ông lớn tuổi đi đứng cũng không nhanh nhẹn nữa rồi?"

Cận Chiêu Đông cũng tới?

Cận Tử Kỳ và Doãn Lịch đưa mắt nhìn nhau, thậm chí ngay cả Kiều Niệm Chiêu và Tô Hành Phong cũng đều kinh ngạc nhìn sang.

Chỉ thấy Cận Chiêu Đông cũng là toàn thân ăn mặc thoải mái, đi lên boong tàu. Khoảnh khắc Cận Tử Kỳ nhìn thấy Cận Chiêu Đông chẳng biết tại sao đột nhiên nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ.

Cận Chiêu Đông đi vài bước, bỗng dung dừng lại, nghiêng đầu xuống phía dưới cầu thang nói: "Tổng lão đệ, đều là người nhà với nhau, không cần xem như người ngoài, cậu cũng lên đây đi."

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, dư quang nơi khoé mắt Cận Tử Kỳ thờ ơ đảo qua.

Sau lưng Cận Chiêu Đông một người đàn ông trẻ tuổi từ từ đi ra, mặc áo thun thể thao màu xám nhạt, hai tay đút vào trong túi quần, kính râm cực lớn gần như che lại hơn phân nửa khuôn mặt hắn, dưới sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng chém gọt mím lại.

Cận Tử Kỳ khi nhìn rõ người vừa đi tới, cái ly để cao trong tay mất thăng bằng, thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Từ khi nào thì Tổng Kỳ Diễn và cha cô tốt đến mức gọi nhau huynh đệ?!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Không Quá Quen Biết U?!

Editor: tamthuonglac

"Sự tình giống như có điểm mơ hồ—" nơi cổ họng Doãn Lịch phát ra giọng nói khàn khàn nhỏ không thể nghe thấy.

Cận Tử Kỳ trong lúc chinh đốn lại sự thất thố của mình, tầm mắt nhìn Cận Chiêu Đông bên kia cũng dời đi chỗ khác.

Mặc dù cô không thấy ánh mắt của Tổng Kỳ Diễn ở phía sau kính râm, nhưng bản thân cô cảm giác được hắn liên tục nhìn mình chăm chú không rời mắt, điều này làm cho Cận Tử Kỳ hơi hơi có chút không được tự nhiên.

Gió biển nổi lên lướt nhẹ qua mái tóc đen của cô, cũng ngăn lại ánh mắt của Tổng Kỳ Diễn.

Cận Tử Kỳ nghiêng đầu ra ngoài thuyền, Doãn Lịch ở bên tai của cô thấp giọng suy đoán: "Ba ba của em có lẽ không biết chuyện của em và Tổng Kỳ Diễn..."

Cận Tử Kỳ thuận theo ánh mắt của Doãn Lịch nhìn sang, dĩ nhiên phát hiện Cận Chiêu Đông đối với Tổng Kỳ Diễn lòng nhiệt tình niềm nở không có khúc mắc.

Khoé mắt lướt đến Kiều Niệm Chiêu và Tô Hành Phong, sắc mặt của bọn họ cũng không tốt lắm, nhưng nói như thế nào cũng đã trà trộn ở giới xã giao nhiều năm, còn không đến mức kích động thiếu bình tĩnh như vậy.

Doãn Quốc Bình thấy mọi người đều im lặng không lên tiếng, thuận tiện có lòng tốt giải thích rõ: "Tiểu Kỳ, vị này là Tổng tiên sinh đều là ta cùng cha của con lúc dùng cơm trưa trùng hợp có duyên mà quen biết, phát hiện chí khí hợp nhau liền cùng đến đây."

"Tiểu Kỳ, Chiêu nhi, vị này là tiên sinh Tổng Kỳ Diễn, các con tới đây làm quen một chút."

Cận Chiêu Đông cười hơ hớ giới thiệu, trên mặt đối với Tổng Kỳ Diễn chính là loại tình cảm tán thưởng cùng yêu thích khó nén.

Vén vén dùng một chút thời gian buổi trưa thì đã chiếm được thiện cảm của Cận Chiêu Đông còn mang người đến cùng tham gia yến hội của bạn thân giao — quả thực không đơn giản.

Hai tay Tổng Kỳ Diễn vẫn đút trong túi quần, nhìn như tùy ý nhưng không làm cho người ta ấn tượng vô lễ, ngược lại cảm thấy hắn bẩm sinh đã là như thế.

Cận Tử Kỳ âm thầm quan sát hắn vài lần, thời điểm hắn nhìn sang, lập tức hơi cúi thấp đầu xuống không lộ dấu vết, sau đó đáp ứng yêu cầu của Cận Chiêu Đông đi lên phía trước.

Hai đoá hoa tỷ muội nhà họ Cận đứng chung một chỗ quả thực sẽ trở thành phong cảnh đẹp tại vui mắt trên du thuyền.

Mặc dù đối với quan hệ của hoa tỷ muội này so với trong tưởng tượng vẫn còn rất nhiều gay go.

"Ồ nơi này có thể gặp được Tổng tiên sinh, thật sự thật là đúng dịp."

Kiều Niệm Chiêu so với Cận Tử Kỳ mở miệng chào hỏi trước, trên mặt lộ ra nụ cười tươi vui thuần khiết, loại bỏ vẻ lo lắng cứng nhắc trước đó.

Nhưng Tổng Kỳ Diễn chỉ gật đầu một cái, không tiếp tục bày tỏ điều gì khác, tầm mắt phía sau kính râm liên tục nhìn chăm chăm chỗ Cận Tử Kỳ.

Không khí có chút lạnh lùng, ngược lại Cận Chiêu Đông ở trong lời nói của Kiều Niệm Chiêu trong lại đọc lên ý tứ khác, nhìn Tổng Kỳ Diễn một chút lại nhìn qua Kiều Niệm Chiêu, đáy mắt thoáng hiện lên ngạc nhiên mừng rỡ: "Các người quen biết nhau?"

Kiều Niệm Chiêu thấy bộ dạng sung sướng của Cận Chiêu Đông, vừa muốn nói gì, Tổng Kỳ Diễn lại đột nhiên đem một tay từ trong túi quần giơ lên trước mặt Cận Tử Kỳ: "Xin chào, Cận tiểu thư."

Cận Từ Kỳ do dự khoảng một giây, vẫn là gờ tay của mình lên: "Xin chào." Giọng nói bình thản.

Bàn tay thô ráp hơi chai sạn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, giống như sắt thép chạm đến một cái đầm nước êm dịu.

Đôi mắt Tổng Kỳ Diễn phía sau kính râm dần dần sâu, năm ngón tay cũng theo đó từ từ siết chặt, khóe miệng khẽ động giương lên đường vòng cung: "Cận tiểu thư càng ngày càng đẹp."

Cận Từ Kỳ bất ngờ ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt Tổng Kỳ Diễn vô thường, dường như câu nói kia thật sự chỉ là khen ngợi theo phép lịch sự.

Nhưng khen ngợi như vậy đối với cô nhìn lại thế nào cũng giống như là một loại trêu ghẹo biến dạng, khiến cho cô nhàn nhạt xấu hổ.

Muốn rút tay của mình trở về, lại phát hiện bàn tay Tổng Kỳ Diễn giống như vòng sắt nắm lấy cô không chịu buông.

Cận Từ Kỳ cau lại lông mày nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn, ánh mắt ngầm có ý trách móc, Tổng Kỳ Diễn thì lại làm như không thấy, không nhanh không chậm buông tay cô ra, mặt không đổi sắc quay đầu nói chuyện với Cận Chiêu Đông.

"Thì ra là Tổng lão đệ cùng tiểu nữ biết nhau, ngược lại lão già ta đây đã làm điều thừa!" Cận Chiêu Đông vỗ vỗ vai Tổng Kỳ Diễn, giọng nói nghe vào càng vui vẻ: "Nếu đã như vậy, để cho Tiểu Kỳ dẫn cậu đi dạo đi nhé."

Lời Cận Chiêu Đông vừa nói ra, sắc mặt hai chị em ở bên cạnh khác nhau.

Kiều Niệm Chiêu sau khi kinh ngạc là hơi có chút không cam lòng, mà Cận Từ Kỳ đáy mắt thoáng hiện lên không tình nguyện, nhưng không biểu hiện trực tiếp ở trên mặt, chỉ khẽ mỉm cười: "Thực ra cũng không quá quen biết."

Cận Từ Kỳ đưa ra câu trả lời khiến Cận Chiêu Đông bất ngờ, bởi vậy sắc mặt có chút lúng túng, cô lại mỉm cười bổ sung một câu: "Cha, con hơi bị say sóng, tiện thể trở về phòng nghỉ ngơi trước."

Cận Chiêu Đông ngượng ngùng khoát khoát tay, thật ra cũng không muốn miễn cưỡng Cận Từ Kỳ: "Vậy thì trở về ngủ một giấc cho lại sức rồi đến dùng cơm nhé."

"Dạ." Cận Từ Kỳ cười một tiếng, lễ phép cùng mọi người nói tạm biệt.

Trước khi đi cô cũng không quên hướng đến Tổng Kỳ Diễn sắc mặt đã trầm xuống khẽ khom lưng tạ lỗi, sau đó xoay người rời đi.

"A, đột nhiên nhớ tới quên dặn dò với cấp dưới một việc, Cận đồng, tôi trước hết phải quay về phòng."

Đột nhiên tiếng của Tổng Kỳ Diễn nói có công chuyện ở sau lưng vang lên, thân hình Cận Từ Kỳ hơi khựng lại nhưng không lựa chọn quay đầu.

...

Trở lại gian phòng Cận Từ Kỳ ngồi ở trên ghế sofa, nhìn qua ngoài cửa sổ phong cảnh đông đưa, tinh thần lặng lẽ di động.

Say sóng bắt quá là cô kiểm soát cho mình rời đi mà thôi.

Kể từ khi Tổng Kỳ Diễn xuất hiện, tim của cô đập rất nhanh, không cách nào yên tĩnh trở lại mà nhảy lên dữ dội.

Tình cảm của cô không thấp, cũng biết đối với người đàn ông này mình tồn tại, ngay cả mình cũng không kiểm chế được cảm tình.

Nhưng mỗi lần nhớ tới cảnh tượng đêm đó bên cạnh suối phun, lập tức cô không cho phép bản thân buông lỏng con tim của mình.

Chợt nghe tiếng chuông cửa, Cận Từ Kỳ bởi vì đột nhiên tâm tư bị quấy rầy mà thoáng run lên.

Cô quay đầu nhìn đến phía cửa phòng đóng chặt, cảm thấy rất không có khả năng là người cô quen biết, bọn họ cho rằng cô đang ngủ, vì vậy tuyệt đối sẽ không mạo muội đến cửa quấy rầy.

Trong lòng Cận Từ Kỳ thật ra đã đoán được đáp án, nhưng mà cô không muốn tin đáp án này, cho nên chỉ ngồi lẳng lặng, không đứng dậy cũng không lên tiếng, chẳng qua chỉ là chờ đợi.

Chuông cửa lại một lần nữa vang lên, rất nhẹ nhàng, không một chút nào gấp gáp nóng nảy.

Cận Từ Kỳ vẫn như cũ không đi mở cửa.

Mấy giây sau, chuông cửa lại vang lên, mỗi lần vang lên khoảng cách thời gian đều giống nhau.

Có phải là anh ta không —

Tình tình Tổng Kỳ Diễn tuyệt đối sẽ không có tốt như vậy, cô chưa bao giờ quên bộ dạng đêm đó lúc hấn tông xe.

Nếu như là hấn, hấn sẽ liên tục không ngừng mà nhấn chuông cửa, sau đó cúi kính trực tiếp lấy tay đập cửa, không thôi ngừng nghỉ

Cận Từ Kỳ cảm thấy bản thân mình nực cười, từ khi nào thì cô hiểu rõ một người không quen biết như vậy rồi?

Cô bật cười lắc lắc đầu, trước khi chuông cửa vang lên, cô đứng dậy đi đến chỗ cái cửa đen đóng chặt, sau đó mở ra.

"Không Quá Quen Biết U?!"

Sau khi sợ hãi kêu lên một tiếng, phản ứng đầu tiên của Cận Tử Kỳ chính là gắng sức khép cửa lại lần nữa.

Nhưng một cánh tay nhanh chóng đến trước thò vào cản trở cánh cửa kia, Cận Tử Kỳ vừa sợ vừa tức, không biết mình dùng bao nhiêu sức lực, cánh cửa nặng nề khép lại cánh tay của hắn.

Tổng Kỳ Diễn rít lên miệng hút ngụm khí lạnh, vừa nén nhịn chịu đựng vừa tấn công nhanh chóng, buồn bã hừ một tiếng, lông mày nhíu chặt làm như trách móc, lại giống như tràn đầy dung túng.

Thừa dịp Cận Tử Kỳ vẫn còn hết sức kinh ngạc, nhanh chóng đưa thân tiến vào gian phòng của cô.

Cận Tử Kỳ vì bản thân mình sai lầm mà ảo não, Tổng Kỳ Diễn cũng đã nhanh chóng khép lại cửa phòng, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào đuổi hắn đi.

"Tôi cho rằng anh thích đập cửa hơn." Giọng điệu của cô hơi có vẻ cay nghiệt, cũng chẳng phải là phong cách nói chuyện trước sau như một của cô, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt.

Tổng Kỳ Diễn dựa ở phía sau cửa, vừa xoa cánh tay bị kẹp tổn thương vừa nhíu mày tức giận liếc Cận Tử Kỳ một cái: "Nếu như đập cửa tôi hiện tại khả năng đứng ở trước mặt em sao?"

Cận Tử Kỳ trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng mà nhìn thấy trên cánh tay hắn vết kẹp sưng tấy, tiếp đó liền tưởng đến lần trước hắn thay mình chịu đựng một cơn của Cao Triều, lập tức con tức giận tiêu tan hơn phân nửa, nhưng vẫn như cũ không muốn sẽ để ý hắn.

Tổng Kỳ Diễn cũng không nhìn thấy cô không hoan nghênh, trái lại tự mình đi vào trong, ở trên ghế sofa to lớn lạt lạt ngồi xuống, từ trên khay trà rót cho mình một chén nước: "Qua đây ngồi, đứng ở cửa làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi

Editor: tamthuonglac

"Đây là phòng của tôi!" Cận Tử Kỳ nhìn sang Tổng Kỳ Diễn thanh thần ngồi uống nước, nhấn mạnh sự thật.

Người đàn ông này có phải trời sinh cũng không biết khách sáo là cái gì hay không? !

"Tôi biết chứ, còn tưởng rằng em đã quên mất." Tổng Kỳ Diễn dùng một ly nước lạnh để tưới vào con tức giận của mình.

Hắn dựa vào ghế sofa, khí định thần nhàn, dùng ngón tay khớp xương rõ ràng vuốt ve cằm, nhìn Cận Tử Kỳ đứng ở cạnh ghế sofa, híp mắt, thoáng nở nụ cười đầy hứng thú.

Cận Tử Kỳ thấy Tổng Kỳ Diễn nhìn mình nhưng không nói lời nào, và lại cũng lười đuổi hắn đi, qua chỗ trống bên kia ghế sofa ngồi xuống, thuận tay cầm lấy quyển tạp chí Tài chính và Kinh tế trên bàn trà mà đọc.

"Em và anh ta biết nhau?" Tổng Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng.

Cận Tử Kỳ liếc nhìn Tổng Kỳ Diễn, đồng thời hướng đến chỗ mà ánh mắt hắn nhìn chăm chú, chính là quyển tạp chí trong tay mình.

Vừa rồi chẳng qua cô tùy ý lật ra một trang, lại đúng lúc lật đến một mục phỏng vấn.

Mà "Anh ta" từ trong miệng Tổng Kỳ Diễn chính là nhân vật chính của mục phỏng vấn.

Cận Tử Kỳ cúi đầu xuống nhảy qua trang có hình người đàn ông, là một nhà tư bản công nghiệp anh tuấn chín chắn, mặc chiếc áo lông cừu cổ chữ V dề màu vàng nhạt cùng chiếc quần đơn giản màu đen, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, khôi ngô tuấn tú khiến phụ nữ thêm thương.

Tầm mắt của cô dời xuống, nhìn đến vị trí góc ảnh chụp có viết tên của anh ta: Thương nghiệp Cự Tử —Tần Viễn.

Người đàn ông trong tấm ảnh mang đôi mắt màu nâu sẫm đang nhìn ống kính, giây phút Cận Tử Kỳ xem tấm ảnh kia, ánh mắt sâu thẳm như xoáy nước khiến cho trong lòng cô không hiểu sao không thoải mái.

Lông mày cô hơi động lại rồi dời đi tầm mắt, trả lời Tổng Kỳ Diễn vẫn đang nhìn mình chăm chăm một câu: "Không biết."

Cô mới vừa nói xong, Tổng Kỳ Diễn đột nhiên đưa tay giành lấy tạp chí trong tay cô, cô hơi không vui nhìn sang, Tổng Kỳ Diễn lại không cho là đúng mà lập tức xem lướt qua tạp chí.

"Không biết mà vẫn nhìn chăm chăm vào người ta làm gì." Hần bình tĩnh hoà nhã nói xong, sau đó lại đem tạp chí lật đến trang có ảnh chụp kia: "Nhìn người không thể quá nông cạn chỉ nhìn bề ngoài, cần phải xem bản chất."

"Tôi quả là không rõ ý của Tổng tiên sinh." Cận Từ Kỳ nói mà không để ý lắm.

Tổng Kỳ Diễn ngược mắt liếc nhìn Cận Từ Kỳ: "Em cho rằng Tần Viễn thật giống như trên tạp chí viết như thế này, thực sự anh ta....."

Cận Từ Kỳ cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn hắn: "Thật ra anh ta như thế nào?" Hiếm khi cảm thấy hứng thú mà thêm một câu.

Cô không ngờ rằng đây chẳng qua cảm thấy hứng thú mà hỏi thăm nhưng ở trong mắt Tổng Kỳ Diễn nhìn qua có biết bao nhiêu chướng mắt, mặt của hắn lập tức âm trầm, tức giận lạnh lùng nói: "Thật ra thì đáng đáp vô cùng xấu xí, răng hô, mặt đỏ, còn hỏi đầu."

Khỏe mắt Cận Từ Kỳ khẽ động, tư duy của Tổng Kỳ Diễn toát ra quá nhanh, cô có phản không đuổi kịp, cúi đầu lướt mắt qua hình người đàn ông anh tuấn trong tấm ảnh, đầu kia Tổng Kỳ Diễn lại tiếp lời: "Trong tấm ảnh kia chính là trợ lý riêng của anh ta."

Tựa hồ là sợ Cận Từ Kỳ không tin, Tổng Kỳ Diễn đầu mày cau lại tiếp tục nói: "Nếu không phải thấy đó là bạn học trong nhiều năm, khi anh ta làm ra loại chuyện lừa gạt xã hội tôi nhất định sẽ làm anh ta lộ ra ..."

"So với tên đàn ông có vẻ bề ngoài cả ngày tiêu hoa ghẹo nguyệt, đàn ông tuấn mạo xấu xí nhưng chân thành có tài năng càng làm người ta tôn trọng."

Tổng Kỳ Diễn nhất thời nói không nên lời, dễ nhận thấy câu trả lời của Cận Từ Kỳ cùng suy nghĩ của hắn hoàn toàn trái ngược nhau.

Cận Từ Kỳ lại nhẹ nhàng hờ hững nói tiếp: "Giống như Tổng tiên sinh vậy, tùy tiện ở ven đường có thể đến bắt chuyện với cô gái trẻ tuổi, sau vài câu nói hai người có thể ôm hôn hôn hôn cao thủ tình trường như thế phải hiểu chứ?"

Tổng Kỳ Diễn lúc đầu nghe thấy như lọt vào trong sương mù, nhưng rất nhanh liền hiểu được, hơn nữa từ từ cười rộ lên.

"Tổng..." Cận Từ Kỳ đột nhiên phát giác ngữ điệu nói chuyện của mình có cái gì đó không đúng, cô nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn nhìn mình chăm chú, gần như đang đợi cô nói tiếp, vẻ mặt mang theo ý cười.

Điều này khiến cô trở nên bối rối, nín chặt cánh môi không nói thêm lời nào.

"Em ghen rồi." Tổng Kỳ Diễn cúi thấp đầu cười, giọng điệu sung sướng.

"Không có." Cận Từ Kỳ đưa ra phủ nhận ngắn gọn, cô không muốn đối diện với Tổng Kỳ Diễn đang nhìn cười nhìn mình chăm chăm, đứng dậy lướt qua bàn trà muốn rời đi, cánh tay lại bị giữ chặt, thân thể nhỏ nhắn mềm mại bị một trận xoay tròn.

Phía sau lưng của cô chống đỡ ở trên ghế sofa mềm mại, hai tay Tổng Kỳ Diễn chống ở bên hông cô, đem cô nhét dưới khí tràng cường đại.

"Em ăn dấm chua rồi." Hần nhấn mạnh lần nữa, ánh mắt u ám mờ mịt thẳng tắp nhìn cô chăm chăm.

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu sang một bên, nhưng vẫn quật cường như cũ: "Không có gì hay mà ghen, hương chi cũng không phải là thối dấm chua cao cấp, trong mắt của tôi, hương vị cũng bình thường."

"Còn nói không ăn dấm chua, vĩnh viễn đều kiêu ngạo như vậy." Sắc mặt Tổng Kỳ Diễn vốn rất tốt đã âm trầm xuống.

Cận Từ Kỳ nhìn vào trong đôi mắt sa sầm của hắn: "Tôi là Cận Từ Kỳ..."

Cô vốn muốn nói cô là thiên kim Cận gia, người thừa kế Cận thị, đáng tiếc hắn không cho cô cơ hội nói hết.

Miệng của cô đã bị người đàn ông trước mặt này hung hăng ngậm chặt.

Cận Từ Kỳ không kịp tránh né, con ngươi của cô mở to.

Tổng Kỳ Diễn từ từ buông cô ra, hắn ngắm nhìn hàng mi mềm mại của cô bao phủ, hơi thở hơi không ổn định, màu sắc con ngươi càng phát ra nóng bỏng sâu sắc: "Em là người phụ nữ..." Hắn nói, đồng thời ở trong lòng bỏ thêm một câu: của tôi.

Một giây sau, trên gò má bên trái của hắn bị một cái tát bén nhọn, đến từ Cận Từ Kỳ.

Trong phòng tiếng vang lạnh lẽo vọng lại, một cái tát kia vung ra, Cận Từ Kỳ cũng bị chính mình làm cho khiếp sợ.

Sau khi sự hiểu ra cô cảm thấy đây là phương pháp phổ biến phụ nữ thường dùng đối phó lưu manh.

Mặt của Tổng Kỳ Diễn bị đánh phải nghiêng về một bên, ánh đèn vàng nhạt rơi xuống gò má hắn phác họa nên đường nét duyên dáng rõ ràng, cũng che giấu đi biểu tình trên mặt hắn.

Không khí càng lúc càng trầm mặc, sau một hồi giằng co, hắn từ trên ghế sofa đứng dậy, sửa sang quần áo sau đó xoay người đi tới cửa.

"Ngang ngược vô lễ!" Cận Từ Kỳ thuận tay cầm lấy tạp chí trên bàn trà ném qua, chuẩn xác đập trúng lưng Tổng Kỳ Diễn, nhân tiện tặng thêm bốn chữ.

Tổng Kỳ Diễn dừng bước lại, xoay người bất động thanh sắc nhạt tạp chí từ trên mặt đất lên, "soạt soạt" xé xuống hai trang vừa rồi Cận Từ Kỳ xem qua, sau đó gấp lại qua loa rồi nhét vào trong túi quần.

Cận Từ Kỳ càng nhìn càng thêm tức giận, lập tức từ trên ghế sofa đứng dậy: "Đem hai trang kia trả lại."

Tổng Kỳ Diễn nhìn thấy Cận Từ Kỳ đứng ở nơi đó, dáng dấp yếu đuối nhỏ gầy, vầng trán sáng đẹp động lòng người, tóc cũng dài, đặc biệt đen bóng, thật trêu chọc lòng người, lông mày khẽ cau lại, trong lòng càng sinh ra mất hứng: "Đồ mặt trắng có cái gì đẹp mà xem."

Sau đó dưới sự giận dữ của Cận Từ Kỳ nhìn chằm chằm, mặt không đổi sắc đi ra ngoài, cũng không quên quan tâm mà đóng cửa lại.

Trong phòng một lần nữa khôi phục yên lặng, Cận Từ Kỳ thu hồi tầm mắt, giận hờn ngồi trở lại ghế sofa.

Nhưng trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng hân hoan vô lễ cuồng hôn cô vừa rồi.

Tay của cô sờ qua đôi môi vẫn còn đang nóng lên, ngơ ngác ngồi ở nơi đó, lâu thật lâu vẫn duy trì động tác này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Con Đã Trở Về, Cha!

Editor: tamthuonglac

Mặc dù tối mai mới là thọ yến chính thức, nhưng trên thực tế các vị khách quý được mời trong đêm nay đều tới đây ân cần thăm hỏi Tổng Chi Nhậm.

Giữa đám người muôn hình muôn vẻ, ánh mắt Cận Từ Kỳ lưu chuyển chẳng có mục tiêu, giống như đang tìm kiếm cái gì đó bất quá hai mắt lại giống như là lơ đãng mà lướt qua.

"Sao vậy, liên tục ngáy ngáy ngô ngô, còn chưa tỉnh ngủ hả?"

Doãn Lịch đi tới nhẹ nhàng đụng một cái vào bả vai cô, sau đó ân cần hỏi thăm.

Cận Từ Kỳ lắc lắc đầu, trên mặt đã lộ rõ vẻ mệt mỏi: "Ừ, anh gặp cha của em nói một tiếng, em đi về trước."

"Một mình có được không?"

Cận Từ Kỳ cười yếu ớt đáp lại, tạm biệt Doãn Lịch xong lập tức rời khỏi phòng ăn.

Lúc này cô không trở về phòng, mà là đi trên boong thuyền hóng mát.

Kết quả vừa đi lên cầu thang lại thấy được bên cạnh mạn thuyền có đóm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối lượn lờ.

Tốc độ bước chân của Cận Từ Kỳ chậm lại, nhưng người dựa ở mạn thuyền đang hóng gió rõ ràng đã nghe được tiếng bước chân, dưới ánh đèn sáng tắt chập chờn ở boong tàu, quay đầu lại.

Tổng Kỳ Diễn bị gió biển thổi khá xốc xếch, đầu mày cao khẽ nhăn, ánh mắt hơi có vẻ mê ly, giống như quý tộc Châu Âu trong những bộ phim trắng đen thuở thập niên ba mươi bước ra.

Cận Từ Kỳ từ từ dừng bước, cô để ý đến phía tay trái Tổng Kỳ Diễn vẫn còn cầm một chai rượu mang ký hiệu Hennessy, chân mày không khỏi nhíu lên.

Nhưng cô không nói gì thêm, chỉ hơi khựng lại, sau đó liền xoay người đi trở về.

Bước chân của Cận Từ Kỳ lúc ban đầu ung dung thong thả về sau càng rối loạn, bước chân trầm ổn sau lưng càng đi nhanh đến gần, khi trái tim của cô gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lại bị một sức mạnh cường đại đến không cách nào phản kích tiến lên giam cầm vô trong lồng ngực.

Không kịp phát ra bất kỳ thanh âm nào, hai tay Tổng Kỳ Diễn đã buộc chặt, hân hỉ đầu vui vào chiếc gáy thơm mát của cô, hơi thở mang theo mùi rượu phun vào trong tai cô, thì thầm lên tiếng: "Chỉ ôm một chút, chỉ ôm một chút thôi."

Trong lòng Cận Từ Kỳ tiến hành thiên nhân giao chiến, thân thể cũng đã thôi giãy dụa, mặc cho hân ôm lấy thật chặt.

Tổng Kỳ Diễn rất hài lòng uốn cong khóe miệng, ấn đầu của cô vào trong ngực, rõ ràng có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập.

"Tôi đột nhiên muốn kể một câu chuyện xưa, em muốn nghe không?"

Cận Từ Kỳ nghe vậy không khỏi hoảng hốt, tiếng nói của Tổng Kỳ Diễn cũng đã vang lên lần nữa, cô nghĩ, bất luận câu trả lời của cô là gì, tự hân cũng sẽ nói tiếp.

"Đã từng có một người thanh niên trẻ tuổi ôm chí hướng thật cao xa từ trong núi lớn đi ra bên ngoài. Anh ta so với người thường nỗ lực chịu khó học tập

gấp mười lần, sau khi tốt nghiệp đã thành công tiến vào làm việc cho một tập đoàn có tài lực hùng hậu nhất nhì trong thành phố vào lúc ấy. Mặc dù công việc có phần thu nhập ổn định, anh ta vẫn không vì vậy mà dừng bước, anh ta như tên cuồng việc mà liều mạng làm việc, rất nhanh đã vượt lên dẫn đầu công trạng ngồi lên vị trí giám đốc."

Cận Từ Kỳ trầm mặc đảm nhiệm vai trò người lắng nghe, Tống Kỳ Diễn chợt buông cô ra, hần cười cười bí hiểm, lại ngửa đầu uống một hớp rượu, sau đó lướt qua cô từ từ bước đi thong thả trở lại bên mạn thuyền.

Thân thể hần cao to chậm rãi trượt xuống dọc theo lan can, cho đến khi ngồi hần trên mặt đất, nhưng hần vẫn không thèm để ý, chỉ hí mắt ngắm nhìn ánh sao chập chờn nơi phương xa.

Cận Từ Kỳ không biết mình tại sao lại cùng đi qua, cô đứng bên chân người đàn ông đang chán chường, cúi đầu hỏi một câu: "Vậy sau đó thế nào?"

Tống Kỳ Diễn lắc lắc chai rượu trong tay, cười khẽ, thờ dãi, dùng giọng điệu lười biếng trả lời: "Người nắm quyền tập đoàn lúc ấy gia đình giàu có nhất toàn thành, không con nòi dõi chỉ có một người con gái, dĩ nhiên được coi là hòn ngọc quý trên tay, nhưng mà, vị thiên kim tiểu thư này cũng rất ít khi xuất hiện ở trong tầm mắt dân chúng, rất nhiều người đều cho rằng cô là nàng công chúa cao quý trăm mặc, lại có rất ít người biết rằng... cô, kỳ thực là người câm điếc."

"Họ yêu nhau sao?" Cận Từ Kỳ rất ít khi sẽ đối với những thứ ân oán của nhà giàu mà cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ cô lại nhin không được muốn đi thăm dò câu chuyện xưa từ trong miệng của Tống Kỳ Diễn.

Có lẽ, hết thấy hiếu kỳ và hứng thú chẳng qua đều do xuất xứ từ người đàn ông mang tên Tống Kỳ Diễn này...

Tống Kỳ Diễn ngẩng đầu nhìn cô, nhếch miệng cười: "Đúng nha, tài tử giai nhân vừa gặp đã yêu, ví như một đoạn giai thoại từ trước đến nay được phổ nhạc không ít."

Cận Từ Kỳ từ trên gương mặt tươi cười của hần lại không cảm nhận được chút nào sung sướng, hần cười cũng không đạt đến đáy mắt, khóe miệng chua xót ngưng kết thành một nụ cười giễu cợt thê lương, giọng nói cũng trở nên chán nản lạnh nhạt hơn.

"Đúng là chẳng ai ngờ rằng vị tài tử này trước lúc lên trên đại học ở trong núi đã có người yêu, hai người thậm chí đã từng bày tiệc rượu và có một đứa con gái, mà năm đó khi anh ta gặp được vị thiên kim kia đã ba mươi hai tuổi."

"Đối mặt với thanh mai trúc mã, người vợ son thôn ôn nhu mộc mạc và với một vị thiên kim câm điếc xuất thân danh môn gia tài bạc triệu, anh ta đã che giấu thông tin của người trước, đạo nghĩa không thể chùn bước mà lựa chọn người sau."

Tống Kỳ Diễn đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng, khi đó Cận Từ Kỳ nhú chặt lông mày, hần lại gật gật đầu, bùi ngùi tự lẩm bảm "Người tìm chỗ cao mà đi, nước chảy qua chỗ trũng, không có gì đáng trách."

Cận Từ Kỳ nghe đến đó, thế nhưng trong lòng không tiếp nhận hết thảy, cô nhú mày nhìn sang Tống Kỳ Diễn, người đàn ông cường thế mà thần bí lúc này lại tựa như một đứa trẻ cô đơn bất lực ngồi trong một góc u ám.

Gió đêm vù vù thổi qua từng đợt, giữa hai người thật lâu không nói gì, Cận Từ Kỳ cũng không mở miệng thúc giục, chỉ ngồi xỏm xuống lẳng lặng chờ đợi ở bên cạnh hần.

"Kết hôn được bốn năm, vị danh môn thiên kim này có thai, nhưng cũng trong lúc vô tình biết được chuyện tình yêu của chồng, trời sinh tàn tật tạo thành tự ti cùng thiếu hụt cảm giác an toàn đã trỗi buộc cô, sau khi biết rõ chân tướng chồng ở ngoài có Kim Ốc Tăng Kiều vẫn như xưa dè dặt cẩn thận từng li từng tí duy trì xây đắp cuộc hôn nhân từ những lời nói dối."

"Vượt qua cuộc sống giày xéo lạnh nhạt thêm việc mang thai làm cho tinh thần yếu ớt, rốt cục khi mang thai được tám tháng trong lúc vô ý té ngã ở đầu cầu thang, khi vị thiên kim câm điếc này trở dạ không chịu nổi hai phương diện sinh lý và tâm lý cùng dày vò nên rong huyết mà chết."

"Không người nào biết, cô ấy sờ đi té ngã là vì cô phát hiện trong túi quần áo của chồng có một phong thư, đến từ chính người phụ nữ kia, chỉ có một câu nói —"

Tống Kỳ Diễn quay đầu ngưng mắt nhìn chằm chằm Cận Từ Kỳ bên cạnh, ánh mắt của hần sớm đã hiện đầy tia máu, thần sắc của hần âm trầm hơn, cười khò: "Người phụ nữ kia nói, cô ta sẽ đem đứa nhỏ đi huỷ diệt."

Cận Từ Kỳ đối diện ánh mắt mệt mỏi mà u lãnh của Tống Kỳ Diễn, không biết nên nói tiếp như thế nào, mỗi gia tộc giàu sang quyền quý đều có phát sinh bê bối không muốn ai biết.

Ở trong câu chuyện cũ này, bất quá cô là người ngoài cuộc, không có có tư cách gì hỏi nhiều, cho dù hỏi, Tống Kỳ Diễn cũng sẽ thấy không cần phải nói cho cô biết, giữa hai người lần nữa trầm mặc trở lại.

Rất lâu sau đó, mãi cho đến khi tứ chi bắt đầu lạnh lên, Cận Từ Kỳ mới phát hiện mình khi nào đã ngồi trên mặt đất.

Cô dự định đứng dậy, cánh tay lại bị Tống Kỳ Diễn kéo lấy mạnh mẽ, lại ngã ngồi trở về, chỉ là lần này hơi có bất đồng, cô lao đảo một cái rồi nằm ở trên ngực của hần.

"Tại sao vẫn không kết hôn?" Tống Kỳ Diễn nhìn chằm chằm vào mặt cô, giữa vẻ mặt hoa đào ửng đỏ cùng trông bên nọ ngó bên kia, thành thật mà nói, sớm vào bốn năm trước, người phụ nữ này đã trêu chọc tiếng lòng tình mạch của hần.

Cận Từ Kỳ nằm ở trên ngực hần, hai tay của cô đặt trên ngực và trên bụng của hần, cho dù là cách lớp áo thể thao, lòng bàn tay cô cũng có thể chạm đến bắp thịt rắn chắc tinh tráng dưới kia.

Đôi mắt cô hỗn loạn đối mặt với hắn: "Anh quản nhiều quá." Giọng nói coi như dịu dàng, có lẽ nguyên nhân bởi vì câu chuyện xưa kia.

"Chẳng lẽ tôi không thể quản em sao?" Lông mày anh tuần không vui cau chặt, "Không để cho tôi quản vậy em muốn cho ai quản?"

Tổng Kỳ Diễn kia hình dáng rất giống người Tây phương bắt mắt bắt đầu bao phủ nồng đậm, khoe miệng kéo căng nhìn chăm chăm Cận Từ Kỳ.

Cùng một tên sâu rượu uống say mà nghiêm túc, bạn liền thua, còn có thể thất bại thảm hại.

Cận Từ Kỳ biết rõ điểm này, chỉ có thể biết điều không lên tiếng, khi lực đạo của Tổng Kỳ Diễn giam cầm ở bên vòng eo của cô từ từ buông lỏng, cô mới thử thoát khỏi khống chế mà đứng dậy.

Thân thể đứng vững Cận Từ Kỳ lúc này mới phát hiện, Tổng Kỳ Diễn căn bản không phải tự nguyện buông cô ra, mà là hắn đã ngủ rồi.

Hắn tựa ở trên mạn thuyền, chân mày vẫn không buông lỏng, đường nét ngũ quan góc cạnh duyên dáng đã không còn lạnh lùng nghiêm nghị như lúc tỉnh, bình lặng thêm vài phần an ổn điềm tĩnh, hàng lông mi thật dài dưới mí mắt toả ra một bóng râm.

Cận Từ Kỳ lẳng lặng đứng lại, quan sát hắn chốc lát, mới thu hồi tâm tư đang chạy nhảy.

Cô gọi nhân viên phục vụ tới đưa Tổng Kỳ Diễn trở về phòng, sau khi xác nhận hắn không có việc gì mới trở lại phòng của mình mà nghỉ ngơi.

Trước khi bước vào giấc mộng, trong đầu cô chợt loé lên lời kể của Tổng Kỳ Diễn về câu chuyện xưa kia.

Trong bóng đêm cô mở mắt ra, con ngươi mất như ánh sao lóng lánh ngơ ngẩn xuất thần...

Thọ yến bảy mươi tuổi của Tổng Chi Nhậm, phòng yến tiệc trong du thuyền đã tập hợp nhiều nhân vật nổi tiếng, tiếng đàn vi-ô-lông-xen du dương giống như một tầng vải sa mỏng bao trùm khắc chế lại tiếng cười nói của các tân khách.

Khi Cận Từ Kỳ khoác tay Cận Chiêu Đông vào hội trường, nhận lấy đủ các loại ánh mắt nhìn chăm chú, tiếp theo cùng Cận Chiêu Đông đến chỗ các vị tiền bối trên thương trường để chào hỏi.

Cô không chọn cùng Cận Chiêu Đông ngồi chung một bàn với Tổng Chi Nhậm, bởi vì bản thân cô không được tự nhiên với nhà họ Tổng, nếu đi theo kết quả chỉ càng khiến không khí thêm khó chịu lạnh cứng.

Đợt thọ yến này người của Tổng gia cơ bản đều đến đông đủ, ngay cả Tô Tấn An quanh năm luôn bận rộn ở các công trình kiến trúc cũng tới, đang cùng Tổng Nhiệm Cẩm sắm vai vợ chồng gương mẫu đầm ấm.

Khi Cận Từ Kỳ nhìn sang, lại nhìn thấy Cận Chiêu Đông đang cùng Tổng Chi Nhậm hàn huyên, Kiều Niệm Chiêu ngồi ở bên cạnh Tô Hành Phong, tới nay cô ta trang điểm đặc biệt xinh đẹp nhỏ nhắn mềm mại, lại đoan trang cao quý, mái tóc dài đen bóng rũ trên vai.

Cận Từ Kỳ không thừa nhận cũng không được, ở một vài phương diện, cô và Kiều Niệm Chiêu có lẽ rất giống nhau.

Sau khi Cận Chiêu Đông đi đến, Kiều Niệm Chiêu lập tức đối với Cận Chiêu Đông hiếu thuận pha trà rót nước, mà Tô Hành Phong thì một tác cũng không rời trông coi cô ấy, tầm mắt cũng dịu dàng say mê.

Xung quanh thỉnh thoảng có vài ánh mắt bất quá lướt tới chỗ mình, Cận Từ Kỳ lãnh lạnh cười cười, dời mắt đi.

Kỳ thật hiện tại mọi thứ Kiều Niệm Chiêu có được cô cần gì phải canh cánh trong lòng, dù sao ở trong kí ức trống rỗng, từ đầu đến cuối những thứ kia đều trở nên xa lạ, mặc dù đã từng có qua, nhưng cũng không hề nhớ rõ.

Cận Từ Kỳ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bị một người làm cho bừng tỉnh: "Tôi có thể ngồi xuống không?"

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu, là Doãn Lịch, môi chứa đựng ý cười hướng các vị khách nữ ngồi cùng bàn gật đầu, sau đó liền thông dong ngồi xuống bên cạnh cô.

Những năm này có Doãn Lịch vẫn luôn luôn bảo vệ hộ tống, không thể phủ nhận, là Cận Từ Kỳ may mắn!

Cho dù ngồi chung trong một tổp là đám phụ nữ, Doãn Lịch cũng không chút may câu nệ, lúc mở khăn ăn ra ngang mắt là chủ bàn ở chính giữa, thờ dài: "Phụ nữ như vậy, trang hoàng bày ở trên via hè cũng ngại lãng phí không gian, Tô đại công tử của chúng ta quả nhiên là loài động vật hiếm hoi cần bảo vệ!"

Cận Từ Kỳ nhin không được ở dưới mặt bàn nhẹ đá anh một cước, ăn cơm chung một bàn còn không biết chút gì đến tính nết của mọi người, khi giọng điệu châm biếm của Doãn Lịch truyền đi, còn không biết cuối cùng sẽ trở thành cái dạng gì.

Doãn Lịch liếc mắt Cận Từ Kỳ, mím môi cười xấu xa, vừa dùng dao nĩa cắt tảng thịt bò vừa nhìn chung quanh một vòng phòng yến hội: "Nhìn điệu bộ này, xem ra thật muốn tuyên bố quyền thừa kế."

Cận Từ Kỳ thông thả ung dung ăn trái cây, mỉm cười gật đầu, tối hôm qua cô đã nhìn thấy trên thuyền đến đây không ít các tầng nguyên lão cấp cao quyet sách của Tổng thị.

"Một khi Tô đại công tử thừa kế gia sản to lớn như thế của Tổng gia, ngôi miếu Tổng gia này Cận gia các người có lẽ không nên buông tha cho vị trí chúa mẫu Quan Âm sống này rồi." Doãn Lịch làm như có chuyện lạ mà mở miệng.

Cận Tử Kỳ vẫn như cũ cười nhạt dùng com, bất vì sở động: "Đó cũng là do năng lực của cô ta đoạt được, không được ghen ghét."

Doãn Lịch nhúu mày nhìn về phía cô: "Em ngược lại nhìn thông suốt."

"Nếu không phải vậy còn có thể như thế nào?" Cận Tử Kỳ dừng lại dao nĩa trong tay, nhìn Doãn Lịch, sau đó dùng nĩa chỉ chỉ về mặt cao ngạo của Tổng Nhiệm Cẩm ở xa xa: "Đừng quên Tổng gia này còn có Tôn Đầu Chiến Thắng Phật*."

(*Tôn Ngộ Không do có tài phép đánh yêu tinh, ngay cả chư Thần Tiên cũng khó sánh, lại có công phò tá Đường Tăng thỉnh kinh, được phong làm Đầu Chiến Thắng Phật. Ở đây Doãn đại ca so Kiều Niệm Chiêu với Phật sống, Kỳ tỷ mới bảo Tổng Nhiệm Cẩm như Tôn Ngộ Không còn lợi hại hơn Phật.)

Khoé môi Doãn Lịch cong lên: "Điều này cũng đúng, một núi không thể chứa hai cọt, trừ phi một đực một cái."

Cận Tử Kỳ không nói tiếp nữa, khẽ mỉm cười, cúi đầu yên lặng dùng com.

Khi dạ tiệc kết thúc vui vẻ, đã uống một chút rượu nên tâm tình dâng cao, Tổng Chi Nhậm dưới sự dìu đỡ của Tô Hành Phong, lung la lung lay đứng dậy, mặc dù đã năm hơn thất tuần, nhưng tinh thần vẫn khoẻ mạnh.

Tổng Chi Nhậm vừa đứng như thế, phía dưới lập tức bắt đầu xì xào bàn tán, lời đồn đại vào thời khắc này đã được chứng minh là đúng.

"Nhờ được mọi người không chê, hôm nay tới tham dự tiệc sinh nhật bảy mươi tuổi của lão già cổ hủ này, Tổng thị có thể có thành tựu như ngày hôm nay, cũng là dựa vào sự ủng hộ và hợp tác của các vị đang ngồi ở đây!"

Giọng nói của Tổng Chi Nhậm vô cùng phấn chấn hùng hồn, không có loa phóng thanh phụ trợ cũng có thể truyền rõ ràng vào tai mỗi người: "Cho đến ngày nay, tôi mới phát hiện mình cuối cùng đã già rồi, cũng nên lui xuống đem thiên hạ giao cho thanh niên trẻ tuổi xây dựng, cho nên, thừa dịp thời gian hôm nay, hướng đến các vị đang ngồi xin tuyên bố người thừa kế kế tiếp của Tổng thị....."

"Trước khi tuyên bố quyền thừa kế, người có phải nên cân nhắc một chút đến con trai của mình hay không?"

Lời phát biểu của Tổng Chi Nhậm bị một giọng nam lạ lẫm hơi khàn khàn nhưng giàu sức quyến rũ hấp dẫn cắt đứt, mà ngụ ý trong lời lẽ của hắn lại dấy lên sóng to gió lớn trong phòng tiệc.

Tổng gia không phải là chỉ có một người con gái một đứa cháu ngoại sao, khi nào thì có thêm con trai rồi?

Các tân khách đưa mắt nhìn nhau, kể cả Cận Tử Kỳ và Doãn Lịch cũng nhìn nhau đầu mày nhúu lên, hơn nữa sau khi thấy giọng nói đang nghe rất quen thuộc, Cận Tử Kỳ trước tiên quay đầu lại nhìn qua.

Tổng Kỳ Diễn một thân tây trang màu đen, tư thế oai hùng cao ngất, gương mặt góc cạnh đường cong rõ nét dưới ánh sáng lộng lẫy của đèn pha lê càng lộ vẻ khắc sâu, thật sâu trong vành mắt, đôi con ngươi hắn tản ra ánh sáng sắc nhọn u lãnh mà trầm lắng, tựa hồ chỉ cần một lần nhìn thẳng vào mắt hắn, sẽ không tự chủ được mà say mê sa vào đôi mắt kia của hắn gần như xuyên qua vũ trụ tối đen.

Giờ phút này, ánh mắt của Tổng Kỳ Diễn xuyên thấu cả phòng tiệc, trực tiếp đón nhận đôi mắt vẫn sắc bén dù từng trải của Tổng Chi Nhậm, dưới sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khẽ mở, từ từ phun ra một câu: "Con đã trở về, cha!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Trong Nhà Thoải Mái, Nên Trở Về

Editor: tamthuonglac

"Con đã trở về, cha." Một câu nói, không thể bảo không phải là một trái bom hạng nặng ném vào phòng yến hội!

Thân hình Tổng Chi Nhậm đột nhiên nhoáng lên một cái, dù cho có Tô Hành Phong dìu đỡ, vẫn bị tin tức chấn động này làm kinh hãi đến đứng không vững.

"Ông ngoại..." Tô Hành Phong khần trương kẻ sát ở sau lưng Tổng Chi Nhậm, "Ông ngoại, ngài không sao chứ?"

Vốn vui mừng chờ đợi để chúc mừng Tô Hành Phong, mặt mũi Cận Chiêu Đông cũng tràn đầy khó hiểu: "Tổng lão, đây là chuyện gì?"

Tại sao Tổng lão đệ cùng lên thuyền với ông lại trở thành con trai của người nắm quyền Tổng gia.

Ngược lại Doãn Quốc Bình vẫn luôn trầm mặc yên tĩnh đột nhiên chau mày, tâm tư lưỡng lự mở miệng: "Chẳng lẽ là..."

"Không thể nào!" Doãn Quốc Bình còn chưa nói xong, đã bị một giọng nữ chói tai cắt đứt.

Tổng Nhiệm Cẩm "Đột nhiên" đứng lên, trên mặt sau khi hết khiếp sợ thì tái nhợt.

Bà quay đầu nhìn chăm chăm thần sắc bình tĩnh của Tống Kỳ Diễn, ánh mắt vô cùng căm phẫn: "Không thể nào, Tống gia ở đâu ra con trai, ai cho phép cái tên lừa đảo này trèo lên thuyền, còn không đuổi ra ngoài cho tôi!"

Lời Tống Nhiễm Cầm vừa nói ra, Cận Chiêu Đông lập tức rơi vào hoàn cảnh lúng túng, ngược lại Kiều Niệm Chiêu thấy tình thế gấp rút bắt đầu trấn an Tống Nhiễm Cầm hai mắt đang bốc hỏa: "Bác gái, trong này chỉ sợ có hiểu lầm, trước tiên xin người bớt giận!"

Tống Nhiễm Cầm nghe thấy lời nói của Kiều Niệm Chiêu, không những không nguôi giận ngược lại càng thêm phát cáu, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Kiều Niệm Chiêu đang ra vẻ thông minh mà bác bỏ: "Cô có ý gì, cô là nói tôi lớn tuổi ngay cả năng lực phán đoán cơ bản cũng mất sao?"

"Bác gái, con không phải....."

"Chuyện của Tống gia chúng tôi còn chưa tới phiên cô đến thuyết tam đạo tứ!"

Tống Nhiễm Cầm cường thế cắt đứt lời giải thích của Kiều Niệm Chiêu, hừ nhẹ một tiếng, hơi ngửa cằm lên, quay đầu không nhìn tới Kiều Niệm Chiêu đỏ mắt sau khi bị bà day dỗ mất hết mặt mũi.

Những năm qua thuận theo tài lực cùng thế lực lên như điều gặp gió của Tống thị ở thành phố này, Tống Nhiễm Cầm cơ hồ đều dùng lỗ mũi để nhìn người.

Dù Kiều Niệm Chiêu là Nhị tiểu thư Cận thị, là con dâu tương lai của bà, cũng khó giấu vẻ khinh bỉ ghét bỏ.

Cận Chiêu Đông nhìn thấy con gái bị người ta ở trước mặt mọi người khiển trách, trên mặt mình giống như bị tát một cái tát tàn nhẫn, nhưng vì ngại Tống Chi Nhậm nên không tiện phát tác con giận, chẳng qua lộ ra sắc mặt khó coi.

"Tái ông mất ngựa, làm sao biết không phải là phúc, mẹ chồng như vậy, quả thực gánh nặng đường xa."

Doãn Lịch cảm khái than nhẹ, lần đầu tiên đối với Kiều Niệm Chiêu chịu ủy khuất mà phụ họa hòa theo muốn ra về thông cảm.

Cận Từ Kỳ chẳng qua chỉ thờ ơ nhìn sang chủ bàn, phần lớn sự chú ý vẫn là đang trên người Tống Kỳ Diễn, nhìn qua nụ cười nhẹ nhàng trên khóe môi hân và các loại ánh mắt như đang xem cuộc vui, ngực của cô lại từng trận từng trận khó chịu.

Đại khái cô đã đoán được vị thiên kim trong câu chuyện xưa tối hôm qua là ai, cũng đoán được thân phận của Tống Kỳ Diễn.

Nhưng nhiều năm như vậy cũng không nhìn nhận nhau, mà khi Tống Chi Nhậm muốn tuyên bố quyền thừa kế hân mới xuất hiện.

Đối với Tống Chi Nhậm, Tống Kỳ Diễn ứ đọng thêm bao nhiêu oán hận? !

Bên kia Tống Chi Nhậm từ trong tin tức đột nhiên xuất hiện này tỉnh trở lại, khước từ sự dịu dờ của Tô Hành Phong, chống quai trượng thân thể đứng vững, hướng Tống Nhiễm Cầm khoát khoát tay: "Ngồi xuống cho ta."

"Cha!" Tống Nhiễm Cầm còn muốn tranh cãi, lại bị ánh mắt sắc bén của Tống Chi Nhậm quét qua mà im bất ngấm miệng lại, ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí, nhưng đối với Tô Tấn An bên cạnh lại văng tục: "Chỉ có biết ăn thôi, phế vật vô dụng!"

Tống Chi Nhậm đối với lời nói và việc làm của Tống Nhiễm Cầm thì chau mày, nhưng cũng biết bây giờ không phải là thời điểm để giáo huấn đứa con gái miệng đã quen ăn nói không chừng mực, ngang ngược càn rỡ.

Hai tay của ông chụp trên đầu quai trượng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tống Kỳ Diễn: "Con trai của ta vào ba mươi năm trước đã qua đời trong một tai nạn trên biển, cậu nói cậu là con trai của ta, chứng cứ đâu?"

Tống Chi Nhậm từ tốn thuận theo tính chất mà hỏi, nhưng có bản lĩnh khiến cho người ta thấy sợ hãi, mấy chục năm độc sức tạo nên thành tựu ở thương trường không đơn thuần là nhờ vào tài phú của ông, mà toàn thân còn có khí thế bức người.

Tống Kỳ Diễn hơi cong môi, dư quang khóe mắt nhìn đến một nơi nào đó: "Nếu không có chứng cứ đầy đủ, ông cảm thấy tôi sẽ không biết tự lượng sức mình mà đứng ở chỗ này sao?" Giọng nói hùng hổ dọa người không hề khiêm tốn cung kính.

Lông mày hoa râm của Tống Chi Nhậm nhú nhú, nhìn không bỏ sót vẻ mặt toát ra khinh miệt của Tống Kỳ Diễn, ánh mắt nhìn Tống Kỳ Diễn càng thêm thâm trầm nghiêm khắc, mà cùng lúc đó, trên bàn cấp cao bên cạnh của Tống thị đã có một người đứng lên.

"Đây là báo cáo kiểm tra DNA của tiên sinh Tống Kỳ Diễn và chủ tịch, đủ để chứng minh chuyện tiên sinh Tống Kỳ Diễn là con trai nối dõi của chủ tịch là sự thật."

Toàn hội trường ồ lên một tiếng, khi bọn họ chứng kiến người thanh niên kia lâm trận đã phản bội, đeo mắt kính gọng vàng đưa bản báo cáo tới trước mặt Tống Chi Nhậm, cung kính hơi khom lưng: "Xin ngài xem qua."

Khi Tống Chi Nhậm nhìn đến bản báo cáo trên bàn thì ậm ừ nói không ra lời, bàn tay nắm quai trượng nhẹ phát run, gần như không cần nhìn kết quả bản kiểm tra lập tức đã tin đây là sự thật.

Vốn là kìm nén tức giận Tống Nhiễm Cầm bỗng nhiên vỗ bàn, khí thế hung hăng chỉ vào người thanh niên đeo kính mặt không chút biểu tình mà tức giận nằng: "Hàn Mặc Tranh cậu đây là đồ ăn cây táo, rào cây sung, phụ cha ta đã tín nhiệm cậu như vậy!"

Người đàn ông được gọi là Hàn Mặc Tranh cũng không cảm thấy xấu hổ, giờ tay lên nâng gọng kính: "Tôi chỉ không mong muốn chứng kiến giang sơn chủ tịch cực nhọc vất vả gây dựng nên lại rơi vào trong tay người ngoài."

Quang minh chính đại giải thích xong một loạt, gạt bỏ đi sự ly gián!

Tổng Nhiệm Cảm tức giận đến toàn thân phát run, dĩ nhiên cũng chứng kiến nhóm người cấp cao của Tổng thị bắt đầu cúi đầu nói thầm, thỉnh thoảng nhìn đến Tổng Kỳ Diễn một chút, chốc chốc thì nhìn sang Tô Hành Phong, gương mặt trang điểm so với gan heo còn khó coi hơn.

Tổng Kỳ Diễn cuối cùng giống như xem trò vui đủ rồi, chậm rãi bước đi thong thả lướt qua một loạt ánh mắt, đi đến cách chỗ chủ bàn hai thước, nhón nhờ dừng bước, thân nhiên ung dung đối mặt chống lại với sự quan sát đánh giá của Tổng Chi Nhậm.

Cuối cùng là Tổng Chi Nhậm bại trận trước, lướt mắt qua bản văn kiện kiểm tra DNA, ngược mắt nhìn mặt mày Tổng Kỳ Diễn có chút rất giống cô gái dịu dàng cao quý trong trí nhớ: "Những năm qua đã đi đến nơi nào, tại sao không trở về nhà?"

Nghe được lời nói của Tổng Chi Nhậm gián tiếp thừa nhận thân phận Tổng Kỳ Diễn, trong mắt Tổng Nhiệm Cảm hiện lên bối rối hốt hoảng, bất chấp Tô Tân An lôi kéo ngăn cản, đứng dậy giành nói: "Cha, ngài già rồi nên hồ đồ, hần là một tên lù đùng gạt đó!"

"Ta nói chuyện khi nào thì đến phiên con chen miệng vào, ngồi xuống!"

Bị tiếng rống mang mùi phần khí thể xen lẫn tức giận của Tổng Chi Nhậm, Tổng Nhiệm Cảm mặc dù vẫn không cam lòng cũng chỉ có thể ngồi xuống, cũng không quên nhìn về mặt lạnh nhạt của Tổng Kỳ Diễn mà trừng mắt tức giận.

Tổng Kỳ Diễn như cười như không liếc nhìn Tổng Nhiệm Cảm tức giận đến sắc mặt tái xanh, mới trả lời vấn đề của Tổng Chi Nhậm: "Đi một lượt toàn thế giới, phát hiện trong gia đình vẫn là tốt đẹp thì trở lại thôi."

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ lại làm cho sắc mặt Tổng Chi Nhậm càng thêm khó coi, nhưng không biểu hiện ở trong lời nói: "Đã trở lại là tốt rồi, sau này muốn về nhà là tốt lắm."

Tổng Nhiệm Cảm lại bị câu trả lời này của Tổng Kỳ Diễn chọc tức đến thiếu chút nữa nôn ra một họng máu. Trong gia đình tốt? Nếu đã tốt, ba mươi năm không trở lại, hết lần này tới lần khác cha muốn chuyển nhượng quyền thừa kế hần lại quay về, thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy? !

"Đúng nha, ở đâu có thể so sánh được với sự thoải mái dễ chịu của gia đình." Tổng Kỳ Diễn cười hơ hớ gật đầu: "Là con trai trưởng của nhà họ Tổng, con làm sao sẽ trở mặt nhìn biến hiệu cao ốc của Tổng thị thay họ nhà khác, ngài cảm thấy thế nào?"

Tổng Chi Nhậm bị hỏi đến sắc mặt âm trầm, ông đa mưu túc trí làm sao sẽ nghe không ra ý ở ngoài trong lời nói của Tổng Kỳ Diễn?

Tổng Kỳ Diễn lại giống như không thấy được sắc mặt đột biến của ông, ngồi xuống vị trí còn trống duy nhất trên bàn chủ nhà, bưng lên một ly nước chưa động tới từ từ uống một hớp, ngữ điệu nói chuyện thong thả tỉnh táo.

"Năm đó khi cha cái tổ Lam thị đúng là tiến hành một lần thay máu, nếu hôm nay Tổng thị rơi vào tay người ngoài, các vị chú bác đang ngồi đây sang năm còn có thể cùng nhau ở chỗ này tham dự ngày sinh nhật của cha hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Người Lớn Nói Chuyện, Kẻ Dưới Chen Miệng Làm Gì!

Editor: tamthuonglac

Lời nói của Tổng Kỳ Diễn như dóc lòng cảnh tỉnh khiến cho vài vị cấp cao của Tổng thị sắc mặt khác lạ, khi đó thần sắc cũng nảy sinh mập mờ.

Chỉ cần sự quyết tâm ủng hộ Tô Hành Phong của họ bắt đầu dao động, điểm này, là đủ rồi!

Đôi mắt Tổng Kỳ Diễn rũ xuống thoáng hiện lên sự bén nhọn rét lạnh, thanh thoi đem ly nước đặt trở lại bên cạnh bàn.

Ngược lại so với hần hoàn toàn thân nhiên tự đắc thì Tổng Nhiệm Cảm rốt cuộc cũng thiếu kiên nhẫn, vỗ bàn: "Cha, ngài nghe một chút, nghe một chút những lời hần nói đều là những thứ gì đó!"

Trên mặt Tổng Chi Nhậm trắng xanh lẫn lộn, bàn tay chống quai trượng gắt gao nắm chặt, chẳng qua chỉ mím môi nhìn Tổng Kỳ Diễn chằm chằm.

Mà giọng nói chói tai từ dưới đất chui lên của Tổng Nhiệm Cảm vẫn còn tiếp tục: "Cái gì gọi là người ngoài? Hành Phong là con trai của tôi, cháu ngoại của cha, trên người cũng giữ lại một nửa dòng máu của cha, chẳng lẽ giúp ông ngoại của mình giữ Tổng thị cũng là sai sao?"

"Cái này..." Tổng Kỳ Diễn dừng lại, rất nhanh thì đã nở nụ cười: "Hào tâm của chị tôi xin thay cha nhận lấy, nếu tôi đã trở về, hiển nhiên tôi sẽ giúp cha chia sẻ, ngài cảm thấy thế nào, cha?"

Tổng Kỳ Diễn giống như trung cầu ý liếc nhìn Tổng Chi Nhậm: "Hay là ngài cũng cảm thấy, con không có năng lực giúp ngài quản lý công ty, cần ngài phải đem nước tát ra ngoài rồi thu hồi lại?"

Chân mày Tổng Chi Nhậm cau chặt, bị Tổng Kỳ Diễn ép phải lui về sau từng bước, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy!

"Ông trời ơi là ông trời.....đây là lời nói gì đây, là muốn đem chúng tôi đuổi ra ngoài sao?"

Tổng Nhiễm Cảm tức giận đến mức ôm lấy huyết thái dương thân hình lắc lư, Tô Hành Phong nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà, chứng kiến mẹ bị một người đàn ông đột nhiên xuất hiện nói năng lộn xộn kích động, môi mỏng mím chặt nhàu mảy.

"Mặc kệ anh tối nay là ôm mục đích gì xuất hiện tại nơi này, xin anh chú ý lời nói của mình!"

Tổng Kỳ Diễn cúi đầu nhìn nhìn móng tay mình được sửa sang sạch sẽ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tô Hành Phong, không khỏi hí hóp mắt: "Coi như theo lời của mẹ anh mới vừa nói lên, anh cần phải gọi tôi một tiếng cậu chứ?"

Vai về miễn cưỡng bị đè thấp, biểu tình trên mặt Tô Hành Phong cũng biến hóa âm tình bất định.

Nhìn sang sắc mặt Tô Hành Phong cứng đờ, Tổng Kỳ Diễn lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, mười ngón tay giao nhau, khóe miệng như có như không chứa đựng nụ cười lạnh: "Trường bối nói chuyện, anh là một người vai dưới chen miệng vào có phải không được giáo dục hay không?"

Tô Hành Phong bị Tổng Kỳ Diễn cay độc hỏi chặn ngược lại á khẩu không trả lời được, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng Tổng Kỳ Diễn.

"Khi khi!" Trong góc vang lên tiếng cười khó có thể ức chế.

Không đợi mọi người đi tìm, Doãn Lịch đã tự giác giơ tay, thái độ qua loa nói xin lỗi: "Không cẩn thận nên giọng nói bị lạc, mọi người tiếp tục, cứ tiếp tục!"

Cận Từ Kỳ nhếch mày liếc ngang về mặt nghiêng ngả của Doãn Lịch, nhưng đảo mắt lại đối diện ánh mắt của Tô Hành Phong nhìn sang.

Bất quá là đối mặt trong phút chốc, Cận Từ Kỳ lập tức bất động thanh sắc mà dời đi tầm mắt của mình.

Thậm chí cô cảm giác được ánh mắt Tô Hành Phong vẫn còn dừng lại trên mặt mình.

Chẳng qua đôi mắt cô rũ xuống kéo khóe môi quan sát món điểm tâm ngọt chế tác tinh xảo trước mắt, bình tĩnh an nhiên không thèm đếm xỉa đến.

Toàn hội trường hoàn toàn yên tĩnh, không khí giương cung bạt kiếm, Cận Chiêu Đông chợt đứng dậy khéo léo đề xuất cáo từ:

"Tổn lão, hôm nay là ngày cha con các ngài nhìn nhận nhau, chắc hẳn cũng có rất nhiều lời phải nói, chúng tôi đây là những người ngoài cũng không ở đây làm rối loạn thêm, ngày khác nhất định mời Tổn lão uống một chén tử tế."

Cận Chiêu Đông xem như nói ra tiếng lòng của tất cả những người lão luyện lọc lõi ở đây, ai cũng không muốn không cần thiết lợi qua dòng nước đục này.

Có đôi khi lời đồn về ân oán của nhà giàu sang quyền thế với hiện trường thực sự nghiêng tai lắng nghe hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Sắc mặt kia của Tổng Chi Nhậm rõ ràng là không hy vọng ở trước mặt người ngoài xử lý chuyện nhà, nếu không vì sao lại lần nữa không mở miệng?

Cho nên khi Cận Chiêu Đông vừa mở miệng như vậy, Tổng Chi Nhậm đã lập tức tiếp lời, gạt đầu nói vài câu khách sáo: "Vậy mọi người trở về nghỉ ngơi thật tốt, có phần chiêu đãi không chu đáo kính xin mọi người thứ lỗi!"

"Tổn ông quá khiêm nhượng!"

"Vậy chúng tôi xin cáo từ trước!"

Bên trong tốp năm tốp ba chào hỏi, Cận Từ Kỳ cũng đứng dậy đi theo khách khứa ra ngoài, lúc đi ra cửa, bước chân không khỏi chậm lại nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn vẫn còn ngồi nơi đó.

Giống như là tâm linh tương thông, Tổng Kỳ Diễn cũng đúng lúc quay đầu nhìn sang, đối diện ánh mắt lộ ra lo lắng của Cận Từ Kỳ, đôi mắt vốn là tình mịch khó dò càng thêm thâm thúy.

Cận Từ Kỳ vội vã dời mắt, không lưu lại thêm nữa mà đi ra khỏi phòng yến hội, cô mơ hồ nghe được một tiếng cảm thán bao hàm tang thương của Tổng Chi Nhậm: "Con ở đây trách ta sao?"

"Tại sao con phải trách móc ngài? Sau khi con và ông ngoại ra biển gặp tai nạn, nếu không phải là ngài liên tục can trọng xử lý Lam thị, con bây giờ có thể không có cơ hội chứng kiến toà nhà Lam thị cũng là một cái ẩn số."

Cô nghe thấy ngữ điệu của Tổng Kỳ Diễn tùy ý trả lời, quay đầu lại, nhìn sang cũng chỉ là cánh cửa chính từ từ khép lại, ngăn cách tất cả tình hình bên trong phòng yến hội.

.....

Cận Từ Kỳ trở lại phòng thì có một chút đau đầu, nhanh chóng đi đến buồng hành lý lấy thuốc uống xong mới xoay trở về.

Bốn năm trước trong tai nạn xe, đầu của cô bị thương nặng, đánh mất trí nhớ, thỉnh thoảng còn có di chứng phát ra cơn đau đầu.

Dựa ở đầu giường, nhắm mắt xoa huyết thái dương, đầu óc mê man muốn ngủ đi.

Không biết qua bao lâu, tiếng ấn chuông vang lên ở cửa phòng. Cận Tử Kỳ đi mở cửa. Là Cận Chiêu Đông.

"Sắc mặt làm sao mà khó coi như vậy? Có muốn gọi bác sĩ riêng trên du thuyền tới xem một chút hay không?"

Cận Tử Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, giúp Cận Chiêu Đông rót ly nước ấm: "Chỉ là hơi mệt chút, không cần phiền đến bác sĩ."

Nhìn sang sắc mặt Cận Tử Kỳ hơi tái nhợt, Cận Chiêu Đông tựa hồ không quá yên tâm: "Bác sĩ đứng lúc đang ở bên cạnh khám bệnh cho dì Cẩm con, sang đây một chút cũng không tốn bao nhiêu thời gian."

Động tác rót nước của Cận Tử Kỳ hơi chậm lại, kinh ngạc nhìn Cận Chiêu Đông: "Dì Cẩm không phải mới vừa rồi vẫn khỏe sao?"

"Con cũng nói là mới vừa rồi." Cận Chiêu Đông thờ dãi, quét mắt bùng ly nước của Cận Tử Kỳ lên: "Chúng ta sau khi rời khỏi thì phòng yển hội hình như lập tức đã nổi dậy rùm beng, dì Cẩm con là được nhân viên phục vụ khiêng đi."

Tức giận đến bất tỉnh đi? Cận Tử Kỳ tò mò chột nhử mảy, lại không hỏi ra sự thật.

Cô nuốt nước bọt, trong miệng cảm giác chút cay đắng lura thừa.

Ngón tay Cận Chiêu Đông gõ lên mặt bàn từng phát từng phát, trầm ngâm trong chốc lát, mới nhìn Cận Tử Kỳ mở miệng: "Con và Tống Kỳ Diễn biết nhau đã bao lâu?"

"Không có bao lâu, đại khái chính là thời gian biểu hiện trong tài liệu mà ngài lấy được."

Cận Chiêu Đông hẳn là đã biết được chuyện trước kia của cô và Tống Kỳ Diễn mới có thể muộn như vậy tới cửa nghiệm chứng hư thật.

Thay vì che che giấu giấu chẳng bằng trực tiếp thẳng thắn bẩm báo.

Cận Chiêu Đông đối với câu trả lời của cô không có đánh giá gì, uống một hớp, trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Tin tức Tống Kỳ Diễn là con trai nối dõi của Tống gia ngày mai sẽ sẽ truyền khắp thành phố này, đến lúc đó Tống gia không tránh được một cuộc tranh đấu."

Cận Tử Kỳ cúi đầu im lặng không lên tiếng, Cận Chiêu Đông sâu kín lên tiếng: "Con hẳn là cũng tò mò ta tới hôm qua tại sao phải mang Tống Kỳ Diễn chỉ mới vừa quen biết nửa ngày mà lên thuyền chứ?"

Cô ngẩng đầu nhìn lại, chẳng qua Cận Chiêu Đông chỉ lặp đi lặp lại một câu than thở: "Mấy năm này thị trường bất động sản ở giai đoạn đi xuống, không biết có bao nhiêu công ty bất động sản sụp đổ, Cận thị cũng chưa chắc còn quang vinh chói lọi như ngoài mặt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cận Tử Kỳ, Cận Nhắc Cùng Anh Kết Hôn Đi!

Editor: tamthuonglac

"Mảnh đất ở chỗ giao giới vùng ngoại thành và nội thành, tới hôm trước ta mới biết được lại là mang danh nghĩa của Tống Kỳ Diễn."

Về mức độ cạnh tranh giành lấy mảnh đất kia Cận Tử Kỳ cũng biết sơ một hai điều, thương nhân thị trường bất động sản trong thành phố này đều tranh nhau muốn mua sau đó mở mang khai phá.

Chỗ giao giới nhị vòng tam hoàn ngày nay giao thông thuận lợi, một khi xây dựng xong căn hộ chung cư, nhà kinh doanh bất động sản nhất định kiếm được một khoản hời.

Nhưng mà chủ nhân của mảnh đất kia vẫn là bí mật, hôm nay đáp án công bố ra đúng là Tống Kỳ Diễn, quả thực ngoài dự đoán của mọi người.

"Ta cho rằng việc kia bất quá là trùng hợp, nhưng qua việc của Tống gia đêm nay, ta mới phát giác được sự tình khác xa không có đơn giản như trong tưởng tượng của ta." Cận Chiêu Đông hơi ngưng lại mới nói: "Ta đã cho công ty thám tử điều tra tư liệu về Tống Kỳ Diễn, kết quả bọn họ cho ta là một tờ giấy trống!"

"Chỉ bằng vào điểm này đã nói lên rằng ba mươi năm qua của anh ta cũng không phải là cuộc sống của người bình thường, ta cũng xem như đã nhìn ra, nếu không phải anh ta tự nguyện thả ra tin tức, chỉ sợ không có người nào biết mảnh đất kia là của hắn."

Cận Chiêu Đông cộng thêm những lời này phía sau, làm cho Cận Tử Kỳ không thể không nghiêm túc dừng lại suy xét cái đề tài này.

Cô nhìn sắc mặt ngưng trọng của Cận Chiêu Đông: "Cha hi vọng con làm như thế nào?"

Cận Chiêu Đông đang trầm tư, chân mày thu lại ý vị thâm trường nhìn thẳng Cận Từ Kỳ: "Mặc dù Chiêu nhi sẽ cùng Hành Phong kết hôn, nhưng ta vẫn không hy vọng Cận gia bị cuốn vào trong cuộc phân tranh gia tộc của Tổng gia."

Cận Chiêu Đông hi vọng cô đối với nhân vật nguy hiểm tên gọi Tổng Kỳ Diễn này trốn tránh, là ý này sao?

Ánh mắt Cận Từ Kỳ hơi nhấp nháy, nhếch khoé miệng khẽ mỉm cười, gật đầu: "Ngài yên tâm, con sẽ chú ý."

"Con hiểu là tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Tiền Cận Chiêu Đông đi, Cận Từ Kỳ cũng đã không còn buồn ngủ, thoáng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cô quyết định đi tản bộ, hít thở không khí trong lành một chút.

.....

Đi liền một mạch chẳng có mục đích mà đã đến boong tàu, bên tai không gạt đi được chính là lời khuyên nhắc nhở của Cận Chiêu Đông.

Đi ngang qua hồ bơi trên du thuyền, nghe được một trận âm thanh của nước chuyển động.

Hồ bơi lộ thiên rộng lớn, dưới ánh trăng sáng tỏ, trong suốt tươi mát, sóng gợn lăn tăn, dưới đáy hồ một bóng dáng lượn qua lượn lại ngao du thu hút lực chú ý của cô.

Chờ đến khi Cận Từ Kỳ thu hồi tầm mắt, mới phát hiện mình cũng bất tri bất giác đi tới giữa bên cạnh hồ.

Hầu như chỉ liếc mắt, cô đã nhận ra người đàn ông không ngừng bơi lội thoả thích qua qua lại lại trong nước, chính là Tổng Kỳ Diễn mà cha cô luôn miệng bảo cô cách xa.

Mặt nước được cánh tay tinh trắng màu lúa mì của hắn vỗ vào bụng lên vài vòng xoáy, cơ bắp của Tổng Kỳ Diễn đường cong rõ ràng, thân thể mạnh mẽ thon dài chìm nổi ở trong nước, tản ra sức quyến rũ kêu gọi nam tính.

Cận Từ Kỳ lặng lẽ đưa mắt nhìn trong chốc lát, ôm ôm cánh tay phát lạnh, chuẩn bị xoay người rời đi.

Có thể là ý thức được bên bờ có người, Tổng Kỳ Diễn ngừng bơi về phía trước, đột nhiên từ trong nước trồi lên, bọt nước tùy ý bắn tung toé ra bốn phía, thật giống như mỹ nhân đang tắm.

Từng giọt bọt nước lỏng lạnh ngưng tụ trên đỉnh đầu đen nhánh, dọc theo đường viền ngũ quan khắc sâu của hắn mà trượt xuống, khi nhìn đến bóng dáng nhỏ gầy đứng sững bên cạnh hồ, trên gương mặt tuấn tú lãnh ý bị sự kinh ngạc thay thế.

Giờ phút này Cận Từ Kỳ vẫn còn duy trì lấy tư thế bốn mươi lăm độ, mái tóc đen đến eo được tết thành bím tóc tùy ý buông lơi trước ngực, một bộ váy lụa trắng như tuyết dài qua mắt cá chân, bóng hình cô mông lung giữa thủy quang trong veo.

Tổng Kỳ Diễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Từ Kỳ sau khi bị phát hiện toát ra vẻ ngượng ngùng, hầu kết một trận chấn động, lại không phát ra âm thanh, bỗng nhiên lại chui vào trong nước, vô số bọt nước bắn lên tung toé.

Cận Từ Kỳ quên mất là mình muốn rời đi, chẳng qua dừng chân tại chỗ, nhìn Tổng Kỳ Diễn bơi đến chỗ mình.

Khi Tổng Kỳ Diễn hắt nước ra, bắn tung toé làm ướt làn váy của Cận Từ Kỳ.

Cô thoáng lui về phía sau, hơi chặt vật lấy mu bàn tay lau chùi giọt nước bên má.

Đến lúc ngừng đầu, Tổng Kỳ Diễn đã mặc quần bơi bốn góc đứng ở trước mặt của cô, lồng ngực tinh trắng bởi vì vận động mà khẽ phập phồng, da thịt màu lúa mì thỉnh thoảng có vài giọt nước trượt qua.

Vài lọn tóc ẩm ướt rũ xuống, che khuất chân mày hắn, cúi đầu tầm mắt khoá chặt ánh mắt mơ hồ của Cận Từ Kỳ nhìn khắp nơi nhưng chính là không chịu nhìn hắn, nhếch miệng cười cười: "Hơn nửa đêm không ngủ tới đây làm gì?"

Khoảng cách giữa hắn và cô quá gần, thân thể hắn tản mát ra nhiệt lượng nóng bỏng lên hai gò má cô, Cận Từ Kỳ không được tự nhiên xoay đầu đi, nhìn sang mặt nước sóng gợn lăn tăn nhẹ giọng nói: "Không ngủ được tùy tiện đi ra ngoài một chút."

Tổng Kỳ Diễn ồ một tiếng, cổ ý kéo dài âm cuối, làm ra một bộ dạng bưng bình đại ngộ, khoé miệng là nồng đậm ý cười vui vẻ: "Tùy tiện đi một chút lại đi tới đây?"

Cận Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy xấu hổ, cảm giác giờ khắc này ở trước mặt Tổng Kỳ Diễn, bản thân mình trở nên giống như câu chuyện cười.

Cô ngừng đầu lên đón nhận ánh mắt ranh mãnh của Tổng Kỳ Diễn, gật đầu ưu nhã cười cười: "Không quấy rầy anh, tạm biệt."

Cận Từ Kỳ nói xong liền muốn đi, nhưng Tổng Kỳ Diễn không nhúc nhích, vẫn như cũ cản lại đường mà cô muốn rời khỏi, không nói lời nào, trông mắt lẳng lặng nhìn cô chằm chằm.

Có như vậy trong phút chốc, ánh mắt hắn như lửa phảng phất muốn đem mỗi một tác trên làn da cô thiêu đốt.

Tim của cô tựa như bị một cuộn chỉ gai quấn lấy, cắt không đứt ý còn rối loạn, cô nỗ lực làm cho mình không chú ý đến Tổng Kỳ Diễn đang nhìn chằm chằm, nếu hắn đã không cho thông, thì cô đi đường vòng được chứ?

Cận Từ Kỳ nhất thời không chú ý, biên độ xoay người quá lớn, mũi giày vấp phải làn váy thấm ướt, thêm thân thể của cô nhẹ nhàng uyển chuyển, để giày trượt một cái, trước mắt một trận trời đất ngã nghiêng.....

Tổng Kỳ Diễn vốn ngậm cười nhìn Cận Từ Kỳ, không có ngờ tới sẽ phát sinh sự cố, cả người Cận Từ Kỳ cắm đầu ngã nhào vào trong bể bơi, lập tức vút bỏ khăn lông trong tay, nhún người nhảy một cái, nhảy vào hồ bơi.

"Cận Từ Kỳ! Cận Từ Kỳ!"

Sắc mặt Tổng Kỳ Diễn hốt hoảng tái nhợt, hướng đến phía người vùng vẫy trong nước mà cau chặt lông mày, nhanh chóng bơi qua chỗ Cận Từ Kỳ chìm chìm nổi nổi, ôm eo của cô rồi kéo cô lên.

Cận Từ Kỳ giống như bắt được cây cò cứu mạng, găt gao vòng thật chặt lên cổ Tổng Kỳ Diễn, mười ngón tay bám trụ chặt chẽ, ghé vào lồng ngực của hân mở to miệng thở dốc, hàng mi cong nhấp nháy những giọt nước trong suốt.

"Không sao rồi, không sao nữa rồi..." Tổng Kỳ Diễn chẳng qua một lần lại một lần dịu dàng khẽ thì thầm bên tai cô.

Khoé mắt Cận Từ Kỳ vẫn còn lưu lại vết nước mắt, cô không cách nào phủ nhận, cô sợ nước, thậm chí có thể nói là kinh hãi.

Nghĩ đến vừa rồi cảm giác ngạt thở khi nước hồ rót vào trong miệng trong mũi và tai, Cận Từ Kỳ càng dán sát Tổng Kỳ Diễn.

Ngực của cô phập phồng kịch liệt, thân thể ướt đầm không ngừng run rẩy, trên mặt tìm không được một chút xú huyết sắc.

Sóng nước lênh bênh trên mặt hồ khó khăn lắm mới chỉ ngập qua đến ngực cô, sóng nước từng đợt từng đợt đẩy lên lưng của cô, hai cánh tay cô càng quấn chặt cổ Tổng Kỳ Diễn hơn, sau khi yên tĩnh một chút, bên tai lại vang lên giọng nam trầm thấp:

"Cận Từ Kỳ, cân nhắc cùng anh kết hôn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hẳn Gọi Ông Ấy Là Bác Trai?!

Editor: tamthuonglac

"Cận Từ Kỳ, cân nhắc cùng anh kết hôn đi!"

Cận Từ Kỳ bỗng dung ngẩng đầu, ánh mắt trùng hợp giao với quang ảnh của đôi con người đen kìa.

"Cần anh lặp lại một lần nữa sao?"

Tổng Kỳ Diễn nhót chặt cô đang dựa vào thân thể của mình, đáy mắt sâu thẳm khó nén ý cười vui vẻ.

Hai người ngực áp sát vào nhau, váy áo ướt đầm kia không ngăn được nhiệt độ nóng bỏng của Tổng Kỳ Diễn.

Cận Từ Kỳ trong khoảnh khắc đó gần như muốn trầm luân vào nụ cười nơi khóe môi của hân, nhìn đến hàm răng đẹp trắng tinh, ngón tay vịn trên gáy hân bầu chặt: "Anh đang nói đùa sao?"

"Em cảm thấy bộ dáng của anh là đang nói đùa sao?"

Giọt nước lướt qua đôi má, trong ánh sáng nước lờ mờ, người đàn ông ở trước mắt có vẻ có chút quý dị không chân thực.

Cận Từ Kỳ bị hỏi ngược lại nhưng không trả lời được, cô hást mặt, lại phát hiện trên bờ chẳng biết từ lúc nào có hai người đang đứng.

Trên mặt Kiều Niệm Chiêu tràn đầy kinh ngạc, không thể tin được người phụ nữ ở trong nước cùng đàn ông ôm ấp sẽ là Cận Từ Kỳ.

"Chị, là chị sao? Tại sao chị....." Muốn nói lại thôi, có đôi khi so với thẳng thắn càng có lực sát thương.

Về phần Tô Hành Phong, trên mặt của anh nhìn không thấy bất kỳ cảm xúc gì, chỉ là hai tay anh đút ở trong túi quần, đứng bên cạnh Kiều Niệm Chiêu, lẳng lặng nhìn qua bóng người dây dưa quấn lấy nhau chặt chẽ trong bể bơi.

Tổng Kỳ Diễn trong lúc nghe thấy tiếng của Kiều Niệm Chiêu, cũng men theo ánh mắt của Cận Từ Kỳ mà nhìn sang, đáy mắt thoáng hiện lên ánh sáng u lãnh sắc nhọn, con người đen nheo lại trong không khí mang theo sự ẩm ướt.

"Xem ra tất cả mọi người đều không ngủ được mà tùy tiện đi ra ngoài một chút —"

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn, hân cảm ứng được cô nhìn chăm chú, cúi đầu nhìn qua cô, khóe môi thoáng cười nói.

Hắn mang cô bơi tới chỗ không có người bên kia, mới đưa cô lên bờ, sau đó chính mình cũng nhảy lên.

Ở chỗ kia hai đôi mắt nhìn chăm chăm soi mói, hắn cầm khăn lông lớn nằm trên ghế, choàng lên trên người Cận Từ Kỳ: "Buổi tối không khí rất lạnh, nếu như để cảm lạnh có thể sẽ không tốt."

Cận Từ Kỳ giương mắt nhìn qua hắn, trong gương mặt tươi cười của hắn mờ mờ làm người ta hiểu lầm ám muội, đột nhiên giờ tay lên vén một luồng tóc ẩm ướt từ trên má cô ra sau tai: "Thời gian không còn sớm, đi về nghỉ ngơi đi."

Cận Từ Kỳ không có bất kỳ dị nghị, ôm lấy khăn lông trên người, đang muốn cất bước rời đi, bàn tay Tống Kỳ Diễn lại nắm lấy bả vai cô: "Đề nghị của anh em hãy suy nghĩ thật kỹ một chút, anh thực sự là nghiêm túc."

Sau đó dưới con mắt giật mình sửng sốt của cô, hắn xoay người rời đi trước, từ đầu đến cuối không để ý tới hai người đang đứng ngoài quan sát.

Kiều Niệm Chiêu và Tô Hành Phong còn đứng lặng im ở đó như nhau, chẳng qua rất bình tĩnh mà nhìn qua bên này.

Cận Từ Kỳ cũng lười mà đi quan tâm, cô vẫn còn đang xoay người, lại nghe thấy tiếng Kiều Niệm Chiêu hơi cuống cuống sốt ruột hỏi thăm

"Chị, chị và Tống... Tống tiên sinh vừa rồi đang nói chuyện gì?"

—kêu lên ba chữ Tống tiên sinh, là ngữ điệu vạn phần không tình nguyện, nhưng cũng hợp tình lý.

Trên hồ bơi bằng đá cẩm thạch đã vang lên tiếng giày cao gót lộc lộc cộc cộc, tựa như chủ nhân của nó như vậy, không thể chờ đợi được.

"Chị, không phải chị sợ nước sao? Vừa rồi có nặng lắm không?"

Cận Từ Kỳ nhìn Kiều Niệm Chiêu đã đuối tới trước mặt, một vẻ mặt ngây thơ quan tâm lo lắng thật là có thể mê hoặc lòng người.

Nhếch mày khóe mắt xẹt qua Tô Hành Phong đứng bên kia—

Đêm nay đối với bọn họ mà nói đúng là xem như một đêm không ngủ.

Cô hé miệng nhẹ nhàng cười cười: "Nếu như có người chịu dạy, học một ít cũng không tồi."

Nói xong, không nhìn tới sắc mặt Kiều Niệm Chiêu thoáng cứng đờ, lướt qua cô ấy tiếp tục rời đi.

.....

Sinh nhật bảy mươi tuổi ba ngày bốn đêm trên biển của Tống Chi Nhậm bởi vì một hồi nhìn nhận thân nhân không bệnh mà mất.

Khi du thuyền tới bến tàu, các quầy báo của các quầy bán đồ lật vật ở bến tàu đã xuất hiện các tờ báo đăng tin về con trai trưởng của Tống gia.

Gần một ngày, thành phố S, tin tức người thừa kế theo trình tự thứ nhất đã mất của Tống gia sống lại lập tức truyền đi xôn xao.

Phải khen ngợi một câu: ngày nay hiệu suất làm việc của giới truyền thông thật là tốc hành làm cho người khác lú lù không nói nên lời.

.....

Cận Từ Kỳ tan tằm về nhà, trước khi xe lái vào ga-ra biệt thự Cận gia, tốc độ xe không khỏi chậm xuống.

Cô phát hiện cửa biệt thự nhà bên cạnh đậu một chiếc Maybach 62S đen bóng.

Đó là kiểu dáng mới nhất năm nay mới vừa đưa ra thị trường.

Cảm giác đã từng quen biết không khỏi để cho cô nhìn thêm vài lần.

Nhà bên cạnh Cận gia là một vị phú thương họ Lâm ở thành phố này, với việc ông ấy bảy mươi lăm tuổi, Cận Từ Kỳ không thể nào tin nổi đáng về ông ấy điều khiển lái chiếc xe xa hoa này đi ra ngoài hóng gió.

Đương nhiên, cũng không loại trừ là có người đến nhà họ làm khách, cho nên đem chiếc xe Maybach này đậu ở cửa.

Người có thể lái được loại xe đặc tiền này, bình thường đều là nhân trung long phượng, không giàu cũng sang.

Hoặc là có quyền, hoặc là có thế, hoặc là có quyền cộng thêm có thế.

Đậu xe xong đi ra, lại gặp được di vũ trong nhà: "Đại tiểu thư đã trở lại?"

Cận Từ Kỳ khẽ mỉm cười, tầm mắt cũng đã tìm kiếm bóng dáng nhỏ khắp nơi: "Dì Hồng, Mỗ Mỗ đâu?"

"Phu nhân mang theo tiểu thiếu gia đi ra ngoài trượt gà, vẫn chưa trở lại."

—Cái gì gọi là trượt gà? Dùng sợi dây đặc chế tương tự như dây xích buộc chó mà buộc lại con gà con dẫn ra đường.

Trong đầu hiện ra bộ dạng Cận Mỗ Mỗ dắt con gà con rồi nháy mắt ra hiệu đi dỏm, Cận Từ Kỳ nhin không được nở nụ cười ảm áp, cùng dì Hồng hàn huyên đôi câu mới vào nhà.

Vừa muốn đẩy cửa vào, di Hồng giống như nhớ ra cái gì đó nhắc nhở: "Có khách tới nhà, lão gia đang chiêu đãi!"

Mặc dù di Hồng đã bắn tín hiệu cho cô trước, nhưng khi Cận Từ Kỳ nhìn thấy Tống Kỳ Diễn ngồi ở trong phòng khách, vẫn bị hù dọa không ít, bàn tay đặt trên nắm cửa thật lâu cũng quên lấy xuống.

Anh ta tại sao đến đây? Chiếc xe Maybach kia là của anh ta? Vậy tại sao phải đậu bên nhà hàng xóm chứ?

Cận Từ Kỳ xuất hiện cắt đứt câu chuyện hai người đàn ông đang chậm rãi nói với nhau trong phòng khách.

"Đã trở về?" Cận Chiêu Đông cười cười nhìn sang Cận Từ Kỳ đang sững sờ ở cửa, hướng đến cô vẫy vẫy tay: "Tôi đây ngồi bên này một lát đi, khó có được dịp cậu Tống tới nhà, cũng không thể thất lễ!"

Tầm mắt Cận Từ Kỳ nhìn sang, Tống Kỳ Diễn đang lấy một loại tư thế nhàn rỗi mà ngồi ở trên ghế sofa, hần cũng vừa vận giương mắt nhìn qua đây, khi nhìn đến Cận Từ Kỳ thì đẩy mắt vụt qua một nụ cười thần nhiên.

Cô chưa từng phủ nhận bên trong người đàn ông Tống Kỳ Diễn này phát ra sức quyến rũ, đẹp trai nhiều tiền hơn nữa còn độc thân, sợ rằng chỉ cần hần vẫy vẫy tay, sẽ có mỹ nhân người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Khi Cận Từ Kỳ ngồi xuống bên cạnh Cận Chiêu Đông, nhận lấy nước trà di Hồng đưa tới, bên kia Tống Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng: "Tôi nghe nói Cận tiểu thư làm việc tại công ty của Hành Phong?"

"Đưa nhỏ nhà nào cũng vui đùa một chút như vậy thôi, sớm muộn là phải về nhà !"

Lời của Cận Chiêu Đông tuy nói như vậy, nhưng trong mắt đối với việc Cận Từ Kỳ có dũng khí không dựa vào gia đình tự bản thân gây dựng sự nghiệp rất hài lòng.

Tống Kỳ Diễn đối với việc Cận Chiêu Đông giành lời nói không đồng ý, nhủ mảy, bên miệng chứa đựng ý cười nói: "Bác trai nói không sai, Cận tiểu thư sớm muộn là phải trở về thừa kế gia nghiệp ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Về Sau Chúng Ta Là Hàng Xóm!

Editor: tamthuonlac

Cận Chiêu Đông hiển nhiên cũng bị một tiếng gọi "Bác trai" này mà tác phong trở nên lộn xộn, khoe miệng co rút vài cái.

Lúc Cận Từ Kỳ nhìn Tống Kỳ Diễn, hần cũng mới vừa đặt tách trà trong tay xuống ngừng đầu chống lại ánh mắt của cô.

Bất gặp được nét bối rối trong mắt cô, khoe môi hần không khỏi nhếch lên, thoát nhìn xem ra không có ác ý mà lễ độ.

Cận Chiêu Đông rất nhanh lấy lại tinh thần, đánh vỡ bầu không khí lúng túng, vỗ vỗ vai Tống Kỳ Diễn cười nói ha ha: "Tống lão đệ, tôi cũng không dám chiếm tiện nghi của cậu, nếu để cho Tống lão biết rõ tiếng bác trai này của cậu, tôi không thể gánh nổi!"

Tống Kỳ Diễn nâng tách trà lên che giấu nét tinh quái nơi đáy mắt, chân mày nhếch lên, Cận Chiêu Đông vừa dứt lời, hần liền không nhanh không chậm nói tiếp: "Bác trai nói đùa, ngài là trưởng bối tôi làm sao dám ở trước mặt ngài mà tự đại?"

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt Cận Chiêu Đông lập tức đông cứng lại, không khí trong phòng khách cũng trở nên lúng túng.

Đối với việc Tống Kỳ Diễn kiên trì gọi mình là bác trai, Cận Chiêu Đông trầm mồi tơ vò, lơ đãng quay đầu, lại chứng kiến Cận Từ Kỳ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh.

Trong đầu đột nhiên hiện lên thông tin được nêu ra trong tư liệu trước kia, một ngàn vạn chỉ vì mời một người phụ nữ khiêu vũ?

Cáo giả như Cận Chiêu Đông nhìn con gái nhà mình yên tĩnh như xử nữ, biểu tình trên mặt cũng càng thêm cổ quái.

Quay đầu lại ngó ngó Tống Kỳ Diễn thanh thần thoải mái uống trà xanh, chẳng lẽ tiểu tử Tống Kỳ Diễn này —

Chẳng qua vẫn chưa chờ suy đoán trong đầu Cận Chiêu Đông được rõ ràng, đã bị giọng nói non nớt tức giận cắt đứt: "Thực thử quái dị tại sao chú ở trong nhà Mỗ Mỗ?!"

Trượt gà trở về Cận Mỗ Mỗ chạy thình thịch vào phòng khách, bộ dạng giống như là gà mẹ bảo vệ gà con, cả người ôm lấy cổ Cận Từ Kỳ nghiêng đầu hướng Tống Kỳ Diễn hạ lệnh trực khách: "Thực thử quái dị về nhà đi, Kỳ Kỳ không muốn nói chuyện với chú!"

Cận Chiêu Đông nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ chạy vào không nói hai lời đã lập tức xua đuổi Tống Kỳ Diễn, tâm tình vốn buồn bực lập tức chùn xuống, trầm mặt hướng Mỗ Mỗ thấp giọng giáo huấn: "Nói vớ vẩn cái gì đó? Còn không cùng —"

Sau đó nói đến, ngược lại bản thân Cận Chiêu Đông lời nói trước đó bỗng nhiên ngừng lại, thế nhưng không biết nên để cho Mỗ Mỗ gọi Tổng Kỳ Diễn là gì.

Nếu gọi là chú, không phải thừa nhận mình và Tổng lão đồng lứa sao? Nếu gọi là ông, xem chừng khuôn mặt của Tổng Kỳ Diễn sẽ phải âm trầm xuống, có một người đàn ông nào mới ngoài ba mươi vui vẻ khi bị gọi là ông?

Bên kia Cận Chiêu Đông còn đang phiền não vấn đề xưng hô, bên này Tổng Kỳ Diễn đã đứng lên, hướng Tô Ngưng Tuyết đang đi tới gật đầu khiêm tốn, không quên ân cần thăm hỏi: "Bác gái khỏe ạ!"

Bàn tay Cận Từ Kỳ bung cái ly nhoáng một cái, khuôn mặt rũ xuống không thấy rõ biểu tình.

Trên mặt Tô Ngưng Tuyết chợt lóe lên kinh ngạc, nhưng vẫn là lạnh nhạt gật đầu, sau đó quay lại dịu dàng cười cười nói với Cận Mỗ Mỗ đang liêu liếm chén ôm lấy Cận Từ Kỳ: "Ngoan, mẹ đang cùng ông ngoại và chú đàm luận chuyện riêng, Mỗ Mỗ và bà ngoại lên lầu trước."

"Không muốn không muốn nha!" Cái mông nặng trĩu của Cận Mỗ Mỗ cọ qua cọ lại trên đùi của Cận Từ Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên hàng lông mày nhỏ nhú nhú: "Mỗ Mỗ muốn ở một chỗ với Kỳ Kỳ!"

Tô Ngưng Tuyết nhìn thấy lời nói và việc làm của tiểu vô lại Cận Mỗ Mỗ mà nhức đầu không biết phải làm sao, quay sang Tổng Kỳ Diễn áy náy cười một tiếng: "Để cho anh chế cười rồi."

Tổng Kỳ Diễn làm ra một bộ dạng không sao cả cười nói "Ngài yên tâm, trẻ nhỏ mà, tôi sẽ không để ý."

Lúc nói những lời này, ánh mắt không tự chủ được dừng trên mặt Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ giống như bị cái gì đó dẫn dắt, ngẩng đầu lên, nhìn vào con người đen sâu không thấy đáy của hắn.

Sau đó ma xui quỷ khiến nhớ tới cảnh tượng đêm đó ở trong bể bơi, hai gò má nóng lên, người cũng không tự nhiên.

Phản ứng của cô tựa hồ làm Tổng Kỳ Diễn rất hài lòng, hắn nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng, xoay đầu đi trước tiên, đối diện với Cận Chiêu Đông nói: "Thời gian không còn sớm, tôi xin cáo từ trước."

Cận Chiêu Đông kỳ thật liên tục chú ý hành động mặt thiết giữa Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ, khi phát hiện Cận Từ Kỳ bị Tổng Kỳ Diễn nhìn đến thì đỏ mặt, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

—Thực sự đừng để cho ông nói trúng, tiểu tử này đối với con gái của ông.....

Cận Chiêu Đông trong lòng nặng nề, nói không nên lời đây là tư vị gì, nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn đứng dậy cáo từ, cũng đứng lên theo, cố gắng đưa ra một nụ cười: "Giờ cơm tối cũng sắp đến, nếu không thì dùng cơm rồi hãy trở về?"

Cận Chiêu Đông nói những lời này tuyệt đối đơn thuần là lời khách sáo, nhưng mà câu trả lời của Tổng Kỳ Diễn lại ngoài dự liệu của ông.

Tổng Kỳ Diễn liếc mắt nhìn phòng ăn thức ăn đã bắt đầu dọn lên bàn, hoàn toàn không đếm xỉa đến vẻ mặt của Cận Chiêu Đông ám chỉ hận không thể để hắn đi sớm một chút, gật gật đầu: "Nếu ngài đã nói như thế, vậy tôi sẽ không khách sáo."

Khuôn mặt Cận Chiêu Đông so với đáy nồi còn muốn đen hơn vài phần, nếu nói đâm lao phải theo lao chính là loại trạng thái hiện tại của ông.

Khóe miệng hơi run lên, quả thực chịu đựng để không phá hỏng việc lớn, nặn ra một nụ cười cứng ngắc, ngoài miệng vẫn là tiếp tục thân thiện cười nói: "Nếu không phải anh còn lái xe, tôi đã cùng anh uống thêm mấy chén thử xem tư lượng của anh!"

"Lái xe?" Tổng Kỳ Diễn cau lại lông mày, hơi chút sững sờ sau đó nhếch miệng cười cười: "Tôi quên nói cho ngài, tôi hôm nay đây đến chơi với thân phận là hàng xóm."

"Hàng xóm?" Đây là câu nói đầu tiên của Cận Từ Kỳ từ sau khi đi vào phòng khách.

Tổng Kỳ Diễn cúi đầu mắt nhìn xuống mái tóc dài đen nhánh trên vai cô, ý cười trên khóe miệng sâu hơn.

Sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết, mặt không đỏ hơi thở không gấp mà giải thích: "Lâm lão tiên sinh gần đây chuẩn bị di cư sang Mỹ, bên này biệt thự muốn bán đi, đúng lúc tôi ở trong thành phố này không có chỗ ở, liền sang lại."

Cho nên bọn họ về sau sớm chiều đối mặt, là ý này sao?

Trong phòng khách mọi người vẫn còn kinh ngạc với tin tức này, ở cửa lại vang lên một tiếng va chạm, chẳng biết từ lúc nào Kiều Niệm Chiêu đứng ở đó đỡ lấy bình hoa lung lay, trên mặt hoảng loạn sau đó nháy mắt là nụ cười gượng gạo.

Khi tầm mắt lướt qua Tổng Kỳ Diễn, Kiều Niệm Chiêu làm ra một bộ dáng kinh ngạc: "A? Tổng tiên sinh? Ông ngoại còn nói không tìm thấy ngài, thì ra là ngài ở chỗ này."

Hai tay Tổng Kỳ Diễn đút vào trong túi quần, híp mắt cười nhìn qua Kiều Niệm Chiêu đứng ở cạnh cửa: "Tìm tôi làm gì?"

Kiều Niệm Chiêu được hắn nhìn gò má ửng hồng, ánh mắt vụt sáng nói không nên lời, điển hình là dáng điệu của người con gái nhỏ thẹn thùng.

Phản ứng như thế vừa vặn lần nữa chứng minh Tổng Kỳ Diễn là người đàn ông thành thực có sức quyến rũ đặc biệt mê hoặc chết người không đền mạng.

Nhưng rất nhanh bờ môi Tống Kỳ Diễn đã kéo căng, nụ cười trên mặt cũng dần dần thu lại, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, khuôn mặt rét lạnh cứng rắn giống như ụp xuống một tầng sương lạnh, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Tôi là một người ba mươi mấy tuổi làm việc còn phải đi qua sự cho phép của người khác sao?"

"Tổng tiên sinh, tôi không có ý này..." Kiều Niệm Chiêu vội vàng giải thích, đôi mắt đẹp đã hiện lên hơi nước.

Nhìn ở trong mắt Tống Kỳ Diễn, chỉ là cau chặt lông mày, liếc mắt cũng không thêm liếc thêm một cái, ngược lại Tô Ngưng Tuyết trước đi lên phá vỡ cục diện bế tắc: "Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy thì ăn cơm đi."

Tô Ngưng Tuyết vừa dứt lời, Cận Tử Kỳ cũng đã ôm Cận Mỗ Mỗ ra khỏi phòng khách.

Cùng Tống Kỳ Diễn lướt qua nhau, hương trà nhàn nhạt trên người khiến cho trong lòng hấn khẽ động, ánh mắt cũng không nhìn được mà đi theo.

"Tổng lão....." Cận Chiêu Đông chần chờ, chính là sửa lại xưng hô: "Kỳ Diễn, chúng ta cũng đi qua đi."

Tống Kỳ Diễn giương giương khóe miệng, lập tức cùng Cận Chiêu Đông đi vào phòng ăn, lúc đi ngang qua cửa con mắt cũng không nghiêng một chút.

Kiều Niệm Chiêu một thân một mình đứng lặng im ở cửa, sau lưng một trận gió đêm lạnh như băng thổi quét qua.

Cô nhìn bóng lưng cao ngất của Tống Kỳ Diễn, nhớ tới bộ dạng của hắn vừa rồi nhìn chăm chăm Cận Tử Kỳ tư tưởng không tập trung, mười ngón tay nắm thành quyền, nhưng chỉ chớp lát sau, lập tức buông lỏng tay ra, cũng đi đến phòng ăn.

Chỉ là hai lòng bàn tay vốn trắng nõn, cũng đã để lại dấu móng tay nhìn thấy mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chỉ Có Cảm Giác Đối Với Em

Editor: tamthuonglac

Khi Cận Tử Kỳ đưa Cận Mỗ Mỗ lên lầu rửa mặt đi ngủ, Tống Kỳ Diễn đang cùng Cận Chiêu Đông trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Hai người đàn ông không ngừng mà cụng ly, rượu đỏ mở ra một chai lại một chai.

Đến lúc Cận Tử Kỳ đi xuống lầu, đã nhìn thấy Tống Kỳ Diễn kéo ghế ra đứng dậy, thân hình cao lớn có chút ngả nghiêng.

Trên gương mặt tuấn tú cũng có phần hơi ngà ngà say, giữa hàng lông mày anh tuấn bởi vì say rượu nên khó chịu mà nhíu lên.

"Kỳ Diễn à, anh say rồi, ta cho người đưa anh trở về nhà!"

Cận Chiêu Đông vừa nắc cục vừa dùng đôi mắt nhấp nhem lướt một vòng, trong lúc Kiều Niệm Chiêu đi tới diu dờ thì ông lên tiếng: "Chiêu nhi à, con trước hết đưa Tống tiên sinh trở về đi!"

Kiều Niệm Chiêu lên nhìn Tống Kỳ Diễn một tay chống thành ghế một tay che lấy cái trán, đáy mắt thoáng hiện lên khó xử, sau khi được Tô Ngưng Tuyết ngầm đồng ý, mới chần chờ tiến lên.

"Tổng tiên sinh, anh uống say rồi, tôi đưa anh về nhà nhé!"

Chẳng qua ngón tay mềm mại trắng nõn nhỏ nhắn của Kiều Niệm Chiêu vẫn chưa chạm vào cánh tay màu lúa mì dưới ống tay áo đã xấn lên của Tống Kỳ Diễn, đã bị Tống Kỳ Diễn ngăn lại tránh đi, lui về phía sau lão đảo một bước.

Dưới đáy mắt say khướt là ý cười châm biếm rét lạnh như băng nhũ, khóe miệng cũng giương lên độ cong: "Tôi không què hoặc là tàn phế, không cần người khác đỡ."

Nói xong, lập tức cầm lấy áo khoác dựa trên ghế, lướt qua Kiều Niệm Chiêu sắc mặt tái nhợt đi ra cửa.

Khi Cận Tử Kỳ bước xuống bậc thang cuối cùng, Tống Kỳ Diễn vừa vịn đi đến trước mặt của cô, hắn dừng bước, thoáng xoay người, ánh mắt mê ly nhìn cô chăm chăm thật lâu không lên tiếng.

Sau đó ở trước tất cả bốn ánh mắt trong phòng, đột nhiên vươn tay qua túm lấy cổ tay trắng mịn mảnh khảnh của Cận Tử Kỳ.

"Anh....." Cận Tử Kỳ kinh ngạc hé miệng, lại sững sờ nói không nên lời.

Tống Kỳ Diễn nhìn cô cười cười thần bí, sau đó quay đầu nhìn về phía Cận Chiêu Đông cũng uống đến mức thất điên bát đảo: "Bác trai, cả người uống

say cắm chìa khóa không lọt được vào cái ổ khóa, phiền Cận tiểu thư giúp tôi đi mở cánh cửa!"

Những lời này của Tổng Kỳ Diễn vừa ra khỏi miệng, trước hết đáp lại cũng không phải là Cận Chiêu Đông.

Kiều Niệm Chiêu cắn cánh môi, hốc mắt ửng đỏ, giống như là bị làm nhục một trận khó xử xoay người chạy lên lầu.

Uống say Cận Chiêu Đông đầu còn lo lắng cho Kiêu Niệm Chiêu, sững sờ ngó ngó Tổng Kỳ Diễn, lại nhìn Cận Từ Kỳ một chút, trong đầu chỉ là một đoàn tương hồ.

Đây vốn là yêu cầu bánh bao thịt đánh chó có đi không có về, nếu như là lúc tỉnh táo Cận Chiêu Đông tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nhưng bây giờ là tình huống đặc thù đối đãi đặc biệt, Cận Chiêu Đông phát ra một chốc ngây ngốc đã hào phóng đáp ứng.

Dưới sự diu dờ của Tô Ngưng Tuyết, không quên có lòng tốt dặn dò Cận Từ Kỳ đang chuẩn bị từ chối: "Tiểu Kỳ à, đưa tiễn Kỳ Diễn, trời tối cẩn thận chú ý nhìn đường!"

Cận Từ Kỳ chỉ cảm thấy cổ tay bị siết chặt, khóe miệng Tổng Kỳ Diễn ngậm lấy một chút ý cười khi được như ý đang nhìn mình, khó khăn lắm quay mặt đi, nghe thấy Tô Ngưng Tuyết dặn dò: "Đưa Tổng tiên sinh đến nhà thì trở lại sớm một chút."

Đối mặt với ánh mắt ân cần của Tô Ngưng Tuyết, Cận Từ Kỳ xua tan tâm trạng phức tạp, gật gật đầu: "Con biết rồi."

.....

Biệt thự của Cận gia và Lâm gia vốn xây liền sát, ở giữa tường rào ngăn cách nhau trang trí bằng vườn hoa.

Không đến hai phút, Cận Từ Kỳ đã đưa Tổng Kỳ Diễn đến cửa.

"Cửa đã mở đằng hoàng, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Cận Từ Kỳ nhét chìa khóa trở lại vào tay Tổng Kỳ Diễn, xoay người muốn bước xuống bậc thềm đi về nhà.

Chân mới vừa nâng lên, thân thể của cô lại bị một cổ sức mạnh cường đại kéo trở về đến không cách nào phản kích, một bóng đen nhanh như gió bao phủ lên.

Hai tay Tổng Kỳ Diễn chống ở trên vách cửa, đem cô vây ở giữa mình và vách tường, trên người hân mùi thuốc lá vị xen lẫn mùi rượu nhàn nhạt tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp.

Con người đen thâm thúy của hắn mờ to bắt lấy biểu tình trên gương mặt cô, khóe miệng đang mỉm cười đột nhiên cúi mặt xuống, Cận Từ Kỳ hoảng sợ theo bản năng ngẩng đầu lui về phía sau, nặng nề đập đầu lên trên vách tường cứng chắc.

Trên vông mạc của Tổng Kỳ Diễn là dáng vẻ xấu mặt của cô, cười mà như không cười đưa mắt nhìn, chưa từng dời mắt của mình đi.

Hắn hơi nghiêng đầu, thổi hơi gió nóng rực mang theo mùi rượu nồng nặc vào lỗ tai nhạy cảm của cô: "Tức giận? Hừ?"

"Không có." Cận Từ Kỳ hất mặt nhàn nhạt trả lời.

Ngay cả hơi hân là đang chỉ đến cái gì cũng không hỏi, đã lập tức đưa ra câu trả lời phù nhận.

Giọng điệu bất thường thế này còn nói không có tức giận?

"Là em gái của em nói chuyện với anh trước, anh không có muốn đề ý tới cô ta." Tổng Kỳ Diễn cúi đầu xuống ánh mắt khóa cô lại gắt gao: "Trừ em ra, anh đối với những người phụ nữ khác cũng không có cảm giác."

Giọng nói của Tổng Kỳ Diễn trầm thấp mang theo một chút giọng mũi, lời thổ lộ làm cho Cận Từ Kỳ kinh ngạc đứng ở nơi đó.

"Không tin phải không?" Tổng Kỳ Diễn đánh giá Cận Từ Kỳ có vẻ vô thanh vô tức (không có tiếng động, không có hơi thở) nhưng chân mày nhíu lên, cũng nhăn mày theo, bất thành lỉnh vờn tay kéo Cận Từ Kỳ vào trong ngực: "Thật sự chỉ đối với em có phản ứng!"

Cận Từ Kỳ đột nhiên bị Tổng Kỳ Diễn kéo vào trong ngực, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, bởi vì cô rõ ràng cảm nhận được có cái vật gì đó cứng rắn chống ở bụng của mình!

Ôm nhau thế này làm người ta xấu hổ khiến khuôn mặt cô trong nháy mắt đỏ bừng, mà người đàn ông uống rượu say không biết là ngây thơ hay là vô lại vẫn như cũ ôm lấy cô nhất quyết không tha: "Cận Từ Kỳ, chỉ cần nhìn thấy em anh lại kiềm nén khó chịu——"

Hai cánh tay của hắn đang không ngừng buộc chặt, giọng nói khàn khàn đục ngầu một lần nữa vang lên bên tai cô: "Thực xin lỗi, lúc này đây, thật sự là nhịn không được."

Những lời này làm cho toàn thân Cận Từ Kỳ nóng hổi, những năm gần đây lần đầu tiên cảm nhận được tình dục là thứ gì.

Hắn nâng cằm của cô lên, hành lông mi xinh đẹp nhấp nháy, còn có thêm chiếc cằm mang cho lòng ngón tay thô ráp của hắn cảm xúc tốt đẹp, khiến bộ não của Tổng Kỳ Diễn nóng lên, màu sắc trong con người khi nhìn cô càng sâu thẳm.

"Cận Từ Kỳ, cùng sống chung với anh, anh sẽ đối với em thật tốt-- "

Cận Từ Kỳ theo sức lực ngón tay hần, ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt nồng đặc của hần mang theo men say.

"Anh thích tôi sao?"

Trong màn đêm yên tĩnh, chỉ có câu hỏi kiêu ngạo của Cận Từ Kỳ.

Tổng Kỳ Diễn chậm một nhịp mà nhú mày, không đồng ý nhìn Cận Từ Kỳ:

"Không thích thì tại sao lại muốn cưới em?"

"Vậy anh yêu thích tôi cái gì đây?"

Tổng Kỳ Diễn bị khí thế bức người của Cận Từ Kỳ chất vấn đạo lý khiến trong đầu như sương mù mịt, sau khi uống rượu say đầu óc trì độn nên xoay chuyển không kịp.

Cận Từ Kỳ cũng đã vươn tay đánh rớt bàn tay hần đặt trên cằm của mình, lập tức quay đầu đi xuống dưới."Quên mất đêm nay anh đã nói, chúng ta vẫn là bạn bè."

Tổng Kỳ Diễn nhìn bóng lưng Cận Từ Kỳ chìm ngập ở trong màn đêm, tức tối xoay người vào nhà, đập phanh cánh cửa.

Đem áo khoác ném lên trên ghế sofa, đặt mông ngồi xuống sinh buồn bực.

Bạn bè? Ai muốn cùng cô ấy trở thành bạn bè của lão tử!

.....

Cận Từ Kỳ trong phòng tắm ngâm người suốt một giờ, ném bỏ tất cả suy nghĩ lung tung lau mái tóc dài rồi đi ra ngoài.

Đi đến bên giường vẫn chưa ngồi xuống, đã bị dọa sợ đến mức lui về phía sau mấy bước.

Hai tay ôm lấy khăn tắm trên người, ở trên giường của cô khi nào thì có một người đang nằm?

Cảnh giác mà đi đến mở đèn bàn bên tủ giường lên, khi Cận Từ Kỳ nhìn thấy người đàn ông trên giường, khuôn mặt hoàn toàn không dám tin.

Tổng Kỳ Diễn cứ như vậy không nhúc nhích nằm ở trên giường của cô, hai mắt nhắm nghiền, một bộ dạng ngủ như chết.

Người đàn ông này --

Cận Từ Kỳ cảm thấy vừa đau đầu lại vừa hiểu kỳ, anh ta không phải là đã về nhà rồi sao? Như thế nào mà đi vào đây còn ở trên giường của cô nữa?!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tổng Kỳ Diễn, Anh Vô Sĩ!

Editor: tamthuonglac

Người đàn ông này --

Cận Từ Kỳ cảm thấy vừa đau đầu lại vừa hiểu kỳ, anh ta không phải là đã về nhà rồi sao? Như thế nào mà đi vào đây còn ở trên giường của cô nữa?!

Gió đêm rất lạnh thổi vào phòng ngủ, kích khởi trên cánh tay một tầng ớn lạnh--

Cận Từ Kỳ quay đầu thì nhìn thấy cánh cửa ngoài ban công khép hờ, bức rèm cửa quảng sáng vàng nhạt rủ xuống lay động đung đưa trong gió.

Đáy mắt cô thoáng hiện lên điều sáng tỏ, cúi đầu liếc nhìn chim tu hú Tổng Kỳ Diễn chiếm tổ của chim khách, mang dép lê, đi đến ban công.

Kéo tất cả rèm cửa ra, mở toang hai cánh cửa, dựa vào ánh trăng, cô nhìn thấy một cái ban công khác trên lầu hai của biệt thự bên cạnh, cùng gian phòng của cô khoảng cách bất quá là ba thước.

Mà ở khu vực chuyển tiếp giữa hai cái ban công, còn có một cái máy tản nhiệt ngoài trời của máy điều hòa nhiệt độ.

Cận Từ Kỳ nhìn lên dấu chân vẫn còn lưu lại trên máy tản nhiệt ngoài trời, giường giường khoé môi.

Cô cảm thấy mình không nên cùng một tửu quỷ uống say tính toán chi li, như vậy chỉ sẽ đem mình chọc tức.

Mới vừa khép cửa và rèm lại, thì nghe thấy tiếng thì thầm trầm thấp suy nhược mơ hồ khàn khàn.

Cận Từ Kỳ xác định là phát ra từ Tống Kỳ Diễn đang ở trên giường, hấn trở mình, một tay gác ở trên mắt, tựa hồ không thích ứng với ánh sáng của ngọn đèn trong phòng này, khó chịu bức bối mà hừ một tiếng.

Rõ ràng là hấn xông vào phòng của người khác, ngược lại hấn càng giống như là chủ nhân của phòng này vậy.

Bất đắc dĩ than nhẹ, nhẹ nhàng đến gần bên giường, mới nghe rõ miệng hấn mơ hồ kêu "Nước".

"Tống Kỳ Diễn, Tống Kỳ Diễn, tỉnh tỉnh."

Cận Từ Kỳ rót ly nước rồi ngồi bên mép giường, cúi người hạ thấp giọng kêu Tống Kỳ Diễn, nhưng không được đáp lại.

Nửa đêm canh ba tự tiện xông vào nhà riêng, hiện tại chẳng lẽ còn muốn cô rút nước cho hấn uống sao?

"Tống Kỳ Diễn, anh không phải là muốn uống nước sao? Ngồi dậy đi."

Lại gọi thêm vài lần, vẫn như cũ không thấy Tống Kỳ Diễn có dấu hiệu tỉnh lại.

Tống Kỳ Diễn, không phải là kiếp trước tôi thiếu nợ của anh chứ?

Cận Từ Kỳ chịu đựng huyết thái dương thỉnh thoảng đau nhói, đem ly nước gác qua một bên, vẫn chồm người ra đỡ Tống Kỳ Diễn người cao ngựa lớn, một tay vòng qua phía sau cổ hấn, một tay cầm ly nước lên.

"Mau hé miệng." Cận Từ Kỳ mảnh mai dịu dàng Tống Kỳ Diễn có phần khó nhọc, huống chi chỉ là một tay.

Nhưng Tống Kỳ Diễn nhất định không mở miệng, liềm chết mím môi, lúc Cận Từ Kỳ hơi không chú ý, cả người hấn đã xiêu vẹo ngã vào ngực của cô.

Hơi thở nóng hổi phun lên da thịt trần trụi ở trước ngực cô, về mặt Cận Từ Kỳ lúng túng, từ từ chuyển sang đỏ.

Vừa rồi lúc đầu cô hiểu kỳ làm sao hấn tới được đây, sau đó lại vội vã rót nước cho hấn, vẫn chưa có khoác áo khoác lên.

Vừa đem ly nước thả lại trên tủ giường, Cận Từ Kỳ định đưa tay để kéo nhẹ chiếc khăn tắm của mình lên trên, sau đó —

"A —"

Chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau một trận trời đất quay cuồng, Cận Từ Kỳ liền phát hiện thân thể của mình đã nằm ngửa ở trên giường.

Mà Tống Kỳ Diễn, vốn là đang ngủ say người không có ý thức, nhưng lại đè lên trên người cô cực kỳ chặt chẽ như thế này.

Cô ngăn người, ngay sau đó lập tức giằng co, muốn đẩy người đàn ông đè ở trên người mình ra.

Nhưng Tống Kỳ Diễn thật giống như là quyết tâm muốn ôm cô cùng nhau ngủ, hai cánh tay hữu lực ôm lấy cô, chân cũng bị hấn liềm chết đè ở dưới đầu gối, thật như một nhà lao kiên cố vững chắc đem cô nhốt ở bên trong.

Cận Từ Kỳ hơi hơi thở gấp nhỏ giọng cảnh cáo: "Tống Kỳ Diễn, anh buông ra không? Tống Kỳ Diễn —"

Đúng là người ta căn bản không có ý định quan tâm cô, ngược lại tăng thêm lực đạo trong tay, dường như ghét bỏ cô quá ồn ào, nhú nhú mảy rậm, lấy đầu dụi dụi vào gáy cô.

"Tống Kỳ Diễn anh....."

Cận Từ Kỳ còn chưa nói hết, lại bị tiếng đập cửa rất nhỏ cắt đứt: "Từ Kỳ, tại sao còn chưa ngủ?"

Là Tô Ngưng Tuyết, hấn là vừa rồi sau khi nghe thấy tiếng kêu của Cận Từ Kỳ mà chạy tới.

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn Tống Kỳ Diễn quán quít lấy mình không buông tay, chỉ cảm thấy mệt mỏi mà vô lực.

Cô dĩ nhiên so với ai khác đều hiểu rõ hậu quả sau khi để cho Tô Ngưng Tuyết chứng kiến Tống Kỳ Diễn xuất hiện ở trong phòng của mình.

Ngủ chung một giường lớn đắp chung một cái chăn đơn thuần nói chuyện phiếm?

Đến lúc đó sợ là mở mười cái miệng để giải thích cũng không làm rõ được quan hệ của cô và Tống Kỳ Diễn !

Cận Từ Kỳ khê cần môi, hướng đến Tô Ngưng Tuyết vẫn còn đứng ở cửa lên tiếng: "Không có sao, chỉ là mới vừa rồi không đóng cửa, thấy một con mèo hoang, hiện tại không có việc gì nữa."

Lúc nói những lời này, cô đột nhiên cảm giác được có một bàn tay từ đường cong thắt lưng của mình thẳng một đường vuốt ve nhẹ nhàng đến hông, sau đó đặt ở chỗ đó không chịu dời đi.

Con người Cận Từ Kỳ bỗng nhiên co rụt lại, tức giận vùng vẫy: "Tống Kỳ Diễn, anh sờ ở đâu vậy!"

"Từ Kỳ, con đang nói chuyện với mẹ sao? Quá nhỏ, mẹ không có nghe rõ."

Bàn tay Tống Kỳ Diễn đặt ở chỗ đó, không đếm xỉa đến phản kháng của cô, không nặng không nhẹ nhéo một cái.

Hai gò má của Cận Từ Kỳ trắng nõn lập tức nóng hổi như bị lửa thiêu: "Tổng Kỳ Diễn, anh đang ở đây giả bộ ngủ, anh đứng lên cho tôi!"

"Từ Kỳ, rốt cuộc làm sao vậy, con tôi đây mở cửa—" Tô Ngưng Tuyết không yên tâm lại gõ cửa.

"Không có, con thật sự không có chuyện gì, mẹ, mẹ... mẹ trở về ngủ đi!"

Cận Từ Kỳ vừa cố gắng tránh bàn tay giờ trò xấu của Tổng Kỳ Diễn, vừa đối đáp với Tô Ngưng Tuyết ở ngoài cửa: "Mẹ, nếu như con có chuyện lập tức gọi mẹ, được không?"

Tô Ngưng Tuyết đứng vài giây ngoài cửa, sau khi xác định trong phòng không có động tĩnh khác thường mới rời đi.

Phòng ngủ khôi phục an tĩnh, nhưng Cận Từ Kỳ lại không buông lỏng cảnh giác, bị Tổng Kỳ Diễn ôm lấy nên hô hấp đều có chút trì hoãn không thông.

Tổng Kỳ Diễn đột nhiên xoay người, ngay tiếp theo cô đã lộn một vòng ở trên giường, nhưng vẫn không buông cô ra.

"Tổng Kỳ Diễn, rốt cuộc muốn thế nào anh mới chịu thả tôi ra?" Cận Từ Kỳ ở trong ngực hắn lo ngại tức tối.

Nhưng mà đôi tay đáp án cho chất vấn của cô là trên vai cô có thêm một cái đầu.

Tổng Kỳ Diễn chống mặt gối đầu lên vai của cô, thể khí nóng hừng hực quanh quẩn trên cổ của cô.

Cảm giác xa lạ tựa như một luồng điện di chuyển lướt qua tứ chi của cô, đánh thẳng đến chỗ sâu trong linh hồn cô.

Bàn tay hắn đặt trên hông của cô bỗng nhiên gia tăng sức lực, như muốn ngăn cản cô gãy dựa, lại đem cô dựa vào mình, dán sát vô cùng chặt chẽ vô cùng nóng bỏng làm cho giữa hai người không dư ra được một chút khe hở.

Thân thể của cô sau khi liên tiếp vùng vẫy kịch liệt đã xuất hiện tình trạng kiệt sức.

Nghe âm thanh đồng hồ treo trên tường trong đêm tối yên tĩnh tích tắc tích tắc qua lại, con buồn ngủ dần dần úp tới, Cận Từ Kỳ ỉu xiu buồn ngủ nhắm mắt lại.

Cho đến khi có cái gì đó ngựa ngửa liếm hôn cổ của cô, còn có một bàn tay len lén đưa vào trong khăn tắm của cô, cô phát ra một tiếng ngâm khê khó nhịn—

Sau đó, Cận Từ Kỳ thoáng giật mình, đột nhiên bừng tỉnh.

Cô chẳng quan tâm khăn tắm trên người rớt ra, xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình, nhanh chóng tựa như nảy sinh quyết tâm ác độc một chân bắt đầu gập lại, không nghiêng không lệch vừa vịn nệm lên trên hốc mắt của người đàn ông đang làm xằng làm bậy.

"Oh — "

Tổng Kỳ Diễn bất ngờ không kịp chuẩn bị đã trúng một cước tàn nhẫn của Cận Từ Kỳ, ôm lấy con mắt bên phải bị đánh lên tiếng kêu đau, sau đó lại bị bổ sung thêm một cước, trực tiếp từ trên giường ngã xuống.

"Tổng Kỳ Diễn, anh... anh... Vô si!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Người Đàn Ông Tinh Thần Không Có Tiết Tháo

Editor: tamthuonglac

Người đàn ông này, nhất định là đang giả bộ ngủ!

Cận Từ Kỳ thờ hồn hèn đứng dậy, che kỹ khăn tắm, tiện tay cầm cái gối nằm bên giường hướng trên người Tổng Kỳ Diễn mà đánh!

Cũng không biết hơi sức ở đâu đột nhiên xuất hiện lớn đến như vậy, đánh cho bên trong phòng ngủ lồng ngỗng bay đầy trời.

"Tổng Kỳ Diễn, anh đi ra ngoài cho tôi, nhanh chóng đi ra ngoài cho tôi!"

Cái gối hết một cái lại một cái nện xuống đầu của hắn, may mắn không lưu lại một chút tình cảm và thể diện.

Mặc dù ruột gối không có sức nặng, nhưng đối với Tổng Kỳ Diễn đã uống nhiều rượu mà nói, hơn mười mấy phút nện xuống, vẫn cảm thấy chịu đựng không được mà mệt mỏi, cuối cùng gần như ngã xuống đất không dậy nổi.

Cận Từ Kỳ để phòng nhìn Tổng Kỳ Diễn chăm chăm nằm trên mặt đất đưa lưng về phía cô không nhúc nhích, từ từ đến gần.

Dùng gối nằm đập đập xuống cái lưng của hắn: "Tổng Kỳ Diễn, đừng giả bộ, giả bộ tôi cũng sẽ không tin anh nữa!"

Không có được bất kỳ tiếng đáp lại.

"Tổng Kỳ Diễn, nếu như trong lòng anh còn có chút xấu hổ, mời anh lập tức rời đi."

Trên mặt đất người đàn ông vẫn như cũ không phát ra tiếng đáp trả.

Cận Từ Kỳ thờ hòng học ngồi ở bên giường, ném cái gối nằm: "Tổng Kỳ Diễn, anh còn có thể mặt dày mày dạn hơn chút nữa không?"

Lúc này đây cuối cùng cũng có đáp lại —

Nhưng là tiếng ngáy khe khẽ đều đặn của Tổng Kỳ Diễn sau khi ngủ say.

Cô mệt mỏi xoa trán, ngồi một hồi mới đứng lên, mắt nhìn xuống cái tên nằm đầu gối gần một mét chín, trên thảm trải sàn lớn người đàn ông nằm sắp đang tay dang chân hiện lên hình chữ đại.

Đưa mắt nhìn trong khoảng thời gian dài, mãi cho đến đôi mắt có chút mỏi như mới dời mắt đi.

Cận Từ Kỳ không trở lại giường để nghỉ ngơi, cô thay một bộ đồ ngủ cùng áo khoác, lập tức lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Chỉ là không đến một phút, cô lần nữa quay trở lại, nhẹ nhàng bước nhanh đến bên giường.

Dựa vào ánh sáng mờ mờ yếu ớt, cầm lấy chân đắp lên cho người đàn ông trên mặt đất, sau khi xác định hắn sẽ không cảm lạnh mới rời đi.

.....

Cận Từ Kỳ mở cửa phòng của Cận Mỗ Mỗ ra, bên trong thấp một chiếc đèn tường màu hồng phấn, không khí rất an tĩnh.

Thân thể nhỏ nhỏ của Cận Mỗ Mỗ đang nằm trên chiếc giường được trang trí hình vẽ phim hoạt hình, bàn tay nhỏ bé mồm mím bị tuột khỏi giường.

Hàng mi nhỏ đen đậm dày đặc cong cong, đôi má hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra phát tiếng ngáy khe khẽ.

Cận thận từng li từng tí xốc tấm chăn lên nằm vào trong, một tay chống đầu, vuốt ve cái má non mềm của Mỗ Mỗ, ánh mắt Cận Từ Kỳ từ từ trở nên nhu hòa.

Con của cô rất đẹp, chắc hẳn cha của nó cũng là người đàn ông anh tuấn.

Mặc dù cô cũng không biết sau khi khiến cô mang thai người đàn ông này cũng không xuất hiện trở lại, mặc dù ở trong lòng cô từng oán hận người đàn ông không chịu trách nhiệm kia, nhưng cô trước sau vẫn luôn yêu con của mình.

Con của cô nên vô tư không sầu lo lớn lên, mà phương thức tốt nhất chính là —

Trong đầu Cận Từ Kỳ xuất hiện dáng vẻ của Tổng Kỳ Diễn, ánh mắt của cô chợt lóe, nhưng rất nhanh đã bị xóa đi.

Đem thân thể ấm áp của Cận Mỗ Mỗ kéo vào trong ngực, ý niệm trong đáy lòng Cận Từ Kỳ càng thêm kiên định: cô sẽ cho con của cô cuộc sống hạnh phúc, cho dù cô có khả năng phải cô độc cả đời.

...

Hôm sau, trước khi những người khác trong biệt thự Cận gia thức dậy, Cận Từ Kỳ đã lặng lẽ trở về phòng của mình.

Phòng ngủ rộng rãi, lông ngỗng trắng đầy đất, nhưng chỉ riêng bóng dáng kia không thấy trên mặt đất.

Cửa ở ban công khẽ lắc lư trong gió sớm, rèm cửa bay bay, mang đến mùi thổ nhưỡng trong lành.

Chăn trên giường vẫn còn lưu lại hơi ấm, thời gian hắn rời đi không lâu —

Cận Từ Kỳ vứt bỏ tất cả những suy nghĩ có liên quan với Tổng Kỳ Diễn, đại khái sửa sang lại gian phòng rồi loạn mới đến phòng tắm rửa mặt, dùng phấn lót che đầy quảng thâm quanh mắt do mất ngủ lưu lại.

Sau khi xuống lầu ăn bữa sáng cũng được gió êm sóng lặng, sau đó Cận Từ Kỳ đưa Cận Mỗ Mỗ đến vườn trẻ lại phải về công ty.

Liên tục bận đến giữa trưa, Cận Từ Kỳ dự định gọi điện thoại cho người hợp tác điện ảnh để thương lượng một chút chuyện tuyển chọn diễn viên, mới phát hiện di động mình đặt ở trong túi xách lại không thấy bóng dáng.

Chẳng lẽ là để quên ở nhà?

Cận Từ Kỳ gọi một cú điện thoại trở về Cận gia, đáp án của di Hồng cho cô thiếu chút nữa khiến cô sẩy tay đánh rớt điện thoại.

"Đại tiểu thư, Tổng tiên sinh ở nhà bên cạnh cũng mới vừa tới, nói điện thoại di động của cô ngày hôm qua để quên ở trên xe anh ta, nếu như cô nhớ tới thì gọi điện thoại cho anh ta, anh ta sẽ mang qua giúp cô."

Ngày hôm qua quên ở trên xe của Tống Kỳ Diễn?

Ngày hôm qua khi nào thì cô ngồi ở trên xe của anh ta?!

Cận Từ Kỳ cúp điện thoại, ngồi ở trên ghế nhìn chằm chằm dây số mình đã ghi lại, có chút tức giận.

Đó là lời Tống Kỳ Diễn để di Hồng chuyển cho cô.

Ngược lại hần ta suy nghĩ thật chu đáo, sợ cô không biết số di động của hần mà tìm không được hần?

Không cần phỏng đoán thêm, Cận Từ Kỳ đã đoán được điện thoại di động của mình tại sao lại đến tay Tống Kỳ Diễn.

Sợ là sáng nay trước khi hần trèo qua ban công rồi đi đã lấy từ trong túi của cô!

Người đàn ông này, quả nhiên là trên tinh thần không có tiết tháo(*), trên thân thể cũng không có trinh tiết —

(*Tiết tháo: người biết tự ức chế mình cho hợp với lễ nghĩa gọi là người có tiết tháo)

Ý thức được bản thân mình lại nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng Cận Từ Kỳ một hồi bức bối, cuối cùng là ngồi không yên.

Cô cầm lấy máy bàn bấm dây số của Tống Kỳ Diễn đã lưu lại.

Đầu kia rất nhanh được kết nối, tựa hồ hần luôn luôn chuẩn bị ẩn xuống nút trả lời.

"Vị kia, có chuyện gì sao?" Lời mở đầu vô cùng lạnh nhạt, tốt lắm.

Cận Từ Kỳ cố gắng làm cho mình không bị chọc giận, mở cửa sổ ra cho gió mát thổi vào, ngữ điệu bình tĩnh trả lời: "Tôi là Cận Từ Kỳ, nghe nói điện thoại di động của tôi ở chỗ anh."

Tống Kỳ Diễn dừng lại mấy giây, khẽ hừ một tiếng, giọng nói vẫn còn duy trì tâm tình ổn định: "Sau đó thì sao?"

"Anh bây giờ ở đâu, tôi lập tức đi tới lấy."

"Anh hiện tại bề bộn nhiều việc, không có thời gian cùng em nhiều lời, mười hai giờ gặp ở Vương Phủ lâu."

Hàng lông mày kẻ đen của Cận Từ Kỳ khẽ nhú, còn chưa nói gì, đầu bên kia điện thoại đã dập máy, không cho cô cơ hội từ chối.

.....

Bên này Tống Kỳ Diễn cúp máy trên mặt nở lên một nụ cười thật to, nếu không phải là trên mắt hần có một vòng xanh đen, cười như vậy, dù thế nào cũng là một soái ca anh tuấn tiêu sái.

Cười đến mức khi không cẩn thận kéo đến miệng vết thương khoe mắt, miệng hút khí lạnh, Cận Từ Kỳ ra tay thật đúng là hung ác!

Nhưng tổng thể mà nói tâm tình của hần vẫn là rất tốt.

Đứng dậy chuẩn bị lên lầu, mới nhớ tới trong phòng này còn có một sinh vật khác.

Vành mắt hần liếc nhìn cô gái tóc ngắn nhuộm móng chân ở trên ghế sofa, nụ cười lập tức mỏng manh, nhún chân mày bắt đầu đuổi người.

"Anh chuẩn bị ra ngoài, em cũng đi thôi, đừng ở chỗ này vướng bận."

Người ở trên ghế sofa ngẩng đầu lên, dung mạo ngoại quốc cử chỉ phong tình tràn đầy kinh ngạc, cô chính là cô gái đêm đó Cận Từ Kỳ nhìn thấy hôn Tống Kỳ Diễn.

"Brother (anh trai), đây là nhà của anh, tại sao em phải đi? Anh muốn đi ra ngoài hẹn hò sao?"

Đáp lời cô gái chính là bị Tống Kỳ Diễn xua đuổi không chút khách khí, cảm ba lô của cô và trực tiếp tổng cô ra đến cửa, thuận tiện ném ra một đôi giày: "Tự mình đi tìm Lương Nhất Thần đi."

"Brother, anh không thể có bộ dáng như vậy, em phải gọi điện thoại mách Mother (mẹ)!"

Cô gái bắt đầu dùng Trung văn không được tự nhiên lên án, muốn vào nhà một lần nữa, cửa chính biệt thự bịch một tiếng đóng kín, cái mũi cô dính bụi, xoa xoa cái mũi bị đụng đau, nhẹ giọng nói thầm

—Brother vẫn là như cũ, đối với phụ nữ tuyệt đối không lịch lãm, ai sẽ thích anh hả!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngân Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cổ Nhân

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn sau khi đuổi em gái nuôi Luân Ân đi thì nhìn đồng hồ đeo tay, mười một giờ trưa, khoảng cách mười hai giờ là một tiếng đồng hồ.

Nói cách khác hẳn có thể có được nửa tiếng để sửa soạn lại mình.

Sau đó Tổng Kỳ Diễn trở lại phòng của mình, lập tức đắm đầu vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong thì bắt đầu chuẩn bị sấy tóc, sấy rồi rửa sạch, sấy hơ một lần nữa rồi lại đi rửa sau đó tiếp tục sấy.

Cứ như thế lặp đi lặp lại thêm ba bốn lần mới miễn cưỡng hài lòng.

Tiếp theo đi đến phòng thay đồ chọn y phục, âu phục, đồ hưu nhân, đồ thể thao, tới tới lui lui giăng co vô số lần mới chọn được một bộ âu phục màu đen.

Mặc lên một cái áo sơ mi trắng, hẳn lại dùng bảy tám phút để chọn cái cà vạt màu rượu đỏ mà thất vào.

Mặc quần áo tử tế, Tổng Kỳ Diễn xuân phong đắc ý đi ra phòng ngủ, nụ cười quanh khóe miệng có thể nhìn ra tâm tình thật tốt.

Nhưng mà, khi hẳn tìm khắp cả biệt thự, sau đó cũng không tìm được di động đã lấy đi từ trong túi xách của Cận Từ Kỳ, muốn cười cũng không cười được.

Chuyện gì xảy ra? Hẳn rõ ràng đặt ở trên bàn trà, tại sao lại không thấy bóng dáng rồi!

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã mười một giờ bốn mươi, bên trán Tổng Kỳ Diễn rịn ra một tầng mồ hôi, đây không phải là hại cha rồi sao?

Hẳn lại qua loa càn quét trong phòng một lần nữa, nơi nào mà có bóng dáng của cái máy kia!

Trong đầu Tổng Kỳ Diễn đột nhiên thoáng hiện lên một chủ ý khác, hẳn cũng không cố quá nhiều, bắt đầu cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

Trên đường đi đến Vương Phủ lâu, trước tiên hẳn đi một chuyến đến cửa hàng mua điện thoại di động, đi vòng vo vài vòng ở trong trung tâm mua sắm cũng không thấy điện thoại di động có kiểu dáng tương tự của Cận Từ Kỳ.

Dưới ánh đèn chói lóa, tầm nhìn hai mắt hẳn bắt đầu thấy mờ hồ, ngẩng đầu lướt mắt nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường.

Huyết thái dương nhảy lên thành thạch, nếu như đến trễ, Cận Từ Kỳ sẽ không kiên nhẫn ở nguyên một chỗ mà chờ hẳn —

Tổng Kỳ Diễn dưới tình huống tâm phiền ý loạn, tùy tiện chỉ một cái điện thoại di động trong tủ nằm riêng biệt độc lập ở quầy giới thiệu sản phẩm: "Lấy cái này."

Cô bán hàng cười không khép miệng, vội vàng hướng đồng nghiệp bên cạnh lập hóa đơn thét to: "Nhanh chóng giao điện thoại di động cho tiên sinh!"

Đây là kiểu dáng mới nhất trong tháng này, bởi vì giá cả quá cao đến bây giờ vẫn không bán được một máy, thật vất vả mới gặp được một vị kim chủ phóng khoáng như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tha?

"Đưa điện thoại di động cho tôi."

Quét thẻ xong Tổng Kỳ Diễn nhìn thấy cô bán hàng tỉ mỉ kiểm tra tính năng điện thoại di động, chợt cảm thấy bức mình, nhủ mảy giựt lấy điện thoại di động, đem di động ném xuống đất.

Cô bán hàng không dám tin trừng to mắt, đây chính là cái di động trị giá một vạn nha!

"Tiên sinh ngài -- "

Nhưng Tổng Kỳ Diễn trái lại tự cho là đúng, gãi da đã đập mấy cái lên vỏ bọc điện thoại di động, sau khi nhặt lên ngay trước vô số ánh mắt kinh ngạc lại đem chà xát ở trên tường lên xuống trái phải vài lần.

Xem xét ba trăm sáu mươi lăm độ cái di động mới tinh bị hẳn làm cho vô cùng thê thảm không chỗ nào không bị ảnh hưởng, Tổng Kỳ Diễn xác định bộ dạng nó nhìn qua không giống như là không có người sử dụng qua mới hải lòng.

Người hướng dẫn mua sắm và các khách hàng khác thấp giọng thốn thức thảo luận, Tổng Kỳ Diễn lại hoàn toàn không để ý tới, nhét di động vào trong túi quần, xoay người rời khỏi cửa hàng, nổ máy xe chạy lấy người.

.....

Mặc dù Tổng Kỳ Diễn hành động trơ trên như vậy, nhưng Cận Từ Kỳ vẫn phải ngoan ngoãn đi đến Vương Phủ lâu.

Ngay cả chính cô cũng không hiểu, thiên kim Cận gia không kiêu ngạo không cúi đầu vì cái gì lại dễ dàng khuất phục dưới dâm uy?

Đem xe dừng ở cửa Vương Phủ lâu xong, Cận Từ Kỳ cúi xuống vừa rút chìa khóa xe vừa hướng tới cửa ra vào, nhất thời không quan sát đã đụng vào người đàn ông trước mặt.

Đó là một người đàn ông ngoại quốc, bất ngờ không đề phòng bị Cận Tử Kỳ đâm trúng, văn kiện trong tay đều rơi rớt trên mặt đất.

"Tôi xin lỗi." Cận Tử Kỳ sử dụng Anh văn lưu loát xin lỗi đồng thời ngồi xổm xuống giúp anh ta nhặt văn kiện.

Người đàn ông kia vốn là đang gọi điện thoại, bị Cận Tử Kỳ va chạm như vậy, đề tài giữa đường bị cắt đứt, nhất thời cũng mất hứng, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Cận Tử Kỳ, lúc ban đầu là không kiên nhẫn chuyển thành kinh ngạc.

"Cô Cô Cô....." Anh ta sử dụng một hơi Trung văn mang vị nước ngoài lặp lại một chữ.

Cận Tử Kỳ xưa nay không thích bắt chuyện với người lạ, vừa rồi cô vội vàng muốn giúp đỡ người đàn ông ngoại quốc này bị một trận bung xỏ, cho nên bây giờ cô cũng không có hứng thú cùng anh ta nói thêm một câu.

Huống chi, anh ta ngoại trừ dùng tay chỉ cô, cô cô cô một hồi, lại thủy chung không thấy đoạn sau.

Cận Tử Kỳ hướng đến anh ta khẽ gật đầu xin lỗi, bản thân mình lập tức quay đầu đi vào Vương Phủ lâu, dùng cánh cửa ngăn cách ánh mắt quan sát của anh ta.

Người đàn ông kia một hồi lâu mới từ trong con chấn kính phục hồi lại tinh thần, trong điện thoại di động truyền đến giọng đàn ông trầm thấp mang theo hoang mang: "David, làm sao đột nhiên âm ỉ như vậy, xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông được gọi là David nhìn khắp mọi nơi, đã không tìm được bóng dáng của Cận Tử Kỳ, mới lấy lại tinh thần trả lời người đầu bên kia điện thoại: "Không cần thận bị người ta đụng trúng, Richie, anh mới vừa nói anh muốn về nước sao?"

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại cười nói: "Có thể, Tinh Vân luôn luôn hy vọng có thể về nước tổ chức hôn lễ."

"Richie," David áp a áp ứng mở miệng, bộ dạng chán chờ: "Tôi vừa rồi dường như nhìn thấy....."

Chẳng qua anh ta còn chưa nói hết, ông nghe điện thoại di động đã truyền đến một giọng nữ nhẹ vui sướng: "A Viễn, tại sao không ngủ thêm một lát, dậy sớm như vậy gọi điện thoại cho ai đấy?"

Không cần tận mắt nhìn thấy, David cũng có thể tưởng tượng ra một hình ảnh khác: người thanh niên toàn thân mặc trang phục thoải mái màu trắng ngồi ở trên ghế sofa, một phụ nữ xinh đẹp dịu dàng từ phía sau vòng qua cổ của anh, theo thói quen hôn lên khoé môi của anh.

"David, anh mới vừa nói cái gì, lặp lại một lần nữa đi, tôi không nghe rõ."

"Không có gì." David cuối cùng vẫn nuốt xuống lời đã đến miệng, chuyển đề tài khác: "Chờ anh đến Trung Quốc liền gọi điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi đi đón các người."

"Được." Người ở đầu bên kia điện thoại đáp ứng: "Vậy trước tiên như vậy đi, tôi và Tinh Vân làm bữa ăn sáng."

Cúp điện thoại, David quay đầu lại ngắm nhìn Vương Phủ lâu, nhiều năm như vậy, có thể chỉ là anh ta nhìn lầm rồi.

Trong lúc đang thu dọn văn kiện vào cặp, một chiếc Maybach lao vùn vụt từ đầu đường chạy tới trước mặt, người đàn ông trên ghế lái chợt lóe lên ở trong tầm mắt của David, làm cho anh nhìn không được đuổi theo lên phía trước hai bước.

"Làm sao có thể..." Nhìn qua đuôi xe đi xa, David dụi dụi mắt, rồi sau đó lắc lắc đầu làm bầm lều bầu: "Anh ta hẳn là ở Australia, không thể nào là anh ta, không thể nào, nhất định là mình hoa mắt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngân Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cho Em Làm Đệ Nhất Đế Hào Phu Nhân

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn vẫn luôn là người đàn ông lớn lối đến coi trời bằng vung.

Người nào quen biết với hắn đều hiểu rõ điểm này, Tổng Kỳ Diễn nếu nói là một thì không ai dám ở trước mặt hắn nói hai.

Gác qua một bên chuyện gia cảnh mẹ nuôi giàu có không nói, bản thân hắn có năng lực kinh doanh buôn bán thiên phú cũng để cho hắn có đủ tư cách mà kiêu ngạo.

Không ai dám đi tin tưởng, một người đàn ông như vậy sẽ có một ngày lại cũng phạm vào sao Thái Tuế.

Thậm chí ngay cả bản thân của Tổng Kỳ Diễn cũng không muốn tin, sao Thái Tuế của hắn, bất quá là một người phụ nữ mang tên Cận Tử Kỳ!

Gặp phải Cận Tử Kỳ đúng là đã cướp đi cả cuộc đời của Tống Kỳ Diễn, ở trước mặt cô, hấn ở trên thương trường lật tay làm mây úp tay làm mưa (*) thế nhưng cũng là một người đàn ông ngây thơ vì ái tình mà không từ thủ đoạn nào thế thôi.

(*)Phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ: gần nghĩa với Phiên vân phúc vũ ý nói người thay đổi như chong chóng, lật mặt xảo trá (Theo Lạc Việt và Baike)

.....

Đến Vương Phủ lâu, Tống Kỳ Diễn vừa vào cửa đã thấy được Cận Tử Kỳ ngồi ở trong góc.

Cô cúi đầu xem thực đơn, mái tóc đen đến eo rơi xuống trên đầu vai, diện mạo ưu nhã xinh đẹp khiến cho xung quanh nhất thời ảm đạm thất sắc, dĩ nhiên đây là nhận định riêng của Tống Kỳ Diễn.

Hắn ngăn lại nhân viên phục vụ muốn dẫn đường, thừa dịp Cận Tử Kỳ vẫn chưa chú ý tới hắn, xoay người vào thẳng toilet, soi gương cẩn thận cạo cạo tóc của mình, lấy nước lạnh rửa sạch mặt làm cho mình nhìn qua có tinh thần một chút.

Nhưng vết bầm đen trên con mắt trái cũng là một phiền toái lớn, mặc cho hắn đắp túi chườm đá tới trưa cũng không làm nên chuyện.

Một lần nữa đeo cái kính râm cực đại lên có thể che khuất được nửa gương mặt, sửa sang lại tây trang, đáng vẻ chỉnh chu khuôn mẫu mới đi ra.

Cận Tử Kỳ gọi một ly nước cam, mới vừa cầm trên tay, khóe mắt đã liếc thấy một bóng dáng màu đen đi đến gần mình.

Tống Kỳ Diễn đi đến trước mặt Cận Tử Kỳ vừa vặn là mười hai giờ, so với thời gian đã hẹn không hơn một phút không kém một giây.

Hắn ngồi xuống thì Cận Tử Kỳ đã đi thẳng đến nội dung chính: "Tống tiên sinh, có thể đưa tôi điện thoại di động được chưa?"

Giọng điệu không coi là bạn bè khách sáo, nhưng Tống Kỳ Diễn lại làm như không thấy, bản thân tự cảm lấy thực đơn gọi nhân viên phục vụ tới bắt đầu chọn món ăn, không quên phong nhã lịch lãm mà hỏi ý kiến của Cận Tử Kỳ: "Nghe nói ở đây hồng lệ nấu gan ngỗng không tệ, muốn một phần không?"

Cận Tử Kỳ thấy Tống Kỳ Diễn nói lảng sang chuyện khác, không có ý đưa điện thoại di động cho mình, vừa muốn mở miệng yêu cầu lần nữa, Tống Kỳ Diễn lại đi trước cô một bước quay đầu nói với nhân viên tạp vụ: "Chỉ những thứ này thôi, nếu lát nữa không đủ thì gọi thêm."

Đưa mắt nhìn nhân viên phục vụ rời đi, Tống Kỳ Diễn căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện, hấn bùng ly nước trước mặt lên uống một hớp, không nhanh không chậm hỏi cô: "Chuyện lần trước để cho em cân nhắc đã suy nghĩ như thế nào rồi?"

Cận Tử Kỳ phản ứng đầu tiên là ngỡ ngàng, sau đó trở lại mới hiểu được chuyện mà hấn đề cập, nhưng Tống Kỳ Diễn đã trả lời thay cô: "Chưa cân nhắc qua cũng không sao, thời gian một bữa cơm cũng đủ cho em chọn ra một cái đáp án."

Vừa theo Tống Kỳ Diễn ra trận cô lập tức đã đứng ở vị trí bị động, hấn không cho cô bất kỳ cơ hội nào để phản bác.

Thấy cái kính râm cực đại trên mặt hấn, Cận Tử Kỳ đảo mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, buồn bã nói: "Tôi sẽ không kết hôn với anh."

Kính râm màu đen che đầy tâm tình trong mắt Tống Kỳ Diễn, hấn lại tựa lưng vào ghế ngồi, một tay ngắm nghía thưởng thức bộ dụng cụ ăn, khóe miệng cong lên, lộ ra hàm răng trắng phau: "Em còn có thời gian một bữa cơm để suy xét."

"Tôi không cần suy xét, đây chính là đáp án cuối cùng của tôi."

Tay Tống Kỳ Diễn tạm dừng, không nói gì, bùng ly nước lên bắt đầu dung dung thông thả uống nước.

Cận Tử Kỳ thu hồi tầm mắt đang trông về phía xa, mím môi nhìn hấn: "Tôi sẽ không gả cho anh, cũng sẽ không gả cho bất kỳ người đàn ông nào, nếu như đây là lý do anh gọi tôi ra ngoài, bây giờ đem đi động trả lại cho tôi đi."

Tống Kỳ Diễn cúi đầu trầm ngâm chốc lát, khi ngẩng đầu đối mặt với Cận Tử Kỳ thì tháo kính râm xuống.

Cận Tử Kỳ trong lúc nhìn đến vết thương ứ máu trên khóe mắt hấn thì không khỏi chột dạ, tới hôm qua mình xuống tay hình như là hơi nặng một chút.

Đem điểm áy náy của Cận Tử Kỳ thu vào trong mắt, ánh mắt của Tống Kỳ Diễn kín như bưng, vừa đưa tay lên day nhẹ vết thương chỗ chân mày vừa thờ ơ lên tiếng: "Mới sáng nay bác trai hỏi mắt của anh tại sao lại bị thương."

Cận Tử Kỳ nhú mày một cái: "Anh đang uy hiếp tôi sao?"

"Có sao?" Tống Kỳ Diễn không cho là đúng cười cười, "Chỉ là anh nghe nói bác trai luôn luôn rất quan tâm hôn sự của em."

Bác trai, bác trai, cô đây là con gái ruột cũng không có gọi được thắm thiết hơn!

Cận Tử Kỳ mím chặt môi, nhìn chăm chăm tên đầu sói đuôi dài Tống Kỳ Diễn ở trước mặt, cố gắng không để cho mình tức giận: "Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh."

"Tại sao lại không liên quan đến anh?" Tống Kỳ Diễn bất chấp sắc mặt khó coi của Cận Tử Kỳ, lẩm bẩm nói: "Anh tuổi không nhỏ, cần một người vợ, đúng lúc em phù hợp điều kiện."

Hắn cố ý nói chậm lại, tạm dừng, ngắm nhìn cô con người đen càng thêm thâm thúy u ám: "Huống chi... Cận Tử Kỳ, cùng anh kết hôn em sẽ không thiệt thòi."

Cận Tử Kỳ chống lại ánh mắt nghiêm túc của hấn, da đầu có chút tê dại, tại sao lại bị anh ta nắm mũi dẫn đi?

"Có thiệt thòi hay không thiệt thòi tôi không biết, nhưng tôi xác định lại bản thân mình không muốn tiếp tục cái đề tài này."

"Tô Hành Phong có, anh có, cậu ta không có, anh cũng có — "

Trên mặt Cận Từ Kỳ gọn sóng không dao động, nhưng con sóng trong lòng lại thấp thoáng nhấp nhô, những lời này của Tống Kỳ Diễn rõ ràng có điều ngụ ý, chẳng lẽ hẳn định dùng thân phận người thừa kế Tống gia làm mối dẫn dụ cô sao?

Tống Kỳ Diễn nhìn xem vẻ mặt không hiểu của cô, lời nói rất mạnh mẽ: "Gả cho anh, em sẽ là người phụ nữ tôn quý nhất ở thành phố này, thậm chí có thể trở thành đệ nhất Đế Hào phu nhân của cả nước."

Cận Từ Kỳ giật mình, bỗng nhiên nhìn về phía Tống Kỳ Diễn, trong mắt chợt lóe lên là không dám tin.

Cô sớm đoán được Tống Kỳ Diễn không đơn giản, nhưng không có đoán được khả năng kinh tế của hắn lại có thể khiến hắn dễ dàng hứa cho cô hai chữ "Đệ nhất".

Tống Kỳ Diễn lại giống như không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt cô, nhãn mày cũng không nhãn một cái tiếp tục nói: "Ở thành phố này, chỉ có một người đàn ông là có thể xứng đôi với Cận Từ Kỳ."

Loại khí thế "ngoài ta còn ai" này làm cho đầu ngón tay Cận Từ Kỳ lạnh run, cô tự giễu cười cười: "Anh đang uy hiếp tôi, chỉ có anh tự do nguyện ý hay không, tôi thì không có quyền đáp ứng hay không đáp ứng sao?"

Lời nói kia của hắn là ngầm ám chỉ với cô, chỉ cần hắn cố tình ngăn cản hôn sự của cô, lập tức ở thành phố S không người nào dám cưới cô sao?

"Anh là đang giúp em phân tích tình hình, đưa ra sự thật thôi." Tống Kỳ Diễn vô hại cười cười, chẳng nói đúng sai.

"Rốt cuộc người nào mới thực sự là anh?"

Là kẻ vô lại tới hôm qua ôm cô hay là giờ phút này ngồi ở trước mặt cô ung dung thản nhiên khí thế bức người?

"Em cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông này rất đáng sợ, nếu như hắn nghiêm túc, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.....

Tầm mắt cô rũ xuống che dấu cảm xúc ở đáy mắt mình, ngón tay cầm lấy cái ly dần dần buộc chặt.

Hắn hoàn toàn không cho cô cơ hội lựa chọn.

Lúc ban đầu lí do thoái thác là để cho cô cân nhắc kết hôn, nói nghe hay một chút bắt quá là cho cô cái thang đi xuống.

Hiện tại cô lựa chọn cự tuyệt hắn, hắn lại bắt đầu từng bước ép sát, vẫn còn muốn làm ra bộ dạng cực chẳng đã bắt đắc dĩ!

Bàn tay Cận Từ Kỳ nắm cái ly từ từ giãn ra, cô không muốn sẽ cùng hắn tiếp tục quay vòng vòng.

Nếu cô đã không thắng được hắn, như vậy, dứt khoát thắng thắn đi!

Cận Từ Kỳ ngược mắt nhìn vào ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy của hắn, khẽ mỉm cười: "Nếu như tôi cho anh biết, tôi đã sinh con, mà không phải nhận nuôi một đứa bé theo như lời trong tư liệu anh lấy được, anh còn muốn cưới tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chỉ Cần Kết Hôn, Tất Cả Nghe Theo Em

Editor: tamthuonglac

Nếu như tôi đã sinh con, anh còn muốn cưới tôi không?

Đây là ý tứ sau khi Tống Kỳ Diễn đem nguyên văn lời nói cuối cùng của Cận Từ Kỳ đúc kết lại.

Dưới nụ cười nhàn nhạt của Cận Từ Kỳ, sắc mặt của hắn trong nháy mắt chuyển thành đen, không thể bảo là khó coi.

Hắn híp híp mắt, trong mắt như ẩn như hiện chính là phần nộ bức tức, nhưng lại không mẫn không nhạt hỏi một câu: "Cha của đứa nhỏ đâu? !"

Tống Kỳ Diễn che giấu rất khá, dường như không nhìn ra tâm tình của hắn, chỉ có hắn biết mình sắp nổi trận lôi đình.

Nhưng ở trước mặt Cận Từ Kỳ ưu nhã cao quý, hắn nhất định phải duy trì lấy hình tượng người đàn ông phong cách lịch lãm.

Cận Từ Kỳ nhìn qua gương mặt lạnh lùng như băng sương của hắn, nhàn nhạt nói: "Tôi không biết."

Không biết?! Tổng Kỳ Diễn thiếu chút nữa sẽ phải phun ra một họng máu, người phụ nữ của hắn sinh con cho người đàn ông khác, cô lại nói cho hắn biết, cô không biết đứa bé kia là của ai? !

Tổng Kỳ Diễn tâm phiền ý loạn, nếu như có thể tỉnh táo suy nghĩ lại một chút, đoán chừng sẽ có được một đáp án kinh hi.

Nhưng vấn đề là, hắn giờ phút này trong đầu tràn ngập ghen ghét và phẫn nộ, căn bản không cách nào suy xét như thường.

Cả hai người đều trầm mặc xuống, bầu không khí cũng trở nên lạnh cứng, chỉ có âm nhạc ở xung quanh vẫn vút nhẹ nhàng du dương.

Tổng Kỳ Diễn ngồi ở nơi này, nhớ tới trong túi quần của mình còn có một bao thuốc lá, mới vừa móc ra đã bị nhân viên phục vụ đi ngang qua ngăn cản: "Tiên sinh, ở đây chúng tôi cấm hút thuốc."

Tổng Kỳ Diễn gân xanh trên trán đập thình thịch, đem thuốc lá ném lên trên bàn, mắt thấy sẽ phải phát cáu, lại nghe được một giọng nữ dịu dàng: "Hút thuốc đối với thân thể không tốt."

Ngẩng đầu đã nhìn thấy Cận Từ Kỳ mím mím khóe môi nhìn bao thuốc của hắn, lập tức tiêu tan đi cơn giận.

Đối với Tổng Kỳ Diễn mà nói, một câu không đồng ý của Cận Từ Kỳ so với bom nguyên tử rõ ràng có lực sát thương hơn!

Vẫy lui nhân viên phục vụ chướng mắt, đôi môi Tổng Kỳ Diễn hết sức kéo căng, uống một ly sau đó lại thêm một ly nước, cho đến khi nước trong ấm cạn sạch vẫn chưa hết giận.

"Tổng tiên sinh, bữa cơm này đối với chúng ta mà nói hắn là không ăn được nữa, có lẽ anh nên đem điện thoại đi động trả lại cho tôi đi."

Sắc mặt Cận Từ Kỳ không ổn định, Tổng Kỳ Diễn nhìn càng phát cáu: "Không mang."

"Không mang?" Cận Từ Kỳ kinh ngạc nhìn hắn, "Không phải anh nói đến Vương Phủ lâu để trả lại cho tôi sao?"

Tổng Kỳ Diễn cố ý ngoảnh mặt đi chỗ khác không nhìn tới vẻ mặt bất mãn của Cận Từ Kỳ, hừ một tiếng: "Anh nói như vậy sao?"

"Anh..." Cận Từ Kỳ khó có thể tin, "Vậy anh hẹn tôi tới đây làm gì?"

"Ăn cơm nhá." Trả lời rất thờ ơ.

Cận Từ Kỳ cầm túi xách đặt ở bên cạnh đứng dậy, mắt nhìn xuống khuôn mặt âm trầm của Tổng Kỳ Diễn: "Tôi còn có công việc gấp, tạm biệt."

"Khi nào thì em có thời gian?"

Cận Từ Kỳ ngẩn ra, tư duy của Tổng Kỳ Diễn toát ra quá nhanh, cô có phản theo không kịp: "Cái gì?"

"Dù sao cũng phải chọn một ngày để đi đăng ký kết hôn, không phải sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Cận Từ Kỳ tròn to, không thể tin được nội dung mình nghe được.

Tổng Kỳ Diễn cũng đã đứng lên, thoáng cúi đầu xuống nhìn Cận Từ Kỳ đang sững sờ: "Chỉ cần kết hôn, những cái khác em muốn thế nào cũng được."

Nói xong, không đợi Cận Từ Kỳ mở miệng, lướt qua cô dẫn đầu đi ra Vương Phủ lâu.

Cận Từ Kỳ nhìn Tổng Kỳ Diễn lái ô-tô rời đi, trong lòng không có tư vị, cô cúi đầu nhìn bao thuốc lá trên bàn, giống như là đang nhìn chủ nhân của nó.

Tổng Kỳ Diễn trước khi đi để lại cho cô, là hành động hoà hiệp của một người đàn ông sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng.

.....

Tổng Kỳ Diễn không biết mình như thế nào đi đến đây, thậm chí quên mất từ đâu mà lấy được địa chỉ.

Khi hắn đứng ở cổng vườn trẻ được trang trí đầy tranh ảnh hình vẽ hoạt hoạ, nhìn đám trẻ chạy tới chạy lui trong sân tập thể dục.

Khi hắn đi tới, bảo vệ không dám ngăn cản hắn, có lẽ là sợ hãi luồng khí trắng cường thế trên người hắn.

Rất nhanh, hắn đã tìm được Cận Mỗ Mỗ đang ở trong một cái góc nhỏ của sân tập.

Mặc đồng phục vườn trẻ nhi đồng nho nhỏ, ngũ quan xinh đẹp, đồng phục màu xanh đậm, đeo cà vạt màu lam phiêu diêu ở trong gió, ngồi xổm trong góc khuất, bóng dáng mang vẻ cô đơn.

Bước chân Tổng Kỳ Diễn không khỏi chậm lại, ở dưới bóng cây cách đó không xa nhìn Cận Mỗ Mỗ.

Bọn nhỏ tùm năm tùm ba kết bè kết đội, trên mặt mang nét ngây thơ nhiệt tình đi qua đi lại bên người Cận Mỗ Mỗ.

Nhưng mà không có đứa nào cùng nó chào hỏi hoặc là kéo nó cùng tham gia chung trò chơi.

Mà nó nhìn qua thì cũng chẳng cần, chỉ là vẫn cầm nhánh cây vẽ các vòng tròn trên mặt đất, giống như một con cá heo nhỏ bỏ lỡ nhập vào bầy đàn.

Tổng Kỳ Diển thấy thế chân mày nhũ lên, vừa định đi tới, lại bị một trận òn ào ngăn lại bước chân.

Một đứa trẻ khác xấp xỉ với Cận Mỗ Mỗ nắm tay phụ huynh đi đến trước mặt Cận Mỗ Mỗ, ngón tay chỉ vào Cận Mỗ Mỗ ngồi xồm nơi chỗ đó tức tối nói với người lớn ở sau lưng: "Ba ba, ba ba, chính là nó đánh con, chính là nó!"

Cận Mỗ Mỗ ngẩng mặt lên nhìn đứa nhỏ đang tố cáo, lại ngó ngó phụ huynh của nó, liếc mắt khinh bỉ lại tự chơi đất sét của mình.

Cha của đứa nhỏ kia ưỡn cao cái bụng bìa, đỉnh đầu hói một chút, diện mạo của nhà giàu mới nổi, thấy Cận Mỗ Mỗ chẳng thèm ngó ngang, ngay lập tức về mặt giận dữ lên: "Mày chính là thằng nhóc đánh con tao bị thương?!"

Cận Mỗ Mỗ giống như là không nghe thấy ông ta chất vấn, tự mình chơi đến vô cùng vui vẻ.

"Này? Tao nói thằng nhóc kia mày lẽ mề đủ rồi đó, người lớn nói chuyện với mày mà cũng không để ý, đứng lên cho tao, đứng lên nói chuyện!"

Tên phụ huynh kia vung tay áo để túm Cận Mỗ Mỗ, lại bị giáo viên vội vàng chạy tới ngăn cản: "Tiên sinh, có chuyện gì từ từ nói, trong lúc bọn nhỏ chơi đùa luôn có va chạm, Cận Mỗ Mỗ cũng không phải cố ý tổn thương con của ngài."

Lời của cô giáo còn chưa dứt, đứa nhỏ trên khuôn mặt bị thương đỏ máu lại vội vàng nói: "Mới không phải, là nó đẩy con ngã lại đè ở trên người con đánh con, mới không phải vui đùa một chút đâu!"

Tên phụ huynh hừ lạnh một tiếng: "Cô giáo, lời của con tôi cô đã nghe được, hôm nay cô phải cho tôi một lời giải thích đi chứ!"

Cô giáo lúng túng không biết nói gì, đối với Cận Mỗ Mỗ vẫn còn ngồi xồm chơi bùn dịu dàng nói: "Cận Mỗ Mỗ, tại sao con đột nhiên đánh bạn nhỏ Hoàng Tử Hiểu, các con không phải là bạn tốt sao?"

Cận Mỗ Mỗ ậm ừ không lên tiếng, nhánh cây trong tay vẫn còn đang tạc đất sét, nhưng một chút so với một chút lập đi lập lại, giống như để cho hả giận.

Cô giáo thấy Cận Mỗ Mỗ như vậy, cân cân tự nhiên đảo hướng về phía Hoàng Tử Hiểu: "Cận Mỗ Mỗ, đánh người là không đúng, quen bình thường cô giáo đã dạy các con như thế nào rồi sao? Mau xin lỗi bạn nhỏ Hoàng Tử Hiểu."

Cận Mỗ Mỗ ngẩng đầu: "Là nó sai, tại sao con phải xin lỗi?" Nói xong, đôi mắt nhỏ ngoan tuyệt trừng Hoàng Tử Hiểu, hù dọa Hoàng Tử Hiểu vội vàng trốn ở sau lưng của cha.

"Nhìn xem, mọi người cũng đến nhìn xem, đánh người ta còn phách lối kiêu ngạo như vậy, vườn trẻ các người nếu đều dạy dỗ trẻ con như vậy, người lớn chúng tôi làm sao dám lại đem con cái giao phó cho các người?"

Tên phụ huynh chống nạnh thét to, thu hút không ít trẻ con và người lớn xung quanh và từ bên ngoài đi đến vây xem.

Cô giáo chỉ có thể không ngừng cúi người nói xin lỗi, cố gắng làm cho vị phụ huynh này nguôi giận, nhưng hoàn toàn ngược lại.

Tên phụ huynh chỉ vào Cận Mỗ Mỗ hướng đến cô giáo ra lệnh: "Lập tức gọi điện thoại cho gia đình nó, để cho cha mẹ của nó tới đây, hôm nay nếu không cho tôi một lời giải thích tôi sẽ không đi!"

Nghe được câu này, vốn không nhúc nhích đây mắt Cận Mỗ Mỗ thoáng hiện lên hoảng sợ, vút nhánh cây chần chừ ngồi dậy, nắm lấy ống tay áo của cô giáo vội vàng nói lớn: "Không cần phải gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ!"

Ánh mắt tên phụ huynh sáng lên, giống như bắt được nhược điểm sợ hãi của Cận Mỗ Mỗ, cười lạnh: "Hiện tại biết sợ rồi hả? Tôi đây cho tao, nếu không lập tức gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Cận Mỗ Mỗ mím chặt, nhìn thấy tên phụ huynh này thật sự lấy điện thoại di động ra muốn gọi, vội vàng chạy chậm qua, mới vừa đi tới trước mặt tên phụ huynh thì cái ót Cận Mỗ Mỗ đã trúng một cái tát.

"Lá gan lớn như vậy, ngay cả con trai tao cũng dám đánh, biết tao là ai không? Há?!"

"Tiên sinh, ngài không thể đánh trẻ con, tiên sinh..."

Cô giáo muốn ngăn cản, lại bị tên phụ huynh béo mập đẩy ra: "Tôi dạy dỗ trẻ con, cô chen miệng chi, ở một bên!"

Nói xong, bàn tay to giờ lên vừa muốn đánh tiếp, cổ tay lại bị một bàn tay khác mạnh mẽ nắm lấy, sau lưng truyền đến giọng nói của đàn ông mang mùi phấn nam tính: "Vậy ngược lại ông nói một chút ông là ai."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đứa Bé Đây Không Phải Là Ông Có Thể Đánh!

Editor: tamthuonglac

Kể cả Cận Mỗ Mỗ là người trong cuộc ở bên trong tất cả mọi người, đều tò mò nhìn đến phía sau lưng của tên phụ huynh.

Một bóng dáng cao ngất rần ròi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, khi mọi người vẫn còn chưa hiểu lại xảy ra chuyện gì, Tổng Kỳ Diễn đã dễ dàng bẻ cổ tay của phụ huynh kia.

"A a a, mau.....mau buông ra!" Bởi vì đau đớn mà tên phụ huynh toát ra mồ hôi lạnh, chân nhảy lên quát Tổng Kỳ Diễn: "Thằng nhóc mày muốn chết sao? Hả?!"

Tổng Kỳ Diễn kìm hãm cánh tay mập mạp, dù vẫn ung dung nhìn xuống tên phụ huynh so với hần thấp nửa cái đầu, trong ánh mắt lại mơ hồ mang theo chút thâm độc, khóe miệng cong lên: "Thằng nhóc? Muốn chết?"

Phụ huynh kia bị đau cắn răng, hung hăng lên tiếng uy hiếp: "Nếu như bây giờ mày thả tao ra, tao có thể không so đo mà tha thứ cho mày, nếu không mày sẽ đẹp mặt!"

Tổng Kỳ Diễn khẽ nheo mắt, nhưng sức lực trên tay thật sự buông lỏng ra, không thêm để ý tên phụ huynh nhe răng trợn mắt ôm lấy cổ tay mình bầm tím, xoay người đi đến trước mặt Cận Mỗ Mỗ.

Cận Mỗ Mỗ vẫn còn đang hoảng sợ, hai con mắt tròn linh hoạt nhìn Tổng Kỳ Diễn chằm chằm, sau đó dùng sức chớp chớp, dường như không tin những gì mình nhìn thấy.

Tổng Kỳ Diễn cũng không nói chuyện với Cận Mỗ Mỗ, hoặc là cùng cô giáo đang nhìn mình khó hiểu để trao đổi.

Chẳng qua đưa tay sờ sờ cái ót của Cận Mỗ Mỗ, khi tầm mắt dừng ở trên cái trán sưng đỏ của Mỗ Mỗ, nhú chặt lông mày, trầm mặc một lát, quay đầu lại nhìn tên phụ huynh kia vẫy vẫy tay.

Tên phụ huynh khinh bỉ liếc Tổng Kỳ Diễn, nhẹ xuy một tiếng: "Hiện tại nghĩ thấy hối hận, tao cho mày biết, đã muộn!"

Tổng Kỳ Diễn nghe vậy nhàn nhạt cười, nhưng nụ cười rất nhanh trong nháy mắt đã tan biến.

Hai tay của hắn nhét vào trong túi quần, lại chủ động từ từ thong thả bước đi tới, thấy thế mọi người lại một hồi kinh ngạc.

"Xuy!" Tên phụ huynh khinh thường hừ nói: "Bây giờ biết sợ rồi hả? Con trai à, ba ba nói cho con biết, lúc này làm người nhá, sẽ phải hiểu tự mình biết mình, tránh cho đến cuối cùng là mất mặt lòi-- "

"Bốp!" Một cái tát vang lên lanh lảnh, cũng thành công đem chữ "Mất" cuối cùng tấc nghen ở tại cổ họng của tên phụ huynh kia.

"Ông trời ơi..." Xung quanh vang lên một loạt tiếng hút khí.

Tên phụ huynh không dám tin trừng to mắt nhìn Tổng Kỳ Diễn ở trước mặt mình, một bàn tay nâng lên sờ cái ót của mình từng trận từng trận đau nhức, vừa rồi thằng nhóc này đã ra tay đánh lên sau ót của hắn ta sao? !

"Mẹ kiếp, mày tiểu tử thú, ai kêu mày quậy quá mức... Oh!"

Lại là âm thanh vang dội của một cái tát, tên phụ huynh cúi đầu ôm lấy cái ót của mình, mọi người nghen hống nhìn trân trối.

Hiện tại đây là tình huống gì? Là muốn cầu véo ầu đã sao? !

Nhưng sự thật dường như lại không nghiêm trọng đến cái loại tình trạng này --

Tổng Kỳ Diễn chỉ hé miệng lẳng lẳng nhìn bộ dạng của tên phụ huynh chặt vật kêu đau, không tiếp tục động thủ.

Hoàng Tử Hiểu sợ hãi nhìn gương mặt kéo căng của Tổng Kỳ Diễn, sự đắc ý vừa rồi đã biến mất, núp ở sau lưng cha mình cũng không dám đi ra nữa.

Tên phụ huynh sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mặt mũi dữ tợn run rẩy, vung tay áo nhún chân bụng đầy mỡ run rẩy hướng Tổng Kỳ Diễn giơ quả đấm lên.

Chỉ là quả đấm còn chưa có giương cao, đã bị Tổng Kỳ Diễn đánh đòn phủ đầu chế trụ, hơn nữa trôi quật ở sau lưng, đau đến mức hắn ta không ngừng quát mắng hô hoán: "Thằng nhóc vô liêm sỉ, mày biết người mày đánh là ai không, hả?!"

"Vậy ông có biết người vừa rồi ông đánh là ai?" Tổng Kỳ Diễn làm lơ với lời đe dọa của tên phụ huynh, cười lạnh siết chặt tay: "Đứa bé này không phải ông muốn đánh là có thể đánh."

Tên phụ huynh không cam lòng kêu lên: "Tao đánh nó ăn nhập gì tới mày! Mày là ai hả, mày là cha của nó sao? Hả?! Không muốn ở nơi này đánh rầm một chút, cho tao đến chỗ mát mẻ đi!"

"Không phải là cha, nhưng tức khắc sẽ trở thành cha của nó." Tổng Kỳ Diễn nhàn nhạt tiếp một câu.

Không cần biết đến tên phụ huynh này trên mặt tái nhợt kinh ngạc, Tổng Kỳ Diễn mạnh mẽ dùng sức, dễ dàng đẩy ngã tên phụ huynh lăn tròn trên mặt đất, hiện lên kiểu nằm chó bói ở nơi đó.

"Ha ha!" Những đứa trẻ hồn nhiên đứng xem xung quanh cười to khanh khách, thậm chí ngay cả cô giáo và người qua đường cũng đều che miệng cười trộm.

Tên phụ huynh cảm giận khạc nhổ đất cát ở trong miệng ra, vẫn chưa đứng lên, giày da của Tống Kỳ Diễn đã đi đến trước mặt hắn ta, sức mạnh của Tống Kỳ Diễn mới vừa rồi khiến cho hắn nghĩ lại còn rùng mình.

Tống Kỳ Diễn giống như một nhà vua đứng nghiêm ở nơi này, ánh tà dương chiếu rọi từ phía sau hắn, không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

"Không phục? Có thói quen sử dụng bao cát, vẫn chưa thử qua bao cát thịt người, ông muốn thử một chút không?"

Tên phụ huynh nằm trên mặt đất cúi đầu im lặng không lên tiếng, chẳng qua nắm chặt quả đấm nhìn ra hắn ta tức giận không ít, nhưng không đánh lại Tống Kỳ Diễn, trước mắt chỉ có thể làm con rùa đen rụt đầu.

Ngược lại Tống Kỳ Diễn nhặt nhều không chút để ý, hắn móc khăn tay từ trong túi quần ra, lau chùi bàn tay mới đánh người vừa rồi, khăn tay bị hắn tiện tay để lại trên đỉnh đầu lưa thưa ít ỏi của tên phụ huynh.

Sau đó trong lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn chăm chú, xoay người đi ra phía cổng vườn trẻ.

Mới vừa đi vài bước ngắn, cơ thể hắn dừng lại, dọa cho tên phụ huynh mới bò dậy sợ đến mức tim gan run lên.

Tống Kỳ Diễn thoáng nghiêng người, hai tay nhét vào trong túi quần âu phục: "Tốt nhất đừng để cho tôi phải nhìn thấy ông nữa, nếu không....." Giương giương khoé môi, bổ sung thêm một câu không liên quan mà thật đau đớn: "Gặp một lần đánh một lần."

Nói xong, cũng không quay đầu lại bỏ đi, không chú ý tới một bóng dáng nho nhỏ cũng len lén đi ra ngoài.

Tống Kỳ Diễn trở vào xe của mình, ngồi im thư giãn một phút, đột nhiên cửa xe ghế phụ bị người ta mở ra.

Tống Kỳ Diễn vốn đang nhíu mày trong lòng phiền muộn, quay đầu nổi giận định phát cáu thì đã nhìn thấy một cái đầu tròn nhỏ chui vào bên trong xe, nhất thời sững sờ nói không nên lời.

Cận Mỗ Mỗ ra sức bò lên trên chỗ ngồi ghế phụ, không quên lễ phép nói cảm ơn với người qua đường giúp nó mở cửa: "Cám ơn thực thử, thực thử sẽ có phúc báo nha!"

Người đi đường cười khanh khách sờ sờ đầu Cận Mỗ Mỗ, sau khi giúp nó đóng cửa chu đáo mới rời khỏi.

Tống Kỳ Diễn nghiêng đầu khi nhìn thấy nó ôm một con gà con màu vàng làm xằng làm bậy trong xe, một tay đặt trên vô-lăng: "Ta nói tiểu tử nguoi có phải từ trước đến giờ trời sinh tự tiện thoải mái hay không hả?"

Vừa nói xong, nhào người qua mở cửa xe, giữa lòng mày đã mờ hồ không nhẫn nại: "Xuống xe, trở lại vườn trẻ đi."

Cận Mỗ Mỗ hoàn toàn xem thường sự không chào đón của Tống Kỳ Diễn, tự mình lo cho mình mà kéo dây an toàn qua ràng lên trên thân thể nhỏ bé, ngược cái đầu dưa hấu lên, cái miệng nhỏ nhắn toe toe: "Thực thử quái dị lái xe đi chứ, Mỗ Mỗ phải về nhà nữa!"

Tống Kỳ Diễn đầu đầu đập đập cái ót lên chỗ dựa lưng, nhắm mắt hít thở sâu bình phục hoá khí mà hôm nay đã tích lũy.

Đứa nhỏ phá hoại này hiện tại chính là con dao trên ngực hắn, mỗi khi liếc mắt nhìn lâu thì mũi dao như càn cắm sâu vào trái tim một tấc.

Nhưng hắn đối với cái đứa nhỏ phá hoại này không nói nên lời ác độc được, ai bảo nó là đứa bé của người phụ nữ mình yêu thích!

Cho nên kết quả cuối cùng không chút nào trì hoãn, Tống Kỳ Diễn lựa chọn thỏa hiệp, chờ Cận Mỗ Mỗ trở về.

Vừa về tới khu biệt thự, Tống Kỳ Diễn lập tức dẫn đầu đem Cận Mỗ Mỗ nhét vào biệt thự Cận gia, sau đó lái xe vào ga ra, bản thân một mình đi vào biệt thự tự oán tự hận uống rượu giải sầu.

Chẳng qua cũng không lâu lắm đã bị tiếng chuông cửa quấy rầy.

Tống Kỳ Diễn mở cửa đã nhìn thấy Luân Ân đứng ở cửa, vội phải nói chuyện, đi thẳng trở về phòng.

Sau lưng Luân Ân đang ở cửa bắt mắt oán trách: "Brother, tại sao anh đem con trai của mình vứt ở bên ngoài? Nếu không phải là em nhìn thấy ôm trở về, bị người ta bắt cóc thì làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Gọi Một Tiếng BaBa!

Sau lưng Luân Ân đang ở cửa bắt mắt oán trách: "Brother, tại sao anh đem con trai của mình vứt ở bên ngoài? Nếu không phải là em nhìn thấy ôm trở về, bị người ta bắt cóc thì làm sao bây giờ?"

Con trai? Tổng Kỳ Diễn nghi hoặc híp mắt nhìn qua, Cận Mỗ Mỗ đang từ phía sau lưng Luân Ân lộ cái đầu ra hết nhìn đông tới nhìn tây trong phòng, nhìn thấy hần quay đầu, lí la lí lác làm một cái mặt quỷ.

Không phải là đưa về nhà rồi sao? Làm sao mang đi cả buổi rồi lại chạy tới đây ở dưới mí mắt của hần ?

Tổng Kỳ Diễn nâng trán buồn bực, bên kia Cận Mỗ Mỗ đang giả bộ nê nếp ngoan ngoãn hiền lành, tùy ý cho Luân Ân vừa ôm vừa hôn mang vào nhà, thân thể nho nhỏ béo ụt ịt được đặt ở trên ghế sofa.

"Brother, anh có con lớn như vậy, tại sao cũng không nói cho em với Mom biết?"

Luân Ân oán trách liếc nhìn Tổng Kỳ Diễn vẫn đang uống rượu đỏ, sau đó kéo Cận Mỗ Mỗ vào trong ngực lại là một trận hôn điên cuồng, mặt tràn đầy xúc động và hâm mộ: "Brother con trai của anh thật xinh đẹp!"

"Chị gái nhỏ, con mắt của chị tại sao là màu xanh nha?"

Cận Mỗ Mỗ chẳng biết lúc nào đã giẫm đôi giày da đầu hổ đứng ở trên ghế sofa bằng vải bố.

Một đôi bàn tay nhỏ bé bưng lấy mặt của Luân Ân, hàng mi như cánh quạt nhỏ nhấp nháy lên xuống, con ngươi như ngọc lưu ly đen lấy hồn nhiên ngây thơ tò mò nhìn chăm chăm đôi mắt Luân Ân: "Giống như Mỗ Mỗ thích đá quý nha!"

Luân Ân vừa nghe những lời này, hai mắt chỉ còn thiếu không toát ra hai hình trái tim, vừa kích động vừa xấu hổ thẹn đỏ mặt, mắc cỡ mà ho nhẹ một tiếng: "Cục cưng nhìn lầm rồi nha, ta chính là aunt của con đây!"

"Ngang thích*?" Cận Mỗ Mỗ gãi gãi cái đầu dựa hấu của mình, nghiêng khuôn mặt hình quả đào: "Là vật gì ạ?"

(*)tiếng Trung là 昂踢 được phiên âm /áng tī/, Mỗ Mỗ nghe Luân Ân nói từ Aunt trong tiếng Anh thành /áng tī/

"Ha-- cục cưng thật là đáng yêu, aunt rất thích con nha!"

Luân Ân muốn ngừng ôm lấy Cận Mỗ Mỗ mà không được không thể buông tay, hận không thể đem nó thu nhỏ lại cất vào túi áo mang đi.

Tổng Kỳ Diễn ngẩng đầu quét mắt nhìn Cận Mỗ Mỗ tận lực ra vẻ thông minh, khề giễu cợt: tên tiểu quỷ này lại giả bộ, cũng không biết giống người nào.

Cận Mỗ Mỗ dường như đã nhận ra Tổng Kỳ Diễn khinh thường, ở trong ngực Luân Ân khó khăn xoay mặt qua.

Tự cho rằng đã ẩn nấp nên nháy mắt khiêu khích với Tổng Kỳ Diễn, cái vẻ giảo hoạt kia hoàn toàn di truyền từ người nào đó.

Đáng tiếc người nào đó đến bây giờ vẫn chưa tự hiểu, chỉ một mực rầu rĩ không vui.

Luân Ân không phát hiện ông anh mình tâm tình âm ỉ, chỉ lo cùng Cận Mỗ Mỗ nói chuyện phiếm: "Cục cưng mấy tuổi a?"

Cận Mỗ Mỗ duỗi ra bốn ngón tay mũm mĩm, phe phẩy ở trước mặt Luân Ân: "Tuổi thực ba tuổi, tuổi mụ bốn tuổi nha!"

"Cục cưng nhỏ như vậy đã thông minh như thế rồi, sau này lớn lên nhất định sẽ lợi hại giống như cha vậy!"

Tổng Kỳ Diễn liếc nhìn Luân Ân ba hoa chích choè, có chút bực mình chen vào một câu: "Nói lung tung cái gì đây? Đứa nhỏ này em mới từ chỗ nào ẵm tới thì ẵm trở về cho anh đi."

Luân Ân vốn hào hứng bị Tổng Kỳ Diễn trách móc ngẩng cao, lại có chút không hiểu, sững sờ nhìn Cận Mỗ Mỗ, rồi chia chia hàng rào gián cách hai nhà ngoài cửa sổ: "Chính là... Chính là ẵm tới từ chỗ kia đó -- "

"Em tự tiện đem đứa nhỏ nhà người ta ôm tới đây, nếu người nhà của nó không nhìn thấy đứa nhỏ sẽ sốt ruột như thế nào?"

"Hắc?" Luân Ân lúc này mới nghe hiểu ý trong lời nói của Tổng Kỳ Diễn, nhưng trên mặt lại khó nén thất vọng: "Đây không phải là con của anh hả, làm hại em vui sướng một hồi vô ích, cục cưng quá mức đáng yêu, vậy em đưa trở về thôi."

"Mỗ Mỗ lúc đi ra đã nói với dì." Tiểu quỷ nào đó đột nhiên khéo hiểu lòng người nên bổ sung một câu.

Khuôn mặt Tổng Kỳ Diễn lập tức tối sầm, mím chặt môi cùng Cận Mỗ Mỗ mắt to trừng mắt nhỏ.

Luân Ân lại giống như là phát hiện tân đại lục mà kêu to: "Brother, đây thật sự không phải là cục cưng của anh sao? Nhưng mà các người thật sự giống nhau, nhất là lúc xụ mặt—"

"Đã nói không phải là..." Mới vừa phản bác đến một nửa, Tổng Kỳ Diễn lập tức giật mình sững sờ.

Hắn đột nhiên giống như bị dòng điện đánh trúng, hầu kết rung động, lại nói không nên lời.

Đáng vẻ Tổng Kỳ Diễn chờ đợi thấy thế Luân Ân một hồi lo lắng: "Brother, anh có khỏe không?"

"Nó mới vừa nói nó mấy tuổi?" Thật lâu sau, mới nghe được nơi cổ họng Tổng Kỳ Diễn phát ra giọng nói khô khốc khàn khàn.

Luân Ân phát hiện Tổng Kỳ Diễn giờ phút này liên tục nhìn chăm chăm Cận Mỗ Mỗ cúi đầu chơi đùa một mình không chớp mắt, nhưng vẫn lặp lại lời của Cận Mỗ Mỗ: "Tuổi thực ba tuổi, tuổi mẹ... brother anh làm gì!"

Luân Ân kêu lên một tiếng, không thể tin được Tổng Kỳ Diễn lại đột nhiên đứng dậy đi qua đây, cũng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xách phía sau cổ áo của Cận Mỗ Mỗ vọt vào phòng vệ sinh.

"Thực thử quái dị, thực thử xấu xa, buông Mỗ Mỗ ra!"

Trước tấm kính trên vách tường trong phòng vệ sinh, Tổng Kỳ Diễn thả Cận Mỗ Mỗ đang ra sức giãy dựa lên trên bồn rửa mặt, sau đó cố định cái đầu tròn xoay trái xoay phải kia, cưỡng ép Mỗ Mỗ cùng mình nhìn về phía tấm gương.

Đứa bé trong gương chân mày nho nhỏ khể thu lại, bởi vì mắt húng mà cái miệng nhỏ cong lên, đường nét mặt mày cùng mình có bảy phần tương tự, còn có mái tóc màu rậm nắng, thuộc gen con lai.

Đôi tay của Tổng Kỳ Diễn không thể khống chế mà run rẩy, trong lòng không nói ra được tư vị, có loại vui sướng khi mất đi mà có được trở lại, nhưng hơn nữa đúng là không dám tin, trong miệng không ngừng thì thầm: "Của mình, của mình, đúng là của mình....."

"Thực Thử? Mỗ Mỗ phải về nhà ..." Cận Mỗ Mỗ sợ hãi nhìn người đàn ông ở phía sau đang nắm hờn nắm vĩa.

Luân Ân đuổi theo tới cửa thờ hồng học: "Chuyện gì xảy ra, brother?"

Nhưng Tổng Kỳ Diễn lại đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, bàn tay ôm Cận Mỗ Mỗ càng dùng sức.

Nhớ tới một đêm triền miên vào bốn năm trước, nhớ tới cô không chào mà đi, nhớ tới bốn năm nay lướt qua nhau --

Chậm rãi nhắm mắt lại nỗ lực bình phục tâm tình cuộn trào mãnh liệt mênh mông, Cận Từ Kỳ người phụ nữ kia, thật sự là quá vô liêm sỉ!

Lại nhớ tới Cận Từ Kỳ trước đó cùng người đàn ông khác thân cận, Tổng Kỳ Diễn đã tức giận đến mức có chút phát run, người phụ nữ đáng giận này, chẳng lẽ còn muốn con của hắn gọi người khác là ba ba?

Cảm giác lần đầu làm cha khiến cho Tổng Kỳ Diễn có phần không biết làm sao, xúc động ôm lấy Cận Mỗ Mỗ nhìn trái xem một chút lại nhìn phải một cái, như thế nào cũng giống như xem không đủ, con của mình thấy thế nào cũng là báu vật.

Trước cho rằng xảo quyết lâu cá hiện tại đã đổi thành cơ trí thông minh, đều nói ba tuổi xem tám mươi, con trai nhà hắn tương lai không phải là tay nắm quyền cao cũng nên là phú giáp một phương!

Tổng Kỳ Diễn vịn về mái cái má Cận Mỗ Mỗ mặt mũi đã tràn đầy không tình nguyện, khoe miệng kéo ra nụ cười hòa ái dễ gần nhất từ lúc chào đời tới nay, giọng nói cũng được hắn tận lực làm cho mềm mỏng: "Đến, kêu ba ba..."

Cận Mỗ Mỗ có dấu hiệu trở mặt xem thường, hai cái chân ngắn ngồi xếp bằng ở trên bồn rửa mặt, cúi gằm đầu.

Tổng Kỳ Diễn muốn đi mua món đồ chơi đồ dành con trai đã thật vất vả để nhìn nhận lại, rồi lại không muốn cho con trai rời khỏi tầm mắt của mình, dứt khoát lấy ra một xấp thẻ từ trong bóp da của mình: "Mỗ Mỗ, mau gọi ba ba, gọi một tiếng, những thứ này đều là của con, muốn mua gì thì đi mua cái đó như thế nào?"

Cận Mỗ Mỗ nhìn Tổng Kỳ Diễn ngồi xổm nửa người về mặt mong đợi, tròn mắt xoay tròn đảo qua đảo lại, đôi tay nhỏ bé không khách khí đem từng tấm thẻ đen thẻ vàng vào trong túi áo của mình.

Nhìn thấy Mỗ Mỗ phối hợp nhận lấy thẻ, Tổng Kỳ Diễn vui mừng: "Liên một tiếng, ngoan ngoan, gọi liên một tiếng!"

Cận Mỗ Mỗ giấu kỹ tất cả các thẻ, cái miệng nhỏ nhếch cười toe toét, dưới ánh mắt tha thiết của Tổng Kỳ Diễn, môi hồng vén vén lên, nhả ra hai chữ trong trêu: "Ta khinh!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nụ Hôn Bất Ngờ

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ tan tâm về nhà, vẫn chưa lái xe vào ga ra ở biệt thự, đã nghe thấy từng đợt tiếng trẻ con lanh lảnh.

Dưới cây đa ở trước nhà họ Cận và nhà Tổng Kỳ Diễn, Cận Mỗ Mỗ đang cười trên cổ một người đàn ông cao lớn, trong bàn tay nhỏ đầy thịt cầm một cái túi lưới vui sướng hoa tay múa chân ở đó.

Thân thể của tên tiểu tử kia mồm mồm hưng phấn lắc lắc kêu gào: "Qua bên trái chút, bên trái chút, cao thêm chút nữa cao chút!"

Cận Từ Kỳ dừng xe lại ở ven đường, phát hiện người đàn ông cười ha hả đỡ Cận Mỗ Mỗ đứng là Tổng Kỳ Diễn.

Khi nào thì quan hệ hai người kia tốt như vậy rồi?

Bên kia Cận Mỗ Mỗ chơi đùa hăng say quay đầu, nhìn thấy Cận Từ Kỳ đứng cách đó không xa đang nhìn mình, lập tức vui mừng loạng choạng cánh tay: "Kỳ Kỳ! Là Kỳ Kỳ đã về rồi!"

Sau đó không thể chờ đợi được mà la hét ầm ĩ để cho Tổng Kỳ Diễn thả nó xuống, ném cái túi lưới chạy như bay tới.

Cận Từ Kỳ thuận thể cúi người ôm lấy Mỗ Mỗ, nhìn thấy một túi trứng chim nhỏ trong tay nó thì dờ khóc dờ cười: "Nếu để cho ông ngoại nhìn thấy con lại đem những thứ này về nhà, hẳn là sẽ tức giận."

Cận Mỗ Mỗ cười trộm khanh khách vài tiếng, gian tà đến sát lỗ tai của Cận Từ Kỳ: "Thực thử quái dị nói muốn giúp Mỗ Mỗ giấu những cái trứng chim nha, chú ấy còn đáp ứng Mỗ Mỗ ấp ra chim nhỏ nhé!"

Nói xong từ trong ngực của Cận Từ Kỳ uốn éo người đi xuống, còn cố làm ra vẻ thần bí nói nhỏ: "Về sau Mỗ Mỗ còn có thể nuôi rất nhiều chút chim nha!"

Nhìn thấy bộ dạng con trai vui mừng tung tăng như chim sẻ, tầm mắt của cô không tự chủ được liếc về phía bóng dáng cao to dưới tàng cây kia, lại nghe được Cận Mỗ Mỗ bắt mẫn phản nài: "Kỳ Kỳ không tập trung tinh thần!"

Khi Cận Từ Kỳ thu hồi ánh mắt của mình thì có chút lúng túng, chỉ hy vọng người đàn ông bên kia không nghe thấy.

Nhưng Cận Mỗ Mỗ không am hiểu tâm tư của những người lớn, dùng sức lôi kéo Cận Từ Kỳ đi vào trong nhà: "Kỳ Kỳ đi nhanh lên!"

Cận Từ Kỳ hầu như vừa vào cổng chính đã phát hiện cái hàng rào vốn để ngăn hai căn biệt thự thể nhưng không thấy bóng dáng.

Đứng ở trong sân rộng rãi gấp đôi, thị giác có chút không thích ứng được, mơ hồ nghe thấy một trận âm thanh líu ríu, men theo tiếng động mà đi tìm, nhìn qua đó là một chuồng gà con.

"Kỳ Kỳ, cái này, cái này, còn có cái này, đều là Mỗ Mỗ chọn nha!"

Cận Mỗ Mỗ ngồi xổm xuống bên cạnh chuồng gà, chỉ chỉ một con gà con lông vàng trong chuồng, vui vẻ nhếch miệng cười.

Vị trí chuồng gà cũng không ở trong sân của Cận gia, đã sớm vượt qua chỗ vốn là ranh giới hàng rào.

Cận Từ Kỳ không quên nhớ tới Cận Chiêu Đông từng nghiêm cấm nuôi gia cầm ở trong biệt thự, giống như khu vực phú hào này, tuyệt đối không có người ở nhà nào lại nuôi một đám gà vịt.

Bởi vì điều đó đối với họ kiểu người sống ở Kim Tự Tháp cao cấp này mà nói, đúng là xem như một chuyện rất mất mặt.

Cô đeo bám lăng nhăng thật lâu, Cận Chiêu Đông mới miễn cưỡng đồng ý cho Cận Mỗ Mỗ nuôi một con gà con bỏ túi.

Hiện tại, cô nhìn thấy trước mắt mình một chuồng gà con lông vàng thật lớn, trong lòng nói không ra là tư vị gì.

Cô từng hao hết tâm tư cũng không làm nên chuyện, vậy mà có một người đàn ông đã thay cô làm được.....

Cận Từ Kỳ quay đầu lại đã không nhìn thấy người dưới cây đa, ngồi xổm xuống bên cạnh Cận Mỗ Mỗ, vịn bả vai nho nhỏ, ôn nhu hỏi: "Hàng rào đó là do chú kia đỡ bỏ đi sao?"

Cận Mỗ Mỗ gật gù đầu, chấp tay sau lưng giống như người lớn khoe khoang nói: "Đúng nha, Thực thử quái dị hỏi Mỗ Mỗ thích gì, Mỗ Mỗ nói thích chút nhỏ như gà con, Thực thử quái dị liền dẫn Mỗ Mỗ đi mua!"

Cận Từ Kỳ liên tưởng đến một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ dắt tay một đứa bé ở trong chợ đi mua gà con, nhìn không được cong lên khoe môi, nhưng một giây sau nụ cười lập tức cứng ngắc.

Bởi vì Cận Mỗ Mỗ vừa chơi với con gà con vừa vụng trộm vui mừng nói: "Thực thử quái dị nói chỉ cần Mỗ Mỗ gọi chú baba, sau này Mỗ Mỗ nghĩ muốn cái gì chú đều mua cho Mỗ Mỗ!"

Đối với việc Tổng Kỳ Diễn có chủ ý gì, trong lòng Cận Từ Kỳ đã hiểu rõ, phần cảm động lúc đầu cũng dần dần phân tán, hàng lông mày kẻ đen giương cao, vuốt đầu Cận Mỗ Mỗ: "Vậy con có gọi không?"

"Đương nhiên không có nha!" Đôi mắt to của Mỗ Mỗ chen đầy ý xấu: "Thực thử quái dị thích Kỳ Kỳ, còn giành Kỳ Kỳ với Mỗ Mỗ, Mỗ Mỗ mới không muốn gọi chú!"

Cận Từ Kỳ bị những lời này lại càng hoảng sợ, gò má có chút nóng lên: "Ai nói cho con biết chú thích Kỳ Kỳ?"

"Tiểu Doãn từ nha!" Cận Mỗ Mỗ bĩu môi, bộ dạng không quan tâm: "Tiểu Doãn từ nói, Thực thử quái dị chính là con sói đuôi dài một bụng toàn ý xấu, cả ngày nhìn chăm chăm quả bồ đào của nhà Mỗ Mỗ mà chảy nước miếng."

Là Doãn Lịch nói? Khóe mắt Cận Từ Kỳ khẽ động, sao anh ta chưa từng ở trước mặt cô mà đề cập qua việc này, ngược lại nói với đứa bé?

Cận Mỗ Mỗ lên nhìn ánh mắt không rõ màu sắc của Cận Từ Kỳ, mím cái miệng nhỏ chần chờ, nhưng vẫn là lựa chọn thẳng thắn: "Kỳ Kỳ, hôm nay con và Hoàng Từ Hiểu đánh nhau."

Cận Từ Kỳ sững sốt, lập tức khấn trương ôm Cận Mỗ Mỗ nhìn kỹ khắp nơi, ngoại trừ cái trán có một khối u đỏ nhỏ vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, những chỗ khác cũng không bị thương.

Cận Từ Kỳ sau khi yên lòng nhưng cũng không dung túng con trẻ, vẻ mặt nghiêm túc: "Tại sao đột nhiên đánh nhau với bạn nhỏ? Quên mất lời của Kỳ Kỳ nói sao, ở vườn trẻ không đánh nhau cùng ở chung hòa thuận."

Cận Mỗ Mỗ chu cái miệng nhỏ nhắn: "Là nó không đúng, là nó phê bình con trước tiên, con mới đánh nó."

"Nó đã nói gì?"

Cận Mỗ Mỗ cúi đầu ậm ừ không lên tiếng, sau một hồi lâu mới rầu rĩ nói: "Nó nói bởi vì Mỗ Mỗ không ngoan, cho nên baba của Mỗ Mỗ không cần Mỗ Mỗ, Mỗ Mỗ chỉ có thể ở cùng với Kỳ Kỳ."

Câu trả lời như vậy khiến cho Cận Từ Kỳ lập tức cứng họng, chỉ lẳng lặng ôm Mỗ Mỗ qua không nói được thêm một lời.

"Ai nha!" Cận Mỗ Mỗ đột nhiên nhảy dựng lên, "Mỗ Mỗ quên chút chút còn chưa ăn cơm nữa!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã tìm không được sự khổ sở vừa rồi, bật người thoát khỏi ngực của cô lập tức vui vẻ chạy vào trong biệt thự.

Cận Từ Kỳ đưa mắt nhìn bóng dáng Cận Mỗ Mỗ chạy xa, khẽ mỉm cười, đang đứng dậy liếc mắt lại nhìn thấy một cái bóng đen ở phía sau chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, giật mình lao đảo lui lại phía sau mấy bước.

Tổng Kỳ Diễn chỉ mặc một cái áo thun lót màu trắng, hai tay rút trong túi quần thường, ánh mắt từ chuồng gà chuyển qua cô bởi vì hoảng hốt mà trên mặt thoáng tái nhợt, khoe miệng chứa ý cười: "Còn thích không?"

— Cô hiển nhiên biết rõ là hấn chỉ cái gì.

Cận Từ Kỳ lướt nhìn đám gà con kia, không trả lời hấn lập tức xoay người bỏ đi, tiếng nói của Tổng Kỳ Diễn lại vang lên lần nữa: "Cận Từ Kỳ, đề nghị của anh đã suy nghĩ như thế nào?"

Hấn nhất định là có ý, có ý lớn tiếng hỏi cô như vậy, muốn đưa tới sự chú ý của người khác sao?

Tốc độ bước chân của Cận Từ Kỳ không khỏi nhanh hơn.

"Cận Từ Kỳ—" Nhưng hấn vẫn tiếp tục gọi không biết mệt mỏi: "Cận Từ Kỳ —"

Nghiến răng một cái, có phần không thể nhịn được nữa, Cận Từ Kỳ mang theo một chút ảo não xoay người lại: "Anh —"

Lời nói còn lại vẫn chưa ra khỏi miệng, cánh tay của cô đã bị dùng sức lôi qua, liền lao đảo ngã vào trong một lòng ngực ở phía trước.

Trong khói sương chiều mờ lung, Tổng Kỳ Diễn nâng mặt của cô lên rồi bất ngờ hôn xuống —

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Các Người Kết Hôn, Tôi Tặng Vòng Hoa

Editor: tamthuonglac

Trong khói sương chiều mờ lung, Tổng Kỳ Diễn nâng mặt của cô lên rồi bất ngờ hôn xuống —

Mùi rượu nhàn nhạt quanh quần, môi răng va chạm mật thiết, cảm xúc mềm mại khiến cho đồng tử của Cận Từ Kỳ bỗng nhiên co rụt lại.

Cả người cứng đờ quên mất phản kháng, tùy ý cho hấn ôm trọn lấy mình làm nụ hôn này sâu hơn.

Lần thứ hai --

Trong đầu của cô chỉ có ba chữ này.

Dịu dàng cùng với thông thả, ngậm lấy môi của cô, lại buông ra.

Cho rằng đã kết thúc, nhưng hấn lại cúi đầu một lần nữa ngăn chặn hô hấp của cô, lưu luyến hôn liếm khoé môi cô.

Thình thoảng thì mút thỏa thích, chốc chốc lại liếm láp, hơi thở ẩm áp phun lên chóp mũi Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng choáng váng, đầu óc trống rỗng, không cách nào suy nghĩ như bình thường.

Một tay của Tống Kỳ Diễn vòng qua ôm eo của cô, một tay nhẹ nâng cằm của cô lên, lưỡi cũng không thể an phận lại tiếp tục đi xuống.

Hắn hơi dùng sức, đầu lưỡi chống đỡ tách mở răng của cô khép chặt --

Đột nhiên, một đường ánh sáng chói mắt đánh tới bên người, ý thức Cận Từ Kỳ tan rã nhanh chóng quay trở về.

Cô đẩy Tống Kỳ Diễn đang quẩn quýt lấy mình ra, quay đầu lại lấy tay chắn ánh đèn chiếu sang.

Một chiếc BMW X5 màu đồng bạch kim đồng từ đằng xa lái tới, giống như một con dã thú đang tức giận gầm thét cắm đầu xông về phía Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn còn ôm nhau, sau đó lướt sát qua vô cùng nguy hiểm.

Tống Kỳ Diễn tay mắt lanh lẹ kéo Cận Từ Kỳ qua, che chở ở trong ngực, tránh cho khả năng thân xe suýt qua cô.

Rõ ràng thiếu chút nữa gây chuyện nên xuống xe xin lỗi hỏi thăm, nhưng mà chiếc xe kia lại thủy chung chưa giảm tốc độ, lái thẳng vào bãi đỗ xe của Cận gia.

Cận Từ Kỳ sợ bóng sợ gió một hồi, lông mày nhíu chặt nhìn chiếc xe X5 kia, loại xe và bảng số quen thuộc xe khiến cô khựng lại.

Nếu như cô không nhớ lầm, chủ nhân chiếc xe hẳn là... Tô Hành Phong.

"Xem ra phát cáu cũng không ít." Bên tai là giọng điệu xem thường của Tống Kỳ Diễn.

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu, đã nhìn thấy bên miệng Tống Kỳ Diễn nụ cười như có như không, mắt cũng nhìn qua ga ra của Cận gia, trên mặt hẳn tìm không được chút nào hoang mang khi đã bị kinh hãi.

Ngược lại là một loại đắc ý nhìn có chút hả hê, dường như, hắn đã sớm biết Tô Hành Phong sẽ lái xe đi qua đây.

Đã sớm biết? !

Đôi mắt đẹp của Cận Từ Kỳ khẽ mở to, nghiêm túc xem xét tường tận sắc mặt của Tống Kỳ Diễn, chỉ sợ bỏ lỡ chi tiết quan trọng nào đó.

Trong lòng vốn vụng trộm đắc ý, Tống Kỳ Diễn lại phát hiện ánh mắt của Cận Từ Kỳ, lúng túng thu lại nụ cười có phần đắc ý vênh vao, cố làm ra vẻ mờ mịt quay lại nhìn Cận Từ Kỳ: "Làm sao vậy? Trên mặt anh có gì sao?"

Nói xong, bản thân còn phối hợp giơ tay lên sờ sờ mặt của mình, giả bộ cũng phải giả bộ hết sức đúng chỗ.

Hôn cô bắt quả là vì chọc giận Tô Hành Phong khi đi ngang qua, là cái dạng này sao? !

Ánh mắt vô tội kia, Cận Từ Kỳ tức giận đến mức bàn tay không khống chế được giương cao vung xuống "Bốp" một tiếng.

"Vô si!" Cận Từ Kỳ cắn giận bỏ lại hai chữ, xách túi xách chân bỏ đi.

Tống Kỳ Diễn đứng ở tại chỗ, mặt còn nghiêng qua một bên, sững sờ không thể nào tin nổi sự thật này.

Mặc dù cái tát kia đối với da thô thịt thô ráp của hắn mà nói tuyệt đối không đau nhức, nhưng chính là tạo nên vết xước cho tâm hồn.

Mới vừa rồi còn thật tốt, nói như thế nào đánh người lập tức đánh người?

Chẳng lẽ.....

Tống Kỳ Diễn nhíu mày nhìn bóng lưng của Cận Từ Kỳ, lại sờ sờ môi của mình --

Kỹ thuật chưa tốt?

Nếu quả thật là nguyên nhân này...

Đuôi lông mày giương lên, ý cười nơi khóe miệng càng thêm xấu xa.

Hai tay đút trong túi quần xoay người, lại phát hiện một gã công nhân làm vườn ở trước bụi hoa đang nhìn mình quái dị.

Tống Kỳ Diễn đem tay nắm thành quyền đặt bên khóe miệng ho nhẹ một tiếng, khó nén tâm tình vui vẻ, ngâm nga khúc hát đi vào biệt thự của mình.

.....

Khi Cận Từ Kỳ đi ngang qua ga ra thấy được Tô Hành Phong, anh ta mặc âu phục xanh đen dựa vào thân xe yên lặng hút thuốc.

Tô Hành Phong rất ít hút thuốc, hơn nữa cũng không giống như hôm nay một điếu rồi tiếp thêm một điếu.

Cận Từ Kỳ liếc mắt nhìn bên chân anh đã có ba bốn tàn thuốc, cau lại chân mày, nhưng vẫn không nói gì.

Vào lúc này nếu cô tiến lên quan tâm thêm vài câu mà bị người khác nhìn thấy cũng không biết lại xảy ra chuyện âm ỉ gì nữa.

Dứt khoát không bằng tôn trọng nhưng không tới gần, tránh đi xa xa.

Cận Từ Kỳ tiếp tục nhắc chân đi vào nhà, Tô Hành Phong lại nhìn thấy cô.

Anh lập tức vứt thuốc lá trên mặt đất, dùng mũi giày đập tắt nguyền đóm lửa, sau đó đuổi theo.

Anh vừa rồi đứng ở nơi đó, căn bản chính là đang đợi cô đi ngang qua.

"Từ Kỳ, em và Tổng Kỳ Diễn là như thế nào?" Tô Hành Phong chặn lại lối đi của cô.

Ánh mắt của anh ta dừng trên môi cô, lông mày từ từ gom lại: "Các người đang kết giao sao?"

Cận Từ Kỳ dừng bước, nâng tay trái lên kéo bàn tay của Tô Hành Phong đặt ở cánh tay phải của cô xuống: "Hành Phong, khi nào thì anh cũng bắt đầu chú ý cuộc sống riêng của tôi rồi?"

Tô Hành Phong buông lỏng ra tay của mình, cổ họng giống như là vướng một cây gai phát không ra tiếng, chẳng qua chỉ nhìn cô ngơ ngẩn.

"Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi vào trước." Gật đầu khách sáo, vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó lướt qua anh ta.

"Từ Kỳ..." Tô Hành Phong nhìn bóng lưng của cô, há miệng mấy lần, thật vất vả nặn ra mấy chữ, lại bị một giọng nói khác cắt đứt: "A Phong!"

Kiều Niệm Chiêu đứng trên bậc thềm biệt thự, gọi Tô Hành Phong một tiếng sau đó lại chạy nhanh xuống, khoác lên cánh tay Tô Hành Phong, sau đó nhìn Cận Từ Kỳ kinh ngạc: "Chị đã tan tâm rồi?"

Cận Từ Kỳ không nói gì, vừa định đi, Kiều Niệm Chiêu lại đột nhiên bưng tỉnh "Nha" một tiếng.

Cô nhìn qua, trên mặt Kiều Niệm Chiêu má lúm đồng tiền tràn đầy ngượng ngùng, đầu tựa trên vai Tô Hành Phong: "A Phong, mới vừa rồi anh và chị nói đến tin chúng ta kết hôn sao?"

"Kết hôn? Đây là chuyện tốt nha!" Lại có một giọng nói chen vào tham gia náo nhiệt.

Kể cả Cận Từ Kỳ ở bên trong ba người cũng theo tiếng quay đầu lại, Tổng Kỳ Diễn chậm rãi bước đi thong thả đến, đã khoác áo tây trang lên chiếc áo thun lót màu trắng, bộ dạng chỉnh chu, đường nét sắc bén dưới ánh nắng hoàng hôn càng thêm rõ ràng.

Khoé môi Tổng Kỳ Diễn chứa đựng nụ cười yếu ớt, phối hợp gia nhập chủ đề: "Đều nói hôn nhân là phần mộ của tình yêu, các người lúc này muốn bước vào phần mộ, tôi đây trách nhiệm của một người cậu hãnh là nên tặng một vòng hoa phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Để Cho Tôi Hao Tâm Tồn Trí, Anh Xứng Sao?

Editor: tamthuonglac

Lời nói của Tổng Kỳ Diễn nói xong một hồi dường như vô tâm, nhưng mà người nghe có ý.

Tô Hành Phong nhúu chặt lông mày nhìn sang Tổng Kỳ Diễn, sắc mặt thêm phần căng thẳng không cách nào ản nhẫn con tức giận, lạnh lùng bác bỏ đề nghị của Tổng Kỳ Diễn: "Hôn sự của chúng tôi không nhọc anh hao tâm tồn trí."

Tổng Kỳ Diễn chột nhúu mày, như cười như không nhìn lại Tô Hành Phong kia đôi mắt mờ mịt dịch ý: "Hao tâm tồn trí? Người và vật đáng giá cho tôi hao tâm tồn trí đã ít lại càng ít, anh cảm thấy mình xứng sao?"

Châm biếm như vậy, khinh thường, không chút nào che dấu lỗ lố ở trước mặt mọi người.

Giương mặt tuấn tú của Tô Hành Phong sớm đã đen thành một mảnh, tay buông xuống ở hai bên nắm chặt, môi mím thành một đường thẳng lại không nhả ra được một chữ.

Ngược lại là Kiều Niệm Chiêu giấu đi sự lúng túng cứng nhắc, cố làm ra vẻ thoải mái mà nhìn qua Tổng Kỳ Diễn cười một tiếng: "Tổng tiên sinh là tới tìm cha..."

Nói đến một nửa, giống như ý thức được mình nói sai, Kiều Niệm Chiêu đột nhiên đã dừng lại lời nói.

Trên mặt của cô thoáng hiện lên ảm đạm, nhưng rất nhanh đã hăng hái sôi nổi che giấu sự yếu ớt của mình, tiếp tục mỉm cười: "Tìm chú à? Chú vẫn chưa có trở lại đây!"

Tổng Kỳ Diễn lại không đếm xỉa đến vẻ biến hóa đặc sắc trên gương mặt của Kiều Niệm Chiêu, nghiêng người nhìn qua Cận Từ Kỳ còn đứng ở nơi đó, trong mắt nhuộm đầy ý cười: "Có vài người một khắc không gặp, giống như cách ba thu."

Những lời này như thế nào nghe ra đều giống như muốn người ta hiểu lầm là đang dở ngon dở ngọt người yêu.

Cận Từ Kỳ ngẩn ra, phát hiện ánh mắt Tống Kỳ Diễn quả thật chuẩn xác dừng trên người mình.

Hai người không coi ai ra gì nhìn thẳng vào mắt nhau nhưng rất nhanh đã bị người khác phát hiện, vẫn là Kiều Niệm Chiêu thiếu kiên nhẫn kêu lên: "Tống tiên sinh, anh là đang nói..."

So sánh với Kiều Niệm Chiêu mặt mũi tràn đầy không dám tin, Tống Kỳ Diễn không đếm xỉa tới nói tiếp: "Như thế nào? Không được?"

Câu này hỏi ngược lại tương đương với một kiểu ngầm thừa nhận.

Cận Từ Kỳ nhìn không thấu dụng ý của Tống Kỳ Diễn, lông mày kẻ đen khẽ nhăn lên, nhưng cũng không trực tiếp mở miệng chất vấn.

Ngược lại Kiều Niệm Chiêu thử dò xét mà hỏi thăm: "Dù cho chị gái đã từng cùng A Phong đính hôn anh cũng sẽ không để ý sao?"

"Chiêu nhi!" Ánh mắt Tô Hành Phong nghiêm khắc, cau mày quát bảo Kiều Niệm Chiêu ngưng lại.

Kiều Niệm Chiêu dường như không ngờ tới Tô Hành Phong lại đột nhiên trở mặt hung ác với cô, vẻ mặt uất ức, vành mắt ửng đỏ: "A Phong anh làm sao thế, bất quá là em quan tâm chị gái mà thôi, cái này có lỗi sao?"

Lời này vừa nói ra, Cận Từ Kỳ nhìn về đến vẻ mặt đơn thuần của Kiều Niệm Chiêu, trong đôi mắt đẹp khẽ nheo lại là sự nghiền ngẫm bén nhọn, cô cũng thật không biết "Em gái" cô vì cô mà quan tâm như vậy!

Cười lạnh thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại cùng Tô Hành Phong không hẹn mà gặp.

Anh ta nhíu chặt đôi mày rậm, tầm mắt sâu kín lướt qua Kiều Niệm Chiêu nhìn cô nàng, dường như mang theo một dòng áy náy.

Tầm nhìn rộng lớn của Cận Từ Kỳ đột nhiên bị một bóng tối bao trùm.

Đợi cho cô kịp phản ứng, thân thể cao lớn của Tống Kỳ Diễn đã đứng lặng im ở trước mặt cô.

Hắn chặn lại tầm nhìn chăm chú của Tô Hành Phong đối với cô, mà động tác này —

Lòng Cận Từ Kỳ khẽ động, trong đầu toát ra một ý nghĩ không đầu.

... Càng giống như là đang bảo vệ lãnh thổ đã bị kẻ địch ngấp nghé.

Tống Kỳ Diễn không biết tâm tư của người phụ nữ sau lưng, chỉ ngầm cười, không để ý lắm vấn đề của Kiều Niệm Chiêu mà trả lời:

"Cô cũng muốn kết hôn với người đàn ông thiếu chút nữa trở thành anh rể của cô, tại sao tôi lại không thể cùng nàng cháu ngoại dẫu vô duyên vô phận dắt tay nhau cùng xây đắp hạnh phúc tương lai chứ?"

Cận Từ Kỳ ở phía sau trừng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn đỉnh đạc lên tiếng, nhưng không mở miệng ngăn lại việc hắn sắp xếp quan hệ của bọn họ trước mặt Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu.

Chẳng lẽ kỳ thật cô vẫn luôn có ý xấu muốn cho hai vị kia bị chút ức hiếp, ngày hôm nay Tống Kỳ Diễn đã cho cô cơ hội này?

Đối với loại suy đoán này của mình Cận Từ Kỳ chẳng cho ý kiến.

Đầu kia Kiều Niệm Chiêu đã vội vã khoát tay giải thích: "Tôi không phải là ý này, tôi nghĩ Tống tiên sinh đối với tôi và A Phong cũng có chỗ hiểu lầm - -"

"Hiểu lầm ha - -" Tống Kỳ Diễn giống như có chuyện lạ mà kéo dài âm cuối, chân chính bừng tỉnh hiểu ra: "Trung Quốc không phải có câu nói là hãy để cho sự hiểu lầm xinh đẹp tiếp tục nữa đi, không biết tôi nói vậy có đúng không?"

Nụ cười trên mặt Kiều Niệm Chiêu có chút không nhận được, cười cười khô khốc, lời nói cũng từ từ yếu ớt vô lực: "Tống tiên sinh nói chuyện thật sự rất khôi hài dí dỏm, về sau chị gái thật sự có phúc."

Cô vừa mới dứt lời, Tô Hành Phong vốn đứng bên cạnh cô bỗng nhiên xoay người rời đi, không phải là hướng đến biệt thự Cận gia, mà là ga ra chỗ anh ta đậu xe.

Hành động này ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"A Phong! A Phong, tại sao anh đột nhiên đi vậy?"

Kiều Niệm Chiêu mắt thấy Tô Hành Phong thật sự muốn đi, sắc mặt khó tránh lộ ra lo lắng, chạy chậm qua muốn giữ chặt Tô Hành Phong, lại bị Tô Hành Phong tránh đi.

Sắc mặt Tô Hành Phong lãnh đạm, tiếp theo ngữ điệu nói chuyện cũng mang một phần không vui: "Hôn sự em yên tâm, tôi ngày mai sẽ đến Cận thị tìm bác trai thương lượng."

Nói xong, không để ý tới Kiều Niệm Chiêu hết lần này đến lần khác giữ lại, mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động động cơ lái xe rời đi.

"A Phong - -" Kiều Niệm Chiêu chạy vài bước đuổi theo đuôi xe, cuối cùng không theo kịp.

Kiều Niệm Chiêu không đuổi kịp quay người trở về lộ ra có chút chán nản, mắt nhìn Cận Tử Kỳ cùng Tổng Kỳ Diễn còn đứng ở nơi đó, cắn cắn cánh môi trực tiếp trở vào nhà.

Tiếng đóng cửa nặng nề.

Tổng Kỳ Diễn nhìn đến phía xe Tô Hành Phong rời đi, dưới khóe miệng cong lên, quay người lại phát hiện Cận Tử Kỳ đang nhìn mình chăm chú không chớp mắt.

Trong đôi mắt đẹp trong suốt nhưng lạnh lùng của Cận Tử Kỳ sóng nước long lanh làm cho lòng hấn ngra ngứa khó nhịn, sau đó hỗn phách cũng như bị hút vào.

Hình tượng trong nháy mắt phù phù một tiếng, từ Vua Sói đang lúc cười nói(1) có thể làm cho cột buồm mái chèo tan thành mây khói(2) biến thành Hôi Thái Lang(3) bị vợ quân nghiêm rũ cụp lấy hai lỗ tai.

(1)&(2) lấy ý tứ trong bài thơ "Niệm Nô Kiều - Xích Bích Hoài Cổ" của Tô Đông Pha có câu như sau:

".... Vũ phiên luân cân,

Đàm tiểu gian,

Cường lỗ hoi phi yên diệt...."

Ý nói trong trận Xích Bích, Chu Du phe phẩy khăn quạt, đang lúc cười nói đã hoá thiêu tám mươi vạn quân Tào thành tro bụi. Về sau ý tứ này hay dùng chỉ những việc làm dễ dàng không phí sức.

(3) Nhân vật trong bộ phim hoạt hình nổi tiếng Cừu vui vẻ và Sói Xám của Trung Quốc, nhân vật Hôi Thái Lang còn gọi là Khôi Thái lang rất yêu vợ thương con, đặc biệt sợ vợ và bị vợ ăn hiếp....Diễn ca bị tác giả so sánh từ Vua sói oai hùng biến thành Hôi Thái Lang khi ở trước mặt Kỳ tỷ.

Cận Tử Kỳ đột nhiên đi đến phía trước một bước, hương trà nhàn nhạt xông vào mũi: "Anh - - "

Lòng Tổng Kỳ Diễn rung động mềm nhũn, cúi đầu nhìn Cận Tử Kỳ gần ngay trước mắt, chẳng lẽ là muốn cảm ơn hấn?

Hầu kết khẽ động, đáy mắt phát ra ánh sáng lang sói nổi lên bốn phía, nhưng vẫn bình tĩnh cố làm ra vẻ ngu ngốc, ung dung thông thả: "Anh thế nào?"

Cận Tử Kỳ lại đi đến phía trước nửa bước.

Chân của hấn không nghe lời lui về phía sau vài centimet.

Cận Tử Kỳ nhếch khóe môi, vươn tay, lòng bàn tay trắng nõn xoè ra ở trước mặt hấn: "Điện thoại di động của tôi đâu?"

Hiện thực cùng tưởng tượng rất khác xa nhau.....

Tổng Kỳ Diễn kìm nén cảm giác mất mát trong lòng, xem ra Cận Tử Kỳ là quyết tâm muốn lấy lại cái di động kia, bất chấp khó khăn từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra đặt ở trong lòng tay cô.

"Này..." Cận Tử Kỳ cúi đầu nhìn thấy cái di động bị mài đến vô cùng thô thảm: "Không phải của tôi..."

"Chính là nó..."

"Tôi nói không phải."

"Đúng là chính nó." Tổng Kỳ Diễn liếc chết không thể không kiên trì nói dối, còn có vẻ mặt thê thốt chân thành.

Cận Tử Kỳ ngẩng đầu dò xét hấn: "Có phải anh đem điện thoại di động của tôi vứt đi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngân Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hôi Môn Của Kiều Niệm Chiêu

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ ngẩng đầu dò xét hấn: "Có phải anh đem điện thoại di động của tôi vứt đi hay không?"

Ánh mắt Tổng Kỳ Diễn tránh né, vẻ mặt liếc chết chống đỡ: "Anh đây là người trưởng thành bao lớn làm sao có thể vứt bừa bãi..."

"Vậy lấy ra." Cận Tử Kỳ ít nói lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề.

Tổng Kỳ Diễn quyết định giả vờ ngây ngốc: "Lấy cái gì?"

Chân mày Cận Từ Kỳ siết chặt, tay hướng ra phía trước vài centimet, nhấn từng chữ rõ ràng: "Điện thoại di động của tôi!"

Cổng lớn của biệt thự phát ra tiếng xe, Tổng Kỳ Diễn thừa dịp tinh thần Cận Từ Kỳ thoáng dao động trong nháy mắt, nhét di động vào trong túi xách tay của cô: "Cầm lấy điện thoại di động về nhà ăn cơm thôi, anh cũng không đi."

Nói xong không đợi Cận Từ Kỳ mở miệng nói gì, xoay người bỏ chạy nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Chạy ra thật xa, Tổng Kỳ Diễn mới dừng chân, quay người lại, núp ở phía sau một bụi hoa len lén nhìn sang.

Cận Từ Kỳ đang cau mày liếc nhìn từ trên xuống dưới cái điện thoại di động, mà chiếc xe xa hoa đã lái vào cổng chính, cửa xe quay xuống là Tô Ngưng Tuyết, bà nhìn Cận Từ Kỳ không hiểu: "Sao còn đứng ở cửa mà không vào đi?"

"A, đang muốn đi vào đây." Cận Từ Kỳ hướng Tô Ngưng Tuyết cười cười, để điện thoại vào trong túi xách chuẩn bị đi vào nhà.

"Tiểu Kỳ, con chờ một chút." Tô Ngưng Tuyết đột nhiên gọi cô lại.

Cận Từ Kỳ quay đầu, thấy Tô Ngưng Tuyết muốn nói lại thôi, thì đi thẳng vào vấn đề: "Mẹ người có việc gì thì nói thẳng đi."

Tô Ngưng Tuyết mở cửa xe đi xuống, dư quang khỏe mắt liếc đến phía Tổng Kỳ Diễn núp sau bụi hoa, quay qua ánh mắt nhìn Cận Từ Kỳ ngờ vực ý tứ hàm súc: "Con và Tổng Kỳ Diễn kia -- "

"Con và anh ta thế nào?" Cận Từ Kỳ cố ý lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Thấy cô như vậy, ngược lại Tô Ngưng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, vào đi thôi."

Cận Từ Kỳ cười gắt đầu, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ, chẳng lẽ ngay cả mẹ cũng nhìn ra không được bình thường sao?

Nếu để cho họ biết rõ Tổng Kỳ Diễn buổi tối bò vào phòng của cô, không biết sẽ phản ứng trời long đất lở như thế nào.

.....

Bởi vì Tô Hành Phong giữa đường quay trở về, trên bàn ăn cơm tối chỉ có vài người Cận gia.

Ngoại trừ Cận Mỗ Mỗ thỉnh thoảng làm nũng vài tiếng, một mảnh yên lặng, ai cũng không đề cập đến hôn sự của Kiều Niệm Chiêu.

Cận Từ Kỳ trong lòng cười khẩy, đoán chừng đã rõ ràng nhưng ai cũng giả bộ không biết, bất quá như vậy cũng tốt, cho cái lỗi tai của cô thanh tịnh.

Nhưng mà sau khi ăn xong một cuộc điện thoại đã hoàn toàn làm rối loạn tâm tình coi như bình tĩnh của Cận Từ Kỳ.

Lúc cô lên lầu đi ngang qua thư phòng của Tô Ngưng Tuyết, nghe thấy điện thoại di động vang lên không ngừng, Tô Ngưng Tuyết lúc này bình thường sẽ mang Cận Mỗ Mỗ theo đi ra ngoài tản bộ, hôm nay có thể là bỏ quên điện thoại.

Là điện thoại của Ngụy Trọng Minh luật sư riêng của Tô Ngưng Tuyết gọi đến, Cận Từ Kỳ có quen biết, còn phải kính trọng gọi một tiếng chú.

Khi Ngụy Trọng Minh kết nối được điện thoại thì đã đi thẳng vào vấn đề, trong ông nghe còn có tiếng gõ bàn phím: "Ngưng Tuyết, việc chuyển nhượng quyền toà cao ốc bách hóa kia anh đã làm xong, ngày mai em tới đây xác nhận một chút đi."

Cận Từ Kỳ khi nghe ba chữ chuyển nhượng quyền thì trong lòng sinh nghi lo lắng, đuổi sát theo hỏi một câu: "Chú Ngụy, chú mới vừa nói chuyển nhượng quyền cái gì?"

"Từ Kỳ, tại sao là cháu?" Ngụy Trọng Minh lại không ngờ tới người nghe điện thoại chính là Cận Từ Kỳ, nhưng rất nhanh lập tức che giấu sự hoảng hốt của mình, giọng nói bình thường như lúc ban đầu: "A, không có gì, mới vừa rồi chú nói sai, là hợp đồng cho thuê."

Bản thân Cận Từ Kỳ từ trước đến nay thích truy vấn hỏi đến cùng, với trình độ khôn khéo của cô làm sao dễ dàng bị lừa dối như vậy.

Khi đó cô nắm chặt điện thoại giọng nói cũng nghiêm túc: "Chú Ngụy, chú nghĩ rằng cháu sẽ tin sao?"

Ngụy Trọng Minh lên tiếng nở nụ cười khô khốc, "Từ Kỳ, cháu thực sự đã hiểu lầm, mẹ cháu chẳng qua chỉ là để cho chú sửa chữa hợp đồng lại —"

"Chú Ngụy nếu như không chịu nói cháu cũng không miễn cưỡng vậy, tự cháu sẽ đi hỏi mẹ cháu." Cận Từ Kỳ nói xong đang muốn cúp điện thoại.

Đầu kia Ngụy Trọng Minh kịp thời ngăn cản cô, thở dài, cuối cùng thỏa hiệp nói ra toàn bộ: "Chuyện này kỳ thật chú cũng không đồng ý mẹ cháu làm như vậy, đó dù sao cũng là đồ cưới của hồi môn ông ngoại cháu cho mẹ cháu....."

.....

Sau khi Tô Ngưng Tuyết giao Cận Mỗ Mỗ cho đi Hồng tắm rửa rồi trở về thư phòng của mình.

Đẩy cửa ra thì nhìn thấy Cận Từ Kỳ đứng ở trước máy fax, mà trong tay cô rõ ràng cầm lật xem một phần văn kiện.

Tô Ngưng Tuyết ngẩn ra, lập tức bày một nụ cười thanh nhã, khép cửa lại đi qua: "Tại sao ở trong thư phòng của mẹ?"

Cận Từ Kỳ từ trên vãn kiện ngẩng đầu lên, nhìn qua vẻ mặt Tô Ngưng Tuyết cũng không khác thường, cau chặt lông mày: "Mẹ, người định gạt con tới khi nào?"

Đang ở trước giá sách rút sách ra thân hình Tô Ngưng Tuyết hơi khựng lại, nhưng bà vẫn từ từ sửa sang rồi cầm lấy quyển sách kia, sau đó ưu nhã xoay người, nhìn Cận Từ Kỳ mang theo ánh mắt oán trách chỉ cười cười.

"Lời của con mẹ không hiểu lắm, mẹ lừa gạt con cái gì?"

Nếu không phải đã biết ngọn nguồn sự việc, Cận Từ Kỳ chỉ sợ thực sự sẽ bị đáng về giả bộ bình thân lãnh đạm này của Tô Ngưng Tuyết lừa gạt.

Cô hơi nhếch cánh môi, giọng lên bản sao giấy chuyển nhượng quyền sở hữu công ty bách hóa do Ngụy Trọng Minh gửi tới: "Vậy đây là cái gì, người được lợi của công ty bách hóa HOSES thế nhưng con không biết lại là Kiều Niệm Chiêu?"

Chân mày Tô Ngưng Tuyết khẽ động, bị Cận Từ Kỳ vạch trần ở trước mặt, cũng không giấu diếm nữa, dứt khoát gật đầu đáp lại: "Nó nếu đã phải gả vào Tổng gia, dù sao cũng nên có chút của hồi môn đi qua."

"Của hồi môn?" Cận Từ Kỳ cười cười giễu cợt: "Đó cũng là từ Cận gia mà ra, lại không phải từ của hồi môn trong tay mẹ!"

"Từ trong tay ta và trong tay Cận gia có sự khác biệt sao?" Tô Ngưng Tuyết nói xong tựa hồ chuyện này thấy lạ nhưng cũng không kì quái.

"Làm sao không?" Giọng nói Cận Từ Kỳ có chút khàn khàn, trong giọng nói che giấu giận dữ: "Từ đó đến giờ thế nào cũng không thấy mẹ nuôi đột nhiên muốn cho con gái nuôi một số của hồi môn lớn như vậy, đây không phải là thật kỳ quái sao?"

Tô Ngưng Tuyết ngồi ở trên ghế sofa, cúi đầu lật xem cuốn sách, bắt đầu hạ lệnh trực khách: "Ta đã quyết định làm như vậy, cũng sẽ không sửa đổi bất cứ cái gì, không có chuyện gì khác con đi ra ngoài đi."

"Sau khi con mất trí nhớ, có bao nhiêu chuyện là con không biết, hay là mẹ người cảm thấy, chỉ cần người và cha hao tâm tổn trí che giấu như vậy, cả đời này con cũng sẽ không phát hiện sao?"

Khuôn mặt Tô Ngưng Tuyết chìm ngập trong bóng mờ từ giá sách đổ xuống, thấy không rõ thần sắc: "Chúng ta có thể có được chuyện gì để lừa gạt con, con không cần phải bởi vì một chút lời đồn mà thêm suy đoán xằng bậy."

"Thật sự là lời đồn sao?"

Tô Ngưng Tuyết không trả lời, Cận Từ Kỳ cũng không tiếp tục hỏi thêm, biết rõ không có kết quả.

Cô đem chồng vãn kiện kia đặt bên cạnh bàn, đi thẳng ra cửa, tay cầm lấy nắm cửa lạnh buốt, khẽ mở ra một cánh cửa, quay đầu lại nhìn Tô Ngưng Tuyết: "Kiều Niệm Chiêu muốn các người cho, con muốn, ai cho?"

Nói xong không hề quay đầu lại liếc nhìn Tô Ngưng Tuyết còn ngồi trên ghế sofa, vẫn còn đang mở cửa phòng, lại thấy được Cận Chiêu Đông chẳng biết đứng ở nơi đó từ lúc nào.

Hắn là cha của cô đã nghe được chuyện cô cùng mẹ mình nói.

Cận Từ Kỳ không cho Cận Chiêu Đông thời gian mở miệng, cô đi lướt qua cha mình quay về phòng ngủ của mình, mở ra, sau đó khép chặt lại, tựa vào cánh cửa nhìn ngó ngẩn lên trần nhà.

Không gian tối đen yên tĩnh đột nhiên mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy ào ào, lấy lại tinh thần trong lòng Cận Từ Kỳ khẽ động, từ từ đi đến phòng tắm, càng tới gần tiếng nước chảy càng thêm rõ ràng.

Trên một nửa tấm thủy tinh mờ phản chiếu một bóng dáng thon dài cao ngất, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng huyệt sáo vui sướng.

Đôi mắt xinh đẹp của Cận Từ Kỳ híp lại lộ ra cảnh giác, đang muốn đi ra ngoài gọi người, nhưng cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra, một luồng khí nóng đập vào mặt, cô khó chịu lùi về phía sau hai bước.

"Em đã về rồi?"

Cận Từ Kỳ nghe tiếng cả kinh, sương khói mờ mờ tản ra thì thấy Tổng Kỳ Diễn đang nhếch mép lộ hàm răng trắng đang cười híp mắt nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Người Ấy Là Năm Tháng Đẹp Nhất

Editor: tamthuonglac

Áo choàng tắm rộng thùng thình khoác trên người của hắn, lộ ra lồng ngực cường tráng màu lúa mạch, cơ thể thịt bắp rõ ràng, dưới vầng sáng vàng nhạt nhu hoà, càng lúc càng trở nên gọi cảm mê người.

Cận Từ Kỳ lơ đãng nghiêng mắt nhìn thấy dưới áo choàng tắm như ẩn như hiện điểm nhỏ màu đỏ, trong đầu một trận choáng váng, miệng lưỡi khô khốc, một dòng nhiệt lưu xông thẳng lên đầu đỉnh.

Bầu không khí kiêu diễm khiến cho cô nuốt nuốt nước bọt, xoay mặt đi hô hấp không thông giữa không khí thoang thoang mùi thơm mát của sữa tắm trên người hắn.

Tổng Kỳ Diễn nhìn Cận Từ Kỳ lỗ tai đỏ bừng, hắn hài lòng khoe môi kéo lên, ngay sau đó quan tâm nên nhường đường: "Không còn sớm, em vào trong tắm rửa đi, tắm xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Cận Từ Kỳ quan sát nụ cười ân cần của Tổng Kỳ Diễn, thân thể bất động, khoe mắt lại hướng vào trong phòng tắm thêm vài lần.

Trên bồn rửa mặt vật dụng rửa mặt chải đầu cứ như vậy mà xuất hiện thêm một phần!

Cô nhìn Tổng Kỳ Diễn một cách cổ quái, xoay người lập tức đi vào trong phòng quần áo, thật may là không có thêm một ngăn tủ quần áo nam!

Đợi cô đi ra, Tổng Kỳ Diễn đang ngồi ở đầu giường lật xem tạp chí, ngẩng đầu hướng đến cô cười cười vô hại, sau đó xốc chiếc chăn tơ tằm lên rồi nằm vào trong: "Em đi tắm rửa, anh giúp em trùm chăn!"

Dùng giọng điệu như chuyện đương nhiên, lời lẽ chính nghĩa thái độ nghiêm túc!

Cận Từ Kỳ nhìn chằm chằm hắn khoảng chừng ba phút, sau đó không nói tiếng nào trở lại đường cũ, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Khép cửa lại vừa nhấc mắt thì nhìn thấy Tô Ngưng Tuyết lên lầu, trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

"Sao còn không đi vào nghỉ ngơi?" Tô Ngưng Tuyết liếc mắt nhìn cánh cửa phía sau Cận Từ Kỳ, muốn đi tới.

"Ah..." Cận Từ Kỳ tay còn cầm lấy thanh nắm cửa, trước khi Tô Ngưng Tuyết tới đây vội vàng nói: "Mới vừa đi xem Mỗ Mỗ, đang định trở về ngủ."

Nói xong lời này lập tức mở cửa phòng, dưới cái nhìn soi mói của Tô Ngưng Tuyết, một lần nữa đi vào phòng ngủ sau đó đóng cửa khóa lại.

"Nhanh như vậy đã trở về rồi?" Nhìn thấy Cận Từ Kỳ đứng ở cửa trầm mặt, Tổng Kỳ Diễn không quên quan tâm một phen.

Cận Từ Kỳ không nhìn tới hắn, cầm đồ ngủ đi thẳng vào phòng tắm.

Dòng nước ấm nóng phun ra từ vòi hoa sen, cả phòng tắm đã mù mịt đầy hơi khói ẩm áp.

Cận Từ Kỳ đứng dưới vòi hoa sen, mạch suy nghĩ rối loạn, khi cô nghĩ đến đợt lát nữa đi ra ngoài còn phải đối mặt với một người đàn ông nhìn mình chằm chằm như hổ rình mồi.

Nhưng mà trên thực tế, cũng không bởi vì vậy mà cô cảm thấy hoảng sợ, chiếm cứ tâm tình cô nhiều nhất là buồn bực.

Buồn bực Tổng Kỳ Diễn hai ba lần không được cô cho phép đã leo qua tiến vào phòng ốc của cô, buồn bực người đàn ông này tại sao có thể tự cho là đúng mà đối đãi cô như vậy, thậm chí tức giận --

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu lên, để mặc cho cột nước đổ xuống ngũ quan của cô, mượn điều này dập tắt lửa giận trong lòng cô.

Cô không hèn nhát, cho nên cũng sẽ không phủ nhận đáy lòng đối với Tổng Kỳ Diễn có một chút rung động.

Người đàn ông này, đã vô tri vô giác âm thầm biến đổi mà hấp dẫn cô.

Cô nhớ tới mấy năm qua thỉnh thoảng ở trong mộng sẽ thoáng thấy bóng dáng màu trắng và rồi khi nửa đêm tỉnh mộng thì suy sụp lạnh lẽo tiếc nuối, ngay cả bản thân cô cũng không rõ ràng đó là một loại tình cảm như thế nào.

Nếu như cảm giác kia là thật, như vậy bóng trắng đó có phải là người cô từng gặp được trong những tháng năm đẹp nhất.

Cận Từ Kỳ mở mắt ra nhìn về phía nửa tấm thủy tinh mờ, tựa hồ xuyên thấu qua nó thấy được bên ngoài người đàn ông kia đang nằm trên giường của cô đắp chăn của cô, cánh môi bị bọt nước thấm ướt khê vênh miệng.

—chính là cùng một người sao?

Mà một đầu bên kia, Tổng Kỳ Diễn tựa vào đầu giường, cầm lấy một cái gối nằm ôm vào trong ngực, nhếch miệng nghe trong phòng tắm tiếng nước chảy tí tách rả rích mà gật gù đắc chí.

Chợt nhớ tới dáng vẻ của Cận Từ Kỳ từ trong bể bơi đi lên ở trên du thuyền, lấy Thanh Thủy xuất Phù Dung(1) cũng không đủ để hình dung khí chất thanh nhã kinh động lúc ấy.

(1): ý nói về đẹp tươi mát tự nhiên thanh tú như hoa sen hé nở trên mặt nước (Theo Baixe)

Tổng Kỳ Diễn ho khan một tiếng, lưỡi biếng vươn cánh tay qua cầm lấy tạp chí lật loạn, thuận tiện dạy dỗ phần tử xao động dưới chân: "Nhảy cái gì mà nhảy, nầy nếu không sợ chết thì tự mình xông lên, nôn nóng? Tao so với nầy còn nôn nóng hơn!"

Thốt ra lời này xong, nhìn thấy bên kia cửa đã bị đẩy ra, vội vàng thu lại tâm tình bức bối cúi đầu giả vờ đọc sách.

Cận Từ Kỳ mặc một bộ đồ ngủ bảo thủ đi ra, cô liếc mắt nhìn thấy Tống Kỳ Diễn giống như nghiêm túc, rồi đi đến trước bàn trang điểm sấy tóc.

Mới vừa đem máy sấy cắm điện vào, máy sấy trong tay đã bị một bàn tay to màu lúa mạch giành lấy.

Cận Từ Kỳ ngồi ở trên ghế quay đầu lại, thì thấy thân hình cao lớn của Tống Kỳ Diễn đứng ở sau lưng cô, năm ngón tay khớp xương rõ ràng thon dài xuyên vào trong mái tóc ẩm ướt của cô.

Hắn hạ mí mắt hàng lông mi hơi rũ nhìn cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ khàn khàn: "Anh giúp em sấy tóc nha."

Cận Từ Kỳ không biết mình sai lầm tận gần cốt thể nào, lại ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn trang điểm, để cho hắn tùy ý cầm lấy máy sấy sấy tóc mình.

Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng vù vù của máy sấy, mặc dù ồn ào nhưng vô cùng ấm áp.

Cận Từ Kỳ nhìn sang mặt bên chuyên chú của Tống Kỳ Diễn trong gương, trong lòng phảng phất như có một dòng nước ấm dễ chịu.

Chỉ là phản cảm động này vẫn chưa đi qua, da đầu đột nhiên bị một trận nhiệt hừng hực đốt nóng hổi, cô đau đớn đến mức miệng phải hút khí.

Bên cạnh Tống Kỳ Diễn luống cuống tay chân nghiêng miệng máy sấy qua chỗ khác, nhẹ nhàng chạm đến chỗ cô bị bỏng, sợ cô tức giận vội vàng giải thích: "Sẽ không làm em bị bỏng nữa."

Cận Từ Kỳ nhìn thấy ánh mắt của hắn khẩn trương, từ từ tản đi phiền muộn, khéo môi mớ hồ khe cong, đưa một chiếc lược lên.

Tống Kỳ Diễn lập tức ă ý nhận lấy, một lần nữa mở máy sấy vừa chải vừa sấy mái tóc dài sau lưng cô.

Những sợi tóc đen mềm được hong khô thổi tung bay phất phơ trong không khí, gió mát hiu hiu khiến cô buồn ngủ.

Mí mắt nặng trĩu mới vừa khép lại, bỗng nhiên da đầu lại đau buốt, giống như bị nắm cả đùm tóc nhỏ lên một cách thô bạo.

Nhìn xuống đau đớn Cận Từ Kỳ quay đầu thì nhìn thấy một nắm tóc dày trong tay Tống Kỳ Diễn, mà hắn đang cau mày nghiêng rằng "chiến đấu hăng hái đầm máu" với chiếc lược cô đưa cho.

"Anh chưa từng sấy tóc cho người khác sao?"

"Cái... Cái gì?" Tống Kỳ Diễn bất thành linh bị Cận Từ Kỳ hỏi, có chút trở tay không kịp, suy nghĩ muốn giấu đi mớ tóc bị hắn kéo thành một nùi, dĩ nhiên vẫn chưa kịp lại bị phát hiện.

Cận Từ Kỳ thu hết bộ dạng chân tay vụng về của hắn vào trong mắt, cũng không tức giận, ngược lại trong lòng cảm thấy bình thản mà trước nay chưa từng có.

Cô bình tĩnh nhận nắm tóc trong lòng bàn tay hắn, thuận tiện cầm lấy lược từ từ chải, về mặt an nhiên.

Khi đứng lên thì cả người cảm thấy đau đầu yếu sức, thân thể nhỏ nhắn mềm mại có chút chao đảo.

-- là di chứng do tai nạn xe.

Một tay chống bàn trang điểm cho mình thăng bằng, nhưng cả thân thể đột nhiên bay lên trên không, một đôi tay mạnh mẽ vòng qua phía sau lưng của cô bế cô lên.

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Tống Kỳ Diễn, lông mày của hắn cau chặt, trong mắt tràn đầy lo lắng và sốt ruột, hắn cẩn thận từng li từng tí đặt cô ở trên giường.

"Có phải rất khó chịu hay không, anh đi tìm bác sĩ."

"Không cần!" Cận Từ Kỳ đưa tay giữ chặt Tống Kỳ Diễn muốn xoay người đi: "Là do tai nạn xe lưu lại, không có chuyện gì lớn, anh giúp tôi lấy thuốc là được rồi."

Tống Kỳ Diễn nhìn cô cười nhạt cố làm ra vẻ vô sự, nếp nhăn trên đầu mày càng thêm sâu, nhưng vẫn đi lấy thuốc theo như cô nói, sau đó rót nước nóng đỡ cô ngồi dậy tựa ở trong lòng ngực của mình: "Cẩn thận coi chừng nóng."

Cận Từ Kỳ cảm nhận được động tác của hắn không tự nhiên, cô nghĩ, người đàn ông này nhất định chưa từng chăm sóc qua bệnh nhân, kỳ thật cô cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của hắn, cần phải cẩn thận như vậy.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ làm một người bảo vệ của hắn, Cận Từ Kỳ đã không nói thẳng ra, chỉ lẳng lặng ngậm cho phép hắn săn sóc.

"Ngủ đi, Tiểu Kỳ." Tống Kỳ Diễn giúp cô chỉnh sửa chăn mền, sau đó im lặng ngồi ở bên giường.

Con đau đầu nặng trĩu dần dần dịu đi, Cận Từ Kỳ thấy đôi mắt sâu lắng của Tống Kỳ Diễn yên lặng nhìn mình chăm chú, con buồn ngủ nghiêng trời lệch đất cũng kéo tới.

Đây là lần đầu tiên trong mấy năm gần đây Cận Từ Kỳ được một người đàn ông trông chừng tiến vào mộng đẹp như vậy.

Trong ý thức mơ màng màng, thoáng hiện lên một mẫu chuyện ngắn, dường như mộng nhưng cũng không phải mộng.

Cô thấy được chính mình, nhìn qua bản thân còn rất ngây ngô, thiếu vài phần lãnh đạm, thêm nữa là cô gái trẻ ôm ấp tình cảm.

Bông tuyết tung bay đầy trời, cô nhìn thấy mình còn trẻ chạy qua sân nhà của Cận gia, chạy hơn nửa sườn núi, dừng lại ở ven đường phủ đầy tuyết trắng thật dày, thờ hồng học nhìn lên phía trước.

Cách đó không xa một bóng dáng thon dài đứng thẳng, đó là một nam thanh niên trẻ tuổi, cô không thấy rõ mặt của anh, nhưng mà có thể cảm giác được trên mặt anh khi đó tràn đầy nụ cười sáng rực như ánh sao.

Trên vai của anh có một lớp tuyết mỏng, hai tay đều đông lạnh nên có chút đỏ lên.

Anh giẫm lên chỗ tuyết đọng mà đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy người thiếu nữ kia, anh nói: 'Tiểu Kỳ, hiện tại anh phải buông em ra mới đuổi theo kịp chuyến tàu cuối cùng, nếu như hôm nay bỏ lỡ muốn trở về cũng không được.'

Cô gái trẻ thoáng kinh ngạc, chàng thanh niên hơi xấu hổ mà cười cười, anh nói: 'Tiểu Kỳ, thực sự anh chưa nói cho em biết, bây giờ anh học đại học ở thành phố B, bất quá cũng không xa, sau ba giờ là có thể trở về, chỉ là chuyến tàu không nhiều lắm.'

Anh sờ sờ cái ót của mình, cười xấu hổ: 'Lần trước anh không bắt kịp chuyến tàu cuối, đành phải ngủ một đêm ở một nhà trọ nhỏ, rạng sáng mới quá giang xe trở về, cùng em ở một chỗ anh rất vui rồi.'

Nói xong anh liền chạy, chạy nhanh như vậy, thậm chí không cách nào thấy rõ bóng lưng của anh nữa.

Hình ảnh lập tức bị đảo ngược lại, Cận Tử Kỳ mở mắt ra, đập vào mắt chính là ánh mặt trời sáng trong, cô nhẹ chuyển động thân thể, phát hiện bàn tay phải bị nắm thật chặt, cúi đầu nhìn qua thấy Tống Kỳ Diễn tựa vào bên giường mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Trù Phi Kết Hôn Với Tôi

Editor: tamthuonglac

Năm ngón tay của Tống Kỳ Diễn xuyên qua khe hở của cô, cùng tay phải cô đan xen thật chặt, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của nhau.

Cận Tử Kỳ dọc theo cánh tay của hắn nhìn đến gương mặt của hắn, khuôn mặt anh tuần đằm chìm trong nắng mai có thêm vài phần ôn hòa, không sắc bén khó gần gũi như lúc thanh tỉnh.

Đôi lông mày kiếm đen dày vắn lên, có thể do tư thế ngủ không được thoải mái.

Đối với việc khi tỉnh lại nhìn thấy Tống Kỳ Diễn trước tiên, Cận Tử Kỳ cũng không kinh hãi bất an như trong tưởng tượng, cô ngắm nhìn quảng xanh nhàn nhạt dưới vành mắt hắn, trong lòng một hồi mềm mại.

Bàn tay trái mảnh khảnh vươn ra, đầu ngón tay mượt mà đặt lên giữa hàng lông mày của hắn, cử chỉ nhẹ nhàng giống như cánh bướm sặc sỡ đậu trên cành hoa.

Dưới lòng ngón tay chạm đến một vết nhăn, vẻ mặt của Cận Tử Kỳ không khỏi dịu dàng.

Có như vậy trong tích tắc, cô đột nhiên cảm thấy được gả cho người đàn ông này cô sẽ hạnh phúc, ít nhất hẳn nguyện ý ở trước giường cô trông chừng cô cả một đêm.

Dịu dàng vuốt lên vết nhăn lông mày của hắn, khóe miệng vén lên nụ cười rõ ràng, thật ra thử tiếp nhận cũng không phải là chuyện xấu.

Hàng lông mi khép chặt nhẹ nhàng rung động, Cận Tử Kỳ vội vàng rút lại tay của mình, đầu kia Tống Kỳ Diễn đã mở mắt ra.

"Tỉnh chưa? Đầu còn đau không?" Có thể là một đêm không ngủ ngon, giọng nói của hắn hơi khàn khàn.

Ở giữa tia sáng ngập tràn Cận Tử Kỳ nhìn đến đường nét của người đàn ông này, trong con hoẵng hốt có loại ảo giác thời gian giao hợp, kèm thêm cảnh tượng trong mộng tối hôm qua đều bị chia cắt thành mảnh vụn hỗn loạn đầy đất.

Cô mơ hồ đáp một tiếng không rõ, ngẩng đầu nhìn Tống Kỳ Diễn cả một đầu tóc ngắn rối loạn: "Tôi đã nằm mơ."

Tống Kỳ Diễn nhìn vẻ mặt của Cận Tử Kỳ, thấy thế nào cũng đều biểu hiện có chuyện tốt muốn phát sinh.

"Mơ thấy anh hả?" Thuận miệng tiếp một câu, nhìn như cười giỡn nhưng ánh mắt một phút cũng không rời khỏi gương mặt của Cận Tử Kỳ.

Hàng mi của Cận Tử Kỳ rũ xuống, không nói lời nào, nhưng với Tống Kỳ Diễn xem như là một kiểu thái độ ngầm thừa nhận.

Nén lại kích động trong lòng thấp thòm, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi một câu: "Đã mơ thấy cái gì?"

"Tôi nhớ không rõ." Vài chữ ít ỏi của Cận Từ Kỳ đã phá vỡ hi vọng của Tống Kỳ Diễn.

"Tại sao có thể quên mất?" Giọng điệu không thể nào thân thiện, trực tiếp liền bắt đầu phát biểu: "Cảnh trong mơ tốt đẹp nên nhớ kỹ rõ ràng, như vậy sau khi tỉnh lại mới có thể có dư vị tốt -- "

Còn chưa nói hết, ngay tức khắc Cận Từ Kỳ thận trọng mới ngẩng đầu nhìn hấn nói chen vào: "Hình như là một con ác mộng."

Tống Kỳ Diễn lập tức không nói thêm gì nữa, sắc mặt âm trầm ngay tức thì, như thế nào mơ tới hấn lại thành ác mộng?

Cận Từ Kỳ nhìn Tống Kỳ Diễn nghiêng đầu như giận cá chém thớt, đôi mắt đẹp nổi lên nụ cười thân nhiên, chẳng qua cô nói đùa trêu chọc hấn mà thôi, lại không nghĩ tới hấn tưởng thật.

Vừa định mở miệng giải thích, tiếng đập cửa vang lên, kèm theo tiếng nói của Tô Ngưng Tuyết: "Tiểu Kỳ, còn chưa thức dậy sao?"

Lướt qua đồng hồ treo trên tường, cô mới phát hiện một giấc thế nhưng lại ngủ thẳng tới bây giờ rồi.

Cận Từ Kỳ vừa thoáng nhìn qua cửa, vừa nhìn về phía Tống Kỳ Diễn.

Tống Kỳ Diễn hiểu ý của cô, từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, đến phòng tắm thu dọn xong đồ dùng rửa mặt mình mang đến tối hôm qua, bọc vào trong ngực chạy thẳng đến ban công, rất nhanh đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Cận Từ Kỳ nhìn qua vị trí hấn rời đi, thật lâu cũng không có phản ứng, có chút không dám tin sự thật này.

Chẳng lẽ câu nói kia của cô thật sự làm hấn bị tổn thương sao?

.....

Cận Từ Kỳ ở phòng làm việc của mình đã thấy được trên bàn tin tức về việc Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu sắp kết hôn.

Đăng tại trang đầu của Báo sáng đô thị A có lượng phát hành lớn nhất thành phố này.

Mở đầu tin tức là một hàng chữ to bắt mắt: Người thừa kế Tống thị sẽ cưới ngôi sao điện ảnh và truyền hình Kiều Niệm Chiêu vào hào môn!

Tờ báo còn có một trang in rõ ràng hình ảnh tên của cửa hàng châu báu nơi Kiều Niệm Chiêu kéo Tô Hành Phong ra vào.

Về phần nội dung tin tức miêu tả cũng có bài bản hẳn hoi, chỉ ra thân phận Nhị tiểu thư Cận gia của Kiều Niệm Chiêu đồng thời là người kế nhiệm gia sản thứ hai, giữa những hàng chữ không quên ám chỉ tình yêu của hai người mặc dù gặp phải gây đánh uyên ương của người chị gái kia, nhưng cuối cùng ý tứ vẫn là người có tình sẽ thành gia quyến tu thành chính quả.

Tin tức hôn sự của hào môn đã nhanh chóng có thể ra ánh sáng như vậy quả thực không hiếm thấy, trừ phi là người trong cuộc chính mình cam tâm tình nguyện bán cho tòa soạn báo...

Không thể chờ đợi được như thế, hấn không thể cho mọi người trên toàn bộ thế giới biết chuyện này, sợ chỉ có một, nghĩ đến người nợ, khoe miệng Cận Từ Kỳ không khỏi khơi gợi lên nụ cười châm biếm.

Đang lúc cô hết sức chuyên chú đọc nội dung tờ báo, cửa phòng làm việc phút chốc bị đẩy ra, khi tiếng phong linh rung động, ngẩng đầu lên đập vào mắt chính là khuôn mặt tức giận của Kiều Niệm Chiêu.

Ngược lại ở trong này có một loại ý tứ hàm xúc nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

"Chẳng lẽ tôi cứ như vậy để cho chị cảm hận sao? Chị phải hao tổn tâm trí để đối phó tôi thế này?"

Kiều Niệm Chiêu đem một phần văn kiện vứt ở trước mặt Cận Từ Kỳ, sức gió bén nhọn thổi qua bên cạnh gò má Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ lướt mắt qua phần văn kiện kia, nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu mắt ửng đỏ về mặt lên án mà trả lời: "Trước khi vào trong phòng của người khác phải gõ cửa, ngay cả điểm lễ phép này cô cũng không hiểu sao?"

Nhưng Kiều Niệm Chiêu không chút nào để ý tới Cận Từ Kỳ không vui, tiếp tục chất vấn: "Tôi đã vượt qua một nửa số phiếu bình chọn nữ chính của《Mất Mũ》tại sao chị nói dối đi thì lập tức dối?"

Biết Kiều Niệm Chiêu vì sao mà đến Cận Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn cô hỏi ngược lại: "Chính cô cũng xem qua kịch bản, cô cảm thấy khí chất của mình phù hợp là nữ chính sao?"

"Ha!" Kiều Niệm Chiêu khẽ cười lạnh: "Rốt cuộc việc tôi khí chất không hợp cũng là từ sự cản trở của chị, trong lòng chị biết rõ."

Cận Từ Kỳ tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay cầm lấy bút ký tên hai đầu, giọng nói lãnh đạm: "Trong lòng tôi biết rõ, cho nên bây giờ cô có thể đi khỏi, nhớ kỹ đóng cửa lại."

"Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng tôi là người sản xuất phim."

Kiều Niệm Chiêu lúc này cũng không rời đi, cô đứng lặng im hồi lâu đối diện với Cận Tử Kỳ, hai tay nắm chặt, lạnh lùng nói: "Chị cho rằng như vậy A Phong sẽ yêu chị sao?"

Nhìn qua vẻ mặt hung ác quyết liệt của Kiều Niệm Chiêu, Cận Tử Kỳ cười khẽ, xem ra càng ngày càng không biết sợ !

"Tôi đứng ở bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy, hầu như đem tất cả tinh lực đều đặt lên trên người của anh ấy, anh ấy muốn tôi thế nào tôi làm thế đó, chỉ cần là anh thích tôi sẽ làm tất cả, chị có thể sao?"

Cận Tử Kỳ nghe Kiều Niệm Chiêu chất vấn ăn nói mạnh mẽ, ung dung thản nhiên, chỉ là nhàn nhạt nhìn cô ta.

"Nếu đã không thể như vậy vì cái gì thì còn muốn đến phá? Bởi vì A Phong phải đi về thừa kế Tổng gia, nên chị muốn đổi ý sao? Tôi không cần sự tha thứ của chị, hôn nhân của tôi không có lời chúc phúc của chị cũng sẽ hạnh phúc mỹ mãn!"

Cận Tử Kỳ từ trên ghế đứng lên, nhìn thẳng khuôn mặt có chút dữ tợn của Kiều Niệm Chiêu: "Xem ra mấy năm qua cô còn không có biết rõ một chuyện."

Kiều Niệm Chiêu ngẩn ra, nhìn Cận Tử Kỳ cảnh giác, ánh mắt kia giống như là ở trạng thái gà mẹ chuẩn bị chiến đấu.

Cận Tử Kỳ khẽ mỉm cười, giọng nói trong trẻo: "Bốn năm trước Tổng lão đã nói, trừ phi cùng tôi kết hôn, nếu không, không cho phép Tô Hành Phong thừa kế Tổng gia."

Sắc mặt Kiều Niệm Chiêu đột biến, hàng lông mày kẻ đen của Cận Tử Kỳ nhíu lên, khóe miệng chứa đựng ý cười yếu ớt.

Chính là vào bốn năm trước, khi cô mới vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, Tổng Chi Nhậm ngồi ở trước giường bệnh của cô, xúc động áy náy.

Vì trách phạt Tô Hành Phong, Tổng Chi Nhậm lùi lại quyền làm người kế thừa của anh ta, cũng hứa hẹn, chỉ cần cô nguyện ý, vị trí nàng dâu của Tổng gia vẫn như xưa vì cô mà giữ lại, đáng tiếc cô đã nhận từ chối tại chỗ.

Lúc trước Tổng Nhiễm Cẩm cũng là sợ con trai mình cưới một con đàn bà dâm đãng, nét mặt giận dữ nhắm vào con mình, tán thành quyết định của cha, sau lưng cũng là vận phần may mắn không cần chịu trách nhiệm đối với cô.

Hiện tại các người đều không thể chờ đợi muốn được quyền thừa kế Tổng gia, cũng không hỏi trước một chút xem cô có đồng ý hay không? !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Là Cận Tử Kỳ Cô Nợ Tôi !

Editor: tamthuonglac

Sắc mặt Kiều Niệm Chiêu trông không được tốt lắm, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ, không tin mà cười khẽ: "Chị cho rằng nói như vậy tôi sẽ bị chị hù dọa sao?"

Cận Tử Kỳ từ chối cho ý kiến, Kiều Niệm Chiêu sáng quắc nhìn cô chăm chăm: "Ông ngoại lúc trước đã nói, chỉ cần A Phong kết hôn có thể trở về thừa kế..."

"Niệm Chiêu." Lần đầu tiên, từ trong miệng Cận Tử Kỳ nghe được tên của mình, Kiều Niệm Chiêu dừng lại.

Cận Tử Kỳ lần lượt nhấn mạnh nói rõ từng chữ một: "Lúc trước Tổng lão nói, trừ phi cùng tôi kết hôn, nếu không, không cho phép trở về ——" có ý hơi ngưng lại, "Thừa kế Tổng thị!"

Nhìn sang vẻ mặt bình tĩnh của Kiều Niệm Chiêu làn da gần như nứt nẻ, nhưng Cận Tử Kỳ vẫn mang nụ cười nhạt.

Không phải có sự kiềm chế kinh người sao? Mới như vậy cô đã chịu không được rồi? Hay là, lại giả bộ?!

Nghe tới đây, Cận Tử Kỳ thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế: "Sắc mặt của cô không tốt lắm, hay là ra ngoài nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Là vì công ty bách hóa HOSES đúng không?"

Bàn tay cầm bút của Cận Tử Kỳ hơi chậm lại, ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt Kiều Niệm Chiêu: "Của hồi môn của cô cha muốn cho như thế nào tôi không xen vào, thứ khác không thuộc về cô tốt nhất không nên có lòng tham không đáy."

Lời nói cảnh cáo làm cho hai tay Kiều Niệm Chiêu gắt gao giữ chặt, oán hận nhiều năm tích lũy ở đáy lòng bắt đầu muốn tuôn trào ra.

"Không thuộc về tôi?" Kiều Niệm Chiêu lăm bầm tự lặp lại, khóe miệng xao động bắt đầu tự giễu: "Đây là thiên kim chính thức của Cận gia đối với đồ

nhận nuôi già mạo mà uy hiếp sao?"

Cô tận lực nói rõ lặp đi lặp lại hai chữ "Nhận nuôi", dưới ánh mắt lãnh đạm của Cận Từ Kỳ, đột nhiên vui cười ưu nhã: "Tôi vì cái gì không thể nhận? Đây là mẹ cô nợ tôi, Cận Từ Kỳ cô nợ tôi!"

Từng chữ như trân châu, như muốn đem phần hận ý kia khắc ghi vào tận xương tủy, hoà tan dung hợp vào trong máu.

Cận Từ Kỳ đã đọc hiểu sự thù hận như sóng to gió lớn trong mắt Kiều Niệm Chiêu, bàn tay nắm bút ký tên từ từ siết chặt.

Xem như tất cả mọi người không muốn nói cho cô biết chuyện quá khứ, hiện tại sự căm hận của đôi bên giữa cô và người phụ nữ phía bên kia có thể chọc thủng chân tướng vỡ oà.

Cận Từ Kỳ đang muốn biến suy nghĩ của mình thành hành động, đột nhiên vang lên một giọng nói mỉa mai.

"Nợ? Tiểu Kỳ và dì Tuyết nợ cô cái gì hả? Tất cả mọi người đều tò mò, cô nói xem."

Cận Từ Kỳ lướt qua Kiều Niệm Chiêu nhìn sang, là Doãn Lịch, anh từ từ bước đi thong thả tới đây, bước chân nhàn nhã, hơi nghiêng đầu liếc xéo Kiều Niệm Chiêu sắc mặt thay đổi: "Nợ cái gì?"

Kiều Niệm Chiêu hung hăng cắn cắn môi, lông mi rũ xuống, rõ ràng đã tức đến khùng khiếp nhưng vẫn cố nén.

Bên ngoài phòng làm việc vang lên tiếng bước chân lộc cộc lộc cộc lộc cộc, rất nhanh Tô Hành Phong đã vội vã xuất hiện ở cửa.

Không biết tại sao anh ta phải chạy đến, nhưng tối thiểu nhất là trước tiên khi anh ta nhìn thấy Doãn Lịch làm cho Kiều Niệm Chiêu á khẩu không trả lời được, chân mày cau lại gọi Doãn Lịch: "A Lịch!"

Doãn Lịch nhếch mày, dù bận vẫn ung dung liếc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Hành Phong, không thèm để ý tới, ngược lại nhìn sang Cận Từ Kỳ nói: "Đứng lên nào, nên đi ăn cơm trưa."

Cận Từ Kỳ không có cự tuyệt lại, gật gật đầu, lấy túi và áo khoác rồi cùng Doãn Lịch đi ra ngoài, hoàn toàn không nhìn đến Kiều Niệm Chiêu.

"Từ Kỳ --" trong lúc đi lướt qua nhau, Tô Hành Phong gọi cô lại, nhưng muốn nói lại thôi.

Doãn Lịch đứng ở bên cạnh người Cận Từ Kỳ, nhìn vẻ mặt phức tạp của Tô Hành Phong, cắn dận mà nghe không ra chút cảm xúc nào: "Quản tốt vị hôn thê của cậu, nếu như cậu còn nhớ những năm tình nghĩa của chúng ta."

Từ đầu đến cuối, toàn bộ quá trình do Doãn Lịch thay mặt nói, Cận Từ Kỳ không nhả một từ, bất quá khóe miệng chứa nụ cười nhàn nhạt như pho tượng gỗ thiền sư.

Cửa thang máy khép lại, vẻ phản sắc mặt của hai người kia ở trong phòng làm việc, không còn ở trong phạm vi quan tâm của cô.

"Muốn đi đâu ăn cơm?" Sau khi thu hồi vỏ ngoài sắc bén Doãn Lịch vẫn mang tác phong dịu dàng nhanh nhẹn như cũ.

Cận Từ Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, hiếm khi thần kinh căng thẳng được buông lỏng: "Tùy ý đi."

.....

"Tổng thị xem như là công ty uy tín hàng đầu ở thành phố này thậm chí là trên cả nước, điều hành có bất kì một chút vấn đề và sơ xuất gì cũng sẽ sinh ra hiệu ứng to lớn..."

Bên trong phòng họp ánh sáng âm u, ánh huỳnh quang của đoạn phim chiếu là nguồn sáng duy nhất, bộ trưởng Bộ phận kế hoạch thị trường đang đọc bản báo cáo trước đại, mọi người tham gia hội nghị đều tập trung lắng nghe hết sức chuyên chú.

Đương nhiên, cũng không loại trừ có một hai người thì thuần túy là đến giả bộ đánh giấc.

Thí dụ như... Tổng Kỳ Diễn đang ngồi gần nhất ở bên trái bàn hội nghị hình bầu dục.

Tay phải hắn cầm một cây viết, tay trái từ khi bắt đầu bước vào phòng họp, vẫn đặt ở dưới bàn.

Mười giờ sáng hội nghị bắt đầu đã kéo dài một giờ đồng hồ.

Đúng mười một giờ, điện thoại di động của Tổng Kỳ Diễn ở dưới bàn hơi chấn động, hắn nhận được một cái tin nhắn, đến từ Trâu Hương.

[-- Cận tiểu thư vẫn còn ở trong văn phòng làm việc, trên đường đi ra ngoài làm rớt ly cà phê.]

Mười một giờ mười phút, lại thêm tin nhắn thứ hai.

[-- Kiều Niệm Chiêu vào phòng làm việc của Cận tiểu thư, dường như hai người tranh chấp.]

Chân mày Tổng Kỳ Diễn thu lại, nhanh chóng đánh ra một hàng chữ: [Hết thấy lấy Cận Từ Kỳ làm trung tâm.]

Vẫn chưa ấn xuống nút gửi đi, điện thoại di động lại rung lên, vẫn là đến từ Trâu Hương.

[--Doãn Tam thiếu vào phòng làm việc, bên trong không có động tĩnh.]

Doãn Tam thiếu... Doãn Lịch? !

Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Tổng Kỳ Diễn càng lúc càng sâu, trong lòng càng thêm luống cuống.

Xóa dòng chữ vốn đã đánh xong, đổi thành: [Chú ý chặt chẽ toàn bộ lời nói và việc làm của Doãn Lịch]

Suy nghĩ một chút thấy còn chưa được, lại xóa đi rồi đánh lại một lần nữa: [nghĩ biện pháp làm cho Doãn Lịch rời đi.]

Mới vừa gửi tin đi ra ngoài, gần như cùng lúc nhận được tin nhắn của Trâu Hương.

[--Tổng giám đốc Phong Kỳ Tô Hành Phong chạy ra thang máy, xông thẳng vào phòng làm việc của Cận tiêu thư.]

"Có hết hay không, hết một người lại thêm một người -- "

Một tiếng tức giận gầm nhẹ, bực bội nắm tóc, hồn nhiên quên mất chính mình giờ phút này người đang ở nơi nào.

Tiếng báo cáo trong micro yên tĩnh lại, toàn bộ phòng hội nghị đều rơi vào trong im lặng mà trước nay chưa từng có.

Tổng Kỳ Diễn nhận ra được không khí quý dị, vừa ngẩng đầu liền phát hiện những ánh mắt kia cùng nhau tập trung ở trên người mình.

Thậm chí giám đốc bộ phận kỹ thuật ngồi ở bên cạnh còn không ngừng nghiêng mắt xuống nhìn chăm chăm điện thoại di động của hắn.

Tổng Kỳ Diễn giấu di động vào bên trong, chống lại ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép của Tổng Chi Nhậm, bất quá mờ mắt thờ ơ tránh né, Tổng Chi Nhậm thì khẽ nện quai trượng, lạnh lùng nói: "Thế ngược lại anh nói một chút cao kiến của anh xem."

Rất dễ nhận thấy, tất cả mọi người ở đây làm tướng cái câu bực bội phản nản kia của Tổng Kỳ Diễn là nói Bộ trưởng bộ phận kế hoạch đang diễn thuyết trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Làm Cho Người Phụ Nữ Kia Trở Thành Của Tôi

Editor: tamthuonglac

Đối với nhân viên Tổng thị mà nói, thái độ của Tổng Chi Nhậm quyết định mọi thứ.

Tối thiểu nhất, ở trong đế quốc của Tổng thị, vẫn chưa có người nào dám không nghe theo ý kiến của Tổng Chi Nhậm.

Tham dự hội nghị đều là cấp cao của Tổng thị, không thiếu những nhân sĩ ủng hộ Tô Hành Phong thừa kế Tổng thị, rất nhanh lập tức có người ra mặt.

Đứng lên chính là một cô nàng vóc người yếu đuối đeo mắt kính rất trí thức và nữ tính -- người phụ trách bộ phận tuyên truyền của Tổng thị.

Mà ngồi bên cạnh cô là Tổng Nhiệm Cảm, nhếch mày vẽ mặt mang biểu tình xem kịch vui.

"Là con trai lớn của Tổng gia, tiến vào Tổng thị làm việc cũng dễ hiểu." Cô tạm dừng, ánh mắt sắc bén như băng bắn về phía Tổng Kỳ Diễn với biểu tình thần nhiên: "Là người phát ngôn hình tượng đối ngoại của Tổng thị, tôi có trách nhiệm và nghĩa vụ duy trì hình tượng tích cực hướng về phía trước của Tổng thị."

Tổng Kỳ Diễn rũ mắt xuống, hai tay chấp lại thành hình tháp, trầm mặc, phản ứng như thế càng đưa tới cho hắn nhiều công kích.

"Tổng tiên sinh, nếu đã trở thành một thành viên của Tổng thị, mặc dù chưa thể thực sự quản lý cũng nên khiêm tốn học tập, mà không phải chơi bời lêu lổng, thậm chí biến thành chân sau của cả tầng quyết sách."

Giọng nói cũng chỉ tiếc rên sát không thành thép, thêm một phần thờ ơ lạnh nhạt khinh bỉ, càng khiến cho sắc mặt Tổng Chi Nhậm u ám.

Tổng Nhiệm Cảm thấy thần sắc Tổng Chi Nhậm không ổn vội vàng đề sát vào tháp giọng lo lắng: "Cha, ngài đừng tức giận, những năm này em trai không trở lại Tổng thị, không thể tránh được là không quen, học thêm một ít thì được rồi."

Nói xong, không quên hướng đến Tổng Kỳ Diễn ném ra một cái ánh mắt "Đau lòng" lại thêm oán giận.

Nhìn ở trong mắt mọi người, đối với Tổng Kỳ Diễn này người đang chờ đợi được chọn làm người thừa kế càng không hài lòng; chẳng lẽ vị này chính là nhị thế tử của Tổng thị chúng ta, không thể chịu được thăng ngư? !

Người phụ trách Bộ phận tuyên truyền liếc nhìn một vòng sắc mặt của mọi người, không ngừng cố gắng rên sát khi còn nóng: "Có thể là người thừa kế tương lai của Tổng thị, nhất cử nhất động của anh đều liên quan trực tiếp đến vận mệnh Tổng thị, ảnh hưởng lợi nhuận của Cổ đông cùng quyền lợi của

mỗi một vị chủ quản nhóm người, mỗi một vị công nhân viên thân thiết của Tổng thị."

Cô ta hít một hơi thật sâu tiếp tục nói: "Nếu như người thừa kế tương lai của Tổng thị ngay cả ngồi hai giờ nghe báo cáo ở trong phòng hội nghị cũng làm không được, anh làm sao để cho chúng tôi những nhân viên này tin nhiệm anh, tiếp tục cùng anh cùng dốc sức làm việc? Nếu như anh không kiểm chế được lời nói và việc làm của mình, công ty thậm chí cả xã hội cũng sẽ không tin tưởng năng lực quản lý một cái xí nghiệp của anh, tiếp theo cũng sẽ đối với cả tương lai của Tổng thị mà sinh ra hoài nghi, mà chút ít hoài nghi này cũng đủ để biểu đồ cổ phiếu có xu hướng dao động lên xuống."

"Nếu Tổng tiên sinh đã ngồi ở trên vị trí này, như vậy mỗi một hội nghị tiếp theo anh dự họp thậm chí mỗi một câu nói mỗi một động tác việc làm đều xin nghĩ đến mười hai công ty bất động sản, mười lăm chuỗi khách sạn cao cấp, chín mươi bảy chuỗi siêu thị lớn, cùng với hơn năm mươi toà cao ốc văn phòng cao cấp, những thứ này vẫn chưa bao gồm công ty công nghệ thông tin, cửa hàng gia đình, công ty quảng cáo, công ty thời trang dưới cờ của Tổng thị ở trong cả nước."

"Đương nhiên, còn có năm vạn công nhân viên vất vả làm việc trong những công ty này của Tổng thị cùng với người nhà của bọn họ. Trên đây chỉ là một chút quan điểm của cá nhân tôi."

Sau khi nói xong, hướng vào nhóm người cấp cao đang lâm vào trầm tư mà khẽ gạt đầu, tiếp đó cô ung dung mà ngồi xuống.

Hành văn liền mạch lưu loát, ngay cả một cái ghen cũng không vấp, không biết là trước đó luyện qua hay là đã có bản lãnh trời sinh!

Nói xong mọi người vẫn còn đang cố gắng bình phục cảm xúc trầm bổng lên xuống.

Người vốn nên xấu hổ đến không ngóc đầu lên được lại nhấc mi mắt lên, nhàn nhả tựa lưng ngồi ở trên ghế dựa, có nhiều hứng thú mà quét mắt liếc nhìn người phát ngôn kia một cái, khóe miệng gợi lên nụ cười tà mị suông sã.

"Đại diện cho mỗi lời nói hành động của Tổng thị?"

Hắn cầm lấy bằng chức vị trước bàn sau đó tiện tay vứt xuống giữa bàn hội nghị.

Dưới những ánh mắt kinh ngạc mà không vui kia, không nấn không nhát nói tiếp: "Vậy thì thừa dịp cơ hội bây giờ cô hãy nói cho tôi biết làm sao từ vị trí giám đốc Bộ phận khai thác ở nước ngoài mà ngồi vào trên ghế chủ tịch Tổng thị."

Toàn hội trường là tiếng còi thấp đầu hút không khí, bởi vì trong lời nói của Tổng Kỳ Diễn câu này là đại nghịch bất đạo.

Bàn tay Tổng Chi Nhậm ôm lấy quả trứng bị tức giận mà phải phát run, mím môi trừng mắt bộ dạng bất cần của Tổng Kỳ Diễn.

Tổng Nhiễm Cảm nghe thấy Tổng Kỳ Diễn đồng dạng nói thẳng ra dòm ngó dò xét đối với vị trí người nắm quyền Tổng thị, trong lòng rầu rĩ căng thẳng.

Nói không hoảng hốt là gạt người, đây chính là vị trí của con trai bà, làm sao có thể chấp tay nhường người khác? !

Lập tức, Tổng Nhiễm Cảm nặn ra một nụ cười giả nhân giả nghĩa, khẽ gạt một tiếng: "Em trai, mọi việc đều có quá trình, nào có một lần là xong, huống chi vị trí người nắm quyền Tổng thị, không phải là hơi chuyển động da miệng thì có thể ngồi vững vàng."

Đôi chân thon dài của Tổng Kỳ Diễn thoải mái vén lên, cười ha hả, hai tròng mắt sâu kín như bóng đêm lộ ra ánh mắt nghiêm nghị.

"Vậy cần gì? MBA? MPAcc? MAE? Hay là... Một tờ giấy kiểm tra DNA?"

MBA (Master of Business Administration): Thạc sĩ quản trị kinh doanh

MPAcc (Master of Professional Accounting): Thạc sĩ kế toán chuyên nghiệp

MAE (Mechanical and Aerospace Engineering): Kỹ thuật cơ khí và Hàng không vũ trụ

Nhìn qua bộ dạng khiêm tốn xin chỉ bảo của Tổng Kỳ Diễn, lửa giận trong lòng ngực của Tổng Chi Nhậm rốt cuộc áp chế không nổi, dấy bốc lên hùng hực, vừa gõ quả trứng: "Đây là anh đang biểu đạt bất mãn đối ta sao?"

Tổng Kỳ Diễn nhường nhường mây, hai tay chống ghế dựa đứng dậy, dáng người to lớn cao ngất đứng vững vàng trong ánh sáng hơi yếu.

Cổ tay áo Âu phục đen khảm nam pha lê Swarovski đen, xa hoa mà khiêm tốn, quý khí mà chất phác, làm người ta khuất phục khí chất hoàn toàn tự nhiên.

Hai tay hắn bỏ vào trong túi quần, đi đến vị trí người phụ trách bộ phận tuyên truyền.

Mỗi một bước đi đều rất thanh thản, nhưng hoàn toàn càng không thể để cho người khác suy đoán được tâm tình thực sự của hắn.

Cái bóng đen cao gầy kéo dài dừng ở bên cạnh người phát ngôn, trong khi sắc mặt cô ta khẽ biến, Tổng Kỳ Diễn đưa tay phải ra, hai ngón tay khớp xương rõ ràng gấp lên bằng chức vị trước mặt cô.

Liếc mắt nhìn không để lại dấu vết ném trở lại trên bàn, một lần nữa đút tay vào trong túi.

Hí mắt nhìn xuống người phát ngôn kia, không lộ rõ cảm xúc cười cười: "Nếu đối với tôi đã bất mãn như vậy, ngày nào đó khi tôi ngồi lên vị trí chủ tịch, tôi chấp nhận thư từ chức của cô. Khúc bộ trưởng."

Sắc mặt Khúc bộ trưởng bỗng nhiên tái nhợt, dưới ánh mắt cười lạnh của Tổng Kỳ Diễn lại sừng sốt nói không ra lời.

"Em trai, làm sao em nói thể! Khúc bộ trưởng là tân văn hệ sinh viên tài cao ít ỏi trong nước, hưởng chỉ những năm này thận trọng cẩn thận cho Tổng thị chúng ta, không có công lao cũng có khổ lao!"

Tổng Nhiệm Cầm cuối cùng cũng ngồi không yên, thay Khúc bộ trưởng mở miệng nói, nếu không đúng là bỏ lỡ một vị đồng minh.

Tổng Kỳ Diễn nghiêng người nhìn về phía Tổng Nhiệm Cầm, giọng nói trầm thấp không biết là cảm động hay là châm chọc: "Nguyên lai là vị nhân tài hiếm có, vậy thì càng không thể ở lại bị người lãnh đạo Tổng thị sa đoạ như tôi không chế, phải nhận chức vụ khác cao hơn a!"

Tổng Nhiệm Cầm không nghĩ tới khéo quá hóa vụng, mới vừa mở miệng muốn van hồi, Tổng Kỳ Diễn lại "Ah" một tiếng.

Hắn giống như nhớ ra chuyện quan trọng gì đó, vừa đưa tay điểm một cái lên huyệt thái dương của mình vừa nhìn về phía bà: "Tôi nhớ rõ mẹ của tôi tiểu thư Lam thị làm sao đã sinh một đứa con khác?"

Nụ cười không có ác ý kia lại sắc bén làm cho gương mặt Tổng Nhiệm Cầm bởi vì khó xử mà xanh đen lẫn lộn, giọng nói vút cao bén nhọn chói tai: "Cha, con đã nói nó sẽ không để con ở trong mắt, ngài chính là nuôi con sói đầu mắt trắng!"

"Nuôi?" Không chờ Tổng Chi Nhậm mở miệng, Tổng Kỳ Diễn đã phát ra tiếng cười khê: "Cô nói đùa sao? Những năm này cha tôi có thể là vẫn luôn dùng tiền của Lam thị nuôi một nhà ba người các người!"

"Mây... Mây..." Tổng Nhiệm Cầm tức giận đến mức toàn thân run rẩy lập cập.

Tổng Chi Nhậm chống quai trượng đứng dậy, ánh mắt tang thương mà băng giá đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Tổng Kỳ Diễn: "Mặc dù ta không có nuôi anh, nhưng ta là cha của anh, điểm này, anh vĩnh viễn không cách nào thay đổi."

"Cho nên tôi đã trở về, bởi vì biết rõ ngài là cha tôi, làm con của ngài, tôi từ đầu đến cuối cho là mình có nghĩa vụ đến thay ngài tiếp tục bảo vệ tài sản mà ngài tích lũy bao nhiêu năm nay."

Mặt Tổng Chi Nhậm lập tức một hồi xanh trắng.

Tổng Kỳ Diễn lại phui phui lên âu phục không hề bám bụi bặm, lướt qua vị cha già của mình đi đến cửa.

Sau khi Tổng Kỳ Diễn rời khỏi phòng họp yên tĩnh rất quý dị, cũng không lâu lắm, hắn lại quay về một lần nữa.

Người trong phòng hội nghị hầu như cũng còn duy trì động tác và vẻ mặt lúc hắn rời đi.

Nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn đã đi mà quay lại, tất cả các ánh mắt đều tò mò đi theo bóng dáng của hắn.

Sau đó, trong lúc mọi người đang cực kỳ không hiểu nhìn chăm chăm, bùng lên hồ cá lớn đặt bên cạnh vị trí của Tổng Chi Nhậm.

Tổng Chi Nhậm hé ra nét mặt già nua càng thêm khó coi, ngón tay run rẩy chỉ lên chóp mũi Tổng Kỳ Diễn: "Thành bộ dáng gì nữa, đem hồ cá để xuống!"

Tổng Kỳ Diễn không cho là đúng: "Dù gì cũng phải có một lý do không phải sao?"

"Cái gì?" Tổng Chi Nhậm hiển nhiên nghe không hiểu lời nói sao hoá của hắn.

Tổng Kỳ Diễn nhất định phải được mà khoe miệng giương lên: "Để cho người phụ nữ kia trở thành của tôi."

Nói xong, lập tức xoay người rời đi, không để ý tới vẻ mặt khác nhau của người ngoài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: ăn chơi gái gú cờ bạc, người thừa kế tương lai này của Tổng gia chẳng lẽ đều muốn làm đủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Em Thử Đi Qua Ngồi Xem

Editor: tamthuonglac

Bữa trưa đặt ở Yên Vân lầu gần đường Nam Kinh.

Ghi món ăn xong nhân viên phục vụ ôm thực đơn rời đi, Cận Tử Kỳ mở khăn ăn ra, ngẩng đầu nhìn Doãn Lịch đối diện.

Anh đang băng quơ lật xem báo sáng đô thị của hôm nay, cũng là tờ báo mà buổi sáng nay cô đã xem qua.

Mà tầm mắt của anh đã dừng lại trên một mục bản tin, một lát sau nhìn Cận Tử Kỳ vui vẻ: "Trong phần bản tin này tên chi xuất hiện là một người vai phụ,

em có cảm nghĩ gì?"

Xác thực như Doãn Lịch nói, ngoại trừ Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu, thì tên của cô chỉ xuất hiện thoáng thoáng trên mặt báo.

"Em thực sự rất cảm tạ người viết cho em cơ hội xuất hiện tên mình như vậy, cảm tạ nhân vật chính dẫn dắt, cảm tạ người xem đối với em chú ý, cũng cảm tạ nhân viên làm việc ở hậu trường đã tích cực tham dự!"

Cận Tử Kỳ tác oai tác quái nói đùa làm cho Doãn Lịch khẽ nở nụ cười, nâng lên ly rượu ở trước mặt, nhẹ nhàng đong đưa ly rượu đỏ.

"Anh cảm thấy em nên cảm tạ nhất chính là vị hôn phu trước của em, tìm được một con bò cạp độc như vậy."

Cô từ chối cho ý kiến, hàng lông mày đen nhũ xuống, im lặng vài giây, đột nhiên thuận miệng hỏi: "A Lịch, em và Kiều Niệm Chiêu dường như không giống, em chỉ là bên ngoài."

Doãn Lịch đặt ly rượu xuống, quan sát Cận Tử Kỳ cẩn thận, sau một lát mới lên tiếng tầm tã: "Nói chưa đủ, chính xác mà nói giống nhau, nhất là thời điểm hai người ngồi yên lặng không nói chuyện."

Nói xong trầm mặc xuống, lại bổ sung: "Đương nhiên, so với em tính tình thanh cao máu lạnh chết đi, cô ta xem ra dựa vào bộ mặt giả dối ngây thơ hoạt bát kia có thể được truyền bá nhiều hơn."

Cận Tử Kỳ bật cười: "A Lịch, những lời này của anh nghe giống như là trước thi cho một cái tát lại cho ăn thêm viên kẹo táo."

Đưa tay cầm lấy tờ báo trong tay anh: "Em rất vinh hạnh hôm nay có thể cung cấp cho mọi người bữa sáng tiêu khiển như vậy."

"Tôi hôm qua gây gỗ với dì Tuyết sao?"

Động tác Cận Tử Kỳ lật tờ báo dừng lại, mím chặt đôi môi, đối với Doãn Lịch không muốn giấu giếm: "Mẹ em đem của hồi môn mà ông ngoại cho bà công ty bách hóa HOSES chuyển sang danh nghĩa Kiều Niệm Chiêu."

"Làm của hồi môn cho Kiều Niệm Chiêu gả vào Tổng gia?"

Cận Tử Kỳ gật đầu, có chút lực bất tòng tâm mệt mỏi: "Em không biết tại sao mẹ phải nhượng bộ như vậy."

Doãn Lịch nhìn cô rồi bắt đầu dĩ thử dài, lông mày cau lại, vươn tay bắt lấy tay cô đặt ở bên bàn an ủi: "Dì Tuyết làm như vậy có lý do của dì, nếu như nói Cận gia còn có ai đáng giá cho em tin nhiệm, không thể nghi ngờ chính là dì Tuyết."

"A Lịch, có phải anh biết chút gì hay không?"

Đối diện ánh mắt sáng quắc của cô, Doãn Lịch lại đảo mắt, cười nhàn nhạt: "Anh chỉ biết rõ quá khứ tựa như một trang giấy bay đi là tốt rồi, tương lai mới là quan trọng nhất."

Cận Tử Kỳ rút tay của mình về, không biết làm thế nào lên tiếng: "Đúng là cuộc sống luôn luôn trở mình như lật qua một trang giấy."

Ví dụ như, em cũng như anh rõ ràng biết mình và Kiều Niệm Chiêu sao mà giống nhau, cũng không dám thừa nhận một sự thật.

Cận Tử Kỳ quay đầu đi lập tức kinh hãi "A" một tiếng, che ngực tìm nhảy lên thành thịch.

Bởi vì trước bàn ăn đột nhiên dư ra một người.

Tổng Kỳ Diễn đã xuất hiện đột ngột như vậy, đứng ở trước mặt cô, trong tay của hắn cầm lấy một hồ cá nhỏ.

"Anh." Cận Tử Kỳ không biết nên nói lời mở đầu gì, chỉ là chậm rãi đứng lên.

Ngược lại Doãn Lịch ôm lấy cánh tay, nhìn xem có nhiều hứng thú, sau đó trêu chọc một câu: "Tổng thiếu có muốn cùng ngồi hay không?"

Tổng Kỳ Diễn hí hí mắt, trong mắt phun ra lửa ản, bỗng nhiên bắt đầu cười cười, thấy thế nào sao cũng lạnh như băng rét thấu xương.

"Từ chối thì bắt kính."

Nói xong, ngược lại đem hồ cá nhét vào trong lòng Cận Tử Kỳ, bản thân chiếm đoạt vị trí của Cận Tử Kỳ, đi đến bên trong xe dịch, mời cô đến: "Còn không qua đây ngồi?"

Cận Tử Kỳ sững sờ có chút hiểu không kịp, cúi đầu nhìn hồ cá nặng nề trong ngực một chút, lại ngẩng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn: "Hồ cá này—"

"A, đó là tối hôm qua em để quên trong xe của anh, là anh đặc biệt mang đến trả lại cho em." Mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Cận Tử Kỳ nhũn chặt mày: "Tổng tiên sinh, tôi cũng chỉ có thể nói giống như ngày hôm qua trong điện thoại, đây không phải là của tôi, hơn nữa tôi không nuôi cá."

Tổng Kỳ Diễn vẫn như cũ mặt không đổi sắc, bình tĩnh mà đem cái túi to đen gác qua trước mặt cô: "Không có sao, tôi mang cá tới dùm cho em."

Sắc mặt Cận Tử Kỳ khó chịu, vừa định lên tiếng, đầu kia Doãn Lịch đột nhiên ho khan một tiếng.

Tay anh nắm thành quyền đặt bên miệng, khóe miệng cười cười nói với cô: "Tổng thiếu có một tấm chân tình, Kỳ Kỳ em hãy nhận lấy đi."

Nghe vậy Tống Kỳ Diễn bỗng chốc nhìn về phía Doãn Lịch, ánh mắt không thể nào thân mật, may mà có nụ cười bên khóe miệng bắt bẻ: "Tôi cho rằng Tiêu Kỳ là cách gọi thân mật nhất mà cô ấy có thể cho phép."

Doãn Lịch liếc mắt nhìn Cận Tử Kỳ vẫn còn đứng sững sờ, cười đến mức mặt mày: "Vậy cũng phải xem đối phương là người nào."

Sắc mặt Tống Kỳ Diễn trong nháy mắt chìm đen, kéo căng bờ môi không hề nói tiếp.

Cận Tử Kỳ nhìn qua hai người đàn ông đánh võ mồm người tới ta đi, không chen vào một câu, khi Tống Kỳ Diễn gần như thoáng bại trận, Doãn Lịch nhường một nửa ghế sofa cho Tử Kỳ: "Cùng ngồi với anh đi."

"Được." Cận Tử Kỳ đem hồ cá để ở một bên muốn đi qua.

"Em thử đi qua ngồi xem!" Tống Kỳ Diễn rốt cục bại lộ chân diện mục, sốt ruột đến đỏ mặt.

Cận Tử Kỳ quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng Tống Kỳ Diễn gấp đến độ giậm chân, đầu đầu thay đổi phương hướng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trong khoảnh khắc, sự chao đảo trong lòng Tống Kỳ Diễn mới được thăng bằng.

Không quên nhìn Doãn Lịch nhếch mày khiêu khích, lời nói và việc làm thật ngậy thơ.

Doãn Lịch cười mà không nói, bưng ly rượu đỏ lên nhấp một hớp, bên kia di động Cận Tử Kỳ đột nhiên vang lên.

Tiếp điện thoại xong Cận Tử Kỳ liền vội vàng đứng dậy, cầm lấy túi xách muốn đi.

"Không phải là muốn ăn cơm sao? Anh mới vừa chọn món cơm trưa—" Trong tay Tống Kỳ Diễn vẫn còn cầm thực đơn.

"Chung quanh đây có một nhóm nghệ sĩ của công ty chúng tôi quay phim, mới rồi xảy ra chút chuyện, tôi muốn đi qua một chuyến."

"Vậy cũng không thể không cho người ta ăn cơm chứ!" Tống Kỳ Diễn không khỏi đề cao âm lượng để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Nhưng thái độ của Doãn Lịch và hắn hoàn toàn trái ngược, sẵn sàng đem áo khoác đưa cho Cận Tử Kỳ: "Anh đưa em đi qua."

Cận Tử Kỳ không chần chờ thêm nữa, gật đầu, lập tức vội vã đi ra ngoài, Doãn Lịch theo sát phía sau.

Tống Kỳ Diễn ngồi ở trên ghế sofa, mặt âm trầm, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng.

.....

Cận Tử Kỳ ngồi ở ghế cạnh tài xế.

Tống Kỳ Diễn người cao ngửa lớn một mình co lại ở trên băng ghế phía sau.

Hắn mang một đôi mắt liêu chết nhìn Doãn Lịch chăm chăm, dường như muốn khoét một cái hố đằng sau ót của anh.

"Chính là rừng cây phía trước kia, hình như anh nhìn thấy xe rồi." Doãn Lịch lên tiếng.

Cận Tử Kỳ ghé đầu nhìn vài lần, gật đầu: "Phải rồi." Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn bận rộn tất bật, nhìn chăm chăm hai người vẫn đang ăn ý mà sinh ra khó chịu.

Vì vậy, người nào đó bị xem nhẹ trút ra bất mãn của mình: "Tại sao đi tới chỗ chim không đẻ trứng, tổ quay phim ngược lại sẽ thay công ty tiết kiệm tiền."

Khóe mắt Cận Tử Kỳ liếc hắn một cái: "Nếu đã không quen chỗ như thế, vừa rồi tại sao phải lên xe?"

Tống Kỳ Diễn bị chặn nên á khẩu không trả lời được, trong lòng lại tức giận: Cận Tử Kỳ người phụ nữ này!

Sau khi xe đến địa điểm quay phim, Tống Kỳ Diễn lập tức nhanh chóng nhảy xuống xe, mở cửa xe, lôi kéo Cận Tử Kỳ từ trên ghế lái phụ đi ra.

Hắn biểu hiện như đúng lý hợp tình, động tác cũng đặc biệt ôn nhu, cẩn thận từng li từng tí.

Không để cho Doãn Lịch và Cận Tử Kỳ có cơ hội tiếp xúc, vội vã cầm lấy tay của cô đi thẳng đến chỗ có nhiều người.

Lông mày Doãn Lịch giương lên, nhìn khung cảnh hai người đi xa, sắc mặt trông rất bình thản.

"A Lịch vẫn còn ở phía sau, Tống Kỳ Diễn rốt cuộc anh muốn làm cái gì?"

Bất chấp Cận Tử Kỳ lên án, Tống Kỳ Diễn cũng không quay đầu lại lôi kéo cô đi về phía tổ quay phim, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Không phải em đang vội đi qua sao?"

Cận Tử Kỳ lập tức tức giận không nói tiếp được, vì cái gì người đàn ông này cũng có thể vạ vạ sự thật? !

Chương 70: Anh có đưa hay không?

Editor: tamthuonglac

Đến chỗ quay phim, Cận Từ Kỳ liền phát hiện cả đoàn phim hiện trong trạng thái tê liệt.

Đạo diễn ngồi trên ghế xoay điện, bố cảnh và nhà nhiếp ảnh ngồi thành một đoàn chơi đánh bài, cũng không thấy các diễn viên khác.

Về phần các nhân viên làm việc khác nếu không phải chơi điện thoại di động chính là nói chuyện phiếm đi ngủ.

Sau khi nhìn thấy Cận Từ Kỳ, đạo diễn lập tức đi tới với gương mặt oán khí: "Cận sản xuất, chính cô cũng nhìn thấy, cũng bởi vì một mình Bạch Nham, toàn bộ đoàn phim chúng ta đều phải ngừng làm việc!"

Bạch Nham là nghệ sĩ kim bài dưới cờ của Phong Kỳ, cũng bởi vì như vậy mà có vài phần kiêu ngạo, thường xuyên động một tí là thôi diễn.

Cận Từ Kỳ nhìn quanh một vòng phim trường rối loạn lộn xộn, cùng đạo diễn thương lượng: "Đạo diễn Từ, anh đợi thêm một lát nữa, tôi lập tức gọi điện thoại cho người đại diện của Bạch Nham, để cho cô ta đưa ra câu trả lời thỏa đáng."

Nói xong Cận Từ Kỳ liền muốn gọi điện thoại, đạo diễn Từ lại xích nhẹ một tiếng: "Không cần gọi đi, Bạch đại bài mới vừa có ném lại bảo rằng, ai gọi cũng không được, anh ta lúc này đã leo lên máy bay đi Hàn Quốc!"

"Hàn Quốc?" Cận Từ Kỳ sau khi chớp mắt nghi hoặc lập tức đoán được chuyện gì xảy ra.

Cô cầm lấy điện thoại di động xoay người thiếu chút nữa đụng vào Tống Kỳ Diễn đang nhắm mắt đi theo đuôi mình.

Giờ phút này đã không còn nhàn rỗi để bận tâm hấn, cô nhìn hấn không có việc gì để làm liếc mắt một cái, tiện thể vừa đi đến một bên vừa bấm điện thoại gọi cho người đại diện của Bạch Nham.

"Quỳnh, tôi mặc kệ bây giờ cô ở nơi nào, tóm lại sáng ngày mai nếu như không nhìn thấy Bạch Nham tới phim trường, cô hãy lập tức cuốn gói rời đi."

Cận Từ Kỳ nói xong cũng lập tức "Ba" một tiếng cúp điện thoại, xoay ngoài trở lại bên cạnh đạo diễn: "Đạo diễn Từ, mang thêm phiền phức cho mọi người tôi thành thật xin lỗi, hôm nay tổn thất của đoàn phim công ty chúng tôi sẽ gánh chịu tất cả."

Lừa giận của đạo diễn Từ mới từ từ dịu đi, nhưng vẫn biểu lộ vẻ khó xử như cũ: "Nếu như chỉ là một mình tôi thì tôi cũng cứ như vậy thôi, nhưng hôm nay rất nhiều diễn viên đều là được thông báo mà vội vàng tới đây, buổi chiều quay phim xong sẽ phải gấp rút ngồi máy bay để quay một bộ phim khác, làm thế nào cũng không đợi được ngày mai."

Lông mày của Cận Từ Kỳ thu lại lại nghĩ biện pháp để xoay chuyển tình hình, hiện tại đi bắt Bạch Nham lại hiển nhiên sẽ không đến kịp.....

"Tiểu Kỳ, xảy ra chuyện gì?" Doãn Lịch đậu xe xong mới tới đây.

Đạo diễn Từ nhìn thấy Doãn Lịch đi tới hai mắt tỏa sáng, chỉ vào Doãn Lịch nói: "Cận sản xuất, dù sao hôm nay cảnh kế tiếp nhiều lắm chỉ cần để lộ ra mặt bên và sau lưng của Bạch Nham, để cho bạn của cô thay thế thử đi."

Đạo diễn Từ nhìn ra Cận Từ Kỳ và Doãn Lịch khó hiểu, vội nói tiếp: "Bạn của cô và Bạch Nham có thân hình rất giống nhau, đến lúc đó thợ trang điểm và nhà tạo mẫu xử lý một chút sẽ có thể trộn lẫn vào."

Cận Từ Kỳ quay đầu nhìn sang Doãn Lịch, hỏi ý kiến của anh, nếu anh không đồng ý thì nói gì cũng đều là lời vô nghĩa.

"Tôi phản đối!" Chẳng ai ngờ rằng lúc này Tống Kỳ Diễn sẽ xuất hiện.

Hai tay hấn vòng quanh ngực vừa tựa vào cái cột trên đình nghỉ mát, vừa đánh giá Doãn Lịch từ đầu đến chân, cười nhạo một tiếng: "Ánh mắt gì vậy, vóc người như thế cũng có thể thích hợp làm một người con trai?"

Doãn Lịch nhếch mày cười cười không cho là đúng, ngược lại nói với đạo diễn: "Có thể giúp một đạo diễn đẳng cấp là vinh hạnh của tôi."

Khuôn mặt Tống Kỳ Diễn lập tức tối đen.

Vui mừng nhất không ai khác là đạo diễn Từ, vỗ vỗ bả vai của Doãn Lịch: "Tốt lắm, chúng ta lập tức chuẩn bị quay phim, trước tiên anh và thợ trang điểm đi thay quần áo!"

Doãn Lịch cúi tay đang cầm ở trong túi quần ra, sờ sờ đỉnh đầu của Cận Từ Kỳ: "Xem ra thật sự nên vì thanh mai mà giúp bạn không tiếc cả mạng sống nhà!"

Cận Từ Kỳ nhếch miệng cười cười, đầu bên kia Tống Kỳ Diễn đột nhiên đi tới, hấn liếc ngang nhìn Doãn Lịch, nhưng lời nói lại đối đáp với đạo diễn: "Tôi cũng muốn diễn."

Cái yêu cầu này làm cho Cận Tử Kỳ kinh ngạc nhìn sang hắn, vừa cảm thấy buồn cười lại cảm thấy bức mình, người đàn ông này —

"Đạo diễn Từ..." Cận Tử Kỳ không biết nên nói như thế nào.

Ngoài dự đoán đạo diễn Từ lại vỗ hai tay, kích động luôn miệng khen ngợi: "Chúng tôi đang đúng lúc có một nhân vật không có diễn viên, anh sẵn lòng làm diễn viên khách mời hữu nghị, tôi cầu còn không được đây!"

Tổng Kỳ Diễn đặc ý nhìn Cận Tử Kỳ, dư quang khỏe mắt quét về phía Doãn Lịch, nhẹ xuy một tiếng.

Trời đất bao la, tình địch lớn nhất, không lộ ra bản lĩnh, có thể trấn giữ được chỗ yêu thương sao? !

Sống lưng Tổng Kỳ Diễn thẳng tắp, hai tay đút trong túi quần, nghênh ngang theo sát thợ trang điểm đi đến phòng thay đồ.

Doãn Lịch trước khi đi thay quần áo hỏi một câu: "Sao mà em chọc phải người đàn ông tính tình trẻ con như vậy?"

Cận Tử Kỳ trừng mắt liếc anh đang cười trên nỗi đau của người khác, không nói lời nào, xoay người cùng đạo diễn nói chuyện.

Đạo diễn đưa mắt nhìn hai người đàn ông lần lượt rời đi, nhẹ giọng bát quái: "Hai vị kia đều là người theo đuổi Cận sản xuất sao?"

Tướng mạo của hai người đàn ông kia so với nam nghệ sĩ trong giới giải trí cũng không hề kém, phương diện khí chất lại càng vượt trội hơn.

Hơn nữa quần áo mặc trên người họ nhìn như đơn giản, nhưng không chỗ nào không ám chỉ gia cảnh không tầm thường.

Nhưng Cận Tử Kỳ không đáp lại sự tò mò hiếu kỳ của ông, bản thân mình chỉ ngồi ở trên ghế, lật xem kịch bản.

Đạo diễn Từ ngưng ngừng sờ sờ chóp mũi, nếu người ta là nhân vật chính đã không muốn đáp lại, ông cũng không nên làm người khác khó chịu.

.....

"Oa, rất đẹp trai nha!"

"Thật sự nha! So sánh với Bạch Nham sáng nay sau khi hoá trang thì khá hoàn hảo, chúng ta đợi chút nữa nhất định phải chụp ảnh chung với anh ta!"

Cận Tử Kỳ sau khi nghe được một tràng tiếng xuýt xoa áp đảo thì ngẩng đầu, thấy Doãn Lịch đã thay xong y phục đi ra .

Áo trắng hơn tuyết, đai ngọc quấn eo, mày kiếm hợp tóc mai, mắt như ngôi sao, tóc đen như gấm, dáng người thon dài như ngọc thụ lâm phong, cộng thêm thần sắc hồ hững lạnh nhạt, khó trách sẽ mê đảo một mảng lớn nữ sinh.

"Xem, thật sự là quá giống, xem ra ánh mắt của tôi vẫn là cực chuẩn !" Đạo diễn Từ cười hơ hớ không ngừng gật đầu.

Cận Tử Kỳ thả kịch bản trong tay xuống đi tới, nhìn quanh bốn phía một lần mới hỏi Doãn Lịch: "Tổng Kỳ Diễn đâu?"

Doãn Lịch sửa sang chỉnh tề ung dung ngồi ở trên ghế dựa nghỉ ngơi, hất cằm lên chỉ chỉ xa xa: "Này, không phải là đang đến sao!"

Cận Tử Kỳ theo phương hướng anh chỉ mà nhìn qua, nhưng đập vào mắt lại là một màu tối đen như mực, con chim đại bàng lớn lông dài khắp mình.

Cô nháy mắt mấy cái, mới nhìn rõ thật ra là một người đàn ông chụp vào bộ quần áo hình dạng chim đại bàng lớn.

Nói chính xác hơn chút nữa, phải là Tổng Kỳ Diễn chụp vào bộ quần áo hình dạng chim đại bàng lớn.

"Ách --" rất rõ ràng, Cận Tử Kỳ có chút không dám tin, sững sờ nhìn con chim đại bàng to lớn công kênh.

Mà con chim đại bàng to lớn kia chân tay vung về đang di chuyển bước tới, trong một loạt tiếng cười đùa, đi đến trước mặt Doãn Lịch tháo khăn trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn phi phàm.

Nhất thời, chung quanh những ánh mắt cười nhạo kia lập tức chuyển biến thành ánh mắt háo sắc "Rất đẹp trai".

Tổng Kỳ Diễn cào cào mái tóc ngắn mất trật tự, nghiêng mặt đón lấy những ánh mắt kia rồi hướng Doãn Lịch ngoắc ngoắc ngón tay.

"Tổng thiếu có gì phân phó hả?" Doãn Lịch như cười như không.

Tổng Kỳ Diễn bức mình liếc hắn một cái: "Cởi quần áo, đưa cho tôi!"

"Đưa cho anh? Không phải là anh muốn diễn vai chim đại bàng sao? Huống chi đưa cho anh, tôi mặc cái gì?" Doãn Lịch cố làm ra vẻ vô tội.

Tổng Kỳ Diễn cau chặt mày: "Anh có đưa hay không?" Nói xong đã đưa tay kéo áo bảo trắng trên người Doãn Lịch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cận Tử Kỳ là người phụ nữ của hắn!

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ nhìn thấy hai người xoay vần giằng co với nhau, không thể không lên tiếng ngăn lại, gọi đích danh Tổng Kỳ Diễn.

Tổng Kỳ Diễn gần như khi nghe thấy được giọng nói từ Cận Tử Kỳ lập tức thu hồi móng vuốt đại bàng.

Nhưng đảo mắt nhìn lên thấy Cận Tử Kỳ giúp Doãn Lịch sửa sang lại quần áo rối loạn thì nhất thời mất hứng.

Chiêm ngưỡng đôi bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại của Cận Tử Kỳ: "Vừa rồi còn là Tổng tiên sinh, hiện tại thì gọi là Tổng Kỳ Diễn rồi!"

Cận Tử Kỳ nghe được giọng điệu âm dương quái khí của hắn thì quay đầu lại, mặc dù cách một lớp áo khoác chim đại bàng thật dày, cũng có thể cảm nhận được tâm tình u ám của Tổng Kỳ Diễn.

Bên kia đạo diễn Từ đã vui cười ha hả đi tới, hải lòng quan sát khắp nơi trên trang phục của Tổng Kỳ Diễn: "Con đại bàng này khá tốt!"

Khuôn mặt Tổng Kỳ Diễn vốn là đen lại rồi tím rồi mủ càng thêm khó coi, một phen tím thân thể gầy yếu của đạo diễn Từ qua, một tay chỉ vào Doãn Lịch: "Đề cho anh ta cởi quần áo ra."

"Cái gì?" Đạo diễn Từ đứng là không sờ được đầu trượng nhị hòa thượng. (Ý nói khó hiểu)

"Tôi không so đo với sai lầm của ông, bảo anh ta cởi quần áo ra." Giọng nói đã lộ ra không kiên nhẫn.

Đạo diễn Từ hoang mang nhìn Doãn Lịch đang ngồi trên ghế một chút, lại nhìn sang mũ trùm đầu chim đại bàng trong tay Tổng Kỳ Diễn một chút: "Không sai, anh ta là nam chính số một, đương nhiên mặc bộ quần áo kia."

"Nam chính số một?!" Tổng Kỳ Diễn căm giận: "Vây diễn viên khách mời như tôi đẳng cấp của Jean Dujardin (Vua màn ảnh Oscar) ông lại không biết xấu hổ giao cho tôi diễn vai con chim đại bàng rách rưới!"

"Jean... Cái gì Jean?" Đạo diễn Từ bị Tổng Kỳ Diễn làm cho không biết làm sao.

Tổng Kỳ Diễn lại mặc kệ ông, mặt sa sầm như muốn đem cái mũ trùm đầu chim đại bàng hướng lên đầu Đạo diễn Từ.

"Tổng Kỳ Diễn." Một tiếng gọi của Cận Tử Kỳ thành công ngăn trở đôi tay hắn sắp thi hành bạo lực.

Tổng Kỳ Diễn ngược ngừng rút lại cái mũ trùm đầu chim đại bàng, mặt mang oán hận nhăn nhó khó chịu, giọng nói hậm hực không thân thiện: "Làm sao?"

"Nếu như anh không muốn diễn, tôi sẽ không miễn cưỡng anh, đạo diễn Từ hắn là còn có thời gian tìm người diễn viên kế tiếp."

Giọng nói Cận Tử Kỳ rất bình thản, không hề che đậy bất cứ tâm tình tiêu cực nào.

Trong rừng cây ánh mặt trời rực rỡ, cô đứng ở trước mặt hắn, váy chiffon dài kiêu dáng áo khoác ngoài trong buổi chiều gió lạnh vẫn như cũ nhẹ nhàng lay động, tựa hồ ánh mặt trời chiếu xuống thoáng lướt qua họ.

Tổng Kỳ Diễn trông thấy Cận Tử Kỳ như thế, ngửi được hương thơm của dầu gội đầu trên mái tóc dài của cô, lại càng không phát ra nổi con tức giận.

Hắn liếc nhìn Doãn Lịch khí định thần nhàn và đạo diễn vẫn còn như lọt vào trong sương mù, cúi xuống nhìn Cận Tử Kỳ, đưa mắt nhìn thật lâu, đột nhiên xoay người bỏ đi qua chỗ khác một cách vụng về.

"Cận sản xuất, vị tiên sinh này có ý gì?"

Cận Tử Kỳ thu hồi tầm mắt quay sang đạo diễn Từ khẽ cười: "Không có gì, vạn sự đã sẵn sàng, đạo diễn Từ nên chuẩn bị quay đi."

Đề tài một lần nữa được chuyển dời đến việc quay phim, đạo diễn Từ lấy kịch bản vỗ đầu, vội vã chạy tới hô to lên để cho nhân viên làm việc của đoàn phim mỗi người vào vị trí riêng của mình.

Doãn Lịch đứng dậy bước đi thông thả khoan thai đến bên cạnh Cận Tử Kỳ, giọng điệu thoải mái: "Em là bình chữa lửa sao?"

Cận Tử Kỳ lườm anh: "Không biết anh đang nói cái gì!" Nói xong lập tức đi qua chỗ máy quay.

Doãn Lịch ôm lấy cánh tay của cô: "Xem ra suy đoán của anh rất đúng, anh ta dường như..... Thật sự là có tình ý đối với em"

"Doãn Tam thiếu khi nào thì cũng bát quái như vậy à?" Cận Tử Kỳ vừa nói vừa cười đẩy tay của anh ra.

Doãn Lịch gờn ngón trở lên lắc lắc: "Không phải là bát quái, chỉ là quan tâm em quá mức thôi."

Cận Tử Kỳ không trả lời, quay đầu thì nhìn thấy cách đó không xa con chim đại bàng đang bực bội vì đầu đựng phải thân cây, con chim đại bàng to lớn động tác chân tay vụng về.

Cô đứng ở nơi đó lặng lẽ nhìn, ngay cả Doãn Lịch rời đi khi nào cũng không biết.

.....

"Giết — "

Trong rừng rậm, một người đàn ông râu ria quanh hai bên má mặc trang phục thổ phỉ cầm lấy đại đao xông lên bốn phương tám hướng.

Trong tiếng binh khí giao nhau, một con vật khổng lồ đen thui đang đánh đầu lướt qua lướt lại thành một đoàn trong đám người.

Chuyên gia đạo cụ mở quạt điện tạo ra gió lớn, thổi tung lên lá cây cát bụi đầy đất.

Nhất thời mọi người vốn còn đang chém nhau dồn dập với các loại tư thế ngã xuống hỗn loạn, binh giới rơi xuống, tiếng đau thương trải dài.

Chỉ riêng con chim đại bàng to lớn đen như mực kia an toàn vô sự đứng ở nơi đó.

"CUT! Chuẩn bị cảnh tiếp theo!"

Giữa trận nghỉ ngơi, Tống Kỳ Diễn tháo mũ trùm đầu đại bàng xuống, điều chỉnh trang phục chim đại bàng trên người một chút.

Đôi mắt đang muốn tìm kiếm bóng dáng nhỏ gầy xinh đẹp kia, lại nghe thấy âm thanh xì xào bàn tán bên cạnh.

"Nhìn bên kia đi, người đàn ông ngồi cùng Cận sản xuất là ai hả, đẹp trai như vậy, là bạn trai cô ấy sao?"

"Không biết được, bất quá tôi đã từng gặp anh ta vài lần, anh ta thường xuyên đưa Cận sản xuất đến phim trường, có đôi khi còn mang một anh bạn nhỏ cùng tôi đây."

"Chẳng lẽ, bọn họ là người một nhà? Tôi thấy đứa bé kia rất đẹp trai!"

"Ai nói không phải chứ, Cận sản xuất xinh đẹp như vậy gia thế sinh trưởng lại tốt, cũng chỉ có người đàn ông như thế mới có thể xứng!"

Mấy nữ nhân viên mặt mũi tràn đầy hâm mộ thảo luận sôi nổi, một chút cũng không phát hiện có người đến gần nghe lén.

Một người trong đó nghiêng mắt thấy một tảng đen ngòm ở phía sau một người khác, lại từ từ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Tống Kỳ Diễn bày ra gương mặt rét lạnh có thể khiến người chết rét thì bị dọa sợ thiếu chút nữa bật ra tiếng thét chói tai.

Nhưng chung quy dường như là bị đáng về anh tuần bên ngoài mê hoặc, đổi thành một nụ cười ngượng ngùng: "Hi !"

Những người khác quay đầu lại chứng kiến Tống Kỳ Diễn nhún mày nhìn các cô nàng bằng nửa con mắt, đều vừa ngượng ngùng đem tóc bên má vén ra sau tai vừa lên tiếng nhỏ nhẹ chào hỏi: "Xin chào!"

Trong lòng Tống Kỳ Diễn đang kim nén hoảng loạn, Cận Tử Kỳ là người phụ nữ của hắn, tại sao lại thành vợ của Doãn Lịch?

Đều là ánh mắt gì thế? !

Nhìn đến những phụ nữ trước mặt tranh nhau cùng hắn thân thiết như thế, trong lòng Tống Kỳ Diễn không hề xấu hổ, sau khi thay đổi sự u ám trên mặt lại khẽ cười thân thiện: "Các cô mới vừa nói về ai thế?"

Có một phụ nữ tranh giành lấy lòng xum xoe, chỉ vào Cận Tử Kỳ và Doãn Lịch đang ở trong đình nghỉ mát phía trước: "Chúng tôi đang nói đến soái ca kia!"

Mặt Tống Kỳ Diễn có ý làm ra vẻ bưng bít đại ngộ: "Thì ra là anh ta hả!"

"Anh biết anh ta?" Chúng nữ trong khoảnh khắc lộ ra vẻ mặt háo sắc xuân ý nhộn nhạo.

Tống Kỳ Diễn gật gù đầu: "Ừ, chúng tôi là bạn tốt, cùng chung một học viện lớn." nói dối xong mặt không đổi sắc.

Chúng nữ hiểu rõ "A" một tiếng: "Khó trách, các anh đều là soái ca nha!"

Nghe được dạng ca tụng như thế, bất quá Tống Kỳ Diễn chỉ cười cười nhỏ nhẹ, tức khắc làm mê đảo một mảng lớn tâm hồn thiếu nữ.

Đương nhiên, hắn cũng không quên ghi tạc những phụ nữ trước mặt này đã "tán dương" mình mà "Lộ ra" một chút.

"Cùng so sánh với Doãn Lịch tôi cũng không được coi là cái gì, lúc đi học thi tốt rồi nhiều nữ sinh gửi thư tình nhét ở trong cặp sách anh ta."

"Có thật không?" Con mắt chúng nữ suýt nữa muốn toát ra tia lửa tình cảm mãnh liệt.

"Ừ." Tống Kỳ Diễn lên tiếng nói xấu: "Người đàn ông Doãn Lịch này rất hoàn mỹ, khi ngủ thì thích nghiêng răng, nói mớ, ngáy, ợ ợ rầm chẳng qua là một cái khuyết điểm nhỏ."

"Á..." Cõi lòng chúng nữ như thủy tinh vỡ tan đầy đất, khúc miệng co rút mãnh liệt, từ vui sướng biến thành thất vọng.

Tống Kỳ Diễn quét một vòng nhìn mấy người đột nhiên mỗi một thiếu hào hứng, không quên châm thêm một mồi lửa: "Các cô muốn số điện thoại của anh ta không? Có một số việc anh ta ngại mở miệng, thường xuyên để cho tôi tới mai mối."

Chẳng những thói quen sinh hoạt thô tục, còn thích quan hệ nam nữ bừa bãi!

Chúng nữ lật đật lắt đầu, hiện ra trạng thái chim bay tán loạn, sợ bị Tổng Kỳ Diễn kéo lại cưỡng ép cho số.

Nhìn sang mọi người tránh không kịp, tay Tổng Kỳ Diễn giấu ở dưới lớp áo chim đại bàng ra dấu tay chữ "V", trong lòng mừng rỡ thiếu chút nữa nở ra một đóa hoa, mà trên mặt vội vàng hỏi tới: "Các cô sao chạy đi như thế hả?"

Ai ngờ những cô gái kia càng chạy vội hơn, rất nhanh thì đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lòng Dạ Vừa Hẹp Hòi Lại Ghi Thù!

Editor: tamthuonglac

"Nhìn cái gì mà nhập tâm như vậy?"

Giọng nói của Doãn Lịch đột nhiên vang lên ở bên tai, trong nháy mắt kéo tầm mắt ở phương xa của Cận Từ Kỳ trở lại.

Cô quay đầu qua chỗ anh cười ưu nhã, cầm lấy kịch bản lật vài trang ý đồ che giấu tâm tình mình vừa rồi tiêu sái: "Có chỗ nào không hiểu sao?"

Doãn Lịch cũng không muốn vì vậy mà bỏ qua chủ đề, vòng cánh tay tựa vào ghế nhìn cô: "Tiểu Kỳ, cho đến hôm nay anh phát hiện thật ra mình cũng không hiểu rõ em."

Cận Từ Kỳ đặt kịch bản trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn lại Doãn Lịch xúc động: "Em cho là những năm qua anh hiểu con người em nhất."

Doãn Lịch lại bật cười lắc lắc đầu, ngón tay chỉ đến hướng mới vừa rồi ánh mắt Cận Từ Kỳ ném qua.

Cận Từ Kỳ theo vị trí ngón tay của anh quay đầu lại lần nữa.

Nơi đó, rõ ràng Tổng Kỳ Diễn trong trang phục chim đại bàng màu đen đang nói cười cùng các nhân viên nữ.

"Em càng ngày càng không biết che giấu tâm tình của mình, anh không biết loại người này đối với chúng ta mà nói cuối cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Cận Từ Kỳ đưa tay khê vuốt mặt của mình, kinh ngạc nhìn về phía Doãn Lịch: "Rất rõ ràng sao?"

Doãn Lịch cười cho qua chuyện, nhưng đối với cô mà nói đã là ngầm thừa nhận.

Vì vậy Cận Từ Kỳ trầm mặc, cô lại nhìn Tổng Kỳ Diễn bên kia nói cười không ngớt.

Khi những nữ nhân viên kia ở xung quanh hân phát ra âm thanh ngưỡng mộ thỏn thức, cô nghe được thì không thể nén lại khó chịu.

——Một người đàn ông như thế, mặc dù có chút ít hay để tâm ghi thù, nhưng vẫn có hormone nam tính hấp dẫn!

Cận Từ Kỳ cúi đầu nhìn chăm chăm lên nội dung kịch bản, muốn mượn điều này để dời đi phần cảm xúc khó coi trong lòng mình.

Doãn Lịch giữa đường đi quay một cảnh diễn trong năm phút đồng hồ, khi trở về Cận Từ Kỳ vẫn còn duy trì tư thế như lúc anh rời đi. Thậm chí ngay cả kịch bản cũng là trang kia.

"Anh cũng không biết thì ra em thích xem sách ngược!"

Cận Từ Kỳ bị Doãn Lịch trêu xong mới phát hiện mình lại cầm ngược kịch bản, nhưng vẫn không phát giác được sơ xuất của mình.

Gương mặt của cô bởi vì lúng túng mà chuyển sang đỏ.

"Miệng khát nước rồi, em đi lấy thức uống cho anh." Cô tùy tiện tìm một cái cốc định tránh né bối rối.

Đang lúc xoay người, bị phía sau dọa sợ đến mức lùi lại một bước.

Bởi vì một con đại bàng to lớn màu đen đang dùng hai cái cánh lớn ôm ngực, trên đầu đại bàng đeo cặp kính mát, thanh thần thoải mái dựa trên cột đình nghỉ mát.

"Tại sao anh lại ở chỗ này?" Cận Từ Kỳ vô ý buột miệng nói ra.

Tổng Kỳ Diễn cách lớp đầu chim đại bàng, giọng nói có chút kiêu ngạo: "Tại sao anh lại không thể ở chỗ này?"

Cận Từ Kỳ có lẽ bị hấn lên tiếng phản bác, cũng không muốn nói thêm nữa, liền đi ra ngoài đình nghỉ mát.

Chẳng qua là trong lòng cất trữ một bí mật, càng bước đi nhanh lại càng đi không yên.

Giày cao gót vẹo ngang nên từ trên bậc thang té xuống.

"Tiểu Kỳ—" Doãn Lịch chỉ kịp phát ra tiếng hô to khẩn trương.

Cận Từ Kỳ cũng đã ngã vào trong một vòm ngực đen nhánh, bộ lông chim mềm mại chạm vào da thịt cô.

Tổng Kỳ Diễn đỡ cô an ổn xong thì buông lỏng cô ra, lấy đầu chim đại bàng xuống nhét vào trong tay của Cận Từ Kỳ đang vẫn còn giật mình sững sờ.

Tự mình với thân thể công kênh di chuyển ra ngoài đình nghỉ mát.

Trước khi đi hấn còn oán trách người trong đình nghỉ mát: "Ngay cả đi đường còn đi không xong, có thể đi lấy thức uống sao?"

Cận Từ Kỳ nhìn cái đầu chim đại bàng trong ngực, rồi nhìn sang cái thân thể chim đại bàng nện bước bước đi vụng về, lại đột nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Doãn Lịch đến bên cạnh cô, cũng nhìn bóng lưng vắng vẻ của Tổng Kỳ Diễn đi xa mà cảm thán: "Ngược lại anh đã xem nhẹ anh ta!"

Xem nhẹ tình cảm của anh ta đối với em.

Chỉ là, nửa câu nói sau, anh thủy chung không có mở miệng nói ra.

Bởi vì anh biết được, cô so với anh càng thêm hiểu rõ tâm chân tình của người đàn ông kia hay không.

.....

Từ chỗ đoàn phim nhận lấy ba lon nước Coca Cola bước đi vụng về trở về.

Khi Tổng Kỳ Diễn đi nhanh đến đình nghỉ mát thì chứng kiến Cận Từ Kỳ và Doãn Lịch đứng cùng một chỗ.

Trong đầu chợt lóe lên bốn chữ "Trai tài gái sắc", cũng không phải là hâm mộ, đơn giản là ghen ghét!

Hấn cúi đầu xuống nhìn qua nước Coca Cola trong ngực, trong lòng nảy sinh một mưu kế nham hiểm.

Tổng Kỳ Diễn quét mắt khắp nơi một vòng.

Xác định tạm thời không có ai chú ý bên này, hấn giả vờ đi đến bên cạnh tàng cây nghỉ ngơi, ngồi xổm xuống quay lưng lại che giấu với các nhân viên làm việc đang lui tới.

Người nào đi ngang qua sẽ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn cái đồng màu đen dưới tàng cây kia một cái, nhưng cũng không có ai đi tới gần cùng hấn chào hỏi.

Lúc đấy hai cái móng đại bàng của Tổng Kỳ Diễn đang khó khăn cầm lấy lon Coca Cola lắc điên cuồng.

Cảm thấy lắc đã đủ, hấn mới dừng lại.

Cảm thấy vừa lòng thỏa mãn mà nhếch mày, rồi cầm lên hai lon Coca Cola khác, trong lòng tung tăng như chim sẻ bước vào đình nghỉ mát.

"Này, cho anh." Giọng nói Tổng Kỳ Diễn lãnh đạm đem lon Coca Cola đưa cho Doãn Lịch.

Doãn Lịch đối với việc Tổng Kỳ Diễn đột nhiên có lòng tốt mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng vẫn nhận lấy lon Coca: "Cảm ơn."

Tổng Kỳ Diễn khinh thường nhẹ xích một tiếng, bàn tay vụng về cầm lấy một lon Coca khác đưa cho Cận Từ Kỳ, ngoài ý muốn đã xảy ra.....

"Ưu tiên quý cô, Coca này cho em." Doãn Lịch lại đưa lon Coca Cola của mình cho Cận Từ Kỳ!

Điều này tuyệt đối không có ở trong phạm vi tượng tượng của Tổng Kỳ Diễn.

Hấn hy vọng kết quả là Doãn Lịch kéo lon nước ra, Coca Cola sẽ bắn tung toé vấy lên đầy mặt và đầu cổ của Doãn Lịch.

Nếu như đổi lại là Cận Từ Kỳ, nghĩ đến việc cô phải chật vật khi bị Coca Cola văng đầy mặt mũi, Tổng Kỳ Diễn lập tức không thể nào bình tĩnh, ngay tức thì vội vàng cuống cuống quát to: "Không cần uống!"

Cận Từ Kỳ dừng lại động tác kéo lon nước, kể cả Doãn Lịch cũng đồng thời không hiểu nhìn sang vẻ mặt ảo não của Tổng Kỳ Diễn.

Tổng Kỳ Diễn đem hai lon Coca Cola đặt lên tay Doãn Lịch, chính mình thì đoạt lấy lon Coca của Cận Từ Kỳ: "Anh khát, lon Coca Cola này anh uống!"

Cận Từ Kỳ đối với việc hấn thỉnh thoảng khó hiểu không phân phải trái sớm đã nhìn quen lắm rồi.

Hầu như cô cũng không nói thêm một chữ, đã lấy lon Coca từ trong tay Doãn Lịch.

Chẳng qua là đến lúc cô và Doãn Lịch đều kéo nắp lon Coca ra uống, nhưng người nào đó kêu la chết khát lại cầm lon Coca là bắt động

"Không phải là anh khát sao? Sao mà không uống?"

Tổng Kỳ Diễn dưới ánh mắt ân cần của Cận Từ Kỳ, bất chấp khó khăn mà trả lời: "Đang muốn uống, mới vừa suy nghĩ chuẩn bị uống đây."

Nói xong, nhắm mắt lại, một bộ dạng sắp lao ra pháp trường

Ngón tay cách lớp trang phục chìm đại bàng kéo nắp ra, lập tức đập vào mắt là nước Coca văng tung toé hơn nửa bồn ra ba trăm sáu mươi độ không chỗ nào không bị ảnh hưởng, ngoại trừ trên mặt của hắn thì trang phục chìm đại bàng, ngay cả trên mặt đất cũng là bãi lún nước Coca Cola.

Cận Từ Kỳ sớm được Doãn Lịch nhanh tay lẹ mắt ôm lấy kéo ra mới tránh thoát cảnh ngộ khó khăn.

Mất thấy sức mạnh của lon Coca kia, Cận Từ Kỳ bỗng nhiên hiểu ra, nhìn Tổng Kỳ Diễn chật vật, một bên không khỏi lo lắng còn có tức giận, người đàn ông này —

Nếu không phải là vừa rồi Doãn Lịch đem lon Coca đưa cho mình sau đó lại bị hắn lấy lại, vậy bây giờ toàn thân bị phun chính là Doãn Lịch!

"Tổng Kỳ Diễn anh—" Hàng lông mày đen của Cận Từ Kỳ hơi thu lại, ánh mắt cũng có chút không biết làm thế nào.

Tổng Kỳ Diễn hé ra gương mặt tuần tú u ám bị nước Coca văng vào, ném lon nước trong tay, không nói hai lời, xoay người rời đi, lại bị trang phục khổng lồ kia trên người vướng chân thiếu chút nữa ngã nhào.

Hắn tức tới giật dây kéo ở phía sau ra, còi hết trang phục chìm đại bàng ở mọi nơi, mặc chiếc áo sơ mi của mình đã dính nước Coca mà rời đi.

"Tổng Kỳ Diễn — "

Cận Từ Kỳ muốn đuổi theo, cánh tay lại bị Doãn Lịch bắt lấy, quay đầu lại là ánh mắt sâu hun hút của Doãn Lịch.

"Từ Kỳ, cảnh diễn vẫn chưa quay xong, em muốn cứ như vậy mà đi sao?"

Cận Từ Kỳ rút lại chân đã bước ra, nhìn về phía nhóm nhân viên vẫn còn bận rộn làm việc.

—— Đúng nha, cảnh diễn vẫn chưa quay xong.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Con Gái Tội Phạm Giết Người ! (1)

Editor: tamthuonglac

Khi Cận Từ Kỳ kéo thân thể mệt mỏi trở lại khu biệt thự thì đã gần chín giờ tối.

Biệt thự Cận gia cũng không như thường ngày đèn đuốc sáng trưng, ngược lại bên trong biệt thự bên cạnh của Tổng Kỳ Diễn thì sáng như ban ngày.

Cô lái xe vào ga-ra rồi đi ra ngoài, thấp thoáng nghe được tiếng nhạc mang phong cách Âu Mỹ truyền đến từ trong căn biệt thự kia.

Nhớ tới Tổng Kỳ Diễn từ phim trường lạng lẽ ra về, Cận Từ Kỳ liền thay đổi hướng của mũi chân.

Sau khi đỡ bỏ hàng rào ở giữa nhà Cận gia và Tổng gia, cô muốn đi qua bất quá cũng chỉ cách mười mấy thước.

Càng đến gần tiếng nhạc càng rõ ràng, Cận Từ Kỳ đứng ở trước cửa lớn lại do dự.

Cô đứng yên ở cửa rất lâu, nghe xong ba bốn bài hát truyền ra từ trong khe cửa mới ngáp ngừng giờ tay lên.

Ngón tay vẫn chưa chạm vào chuông cửa, cô lại do dự lần nữa.

Cô không biết nên mở lời nói như thế nào, cũng không biết sau lời mở đầu lại tiếp tục nói đến đề tài gì.

Rốt cuộc cuối cùng, cô vẫn là lựa chọn thả tay xuống, không ấn vang chuông cửa dù chỉ một lần.

Cô vừa mới xoay người chuẩn bị về nhà, cửa chính ở sau lưng lại bỗng nhiên mở ra.

"Sao ở cửa có người? Chị tới tìm ai à?" Xuất hiện ở cửa là một người con gái.

Cận Từ Kỳ quay đầu, cửa lớn được mở một nửa, cô nhìn thấy chính là một cô gái ngoại quốc tóc ngắn mặt mày căng tràn sáng rỡ.

Người con gái kia gọi cảm mê người mặc một bộ đồ mặc ở nhà cùng dép lê, trong tay cầm KTV micro chuyên dụng, trên mặt thoáng hiện lên kinh ngạc khi thấy Cận Từ Kỳ thì nhếch miệng cười khê: "Chị tìm người sao?"

Cận Từ Kỳ nhìn cô chăm chăm xem ra ước chừng một phút, lại thần nhiên dời mắt đi.

Cô đã nhận ra người con gái ngoại quốc này, là người lúc trước đứng cùng Tống Kỳ Diễn bên cạnh bể suối phun.

Ngay cả chính cô cũng không nghĩ đến, chỉ phải liếc mắt một cái thì nhận ra người đã gặp mặt một lần, dù chỉ nghiêng một bên mặt.

Thật sự là trí nhớ kinh người!

"Ah. Chị—" Người con gái chớp đôi mắt màu lam khói.

Cận Từ Kỳ khẽ mỉm cười: "Ha, tôi gõ nhầm cửa, thật ngại."

Nói xong, không đợi cô gái kia trả lời tiếp, lập tức kiên quyết xoay người đi xuống bậc thang.

Khi cô đi qua chỗ hàng rào, đi vào sân nhà thuộc Cận gia, đi qua hồ bơi sóng nước lăn tăn.

Chỉ có bản thân cô mới biết, bàn tay nắm chìa khóa xe có chút cứng đờ lạnh như băng.

Cửa chính Cận gia mở ra, dì Hồng lập tức tiến lên đón chào, nhận lấy chìa khóa xe và túi xách trong tay cô.

"Lão gia và phu nhân mang theo tiểu thiếu gia đi ra ngoài ăn cơm."

Cả biệt thự trong nháy mắt sáng trưng lên, Cận Từ Kỳ thay xong giày nhìn về phía dì Hồng: "Có nói đi đâu không?"

Dì Hồng lại lập tức áp ứng, ánh mắt cũng tránh né không dám nhìn Cận Từ Kỳ.

Trong lòng Cận Từ Kỳ đã rõ ràng, gạt đầu, đi thẳng đến phòng ăn.

Đúng là đã có ý chuẩn bị xong bữa ăn tối cho riêng một mình cô.

Theo thói quen ngồi xuống một cách duyên dáng, xếp khăn ăn lên trên đầu gối xong, Cận Từ Kỳ mới cầm lấy đũa ăn cơm.

Dì Hồng đứng ở một bên muốn nói lại thôi, chẳng qua nhìn Cận Từ Kỳ đang thong thả chậm rãi dùng cơm mà lo lắng.

Ngược lại Cận Từ Kỳ ngẩng đầu lên đánh vỡ trăm mặc trước: "Dì Hồng có lời gì cứ nói đi." Nói xong cô múc một muỗng tôm bóc vỏ.

"Tiểu thư, phu nhân không muốn làm cô khó xử mới không cho nói với cô." Dì Hồng giải thích.

Cận Từ Kỳ nuốt xuống một hớp canh, gạt đầu hiểu rõ: "Tôi biết."

"Xế chiều hôm nay vị kia bên Tống gia gọi điện thoại tới đây, bảo là muốn thực hiện hôn sự trước khi hết năm, hi vọng lão gia và phu nhân đi qua thương lượng một chuyến, vốn là phu nhân không muốn đi —"

Cận Từ Kỳ thoáng sùng sốt, lông mày khẽ nhíu xuống: "Gia trưởng của Tống gia mở miệng?"

Dì Hồng gạt đầu: "Bên kia bảo rằng phu nhân nói thế nào cũng là mẹ, không thể đối với việc con gái cưới gả mà thờ ơ."

Mặc dù có một số việc mọi người trong lòng đều biết rõ, nhưng ngoài mặt mãi mãi cố gắng giữ cảnh thái bình giả tạo.

Tống gia làm sao mà có thể tin sự thật Kiều Niệm Chiêu là con của Tô Ngưng Tuyết, kia bất quá là lời nói dối vụng về.

Ý cười ở trong mắt Cận Từ Kỳ có chút khinh thường, cô gấp lên một miếng ngó sen vừa định bỏ vào trong chén, tiếng gõ cửa vang lên không ngừng như lũ.

"Lúc này có ai đến a?" Dì Hồng muốn đi qua mở cửa.

Nhưng Cận Từ Kỳ kịp thời gọi bà lại: "Hắn là nhân viên chào hàng, đừng mở ra."

Dì Hồng đối với việc Cận Từ Kỳ độc đoán như vậy có chút hoài nghi, nhưng không thể làm trái ý của chủ nhân trong nhà.

Bà lo lắng thoáng nhìn cửa chính bị nện phải run run, đi cẩn thận mỗi bước vào phòng bếp bung món điểm tâm ngọt ra sau khi ăn xong.

Sau khi dì Hồng rời đi, Cận Từ Kỳ mới dừng lại động tác gấp thức ăn, gương mặt lạnh nhạt có chút ít da bị nứt nẻ.

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa đó từ nhẹ nhàng êm ái đến gấp gáp, cuối cùng tiếng đập cửa tưởng chừng như hận không thể đem cửa ra đập vỡ, ngồi lặng yên ở trên ghế vài phút, sau đó đứng dậy đi đến cửa lớn.

Đứng cách vị trí cánh cửa xa hơn một chút, dường như lo lắng gần quá sẽ bị sức lực đập cửa làm bị thương.

Cô không cần mở cửa để chứng thực, cũng biết giờ phút này đang ở ngoài cửa hành động bạo lực như thế chính là người nào.

Cho nên, cô chỉ nói một câu nói, cách lóp cửa lớn đã đóng chặt: "Tôi nghỉ ngơi." Chính là không muốn để hắn đi vào.

"Mở cửa!" Truyền đến giọng nói nóng nảy của người đàn ông.

Cận Tử Kỳ nghiêng người, không nhìn tới cánh cửa kia, nhấn mạnh lần nữa: "Tôi nghỉ ngơi."

"Cận Tử Kỳ, mở cửa!"

Đánh lên hai cái nặng nề như búa, dường như biểu đạt sự kiên định quyết tâm của mình với cô.

Hai con người cùng có tính khí bướng bỉnh đụng phải nhau, nếu như tính tình lại khó chịu mà nói, như vậy thường thường sẽ dùng phương pháp vũ lực để giải quyết vấn đề tận gốc!

Cận Tử Kỳ không chút nào để ý sự phẫn nộ của hắn, vòng hai cánh tay trước ngực đứng ở nơi đó, nhưng hết lần này tới lần khác không cho mở cửa.

"Tiểu thư— " Bưng tráng miệng ra ngoài về mặt đi Hồng bắt an nhìn lên cánh cửa.

Cận Tử Kỳ chẳng qua nhúu hàng lông mày đen xuống, bước đi thành thói trở vào trong phòng ăn rồi ngồi xuống, "Di Hồng lấy giúp tôi thêm canh súp đã hết." Nói xong đưa chén không cho đi Hồng.

Di Hồng thoáng nhìn qua cánh cửa vẫn còn bị gõ lại nhìn nhìn về mặt như không có chuyện gì xảy ra của Cận Tử Kỳ, như rơi vào trong sương mù, không biết ai kêu gọi ngoài kia.

Mới vừa rồi bà ở trong phòng bếp mơ hồ nghe được giọng nói ở ngoài cửa, dường như là Tổng tiên sinh nhà bên cạnh nha!

Nhưng mà, tại sao tiểu thư không chịu mở cửa, rõ ràng cũng đã đứng ở nơi đó rồi, chỉ cần duỗi tay ra thì được rồi.

Mang theo nghi vấn tràn đầy, di Hồng lại đi vào phòng bếp, khi trở ra thì thấy Cận Tử Kỳ đang đứng ở trước tủ kính trong phòng ăn.

"Buổi sáng vẫn không có thấy cái này." Cảm trong tay Cận Tử Kỳ chính là một chậu xương rồng.

Di Hồng đặt chén canh xuống giải thích: "Chiều hôm nay có khách hàng lui tới giao dịch với công ty đã đến nhà, cố ý tặng riêng cho lão gia, nói là đặc biệt mang đến từ Mexico."

Tiếng đập cửa bên ngoài biệt thự từ từ biến mất, sau đó bước chân cũng mờ ảo xa dần.

Cận Tử Kỳ dời tầm mắt của mình từ trên cây xương rồng ra, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt đã khôi phục yên tĩnh.

Nhẹ nhàng cười khẽ, thật ra thì không có gì hay để cười, bất quá là trong lòng nổi lên một ý nghĩ ngây thơ.

Cô cũng không nhận lấy chén canh di Hồng đưa lên, chỉ đang cầm chậu cây xương rồng dằn dò di Hồng một câu rồi lên lầu.

Di Hồng nhìn sang bóng hình duyên dáng của Cận Tử Kỳ, trong lòng càng hoang mang: hôm nay tiểu thư tựa hồ có chút không giống a!

Dưới vầng sáng nhu hoà của đèn tường, Cận Tử Kỳ ngồi ở bên giường, trong tay đang cầm cuốn《Giản * Ái》

Thế nhưng, ánh mắt của cô lại không tự chủ chốc chốc lại nhìn ra phía ban công đã đóng chặt, lùa trăng che phủ.

Cô cố gắng mà giả vờ như bình tĩnh và tự nhiên, nhưng không cách nào đè nén sự ghen tuông ở đáy lòng mình mỗi lúc càng phát ra rõ ràng.

Sự ghen tuông chỉ dành riêng với phụ nữ, xuất phát thái độ thù địch đối với một người phụ nữ khác.

"Aaa!" Ngoài ban công truyền đến một tiếng thét thảm thiết khiến cô nhanh chóng từ trên giường nhảy lên, đồng thời chạy ra ngoài ban công.

Một đôi tay xinh đẹp thuần thực đẩy hai cánh cửa ra, gió đêm thổi úp vào mặt, làn váy cô khẽ bay lất phất.

Chậu xương rồng đặt ven ban công không thấy bóng dáng, trong lòng Cận Tử Kỳ giật mình, cô cúi đầu nhìn xuống sân cỏ lâu một, bởi vì kinh sợ mà bụm miệng.

Tổng Kỳ Diễn đang trong tư thế chập vạt nằm ở trên bãi cỏ, tay trái nắm lấy cổ tay phải cắn răng chịu đựng.

Mà bên cạnh hắn rõ ràng là chậu cây xương rồng Mexico!

Bết bát hơn chính là, chẳng biết từ khi nào Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông đã trở về lại đứng ở sân cỏ bên cạnh, ngay giờ phút này không ai bảo ai mà cùng ngược đầu lên nhìn đến vị trí của cô!

"Áh—" Cận Tử Kỳ đứng ở trên ban công, tay chân luống cuống.

Trò đùa dai của cô dường như đã vượt quá đầu!

.....

Cận Từ Kỳ lẳng lặng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách quý ở bệnh viện.

Bác sĩ đang ở trong phòng bệnh gấp gài ra cho Tống Kỳ Diễn.

Thình thoảng cô cũng nghe được tiếng kháng nghị của Tống Kỳ Diễn bất mãn với bác sĩ ra tay nặng nhẹ truyền đến từ phòng bên cạnh.

Lúc ấy Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết cùng cô đi đến đây nhưng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô chưa kịp suy đoán họ đi đâu, một cô y tá chọt đẩy cửa vào, "Tiểu thư, vị tiên sinh kia gọi ngài đấy!" Nụ cười rất mập mờ.

Cận Từ Kỳ gật đầu trao lời cảm ơn với cô, cũng không mở miệng nói chuyện, thế nhưng luồng khí quý tộc đã trấn trụ cô y tá trẻ.

Cô y tá trẻ vội vàng khoát tay, ngượng ngùng cười: "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn!"

Loại khí chất này chính là như vậy. Tục ngữ nói ba đời mới có thể bồi dưỡng được một người quý tộc chân chính.

Trùng hợp Cận Từ Kỳ chính là đời thứ ba của Cận gia.

Cận Từ Kỳ khẽ giương môi cười cười, xoay người, đi đến phòng bệnh.

Nhìn sang bóng dáng xinh đẹp của cô lưu lại khiến y tá trẻ ngược lên một góc bốn mươi lăm độ nhìn ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Con Gái Tội Phạm Giết Người ! (2)

Editor: tamthuonglac

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, cô đã thấy Tống Kỳ Diễn ngồi dựa ở trên giường.

Đương nhiên cũng nhìn thấy bàn tay phải đã bị băng bó thành bàn tay gấu, cũng bởi vậy khiến cô nổi lên sự đau lòng.

Vừa rồi tại đến bệnh viện trước, nàng lại thấy được cái kia chạy ra biệt thự ngoại quốc nữ nhân.

Mới vừa rồi trước khi đến bệnh viện, cô đã thấy được cô gái ngoại quốc kia chạy ra ngoài biệt thự.

Nghe thấy cô ấy lo lắng vây quanh Tống Kỳ Diễn đang bị thương mà gọi anh trai, Cận Từ Kỳ biết là mình đã hiểu lầm một chuyện.

"Anh muốn ăn táo không?"

Cận Từ Kỳ ngồi trên ghế bên cạnh giường, vấy lụa trắng mỏng rơi rũ xuống đất, cô mở ra bàn tay trắng nõn xinh đẹp, là một quả táo đỏ au.

Cô ít khi sẽ chủ động dỗ dành người khác, ngoại trừ Cận Mỗ Mỗ, Tống Kỳ Diễn xem như là người thứ nhất, lại còn là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cho nên lời nói và việc làm của cô thấy thế nào cũng có vẻ ngây ngô lại cứng nhắc.

Tống Kỳ Diễn thoáng nhìn bàn tay phải của mình quấn đầy băng gạc, lại thoáng nhìn quả táo trong tay Cận Từ Kỳ, gợn dỗi hắt mặt hừ một tiếng, giả vờ không thấy Cận Từ Kỳ.

"Thực xin lỗi." Đây là câu nói thứ hai của cô.

Mặc dù không rõ lắm vì sao mình phải xin lỗi, có lẽ chỉ bởi vì ngoại trừ những lời này ra, không biết giữa bọn họ còn có cái gì để nói.

Tống Kỳ Diễn quay đầu lại nhìn cô, môi mỏng kéo căng, giọng điệu hỏi quái dị: "Em và Doãn Lịch quan hệ rất tốt?"

"Ừ, cùng nhau lớn lên." Cận Từ Kỳ gật đầu giải thích.

Hắn ha ha cười lên hai tiếng, có phần vút cao: "Thanh mai trúc mã?"

Cận Từ Kỳ lại thành thật gật đầu: "Đúng." Nói xong cũng thấy được sắc mặt Tống Kỳ Diễn đột nhiên xanh mét.

Cô vô cùng kinh ngạc khi mặt hắn biến sắc với tốc độ cực nhanh, lại tự xem xét chính mình, cảm thấy cô chỉ nói một chữ mà thôi.

Tống Kỳ Diễn trừng mắt Cận Từ Kỳ: "Tại sao em không hỏi tay của tôi có đau hay không?"

"Hả?" Cận Từ Kỳ có chút hoang mang, nhưng rất nhanh lập tức phối hợp hỏi: "Tay của anh có đau hay không?"

Giọng nói đã hình thành thì không thay đổi, thuộc về thiên kim tiểu thư của Cận gia, nhưng chỉ là phát sinh với cảm xúc của một người đàn ông.

Mặt của hắn tức thì biến thành màu đen: "Tại sao tôi phải nói cho em biết!" Lý do đúng là cố tình gây sự.

Nói xong nằm vật xuống giường biên độ của động tác cũng mạnh hơn, hơn nữa còn lập tức dùng chân bao trùm lấy chính mình, giống như con sâu lông co lại nửa vòng, đem cái ốt để lại cho cô.

Cận Tử Kỳ mắt trông thấy toàn bộ quá trình tính tình trẻ con của một người đàn ông, trước sau cũng ôm lấy thái độ khoan dung.

Nếu như đổi thành trước kia, gặp phải đối xử lạnh nhạt và làm khó làm dễ như vậy, cô sẽ không chút do dự mà đứng dậy bước đi.

Nhưng khi người kia đổi thành người đàn ông trước mắt này, cô phát hiện mình không đành lòng để cho hắn đơn độc một mình.

Cô nhẹ nhàng đẩy ghế ra, mới vừa đứng lên, con sâu lông trên giường lập tức quay đầu qua: "Em cứ như vậy mà đi sao?"

Chân mày của người đàn ông hết sức nhíu chặt, sắc mặt càng thêm đen, đen đến giống như rừng núi ban đêm.

Cận Tử Kỳ kiên nhẫn giải thích: "Tôi đi hỏi bác sĩ tình hình của anh một chút, lập tức sẽ trở lại."

Đêm tối trong nháy mắt biến hoá thành ban ngày, Tống Kỳ Diễn nhướng mày liếc nhìn Cận Tử Kỳ, lên tiếng như kiểu ban ơn: "Anh muốn ăn cam."

"Được." Cô sáng khoái đáp ứng, sau đó đi ra ngoài.

Cận Tử Kỳ mới vừa khép lại cửa phòng bệnh, thì nhận được điện thoại của Tô Ngưng Tuyết.

Khi cô mở cửa phòng khách quý ra, thì nhìn thấy người trong phòng bỗng có chút hiểu được lý do mẹ gọi cô tới.

Muốn rời khỏi cũng đã không còn kịp nữa, bởi vì Tống Chi Nhậm đã gọi cô trước: "Tử Kỳ cũng ở đây sao?"

Cận Tử Kỳ đối với Tống Chi Nhậm đã lớn tuổi lễ phép khom người một độ cong mười lăm độ: "Xin chào Tống lão."

Tống Chi Nhậm mỉm cười gật đầu, ngược lại nhìn Cận Chiêu Đông ngồi đối diện với ông: "Người cần phải đến cũng đến không sai biệt lắm, có chuyện gì Chiêu Đông anh cứ nói đi."

Tống Chi Nhậm mới vừa nói xong, ngồi ở bên cạnh ông Tống Nhiệm Cầm đã cướp lời chen vào nói: "Hơn nửa đêm đã kêu gọi người khác, còn là tới cái chỗ bệnh viện này, không phải cố tình tìm xui xẻo sao?"

"Mẹ!" Tô Hành Phong lên tiếng quát khê khác chế, muốn ngăn cản mẹ mình để tránh khỏi nói ra lời khó nghe hơn.

Tống Nhiệm Cầm chẳng những không ngừng ngược lại càng mất hứng mà la ầm lên: "Ta nói sai sao? Lúc này đã mấy giờ rồi, còn để cho người ta ngủ hay không, nhất là cha, một đồng tuổi còn phải bị hành hạ như thế."

Nói xong, vẫn không quên nghiêng mắt liếc nhìn Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết bày tỏ con giận của mình.

Cận Tử Kỳ lúc này mới phát hiện Tống Nhiệm Cầm bên dưới chiếc áo khoác lông chồn đúng là một bộ váy ngủ dệt bằng vải bông, một cái đầu tóc quần rối tung, khuôn mặt không bôi phấn trang điểm hẳn lên dấu vết do năm tháng đã qua.

Giống như là bị đào lên từ trên giường bởi một cuộc điện thoại.

Chẳng qua đem phần bất mãn này mà biểu lộ ở trên mặt, duy nhất chỉ có một người là Tống Nhiệm Cầm!

Cận Tử Kỳ tự nhiên cũng không xem nhẹ nhân vật số một gọi là Kiều Niệm Chiêu, từ khi cô vào đến giờ, đã nhìn thấy bóng dáng Kiều Niệm Chiêu không ngừng bận rộn.

Chốc lát thì pha trà cho Tống Chi Nhậm, chốc lát lại đi điều chỉnh máy điều hòa nhiệt độ, thỉnh thoảng còn phải chú ý cái túi phát tiết cảm xúc của Tống Nhiệm Cầm, quả thực không phải người bình thường là có thể làm được.

Kiều Niệm Chiêu đem một ly trà ngon mới vừa ngâm đặt nhẹ trước mặt Tống Nhiệm Cầm "Mẹ, ngài cẩn thận một chút kéo phòng!"

"Đây là trà gì vậy hả? Mười mấy đồng một cân, cô cũng dám ngâm cho chúng tôi uống?"

Cả phòng khách quý đều là tiếng gầm thét bất mãn của Tống Nhiệm Cầm, vì ghét bỏ mà một tay vung cái ly ra, nhưng không may bị nước sôi bắn tung toé vẩy lên mu bàn tay, lại kêu la trời ơi đất hỡi.

"Mẹ, mẹ có sao không, mau cầm giấy lau một chút!" Kiều Niệm Chiêu ân cần muốn giúp bà lau mu bàn tay đã ửng đỏ.

Tống Nhiệm Cầm lại tức tối mà đẩy cô ra: "Cô hầu hạ mẹ chồng như vậy à? Hiện tại cũng muốn bùng chết ta, vậy về sau gả vào thì sao đây?!"

Kiều Niệm Chiêu cầm khăn giấy luống cuống đứng ở một bên, Tô Hành Phong kéo cô ra phía sau mình, cau mày đối với mẹ mình điều ngoa khó hầu mà lên tiếng: "Mẹ người có thể bớt tranh cãi một chút hay không?"

Tống Nhiệm Cầm thấy con trai mình nhu thuận khôn khéo thế nhưng đối với mình chống đối, khó có thể tin: "Ta ở trước mặt cha và thông gia dạy dỗ con

dâu là sai sao? Anh bây giờ là đã mọc cánh cứng cáp, ghét bỏ kẻ làm mẹ ta đây rồi?"

Tô Hành Phong bởi vì Tổng Nhiệm Cảm cần quấy mà không bình tĩnh, trong phút chốc đối diện ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của Cận Tử Kỳ, thân hình ngẩn ra, nhưng rất nhanh lập tức dời đi tầm mắt.

"A Cảm, ông bà thông gia đều ngồi ở đây, có chuyện gì về nhà nói!" Tổng Chi Nhậm hiển nhiên cũng không chịu nổi con gái mình ngang ngược.

Tổng Nhiệm Cảm lại xem thường: "Cha, cũng chẳng có gì mà ngài lồng lên quá, ông bà thông gia nếu đề ý đã sớm lên tiếng!"

Cận Chiêu Đông khi thấy Kiều Niệm Chiêu bị chỉ vào mũi chửi rửa sắc mặt lập tức u ám, lúc đấy nghe Tổng Nhiệm Cảm mà không nói được một lời, tức giận đến mức muốn phun ra máu.

Ông vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Tô Ngưng Tuyết ở bên cạnh đè tay của ông lại, ánh mắt ngăn chặn ông lên tiếng, nhưng thật ra chính bà nhìn sang Tổng Nhiệm Cảm cười nhạt mà nói: "Tự nhiên không ngại."

Tổng Nhiệm Cảm khẽ cười nhạt, đặc ý nhếch lên hàng lông mày cơ bản không tồn tại sau khi đã tẩy trang, đang muốn nói thêm vài câu, nhưng Tô Ngưng Tuyết so với bà nhanh hơn một bước: "Nghe phu nhân đây miệng phát âm tiếng phổ thông giọng địa phương, cũng không khó chịu lắm."

Lời vừa nói ra, Tổng Nhiệm Cảm cuối cùng cười không nổi, khuôn mặt lập tức đỏ lên, thẹn quá hoá giận mà nói một chữ "Bà" thì lập tức ngậm miệng, không dám nói tiếp nữa.

Sống cuộc sống sung túc Tổng Nhiệm Cảm trở thành phu nhân giàu có, đời này kiêng kỵ nhất chính là việc bà mở miệng nói tiếng phổ thông, dù đã luyện thể nào cũng khó mà đổi giọng địa phương rất nặng của quê cha đất tổ.

Chỉ cần bà vừa mở miệng nói chuyện sẽ bại lộ nguyên hình, không che dấu được thực tế chuyện bà từng sinh sống mười mấy năm trong núi.

Đây cũng là nguyên nhân những danh viện phu nhân chân chính và bà không trở thành bạn bè thân thiết.

Không có người quý tộc nào tổ chức thượng thừa được tu dưỡng nguyên ý giao thiệp tiếp xúc với một nhà giàu mới nổi là người quê mùa.

Khoảnh khắc ấy bị Tô Ngưng Tuyết không mẫn không lạt đập đau ở chân, Tổng Nhiệm Cảm gấp đến độ giậm chân.

Bà muốn xù lông lại phát hiện tiếng phổ thông giọng địa phương quê cha đất tổ rất nặng giống như một chậu nước lạnh tạt vào bộ lông của bà!

Tô Ngưng Tuyết lại hoàn toàn không ngờ lời của mình khiến cho mặt mũi Tổng Nhiệm Cảm có bao nhiêu khó chịu, chuyển con ngươi mắt nhìn qua Tổng Chi Nhậm trước tiên cung kính khiêm tốn mà gật đầu sau đó mới mở miệng: "Mặc dù biết thể thế này mà mời Tổng lão tới bệnh viện thật mất thể thống, nhưng tôi tự nhận là có một số việc có lẽ cần nói rõ ràng ngay tại chỗ này thì tốt hơn."

Cận Tử Kỳ nghe thấy Tô Ngưng Tuyết nói ra những lời này với sắc mặt bình tĩnh, thì thần sắc căng thẳng: "Mẹ!"

Nhưng Tô Ngưng Tuyết ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không, cũng không bận tâm Cận Chiêu Đông ở sau lưng trộm nín góc áo của mình, không e dè đi thẳng vào vấn đề: "Công tử của Tổng lão ở trong bệnh viện này."

Trong nháy mắt, cả phòng khách quý bị một loại không khí căng thẳng quý dị bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Con Gái Tội Phạm Giết Người ! (3)

Editor: tamthuonglac

Sau khi im lặng một lúc thật lâu, Tổng Chi Nhậm chống quai trượng nhìn thẳng vào mắt Tô Ngưng Tuyết: "Có phải khuyển tử đã gây phiền phức lớn gì đó cho Cận gia hay không?"

Tổng Chi Nhậm đắm mình lẫn lộn ở thương trường mấy chục năm, sao lại có thể không nghe ra ý ở ngoài lời của Tô Ngưng Tuyết, thấy Tô Ngưng Tuyết không muốn quanh co vòng vèo, chính mình cũng đơn giản gọn gàng dứt khoát.

Nghĩ đến Tổng Kỳ Diễn, hàng lông mày hoa râm của Tổng Chi Nhậm nhíu nháu, trong lòng hẳn là đang có con thịnh nộ, ngoại trừ đứng đầu cái tên mang họ Tổng, tiểu tử kia thật sự không hề có một chút nào xem mình là người của Tổng gia!

Đại viện của Tổng gia tốt đẹp vứt bỏ không ở, cứ một mực khẳng định muốn ở biệt thự riêng, còn hết lần này tới lần khác là ——

Là——

Đáy mắt Tổng Chi Nhậm chợt lóe lên kinh ngạc.

Cố gắng nhớ tới câu nói của Tống Kỳ Diễn lúc sáng trước khi rời khỏi phòng họp.

—Để cho người phụ nữ kia trở thành của tôi.

Người phụ nữ kia—

Tống Chi Nhậm nhủ mảy nhìn sang Cận Tử Kỳ vẫn đứng bên cạnh cửa.

Đã từng có thể được đặt vào trong mắt ông cũng là nha đầu Cận gia này, chẳng lẽ—

"Mặc dù ở thành phố này thế lực của Cận gia không sánh bằng Tống gia, nhưng cũng không phải quả hồng mềm mại cho người khác vo tròn bóp nghiền, đối với chuyện lệnh công tử nửa đêm canh ba leo vào phòng của Tiểu Kỳ, tôi hi vọng Tống lão hôm nay có thể cho một cái công đạo."

Lời nói của Tô Ngưng Tuyết không kiêu ngạo không siểm nịnh đã chứng thực suy đoán của Tống Chi Nhậm, thế nhưng, cũng không phải là chuyện tốt!

Việc ông yêu mến nha đầu của Cận gia bất quá cũng là chuyện quá khứ.

Địa vị danh vọng của Tống gia giờ phút này làm sao có thể cho phép người nắm quyền tương lai cưới một người phụ nữ đã có con.

Hắn là dưới vụ việc tai tiếng đã có con cái như thế này, một khi lộ ra chính là tai họa ngập đầu!

Ông tuyệt đối sẽ không lấy tương lai của Tống gia mà đùa bỡn!

Sắc mặt của những người khác cũng không được khá lắm, nhất là Tống Nhiễm Cầm ngũ quan gần như muốn vặn vẹo, không giữ được bình tĩnh mà kêu lên: "Bà có ý gì? Con tôi muốn kết hôn, bà cũng muốn đem con gái bà nhét vào Tống gia?"

Cận Chiêu Đông chỉ vì lời lẽ của Tống Nhiễm Cầm khiến sắc mặt tái xanh: "Xin phu nhân hãy chú ý lời nói cho đúng mực, cái gì gọi là nhét? Người thừa kế Cận gia của tôi còn không đến mức phải hạ mình mang đến cửa!"

Mấy chữ "Người thừa kế Cận gia" nói lên thật có khí phách, kèm theo là âm thanh của nắp ly gốm sứ rơi ở trên bàn trà vang lên, Kiều Niệm Chiêu cúi đầu xuống che giấu ánh mắt bị thương, chân tay lung túng tiếp tục pha trà.

Tống Nhiễm Cầm lại mượn cơ hội phản bác Cận Chiêu Đông: "Người thừa kế Cận gia? Hai đứa con gái Cận gia của ông, ngược lại ông nặng bên này nhẹ bên kia, đứa lớn thì giữ lại lo tang cho mình, đứa nhỏ thì giống như hàng hóa âm thầm đưa cho Tống gia chúng tôi!"

"Mẹ!"

"A Cầm!"

Tô Hành Phong và Tống Chi Nhậm đồng thời quát lớn bảo Tống Nhiễm Cầm ngưng lại, đáng tiếc Tống Nhiễm Cầm không thềm để ý tới, xem ra cũng là đã bị ép nóng nảy muốn nhảy tường: "Tôi nói sai sao? Từng bước từng bước, đều mơ ước gia sản của Tống gia đây mà!"

Cận Chiêu Đông bị tức phải thiếu chút nữa vỗ bàn, Tô Ngưng Tuyết mặc dù định lực hơn người, cũng khó tránh khỏi nắm chặt quả đấm.

"Phu nhân thật ra cũng đã nói sai điểm này rồi."

Lúc này không ai ngờ tới Cận Tử Kỳ vẫn luôn lặng im đứng ở trong góc lại lên tiếng.

"Mọi thứ của Tống gia có thể đối với phu nhân mà nói bà coi như tánh mạng, nhưng bởi vì tôi không phải là phu nhân, cho nên vẫn không đến mức coi tiền tài như mạng, hơn nữa còn là Tống gia. Thật ra thì tôi ——"

Chẳng qua là lời của nửa câu sau Cận Tử Kỳ cũng không có cơ hội mở miệng.

Bởi vì cánh cửa ở phía sau lưng cô đột nhiên bị người từ bên ngoài kéo ra, truyền đến một giọng nam trầm thấp cướp đi lời nói của cô: "Thật ra chúng tôi vẫn luôn không biết nên nói chuyện này với mọi người như thế nào."

Không đợi Cận Tử Kỳ quay đầu lại, một cánh tay cường tráng đã quấn lên bờ eo của cô, Tống Kỳ Diễn cứ như vậy bất thình lình xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Khóe miệng của hắn chứa đựng ý cười, thần nhiên tiếp nhận các loại quan sát đánh giá, âm lượng nói chuyện được khống chế vừa đúng, không vội vàng không nóng nảy, không nhẹ không vang, nhưng đủ cho tất cả mọi người trong phòng nghe được.

"Vốn là muốn cho mọi người một dịp thích hợp, nhưng một ngàn bốn trăm sáu mươi mốt ngày có phải quá dài hay không?"

Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông đặc biệt hiếu kỳ, lại khó có được dịp ăn ý cùng nhau hỏi: "Có ý gì?"

Thậm chí ngay cả Cận Tử Kỳ là người trong cuộc cũng mờ mịt không hiểu quay đầu nhìn Tống Kỳ Diễn, nhưng hắn thủy chung cũng không cho cô bất kỳ cơ hội nào có thể mở miệng nói chuyện lần nữa.

"Cũng không thể để cho Tiểu Kỳ vốn là kết hôn với Hành Phong quay người lại cùng tôi kết hôn sao? Dù sao chúng tôi cũng phải cho mọi người một không gian hoà hoãn, chấp nhận tình yêu của chúng tôi dù có khả năng không được chúc phúc."

Tống Kỳ Diễn nói xong như mây trôi nước chảy, nhưng trong lòng người nghe lại là gió nổi mây phun, khó có thể bình tĩnh.

Phòng khách quý hoàn toàn yên tĩnh, Tống Kỳ Diễn chợt nhíu mày, xem ra hiệu quả hẳn là rất chấn động sao.

"Tống Kỳ Diễn..." Cận Tử Kỳ cảm thấy mình nên nói gì đó, khi cô nghe thấy tin tức bất ngờ ngoài dự liệu của hẳn.

Tống Kỳ Diễn lại cầm lấy bàn tay trái của cô: "Cận Tử Kỳ, còn nhớ rõ lời của anh đã nói trong bể bơi không?"

Hắn như một vị vương giả từ trên cao nhìn xuống mà quan sát cô, trong tròng mắt đen sâu thăm xẹt qua từng tia một ánh sáng ôn nhu ấm áp.

"Các người dự định kết hôn?"

Người thứ nhất đưa ra nghi vấn chính là Tô Hành Phong, đầu lông mày anh ta nhíu chặt nhìn thẳng hai người đang đứng ôm nhau!

Tống Kỳ Diễn tiến lên đón nhận ánh mắt bén nhọn không che giấu của anh ta, gật đầu cười nhạt: "Chúng tôi sắp kết hôn."

Không phải là dự định, là sắp, cho nên, cũng không cần bất kỳ sự đồng ý của người nào!

Tống Chi Nhậm nện quai trọng lên trên mặt đá cẩm thạch, lớn tiếng giáo huấn: "Nói lời vô liêm sỉ gì thế? Còn không buông Tử Kỳ ra, ngay trước mặt trưởng bối còn ra bộ đáng gì nữa!"

Lúc Tống Chi Nhậm nói ra những lời này sắc mặt đã rất khó coi, dĩ nhiên còn có người lại càng khó coi hơn.

"Cha người nhìn xem, con nói không sai chứ, đây chính là con sói đầu trắng nham hiểm! Không những đối với Tống gia mình nhìn chằm chằm như hổ đói, còn muốn kết hợp người ngoài đến hại chúng ta kia!"

"Con cũng yên tĩnh một chút cho ta, có phải muốn chọc giận cho ta chết mới vui hay không?!"

Lần này Tống Nhiễm Cẩm dưới sự uy nghiêm của Tống Chi Nhậm rốt cục ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng đôi mắt thì mang hận ý trừng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn và Cận Tử Kỳ, một bộ dạng thù sâu như biển.

Tống Chi Nhậm nhìn sang Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết ở đối diện, lúc này có thể ngăn cản chỉ có cha mẹ của Cận Tử Kỳ.

"Chiêu Đông, Ngưng Tuyết, ngược lại là khuyên từ quá đáng rồi, ngày khác tôi nhất định đích thân mang nó đến chịu đòn nhận tội, quả thật mạo phạm Tử Kỳ như thế, thật sự là khiến cho tôi dãi mặt!"

Lời nói của Tống Chi Nhậm thật tốt đẹp, nhưng Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết đều là người thông minh, sao lại không nghe ra được Tống Chi Nhậm không muốn Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn ở chung một chỗ?

Đối với Tống gia mà nói là Cận Tử Kỳ của họ với cao, trong mắt vợ chồng họ, làm sao bằng lòng đem con gái gả vào đám rông hoang hổ như Tống gia dễ chịu khổ?

Cận Chiêu Đông ngay sau đó lập tức khéo léo nhận lấy lời rồi chuyển hướng đề tài: "Tống lão, tôi nay mạo muội mời mọi người đến là chúng tôi thất lễ, thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng không tiện giữ mọi người lại."

Cái kết quả này là Tống Chi Nhậm muốn, gật đầu hải lòng, dưới sự dúi dờ của Tống Nhiễm Cẩm chống quai trọng đứng dậy, lại bị Tô Ngưng Tuyết ngăn trở: "Về phía tôi chuyện vừa mới đề cập tôi vẫn hi vọng Tống lão có thể cho một câu trả hợp lý."

Chuyện vừa rồi đề cập dĩ nhiên là chỉ việc Tống Kỳ Diễn bỏ vào khuê phòng của Cận Tử Kỳ!

Tống Chi Nhậm thật vất vả xoay chuyển tâm tình u ám lại lần nữa âm trầm.

Tô Ngưng Tuyết không muốn vì vậy mà im hơi lặng tiếng: "Lệnh công tử từ từ trên lầu rót xuống tiếng động không nhỏ, lúc ấy thì có vài hộ hàng xóm bởi vì tò mò mà ghé đầu nhìn quanh, Tống lão cũng nên biết sống ở nơi đó đều là những người nào, sợ rằng không cần ngày mai, tối nay, chuyện này cũng sẽ bị truyền khắp cả vòng."

Đến lúc đó, cho dù có mười cái miệng cũng nói không rõ quan hệ Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn!

"Xem ra lời của tôi nói có lẽ mọi người không có coi ra gì." Giọng nói của Tống Kỳ Diễn than nhẹ cất ngang Tô Ngưng Tuyết.

Tô Ngưng Tuyết nhìn về phía Cận Tử Kỳ vẫn còn dính bên cạnh Tống Kỳ Diễn, ánh mắt có chút tức giận, cái thằng tiểu tử thói làm nhơ nhuốc thanh danh con gái nhà mình!

Nhưng Tống Kỳ Diễn đối lại chỉ cười khê, dư quang khóe mắt lần lượt lướt nhìn mọi người: "Tôi chẳng qua chỉ là thông báo tin tức này cho các người, về phần quyết định, vẫn là không làm phiền đến các người."

"Lời nói vô liêm sỉ gì thế? Tôi là cha của anh, vẫn không thể ra quyết định thay anh sao?"

Tống Kỳ Diễn thấy Tống Chi Nhậm tức giận, khê bỉu môi: "Cái quyết định này vào bốn năm trước tôi cũng đã làm ra, lúc đó, ông vẫn còn chưa là cha của tôi."

"Mày—" cái thằng con ngỗ nghịch!

Chỉ có điều mấy chữ cuối cùng Tống Chi Nhậm không mắng ra miệng, đã hỏn hển không thở được, thẳng tắp ngã ra phía sau.

"Cha!"

"Ông ngoại!"

"Tổng lão!"

"Mau gọi bác sĩ! Nhanh đi gọi bác sĩ đến a!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Con Gái Tội Phạm Giết Người (4)

Editor: tamthuonglac

Phòng khách quý trong phút chốc trở nên bận rộn thành một đoàn, trên hành lang tiếng bước chân lui tới rối loạn vội vã.

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn lạnh lùng nhìn Tống Chi Nhậm bị mình làm cho tức giận đến mất đi ý thức ngã ở trên ghế sofa, về mặt hồ hững, mặc cho Tống Nhiễm Cầm cùng nhóm y bác sĩ và nhân viên chăm sóc ra ra vào vào.

Cận Từ Kỳ cũng không tham gia vào cuộc hỗn loạn này, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn quá trình cấp cứu.

Từ mức độ nào đó mà nói, người được bồi dưỡng làm người thừa kế của gia tộc như cô, bình thường máu ở trong cơ thể đều là máu lạnh, thậm chí ngay cả nước mắt so với kim cương cũng thật sự hiếm hoi.

Sau khi Tống Chi Nhậm được cấp cứu lại xác định không có đáng ngại, cả một phòng người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vậy mà Tống Kỳ Diễn cũng không dự định để cho mọi người khỏe khoắn mà buông lỏng một chút, hần đi tới trước mặt Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông: "Mặc dù biết kết quả cuối cùng là giống nhau, nhưng vẫn hi vọng mọi người có thể cam tâm tình nguyện giao con gái cho tôi."

Trong lòng đã có dự tính trước như thế Tống Kỳ Diễn lộ ra khí thế bức người, hần nói xong không đợi câu trả lời của vợ chồng Cận Chiêu Đông đã đi ra cửa, khi lướt qua Cận Từ Kỳ mới dừng lại trong chốc lát.

"Nếu như quãng đời còn lại của em nhất định muốn thân bất do kỷ, tại sao không cho tôi một cơ hội?"

.....

Nếu như quãng đời còn lại của em nhất định muốn thân bất do kỷ, tại sao không cho tôi một cơ hội?

Kể từ sau ngày đó, những lời này bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở trong đầu của cô.

Có đôi khi là lúc đang dùng cơm, có đôi khi là lúc lái xe, cũng có thời điểm xuất hiện ở trong mơ.

Chẳng qua là nửa đêm tỉnh giấc từ trong mộng, mới phát hiện bất quá là một giấc mơ. Cũng không có người đàn ông lại leo vào ban công của cô nữa.

Rõ ràng có thể ngủ thẳng một giấc tới sáng, cô lại bắt đầu mất ngủ, cô phát hiện Tống Kỳ Diễn từ hôm đó sau khi rời đi đã không xuất hiện ở biệt thự.

Mãi cho đến một ngày, cô dắt tay Cận Mỗ Mỗ đưa nó đi học, nó vẫn đứng ở bên cạnh hàng rào, dùng giày da đầu hồ cọ cọ xuống mặt đất, áp ứng cả buổi mới hỏi cô: "Tại sao không thấy thực thủ nhà bên cạnh thế?"

Cận Từ Kỳ nhìn về phía cánh cửa lớn đóng chặt, sờ sờ đầu Mỗ Mỗ: "Chắc là có việc gì."

"Vậy khi nào thì trở lại? Thực thủ còn phải ấp trứng chim nhỏ cho con mà!"

Đối diện với ánh mắt tha thiết của Cận Mỗ Mỗ, Cận Từ Kỳ rũ thấp mi mắt, giọng nói nhẹ nhàng: "Cũng nhanh sẽ trở lại thôi."

Chuyện mà ngay cả bản thân cô cũng không xác định được, làm sao đưa ra cho con trẻ câu trả lời khẳng định chắc chắn?

Cận Mỗ Mỗ dĩ nhiên bất nấn với câu trả lời của Cận Từ Kỳ, cơ thể béo tròn giãy dụa kháng nghị: "Kỳ Kỳ đi gọi thực thủ về đây đi!"

"Thực thủ có công việc của mình nha, Mỗ Mỗ không thể không nói đạo lý."

"Không được không được!" Cận Mỗ Mỗ hiếm khi cố chấp giận cá chém thớt như vậy, giậm chân một cái lớn tiếng nói: "Kỳ Kỳ không giúp Mỗ Mỗ tìm thực thủ, Mỗ Mỗ sẽ đem chuyện thực thủ buổi tối bỏ vào phòng ngủ của Kỳ Kỳ nói cho Trương gia gia!"

Trương gia gia trong miệng Cận Mỗ Mỗ cũng ở trong khu biệt thự, là chủ tịch toà soạn báo nổi tiếng trong thành phố này.

Dường như lời Cận Mỗ Mỗ mới vừa ra khỏi miệng, Cận Từ Kỳ đã bịt kín cái miệng nhỏ nhắn của nó, thận trọng nhìn khắp nơi một chút, xác định không

có ai mới buông Cận Mỗ Mỗ ra: "Người nào nói cho con biết chuyện này?"

Cận Mỗ Mỗ phồng lên khuôn mặt nhỏ nhắn không lên tiếng âm ừ, về mặt Cận Từ Kỳ nghiêm túc: "Nói hay không?" Một tay vỗ vào cái mông nhỏ.

Hai bàn tay mũm mĩm của Mỗ Mỗ ôm lấy mông của mình, miệng nghẹn ngào tủi thân: "Nhìn thấy lúc đi vệ sinh."

"Thấy cái gì?" Cận Từ Kỳ lúc này gấp rút muốn biết câu trả lời.

"Nhìn thấy thực thừ leo qua từ ngoài cửa sổ của Mỗ Mỗ, sau đó bò vào trong ban công của Kỳ Kỳ."

Cận Từ Kỳ cảm thấy đầu của mình sưng đau một trận, làm sao cũng không nghĩ ra người không nên cho biết nhất đã sớm biết chân tướng, còn lấy cái này tới uy hiếp mình!

"Vậy Kỳ Kỳ còn giúp Mỗ Mỗ tìm thực thừ không?" Mỗ Mỗ yếu ớt không quên biểu đạt đề nghị của mình một chút.

Cận Từ Kỳ thở ra một hơi, ngồi xổm người xuống vịn lấy bả vai nhỏ bé của nó, trịnh trọng dặn dò: "Vậy con phải đáp ứng Kỳ Kỳ, không thể đem chuyện này nói cho những người khác."

Cận Mỗ Mỗ gật đầu thật mạnh, toét miệng cười khanh khách: "Vậy Kỳ Kỳ đi tìm thực thừ đi!"

.....

Sắp tới quay bộ phim《 Mất Mù 》，theo thường lệ phải mở một cuộc họp cho nhân viên công tác, là người sản xuất phim Cận Từ Kỳ cũng đã ở trong hàng ngũ tham dự cuộc họp.

"Chị Từ Kỳ, chị ở đây đang chờ điện thoại sao?" Tiêu Tiêu ngồi ở bên cạnh Cận Từ Kỳ đột nhiên dựa sát vào khẽ nói.

Cận Từ Kỳ nhìn cô một cái, lại nhìn sang điện thoại di động của mình cho tới trưa cũng không rời khỏi thân, ánh mắt có chút tránh né: "Không có, chỉ là đã quên đeo đồng hồ, cho nên mang theo nó xem thời gian."

Cô không muốn nói cho Tiêu Tiêu thật ra mình vẫn đang do dự có muốn gọi điện thoại cho Tống Kỳ Diễn hay không.

Mặc dù cô đáp ứng Cận Mỗ Mỗ phải đi tìm Tống Kỳ Diễn, nhưng cũng không muốn đến nằm vùng dưới lầu của Tống thị để bắt người.

Tiêu Tiêu hiểu được "A" lên một tiếng, tiếp tục bắt quái nói: "Nghe nói nữ chính mới được chọn hai ngày trước đây và Kiều Niệm Chiêu đều đi tham gia một buổi lễ long trọng, kết quả ở trên thảm đỏ, Kiều Niệm Chiêu không cẩn thận đã giẫm lên mép váy lễ phục dạ hội của vị kia."

Nói đến trang đầu tờ báo giải trí hai ngày trước, hai mắt Tiêu Tiêu sáng lên: "Tiết lộ toàn bộ rõ ràng trăm phần trăm a! Nghe nói vị kia giận đến xanh mặt, bắt quá bởi vì Kiều Niệm Chiêu không ngừng nhận lỗi nên không phát câu ngay tại chỗ."

Nghệ sĩ trong giới giải trí người tranh ta đấu cũng không phải một hai ngày, Kiều Niệm Chiêu hành động như vậy cũng không đáng ngạc nhiên.

Hôm nay tôi giẫm lên cô ngày mai cô giẫm lên tôi, đối mặt với ống kính vẫn còn muốn giả vờ làm ra một bộ dạng chị em phụ nữ ngọt ngào thân thiết.

Thật ra trong lòng đã sớm muốn đem đôi phương xóc lên tát mười mấy cái tát tai không thương tiếc.

"Đúng rồi, chuyện Kiều Niệm Chiêu kết hôn với Tô tổng là thật sao?"

Làm "Chị gái" của Kiều Niệm Chiêu, quả thực không ai có thể so với Cận Từ Kỳ rõ ràng hơn tình hình bên trong rồi.

Cận Từ Kỳ liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái, đem tài liệu hội nghị đẩy tới trước mặt cô: "Nghe đạo diễn bố trí công việc như thế nào cho tốt đi, đừng đến lúc đó nghe không hiểu hỏi lại tôi."

Tiêu Tiêu thất vọng ai oán than thở một tiếng: "Cũng biết chị Từ Kỳ sẽ không nói cho em biết, may mà em còn..."

Không đợi Tiêu Tiêu nói xong, tiếng nện cửa "Bang bang" xen lẫn tiếng người từ ngoài cửa truyền đến hỗn tạp, nhất thời phá vỡ sự yên lặng của cả buổi họp.

"Để cho tôi đi vào! Tôi muốn tìm Cận Từ Kỳ!"

"Thật ngại, Kiều tiểu thư, bên trong đang họp, không tiện quấy rầy!"

Trên một nửa trong suốt của tấm thủy tinh mờ, phản chiếu vài bóng dáng dây dưa cùng một chỗ, mặc dù hiệu quả cách âm của tường và cửa rất tốt, vẫn có thể loáng thoáng nghe được tranh chấp bên ngoài.

Nhất là ba chữ "Cận Từ Kỳ", đặc biệt rõ ràng chói tai.

Hầu như tất cả mọi người tham gia hội nghị không hẹn mà cùng mà nhìn về phía Cận Từ Kỳ, mặt mang theo nghi ngờ, nhưng Cận Từ Kỳ lại không đứng lên quan tâm, như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn mọi người: "Cuộc họp tiếp tục."

Nhà sản xuất phim đã nói tiếp tục, những người khác có thể nói không sao?

Chẳng qua là tiếng động ngoài cửa vẫn không có yên tĩnh lại, kế tiếp hiệu suất của hội nghị cũng không cao.

Sắc mặt đạo diễn đã sớm u ám, dường như cũng nghe thấy đối diện ngoài cửa kia nếu không đạt mục đích thì không bỏ qua tranh cãi ầm ĩ, nhanh chóng bàn giao công tác bố trí xong thì tuyên bố tan họp.

Bị làm ồn như vậy, còn người nào có thể hăng hái tiếp tục đỉnh đạc mà đứng lên thuyết trình? !

Cửa phòng họp vừa mới mở ra, các nhân viên công tác còn chưa kịp đi ra ngoài.

Kiều Niệm Chiêu đã đẩy thư ký và trợ lý đang ngăn cản mình, không quan tâm nhân viên làm việc than phiền mà đẩy bọn họ ra.

Cô nhìn quanh khắp nơi một vòng, sau đó vọt thẳng tới trước mặt Cận Tử Kỳ, vung một tay lên, một xấp giấy trong tay bay tán loạn ở trong không khí, kèm theo giọng điệu chất vấn của cô: "Cận Tử Kỳ! Hiện tại mọi người đều biết tôi là con gái của kẻ mang tội giết người, cũng biết tôi bất quá là đứa con gái nuôi đáng thương của Cận gia! Cô cuối cùng hài lòng chưa!"

Cận Tử Kỳ nhàn nhạt liếc nhìn tờ giấy trên đất, phía trên lần lượt in từng bức ảnh, tiêu đề còn có kiểu chữ rực rỡ, chẳng hạn như "Thân thể của mình tinh giải trí Kiều Niệm Chiêu ra ánh sáng"

"Tôi không hiểu cô đang nói gì." Cận Tử Kỳ nói xong cũng muốn rời đi.

Nhưng Kiều Niệm Chiêu níu cô lại: "Nhiều năm như vậy tôi tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục còn chưa đủ sao? Cô muốn đối phó tôi, cứ việc quang minh chính đại mà làm, tôi sẽ không sợ cô, tại sao phải lén lút lút gửi bưu kiện nặc danh hại tôi!"

Giờ phút này Kiều Niệm Chiêu không còn giống như bất kỳ một thời điểm nào của ngày trước, coi đi bộ mặt nhu mì mềm mại động lòng người, cô giống như con sư tử cái ồn ào náo loạn trong lòng tức giận và không cam lòng sau khi bị tùy tiện tổn thương ép buộc đến bước đường cùng.

Mặc dù trên mặt Kiều Niệm Chiêu vẫn trang điểm tinh xảo, nhưng không cách nào che giấu sắc mặt tái nhợt và đáy mắt nhàn nhạt tiêu tụy mệt mỏi của cô.

Mà lời cô nói đã làm cho đạo diễn đang ở cửa cùng nhân viên làm việc rối rít nhìn sang, vừa khề thì thầm, vừa lắc đầu thờ dài, còn có người quá mức hơn, ném tới Cận Tử Kỳ ánh mắt khinh bỉ.

Tiêu Tiêu nhanh chóng vút tài liệu trong tay, tay mát lạnh lẽo vừa kéo Kiều Niệm Chiêu qua, vừa muốn ngăn cản bộ dạng tức giận điên cuồng của cô.

Cận Tử Kỳ đang nhìn cổ tay mình bị móng tay Kiều Niệm Chiêu bấm đỏ, lạnh lùng liếc nhìn Kiều Niệm Chiêu bị Tiêu Tiêu ngăn lại, cầm lấy điện thoại đi động gọi cho bộ phận bảo an, để cho bọn họ tới mời người đi ra ngoài.

Một loạt lời nói hành động máu lạnh của cô thấy thế người ngoài đều thổn thức không thôi: ngay cả em gái cũng muốn đối xử như vậy!

Dĩ nhiên bọn họ bây giờ biết, cô em gái này có thể là giả.

Bởi vì có nhân viên làm việc đã lặng lẽ đem giấy trên mặt đất nhặt lên xem, mặt tràn đầy không dám tin: "Thì ra vốn là con gái của tội phạm giết người nha!"

"Thế mới nói, Cận gia làm sao có thể vô duyên vô cớ nhảy ra thêm một tiểu thư, loại phụ nữ có thể tới giới giải trí làm nghệ sĩ thường thì gia đình đều có vấn đề, không nghĩ tới cô ta so với bất luận kẻ nào cũng không thể chấp nhận được!"

Cận Tử Kỳ không muốn tiếp tục cùng Kiều Niệm Chiêu ở chỗ này diễn trò, cúp điện thoại đi ra cửa.

"Cận Tử Kỳ, cô đừng đi!" Kiều Niệm Chiêu bỗng dung thoát ra khỏi sự kiềm chế của Tiêu Tiêu, thoáng cái vọt tới cửa ngăn cản lối đi, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra: "Trước đó là tôi không đúng, tôi không nên chống đối cô, cầu xin cô, cầu xin cô đi theo tôi đến những tòa soạn báo kia, theo chân bọn chủ toà soạn mà giải thích, nội dung những bưu kiện nặc danh này tất cả đều là giả!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cận Tử Kỳ Em Quá Vô Liêm Sỉ !

Editor: tamthuonlac

"Cho tới nay tôi đều dựa vào hai bàn tay mình mà giành lấy sự nghiệp cho mình, bởi vì chuyện của Hành Phong để cho cô đối với tôi có lời oán hận, nhưng chúng tôi biết sai rồi, chẳng lẽ cô không thể rộng lượng một chút mà buông tha chúng tôi sao?"

Kiều Niệm Chiêu mang theo giọng nói ghen ngào nức nở mà lên án, thân thể nhỏ gầy không ngừng run rẩy.

Cận Tử Kỳ cúi đầu nhìn tay mình bị cô ta giam giữ không tha, cảm giác giống như là bị bạch cốt trào dày đặc nắm lấy, lạnh lùng ra lệnh: "Buông tay."

Kiều Niệm Chiêu lại cảm thật chặt: "Là vì tôi muốn cùng Hành Phong kết hôn sao? Cô và Tống Kỳ Diễn cùng một chỗ, chính là vì muốn kích động chúng tôi đúng không? Cô cho rằng gửi thư nặc danh như vậy là có thể hủy diệt hôn ước của chúng tôi sao?"

Cận Từ Kỳ có chút bức mình, căn bản cô không có làm những chuyện này, dựa vào cái gì phải gánh chịu cái tội danh này một cách oan uổng? !

"Tránh ra!" Cận Từ Kỳ không muốn nhìn các loại chỉ trích bôi nhọ của cô ta nữa, đưa tay đẩy cô ra.

Ai ngờ, vốn là đẩy ra nhẹ nhàng, Kiều Niệm Chiêu lại "Rầm" một tiếng ngã nhào trên đất, đầu đập mạnh lên chân ghế ở bên cạnh, cái trán lập tức bắt đầu sưng đỏ lên.

Khuôn mặt sạch sẽ rung động lòng người, nước mắt giăng giăng khắp nơi, giờ đi tướng mạo vốn được trang điểm xinh đẹp.

Dưới mái tóc dài đen nhánh hơi xóc xếch, lộ ra đôi mắt xanh đen cực kỳ không hợp với số tuổi.

Trước mắt bao người hình ảnh tiều tụy mà yếu ớt đi sâu vào lòng người!

Người bên bộ phận bảo an người đã lần lượt lên lầu, nhưng thấy ngã trên mặt đất chính là Kiều Niệm Chiêu, khi vị đại minh tinh này khả năng sẽ trở thành tổng giám đốc phụ nhân của bọn họ, tất cả đâm ra do dự ở cửa.

"Cận tiểu thư, việc này..." Không phải làm khó chúng tôi chứ? Thế nào cũng không phải là người có thể mạo phạm nha!

Cận Từ Kỳ bấm dây số của Tô Hành Phong, không đợi anh mở miệng đã lên tiếng: "Kiều Niệm Chiêu đến phòng họp lâu bốn làm loạn, anh hãy gọi người đến dẫn cô ta đi, không nên ảnh hưởng người khác làm việc và nghỉ ngơi."

Nói xong cũng cúp điện thoại, gương đôi mắt lạnh lùng quét đến từng nhân viên đang xem náo nhiệt.

Mọi người bị con người mắt rét lạnh của Cận Từ Kỳ đảo qua, ngay lập tức từng người một dần dần tản đi.

Chẳng qua, loáng thoáng, vẫn còn tiếng nói chuyện linh tinh bay vào trong lỗ tai Cận Từ Kỳ—

"Cận sản xuất tại sao là loại người này nha, thật sự quá thất vọng..."

"Tôi vẫn cho là Kiều Niệm Chiêu đoạt vị hôn phu của Cận sản xuất, không thích cô ta, nhưng hiện tại xem ra, cô ta cũng thật đáng thương, đoán chừng khi đã ở tại Cận gia cũng không tiện!"

"Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy, tôi đoán nha, lúc trước nói không chừng là Kiều Niệm Chiêu thích Tô tổng trước, về sau Cận sản xuất dựa vào thân phận thiên kim của mình mà đoạt lại..."

"Ồi...Nhà giàu quyền thế tranh đấu phức tạp a..."

Đạo diễn vẫn chưa rời đi nên cũng nghe được những lời này, mang ánh mắt phức tạp đi đến gần Cận Từ Kỳ đang đứng ở nơi đó.

Cận Từ Kỳ vẫn chưa lên tiếng, đạo diễn đã dẫn đầu cảm khái một chuỗi dài: "Cận sản xuất, chúng ta cũng hợp tác vài bộ phim truyền hình rồi, có mấy lời tôi không biết có nên nói hay không."

Vị đạo diễn này là đạo diễn nổi danh trong nước, ngoài ra cũng nổi tiếng cùng vớ đảm thắm mấy chục năm.

Thấy Cận Từ Kỳ không mở miệng cắt ngang, ông mới tiếp tục nói: "Vốn là chuyện của mấy người trẻ tuổi các người cũng không tới phiên ông già như tôi đề ý tới, nhưng nếu như bởi vì tư oán mà liên lụy đến việc chung, thì tôi không thể không nói đôi câu."

"Cận sản xuất làm người đối nhân xử thế tôi đây nhiều năm thấy rất rõ ràng, nhưng chuyện mới vừa rồi, truyền đi ít nhiều đối với cô hoặc là bộ phim《Mắt Mù》sắp quay ảnh hưởng không tốt, biết rõ nhân phẩm của cô, đương nhiên sẽ không tin một nữ diễn viên giỏi diễn trò hồ ngôn loạn ngữ, nhưng không dám bảo đảm không có người mượn việc này để làm khó dễ cô."

Tốc độ nói chuyện của đạo diễn vẫn bình thản, trong lúc đó vẻ mặt cũng rất ôn nhu: "Cô gái ở bên ngoài, sẽ gặp phải biết bao phiền phức như vậy, cố gắng vượt qua là vận may của cô, thật không qua được chỉ có thể nhận thua."

"Ngày thường vẫn là quá mức chú ý lời nói và việc làm của mình, nên mới có thể không bị người ta bắt lấy điểm sơ hở mà đến bôi nhọ cô, tuy nói thanh giả tự thanh, nhưng đừng quên câu tục ngữ 'lời người đáng sợ' này nha!"

Nghe những lời khuyên bảo thấm thía của đạo diễn, chẳng qua Cận Từ Kỳ chỉ thản nhiên khẽ cong môi, không muốn giải thích cái gì nữa.

Tính tình của cô hướng nội, hơn hết không đề ý tới cũng nhất định không giải thích.

Đạo diễn sau khi rời đi, Tiêu Tiêu đã mang vẻ mặt lo lắng chạy tới: "Chị Từ Kỳ, chị yên tâm đi, mọi người đều sẽ không tin lời nói giả dối của người đàn bà kia, thanh giả tự thanh!"

Bốn chữ 'thanh giả tự thanh', làm cho Cận Từ Kỳ vô tình liên tưởng đến bốn chữ khác theo lời vừa rời của đạo diễn—

Lời người đáng sợ!

"Ừ, chị không sao." Cận Từ Kỳ hướng Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười yếu ớt, "Trở về làm việc đi."

Tiêu Tiêu vẫn không yên lòng nhìn Cận Từ Kỳ, bước một hai bước rồi quay đầu lại, Cận Từ Kỳ phát phát tài liệu trong tay: "Đi thôi."

Đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu đi vào thang máy, Cận Tử Kỳ mới hít thở sâu một cái, trở về văn phòng dữ liệu.

Sau đó, cô liền đi thẳng một đường đến căn tin dưới lầu của công ty, tìm vị trí gần cửa sổ, gọi một ly trà thảo dược lạnh.

Ly trà thảo dược lạnh nâu đậm, viên ly thủy tinh được trang trí bằng những lát chanh, vẫn được xếp lại giữ nguyên hình dạng, kết hợp các yếu tố văn hoá giữa Trung Quốc và phương Tây.

Cô bùng lên ly trà lạnh buốt, theo thói quen hút một hơi, trà lạnh chứa mùi vị thuốc bắc trôi vào trong cổ họng cô, giống như một hồ nước đá đổ lên trái tim của cô.

Nhìn thấy bên ngoài cửa sổ một đôi tình nhân tình nồng mật ý đi ngang qua, thấy thế Cận Tử Kỳ có chút thất thần.

Đã từng, có phải cũng có một người đàn ông sẵn lòng dứt cho cô ăn kem như vậy hay không?

Chỉ là người kia, cô bị mất đi trí nhớ đã ném đi nơi nào?

Phát hiện mình cảm tính, Cận Tử Kỳ không khỏi tự giễu, quả nhiên, chung quy người phụ nữ nào cũng khát vọng hai chữ tình yêu.

Trong miệng thanh mát thật sáng khoái, vị ngọt nhàn nhạt quanh quẩn giữa răng môi.

Cô nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của mình trên cửa sổ thủy tinh.

"Anh chỉ đoán thử một chút, không nghĩ tới em thực sự ở chỗ này."

Cận Tử Kỳ vừa quay đầu, thì thấy Tô Hành Phong chẳng biết từ lúc nào đã ngồi đối diện với mình.

Lúc này không phải anh ta là nên đang ôm Kiều Niệm Chiêu nói lời nhỏ nhẹ dịu dàng dỗ dành sao? Chạy tới chỗ cô làm gì?

Cận Tử Kỳ khẽ nheo đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ phòng, Tô Hành Phong khổ sở cười một tiếng: "Tử Kỳ, không cần phải nhìn anh như vậy, em biết không, mỗi khi em nheo mắt lại thì tiết lộ em đang phòng bị."

Cô không lên tiếng, tiếp tục quay đầu nhìn những đôi tình nhân và học sinh đang ngồi dưới gốc cây ăn kem ly.

Uể oải khuấy ly trà lạnh, không biết nên đối với vị hôn phu ngày trước cùng em rẽ tương lai này nói những gì nữa.

Ngược lại Tô Hành Phong tự mình phá vỡ trầm mặc trước.

"Vừa rồi ở trong hội nghị cô ấy nháo loạn nói lung tung gì đó? Có phải bị ảnh hưởng không tốt hay không?"

Cận Tử Kỳ lại nhấp một hớp trà lạnh, tiếp tục đẩy lửa giận xuống, "Nếu đã biết rõ nên nhìn cho thật kỹ, mà không phải thả ra cắn loạn người khác, xin lỗi thì không cần, nếu không còn chuyện gì khác anh đi đi."

Tô Hành Phong chau mày, đưa tay lấy đi ly trà lạnh trong tay cô, ánh mắt sáng ngời nhìn qua cô, "Em vẫn như vậy, mỗi khi không vui liền liệu mạng uống trà lạnh, cho rằng như vậy thực có thể trừ hỏa sao?"

Ánh mắt của anh ta ẩn chứa quá nhiều tâm tình, không biết là thương yêu hay là giận dữ, hoặc là... bình tĩnh!

"Không cần phải làm bộ dạng tự cho là rất hiểu tôi, tránh phải làm cho người ta hiểu lầm." Cô cầm lấy khăn giấy lau khóe miệng, giờ tay lên muốn gọi nhân viên tạp vụ.

"Anh biết, những năm qua em đối với Niệm Chiêu luôn có lời oán hận."

Tô Hành Phong đột nhiên dùng sức bắt lấy cổ tay cô mới vừa nâng lên, không để cho cô gọi nhân viên phục vụ đến.

Ánh mắt của anh nhìn thẳng cô chăm chăm, nhìn qua như thành khăn mà nói rằng: "Tử Kỳ, thực sự xin lỗi, lúc trước là lỗi của anh, nếu như không phải bởi sự lỗ mãng của anh, thì về sau sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy."

Cận Tử Kỳ nhìn sang người đàn ông vì ái tình mà bỏ rơi mình, khẽ mỉm cười: "Anh có lỗi gì chứ, tình yêu đích thực là vô giá, bất quá là anh chạy theo người phụ nữ mình muốn thôi."

Sắc mặt Tô Hành Phong trong nháy mắt trở nên lúng túng, Cận Tử Kỳ lại giống như không thấy được, tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, thản nhiên bổ sung vài câu: "Hai người ở trước mặt tôi diễn kịch Quỳnh Dao, không thấy chán sao?"

"Tử Kỳ..." Tô Hành Phong không nghĩ tới Cận Tử Kỳ sẽ nói ra những lời nói chua ngoa như vậy, nhất thời phản ứng không kịp.

Cô vẫy tay gọi nhân viên phục vụ lại, đưa cho anh ta tờ nhân dân tệ để anh ta đi tính tiền, không cần thiết phải chờ đợi nữa.

Tô Hành Phong chậm rãi buông tay cổ tay cô ra: "Chiêu nhi thật sự rất đáng thương, nguyên nhân bởi vì mẹ ở cô nhi viện mà bị người ta kỳ thị, thật vất vả được Cận gia nhận nuôi, nhưng bây giờ bởi vì những thư nặc danh mà gặp phải biết bao áp lực của dư luận, có lẽ hôn sự cũng sẽ rơi vào sự phản đối. Tử Kỳ, em buông tha cho cô ấy đi."

Lời nói của anh ta đối với Cận Tử Kỳ là vào tai trái ra tai phải, nhưng mấy chữ cuối cùng, lại như một cây châm dài nhỏ tàn nhẫn ghim vào tim của cô.

Cô cố gắng tự nói với mình không cần phải đi để ý lời nói của người đàn ông này, bởi vì anh ta không đáng, đúng là, vẫn bỏ qua như cũ thì năm lần bảy

lượt không ngừng bị cái loại vu oan đó mà tức giận.

Nói một tràng, không tiếc phải ăn nói khép nép, bất quá là làm nền cho những lời này.

Nhớ đến anh ta đã từng nói, giữa bọn họ dù cho không có tình yêu, cũng nên có bao nhiêu năm tình nghĩa.

Vậy mà giờ đây, có phải ngay cả sự tín nhiệm tối thiểu nhất và sự tôn trọng đều đã đánh mất hay không?

Anh ta rõ ràng cũng cho rằng những lá thư nặc danh kia là do cô gửi đi ra ngoài !

Tình nghĩa này thật nực cười biết bao nhiêu!

Nhìn thấy khoe miệng Cận Từ Kỳ cười lạnh, Tô Hành Phong càng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng mình.

"Những thư nặc danh kia anh sẽ tận lực ngăn lại, Từ Kỳ, em thu tay lại không nên gửi thêm tin cho đoàn phim hiện giờ cô ấy đang quay, còn có Tieba(*), những tin nhắn khó coi trên Weibo(*), đều đến đây mà chấm dứt được không?"

(*) Những trang mạng cộng đồng của TQ

"Chiêu nhi có thể đi đến một bước ngày hôm nay, đều là dựa vào hai tay của mình, cô ấy với em không giống nhau, không có hậu phương vững chắc và thân thể tốt đẹp, em đừng dồn ép cô ấy nữa, khiến cho cô ấy ngay cả tiếp tục làm người cũng không được."

—— Cô ấy và em không giống nhau.

Những lời này khiến cho cô bật ra tiếng cười khê, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, "Cô ta và tôi không giống nhau, tôi vĩnh viễn làm không được như cô ta, trước người khác ngoan ngoãn nhu thuận xoay người thì âm ngoan cay độc."

Nếp nhăn ở giữa lông mày Tô Hành Phong càng sâu thêm." Từ Kỳ, em đối với Chiêu nhi thành kiến quá sâu. Mặc dù, đôi khi chuyện cô ấy làm khiến cho em có chút khó khăn, nhưng tội không đáng chết không phải sao?"

Trong căn tin máy điều hòa lạnh như băng, gió thổi dữ dội lên trên da thịt của cô, âm thanh vù vù vang dội giữa không gian yên ắng cũng có vẻ phá lệ chói tai.

Tổng giám đốc Phong Kỳ cứ như vậy mà ở nơi đây khúm núm cầu xin cô tha thứ, chỉ vì "Thiên Sứ" trong lòng anh ta.

"Gửi những lá thư nặc danh kia, không phải là tôi." Cô lạnh lùng mở miệng, không thích giải thích nhiều hơn.

"Gần đây trong khoảng thời gian này Chiêu nhi vẫn không có trêu chọc người nào, hơn nữa," Tô Hành Phong dừng một chút, "Địa chỉ IP gửi đi những lá thư nặc danh kia——"

Ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô chăm chăm, như muốn từ trên mặt của cô nhìn ra điểm sơ hở: "Là phòng làm việc của em, mà mã hoá bưu chính gửi đi những lá thư kia cũng là ở khu biệt thự Cận gia."

"Vì vậy, anh lập tức kết luận những chuyện kia đều là tôi can thiệp vào?"

Tô Hành Phong im lặng không lên tiếng, nhưng ánh mắt của anh đã nói cho cô đáp án.

Cận Từ Kỳ cảm thấy hoang đường mà nực cười: "Nếu như anh lén lút làm chuyện xấu còn muốn tự đưa tin chỉ chỗ sao? Huống chi, nếu như muốn gửi tin thì vào bốn năm trước tôi đã gửi, còn cần phải đợi đến hôm nay sao?"

"Có lẽ, là vì chúng tôi sắp kết hôn, em cũng có thể cùng Tổng Kỳ Diễn kết hôn, ông ngoại đã nói qua, chỉ có đàn ông lập gia đình mới có đầy đủ tư cách thừa kế Tổng gia——"

Tổng gia, xét đến cùng vẫn là của cải tài sản Tổng gia.

Tô Hành Phong vẫn đang tiếp tục, anh ta cố gắng đem lời nói uyển chuyển một chút: "Những chuyện khi một người kích động làm ra bình thường không cách nào dùng lẽ thường để đánh giá, Từ Kỳ, anh tin là em nhất thời xúc động mới có thể làm ra chuyện như vậy, lý trí như em, như thế nào lại nhẫn tâm phá huỷ tương lai em gái mình."

"Từ Kỳ, buông tha cho Chiêu nhi, cũng là em buông tha cho chính mình."

Nét mặt của anh muốn quá mức chân thành thì có quá mức chân thành, giống như là cha xứ muốn thuyết phục một tội phạm giết người tội ác tày trời quay đầu lại là bờ, chỉ tiếc, nhìn ở trong mắt Cận Từ Kỳ chỉ là càng thêm châm chọc!

Anh ta đã sớm cho rằng những lá thư nặc danh này là cô gửi đi ra ngoài, không cần phải nói cho dù cô giải thích thế nào, chỉ sợ anh ta cũng sẽ không nghe lọt một chữ, bất quá anh ta muốn là cô cam chịu và hứa hẹn.

——Hứa hẹn, cô sẽ không ra tay tổn thương Kiều Niệm Chiêu mỏng manh yếu đuối kia nữa!

"Coi như là tôi làm thì thế nào? Những lá thư kia nói lên đều là sự thật, Kiều Niệm Chiêu vốn chính là con gái của tội phạm giết người, lúc trước nếu cô ta đã làm ra chuyện dâm tiện quyến rũ vị hôn phu của chị gái mình như vậy, nên nghĩ đến sẽ có một ngày bị người khác phỉ nhổ."

Đáng vẻ cô vẫn ung dung lạnh nhạt đối lại Tô Hành Phong bỗng nhiên đứng dậy và hơn nữa nghiêm khắc chỉ trích.

"Tứ Kỳ, em làm cho tôi thất vọng quá!"

Cận Tứ Kỳ từ từ đứng lên, cô vươn tay cầm lấy ly trà lạnh bị anh ta đoạt đi.

Ly thủy tinh đang đặt trên mặt bàn bóng loáng từ từ chuyển động, phát ra âm thanh lách cạch chói tai sắc nhọn.

Trên mặt của cô không hề có cảm xúc dư thừa.

Tô Hành Phong hít sâu một cái, bình phục cơn phẫn nộ của mình, đi đến bên cạnh cô: "Tứ Kỳ, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh không hy vọng đến cuối cùng chúng ta phải đứng ở mặt đối lập ——"

Cô đã không cho anh ta cơ hội nói tiếp.

Bởi vì nửa ly trà lạnh cứ như vậy đổ ào lên trên mặt Tô Hành Phong.

Chất lỏng màu nâu đậm theo đường nét ngũ quan trên mặt anh nhỏ xuống áo sơ mi trắng, nhuộm ra một quảng vết ố lớn.

Chung quanh phát ra tiếng kêu lên kinh ngạc, nhân viên phục vụ và khách hàng đều quay đầu lại nhìn sang.

Tô Hành Phong không dám tin mà nhìn cái ly trống rỗng trong tay Cận Tứ Kỳ.

Chưa từng tin được tiểu thư Cận gia lạnh nhạt cao quý sẽ làm ra hành động vô lễ như vậy? !

Cận Tứ Kỳ đặt lại cái ly lên bàn, lướt qua Tô Hành Phong đang giật mình sững sờ, đi ra khỏi căn tin.

Buổi chiều bầu trời đột nhiên trở nên âm u, mây đen lưu động, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng rền vang rầu rĩ.

Cận Tứ Kỳ hí mắt liếc nhìn sắc trời, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại.

Tô Hành Phong thì thế nào, có chuyện gì mà liên quan đến cô? Kiều Niệm Chiêu thì sao, dựa vào cái gì cô phải chịu mang tiếng xấu thay cho người khác?

Nếu bọn họ đã yêu nhau như thế, vậy thì mãi cho đến phút cuối cùng của sinh mạng đi nhé!

Chỉ hy vọng, Tô Hành Phong, cả đời này anh cũng sẽ không có chút nào hối hận.

Sau cái đêm gió êm sóng lặng tại bệnh viện Cận Tứ Kỳ vẫn cho rằng đó là khúc nhạc dạo của cuồng phong.

Cô rời khỏi căn tin vẫn chưa đi vào công ty, ngay tại cửa chính đã thấy Tô Tấn An, cha ruột của Tô Hành Phong.

Bất quá Cận Tứ Kỳ cũng chỉ chớp mắt sững sờ, ngay sau đó gạt đầu chào chuẩn bị vào công ty.

Nhưng Tô Tấn An lại đuổi theo: "Tứ Kỳ, chú là cố tình tới đón cháu."

Với bề ngoài thành thật dễ nói chuyện những năm qua Tô Tấn An luôn tự mình gây dựng sự nghiệp, nhưng nói cho cùng vẫn là dựa vào tiền tài quyền thế của Tổng gia.

Khi Tô Tấn An nói là đặc biệt đến đón cô, người thứ nhất Cận Tứ Kỳ nghĩ đến chính là Tổng Chi Nhậm.

Bởi vì có thể để cho Tô Tấn An cam tâm tình nguyện đứng ở cửa lớn đợi người, chỉ có người nắm quyền của Tổng gia.

Trên mặt Tô Tấn An mang nụ cười hoà ái, ông không giống như Tổng Nhiễm Cẩm điêu ngoa quá đáng: "Tứ Kỳ, vẫn chưa ăn cơm phải không? Ông cụ bên nhà đang ở tại Phúc Hạ lâu bao một phòng gọi món cua xào bánh mì mà cháu thích ăn nhất đó."

Tổng gia và Cận gia lui tới nhiều năm như vậy, có thể nói là những trưởng bối này nhìn thấy Cận Tứ Kỳ lớn lên, ở phương diện ăn uống, ngồi cùng bàn nhiều lần, tự nhiên cũng đã phát hiện.

Chẳng qua, khi đặt danh hiệu của Tô Tấn An là cha Tô Hành Phong, là chồng của Tổng Nhiễm Cẩm, Cận Tứ Kỳ lập tức không thể cùng ông thân thuộc, cuối cùng vẫn là có một tầng ngăn cách.

"Tổng lão muốn gặp tôi?" Cận Tứ Kỳ nghi ngờ nhìn Tô Tấn An.

Cô theo bản năng liền nghĩ đến Tổng Kỳ Diễn.

Thiên hạ không có bữa cơm trưa nào ăn không phải trả tiền, nhất là Tổng Chi Nhậm người bận rộn như vậy, nếu không phải là có chuyện gì quan trọng, làm sao mà ông lại rút ra thời gian tới gặp một đứa vẫn bối như cô?

Tô Tấn An gạt đầu: "Đúng nha, ông cụ bên nhà liên tục lăm bằm nói những năm này không cùng cháu qua lại thân thiết, đã muốn mời cháu qua ăn bữa cơm, chỉ sợ cháu không có thời gian."

Lời nói đều đã nói đến mức này, nếu lên tiếng từ chối nữa, thì nói không được.

Cận Từ Kỳ khẽ cười nhạt, cùng lên xe với Tô Tấn An.

Dọc theo đường đi, Tô Tấn An ngẫu nhiên sẽ hỏi một đôi lời quan tâm đến công việc của cô.

Đến lúc dừng đèn đỏ, ông quay đầu lại đưa mắt nhìn Cận Từ Kỳ ngồi ở băng ghế phía sau.

"Nghe nói cháu và Kỳ Diễn muốn kết hôn hả?"

Đối với việc làm sao mà Tô Tấn An biết được Cận Từ Kỳ tuyệt đối cũng không lấy làm lạ, Tổng gia có rất nhiều người sẽ nói cho ông biết.

Cận Từ Kỳ thật ra cũng không muốn trả lời, nhưng vì ngại thân phận trưởng bối, không thể không ứng phó, chỉ là không đợi cô mở miệng, đầu kia điện thoại Tô Tấn An đã vang lên, là Tổng Chi Nhậm gọi tới.

"Đừng, cha ngài yên tâm, chúng con sẽ đến nhanh, dạ, tạm biệt."

Cuộc điện thoại này của Tổng Chi Nhậm xem như giải cứu Cận Từ Kỳ.

Đến lúc khi Tô Tấn An quay đầu lại, Cận Từ Kỳ đã nhắm mắt tựa vào cửa sổ xe bên cạnh giả vờ ngủ say, sau một lúc ông chần chờ, vẫn là không quấy nhiễu cô, xoay người chăm chú lái xe.

Phúc Hạ lâu là một danh lầu ở thành phố này, được mô phỏng theo kiến trúc của Nhạc Dương lâu một trong Tam Đại Danh Lầu của Trung Quốc.

Nhưng Phúc Hạ lâu cũng không phải là nhờ lấy ngoại hình của công trình kiến trúc mới nổi tiếng, mà là giá cả của món ăn bên trong, thường thường một đĩa rau cải đã bắt đầu mấy trăm đồng, một con cua con sẽ phải hơn một vạn.

Mà nội thất trang thiết bị cũng đã thu hút hấp dẫn rất nhiều nhân vật nổi tiếng giàu có ở tại địa phương này.

Căn phòng riêng được bao khi mở cửa ra thực sự trông như đi vào một thế giới khác.

Tựa như hiện tại, Tô Tấn An dẫn Cận Từ Kỳ đến gõ cửa phòng bao, mở ra cửa chính là thư ký của Tổng Chi Nhậm.

Đã từng cùng Cận Từ Kỳ gặp mặt một lần trên du thuyền, người đàn ông kia gọi là Hàn Mẫn Tranh.

Anh ta hướng đến cô cung kính gật đầu, đối với cô làm động tác "Mời".

Đến khi Cận Từ Kỳ vào bên trong, chính anh ta liền đi ra ngoài, hơn nữa nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Phòng ăn riêng to lớn như thế này có thể so với một sảnh tiệc mô hình nhỏ, mà bên trong không hề có dư thêm người nào.

Cận Từ Kỳ đi hai bước, nhìn xuống bốn phía, đứng là giống như hoàng cung.

Tổng Chi Nhậm đang chơi đánh Golf mô phỏng bên trong, mặc bộ quần áo xá xẩu đỏ thẫm cát may thủ công, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Gậy gôn trong tay nhẹ nhàng chuyển động, quả bóng gôn chuẩn xác trượt vào trong hố ở phía trước.

Cận Từ Kỳ dừng bước lại, đứng xa vài mét, sau đó nghe được tiếng nói của Tổng Chi Nhậm: "Đến đây."

Đầu ông cũng không ngẩng lên, sự chú ý đều đặt trên quả bóng.

Cận Từ Kỳ khiêm tốn cung kính gật đầu, "Lần này Tổng lão có chuyện gì muốn nhắn nhủ với Từ Kỳ?"

Tổng Chi Nhậm thì thích người thông minh, hài lòng gật đầu, nhưng vẫn như cũ không hề ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

"Tất cả mọi người nói ta sắp chết, Từ Kỳ cháu tin không?"

Cận Từ Kỳ không hiểu Tổng Chi Nhậm tại sao lại đề cập chuyện tử vong, hàng lông mày đen xinh đẹp không khỏi nhăn lên.

Tổng Chi Nhậm lại phối hợp thờ dài: "Có đôi khi ta suy nghĩ, có phải trời cao đang trừng phạt ta năm đó làm chuyện sai lầm, cho nên để cho ta nhiều năm như vậy cũng không có con trai. Hiện tại thật vất vả có một đứa, nhưng mọi chuyện đều không thuận theo ta."

Ông bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Cận Từ Kỳ, cười cười: "Nếu như A Cẩm có được tư chất như cháu, ta sợ là đã sớm đem Tổng thị giao cho nó, đáng tiếc, suy nghĩ của đàn bà, mái tóc dài kiến thức ngắn."

Cận Từ Kỳ khẽ cong khóe miệng: "Tôi rất cảm tạ trời xanh, bởi vì tôi không mang họ Tổng."

Tổng Chi Nhậm nghe xong những lời này thì sững sờ, ngay sau đó cười ha ha một tiếng, làm như tán thành lí do thoái thác của cô.

"Bất quá trời không tuyệt đường người, ta hiện tại không cần lo lắng sau khi chết không có người thừa kế !"

Một gậy vung lên, quả bóng lọt vào hố, có thể giải thích như trường hợp người gặp chuyện vui nên tinh thần thoải mái.

Cận Từ Kỳ đối với những lời này của Tổng Chi Nhậm mà thực sự hoang mang, cái gì gọi là hiện tại không cần lo lắng, chẳng lẽ ông ấy vẫn luôn không muốn đem Tổng thị giao cho Tô Hành Phong sao?

Tổng Chi Nhậm đa mưu túc trí cười cười, nhìn thấu tâm tư của cô, không nhanh không chậm giải thích: "Người mẹ như A Cảm dạy dỗ không ra được người thừa kế như ta muốn, Hành Phong từ nhỏ từng được bảo hộ tốt, không trải qua rèn luyện."

"Ta tình nguyện tha muốn một đứa con trai đổi với cha của mình cũng ra tay, cũng không muốn đến tay một đứa cháu ngoại không quả quyết mất toi để quốc thương nghiệp mà ta cực nhọc vất vả tạo dựng lên."

Tổng Chi Nhậm không e dè nói ra suy nghĩ trong lòng mình, chỉ hai câu nói đã đem tính cách một đứa và con một đứa cháu phân tích thấu đáo đúng chỗ.

"Ngài sẽ không sợ tôi sẽ đem những lời này nói cho Tô Hành Phong nghe sao?"

Tổng Chi Nhậm lắc đầu, giọng điệu chắc chắn: "Lấy chỉ số thông minh của cháu sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy."

Ông ấy nói không sai, cho dù Cận Tử Kỳ có nói với Tô Hành Phong, cũng chưa chắc Tô Hành Phong sẽ hoàn toàn tin cô, chỉ sợ còn có thể bị cắn ngược một cái nói rằng cô chằm ngoi ly gián.

Cáo giả như Tổng Chi Nhậm, làm sao có thể sẽ tốt bụng đem chuyện quan trọng như vậy tiết lộ cho cô?

Ông ấy mời cô tới đây tuyệt đối sẽ không chỉ nói cho cô việc ông sắp đặt an bài người thừa kế Tổng thị.

Tổng Chi Nhậm đem gậy golf gác lại trên giá đựng gậy, cầm lấy khăn lông khoác lên một bên, xoa xoa hai tay của mình, mới ngồi xuống chiếc ghế thái sư.

"Ta cũng không phải là một người cổ hủ, sẽ không bởi vì một người phụ nữ đã từng là vị hôn thê của cháu ngoại ta mà không đồng ý cô ấy trở thành con dâu của ta, nhưng mà, ta sẽ không đồng ý để cho người thừa kế Tổng thị cưới một người mẹ đơn thân."

"Tổng gia có thể đi đến ngày hôm nay, không chỉ dựa vào sức mạnh phú giáp một phương, bản thân còn phải theo khuôn phép cũ, nếu ngày hôm nay cưới vào cửa một người mẹ có đứa nhỏ không biết cha là ai, về sau xảy ra chuyện gì cũng không phải là ta có thể tưởng tượng được."

"Ta nói những điều này, Tử Kỳ hẳn là cháu đã hiểu rõ?"

Cận Tử Kỳ im lặng, đứng thẳng lưng, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Yên lặng thật lâu, thế nên Tổng Chi Nhậm hạ cổ mà ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

"Tại sao không trả lời?"

"Mặc kệ đáp án của tôi là gì, ngài đều đã có quyết định."

Tổng Chi Nhậm thấy Cận Tử Kỳ quật cường lạnh nhạt, đầu nhẹ lay động: "Ngược lại cháu giữ vững bình thần."

Cận Tử Kỳ mím môi mà cười, nhưng biểu tình trên mặt lại trống rỗng.

Tổng Chi Nhậm trầm ngâm một lát mới buồn bã nói: "Ta cho là cháu sẽ tức giận mà chất vấn ta, cho nên ta cũng đã chuẩn bị xong trọn vẹn, mà ngay cả thuốc chống áp lực cũng chuẩn bị xong."

Cận Tử Kỳ theo hướng ngón tay Tổng Chi Nhậm chỉ mà nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy ở trên bàn cơm một chai thuốc.

"Nay ta mời cháu đến, chính là muốn nói cho cháu biết, cách Kỳ Diễn xa một chút, cách con trai của ta xa một chút, mặc dù ta biết rõ những lời này rất nặng nề, nhưng ta thật lòng không hy vọng nhìn thấy cháu trở thành tảng đá ngăn cản con đường sự nghiệp của nó."

"Tôi nghĩ những lời này ngài càng cần phải nói với con của ngài đi."

Tổng Chi Nhậm dừng lại, híp mắt nhìn Cận Tử Kỳ không hề giảm đi sự sắc bén.

"Nếu như ngài có thể bảo đảm con của ngài không còn xuất hiện ở trước mặt tôi, như vậy thuốc chống áp lực của ngài có thể bỏ vào tủ chứa đồ." Cận Tử Kỳ khom người chào ông: "Tôi nghĩ nói cũng đã nói xong, xin phép đi trước."

Cận Tử Kỳ không phải là không có thất tình lục dục, chẳng qua cô luôn đem tâm tình của mình giấu thật sâu.

Tựa như hiện tại, cô rõ ràng tức giận muốn chết, nhưng sẽ không bạo miệng nói thẳng, cô vẫn luôn có khả năng là hết sức lạnh nhạt.

Cô xoay người thì nghe thấy Tổng Chi Nhậm ở phía sau thở dài sâu kín: "Dù cho ta lấy thân phận một người cha để cầu xin cháu, cháu cũng không đáp ứng phải không?" Ý tứ tiếp theo có chút thấp giọng.

Cận Tử Kỳ một lần nữa quay đầu lại, Tổng Chi Nhậm chỉ chỉ lên đầu của mình: "Bác sĩ gia đình của ta nửa tháng trước đã nói cho ta biết nơi này có một khối u dài, trong vòng nửa năm ta sẽ bắt đầu bị mù, vui vẻ lắm thì còn có thể sống hai năm, nếu như thiếu chút vận khí, có lẽ ngày mai sẽ chết."

Đến khi trên mặt Cận Tử Kỳ kinh ngạc, nhưng ông vẫn như người không có việc gì mà cười cười: "Cho nên vào ngay ngày sinh nhật của ta, ta mới vội vã tuyên bố người thừa kế. Nếu như là Hành Phong, ta còn cần phải hao phí không ít tâm sức để lót đường giúp nó, nhưng nếu như là con trai của ta, ta lập tức có thể an tâm buông tay."

Trong lòng Cận Tử Kỳ khê động, buông tay cái này, sẽ không đơn giản như vậy, sẽ có điều kiện.

Trên thực tế, cô đoán không sai, điều kiện của Tổng Chi Nhậm chính là —

Tổng Kỳ Diễn buông tay cô!

"Những lá thư nặc danh này nghe nói là do cháu gửi đi ra ngoài?" Tổng Chi Nhậm không biết từ nơi nào rút ra một xấp giấy.

Sau khi ông nhanh chóng xem lướt qua, gác qua bên cạnh bàn trước mặt Cận Tử Kỳ: "Bất kể Cận gia có thể áp chế tin tức này xuống hay không, đối với danh tiếng của cháu mà nói đều không phải là chuyện gì tốt."

"Nếu như cháu nghe theo ta bảo đảm về sau không cùng Kỳ Diễn gặp mặt, ta có thể giúp cháu nhấn chìm những tin tức này xuống."

Tiết mục rất khuôn sáo cũ rích, một màn cầu huyết thường xuyên xuất hiện trong phim Hàn, hiện tại, cô lại trở thành nhân vật nữ chính bên trong, có chỗ bất đồng là, cô không phải cô bé lọ lem, mà là công chúa Cận gia bị ghét bỏ.

Cận Tử Kỳ nhìn nội dung trong các trang giấy kia, rất lâu sau đó, ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt quắc thước của Tổng Chi Nhậm, vẫn chưa nói gì, cánh cửa phòng bao đã bị một cước đá văng.

"Phanh!" Tiếng vang dữ dội phá vỡ không khí ngưng trọng trong phòng.

Mắt tích không biết đã đi đến nơi nào, Tổng Kỳ Diễn cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Hơi thở của hắn hơi gấp, quần áo thì cũng có chút xốc xếch. Vừa vào cửa, đã sai bước đi tới chỗ Cận Tử Kỳ.

Đang giữa lúc cô kinh ngạc nhìn chằm chằm, hắn kéo tay của cô rồi xoay người muốn đi.

Chỉ là Hàn Mẫn Tranh đột nhiên đi vào.

Ngay sau đó thì mười mấy người đàn ông đáng người vạm vỡ mặc trang phục vệ sĩ màu đen tràn vào.

Bọn họ giống như tượng điêu khắc lù lù bất động đứng ở cửa.

Bầu không khí bắt đầu trở nên căng thẳng. Giống như tảng đá nặng nề trong nháy mắt trở nên dẻo dai bao trùm xuống.

Trong lúc Cận Tử Kỳ đang lo lắng thì Tổng Kỳ Diễn siết chặt lấy bàn tay của cô đã làm tiêu tan mất tích một cách vô cùng kì diệu, sau đó chỉ cảm thấy thật bình thản mà đứng ở bên cạnh hắn, nhìn sang mặt bên gương mặt góc cạnh rõ nét tươi sáng của hắn dưới ánh đèn.

"Tôi muốn mang bà xã đi đón con trai, việc này anh quản sao?"

Những lời này là Tổng Kỳ Diễn nhìn Hàn Mẫn Tranh ở cửa mà nói, thần sắc lạnh lùng, không được xen vào.

Hàn Mẫn Tranh như không dự định trả lời.

Phía sau anh ta các vệ sĩ áo đen với khí thế hùng hổ nhích tới gần phía trước từng bước một.

Tổng Kỳ Diễn xoay người lại nhìn Tổng Chi Nhậm đang ngồi trên ghế uống trà, "Nhất định phải dồn ép tôi động thủ sao?"

Tổng Chi Nhậm đem nắp chén trà đẩy trở lại cái chén, không một tiếng động vẩy lui đám người áo đen.

Hàn Mẫn Tranh cũng im lặng lui ra ngoài, hơn nữa chu đáo mà khép cửa lại.

"Ta cho là ngày mai con mới trở về." Tổng Chi Nhậm làm như có chuyện gì lạ mà lên tiếng.

Tổng Kỳ Diễn cười nhạo một tiếng: "Cho nên, ông đã vội vàng ra tay vào ngày hôm nay."

Tổng Chi Nhậm không phủ nhận mà gật đầu, "Ừ, biết rõ bản thân con không bỏ được, nên đã thay con lựa chọn."

"Vậy có phải tôi nên cảm ơn ông hay không?" Tổng Kỳ Diễn không chút nào tỏ ra nhúng nhường mà giễu cợt.

"Nếu con đã muốn Tổng thị, phải có chỗ hy sinh, mà hy sinh của con, chính là người phụ nữ này đang trong tay con."

Ánh mắt sắc bén của Tổng Chi Nhậm bắn thẳng chỗ bàn tay hai người đang nắm chặt, "Người trẻ tuổi không hiểu chuyện."

"Không, tôi không trẻ tuổi, nhờ ông ban tặng, những việc phải trải qua quá nhiều, mất mẹ, từ vong, sinh tồn..... Chín chín tám mươi một khổ nạn, có thể cho ông đều đã cho, còn trải qua niềm vui và hạnh phúc thì không có."

"Cho nên bây giờ con muốn nói với ta, con muốn người phụ nữ trước mắt này?"

"Phải, ông đoán đúng rồi."

Tổng Chi Nhậm cười cười: "Nếu như ta nói ta chỉ có thể sống hai năm, chỉ cần con buông cô ấy ra có thể thừa kế Tổng thị, con sẽ đồng ý sao?"

Đồng ý cái đầu quý to của ông, đồ lão già bất tử!

"Người chỉ sống hai năm không có khí sắc tốt như ông đâu, ông xem ra vừa mới sống một nửa, còn có một nửa thời gian có thể tiếp tục nhảy lên phá hư chuyện tốt của tôi."

"Ha ha." Tổng Chi Nhậm chẳng những không tức giận ngược lại cười ha hả không ngừng. "Tình tình nóng nảy dễ bốc hỏa như vậy làm sao mà quản lý được một cái công ty lớn, ta nghe nói trước đây ở Australia con nuôi gà?"

Khuôn mặt Tổng Kỳ Diễn trong nháy mắt tối sầm khi Tổng Chi Nhậm ở trước mặt Cận Tử Kỳ tiết lộ công việc cũ hán đã từng làm.

"Mới vừa rồi nếu không phải là con đột nhiên xông tới, ta và Tử Kỳ có thể đã hoàn thành giao dịch."

Tổng Kỳ Diễn nhú chặt lông mày: "Giao dịch gì?"

Cận Tử Kỳ cũng theo đó sững sờ, lập tức nhìn về phía xấp giấy trong tay Tổng Chi Nhậm.

"Ta nói cho cô ấy biết, chỉ cần không gặp con, ta lập tức giúp cô ấy xử lý tốt cái cọc chuyện phiền toái này."

Tổng Chi Nhậm nói xong thì đem những lá thư nặc danh đẩy tới trước mặt Tổng Kỳ Diễn để cho hán xem qua, "Nếu như chậm trễ ngăn cản, sáng mai tất cả mọi người sẽ biết đây là đại tiểu thư Cận gia làm ra chuyện hăm hại em gái."

"Đây không phải là do cô ấy làm tại sao phải gán ép cho cô ấy?"

Một câu nói của Tổng Kỳ Diễn làm cho Cận Tử Kỳ bỗng nhiên nhìn về phía hán, chung sống hai mươi mấy năm Tô Hành Phong cũng không tin chuyện này, vì cái gì người đàn ông này chỉ liếc mắt nhìn lập tức kết luận không phải là do cô làm?

Nhưng sau khi rung động dĩ nhiên là hơi áy náy, bởi vì, Tổng Chi Nhậm có phần nói đúng, vừa rồi, thật sự thiếu chút nữa cô đã đáp ứng, bởi vì muốn cách xa những con người và sự tình làm người ta phiền chán.

Chẳng qua, cô không nghĩ tới, Tổng Kỳ Diễn lại đột nhiên xuất hiện.

Mà sự xuất hiện của hán, cũng thành công đánh tan việc cô tự mình cam chịu thỏa hiệp.

Tổng Kỳ Diễn xem qua loa vài trang, lông mày không ngừng cau chặt, môi mím chặt, quay đầu hỏi Cận Tử Kỳ: "Vừa rồi em thật sự vì xấp giấy lộn này mà đáp ứng yêu cầu của ông ta sao?"

Hán dường như có chút uể oải, cũng có chút tức giận, loại tâm tình này thông qua bàn tay hai người đang nắm chặt tay nhanh chóng truyền sang cho Cận Tử Kỳ, khiến cho cô càng có thêm vài phần áy náy nồng đặc.

Cô nhìn sang đôi mắt thâm thúy đẹp như viên kim cương màu đen, xấu hổ cúi đầu.

Phản ứng như thế lập tức giống như là một cây phi tiêu ở ngay giữa hồng tâm tên là Tổng Kỳ Diễn. Ngã lăm hi sinh tại chỗ.

Hán tức giận hừ một tiếng, ném xấp giấy trong tay, không chút do dự xoay người rời đi.

Cận Tử Kỳ nhìn lòng bàn tay mình trống trơn, nơi đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của hán.

Cô không kịp chào tạm biệt Tổng Chi Nhậm, vội vã đuổi theo.

"Tại sao em có thể đồng ý với ông ta? Là em đối với mình không tin tưởng, hay hoài nghi tôi đối với em là..... Yêu?"

Khi Tổng Kỳ Diễn nói xong một chữ cuối cùng, hán không quay đầu đi, nhưng vẫn nổi giận đùng đùng.

'Yêu', cái chữ này luôn khó có thể mở miệng, đặc biệt là khi ta thật sự yêu sâu đậm một người nào đó.

Khi Cận Tử Kỳ nghe thế đối với cô mà nói cái chữ này hoàn toàn xa lạ, trong khoảnh khắc tinh thần thoáng dao động. Cô chưa từng tưởng tượng qua có một ngày sẽ có một người đàn ông nói với cô cái chữ này.

"Hay là nói, em chưa từng nghĩ tới muốn cùng một chỗ với tôi?"

"Tôi....." Nhìn sang thấy hán nhú chặt lông mày về mặt lã chã, Cận Tử Kỳ không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhưng cũng bởi vì phần do dự này đã đòi lấy sự khinh khỉnh sâu sắc của Tổng Kỳ Diễn: "Được rồi, em không cần nói, tôi cũng hiểu."

Nói xong xoay người rời đi, không để cho cô một giây một phút nào có cơ hội giải thích.

Đôi chân dài của hán bước ra bước chân quá lớn, Cận Tử Kỳ chỉ có thể ở đằng sau chạy chậm đuổi theo nói xin lỗi, "Xin lỗi, anh đừng nóng giận được không, thực sự xin lỗi..."

Tổng Kỳ Diễn cuối cùng không thể nhịn được nữa, bất thành linh dừng bước lại đến khi cô theo quán tính không kịp ngừng mà đụng vào, xoay người nắm lấy cằm của cô hôn xuống.

Một tay của hán giam giữ chiếc eo của cô kéo cô qua dán sát lên trên người mình, một tay cố định chiếc cằm của cô. Nụ hôn từ đủ nhu tình lưu luyến rồi lại bá đạo mang theo oán giận, mãi cho đến khi miệng lưỡi cô sưng đỏ mới chịu buông cô ra.

"Người phụ nữ ngu ngốc, em cứ như vậy mà cho rằng anh không thể chiều cổ cho em sao? Thế nên mới muốn cùng cái lão già mục nát kia ăn nói khép nép? Em là muốn anh tức chết sao?" Lời thô lỗ lộn xộn xen lẫn tức giận.

Dùng từ ngữ vô cùng ngây thơ ấu trĩ, không giống như xuất phát từ miệng của một người đàn ông ba mươi mấy tuổi.

Hốc mắt Cận Tử Kỳ phút chốc ẩm ướt.

Hắn là người đàn ông đầu tiên nói muốn chiều cổ mình.

Luôn lẻ loi tự mình cố gắng như cô.

Luôn lạnh lùng xinh đẹp tài giỏi như cô.

Luôn kiêu ngạo ưu nhã như cô.

Từng cho rằng tất cả mọi người đã quên mất, cô cũng là người phụ nữ cần được người khác nâng niu che chở trong lòng bàn tay thì ——

Có một người đàn ông lại nói muốn chiều cổ cô.

Điều này cũng có thể không phải là lời tỏ tình êm tai nhất mà đời này cô nghe qua, nhưng lại là một câu nói cảm động lòng người nhất.

Nước mắt của phụ nữ vào thời điểm đàn ông có tâm tình tốt thì có thể làm cho anh ta tay chân luống cuống, nhưng thời điểm tâm tình không tốt, lại chỉ có thể khiến cho đàn ông cảm thấy phiền chán.

Nhưng nước mắt của Cận Tử Kỳ bất cứ lúc nào đối với Tổng Kỳ Diễn mà nói, đều là vũ khí có lực sát thương lớn nhất.

Khi thấy đáy mắt cô nổi lên tầng sương mù, giọng nói của hắn lập tức trở nên lo lắng: "Không phải anh cố ý muốn ở trước công chúng hôn em, là em, là Cận Tử Kỳ em, có đôi khi thật sự quá vô liêm sỉ!"

Dừng lại một chút, hình như phát hiện mình nói sai, vội vàng đính chính: "Không phải là anh muốn phê bình em, nhưng... Cận Tử Kỳ, em cần phải tự kiểm điểm lại mình cho tốt một chút, biết không?!"

Ngoài dự đoán, công chúa Cận gia thế nhưng lại ngoan ngoãn gật gật đầu.

Tổng Kỳ Diễn sau khi kinh ngạc thì khó có thể kiềm chế phản chấn, phát hiện bây giờ ý cảnh rất giống là ông chồng đang dạy dỗ cô vợ bé nhỏ làm sai chuyện, bởi vậy cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Hắn háng giọng một cái, nỗ lực khắc chế khóe miệng của mình sắp toét đến mang tai, "Anh đưa em trở về thôi."

Cận Tử Kỳ giương lên khóe miệng, khẽ gật đầu.

"Bây giờ con người ta thật lười, chỉ có hai tầng mà còn đi thang máy, còn nhiều người như vậy, chúng ta đi thang bộ đi."

Tổng Kỳ Diễn kéo tay của cô nhìn cũng không nhìn thang máy mới vừa mở ra, ngược lại đi về hướng lối thoát hiểm.

Thật sự thì trong thang máy căn bản cũng không quá nhiều người, chẳng qua hắn muốn có một lý do để có thể nắm tay của cô thôi.

Khi Tổng Kỳ Diễn dắt tay cô, có một giây do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, đem bàn tay mềm mại của cô bao lại thật chặt ở trong lòng bàn tay to lớn của mình.

Một ít giây chần chờ kia lại khiến cho tim Cận Tử Kỳ đập nhanh và loạn nhịp, giống như hai người yêu nhau lần đầu tiên nắm tay, không cách nào ngăn chặn sự ngượng ngùng đang từ từ lan tràn khắp đáy lòng.

Cô lặng lẽ ở phía sau để cho hắn tùy ý dắt tay đi, trong lòng vẫn có chút vui vẻ, nhìn qua năm ngón tay của cả hai nắm chặt, Cận Tử Kỳ không biết bọn họ cuối cùng sẽ đi đến bước đường nào.

Có chút mong đợi, cũng có chút lo lắng, bởi vì trở ngại phía trước cũng không ít.

Đến bậc thang cuối cùng đột nhiên dừng chân, Cận Tử Kỳ nhất thời rút bước chân lại, xông thẳng đụng vào trong lồng ngực của hắn, Tổng Kỳ Diễn dường như dự định nói gì đó với cô, va chạm như vậy, hai người đều có chút kinh ngạc.

Hai tay của hắn vòng qua bên eo của cô, để phòng cô ngã rơi xuống phía dưới, bởi vì cách một ít bậc thang, khi đó môi của cô ở ngay chỗ cằm của hắn.

Hai người đều ngây ngẩn không kịp phản ứng, đứng tại chỗ cứng đờ như con nai con ngựa ngác.

Giống học sinh trung học làm trực nhật không cẩn thận mà đụng vào nhau.

Không muốn cứ như vậy mà tách ra, nhưng ôm nhau lại không biết nên làm những gì.

Chẳng qua bản thân mỗi người đều bắt đầu thẹn thùng, một người đỏ mặt, một người đỏ tai.

Đôi mắt xinh đẹp màu nâu nhạt của Cận Tử Kỳ như đầm nước mềm mại ngẩng lên nhìn hắn, thấy Tổng Kỳ Diễn vẫn không nhúc nhích, vì vậy người có chút ít thất vọng, rõ ràng chỉ cần cúi đầu xuống là có thể.....

Không phải là anh ta luôn luôn rất chủ động sao.....

Cô buồn buồn vừa định chấm dứt, Tổng Kỳ Diễn lại chậm chậm cúi đầu, hôn xuống.

Bởi vì cả hai đều vô cùng mong đợi, cho nên nụ hôn từ đặc biệt dè dặt cẩn thận, rồi lại ngọt lịm đến hít thở không thông.

Cận Tử Kỳ cảm thấy hai chân của mình có chút như nhũn ra, cả người đều dán sát ở trước ngực của hắn.

Nụ hôn vừa kết thúc, cô ngưng ngưng không dám ngẩng đầu lên, Tống Kỳ Diễn hít thở hỗn hển, hắn nhẹ nhàng nâng lên cằm của cô, thâm tình ngắm nhìn thật lâu, không muốn rời khỏi ánh mắt của nhau.

Hắn không nói gì, nhưng cô thật giống như nghe được rất nhiều.

Trong ánh mắt của hắn có rất nhiều ngôn từ, dù không nói ra, cô thật ngạc nhiên phát hiện mình thế mà có thể hiểu được.

Loại ấn ý kết nối lặng thầm này, như dòng nước như luồng điện.

Mặt của cô nóng như lửa đốt, sau đó lại rúc vào trong lòng hắn.

Nghe nhịp tim hắn dồn dập mạnh mẽ, bởi vì cô mà nhịp tim tăng tốc, Cận Tử Kỳ cảm giác mình nghe được mỗi lúc càng nhiều hơn.

Dường như nếu chỉ ở trong lồng ngực này, bất kể có chuyện gì phát sinh, cũng có thể gánh vác, nếu như không thể gánh vác, thì người đàn ông đang ôm cô sẽ vì cô mà đảm nhiệm.

Thật lâu sau, Tống Kỳ Diễn mới buông cô ra, sửa lại vài sợi tóc rơi trên trán cô, một lần nữa dặt tay của cô đi.

Trên lối đi bộ giữa dòng người đến người đi, hắn hơi không được tự nhiên nên ho khan một tiếng, buông lỏng tay của cô.

Chậm chậm đi ở bên cạnh cô, dư quang khoe mắt thỉnh thoảng dừng trên người cô.

Nhưng khoé mắt bao giờ cũng cùng ánh mắt của cô bất ngờ gặp nhau.

Sau đó, cả hai lại ấn ý dời đi chỗ khác.

Phản mập mờ ám muội này vào trong xe cũng không tiêu tán, Cận Tử Kỳ ngồi ở ghế cạnh tài xế, thỉnh thoảng sẽ ngắm nhìn Tống Kỳ Diễn đang lái xe, nhìn sang hình dáng khôi ngô tuấn tú kia, lặng lẽ đỏ mặt.

Người trưởng thành mà ngưng ngưng nói ra thật sự có chút xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

Cô đang định tìm chút ít đề tài để phá vỡ sự lúng túng trầm mặc này, đột nhiên trên khung đường cao tốc một chiều lại có một chiếc xe thể thao chạy ngược chiều lao tới đây, dường như đã uống rượu say nên điều khiển có chỗ liều mạng, chạy loạn xạ bừa bãi xông thẳng đến.

Mất thấy chiếc xe thể thao màu xanh ngọc kia sẽ lấy tốc độ nhanh hung hăng mà đụng vào, đôi mắt Cận Tử Kỳ căng thẳng, nhưng cũng không hoảng loạn nhiều khi đối mặt với tử vong, cô quay đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Động tác đầu tiên của cô là nắm thật chặt ống tay áo của hắn, mà không phải ôm lấy đầu của mình.

Tống Kỳ Diễn mím chặt đôi môi, vẻ mặt nhìn qua hết sức ngưng trọng nhưng không hoảng hốt lo sợ.

Hắn nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao sắp đến gần phía trước không chớp mắt, hai tay nắm tay lái nhanh chóng chuyển động cố gắng tránh đi va chạm sắp đến.

Bánh xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang xé rách khắp chân trời, cũng làm màng nhĩ của cô chấn động dội vào âm thanh ông ông.

Chiếc xe thể thao kia trước sau vẫn không dừng lại, ở giữa đường một chiều muốn tránh đi cũng không phải chuyện dễ, Tống Kỳ Diễn sử dụng mọi nỗ lực cũng không có thể thuận lợi tránh né chiếc xe điên cuồng kia.

Nhưng, giữa lúc hai chiếc xe trong nháy mắt như tia chớp đâm vào nhau, Tống Kỳ Diễn đột nhiên nhanh chóng tháo dây khoá an toàn ra, xoay người lại ôm lấy Cận Tử Kỳ vẫn đang ở trong cơn kinh hoàng, dùng lồng ngực của mình bảo vệ đầu của cô và những chỗ thân thể lộ ra trong tầm mắt hắn thật chặt.

"Cận Tử Kỳ." Hắn giống như sử dụng hết toàn lực để ôm cô, nơi cổ họng chỉ có thể thốt ra được ba chữ.

P/s: hắc hắc....bạn Lạc làm chap này thỉnh thoảng cứ...hắc hắc tùm tùm cười một mình! Có người tưởng mình bị hâm vì cứ...hắc hắc. Giờ mới biết Kỳ tỷ cũng...hắc hắc ..."Rõ ràng chỉ cần cúi đầu xuống là có thể.....Không phải là anh ta luôn luôn rất chủ động sao...." hết chửi rồi ghen tỵ

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cận Tử Kỳ Em Có Muốn Gả Cho Anh Hay Không?

Editor: tamthuonglac

Bầu trời u ám chợt bắt đầu đổ mưa tầm tã xối xả.

Trên cầu vượt, một chiếc Rolls-Royce và một chiếc xe thể thao như là hai con dã thú đâm đầu đánh nhau cần xé điên cuồng cùng một chỗ, va chạm dữ dội phát ra tia lửa, xuyên thấu cả màn mưa tí tách.

Tiếng xe cứu thương kêu to chói tai kèm theo tiếng mưa rền gió dữ đồng thời gào thét.

Sau khi thắng xe khẩn cấp, một đoàn nhân viên y bác sĩ vội vội vàng vàng mang băng ca hạ ròng rọc xuống chạy tới cạnh các chiếc xe bị tai nạn.

Giữa cơn mê man hỗn loạn, Cận Tử Kỳ cảm nhận được mùi xăng và mùi máu tươi tràn ra tràn ngập trong không khí.

Cô khó khăn lắm mới chống lên được mí mắt, chỉ loáng thoáng thấy được một đôi tay sạch sẽ đưa vào trong xe, cô nghe thấy một giọng nữ ôn nhu: "Đừng sợ, rất nhanh sẽ không có chuyện."

Máu sền sệt nhỏ xuống bên trán rồi xuống lông mi của cô, tầm mắt cô cũng mờ mịt, một mảng huyết sắc lơ lửng.

Cô được đôi tay kia cẩn thận từng li từng tí đưa ra khỏi chiếc xe đã bị đâm không còn hình dáng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trên cáng cứu thương.

Cô nghe thấy nhân viên điều dưỡng y tế hô to khẩn cấp: "Mau tới cứu người đàn ông này, nhanh lên! Nhanh lên!"

Trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh Tống Kỳ Diễn ôm lấy cô.

Vào thời khắc nguy hiểm nhất, hần xoay người ôm cô thật chặt, căng chặt như muốn đem cô vò vào trong thân thể mình, hần chưa từng nhìn cô nghiêm túc như vậy, hần nói với cô: "Cận Tử Kỳ, nhắm mắt lại."

Hần nói xong thì vô cùng bình thản, có vẻ như muốn làm giảm nỗi sợ hãi đang tập trung ở trong lòng của cô một cách nhanh chóng.

Nhưng lần này đây cô không nghe lời của hần, cô mở to hai mắt của mình, vẫn không chớp mắt nhìn vào đôi con ngươi của hần, nơi đó cô thấy được hình bóng của mình.

Chỉ có cái bóng của cô, ngoài ra không có thêm bất cứ thứ gì, ánh mắt như vậy quá mức trong suốt nhưng cũng quá mức nặng nề.

Trong phút giây cuối cùng đó, hần quyết định đem cơ hội sống sót để lại cho cô!

Giữa lúc bị va chạm dữ dội điên cuồng cần xé như vậy đến kịch liệt, cô chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Hần đã vì cô mà không cần mạng sống.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô muốn phải sống tiếp thật tốt, muốn cùng người đàn ông này tiếp tục sống bên nhau!

Cận Tử Kỳ giãy giụa muốn từ trên băng ca ngồi dậy nhưng thân thể mệt mỏi không chịu nổi, rồi lại ngã xuống.

"Chớ lộn xộn, bác sĩ vẫn chưa giúp cô kiểm tra!" Nhân viên chăm sóc y tế dụi dằm cẩn thận đề hai vai của cô lại.

"Nhanh, mang băng ca tới đây, còn có chụp đường khí nữa, nhanh lên!" Ngoài xe mơ hồ truyền đến tiếng reo hò lo lắng.

Cận Tử Kỳ muốn đẩy nhân viên chăm sóc y tế ra, chỉ là lần lượt gặp phải sự ngăn cản, cô cố nghiêng đầu, xuyên qua cửa xe cứu thương đang chậm rãi khép lại, cô nhìn thấy những cái bóng trắng hoảng hốt giữa cơn mưa xối xả.

Còn có, một người đàn ông máu chảy đầm đìa được những bóng dáng màu trắng kia vây quanh đưa đi tới một chiếc xe cứu thương khác.

Xe cứu thương đóng chặt cửa lại, mùi thuốc nước khử trùng tràn ngập trong mũi cô.

Cô cảm nhận được có một thứ gì đó lạnh buốt mềm mại đang lau chùi miệng vết thương trên trán của cô.

Mất thấy bóng dáng màu trắng kia muốn rời khỏi, cô dùng chút hơi sức còn sót lại nâng tay phải lên, cầm lấy tay của bác sĩ, ánh mắt gần như tan rã nhìn sang anh ta, "Đi cứu anh ấy trước....."

Nói xong, không đợi nhân viên điều dưỡng y tế và y bác sĩ trên xe có bất kỳ phản ứng nào, cô trước hết đã nhắm mắt lại mất đi ý thức.

.....

Vào lúc Cận Tử Kỳ tỉnh lại, khung cảnh đập vào mắt cô là một mảng lớn trắng xóa.

Trên trần truyền đến đau đớn nhắc nhở cô trận tai nạn xe kia cũng không phải là cơn ác mộng, mà là kí ức thật sự đang tồn tại.

Cô nghe được bên ngoài phòng bệnh tiếng bước chân vội vã đi đi lại lại, ngoài ra còn có tiếng dụng cụ y tế va chạm vào nhau phát ra tiếng vang trong trẻo.

Mùi thuốc khử trùng vẫn chưa tản ra khỏi trong hô hấp của cô.

Dùng hai bàn tay vô lực chống thân thể của mình lên, Cận Tử Kỳ nhìn xung quanh một vòng, phòng bệnh to như vậy ngoại trừ cô ra cũng không có thêm người thứ hai, căn bản nửa cái bóng dáng của Tống Kỳ Diễn cũng không có!

Cận Tử Kỳ ôm lấy cái đầu căng đau, cô chỉ nhớ đại khái thời điểm khi hai chiếc xe đụng vào nhau, túi khí an toàn trong xe bắn ra, lúc cô sắp bất tỉnh chỉ nghe được tiếng kêu rên rên nén đau đớn của Tống Kỳ Diễn.

Trong lòng hoảng hốt sợ hãi giống như có âm hồn của quỷ đen tối há miệng nuốt cô vào trong bụng.

Cô xúc tằm chần ở trên người, trong lúc vội vội vàng vàng nghĩ muốn bước xuống giường, nhưng bởi vì hai chân run rẩy mà ngã nhào trên đất.

Sàn nhà lạnh buốt ngấm vào trong da thịt của cô, chui vào tận xương tủy cô.

Ngoài gây cho cô cảm giác rét lạnh còn thêm nỗi sợ hãi bất an vô tận.

Miệng vết thương trên trán vừa rồi khép lại nhưng do cô chuyển động quá mạnh mà một lần nữa bị hở ra rỉ xuống ít máu.

Cô vịn cạnh giường đứng lên một cách khó khăn, cố nén cơn đau đớn đến phát run, lao đảo chạy ra khỏi phòng bệnh.

"Tiểu thư, tiểu thư, cô muốn đi đâu? Vết thương của cô vẫn chưa băng bó kỹ!"

Không nhìn đến y tá đang xông tới gần ngăn cản, Cận Tử Kỳ nhanh chóng chạy về phía bàn hướng dẫn.

Mái tóc dài của cô không còn mềm mại như trước, bị nước bùn và vết máu đông kết thành một khối.

Vừa đi ngang qua một phòng giải phẫu đang sáng đèn xanh, cửa phòng giải phẫu bỗng nhiên mở ra, mùi máu tươi bay ra nồng nặc, ngửi được một mùi hương quen thuộc, rồi cuộc hai chân đang bước đi của cô đã bất động.

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn qua phòng giải phẫu u ám, ánh mắt có chút mờ mịt đờ đẫn.

Một người mặc đồng phục bác sĩ phẫu thuật dẫn đầu đi ra, vội vã, anh ta vừa đi nhanh vừa hướng vào phòng giải phẫu ở sau lưng lo lắng hô to: "Chuẩn bị đưa bệnh nhân đi lên phòng giải phẫu lần ba, ở đó có tất cả các thiết bị cần thiết, nhanh lên!"

Đôi bao tay y tế đeo trên tay bác sĩ dính đầy máu tươi, còn có hai giọt máu sền sệt đang nhỏ xuống đất.

Roi trên sàn nhà trắng tinh sạch sẽ, tụ thành những vệt máu rục rờ chói mắt.

Trong lúc bác sĩ hối hả lướt qua Cận Tử Kỳ còn đang sững sờ, tay áo phẫu thuật của anh bị một bàn tay mảnh mai kéo lại, có chút luống cuống vội vàng cúi đầu xuống, thì nhìn thấy một người phụ nữ toàn thân chặt vật hỗn loạn.

"Bác sĩ, có phải anh ta bị thương rất nặng không?" Ánh mắt của cô trống rỗng không thấy được bất kỳ điều gì bên trong.

Bác sĩ vốn định quát lớn bảo cô mau buông ra, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt xem ra hồn bay phách lạc, lại sinh ra không đành lòng, "Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì, chúng tôi đang cấp cứu đây!"

Dường như bác sĩ vừa dứt lời, trong phòng giải phẫu lập tức vang lên âm thanh lộc cộc của bánh xe ròng rọc trên mặt đất di động rất nhanh.

Cận Tử Kỳ theo tiếng quay đầu lại, thì nhìn thấy một giường bệnh được nhóm y bác sĩ đẩy ra, trên chiếc giường tấm ga màu trắng bị nhuộm đỏ, gương mặt của người đàn ông đang nằm trên đó đã hoàn toàn thay đổi.

Thế nhưng cô không thấy muốn nôn mửa, chẳng qua bởi quá đột ngột mà tim đập mạnh và loạn nhịp không có cách nào đứng thẳng.

Y tá đang vội vàng đuổi theo Cận Tử Kỳ đã đến kịp lúc đỡ cô sắp ngã xuống đất: "Tiểu thư, cô có sao không?"

Sắc mặt Cận Tử Kỳ trong nháy mắt đã thay đổi, cô đẩy bàn tay của y tá ra, vội vã đuổi theo giường bệnh kia.

Chiếc áo sơ mi màu tối đó, cô nhận ra, đã nhìn thấy rõ ràng vào lúc hấn bảo vệ cô.

Y tá vội vàng đuổi đến ở phía sau, "Tiểu thư cô chậm một chút, chậm một chút!"

—— Tống Kỳ Diễn, Tống Kỳ Diễn, Tống Kỳ Diễn.

Một lần rồi lại một lần khắp đáy lòng lặng lẽ cầu nguyện, không có việc gì, không có việc gì.

Tim của cô không ngừng đập nhanh, hô hấp cũng theo đó mà dồn dập hơn.

Nhóm nhân viên cấp cứu phía trước đang đi nhanh thì từ từ dừng bước lại, cho đến khi không còn di chuyển thêm bước nào nữa.

Cô mỗi lúc càng đuổi đến gần——

Gần đến thì nghe thấy âm thanh thở dài nặng trĩu của bác sĩ dưới cái khẩu trang——

Đến gần lại thấy đáy mắt nhân viên cấp cứu bi ai, bọn họ cùng lắc đầu bất lực——

Bước chân Cận Tử Kỳ chậm dần, hô hấp gấp gáp, đôi mắt cô hiện đầy tia máu thẳng tắp nhìn chăm chăm người đàn ông không còn sự sống trên giường bệnh, tầm nhìn khôe mắt cô nhìn đến bàn tay phải của anh ta rũ xuống.

Không còn tri giác, như một con bướm chết bất đắc kỳ tử từ bầu trời rơi vào trong bùn.

—— Không thể nào.

Cô muốn xông lên, nhưng trước đó đã bị ngăn cản——

Các y tá chặn lại đường đi của cô, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn khối vải màu trắng kia đắp qua đỉnh đầu anh ta, thấy giường bệnh bị đẩy lên phía trước đi vào thang máy.

Cô nhìn sang số tầng thang máy đang thay đổi, không phải là tầng số "Ba" như vừa rồi vị bác sĩ kia nói, mà là tầng ngầm số "Hai" .

—— Nơi đó không có phòng giải phẫu, chỗ đó chỉ có phòng chứa xác âm u.

Cô không biết các y tá kia buông mình ra lúc nào.

Chẳng qua cô chỉ nhìn chằm chằm gắt gao con số đang thay đổi trên thang máy, đôi mắt gần như muốn rỉ ra máu.

Thậm chí cô tưởng tượng, có lẽ là bác sĩ nhìn lầm rồi, anh ta chỉ tạm thời bị sốc, có thể trên đường đi đến nhà xác thì tỉnh lại, bác sĩ lại đưa anh ta đi lên tầng ba.

Thang máy một lần nữa mở ra, bước ra cũng không phải người mà cô tưởng tượng, là hai y tá có sắc mặt rất khó coi.

"Thật sự thê thảm quá! Vừa rồi người bệnh nhân kia được đẩy đi ra cô có thấy không, mặt bị đập không thể nhận ra được, chắc chắn, mới vừa nghe bác sĩ Lô nói lúc đưa vào đã hấp hối!"

"Là tai nạn giao thông xảy ra ở trên cầu Thái Tử phải không? Tôi mới vừa nghe đài phát thanh, gần đây tai nạn giao thông không ít, nhưng không có nghiêm trọng đến chết người như thế."

"Nói đúng, bác sĩ Lô cũng nói, vốn là anh ta sẽ không bị nghiêm trọng như thế, vì anh ta không đeo khoá dây an toàn, hay bởi vì vào thời điểm va chạm không dùng hai tay bảo vệ đầu của mình, mới đưa đến tình trạng xuất huyết trong não."

Cận Tử Kỳ trông ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, các y tá đang còn bàn tán sôi nổi đi lướt qua.

"Tôi trông đáng vẻ bề ngoài của anh ta cũng khoảng ba mươi, đúng là cái tuổi thật đẹp tại sao lại phải chết đây, thật đáng tiếc ."

"Vừa rồi trong lúc tôi kiểm tra phòng thì nhìn thấy tin tức trên TV tường thuật, hai chiếc xe đâm vào nhau đều là xe nổi tiếng nha, giá trị đều mấy trăm vạn, thật là có tiền cũng không còn mạng để xài!"

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, Cận Tử Kỳ lại như đã rơi vào hầm băng.

Cô đứng ở nơi đó, chung quanh có các nhân viên y tế như những cái bóng xám trắng đi đi lại lại không ngớt, nhưng bất quá đó chỉ là cảnh nền. Trong phút chốc thời gian đã lặng lẽ dừng lại tại nơi đây.

Ký ức đã từng bị quên lãng trong khoảnh khắc này như đập nước mở ra thành thác lũ trào dâng trong đầu của cô.

——Người con trai ấy cầm đầu chạy giữa ngày mưa trong thành phố chỉ để đưa cho cô chiếc ô.

——Người con trai ấy dùng tiền kiếm được trong ba tháng làm thuê chỉ để mua quà sinh nhật cho cô còn bản thân mình thì nhịn đói đến sinh bệnh đau bao tử.

——Người con trai ấy đứng bên cạnh chiếc piano kéo đàn vi-ô-lông, ánh mắt một khắc cũng không muốn rời khỏi cô.

Như những mảnh vụn thủy tinh sau khi vỡ nát nằm lặng yên sau vài năm, giờ đây bắt đầu chậm rãi gom lại, từng mảnh từng mảnh vụn nhỏ không ngừng quay trở về đặt ở trước mắt cô.

Cô không thấy rõ khuôn mặt của người con trai trong hồi ức, cố gắng muốn đi xem cho rõ ràng, thế nhưng càng ngày càng mơ hồ.

Ký ức một lần nữa bắt đầu được nhặt nhạnh, bất luận đã bị vướng mắc bao lâu, cô vẫn có thể cảm nhận được tình yêu đến từ người con trai ấy, tựa hồ còn có thể cảm thụ được độ ấm trong lòng bàn tay khi hắn nắm tay mình.

"Cận tiểu thư, cô có sao không? Cận tiểu thư?"

Một giọng nam ôn hoà nhã nhặn đem Cận Tử Kỳ đang sa vào trong hồi ức kéo về hiện tại.

Cô không biết mình trở lại phòng bệnh như thế nào, làm sao có thể đến ngồi trên giường.

Cô giống như một cái xác không hồn, ánh mắt trống rỗng nhìn sang vị bác sĩ trước mắt.

"Cận tiểu thư, không nghĩ tới cách bốn năm cô lại gặp phải tai nạn giao thông một lần nữa, bất quá chớ khẩn trương, vừa rồi có nhân viên điều dưỡng đã nói với tôi về tình trạng của cô, bây giờ để tôi kiểm tra cho cô một chút phòng ngừa rủi ro khác."

Cận Tử Kỳ không có chút nào phản ứng, chỉ nhìn chiếc áo blouse trắng của anh ta.

Bác sĩ lấy làm khó hiểu nên nhíu mày, theo ánh mắt của Cận Tử Kỳ nhìn lại quần áo của mình, cũng không có gì khác thường.

Anh nhìn về phía hai mắt của Cận Tử Kỳ, lại phát hiện nơi đó không có gì tụ lại, thật ra không phải cô đang nhìn anh ta, chỉ là đang nhìn cái gì đó thông qua chiếc áo blouse trắng của anh mà thôi.

Bác sĩ lo lắng nên hơi trầm ngâm, nói với y tá bên cạnh: "Đi lấy bệnh án năm trước của Cận tiểu thư, tôi muốn xem kỹ một chút, đúng rồi, tôi muốn cho Cận tiểu thư chụp CT, cô đi chuẩn bị một chút."

Y tá rời đi, bác sĩ cầm lấy đèn pin đến, "Cận tiểu thư, trước tiên để tôi giúp cô kiểm tra các bộ phận trên mặt."

Cận Từ Kỳ gật gật đầu, sắc mặt không thay đổi.

"A, hiện tại hé miệng."

Cô như cũ nghe lời làm theo, chỉ là không có bất kỳ biểu cảm gì, quá mức trống rỗng, trống rỗng khiến người ta lo lắng.

"Cận tiểu thư, cơ thể cô ở đâu không thoải mái phải nói với tôi, như vậy tôi mới có thể giúp cô điều trị hiệu quả."

Cận Từ Kỳ trầm mặc làm bác sĩ bó tay không biện pháp, y tá rất nhanh đã đưa đến đây một quyển sổ ghi chép kiểm tra, bác sĩ nhanh chóng xem một chút, hoang mang lâm bầm lâu bầu: "Sẽ không có di chứng gì cả?"

Quay đầu đưa mắt nhìn Cận Từ Kỳ đang rũ mắt xuống dựa ở trên giường bệnh, "Chẳng lẽ tai nạn giao thông lần thứ hai dẫn đến bị tổn thương tâm lý?"

Đáy mắt bác sĩ thoáng hiện lên tỉnh ngộ, đem sổ ghi chép kiểm tra gác lại ở bên giường bệnh, phân phó y tá, "Cô chú ý chăm sóc Cận tiểu thư cho tốt, tôi đi lên Khoa thần kinh lâu sáu tìm bác sĩ Hứa, sẽ quay lại nhanh chóng."

Nói xong lại dịu dàng chào tạm biệt Cận Từ Kỳ, "Cận tiểu thư, tôi đi ra ngoài, trước hết cô hãy nghỉ ngơi."

Lúc này Cận Từ Kỳ mới có một chút phản ứng, cô đưa mắt nhìn anh ta đi ra ngoài, khi thu hồi ánh mắt mới chú ý tới sổ ghi chép kiểm tra kia, bề mặt phẳng phát tích tụ một chút bụi bặm, một lớp trắng xoá.

Đáy mắt Cận Từ Kỳ nhấp nháy, bác sĩ dường như đã quên mang nó đi.

Ma đưa lối quỷ dẫn đường cô vươn tay cầm lấy, ở trong đó đúng là bản ghi chép ghi lại về cô trước kia ở tại bệnh viện này.

Cô với tay cầm lấy, mở ra, trong phút chốc thì sững sốt, sau đó là nước mắt khiến tầm nhìn trở nên mờ hồ.

Ở đó có một trang, cô nhìn thấy mấy chữ: Tự nguyện hiến máu.

Phía dưới có một cái tên được ký xiêu xiêu vẹo vẹo: Quan Kỳ Diễn.

Chữ rất xấu, nhưng cô biết rõ đây là người nào, là cái người đàn ông sẽ đem "Doãn Lịch" đọc thành "Y Lịch".

Tầm mắt của cô dời xuống, dừng ở chỗ lượng máu tươi, nhưng mà đập vào mắt là đoạn bỏ trống.

Dường như là nguyện ý dâng hết toàn bộ máu cả thầy sinh mạng của mình để cứu sống cô.

Cung cấp vô hạn.

Thời gian, bốn năm trước.

Sổ ghi chép kiểm tra trong tay rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh lách cách trong trẻo.

Lông mi Cận Từ Kỳ rũ xuống, ánh mắt vẫn dừng lại trên cái chữ ký xấu xí khó coi kia.

Cô giống như một con bạc tiêu xài phung phí cạn sạch hết khí lực, mở mắt nhìn lên trần nhà màu trắng.

Nhớ đến câu nói kia vào đêm đó trong hồ bơi khi hắn ôm cô: "Cận Từ Kỳ, cân nhắc kết hôn với anh đi."

Cô chậm rãi giương khóe môi lên, "Bây giờ cho câu trả lời có còn kịp hay không?"

Không người nào đáp lại, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong những bồn hoa bụi cỏ của bệnh viện từ ngoài cửa sổ truyền đến.

Nụ cười trên môi cô mỗi lúc càng nhạt đi, mãi cho đến khi mất hẳn, cô lại nằm xuống giường, nâng bàn tay thon dài của mình đã đầy vết máu, từ từ che lên hai mắt của mình.

Phảng phất, bàn tay của cô vẫn còn hơi ấm như khi cùng hắn nắm tay.

Trong bóng tối mang màu máu cô nhắm mắt lại, ở giữa kẻ tay có giọt nước trong suốt chảy xuống.

Nhưng nỗi đau đớn bi thương trong lòng cũng bởi vì một giọt nước mắt này mà càng thêm phồng tung vô hạn.

Cô nhớ đến giây phút hắn ôm mình nói "Cận Từ Kỳ, nhắm mắt lại", nước mắt bắt đầu tràn ra điên cuồng.

Vừa mới bắt đầu chỉ cúi thấp đầu nức nở, cuối cùng biến thành gào khóc.

Cuối cùng ký ức của cô đã nhớ ra Tống Kỳ Diễn, nhưng tại sao lại dưới tình huống này?

Vốn đang ở một bên sắp xếp lại dụng cụ y tế thì y tá phát hiện khác thường, luống cuống tay chân hỏi thăm Cận Từ Kỳ: "Cận tiểu thư, cô làm sao a, có phải ở đâu khó chịu hay không?"

Bàn tay Cận Từ Kỳ vẫn che lấy hai mắt, cô chỉ khóc, vứt bỏ tất cả bản khoăn kiêu dè, tựa như một cô gái nhỏ mất đi món đồ chơi yêu thích, mặc sức phát tiết tâm tình của mình.

—— Tại sao phải là bộ dáng như vậy, vì cái gì kết cục sẽ biến thành bộ dáng như vậy?

"Cận tiểu thư, rốt cuộc cô khó chịu ở đâu? Cận tiểu thư, cô đừng làm tôi sợ a!"

Y tá ân cần hỏi thăm chỉ càng làm cho cô khóc càng thêm thảm thiết, tay trái của cô ôm lấy lồng ngực của mình, giọng nói khô khốc khàn khàn như sắt gỉ chỉ có hai chữ, "Đau quá."

Hai chữ này đủ để cho y tá hoảng hốt lo sợ, "Cận tiểu thư, đau ở đâu?"

Tình tình Cận Từ Kỳ quá mức bình thản, cũng không phải trời sinh như thế, chỉ là không ngừng mà đè nén kiềm chế mình, không để cho mình đem sự yếu đuối của bản thân lộ ra trước mặt người khác.

Cô chưa bao giờ khóc, cũng không phải không muốn khóc, mà không có một người nào, không có một lý do nào có thể làm cho cô rơi lệ.

Một khi có một ngày như thế, thì cuối cùng không dừng lại được, chỉ không ngừng khóc, "Đau quá, đau quá."

"Cận tiểu thư, cô nhịn một chút, tôi lập tức đi gọi bác sĩ, bác sĩ sẽ tới ngay!"

Cô y tá trẻ lão đạo chạy ra đi, trên hành lang đều là tiếng hô to lòng nóng như lửa đốt của cô.

"Tiểu Trương, nhanh chóng gọi điện cho bác sĩ Hứa ở lầu sáu để cô ấy chuyển lời cho bác sĩ Lý là Cận tiểu thư không ổn rồi, Tiểu Ngô, cô nhanh đi gọi bác sĩ Lô tới xem một chút!"

Không bao lâu, bay vọt vào phòng bệnh của thiên kim Cận gia là những bác sĩ ưu tú nhất của các khoa trong bệnh viện.

Chẳng qua, khi họ nhìn thấy Cận Từ Kỳ khóc đến vô cùng thương tâm ở trên giường, cũng không biết bắt tay như thế nào.

Bác sĩ Lý vội vàng vàng từ lầu sáu chạy xuống, đẩy cửa ra giữa lúc các bác sĩ khác đang bối rối không biết làm sao, dưới ánh mắt cầu cứu của y tá lập tức đi đến bên giường, tay chân cũng có chút luống cuống.

Tiểu thư Cận gia thì nổi tiếng là hiếu thắng, làm sao sẽ vô duyên vô cớ mà khóc thê thương đến như vậy?

Chẳng lẽ là đụng bị thương ở đâu, và vừa vặn họ không kiểm tra ra?

Bác sĩ Lý liếc nhìn y tá đã hết đường xoay xở, khi ngồi xuống bên giường, vừa quan sát cảm xúc của Cận Từ Kỳ vừa phối hợp với lời nói, dè dặt hỏi: "Cận tiểu thư, cô mới vừa nói cô thấy đau ở đâu?"

Cận Từ Kỳ cũng không để ý tới anh ta, như vòi nước của hệ thống cung cấp nước đã mở đinh ốc, nước mắt càng không ngừng chảy ra.

"Việc này..." Bác sĩ Lý bất đắc dĩ vuốt vuốt mái tóc, khóc đến mười phần sức lực như vậy, thấy thế nào cũng không giống như người có chấn thương bên trong nha!

Một nữ bác sĩ khác đứng ở cửa do dự một lúc mới mở miệng an ủi dỗ dành: "Cận tiểu thư, cô khóc như vậy thật là tổn hại sức khỏe, nếu để cho vị tiên sinh được đưa vào cùng với cô biết được, làm sao để cho anh ta an tâm?"

Nhưng những lời này chẳng những trước mắt không có mang lại tác dụng, ngược lại khiến cho nước mắt của Cận Từ Kỳ càng tuôn chảy dữ dội.

Bác sĩ Lý vô tình nhìn thấy sổ ghi chép kiểm tra rơi trên mặt đất, phát hiện đang lật đến trang của tai nạn giao thông bốn năm trước, anh sững sốt mấy giây, đột nhiên bừng tỉnh, vỗ đầu của mình, "Tôi đã nói như thế nào mà trông quen như vậy!"

Anh ta thoáng nhìn Cận Từ Kỳ đang che lấy mắt của mình, hiểu rõ cười một tiếng, quay đầu lại hướng ra cửa nói: "Bác sĩ Lô, vừa rồi bệnh nhân hỏi thúc anh xử lý vết thương ở phòng cấp cứu tên gọi là gì?"

Bác sĩ Lý này hỏi không đầu không đuôi làm cho bác sĩ Lô có chút kỳ quái, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Hình như tên cái gì Kỳ Diễn, họ Tống hay là họ Lý, tôi nhớ không được."

Lời bác sĩ Lô vừa nói xong, tiếng khóc trong phòng bệnh lập tức từ từ nhỏ dần, không còn dữ dội tùy tiện như lúc trước.

Bác sĩ Lý nhìn thấy bộ dạng của Cận Từ Kỳ nên cũng biết cô đang nghe, tiếp tục hỏi: "Vết thương có nặng không?"

"Cũng tạm thôi, bị thương ở khuỷa tay cánh tay trái, so với người lái xe gây ra tai nạn bị đụng hoàn toàn biến dạng thì khá hơn nhiều, nếu bây giờ muốn xuất viện thì cũng có thể đi."

Những lời này vừa nói xong, Cận Từ Kỳ rốt cuộc hoàn toàn ngừng tiếng khóc, ngay cả bàn tay đặt trên mắt cũng buông xuống, đôi mắt sưng đỏ nhìn bác sĩ Lý, giống như đang xác nhận anh ta nói thật hay giả.

Nhóm bác sĩ đang đứng ở cửa chứng kiến phản ứng của Cận Từ Kỳ, ngỡ ngàng không biết là xảy ra chuyện gì.

Mọi người nhìn nhau, bật cười lắc lắc đầu, xem ra là đã phí sức bận rộn!

Căn bản là đại tiểu thư người ta không có việc gì, đoán rằng tương người chết chính là người yêu nhà mình mới khóc khổ sở như vậy!

Cận Từ Kỳ sau khi hiểu được, nhìn thấy trong phòng bệnh nhiều người như vậy, lại nhớ tới mình vừa rồi khóc lóc không kiêng nể gì cả, lập tức đỏ mặt, ngưng ngưng không biết nên nhìn ở đâu.

Bác sĩ Lý cười cười nhìn Cận Từ Kỳ nước mắt còn vương trên mặt, "Nhìn xem để cô khóc thế này, không biết còn tưởng rằng bệnh viện chúng tôi tại sao ức hiếp cô."

Cận Từ Kỳ không phản bác được, bắt quá lần này ngay cả cổ cũng đỏ.

Cô quay mặt đi, yên lặng vài giây, rồi vẫn là quay mặt lại, nhìn sang bác sĩ Lý muốn nói lại thôi.

"Không cần cô hỏi đến phòng bệnh của anh ta, bởi vì—" Bác sĩ Lý dưới cái nhìn chăm chăm không hiểu của Cận Từ Kỳ, chỉ chỉ ra cửa, "Anh ta đã không thể chờ đợi được nên đã tới trước."

Bác sĩ ở ngay cửa rồi rít như ong đường, xuất hiện trong tầm mắt Cận Từ Kỳ chính là bóng dáng cao lớn rắn rỏi kia.

Trên người Tống Kỳ Diễn vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi tối màu, cánh tay trái của hắn được băng vải chằng chịt treo ở trên cổ, trên mặt có chút xây xát, đứt khoát không bị hủy hoại dung nhan, nhìn qua có phần sa sút nhưng vẫn rất đẹp trai.

Hắn vội vàng xông tới, nhưng khi chứng kiến cô đang ở trên giường thì đứng lại tại đó, không di chuyển nữa.

Ánh mắt của hắn nhìn qua rất khẩn trương vô cùng căng thẳng vì lo lắng.

Trong lòng Cận Từ Kỳ vốn đang thấp thỏm bất an thì khi thấy Tống Kỳ Diễn bình yên vô sự mới lấy lại bình tĩnh.

Khán giả trong phòng biết điều nên lần lượt rời đi, hơn nữa thay họ đóng cửa lại.

Trong lúc đó, bầu không khí trở nên thật tĩnh tế mầu nhiệm, Cận Từ Kỳ trước hết cúi đầu xuống, muốn che giấu đôi mắt sưng đỏ của mình.

Cô nghe thấy tiếng bước chân không ngừng đến gần, thậm chí càng về sau có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

Tống Kỳ Diễn không ngồi ở bên giường, hắn lập tức ngồi xổm người xuống, cô tò mò nhìn sang, hắn đang dùng bàn tay phải lạnh lạnh cầm lấy giày trên mặt đất, sau đó vung về xò vào bàn chân trần của cô.

Toàn thân Cận Từ Kỳ có chút cứng nhắc, tùy ý cho hắn giúp cô mang vào một chiếc giày.

Hình dáng bàn chân của cô rất đẹp, xinh xắn, đường cong đẹp đẽ hơn nữa lại mượt mà hài hòa, nắm trong tay hắn thật vừa vặn.

Chân trái của cô bởi vì lúc này đi chân không nên có chút bẩn.

Tống Kỳ Diễn đứng dậy từ trên tủ giường lấy chút ít khăn giấy, một lần nữa ngồi xổm xuống, nâng bàn chân trần của cô lên, đặt ở trên đùi hắn đang nửa quỳ nửa ngồi thuận tiện cho hắn lấy khăn giấy lau lòng bàn chân cô đã bị bẩn.

Cận Từ Kỳ cúi đầu nhìn sang hắn đang cúi người xuống, há to miệng, nhưng không thể mở miệng nói được lời nào.

Bởi vì hắn tỏ ra vô cùng tự nhiên, giống như trời sinh ra vốn nên như thế —

Dùng bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng ân cần mang giày vào cho cô.

Tống Kỳ Diễn ngẩng đầu lên liền phát hiện mắt của Cận Từ Kỳ đang nhìn mình không chớp mắt, không khỏi có chút lo lắng, "Có phải ở đâu không thoải mái hay không?"

Hắn duy trì lấy tư thế nửa ngồi, thoáng nâng người lên lấy tay phải chạm lên miệng vết thương trên trán cô, chỉ là khi sắp chạm vào, nhớ ra cái gì đó lại rút tay của mình về.

Sau đó đôi con ngươi đen thẫm nhìn chăm chú đến miệng vết thương của cô, "Có muốn mời bác sĩ đến xem lại một chút hay không?"

Cận Từ Kỳ im lặng không lên tiếng, chẳng qua chỉ nhìn hắn.

Sau đó đưa tay qua nắm lấy bàn tay kia đơn giản là vì lau chân cho cô mà dính bùn đất, năm ngón tay trắng nõn nằm trong lòng bàn tay đang rộng mở màu lúa mạch, có vẻ rất hài hòa.

Cô nâng bàn tay của hắn lên rồi chạm đến miếng băng gạc trên trán mình, khẽ thì thầm: "Đã hết đau."

Tống Kỳ Diễn lần đầu tiên được Cận Từ Kỳ chủ động nắm tay, vì được sủng ái nên khó tránh khỏi vừa mừng vừa lo.

Giờ phút này Cận Từ Kỳ tóc tai bù xù, viền mắt hồng hồng, thiếu đi khí thế cao quý lạnh nhạt, đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn khiến cho người ta thương yêu, chỉ sợ là đàn ông, may mắn gặp một lần cả đời cũng sẽ khó quên.

Mà người đàn ông Tống Kỳ Diễn này, may mắn nhìn thấy, hơn nữa còn để cho cô lý do tháo xuống mặt nạ.

Hắn ngắm nhìn Cận Từ Kỳ như vậy, lại bắt đầu được đăng chân lên đăng trời, nhìn chăm chăm vào cánh môi phấn hồng của cô mà suy nghĩ vẩn vơ.

Cận Từ Kỳ rất nhanh đã phát hiện được Tổng Kỳ Diễn không tập trung, cũng nhanh chóng thấy được trong con ngươi của hắn đôi môi của mình, ngay sau đó nhìn thấy dấu kết của hắn nhún xuống.

"Cho hôn một cái, chỉ một cái." Hắn ăn gan hùm mật gấu nên đưa ra cái yêu cầu này.

Còn tưởng rằng cô sẽ tức giận mà đập hắn một cước, nhưng mà kết quả lại là —

Công chúa Cận gia chỉ hơi rũ mắt xuống, đôi má ửng đỏ nhàn nhạt.

Thái độ ngăm đồng ý như vậy đã cô vũ dung tung ham muốn của người đàn ông.

Tổng Kỳ Diễn dò xét thân thể, từ từ tiến sát vào Cận Từ Kỳ, dùng tay phải nâng lấy mặt của cô, cúi đầu xuống hôn cô.

Thật sự nụ hôn chỉ như chuồn chuồn lướt nước.

Chóp mũi của hắn chống lên chóp mũi của cô, môi mỏng cách đôi môi của cô không đến một centimet, hơi thở dây dưa, thấp giọng nỉ non: "Hôn lại một cái nữa, hôn một cái nữa thôi."

Nói xong vừa nhanh chóng mở nhẹ lên bờ môi mềm mại thơm mát của cô, vừa quan sát ánh mắt của cô đang biến hóa.

Cận Từ Kỳ then thừng mím môi, nhưng không bởi vì hắn thất tín mà xấu hổ.

Sau đó chiếc gáy của cô bị một cổ lực đạo từ phía trước nhấn xuống một cái, môi cô nặng nề đặt lên trên đôi môi mỏng lạnh lạnh của hắn.

Hắn không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào đổi ý, cạy đôi môi của cô ra bởi vì buông lỏng mà hơi hé mở, cùng đầu lưỡi của cô quấn quít, ôn nhu mà dùng sức tiến hành nụ hôn nóng bỏng này.

Có lẽ là mới vừa trải qua một cuộc sinh tử, cho nên cả hai hôn nhau đến độ vô cùng động tình say mê.

Tổng Kỳ Diễn cảm thấy toàn bộ thế giới đều ở trong ngực của mình, đời này chưa từng thỏa mãn qua như vậy.

Hắn vừa hồi hộp đề phòng Cận Từ Kỳ đột nhiên xù lông lại vừa âm thầm đắc ý.

Mãi đến một lúc sau mới cảm thấy hài lòng thoả mãn mà buông cô ra.

Nhìn qua bởi vì hít thở không thông mà mặt Cận Từ Kỳ đỏ lên, giống như một đóa hoa thược dược nở rộ đến tận cùng.

Giữa sự diễm lệ xinh tươi pha lẫn sự thanh khiết giản dị.

Nhất thời không nhìn được, lại len lén hôn một cái lên má của cô, lạnh lạnh, thơm mát.

Tổng Kỳ Diễn đem khuôn mặt nóng rực của mình áp vào mặt cô.

Sau cơn mưa bầu trời quang đãng, ánh nắng ban chiều xuyên qua bộ cửa sổ, nghiêng chiếu vào mặt đất trong phòng bệnh, sắc vàng nhàn nhạt.

Cũng kéo dài hai bóng người đang ôm nhau.

"Bốn năm trước trong trận tai nạn giao thông kia tôi đã quên mất rất nhiều chuyện."

Giọng nói của Cận Từ Kỳ nhẹ nhàng lượn quanh trong không khí, "Cũng như đã quên đi rất nhiều người."

Trong nháy mắt Tổng Kỳ Diễn giật mình, hắn nâng bờ vai của Cận Từ Kỳ lên, nhìn vào trong tròng mắt xinh đẹp của cô, "Em mất trí nhớ?"

Nếu quả thật là mất trí nhớ, như vậy bốn năm trước khi hắn xuất hiện ở trước mặt cô, đã có thể giải thích lý do cô không nhận ra hắn.

Nhưng cũng vì nguyên nhân này, làm cho hắn bỏ lỡ cô suốt bốn năm.

Thậm chí ngay cả việc cô sinh con của họ hắn cũng không biết.

Còn tưởng rằng đó là đứa con của cô với người đàn ông khác mà sống cãm hận suốt bốn năm.

Cận Từ Kỳ thấy vẻ mặt Tổng Kỳ Diễn không ngừng thay đổi, nhoen miệng cười cười, nắm tay của hắn, "Bất quá không sao, vừa rồi tôi đã nhớ lại."

"Mặc dù cũng không đầy đủ, nhưng tôi nhớ tới anh, lần trước tôi hỏi anh chúng ta có biết nhau hay không, anh nói muốn tôi tự mình nhớ lấy, bây giờ tôi thật sự đã nhớ ra."

Trên mặt Tổng Kỳ Diễn thoáng hiện lên sự ngạc nhiên vui mừng, hắn cầm ngược tay của cô, "Vậy em có nhớ đến những chuyện, thí dụ như..." Mỗ Mỗ là con của chúng ta.

Cận Từ Kỳ ngắm nhìn vẻ mặt hắn mong đợi, dùng một lát môi từ từ mở miệng, "Nhớ tới anh vì ở trường học trời đổ mưa mà tặng cho tôi chiếc ô, anh đã từ chỗ làm đổi bốn chuyến xe hay bởi vì kẹt xe mà một đường chạy thẳng đến phòng học."

Cô chăm chú theo dõi khuôn mặt hắn, muốn từ nơi đó tìm được một chút hưng phấn kích động, nhưng Tống Kỳ Diễn lại bởi vì này câu mà lòng mày hơi nhú lên, sắc mặt cũng không đẹp mắt giống như vừa rồi.

Đôi con ngươi đen sắc bén thâm thúy nhìn vào cô chăm chăm, "Còn có gì khác không?"

Phản ứng của hắn với sự tưởng tượng của cô cũng không giống nhau, chẳng lẽ là cô nhớ nhầm sao?

Cận Tử Kỳ mấp máy cánh môi, bị hắn hỏi tới, vẫn là tiếp tục đem nội dung mình nhớ rõ nói cho hắn biết, "Vào thời điểm sắp đến sinh nhật của tôi, vì chuẩn bị quà cho tôi, anh đi làm ba công việc một lúc, chạy đi ba địa phương, tôi hỏi anh vì cái gì bận rộn như vậy, anh lại nói cho tôi biết anh đang ở đây chuẩn bị cho đêm thi rất lớn."

Tống Kỳ Diễn im lặng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe, nhưng ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, giống như là một người ngoài cuộc ở bên cạnh nghe chuyện xưa của một người khác, mà không phải là người trong cuộc đang đắm chìm.

Cô nỗ lực hồi tưởng đến những mẫu chuyện kia, "Tôi nhớ tới tôi còn đánh đàn dương cầm, mà anh luôn dùng đàn violin phối hợp với tôi, tôi nhớ được cũng không phải là rất rõ ràng, chỉ đại khái ý tứ như vậy, nếu không ngay cả tướng mạo của anh cũng không thấy rõ."

Tống Kỳ Diễn trầm mặc, thật lâu rất lâu sau đó, hắn nắm tay cô, ánh mắt sâu thẳm: "Em thật sự nhớ không rõ mặt của anh sao?" Nét mặt của hắn chưa bao giờ thật trọng qua như thế.

Cận Tử Kỳ lắc đầu, cô không muốn lừa dối hắn: "Thấy không rõ."

Lông mi Tống Kỳ Diễn rũ xuống che khuất cảm xúc nơi đáy mắt của hắn, nghe được câu trả lời của cô, nhấc lên mi mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười rõ ràng, đưa tay vuốt ve tóc mai của cô.

"Thấy không rõ cũng không sao, quá khứ cũng đã đi qua, quan trọng là bây giờ cùng tương lai, nếu đã quên mất vậy thì bắt đầu làm lại từ đầu, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

Ánh mắt Cận Tử Kỳ dừng ở trên cánh tay bị thương của hắn, cười dịu dàng ảm áp, "Chờ anh khỏe hẳn, tôi muốn nghe anh kéo đàn vi-ô-lông."

Đáy mắt Tống Kỳ Diễn thoáng hiện lên một luồng u quang, thoáng qua nhanh chóng để người khác không cách nào bắt kịp, hắn giương lên nụ cười tươi, "Có thể sẽ làm em thất vọng, anh sẽ không kéo đàn vi-ô-lông, em nhớ nhầm rồi."

"Sẽ không kéo?" Cận Tử Kỳ có chút khó có thể tin, giống như ký ức của mình đang thức tỉnh.

Tống Kỳ Diễn gật gật đầu, nhưng không muốn lại dây dưa với đề tài này nhiều hơn, dặt tay của cô đứng dậy, "Dù sao đã quên lâu như vậy, có chút nhầm lẫn là bình thường, đừng rồi, anh mới vừa hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói vết thương của em cũng nhẹ, có thể lập tức xuất viện, không còn sớm, anh đưa em trở về."

Sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, Cận Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy được sự mệt mỏi ở giữa lông mày hắn, không muốn để cho hắn lãng phí tinh lực cùng cô nhớ lại kỷ niệm.

Lòng bàn tay hắn ảm áp truyền vào lòng bàn tay của cô.

Anh nói không sai, quan trọng là bây giờ cùng tương lai.

Người đàn ông này nguyện ý lấy sinh mạng của mình để bảo vệ cô, sẽ mãi luôn tồn tại trong sinh mệnh của cô.

Chịu trách nhiệm tới đón đưa Tống Kỳ Diễn là một người đàn ông trẻ tuổi tên là Trâu Hướng, mang âu phục giày da.

Anh ta nói mình là thư ký của Tống Kỳ Diễn, nhưng Cận Tử Kỳ chưa bao giờ nhìn thấy qua nhân vật như thế ở Tống thị.

Có thể là Tống Chi Nhậm mới thông báo tuyển dụng đặc biệt phụ trợ cho Tống Kỳ Diễn.

Nghĩ như vậy, Cận Tử Kỳ không thắc mắc thêm nữa.

Cô không để cho Tống Kỳ Diễn đưa cô đi thẳng về nhà, mà trước tiên đi đến trung tâm thương mại mua một bộ quần áo và một cái mũ.

Cô không muốn để cho người trong nhà thấy bộ dáng mình bị thương mà kinh ngạc.

Nhất là Mỗ Mỗ, đứa bé chỉ mới bốn tuổi, cô không muốn cho tâm hồn của nó lưu lại một bóng ma không tốt.

Khi trở lại biệt thự người ra mở cửa là dì Hồng, nhìn thấy Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn sóng vai đứng chung một chỗ thì hơi giật mình, nhất là cánh tay đang bị treo cao của Tống Kỳ Diễn.

Nhưng bà cũng chỉ biết cung kính ân cần thăm hỏi: "Đại tiểu thư, Tống tiên sinh." Không nên hỏi và cũng không dám hỏi nhiều.

Cận Tử Kỳ đi đến trong phòng nhìn lướt qua, "Dì Hồng, cha mẹ tôi và Mỗ Mỗ đâu?"

"A, lão gia và phu nhân buổi tối đi ra ngoài ăn cơm cùng khách hàng họp tác, tối nay sẽ về trễ một chút, tiểu thiếu gia đang ở trong phòng chơi xếp gỗ, muốn đi dẫn tới tôi sao?"

Nghe được Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông không ở nhà, Cận Tử Kỳ thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy di Hồng sẽ phải lên lầu gọi Mỗ Mỗ, vội mở miệng ngăn lại, "Đề cho nó tự chơi đi, tôi thấy mệt quá, trước hết về phòng ngủ một lát."

Sau khi di Hồng đi xuống, Cận Tử Kỳ mới xoay người lại nhìn về phía Tống Kỳ Diễn, suốt đường đi hắn cũng không nói gì, cô cảm thấy hắn có chút kì lạ, nhưng lại không nói ra được rốt cuộc kì lạ ở chỗ nào.

Phát hiện Cận Tử Kỳ nhìn mình chằm chằm, Tống Kỳ Diễn nhếch miệng cười, đột ngột nghiêng người đặt lên trên cái trán trơn bóng của cô một nụ hôn, "Trở về phòng nghỉ ngơi cho khoẻ đi, ngày mai gặp."

Cận Tử Kỳ hé miệng muốn nói gì đó, nhưng dưới ánh mắt sáng quắc của hắn thì nghẹn lời, cuối cùng gật gật đầu, vào biệt thự, chỉ là lúc quay đầu lại, Tống Kỳ Diễn vẫn đứng ở cửa.

Hắn đang lặng yên nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, ánh mắt phức tạp thâm trầm, nhưng khi thấy cô cố gắng quay đầu lại, mắt hắn phát ra ánh sáng rực rỡ, trở nên dịu dàng lộ vẻ cảm động, khoảnh khắc ấy bất quá như là ảo giác của cô.

"Tôi..." Cận Tử Kỳ không biết nên mở miệng như thế nào.

Tống Kỳ Diễn mang theo ý cười nhìn cô, dường như đang đợi cô nói tiếp.

Cận Tử Kỳ lắc lắc đầu, hướng hắn cười nhẹ, "Không có gì, anh trở về đi."

"Được." Tống Kỳ Diễn gật đầu, lúc này đây thật sự xoay người rời đi.

Nhìn sang bóng lưng hắn cao to kéo dài trên đá cẩm thạch, Cận Tử Kỳ thu lại và giấu đi tâm tình của mình rồi lên lầu.

Một câu nói kia, cô thùy chung không mở miệng được, cô cảm thấy thiếu chút gì đó.

Là ý cảnh hay là mức độ tình cảm, cô vẫn thấy không rõ ràng lắm.

Nhưng, khi cô mở ra cửa ban công phòng ngủ thì nhìn thấy ở dưới lầu Tống Kỳ Diễn vẫn chưa từng rời đi, chợt giật mình hiểu rõ, cô thiếu không phải là ý cảnh hoặc tình cảm, mà là một phản ứng khí.

Hắn thấy cô xuất hiện ở trên ban công, lập tức lộ ra một nụ cười, sau đó chuẩn bị đi vào trong nhà mình.

Yên lặng bình tĩnh nhìn qua bóng dáng hắn một thân một mình, đáy mắt Cận Tử Kỳ mang một tầng sương mù mỏng, cô quay đầu đi để điều chỉnh tâm tình của mình, không để cho giọng nói của mình run rẩy.

Sau đó hai tay của cô nắm hàng rào lan can, hướng đến bóng người đang từ từ đi xa gọi lớn, "Tống Kỳ Diễn!"

Tống Kỳ Diễn quay đầu lại, nhìn sang Cận Tử Kỳ bên cạnh ban công, đỉnh đầu đội chiếc mũ vải mềm mại, mặc quần jean và áo T-shirt, giống như một nữ sinh viên mới đầu hai mươi tuổi.

Đôi mắt cô chăm chú khoá hắn lại, hít sâu một hơi, nhấn rõ từng chữ một nghiêm túc nói, "Tống Kỳ Diễn, câu hỏi của anh vào đêm đó ở hồ bơi tôi đã suy nghĩ kỹ."

Cô nhìn thấy thân thể Tống Kỳ Diễn khẽ run rẩy, cánh tay phải của hắn rũ xuống bởi vì khăn trương mà nắm thành quả đấm, nhưng trên mặt của hắn vẫn bình tĩnh như thường, nhìn sang cô, chờ đợi cô tuyên bố kết quả.

Cận Tử Kỳ khắc chế tim mình thấp thỏm đập dồn dập, tự trấn định vài giây, cuối cùng lấy dũng khí mắt nhìn xuống Tống Kỳ Diễn đang ở trên bãi cỏ, "Nếu như tôi đồng ý, anh sẽ thực hiện lời hứa muốn cưới tôi không?"

—Nếu như tôi đồng ý, anh sẽ thực hiện lời hứa muốn cưới tôi không?

Nói xong câu đó Cận Tử Kỳ đã ngừng hô hấp, cô không chớp mắt chờ đợi Tống Kỳ Diễn trả lời.

Đúng là, nghe được câu hỏi này Tống Kỳ Diễn lại giật mình đứng yên tại chỗ, không nói thêm lời nào và không hề cử động, giống như bức tượng không có sự sống, đứng lặng im trong sân vườn Cận gia.

Trong lúc Cận Tử Kỳ chờ đợi sự bất an lo lắng trong lòng nặng nề như muốn đè sập cô, Tống Kỳ Diễn lại đột nhiên xoay người, trước khoảng không gian rộng lớn của mảnh sân vườn giữa hai nhà Tống Cận chạy như điên.

"Tống..." Cận Tử Kỳ không cách nào hình dung tâm tình của mình vào giờ phút này, vốn là đang hoang mang đã bị thay thế bằng sự ngạc nhiên.

Cô đứng trên ban công nhìn Tống Kỳ Diễn ở dưới lầu chốc lát chạy đến chỗ này, chốc lát lại chạy đến chỗ kia, không biết đang làm cái gì.

Chạy tới chạy lui gần hai mươi lần, một lần nữa Tống Kỳ Diễn mới chạy đến dưới lầu của Cận gia, hướng lên phía trên ban công của Cận Tử Kỳ hô to, "Cận Tử Kỳ, em có muốn gả cho anh hay không!"

Đôi con ngươi đen láy của hắn lộ ra ánh sáng vui sướng mừng rỡ, lồng ngực lên xuống phập phồng kịch liệt, dường như không thể tin được những gì mình nghe được, vì vậy mới muốn tự mình xác định một lần nữa.

Màn cầu hôn thật sự lãng mạn không phải là có nhẫn kim cương, hoa hồng và chú rể quỳ xuống đất nữa sao?

Cận Từ Kỳ nhìn qua bộ dạng hần quên trời quên đất, nhìn không được khoe miệng cong lên, cũng quên mất đây là ngoài trời, lại dùng âm thanh vang dội trả lời, "Được!"

Chiếm được câu trả lời mà đáy lòng mong đợi, Tống Kỳ Diễn lần nữa ngậy ngốc đứng sững tại chỗ không nhúc nhích.

Khi Cận Từ Kỳ lo lắng muốn đi xuống lầu, hần lại quay đầu chạy, lần này là chạy đi không còn thấy tăm hơi bóng dáng!

— Tên ngốc!

Cận Từ Kỳ khẽ cười thì thầm một câu.

Chẳng qua tên ngốc này rất thích trêu chọc người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tô Ngưng Tuyết Đồng Ý

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ nhìn bóng dáng Tống Kỳ Diễn vừa chạy về tới, có phần bất đắc dĩ, lại có chút ít ngọt ngào.

Chung quy người đàn ông này phần khởi tung tăng như chim sẻ là vì một người phụ nữ tên là Cận Từ Kỳ.

Sau đó đột nhiên cô nghe thấy giọng nói non nớt của đứa bé kêu to, đến từ ban công phòng bên cạnh.

"Kỳ Kỳ không gả cho thực thừ quái dị, Kỳ Kỳ là muốn kết hôn với Mỗ Mỗ, là cô dâu của Mỗ Mỗ!"

Cận Từ Kỳ nghe tiếng quay đầu qua, thì thấy Cận Mỗ Mỗ tự mình mang chiếc ghế nhỏ, nhón đôi chân bé xinh lên trên, đang ghé vào ban công bên cạnh quán đây đây leo hướng xuống dưới lầu kêu la.

"Thực thừ quái dị là sói đuôi dài, Mỗ Mỗ không chơi với chú nữa!"

Dường như vừa nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ không có người trông giữ mà chồm người ở chỗ này, Cận Từ Kỳ lập tức vội vã chạy tới phòng của nó.

Đến khi cô đẩy cửa ra đi vào trong, đã nghe thấy Cận Mỗ Mỗ hùng hồn nói, "Kỳ Kỳ thích Mỗ Mỗ nhất, Kỳ Kỳ đã từng nói muốn kết hôn với Mỗ Mỗ!"

"Kỳ Kỳ là con gái, cần Mỗ Mỗ bảo vệ, nhưng Mỗ Mỗ còn quá nhỏ, cho nên Mỗ Mỗ muốn tìm một người lớn tới trước tiên thay Mỗ Mỗ chiếu cố Kỳ Kỳ, có đúng hay không?"

Cận Từ Kỳ nghe thấy giọng nói của Tống Kỳ Diễn từ dưới lầu truyền đến vừa dỗ lừa gạt vừa nịnh nọt, dở khóc dở cười, nhưng hiển nhiên Cận Mỗ Mỗ được tăng bốc lấy lòng như vậy, vắn vắn hàng lông mày rậm nhỏ, con ngươi chuyển động đảo qua đảo lại.

Tống Kỳ Diễn vừa thấy Cận Mỗ Mỗ bị hù dọa, gấp rút rên sát khi còn nóng, "Không phải con muốn có con chim nhỏ sao? Con và mẹ đến nhà chú ở, trong nhà chú có cái nông trường rất lớn, bên trong có rất nhiều động vật nhỏ, đều tặng cho con!"

Cận Mỗ Mỗ nghiêng đầu ngó ngó Cận Từ Kỳ ở sau lưng, lại cúi đầu nhìn Tống Kỳ Diễn ở phía dưới một chút, buồn rầu gãi gãi cái đầu dưa hấu, qua một hồi lâu thật lâu, dường như đã hạ quyết tâm thật lớn, cái miệng nhỏ nhắn cắn cắn môi xinh lên tiếng: "Vậy Mỗ Mỗ gả cho chú đi!"

Hiện nhiên Tống Kỳ Diễn không ngờ tới sẽ nhận câu trả lời như vậy, theo đó vẻ mặt cũng ỉu xiu khó coi.

Cận Từ Kỳ nín cười mà ôm lấy Cận Mỗ Mỗ từ trên băng ghế xuống, kéo vào trong ngực hôn một cái thật mạnh, "Mỗ Mỗ nghĩ như thế nào mà muốn gả cho chú?"

Lúc hỏi câu hỏi này, Cận Từ Kỳ không quên cười trên nỗi đau của người khác nghiêng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn ở dưới lầu bị dả kích.

"Kỳ Kỳ muốn kết hôn với Mỗ Mỗ, thực thừ lại muốn kết hôn với Kỳ Kỳ, cho nên Mỗ Mỗ cùng với chú kết hôn là được rồi!"

Hai cánh tay mũm mĩm của Mỗ Mỗ vắt chéo sau lưng, một bộ dáng tiểu đại nhân.

Cận Từ Kỳ cố nén cười, sờ sờ cái đầu tròn đen nhánh, đứng dậy nhìn Tống Kỳ Diễn ở lầu dưới mặt mũi tràn đầy thất bại: "Tống Kỳ Diễn, anh còn muốn cưới Mỗ Mỗ hay không?"

Tống Kỳ Diễn nghe Cận Từ Kỳ trêu chọc, huyết thái dương đập thành thạch, đầu như muốn nổ tung.

Hần cảm giác mình hôm nay chính là bị hai mẹ con ranh mãnh này giở trò đùa bỡn, nhưng cũng chỉ có thể hảo ngôn hảo ngữ thờ phụng.

Ai kêu hai mẹ con kia một người là tiểu Phật gia của hân, một người là tiểu tổ tông của hân chứ ? !

Nếu như nói màn cầu hôn bất ngờ này đối với Tống Kỳ Diễn và Cận Tử Kỳ xem như là vui vẻ, thế nhưng, vừa khéo đụng phải lúc Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông vừa về đến nhà mà nói, dùng từ "kinh hãi" để hình dung càng thêm thích hợp!

Bởi vì nhất thời có sự cố mà Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông vẫn chưa ăn cơm, chiếc xe hơi đang lái vào bãi đậu xe của biệt thự Cận gia, thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn một cánh tay treo lên lại từ dưới nhà họ như con ruồi không đầu chạy tới chạy lui.

Nhưng trong lúc đầu óc họ vẫn đang hỗn loạn u mê, Tống Kỳ Diễn rõ ràng lại chạy về đứng dưới ban công, bất ngờ hướng về phía Cận Tử Kỳ đứng ở nơi đó quăng ra một câu "Cận Tử Kỳ, em có muốn gả cho anh hay không?"!

Cận Chiêu Đông nghe thấy thế thiếu chút nữa một cước đạp phải chân ga vì cho rằng là phanh xe, thật may là Tô Ngưng Tuyết so với ông tinh táo bình tĩnh hơn, kịp thời nhắc nhở ông, nếu không đầu xe đã trực tiếp cùng vách tường ga ra tiếp xúc thân mật.

Nào có màn cầu hôn lỗ mãng liều lĩnh như vậy, ngay cả cái tối thiểu nhất là chiếc nhẫn kim cương cũng không có!

Nhưng vấn đề Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết quan tâm cũng không phải là có chiếc nhẫn kim cương hay không, mà là tên Tống Kỳ Diễn này tại sao âm hôn bất tán, liên tục quấy rối con gái nhà bọn họ không tha?

Họ cũng chưa từng quên mức độ phản đối của Tống Chi Nhậm đối với cửa hôn sự này, lúc trước mới có chút manh mối đã bị tức đến ngắt đi như vậy, lúc này đây nếu thật sự quyết định kết hôn, còn không đem hôn sự đổi thành tang lễ?

Trong xe hai vợ chồng đều có tâm tư, chợt nghe thấy con gái nhà mình ở bên này từ trước đến nay luôn chững chạc kiêu kiêu cũng theo đó mà lớn tiếng trả lời "Được!"

Lần này xem như hai vợ chồng cũng không ngồi yên nữa, rồi rít nhanh chóng xuống xe bước nhanh đi ra ngoài ga ra, lòng nóng như lửa đốt.

Mặc dù điểm xuất phát của Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông có chỗ bất đồng, nhưng kết luận cũng là như nhau.

— Không muốn Cận Tử Kỳ gả vào Tống gia để khổ thân!

Kết quả còn chưa đi đến mảnh sân cỏ kia, thì lại nghe thấy đứa nhỏ kêu la ồn ào, hai người càng thêm không dám trì hoãn nữa, chạy chậm suy nghĩ muốn đi ngăn cản trận nháo loạn khôi hài này.

Đoạn đường này đi tới, họ đã phát hiện chung quanh có những hàng xóm nhiều chuyện nhìn sang .

Nghĩ đến sau khi chuyện này truyền ra cho dù muốn phủ nhận thì cũng phiền toái, sắc mặt Tô Ngưng Tuyết càng thêm không tốt.

Bà đang muốn mở miệng ngăn lại, trong lúc ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười trên mặt Cận Tử Kỳ thì bước chân ngừng lại.

Ngay cả lời giáo huấn nghiêm khắc vốn muốn thoát khỏi miệng cũng nghẹn ở nơi cổ họng.

Tính tình nội liễm như Cận Tử Kỳ chưa từng cười qua như vậy, mặc dù có cũng là mười mấy năm trước.

Tô Ngưng Tuyết híп đôi mắt lại vốn ở trên thượng trường lần lộn đã luyện thành ra tính nhuệ, lần đầu tiên nghiêm túc quan sát Tống Kỳ Diễn đứng dưới ban công nhà mình ngược đầu lên, ý tứ hàm súc rất rõ nhìn về phía Cận Tử Kỳ ở trên lầu.

Mà trước khi Cận Chiêu Đông chạy tới khuôn mặt cũng đã bị những ánh mắt chung quanh nhìn sang đến muốn thiêu cháy, nếu không ngăn lại hai lớn một nhỏ đang làm loạn này, không biết còn xảy ra chuyện gì làm khổ thêm nữa.

Chẳng qua, không chờ Cận Chiêu Đông sắc mặt khó chịu ngăn cản, Tô Ngưng Tuyết ở phía sau ông đã mở miệng trước, chỉ gọi một tiếng "Tống tiên sinh" thì không còn gì khác.

Thậm chí ngay cả giọng nói cũng không giống như đang tức giận, cực kỳ bình tĩnh, dường như chuẩn bị đã lâu.

Cận Chiêu Đông không hiểu nên quay đầu lại, sắc mặt Tô Ngưng Tuyết như bình thường lướt qua ông, vẫn đang đi đến sân cỏ bên cạnh nhìn sang Tống Kỳ Diễn, "Tống tiên sinh, có mấy lời thay vì hỏi Tử Kỳ chẳng bằng hỏi người làm mẹ như tôi thì tương đối tốt hơn."

Cận Tử Kỳ không ngờ tới cha mẹ của mình lại đột nhiên quay về.

Lúc này tinh táo lại mới phát hiện trên ban công bốn phía có tốp năm tốp ba người đang ló đầu ra nhìn trộm phía bên cô.

Nghĩ đến chính mình vừa rồi không để ý hình tượng mà ở trên ban công hô to, hai má không khỏi có chút nóng lên vì ngượng ngùng.

Thấy ở dưới lầu Tống Kỳ Diễn bị Tô Ngưng Tuyết gọi lại, Cận Tử Kỳ muốn thay hân nói chuyện, nhưng Tô Ngưng Tuyết lại quét cho một cái ánh mắt lạnh, "Trước hết ôm đứa nhỏ đi vào, đứng ở đó còn ra bộ đáng gì nữa."

Giọng nói của Tô Ngưng Tuyết cũng không nặng nề, giống như người mẹ ở nhà bình thường dạy dỗ con gái không nghe lời.

Cận Tử Kỳ không dám nói thêm gì nữa, ôm lấy Mỗ Mỗ đang tò mò đảo mắt ngo ngoè nghiêng, trước khi vào nhà lại nhìn Tống Kỳ Diễn, phát hiện hân thế

nhưng ở ngay trước mặt Tô Ngưng Tuyết cũng không e dè mà nhìn mình chăm chăm.

Tô Ngưng Tuyết dĩ nhiên cũng nhìn ra Tống Kỳ Diễn tư tưởng không tập trung, ho nhẹ một tiếng, "Tổng tiên sinh, không ngại hãy cùng tôi tới thư phòng một chuyến đi."

Dứt lời, trước hết xách cặp da đi vào biệt thự.

Tống Kỳ Diễn vừa quay đầu thì thấy được Cận Chiêu Đông, so với trước đây càng thêm cung kính lễ độ, "Bác trai."

Sắc mặt Cận Chiêu Đông càng thêm khó coi, hiện tại ông mới biết được tiếng "Bác trai" này dự mưu đã lâu.

Hoá ra tiểu tử này lần đầu tiên cùng ông lời kéo làm quen là đã nghĩ đến có ngày hôm nay, mới len lén vụng trộm lưu lại một tay như vậy?

Nghĩ đến mình ở thương trường lăn lộn nhiều năm, lại bị một đứa vẩn bổi lừa gạt, Cận Chiêu Đông cũng không nguyên ý tặng cho Tống Kỳ Diễn cái sắc mặt tốt, không mặn không nhạt đáp một tiếng, lập tức đi vào biệt thự.

Tống Kỳ Diễn lại không quan tâm, mặt mày tươi cười hơn hờ, đi theo phía sau Cận Chiêu Đông vào nhà.

Đến lúc Tống Kỳ Diễn đi vào biệt thự, Tô Ngưng Tuyết đã đứng ở đầu cầu thang lầu hai để cho hắn lên lầu.

Tô Ngưng Tuyết đã thay bộ quần áo công sở, toàn thân mặc bộ trang phục thoải mái giản dị càng tăng thêm vài phần cảm giác ở nhà.

Tống Kỳ Diễn không quên chỉnh đốn dáng vẻ của mình, xác định sẽ không quá lỗ mãng mới đi theo Tô Ngưng Tuyết lên thư phòng.

Cận Từ Kỳ mang Cận Mỗ Mỗ xuống lầu đi ngang qua thư phòng, cũng không nghe được động tĩnh gì lớn, nhưng trong lòng vẫn có chút khản trương, không biết Tô Ngưng Tuyết sẽ cùng Tống Kỳ Diễn nói những gì.

Cận Chiêu Đông về đến nhà vẫn đang ngồi trong phòng khách, ông lấy ra một xấp tài liệu từ trong túi xách đựng công văn của mình, nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu thì ngẩng đầu lên, hướng Cận Từ Kỳ nói, "Từ Kỳ, ta có chuyện hỏi con."

Nói xong Cận Chiêu Đông lại nghiêng đầu hướng đi Hồng đang đứng xa xa phân phó, "Mang tiểu thiếu gia đi ra ngoài tản bộ đi."

Cận Từ Kỳ nhìn ra Cận Chiêu Đông không muốn những người khác nghe được giữa họ nói chuyện, vì vậy không nói thêm gì, liền giao Cận Mỗ Mỗ cho đi Hồng săn sóc.

Khi đi Hồng dẫn Cận Từ Kỳ đi thì nhìn Cận Từ Kỳ cười cười mập mờ, vừa rồi bà ở trong hậu hoa viên cùng người làm vườn bàn bạc cắt sửa những bụi hoa cỏ kia như thế nào, đúng là đã nghe thấy rõ ràng tường tận màn cầu hôn của Tống Kỳ Diễn.

Cận Từ Kỳ không khỏi có chút ngượng ngùng, nhưng thần sắc vẫn nghiêm trang, hướng phía phòng khách đi tới.

"Cha." Sau khi ngồi xuống ghế sofa, Cận Từ Kỳ gọi Cận Chiêu Đông một tiếng, khoé mắt liếc nhìn đến văn kiện Cận Chiêu Đông đặt ở trên bàn trà, nội dung giống hệt những lá thư nặc danh mà sáng nay nhận được từ Kiều Niệm Chiêu trong phòng họp.

Cận Từ Kỳ đã có thể đoán được Cận Chiêu Đông sẽ cùng mình nói những gì, bởi vì cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Quả nhiên, Cận Chiêu Đông trầm ngâm một lát thì mở miệng, "Ta và mẹ của con vốn dự định cùng khách hàng đi ăn cơm, trên đường lại bị một cú điện thoại gọi về, con có biết tại sao không?"

Cận Từ Kỳ không lên tiếng, Cận Chiêu Đông kín đáo thoáng nhìn cô, tiếp tục nói, "Tô bá mẫu con nói muốn giải trừ hôn ước của Chiêu nhi và Hành Phong, bà ấy không cách nào tiếp nhận một đứa con gái của tội phạm giết người làm con dâu của mình."

Sắc mặt của Cận Từ Kỳ rất bình tĩnh, "Ngài nói với con chuyện này để làm gì? Chuyện của Kiều Niệm Chiêu từ trước đến nay con không quan tâm. . ."

Nghe vậy Cận Chiêu Đông nhướng mày, có chút không vui, "Từ Kỳ, Chiêu nhi là em gái của con, ta không hy vọng xa vời các con có thể như chị em nhà khác hai bên cùng nâng đỡ lẫn nhau, chẳng qua chỉ muốn cho các con hoà hòa thuận thuận chung sống với nhau."

"Hoà hòa thuận thuận?" Cận Từ Kỳ nhìn qua Cận Chiêu Đông cười, "Ngài cảm thấy có khả năng sao? Gác sang một bên những chuyện khi con mất trí nhớ, chỉ mỗi việc Kiều Niệm Chiêu bò lên trên giường của anh rể tương lai mình, chỉ cần là người trong lòng cũng sẽ ở lưu lại một vết rách, ngài như thế nào còn dám hi vọng chị em chúng ta thật sự hòa thuận?"

Cận Chiêu Đông thoáng trầm mặc, mới ngượng ngùng lên tiếng, "Sự kiện kia qua đã lâu như vậy, mặc dù là bọn họ không tốt, nhưng con cũng không thể đối đãi với Chiêu nhi như vậy, những thứ này giờ đây đủ để phá hủy sự nghiệp của nó!"

"Ngài nếu đã cho rằng những chuyện này là con làm, con cũng không còn gì để nói. . ."

Ngay cả cha ruột mình luôn tin nhiệm lúc này cũng không tin mình, vậy phần trái tim băng giá và sự mất mát này làm sao có thể nói không có gì đáng kể?

Nhưng, ngoài trái tim băng giá, Cận Từ Kỳ lại cười lạnh nhìn Cận Chiêu Đông ở đối diện: "Hay là bây giờ ngài muốn thuyết phục con làm chút chuyện gì đó để cứu vãn?"

Cận Chiêu Đông bị ánh mắt của Cận Từ Kỳ giễu cợt, thấy thế thì hất hàm, "Tô bá mẫu con không chịu tin lời chúng ta nói, trừ phi là người gửi đi những lá thư nặc danh này tự mình ra mặt giải thích rõ, mới có thể dập tắt dư luận."

Cận Tử Kỳ hít mắt cười cười, đứng lên, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt xưng là cha của cô, "Thế nên, ngài muốn con phải ở ngay trước mặt tất cả truyền thông thừa nhận là con do xuất phát từ ghen ghét mà hãm hại em gái của mình?"

Cận Chiêu Đông có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, "Mọi người nên vì chuyện sai lầm mình gây ra mà chịu trách nhiệm, mặc dù con là con gái của ta, nhưng về việc này ta cũng không thể bao che cho con, bởi vì lần này, Tử Kỳ, con đã thật sự quá đáng."

Hai tay Cận Tử Kỳ nắm thành quả đấm, móng tay khảm vào lòng bàn tay đau nhói từng con, chẳng qua không đợi cô trả lời, đã có hai âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững trăm miệng một lời đồng thời vang lên.

"Không thể nào!"

"Chỉ sợ không được."

Cửa thư phòng không biết từ khi nào đã mở ra.

Tô Ngưng Tuyết đang từ trên cầu thang đi xuống, mà Tống Kỳ Diễn thì đi ở phía sau của bà.

Sắc mặt hai người họ cũng vô cùng rét lạnh, bờ môi Tống Kỳ Diễn kéo căng, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trong phòng khách, còn Tô Ngưng Tuyết từ trước đến nay trên mặt không bao giờ bộc lộ cảm xúc cũng không vui nổi giận dưng dưng.

"Bác trai, trong lúc chuyện vẫn chưa điều tra rõ ràng mà đã tùy tiện định tội người khác trước, hành vi như vậy có phải không sáng suốt hay không? Huống chi, người ngài tùy tiện xét xử còn là con gái ruột thịt của mình."

Lúc Tống Kỳ Diễn nói những lời này thì chạy tới bên người Cận Tử Kỳ, hai tay cầm trong túi quần, đã lộ ra phong thái đáng vẻ của một người bảo vệ.

Cận Chiêu Đông bị lời nói phản bác của Tống Kỳ Diễn khiến cho mặt mày ngượng ngùng quẩn bách, cẩn thận ngẫm lại cũng thật sự là do ông quá lo lắng mà làm loạn, nhìn sang vẻ mặt của Cận Tử Kỳ hồ hững, bất giác đáy lòng dâng lên hổ thẹn.

"Tử Kỳ, không phải là cha..." Cận Chiêu Đông đứng lên cố gắng giải thích, lại bị Cận Tử Kỳ lạnh lùng cắt ngang.

"Đứng ra giải thích là chuyện không thể, con chưa từng làm nên cũng không cần phải gánh chịu tội danh này."

Cận Chiêu Đông nhìn qua bộ dạng Cận Tử Kỳ lãnh đạm, trong lòng càng nghi ngờ nguồn gốc những lá thư nặc danh kia, "... Những lá thư nặc danh này thật sự không phải do con làm? Tử Kỳ... Mới vừa rồi là cha vô đoán, cho cha một chút thời gian, cha sẽ tra rõ ràng, hơn thế nữa sẽ cho mọi người một sự công bằng."

Chuyện cho tới bây giờ, có muốn điều tra chân tướng hay không đối với cô mà nói đã không còn quan trọng, quan trọng là, cô đã biết thời điểm khi chuyện phát sinh, phản ứng đầu tiên của cha cô là nghi ngờ cô.

Gần ba mươi năm tình cảm cha và con gái cuối cùng bù không được bằng việc Kiều Niệm Chiêu rung rung khóc lóc kể lể, rốt cuộc là người làm con gái như quá thất bại hay là người cha Cận Chiêu Đông này quá mức thiên vị?

Cận Tử Kỳ tiễn Tống Kỳ Diễn ra về trong không khí ngưng trọng của biệt thự, bàn tay hơi lạnh đã bị Tống Kỳ Diễn cầm lấy.

Hắn cũng không đi về phía nhà mình, mà cầm tay cô đi vào đường mòn ở khu biệt thự, hồi lâu sau mới mở miệng, "Thích hôn lễ kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây phương?"

Cô kinh ngạc nhìn sang hắn, hắn lại nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của cô, trong lòng thoáng sợ hãi, ném đi những tâm tư phức tạp kia, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Sao cũng được, bất quá thích kiểu Tây phương hơn."

Tống Kỳ Diễn ở trong lòng ghi nhớ, nắm thật chặt hai bàn tay cô, "Muốn nhẫn cưới của nhà thiết kế đá quý nào, bậc thầy Paloma Picasso hay là bậc thầy Beatriz Biagi?"

Cận Tử Kỳ nhìn vẻ mặt nghiêm cẩn của Tống Kỳ Diễn, bật cười mở mang tầm mắt, nhưng cảm giác được nâng niu quý trọng ở trong lòng bàn tay vẫn là khiến cho lòng cô ấm áp, "Kỳ thật không cần thiết long trọng như vậy, chỉ cần tùy tiện mua một cái thì được rồi."

Tống Kỳ Diễn cũng không đồng ý nên nhủ mảy, "Làm sao mà không long trọng? Kết hôn chính là đại sự, cả đời chỉ một lần, chẳng lẽ em muốn để cho anh mang hành lý của em từ bên nhà em dời sang nhà anh thì coi như là đã kết hôn?"

Thật ra thì Cận Tử Kỳ đúng là muốn nói như vậy cũng được, nhưng khi nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đối với hôn lễ mong đợi như vậy thì im lặng.

Họ dạo bước chậm chậm trên đường mòn, Tống Kỳ Diễn cả một đường đều ở hưng phấn tính toán xây dựng kế hoạch cho hôn lễ của bọn họ, Cận Tử Kỳ đi ở bên cạnh hắn, lắng lắng nghe.

Đột nhiên, một chiếc Audi R8 màu trắng từ bên cạnh họ chạy xẹt qua, tốc độ nhanh như bay dấy lên bụi bặm đầy đất, Cận Tử Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn qua, là Kiều Niệm Chiêu đã trở lại.

Tống Kỳ Diễn cũng có lẽ vì tâm tình đang tốt, nên đối với chiếc xe thể thao vô lễ kia cũng không để ở trong lòng.

Bước chân của Cận Tử Kỳ chợt dừng lại, tựa hồ cô nhớ tới chuyện quan trọng gì đó, nhìn sang hắn.

"Làm sao vậy?" Tống Kỳ Diễn không hiểu quay đầu lại nhìn cô.

Cận Từ Kỳ nâng lên bàn tay họ đang nắm chặt nhau, tay kia cũng khoác lên cùng, nhiệt độ có chút lạnh buốt.

"Tổng Kỳ Diễn, anh thật sự xác định muốn kết hôn với tôi sao?"

Cô hơi rất trịnh trọng, mà ngay cả độ mạnh yếu trên tay cũng theo đó gia tăng, Tổng Kỳ Diễn lại vì vậy mà nhủ mi tâm.

Cận Từ Kỳ quay đầu nhìn qua chỗ ở biệt thự Cận gia, ánh mắt khê dao động, "Biết không? Trong căn biệt thự kia ẩn giấu quá nhiều bí mật, hơn nữa rất có thể cũng không phải là chuyện tốt, có lẽ sau này anh sẽ bị dính líu đến những rắc rối đó. Có thể đến lúc đó chúng ta không có được hạnh phúc như trong tưởng tượng, người Cận gia tính tình luôn quái dị."

Nếp nhăn giữa lông mày Tổng Kỳ Diễn càng ngày càng sâu, nhưng Cận Từ Kỳ sau khi nói xong, cô quay mặt sang nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn, "Thật sự khi quyết định cưới tôi, anh vĩnh viễn không có khả năng đổi ý."

"Người nhà họ Cận sẽ không ly hôn, cho dù là hôn nhân sai lầm, cũng muốn đâm lao phải tiếp tục theo lao, cho đến khi bước vào mộ phần." Chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân cha mẹ tôi đến nay vẫn sống cuộc sống tương kính như băng dưới cùng một mái hiên.....

Bất quá, lời nói nửa câu sau cô không nói ra miệng, cô không cách nào cùng người khác nói đến đoạn hôn nhân kia của cha mẹ cô, nhìn qua như quang vinh chói lọi kì thực là cuộc hôn nhân đã vỡ nát.

"Không nên nói nhảm nhiều như vậy, làm sao còn chưa kết hôn đã muốn ly hôn?" Tổng Kỳ Diễn mắt hứng lên tiếng.

Cận Từ Kỳ bị hắn dùng sức tách bàn tay đang được nắm ra, khi đó cô lao đảo ngã về phía hắn, hắn rút tay của mình, giữ lấy cô từ sau lưng, cúi đầu xuống bắt lấy môi cô, hôn một cái thật mạnh.

"Bây giờ em suy nghĩ hối hận cũng không còn kịp rồi!" Hắn có chút đắc ý tuyên bố quyền chiếm giữ của mình.

Cận Từ Kỳ nhìn sang người đàn ông cao lớn thỉnh thoảng thì tính tình như trẻ con, không khỏi cảm động, chủ động duỗi hai tay ra vòng qua người của hắn, mặt dán lên trên ngực hắn nghe tim hắn đập dồn dập, "Cảm ơn anh, Tổng Kỳ Diễn."

Hai người đi tới đi lui rồi mới trở lại cửa lớn biệt thự Cận gia.

"Vào đi thôi." Tổng Kỳ Diễn ga lăng giúp cô mở cửa, đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn cô đi vào.

Cận Từ Kỳ đi đến bên trong vài bước thì quay trở lại, nhìn Tổng Kỳ Diễn do dự trong chốc lát mới từ từ mở miệng, "Thứ Năm tuần sau vườn trẻ Mỗ Mỗ có trận thi đấu bóng chày cho người thân, anh muốn đi không?"

Tổng Kỳ Diễn lúc đầu hoang mang cuối cùng chuyển thành mừng rỡ, vui vẻ nên có phần không tìm thấy thất bại, nhưng rất nhanh lại bắn khoản chỉ chỉ vào cánh tay trái bị thương của hắn, "Cái này không sao chứ?"

Cận Từ Kỳ cười cười nhìn Tổng Kỳ Diễn tay chân luống cuống, thử dò xét nên hỏi, "Vậy tôi để cho Doãn Lịch đi?"

"Em dám? !" Vốn còn lo sợ bất an khuôn mặt người đàn ông lập tức sa sầm, "Chúng ta một nhà ba người anh ta xem nào nhiệt gì, quyết định như vậy đi, sáng sớm ngày mai cùng đi mua vật dụng chuẩn bị dùng."

Nói xong, không để cho Cận Từ Kỳ có cơ hội đổi ý, vô cùng lo lắng không yên mà trở về biệt thự của mình.

Cô còn có thể lơ đãng nghe được hắn vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện, "Trâu Hương, thứ năm tuần sau hủy bỏ hết tất cả lịch trình làm việc, đứng rồi, tìm hiểu một chút công ty dụng cụ thể thao nhà nào ở thành phố này có chất lượng tốt?"

Đến lúc Cận Từ Kỳ đi về đến biệt thự Cận gia, thì mơ hồ nghe được tiếng cãi vã từ bên trong truyền ra.

"Nếu như không phải là vì Cận Từ Kỳ, mẹ tôi bây giờ vẫn còn đang ở bên cạnh tôi, mà không phải là vì thay cô ta..."

"Đủ rồi!" Giọng nói của Tô Ngưng Tuyết gần như nặng nề gắt gao và nghiêm khắc cắt đứt Kiều Niệm Chiêu đang nức nở lớn tiếng nói, "Xem ra trí nhớ của cô không tốt lắm, ta nói rồi, cuộc đời ta đây cũng không muốn nghe đến bất cứ điều gì về sự kiện kia nữa."

"Vì cái gì không để cho tôi nói, các người cho rằng như vậy có thể giấu diếm được mãi sao?"

"Chiêu nhi không được nói nữa!" Giọng nói Cận Chiêu Đông không còn đối với Kiều Niệm Chiêu hòa ái như trước kia nữa.

"Vì sao, vì cái gì các người một người rồi lại hai người đều muốn giúp đỡ Cận Từ Kỳ, các người có nghĩ tới cảm nhận của tôi hay không, tôi bởi vậy mất đi mẹ của mình cùng gia đình, phải lưu lạc tới đi cô nhi viện theo người ta cướp miếng ăn..."

Giọng điệu của Kiều Niệm Chiêu gần như mắc bệnh tâm thần, kèm theo tiếng đồ sứ bị ném rơi vỡ vụn đầy trên mặt đất.

Lông mày Cận Từ Kỳ cau lại, bước đi dưới chân không khỏi nhanh hơn, bởi vì những năm này cô vẫn muốn biết đáp án ở ngay trong ngôi biệt thự này!

Chẳng qua tại thời điểm cô vừa đi đến gần, đột nhiên từ bên cạnh vang lên tiếng gọi của di Hồng, "Đại tiểu thư cô đã trở lại?"

Cũng bởi vì tiếng la lên của di Hồng, âm thanh ầm ĩ trong phòng dừng lại yên lặng.

Cận Từ Kỳ quay đầu thì nhìn thấy Mỗ Mỗ đang ngồi trên ghế xích đu ở bên cạnh đình viện ăn quả vặt, mà di Hồng thì đang đứng ở phía sau của cô, cười tủm tỉm nhìn mình, "Tổng tiên sinh đã trở về rồi sao?"

"Ừ." Cận Từ Kỳ gật đầu đáp một tiếng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn di Hồng.

Chẳng biết tại sao, cô cảm giác, cảm thấy chính là di Hồng có ý ở trong đình viện canh chừng, mới vừa rồi gọi cô là gián tiếp để cho người trong phòng cảnh tỉnh.

Cận Từ Kỳ đưa mắt liếc nhìn Cận Mỗ Mỗ ngồi trên ghế xích đu ăn đến vui sướng, cái vị trí kia, trước đây cô thường xuyên ngồi uống trà buổi trưa, bởi vì ngồi ở chỗ đó không nghe được động tĩnh trong phòng.

"Di Hồng, có phải di cũng có chuyện gì đó gạt tôi phải không?"

Di Hồng bị Cận Từ Kỳ dò xét có chút không được tự nhiên, cười cười ha ha, "Tôi có cái gì mà gạt tiểu thư, gần đây khí trời hơi lạnh, tôi phải mang tiểu thiếu gia vào đây." Dứt lời, đã đi qua ghế xích đu bên kia.

Cận Từ Kỳ cũng không hỏi thêm gì nữa, xoay người mở cửa đi vào, xông vào mặt là một loại không khí tĩnh lặng mang hơi thở quý dị, bộ sứ Thanh Hoa trên bàn trà giờ phút này đang chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất.

Mà từ trong phòng khách truyền đến chính là tiếng nước nổ nghẹn ngào thật thấp, Cận Từ Kỳ theo tiếng quay đầu lại, nhìn qua là Kiều Niệm Chiêu đang ngồi dưới đất, mái tóc dài rối tung, quần áo xốc xếch, màu vẽ mặt bởi vì bị nước mắt rửa trôi mà đen kịt một mảnh.

Trước sau như một luôn chú trọng vẻ bề ngoài, Kiều Niệm Chiêu chưa từng chặt vật qua như vậy?

Cận Chiêu Đông trầm mặc dựa ở trên ghế sofa, bàn tay gác ở trên mắt, không nói ra được sự tang thương mệt mỏi.

Mà Tô Ngưng Tuyết thì đứng ở phía trước cửa sổ, bóng tối do rèm cửa đổ xuống bao phủ thân thể mảnh khảnh của bà.

"Mẹ, con đã về." Cận Từ Kỳ trước tiên mở miệng phá vỡ không khí yên tĩnh căng thẳng này.

Tô Ngưng Tuyết quay người lại, thần sắc trên mặt sớm đã thu lại xong, khôi phục bộ dáng ưu nhã lãnh đạm trước sau như một.

Tô Ngưng Tuyết trong ấn tượng của Cận Từ Kỳ như là một đóa mẫu đơn xinh đẹp lạnh lùng, cao quý, ưu nhã, trong cuộc sông không biết sầu muộn ganh đua đau khổ, bởi vì mẫu đơn xưa nay đều được xưng thành Hoa trung chi vương (vua của các loài hoa).

Nhưng bây giờ Cận Từ Kỳ biết rõ, đóa hoa này nhìn như đóa mẫu đơn cao cao tại thượng, từ lâu đã không còn vẻ vang xinh đẹp bằng bên ngoài, sợ là đã sớm bắt đầu điều tàn, điều tàn bởi quá mệt mỏi trong cuộc hôn nhân này.

"Từ Kỳ, theo ta lên lầu, ta có lời hỏi con."

Tô Ngưng Tuyết thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn lại Kiều Niệm Chiêu nước mắt giàn giụa khóc rầm rức trên mặt đất mà lập tức kéo Cận Từ Kỳ lên lầu.

Nhưng mới vừa sai bước lên bậc thang, bỗng nhiên bà dừng lại, quay đầu đi, nhưng không liếc nhìn đến người ở phòng khách, "Nếu như bây giờ muốn được bảo vệ, vậy tốt nhất an phận thủ thường, nếu không, mười năm trước cô đi vào Cận gia như thế nào, mười năm sau, ta có thể làm cho cô đi ra khỏi Cận gia như thế đó."

Giọng nói lạnh lùng vang vọng lại ở trên không lay động quanh quẩn trong biệt thự, ngay sau đó Tô Ngưng Tuyết đã cất bước lên lầu.

Cận Từ Kỳ xoay người lại thoáng nhìn qua Kiều Niệm Chiêu bởi vì khiếp sợ sự tuyệt tình của Tô Ngưng Tuyết mà tròn to đôi mắt đầm lệ, tình huống như thế này, không biết có phải là không còn như trong dự tính lúc ban đầu của Kiều Niệm Chiêu hay không?

Cửa thư phòng khép hờ, Cận Từ Kỳ đẩy ra đi vào trong. Tô Ngưng Tuyết đang đứng bên cạnh bàn đọc sách, bà vuốt vuốt cái trán, nhìn qua có chút mệt mỏi quá độ, bóng dáng mảnh mai mà cứng cỏi thấy thế trong lòng Cận Từ Kỳ có một trận khó chịu.

"Mẹ..." Cận Từ Kỳ khẽ gọi, cô muốn truy hỏi mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn đến quang thân ở đáy mắt Tô Ngưng Tuyết, không biết nên mở miệng như thế nào.

Tô Ngưng Tuyết hướng cô vẫy vẫy tay ý bảo cô đi qua, khi Cận Từ Kỳ đi đến trước mặt bà, Tô Ngưng Tuyết nhìn Cận Từ Kỳ bằng ánh mắt trịnh trọng dò hỏi, "Từ Kỳ, con hãy thành thật nói cho ta biết, con thật muốn kết hôn với Tổng Kỳ Diễn?"

Cận Từ Kỳ bị mẹ nghiêm túc nhìn như vậy, không khỏi có chút túng quẫn, nhưng vẫn thừa nhận, "Dạ, thay vì tìm đàn ông tương thân trong các bữa tiệc để kết hôn, con tình nguyện gả cho anh ta."

Tô Ngưng Tuyết chỉ nhẹ nhàng thờ dài, lần đầu tiên đưa tay gầy gầy tóc mai của Cận Từ Kỳ rơi xuống, động tác có chút cứng nhắc, xưa nay bà không cách nào bày tỏ tình thương yêu đối với con gái của mình.

Nhưng động tác này trong mắt Cận Từ Kỳ lại làm cho mũi cô có chút ê ẩm, mẹ con cô đều không phải là người giỏi dùng lời nói để bày tỏ tình cảm của mình, luôn đem tình cảm của mình chôn giấu quá sâu kín, thường thường đến cuối cùng bị tổn thương lại là bản thân mình.

"Từ Kỳ, con thật sự đã quyết định rồi sao?"

Cận Từ Kỳ ngược lại không tránh ánh mắt của Tô Ngưng Tuyết, nghiêm túc gật đầu, "Mẹ, mẹ sẽ phản đối sao?"

"Nếu như con nhất định phải làm như vậy, ta phản đối cũng không còn tác dụng gì." Tô Ngưng Tuyết cả đời vô cùng cường ngạnh, làm việc luôn luôn chuyên quyền độc đoán, nhược điểm duy nhất lại là con gái của mình, "Nhưng ta vẫn hi vọng con không làm như vậy."

"Con không phải là không biết rõ về Tổng gia, hưởng chi, Tổng Kỳ Diễn, con thật sự đã hiểu hết cậu ta sao?"

Cận Từ Kỳ đem hết sự lo lắng của Tô Ngưng Tuyết thu vào trong mắt, nhẹ nhàng cười cười, "Tổng gia nếu như quá phức tạp, chúng con có thể chuyển ra ngoài ở, con tin anh ấy nhất định sẽ chiều cổ con và Mỗ Mỗ thật tốt."

Biết nói như vậy dĩ nhiên Tô Ngưng Tuyết cũng không tin, Cận Từ Kỳ tháo chiếc mũ trên đầu xuống, lộ ra cái trán đã có một khối băng gạc.

Quả nhiên, Tô Ngưng Tuyết vừa nhìn thấy thì sắc mặt đột biến, "Tại sao bị thương? Có đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Chiều nay xảy ra tai nạn giao thông, thời điểm anh ấy cởi bỏ dây an toàn của mình mà ôm lấy con, con chợt cảm thấy được, trên thế giới này chỉ sợ không còn có một người đàn ông nào sẽ như anh ấy liều lĩnh bảo vệ con như vậy."

"Kim cương, hoa hồng, nhà cửa xe hoa xe đất tiền cũng có thể là giả, nhưng sinh mạng không thể giả, anh ấy sẵn sàng dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự bình yên vô sự cho con, không phải người đàn ông nào cũng có thể làm được."

Cận Từ Kỳ nắm tay Tô Ngưng Tuyết, nhẹ giọng thương lượng, "Con muốn đánh cược một lần, nếu như thua bắt quá cũng là đời này, vậy kiếp sau không chọn anh ta là được."

Tô Ngưng Tuyết dịu dàng vuốt khối băng gạc của Cận Từ Kỳ, "Đứa ngốc, nào có kiếp sau, một lần sai lầm chính là cả đời, mẹ không hy vọng con cùng..."

Lời nói nửa câu sau Tô Ngưng Tuyết đột nhiên nghẹn lại, Cận Từ Kỳ lại thấy được khóe mắt bà ẩm ướt hơi nước.

Tô Ngưng Tuyết khó khăn lắm quay đầu sang một bên, đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, quay đầu lại hướng Cận Từ Kỳ cười, "Nếu đã thật sự quyết định cùng một chỗ vậy thì được rồi, chuẩn bị đi cho tốt, Tổng gia, nếu quá thật gây sự với con, mẹ có thể đi..."

Cận Từ Kỳ lại lắc lắc đầu, ngăn lại đề nghị của Tô Ngưng Tuyết, "Đây là hôn sự của con và Tổng Kỳ Diễn, cho dù Tổng lão không đồng ý cũng nên là tự mình con ra mặt đi thuyết phục, mà không phải để cho mẹ của con ăn nói khép nép đi cầu ông ta, nếu như hôn nhân của con cần người nhà con tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hạnh phúc cũng chỉ là con số không."

Tô Ngưng Tuyết thấy Cận Từ Kỳ có thể một mình đảm đương, vui mừng gật đầu, Tổng Kỳ Diễn bị thương ở cánh tay trái vừa rồi bà đã phát hiện, nhưng dĩ nhiên không biết là vì con gái nhà mình làm cho bị thương, ngược lại thật sự là bà xem nhẹ hẳn.

Cùng so sánh với Tô Hành Phong, Tổng Kỳ Diễn đúng là càng đáng giá để Cận Từ Kỳ phó thác cả đời.

Khi Cận Từ Kỳ từ thư phòng bước ra ngoài thì thấy Kiều Niệm Chiêu xách hành lý từ trong phòng đi ra.

Lớp trang điểm trên mặt đã được rửa sạch sẽ, hé ra một vẻ mặt khác, Doãn Lịch nói không sai, thời điểm an tĩnh, cô và Kiều Niệm Chiêu hai người đứng là giống nhau.

Khi Kiều Niệm Chiêu đi lướt qua người cô lại trừng mắt oán hận nhìn cô một cái, cũng không nói một chữ đã đập giày cao gót lộc cộc đi xuống lầu, mà ở công cũng đã có một chiếc xe có rèm che đang dừng sẵn.

Cận Từ Kỳ nhìn thấy Cận Chiêu Đông đứng bên cạnh xe thì lông mày thu lại, vừa định đi xuống cánh tay lại bị giữ chặt, Tô Ngưng Tuyết chẳng biết lúc nào cũng đứng ở cửa thư phòng.

"Để cho bọn họ đi đi, có lẽ kết quả như vậy là tốt nhất." Nói xong, liền quay vào thư phòng khép cửa lại.

Cận Từ Kỳ nhìn qua chiếc xe có rèm che chạy xa, bên tai vẫn vọng lại câu nói kia của Tô Ngưng Tuyết, có lẽ, mang Kiều Niệm Chiêu đi, cái nhà này sẽ khôi phục lại bình tĩnh, đích thật đây là kết quả tốt nhất.

Hôm sau, Cận Từ Kỳ được Tổng Kỳ Diễn rước đi mua dụng cụ thể thao cho tới trưa, kỳ thật cũng không cần thiết phải mua, bởi vì vườn trẻ cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng bởi vì hắn muốn mua cho nên cô theo cùng.

Nhưng đi đi dạo dạo, vì vậy Tổng Kỳ Diễn tâm huyết dâng trào, đơn giản chỉ cần dắt cô đi mua cái gọi là trang phục gia đình cho cha mẹ và con trai.

Cận Từ Kỳ đang nhìn ba túi quần áo thể thao gia đình trên bàn làm việc của mình, khóe miệng nhin không được giương lên.

Giờ làm việc vốn nặng nề khô khan cũng trở nên nồng nhiệt lên.

Chẳng qua, khoảng thời gian an nhàn dễ chịu này mãi không được lâu dài.

Chung quy có một hai người không muốn gặp lại tự động tìm tới tận cửa.

Mà Tổng Nhiễm Cầm, nhất định cứ đứng vào thời điểm Cận Từ Kỳ có tâm tình tốt nhất mà nghênh ngang đi đến.

Tiêu Tiêu gõ cửa phòng làm việc, sau khi Cận Từ Kỳ nói rõ "Mời vào" mới mở cửa tiến vào, chỉ là Tiêu Tiêu vẫn chưa nói với Cận Từ Kỳ bên ngoài là Tổng Nhiễm Cầm đến đây, thân thể của cô đã bị người ta đẩy ra.

"Cẩn thận!" Cận Từ Kỳ nghĩ muốn đi tới đỡ nhưng lại không kịp, chỉ có thể vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Tiêu Tiêu bất ngờ không kịp đề phòng bị dùng sức đẩy, vai trái đụng mạnh vào một bên máy đun nước.

Mà ngay cả giàn ly đặt tại máy đun nước cũng rơi xuống đất, may mà là ly rỗng nên không bị vỡ thành mảnh vụn.

Nhưng đầu sỏ gây nên lại hồn nhiên không biết bản thân mình thô lỗ biết bao nhiêu, liếc nhìn người vừa mới đụng vào cười cười, bất mãn xuy một tiếng, "Không có việc gì lại lãng nhăng vớ vẩn, đây là công ty của con trai ta, ta xem ai còn muốn thông báo?!"

Cận Từ Kỳ khi nhìn thấy Tổng Nhiệm Cầm ăn mặc trang điểm toàn thân kiểu phụ nữ thời kỳ dân quốc, khỏe mát hơi giật giật.

Không biết làm kiểu đầu đồng tiền của salon nào, trên người mặc bộ sườn xám màu tối đỏ sậm nền thêu hoa mẫu đơn, xẻ tà quá cao lộ ra đôi tất chân dạng lưới màu đen, trên khuỷu tay cong lên vác lấy một cái xắc tay đan thủ công nhỏ nhỏ.

Tuy nói tố chất văn hoá của Tổng Nhiệm Cầm chắc là không thể nào cao, nhưng những năm qua cuộc sống của một phu nhân nhà giàu xa xỉ thật sự cũng làm khuôn mặt của bà được bảo dưỡng bóng loáng sạch sáng, bên ngoài khoác một chiếc áo lông, cũng thật sự dựng lên kia khí chất duyên dáng sang trọng.

Chỉ là, thời tiết tháng mười một, mặc áo lông có phải vẫn còn hơi sớm hay không?

Đương nhiên, câu thắc mắc này Cận Từ Kỳ chắc chắn sẽ không hỏi ra.

Nhiều năm như vậy dưới sự giáo dục rèn luyện hàng ngày cẩn thận của Cận gia đã vô tri vô giác nói cho cô biết, cần phải kính già yêu trẻ một chút.

Mặc dù trong lòng không muốn gặp Tổng Nhiệm Cầm như thế nào, Cận Từ Kỳ vẫn phải làm ra vẻ có bộ dáng tiếp đón một chút.

Vậy lui Tiêu Tiêu, Cận Từ Kỳ đứng dậy đi tới.

Xuất phát từ sự lễ phép cơ bản mà hỏi: "Ngài hôm nay đến đây có chuyện gì không?"

Tổng Nhiệm Cầm quét mắt nhìn Cận Từ Kỳ toàn thân mặc trang phục OL màu trắng, lông mày giương lên, bắt đầu giẫm giày cao gót từ từ dạo bước ở trong phòng làm việc, xem một chút chỗ này rồi sờ sờ chỗ kia.

Cuối cùng khi đang đứng trước tủ sách trong phòng làm việc thì dừng lại không cử động nữa, chỉ vào một pho tượng vàng hình người được bày biện bên trong, tràn đầy hứng thú hỏi Cận Từ Kỳ, "Đây là vàng nguyên chất?"

Cận Từ Kỳ vẫn luôn đi theo phía sau bà, mắt liếc nhìn tủ sách, lắc đầu, "Mạ vàng 18K."

Tổng Nhiệm Cầm vốn hai mắt tỏa sáng lập tức mắt hững, ồ một tiếng thì bước đi ra.

Trong lòng Cận Từ Kỳ cười khẩy, nếu quả thật là vàng ròng, cái bức tượng nhỏ hình người này cũng đừng nghĩ sẽ để lại chỗ cô quá lâu.

Tổng Nhiệm Cầm khẽ chau mày, nhìn chung quanh một hồi lâu, mới đến ngồi xuống ghế sofa.

Bày ra một bộ dáng quý bà hưởng phúc, chờ Cận Từ Kỳ dâng trà hầu hạ bà.

Chỉ là Cận Từ Kỳ giống như không thấy được ám hiệu trong mắt bà, phối hợp ngồi ở đối diện với bà, khẽ cười nhạt, "Cần tôi thông báo với Tô tổng một tiếng không? Hiện tại hẳn là anh ta đang nghỉ trưa."

"Trải qua cuộc sống với phòng làm việc này của cô cũng thật dễ chịu nha!" Tổng Nhiệm Cầm lên tiếng nhưng không trả lời nội dung câu hỏi, lông mày Cận Từ Kỳ ngậm cau lại, "Căn phòng này trang hoàng lắp đặt các thiết bị chắc tốn không ít tiền của công ty nhỉ?"

Cận Từ Kỳ cũng có chút trầm mặt, đối với lời lẽ đầy ngụ ý của Tổng Nhiệm Cầm mà nói, cũng lười lại phải lãng phí đầu vô mồm với bà, trực tiếp trả lời: "Những thứ gì đó trong phòng này đều là tự mình tôi bỏ tiền ra mua, về phần trung tu cơ bản, mỗi gian phòng làm việc trong công ty đều như nhau."

Cận Từ Kỳ tuyệt đối sẽ không cho rằng Tổng Nhiệm Cầm là quan tâm mình mới nói những lời nói này, nếu thật sự quan tâm mình, cũng sẽ không vừa vào phòng đã lập tức bày ra cho cô bộ dạng cung nữ tiếp kiến lão phật gia.

Cũng có lẽ vì giọng điệu nói chuyện của Cận Từ Kỳ không hề nhã nhặn khiêm tốn bằng vừa rồi, Tổng Nhiệm Cầm kinh ngạc hai mắt quan sát cô, từ trong mũi hừ nhẹ một tiếng nói: "Có thể mua được đồ tốt như vậy, xem ra A Phong chúng ta đưa cho cô tiền lương không thấp nha!"

Cận Từ Kỳ đối với vị lão thái này không muốn nói thêm điều gì nữa, nhớ tới Tổng Chi Nhậm trước đó từng nói một câu đánh giá Tổng Nhiệm Cầm Mái tóc dài kiến thức ngắn. Cô cảm thấy còn nên cộng thêm mấy chữ: Hẹp hòi!

Tổng Nhiệm Cầm làm như có chuyện lạ lại nhìn quanh một vòng, chắc lưỡi mặt mũi tràn đầy đáng tiếc, "Một mình cô mà dùng phòng làm việc lớn như vậy thật lãng phí, trở về ta phải nói lại với A Phong một chút, để cho nó sắp xếp lại một lần nữa."

Cận Từ Kỳ cười lạnh một tiếng, cũng thật đúng là sẽ thay con trai tiết kiệm tiền!

Nếu như thực sự sẽ chăm lo việc nhà như vậy, bản thân mình cần gì phải mỗi ngày đều ăn mặc trang điểm giống như con bướm hoa khoe khoang khắp nơi?

"Ngài hôm nay tới đây chính là muốn đánh giá phòng làm việc của tôi, sau đó đi đề nghị tổng giám đốc đặt qua loa lấy lệ chỗ này của tôi vài cái bàn làm

việc à?" Cận Từ Kỳ hỏi đến không hề khách khí.

Tổng Nhiệm Cảm vuốt vuốt áo lông trên người, cũng không ngại nóng nực, hơi hất cằm, điệu bộ tài trí hơn người.

"Nếu như không có chuyện gấp, ta sẽ đến cái loại công ty truyền thông vô danh nhỏ bé này sao?"

—— Dù cho là công ty truyền thông vô danh cũng là do chính con mình mở!

"Hôm nay nghe vòng quanh đây truyền chuyện điên rồ của cô và Tổng Kỳ Diễn, nghe nói cậu ta ở dưới lầu nhà cô hô to gọi nhỏ kêu muốn kết hôn, đem cả khu biệt thự quây đến gà chó không yên. Điều này không có văn hóa thật là đáng sợ, cô nói xem không cảm lấy học vị MBA cũng không phải lỗi của cậu ta, nhưng nếu đã trở về Tổng gia, bất kể thế nào ở bên ngoài cũng nên để thể diện mặt mũi cho Tổng gia, mà lại hết lần này đến lần khác làm những chuyện mất mặt xấu hổ thế này!"

Nói xong cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, Tổng Nhiệm Cảm tự mình mang bình trà ở trên bàn lên rót chén nước, uống xong lại thấp giọng nói thầm, "Thế nào lại mua bộ ấm trà ở lễ đường, chế tạo ra cầu thả thô thiển như vậy..."

Khuôn mặt Cận Từ Kỳ đã sớm hoàn toàn rét lạnh, nhưng Tổng Nhiệm Cảm vẫn không kiêng nể gì mà khoa tay múa chân, "Mặc dù hiện tại hôn sự của A Phong và Kiều Niệm Chiêu bị gác lại, nhưng nếu như cô cho rằng chỉ cần gả cho Tổng Kỳ Diễn có thể cùng A Phong... Mặc dù tôi cũng rất thích cô, nhưng chung quy là đã sinh con, giá trị con người A Phong nhà ta trong sạch, cũng không thể về sau bị người ở sau lưng khua môi múa mép."

"Ngài nếu cũng đã biết chuyện tôi muốn kết hôn với Tổng Kỳ Diễn, như vậy, hiện tại ngài lại lấy cái gì lập trường đến chỉ trích chúng tôi? Chị gái sao? Nếu như ngài là lấy thân phận tiểu thư Tổng gia, tôi khuyên ngài vẫn là khỏi xem xét, bởi vì Kỳ Diễn đã nói với tôi, mẹ của anh ấy cho đến khi qua đời chỉ sinh một mình anh ấy, nếu như ngài là lấy thân phận cha chú, vậy thì càng không tư cách, con của ngài thì ngài coi như bảo vật trân quý không có nghĩa là người khác sẽ không coi như cây cỏ." (' ▽ ')

Tổng Nhiệm Cảm không nghĩ tới Cận Từ Kỳ lại dám không nể mặt phản bác mình như vậy, trên mặt không khỏi lúng túng một trận.

Nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh lại, như không có việc gì tiếp tục nói đến đề tài của mình, hoàn toàn đem lời nói của Cận Từ Kỳ ném qua sau đầu, "Cô đi nói cho Tổng Kỳ Diễn biết, để cho cậu ta chớ đã ăn trong bát còn xem trong nồi, cho cậu ta huê hồng của công ty coi như khách khí, nếu là ta, đã đem cậu ta cái kẻ vong ân phụ nghĩa tâm địa hung ác không học vấn không nghề nghiệp đuổi ra ngoài!"

"Cha ta lần trước trên du thuyền đã nói, Tổng thị là giao cho A Phong trông coi, cậu ta không có việc gì hăng hái sốt sắng chạy đến làm gì!"

Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, chuyện đương nhiên, không có chút nào tự mình biết mình!

Cận Từ Kỳ lần này cũng đem sự không vui biểu hiện ở trên mặt, "Lần trước ngài cũng đã nói, Kỳ Diễn là con trai ruột của Tổng lão, ngài sống hơn nửa đời người dù sao vẫn nên nghe nói 'Nữ nhi đã gả ra ngoài' là tát nước ra ngoài, con của ngài bất quá là cháu ngoại, họ Tô không phải họ Tổng."

"Cô nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?" Tổng Nhiệm Cảm kinh ngạc trừng mắt Cận Từ Kỳ, Cận Từ Kỳ hơi mím môi không nói, Cận Từ Kỳ chính là vô cùng cảm phẫn mà trầm mặc, nhưng nhìn trong mắt Tổng Nhiệm Cảm, đó chính là loại thái độ biết sai.

Vì vậy, vị phu nhân này cây ngay không sợ chết đứng lại bắt đầu càng thêm vênh mặt hất hàm, "Nếu đã là người làm việc dưới quyền của A Phong, thì phải giúp đỡ nó thật tốt, mà không phải quẹo cánh tay ra bên ngoài, cả ngày cùng người ngoài âm mưu tìm cách cướp đi những thứ không thuộc về các người, biết không?"

Tiếng nói của Tổng Nhiệm Cảm còn chưa dừng lại, Cận Từ Kỳ lại bỗng nhiên đứng dậy, dáng người thon dài ưu nhã mắt nhìn xuống Tổng Nhiệm Cảm, có loại khí tràng cường ngạnh không nói ra được, một phen đoạt lấy chén trà trong tay Tổng Nhiệm Cảm.

"Là tự ngài đi ra ngoài hay là muốn tôi đuổi ra ngoài? Tôi và Tô Hành Phong bốn năm trước đã hoàn toàn không quan hệ, ngài có tư cách gì ở chỗ này của tôi tự cho là đúng mà nói những lời nói này?"

Tổng Nhiệm Cảm ngẩng đầu nhìn Cận Từ Kỳ sững sờ ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng theo khí tràng của Cận Từ Kỳ.

"Mấy năm qua tôn trọng nên gọi ngài một tiếng phu nhân, bất quá cũng là chú ý đến thể diện hai nhà, nhưng mà, điều này không có nghĩa cho rằng tôi đối với Tô Hành Phong còn có hi vọng gì. Hơn nữa, hôm nay tôi xem ngài là trưởng bối bậc trên mới duy trì lễ phép với ngài, không nên ép tôi ngay cả cơ bản là mặt ngoài cũng lùi phải dùng thời gian và tình lực."

Tổng Nhiệm Cảm thường thấy vì lợi ích của gia tộc mà Cận Từ Kỳ nhẫn nhịn, chưa từng thấy qua Cận Từ Kỳ có xu thế mạnh như vậy, nghĩ thầm nha đầu kia là muốn tạo phản, dám phân cao thấp với bà như vậy? !

Trong lòng Tổng Nhiệm Cảm tức giận, trên mặt cũng không khá hơn chút nào.

Bà giờ tay chỉ vào Cận Từ Kỳ, bởi vì tức giận mà phát ra run rẩy, nhìn Cận Từ Kỳ khuôn mặt lúc trắng lúc xanh: "Được được được, cùng Tổng Kỳ Diễn ở chung một chỗ thật đúng là tính tình khá đấy, cái tốt không học vẫn cứ học cái xấu! Lại dám không đem ta để vào mắt! Cô chờ đó cho ta, có một ngày nhị thế tổ kia không cần cô, ngàn vạn lần cô đừng đến cầu xin A Phong chúng ta!"

Vừa nói xong, Tổng Nhiệm Cảm cảm giận đứng lên, nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, uốn éo xoay mô phỏng tình vận chúng.

"Phu nhân." Cận Từ Kỳ ở sau lưng đột nhiên kêu một tiếng.

Tổng Nhiệm Cảm dừng bước lại, lông mày gọn gàng chính tề nhảy lên, đứng ở cửa, hai tay ôm lấy cánh tay quay đầu lại.

Bà cho rằng sự uy hiếp của mình đã nổi lên tác dụng, hướng Cận Từ Kỳ cười nhạo một tiếng, thái độ cực cao ngạo liếc xéo Cận Từ Kỳ đang đi tới,

"Như thế nào, hiện tại muốn nhận lỗi? Cũng không nhìn xem ta có cho cô cơ hội này hay không."

Cận Từ Kỳ đi tới cửa thì đứng lại, nhìn Tổng Nhiệm Cẩm chẳng thấy được phong độ đáng vẻ của một người phụ nữ trung niên quý phái, mím môi cười cười, đột nhiên từ phía sau lấy ra cái xác tay thủ công nhỏ bé đem nhét vào giữa cánh tay Tổng Nhiệm Cẩm đang vòng lại.

"Thật ngại, chỗ này của tôi không phải là trạm thu rác, tốt nhất ngài nên tự mình mang đi, tôi không muốn lại lãng phí thời gian quý giá của mình đi tìm chỗ vứt nó đi."

Lời nói này của Cận Từ Kỳ gần như cay nghiệt, các nhân viên ở bên ngoài nhìn như đang chăm chỉ làm việc, kì thực đều cúi đầu vênh tai lên nghe, điều này khiến cho Tổng Nhiệm Cẩm cảm thấy càng thêm khó ngán đi sự xấu hổ.

Chết trùng mắt nhìn Cận Từ Kỳ, giận dữ kéo cái xác tay nhỏ bé của mình qua, đồng tiền trên đầu gần như muốn bốc lửa.

Cận Từ Kỳ thu lại nụ cười miễn cưỡng ở khóe miệng, khuôn mặt kéo căng mím chặt môi, xoay người đi vào phòng, 'bịch' một tiếng cửa phòng làm việc bị đóng chặt, Tổng Nhiệm Cẩm vẫn còn đang đứng ngẩn người ở cửa mũi rướn lấy một chút bụi.

Tổng Nhiệm Cẩm cuống quýt lui về sau một bước, ôm lấy chóp mũi bị chấn động đến tê dại, tức giận tới mức giậm chân, ở cửa hô to, "Họ Cận, cô hãy chờ A Phong chúng ta không cần cô đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Anh Muốn Làm Sao Bây Giờ?

Editor: tamthuonglac

Sau khi đuổi Tổng Nhiệm Cẩm ra cửa, Cận Từ Kỳ chợt cảm thấy tinh thần sáng khoái, cũng không biết làm chuyện xấu còn có thể vui vẻ như vậy. . .

Thật chẳng lẽ theo như lời Tổng Nhiệm Cẩm, bởi vì có Tổng Kỳ Diễn dung túng nuông chiều, cô mới dám làm càn như vậy?

Cận Từ Kỳ khẽ chuyển động ghế xoay, cầm lấy quần áo dành cho ba mẹ và con trên bàn quan sát, tâm tình càng vui vẻ.

Thế nhưng, khi sắp đến giờ tan tầm, nhận được điện thoại của dì Hồng, lại thấy cũng cao hứng không nổi.

"Đại tiểu thư, tôi mới vừa đi đón tiểu thiếu gia, giáo viên ở vườn trẻ nói tiểu thiếu gia bị người đón đi!"

Giọng nói của dì Hồng cũng hết sức nóng nảy lo âu, trong tai nghe thỉnh thoảng cũng truyền đến tiếng xe ô-tô chạy trên đường lớn phát ra âm thanh như gào thét.

Chỉ là một câu nói như vậy, khiến cho ly nước trong tay Cận Từ Kỳ lật úp rớt trên mặt đất.

Người phụ nữ khi đối mặt với những nguy cơ đột phát trên thương trường đều bình tĩnh, chỉ khi người thân nhất gặp phải nguy hiểm thì trong lòng mới có thể hỗn loạn.

"Vườn trẻ không phải là đối với việc đưa đón trẻ con đều có quy định nghiêm khắc sao?"

Khi Cận Từ Kỳ nói những lời này đã chạy vọt ra khỏi phòng làm việc, không quan tâm đến cả một đường nhân viên ân cần chào hỏi, không kịp chờ thang máy, lập tức theo cửa ra lối thoát hiểm chạy xuống lầu đi thẳng ra bãi đậu xe trong nháy mắt.

Dì Hồng giải thích: "Tình hình vốn là như vậy, nhưng giáo viên ở vườn trẻ nói, là người quen của tiểu thiếu gia tới đón, tiểu thiếu gia còn gọi người này là ông cố."

—Ông cố?

Trong đầu Cận Từ Kỳ chuông reo báo động mãnh liệt, cô ngồi trên ghế lái xe có rèm che, cũng không nhớ ra được nhà họ có ai có vai vế cao như vậy.

"Dì Hồng, đi về nhà trước chờ điện thoại của tôi, tôi đi tìm."

Cận Từ Kỳ nói xong liền cúp điện thoại, đạp cần ga, xe có rèm che nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đậu xe dưới tầng ngầm.

Chưa đợi đến lúc cô lái xe đến vườn trẻ, điện thoại di động lại vang lên, gọi vào là một dãy số khác.

Đối với Cận Từ Kỳ mà nói có chút quen thuộc, nhưng dường như cô chưa bao giờ gọi qua hoặc là từng nhận được.

Chần chờ vài giây, mặc dù lòng nóng như lửa đốt, cô cũng chỉ biết tiếp nhận.

Bên kia, truyền tới một giọng nói hùng hồn nhưng lại tang thương của người đàn ông, "Là ta."

—Là Tống Chi Nhậm? !

Hầu như khi ông mở miệng, trong phút chốc Cận Tử Kỳ đã nhận ra được.

Cũng không phải bởi vì nghe nhiều quá mà quen thuộc, là do trong giọng nói của Tống Chi Nhậm có luồng khí thế khiến cho cô có ấn tượng sâu sắc.

Đầu kia Tống Chi Nhậm không nghe thấy giọng nói của Cận Tử Kỳ, cũng không sốt ruột, ngược lại khoan thai nói, "Buổi tối có rảnh không?"

Cận Tử Kỳ không nghĩ tới Tống Chi Nhậm này mấy ngày nay chăm chỉ đi tìm mình như vậy, lý do dĩ nhiên là vì Tống Kỳ Diễn!

Cô vừa lái xe vừa trông chừng chú ý người đi đường trên đường, lại nghe thấy giọng nói Tống Chi Nhậm thoảng có vẻ thoải mái, không khỏi có chút bức bối, "Thực xin lỗi, tôi hiện có việc, chỉ sợ không được."

"Ta không nghĩ tới Mỗ Mỗ lại đáng yêu như thế."

Lời của Tống Chi Nhậm vừa bật ra khỏi miệng, như một tín hiệu nào đó ở trong đầu Cận Tử Kỳ được cảnh tỉnh.

Xe "Két" một tiếng, dừng ở ngã tư đường, chột giống như là một cái chết bất đắc kỳ tử.

Ngoài xe phát ra từng loạt tiếng còi, nhưng trong xe lại tĩnh mịch giống như trước đóa hoa nở rộ.

Hai tay Cận Tử Kỳ nắm ở trên tay lái, gân xanh mờ hồ nổi trên mu bàn tay trắng nõn.

Cô không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào, lần đầu tiên trong cuộc đời, muốn tuôn ra một câu nói tục!

Cũng bởi vì không cách nào khác chế phần phần tức tối này, khiến cho cô không tự chủ được đập mạnh thắng xe.

"Tại sao ngài phải làm như vậy?" Cận Tử Kỳ mở miệng lạnh lùng, ngữ điệu cũng không bình tĩnh như nét mặt của cô.

Tống Chi Nhậm hơi trầm ngâm, mới lên tiếng: "Buổi tối sang Tống gia ăn cơm đi."

Lại là ăn cơm!

Cận Tử Kỳ biết rõ có thể lại là một bữa Hồng Môn Yến, nhưng không thể không đi đến, trong lòng càng phát cáu.

"Cháu yên tâm đi, ta cũng gọi Kỳ Diễn về nhà ăn cơm" Tống Chi Nhậm lại bổ sung thêm một câu.

Người cũng gọi đủ, sau đó lại tiến hành công phá cuộc chiến vòng kẻ tiếp sao?

Cận Tử Kỳ siết siết tay lái, "Được, tôi lập tức đi tới."

Tống Chi Nhậm rất dứt khoát cúp điện thoại ngay lập tức, Cận Tử Kỳ cũng không rảnh rồi nói chuyện trên trời dưới đất rộng rãi với ông.

Một lần nữa nổ máy xe, tại biển báo giao thông chỉ dẫn vị trí quay đầu xe, bắt đầu chạy qua hướng chỗ ở nhà họ Tống.

Trên đường đi, Cận Tử Kỳ còn gọi điện cho Tống Kỳ Diễn.

Dường như Tống Kỳ Diễn cũng biết Tống Chi Nhậm tự tiện mang Cận Mỗ Mỗ đi, câu nói đầu tiên mở miệng là: "Đừng lo lắng, anh đang trên đường đi đến Tống gia."

"Tống lão cũng gọi tôi đi đến Tống gia." Cận Tử Kỳ suy nghĩ vẫn là thành thật nói rõ với Tống Kỳ Diễn.

"Ông ta gọi em đến làm cái gì? !" Tống Kỳ Diễn hiển nhiên rất kinh ngạc cộng thêm ảo não, nhưng rất nhanh thì bình tĩnh lại, "Bây giờ em đi về nhà chờ, sau một giờ anh sẽ mang con trở về."

"Nên đến dù sao vẫn đã đến, cho dù thoát khỏi miệng một cũng không tránh được mười lăm."

Khi Cận Tử Kỳ vừa nói những lời này, bên kia Tống Kỳ Diễn lập tức trầm mặc, hẳn cũng biết một trong những trở ngại mà hôn lễ bọn họ có thể gặp phải, nhất định là từ Tống Chi Nhậm.

Mặc dù hẳn không nắm chắc người làm cha như Tống Chi Nhậm là thế nào, nhưng nếu hoàn toàn mặc kệ, về sau tất phải không ngừng phiền phức.

Dứt khoát sẽ dùng cơ hội lần này nói rõ.

"Vậy... Thi cùng đi thôi." Tống Kỳ Diễn do dự một hồi, mới đồng ý Cận Tử Kỳ cùng đi.

Cận Tử Kỳ đáp ứng, "Ừ, vậy gặp nhau ở cửa lớn Tống gia."

Lúc sắp tắt điện thoại, Tống Kỳ Diễn gọi cô lại, nghiêm túc dặn dò, "Nếu như đợi lát nữa lão già kia nói lời gì khó nghe, em cứ coi như là ruồi bọ bay loạn làm bẩn lỗ tai của em, đừng để trong lòng. Nếu như em thực sự nghe thấy không chịu nổi, thì lập tức mang Mỗ Mỗ đi là được rồi."

"Vậy chẳng lẽ anh không đi sao?" Cận Tử Kỳ nói đùa hỏi ngược lại một câu.

Vừa rồi bởi vì Tống Kỳ Diễn như bà lão khăn trương lo lắng mà dần dò cũng từ từ tiêu tan.

"Anh đương nhiên cũng phải đi, chỉ là trước khi đi sao không xả giận cho hai mẹ con em chứ?"

Cận Từ Kỳ không nhìn được bật cười, cô đã từng chứng kiến Tống Kỳ Diễn làm sao khiến cho Tống Chi Nhậm tức đến mức ngắt đi.

"Ngàn vạn lần chờ như vậy, nếu không đến lúc đó thiên thiên vạn vạn công nhân viên Tống gia đều không tha cho tôi."

Tống Kỳ Diễn nghe được tiếng cười của Cận Từ Kỳ, dường như dây cung trong lòng cũng buông lỏng căng thẳng, lặng yên trong chốc lát, bỗng gọi cô một tiếng: "Tiểu Kỳ."

Đây là lần đầu tiên dưới tình huống bình tĩnh như vậy Tống Kỳ Diễn gọi nữ danh của Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ cũng không cảm thấy không được tự nhiên, vừa lái xe vừa "Ừ" một tiếng, chờ đợi câu sau của hắn.

"Đợi lát nữa đến Tống gia, em muốn gọi anh là gì hả?"

Cận Từ Kỳ bị hỏi đến cứng họng, dường như, dường như cô vẫn luôn gọi hắn là Tống tiên sinh.

Thình thoảng bị hắn làm cho nóng nảy, mới có thể gọi hắn cả họ lẫn tên.

Dường như Tống Kỳ Diễn cũng phát hiện Cận Từ Kỳ ngượng ngùng, ở bên kia cười toét miệng thâm đắc ý, tốt bụng mà đề xuất: "Nếu không thì gọi anh Kỳ Diễn như thế nào?"

Cận Từ Kỳ chưa nói tốt cũng không nói xấu, nhưng Tống Kỳ Diễn đã cảm thấy cô muốn tắt điện thoại, gấp rút vẫn hỏi cục diện bế tắc: "Tùy em gọi, tùy em gọi, chỉ cần không phải Tống tiên sinh là tốt rồi."

Cận Từ Kỳ bên này vẫn không có tiếng động, đang lúc Tống Kỳ Diễn buồn chán rồi râm chờ đợi, trong ống nghe mới truyền đến một tiếng thật thấp, giọng nữ mang theo vài phần e lệ, "A Diễn."

Tống Kỳ Diễn nghe xong, khoe miệng lại càng nhìn không được mà giương lên, nói xuân phong đắc ý chính là hắn.

Bên này Cận Từ Kỳ cũng đang nghe được tiếng cười trầm thấp của hắn thì đỏ mặt, trong lúc nhất thời toàn thân nóng lên.

"Tại sao không nói chuyện?" Tống Kỳ Diễn quan tâm hỏi thăm, âm thanh trong điện thoại cũng hàm chứa vui vẻ.

Cận Từ Kỳ mấp máy miệng, mở hai bên cửa sổ xe cho thông khí, giảm xuống nhiệt độ mập mờ trong xe.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy gọi như vậy quá thân mật."

Đối với cô mà nói, gọi một người đàn ông như vậy, những năm gần đây ngoại trừ A Lịch, Tống Kỳ Diễn là người thứ nhất.

Thân mật như vậy, cô còn chưa kịp quen.

Trong ống nghe lại vang lên tiếng cười sung sướng của Tống Kỳ Diễn, "Chúng ta chẳng lẽ không phải là người thân mật nhất sao?"

Cận Từ Kỳ trong chớp mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh thì khôi phục lại, bàn tay nắm tay lái từ từ buông lỏng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười yếu ớt, hắn nói đúng, vào lúc cô bằng lòng gả cho hắn, bọn họ cũng đã là hai người thân mật nhất.

Có lẽ càng phải nói, là hai người xa lạ nhất, nhưng sắp trở thành hai người thân mật nhất.

.....

Hầu như khi xe của Cận Từ Kỳ dừng ở cửa biệt thự trên núi của Tống gia, xe của Tống Kỳ Diễn cũng vừa đến.

Cận Từ Kỳ đối với nơi này cũng không quen thuộc, bốn năm nay cô chưa từng đến đây lần nào, chỉ nghe nói qua trên tạp chí hoặc là từ trong miệng người khác về nơi có công trình kiến trúc xa hoa này.

Sau khi đợi hệ thống gác cổng xác nhận thân phận của họ, cửa sắt to lớn của biệt thự mới chậm rãi mở ra cho phép đi qua.

Đem xe đậu ở vị trí quy định, Cận Từ Kỳ mới vừa rút chìa khóa xe ra, cửa xe ghế lái đã bị mở.

Cận Từ Kỳ xoay qua, khẽ ngước mắt, thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn cười tủm tỉm đứng cạnh cửa xe.

Hắn đột nhiên đem một tay chấp sau lưng, khom người ba mươi độ, tay kia nhẹ nhàng nâng lên trước mặt cô.

Phong cách quý ông căn bản?

Cận Từ Kỳ mỉm cười, hai chân thon dài trắng nõn chụm lại, nhẹ nhàng chuyển ra ngoài, đặt xuống đất.

Một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp nâng lên, không hề cự tuyệt mà đặt vào trong tay Tống Kỳ Diễn đang chờ đợi.

Cơ thể mơn lợc của hắn, xoay người bước ra một cách ưu nhã, tà váy chiffon màu hồng phấn như một đóa hoa sủng nộ rộ.

"Cảm ơn." Cô ngẩng đầu nhìn sang hắn lẳng lặng mỉm cười, tay vẫn đang bị hắn giữ trong lòng bàn tay.

Nhưng Tống Kỳ Diễn bất ngờ cúi đầu ấn xuống một nụ hôn trên trán cô, cô có chút không thích ứng nên kinh ngạc, hắn lại tự đem tay của cô khoác lên cánh tay của hắn, nhắc nhở: "Phải bắt đầu."

Cận Từ Kỳ hoàn hồn nhìn thấy tự mình kéo tay của hắn, không có rút về, sớm muộn phải là thói quen không phải sao?

Cô gật gật đầu, "Ừ."

Tống Kỳ Diễn cười mà không nói, kéo theo cô đi về hướng ngôi biệt thự xa hoa cổ điển của Tống gia cách đó không xa.

Ở trong đó, có một trận đánh ác liệt chờ bọn họ đi đánh.

Biệt thự của Tống gia được xây dựng ở vùng ngoại ô của thành phố.

Toà nhà chính có năm tầng, phía đông và phía tây đều có thêm toà biệt thự nhỏ hai tầng.

Phong cách noi theo kiến trúc cổ điển truyền thống của Tây Âu.

Toàn bộ sân vườn đều sáng rực bóng loáng.

Hoa cảnh quán quanh ôm trọn lối đi, sắp xếp rất hấp dẫn.

Cây cối cao thấp xen lẫn vào nhau, hoa nở có phần to lớn thật đẹp.

Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn thẳng đường đi tới, nhìn qua nếu không phải là các loài hoa quý báu nổi tiếng thì cũng là kỳ trân dị thảo.

"Em bỗng nhiên có phần nào hiểu được vì sao Tống Nhiễm Cẩm có thể giữ được thanh xuân lâu dài rồi."

Cận Từ Kỳ phát ra một câu cảm khái, hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý cười một tiếng, rất hiển nhiên cùng suy nghĩ như nhau.

Ở nơi đây như bông lai tiên cảnh ngây ngất, đúng là có thể giúp nung đúc bồi dưỡng tình cảm sâu đậm chẳng hạn.

"Nếu như em thích, về sau em chính là nữ chủ nhân ở nơi này."

Lời hứa của Tống Kỳ Diễn có thể dùng cường thế và sự kiên định để hình dung, dường như miễn là hắn muốn làm thì nhất định có thể làm được.

Nhưng Cận Từ Kỳ lắc lắc đầu, "Chỉ có thể xem xa xa không thể khinh thường mà chơi đùa, ở nơi này chỉ sợ cũng sẽ tăng thêm bản khoản lo lắng này nọ."

"Mẹ ruột của anh năm đó chính là kết thúc sinh mạng trẻ tuổi của bà trong căn biệt thự này."

Cận Từ Kỳ nghe vậy nhìn về phía Tống Kỳ Diễn, dưới ánh sáng hoàng hôn còn sót lại, gò má của hắn được bao phủ kim quang nhàn nhạt, thêm vài phần thương cảm khi nhớ lại người mẹ đã mất cùng oán hận đối với kẻ đầu sỏ gây nên tội kia.

Cô không nhận được nắm bàn tay phải đã nắm thành quả đắng của Tống Kỳ Diễn lên, đổi lại hắn nghiêng mắt nhìn qua, cô nở nụ cười nhẹ, "Quá khứ đều đã đi qua, quan trọng là bây giờ cùng tương lai."

Đây là những lời hắn nói với cô ở bệnh viện, bây giờ cô đem những lời này gửi lại cho hắn.

Tống Kỳ Diễn trở tay xuyên qua khe hở tay cô, cùng cô mười ngón tay đan chặt, "Đối với anh mà nói, thứ quan trọng nhất là em."

Cận Từ Kỳ ngẩn ra, ngay sau đó bật cười, để cho hắn tùy ý nắm tay mình đi lên phía trước.

Sau đó, thì nhìn thấy Hàn Mặc Tranh sớm đã chờ đợi ở nơi này, trợ lý bên người của Tống Chi Nhậm.

Hàn Mặc Tranh đứng yên tư thế có vẻ một mực cung kính, nhưng trên người vẫn tản ra khí chất ưu nhã lạnh lùng như trước.

Anh ta hướng Tống Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ khẽ gật đầu, cười mà như không cười, đáng vẻ lễ phép mà nghiêm cẩn.

"Chủ tịch đang chờ hai vị." Nói xong lập tức xoay người dẫn đường.

"Anh xác định anh ta thật sự chỉ là trợ lý sao?" Thừa dịp Hàn Mặc Tranh không chú ý, Cận Từ Kỳ kéo Tống Kỳ Diễn lại, đợi hắn tò mò nghiêng tai qua, cô thấp giọng hỏi thăm

"Nghe nói là lão già liên tục bỏ tiền tài trợ anh ta đi học, sau khi tốt nghiệp dĩ nhiên ở lại bên cạnh lão già đó mà tận hiếu rồi."

Tống Kỳ Diễn ngay từ đầu trả lời thì xem thường, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề.

Hơi cúi đầu thì phát hiện Cận Từ Kỳ đang dùng một loại ánh mắt tò mò truy tìm bóng lưng Hàn Mặc Tranh, chuông báo động trong lòng rung lên cảnh giác, với dáng vẻ bên ngoài và khí chất của Hàn Mặc Tranh, đúng là có thể đảm đương vai nam chính của một bộ tiểu thuyết nha!

Trên người Tống Kỳ Diễn không khỏi nảy sinh ra lòng thù địch, làm cho Cận Tử Kỳ cả kinh, "Làm sao vậy?"

"A, không có gì." Tống Kỳ Diễn nhìn cô cười, nhưng mới đi một lát, đột nhiên làm như có chuyện lạ thấp giọng hỏi cô "Đáng đáp của Hàn Mẫn Tranh kỳ thật vẫn là không tệ đúng không?"

Cận Tử Kỳ không hiểu mắt nhìn Tống Kỳ Diễn từ trên xuống dưới, dù sao vẫn cảm thấy là lạ, nhưng vẫn trả lời vấn đề của hắn, "Tạm được, nhìn qua hắn là rất được nữ sinh hoan nghênh."

"Vậy so với anh thì sao? Còn tốt hơn hả?"

Cận Tử Kỳ càng cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào.

Khoác khuỷu tay Tống Kỳ Diễn, đôi mắt đẹp theo dõi về mặt hắn đang nôn nóng chờ đợi đáp án, đột nhiên không biết nói như thế nào.

Nhưng Tống Kỳ Diễn lại cau mày, "Tại sao không nói chuyện, phù nhận sao?"

Cận Tử Kỳ lắc đầu, "Không phải."

Khuôn mặt Tống Kỳ Diễn nhất thời tối đen một mảng lớn, từ từ thả chậm bước chân, kéo dài khoảng cách với Hàn Mẫn Tranh ở phía trước.

Tức tối trừng mắt nhìn bóng dáng cao ngất của Hàn Mẫn Tranh, Tống Kỳ Diễn tiến đến bên tai Cận Tử Kỳ: "Thật ra vừa rồi anh đã quên nói một chuyện."

"Cái gì?" Cận Tử Kỳ tỏ vẻ tò mò nhất thời kích thích tiểu ác ma ở đáy lòng Tống Kỳ Diễn.

Hắn cố làm ra vẻ thần bí giảm thấp giọng xuống: "Thật sự thì vô cùng có khả năng anh ta là con ngoài giá thú của lão già."

"Thật hay giả?" Trong giọng nói của Cận Tử Kỳ lộ vẻ không dám tin.

Nhưng về mặt Tống Kỳ Diễn lại hết sức nghiêm túc, "Làm sao anh sẽ lấy chuyện như vậy lừa em..."

Đang tưởng tượng bịa chuyện rất hăng say, Hàn Mẫn Tranh ở phía trước đột nhiên xoay người lại, Tống Kỳ Diễn giật nảy mình lập tức im miệng không nói, nhưng Cận Tử Kỳ lại đang dùng một loại ánh mắt quý dị thoáng nhìn Hàn Mẫn Tranh lại ngó ngó Tống Kỳ Diễn bên cạnh.

"Hai vị mời vào bên trong." Hàn Mẫn Tranh đi đến bên cạnh lui một bước, cung kính thay họ đẩy cửa ra.

Cận Tử Kỳ dẫn đầu đi vào, Tống Kỳ Diễn vẫn đứng bất động ở cửa, chẳng qua là hai mắt nhìn Hàn Mẫn Tranh chằm chằm.

Hàn Mẫn Tranh bị nhìn thấy thế lông mày nhíu lại, "Thiếu gia, có gì dặn bảo?"

Tống Kỳ Diễn cho hai tay vào trong túi quần, kéo kéo khoe môi, ngoài cười nhưng trong không cười, "Nhìn anh lớn lên đẹp trai."

Nói xong, không thèm để ý đến Hàn Mẫn Tranh hơi có vẻ kinh ngạc thì đã vào phòng.

Bên trong biệt thự to như thế này, đèn đuốc sáng rực, trang hoàng nguy nga lộng lẫy khiến người ta thoáng dao động cảm giác bản thân ở trong cung điện.

Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn một trước một sau đi vào, cũng đã có người giúp việc mặc trang phục quần gia chào đón.

"Chào Đại thiếu gia! Chào Cận tiểu thư!"

Cận Tử Kỳ theo bản năng sờ mặt của mình, hình như cô chưa thấy qua vị nữ quản gia này, nhưng ngay sau đó thì hiểu được, người ta muốn trở thành người giúp việc của loại nhà giàu như Tống gia này việc thứ nhất của chuyện cần làm e rằng là phải nhận ra mọi người.

Bất kể là đã gặp qua hay chưa thấy qua, chỉ cần cho ảnh chụp, lần sau gặp mặt nhất định có thể gọi tên.

Nữ quản gia sau khi chào hỏi, liền phân phó người làm nữ chờ bên cạnh cầm hai đôi dép cói mới tinh đặt ở ngay cửa, hai tay mình thì đặt ở thắt lưng, cung kính đứng sang một bên.

Chờ Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn thay xong giày, quản gia mới mỉm cười đưa ngón tay chỉ đường, "Lão gia đã phân phó, nếu như thiếu gia và cận tiểu thư đến đây, xin mời các vị đi vào phòng khách gặp ông ấy."

Từ đầu đến cuối, người giúp việc trong biệt thự bao gồm vị quản gia này đến chào hỏi họ cũng không dùng ánh mắt khác thường vụng trộm quan sát họ, đều là nhìn thẳng tuân thủ nghiêm ngặt vị trí công tác.

Ngay cả Cận Tử Kỳ cũng không khỏi cảm thán một câu, trình độ phục vụ như vậy tuyệt đối so với khách sạn cao cấp hạng bảy sao không hề kém!

"Xem ra thật đúng là đem mình làm vua một cõi rồi." Trên đường, Tống Kỳ Diễn phát ra tiếng cười khẩy.

Cận Tử Kỳ đi ở bên cạnh hắn, nhìn sang ở giữa hành lang được trang trí duyên dáng sang trọng, cùng với chỗ mới vừa vào cửa cực kỳ giống nhau.

Gốm sứ Thanh Hoa, đồ gia dụng bằng gỗ lim sẫm màu, bên trong đồ gốm sứ Thanh Hoa, ngâm hoa mẫu đơn mới hé nở, nghiêm túc và trang trọng mơ hồ phát ra mùi thơm nhàn nhạt.

Những bình gốm sứ Thanh Hoa này, đã từng được trân quý cất giấu kỹ và thường lãm.

Ít nhất khi muốn chạm vào chúng phải mang găng tay trắng tinh sạch sẽ.

Cận Từ Kỳ từng đã tham gia không ít các buổi đấu giá, mắt cũng thấy không ít tên tuổi các sản phẩm gốm sứ Thanh Hoa.

Giá trị của chúng, với cô khi nhìn lại bất quá là một chuỗi con số vô cùng to lớn.

Nhưng mà ở tại Tổng gia, giá trị của chúng cũng chỉ giống như mục đích ban đầu của người chế tạo ra chúng.

—Cung phụng hoa tươi, dụng cụ đựng thức ăn.

"Nhìn ra được, chủ nhân của nơi này đúng là tương xứng với tư chất vua một cõi."

Khi đang nhìn đến một bộ bình phong 'Bách Điều Hướng Phụng' ở cuối hành lang, Cận Từ Kỳ không khỏi phụ họa theo Tổng Kỳ Diễn một câu.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau cười cười, tiếp tục cùng quần gia đi lên phía trước.

Hành lang rộng lớn đều được bày ra thảm trải sàn lông cừu, bước chân không khỏi im ắng nhẹ nhàng, hương thơm của gỗ tản ra nhàn nhạt.

Lại một chỗ rẽ khác, xuất hiện ở trước mặt họ là hai tấm cửa gỗ chạm trổ hoa văn, là được khắc hoa mẫu đơn.

—Tượng trưng cho sự nguy nga lộng lẫy, phú quý vĩnh hằng.

Sau khi quần gia tiến lên gõ cửa, tiếp đó nhẹ nhàng đẩy ra, một trận khí ẩm xông đến mặt.

Bình phong bên cạnh phản xạ gương mặt tuần tú lãnh lãnh đậm đậm của Tổng Kỳ Diễn, cao quý mà lộ ra khí thế lãnh ngạo.

"Vào đi thôi." Hắn kéo tay của cô lại vượt qua quần gia mà đi vào.

"Là hần là hần là hần chính là hần, bằng hữu của chúng ta, tiểu Na Tra! Là hần là hần là hần chính là hần, thiếu niên anh hùng tiểu Na Tra..."

Cận Từ Kỳ mới vừa đi vào bên trong không đến hai bước, đã nghe thấy một tràng âm thanh trẻ con non nớt vui vẻ mà quen thuộc.

Giật mình, bước chân dưới chân không khỏi nhanh hơn, thậm chí quãng bàn tay của Tổng Kỳ Diễn đang nắm chặt chạy chậm qua đó.

Quẹo qua khúc quanh, thì nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ mặc một cái quần yếm cao bồi và áo T-shirt vàng nhạt, một đôi chân nhỏ trắng mịn mềm mại đi chân không, vui vẻ ở trên thảm lông cừu trong phòng khách rộng rãi.

Mà đại gia trưởng Tổng gia Tổng Chi Nhậm đang ngồi ở trên ghế sofa, chống một cây quai trượng, vẻ mặt tươi cười nhìn sang Cận Mỗ Mỗ múa hát tung bừng như con cá chạch nhỏ trên tấm thảm.

Không biết có phải thiên tính mẹ con hay không, Cận Mỗ Mỗ như cảm ứng được cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa, khi nhìn thấy Cận Từ Kỳ, vui sướng vừa hô "Kỳ Kỳ" vừa chạy nhanh tới.

Không đợi Cận Từ Kỳ rộng mở hai tay, đã cắm đầu ngã vào trong ngực của cô, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như tuyết của mình cọ cọ Cận Từ Kỳ, thân thể nho nhỏ uốn éo làm nũng, "Kỳ Kỳ, tại sao giờ mới đến! Ông cố còn nói người đang ở đây chờ Mỗ Mỗ mà!"

Những lời này của Cận Mỗ Mỗ lập tức nhắc nhở Cận Từ Kỳ sự việc Tổng Chi Nhậm tự tiện đón đưa nhỏ đi, con tức không khỏi tràn ra trên mặt, nhưng đầu sỏ gây chuyện bên kia lại không cho là đúng.

Tổng Chi Nhậm chỉ chỉ ghế sofa bên cạnh mình, "Đều lại đây ngồi đi."

Cận Mỗ Mỗ ôm cổ Cận Từ Kỳ, hai mắt to dừng lại ở trên người Tổng Kỳ Diễn ở sau lưng cô, "Thực Thù quái dị tại sao cũng đến nhà ông cố a?"

Tổng Kỳ Diễn liếc mắt nhìn Tổng Chi Nhậm mỉm cười ngồi ở chỗ kia, vừa định mở miệng giải thích mối quan hệ phức tạp này, ngược lại Tổng Chi Nhậm so với hắn vượt lên trước một bước, hướng Cận Mỗ Mỗ vẫy vẫy tay, "Mỗ Mỗ, đến đây với ông cố."

Cận Mỗ Mỗ lập tức buông Cận Từ Kỳ ra, vui vẻ chạy tới, đôi chân ngắn lắc lư, thoáng cái đã bò lên trên ghế sofa, ngồi vào bên cạnh Tổng Chi Nhậm quay cái đầu dưa hấu nhìn về phía Cận Từ Kỳ.

"Kỳ Kỳ, Thực thù quái dị tới đây ngồi a, ông cố sẽ cho các người ăn chocolate !"

Hoá ra chỉ là một khối chocolate đã lừa gạt dụ dỗ nó đến nơi này?

Cận Từ Kỳ có chút đau đầu, cô không nghĩ tới Cận Mỗ Mỗ đối với Tổng Chi Nhậm nhiệt tình như vậy, lúc này đều nằm ở trên người Tổng Chi Nhậm, bàn tay mập mập sờ tới sờ lui trên mặt Tổng Chi Nhậm.

"Trên mặt ông cố còn có nhẵn nhẵn, mặt Mỗ Mỗ mịn mịn, lông mày ông cố là màu trắng, giống như lão gia gia sư phụ Thái Ất Chân Nhân của tiểu Na Tra!"

Âm thanh trong trẻo non nớt ngây thơ của Cận Mỗ Mỗ làm tiêu tán khí tức quý dị trong phòng khách, cơ thể nó mang theo mùi sữa và đôi tay mềm mại

kia làm cho Tống Chi Nhậm tuổi đã hơn thất tuần không khỏi động dung.

"Mặt Mỗ Mỗ không có nhăn nhăn, ông cố có muốn sờ sờ hay không?" Nói, xong chủ động đưa khuôn mặt mũm mĩm của mình lên.

Tống Chi Nhậm nâng lên bàn tay mình bởi vì già nua mà thô ráp, nhẹ nhàng vuốt đôi má phúng phính của Cận Mỗ Mỗ, nhin không được hôn một cái lên gương mặt trắng mịn đó, vuốt ve cái đầu dưa hấu, đầy mắt khó nén vẻ yêu thích.

Cận Mỗ Mỗ được hôn nên bật cười khanh khách, mở bàn tay nhỏ bé mũm mĩm ra, nói điều kiện với Tống Chi Nhậm, "Ông cố hôn Mỗ Mỗ, bao lì xì lấy ra!"

"Mỗ Mỗ!" Cận Từ Kỳ khẽ quát nhẹ, muốn ngăn lại cái hành vi thô phỉ của tiểu ngu ngốc này.

Nhưng Tống Kỳ Diễn lại nắm lấy tay của cô kéo đến ngồi xuống một bên sofa, ở bên tay cô khẽ thì thầm, "Gọi là gì nhỉ, anh thấy ông ta rất vui lòng không nhìn ra đây là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyên đánh một người nguyên kẻ bên sao?"

Tống Kỳ Diễn nói không sai, lúc Cận Từ Kỳ nhìn lại, Tống Chi Nhậm đang rút ra một chiếc nhẫn phi thủy từ ngón tay cái của mình đặt vào trong lòng bàn tay nhỏ bé của Mỗ Mỗ, cười trêu chọc nó: "Cái bao lì xì này như thế nào?"

Cận Mỗ Mỗ toét miệng cười cầm chiếc nhẫn lên, hướng về phía đèn thủy tinh chiếu chiếu, mắt liếc Tống Chi Nhậm cười ha hả, cầm lấy chiếc nhẫn thân thể nhỏ quay lưng qua, len lên dùng răng nhỏ cắn cắn chiếc nhẫn.

Xác định sau khi cắn như thế nào cũng không bị hỏng, hai tròng mắt to tròn của Cận Mỗ Mỗ thoáng phát sáng, vừa đem chiếc nhẫn nhét vào trong túi quần yếm vừa gục trên người Tống Chi Nhậm, "Ông cố thật tốt, lần sau Mỗ Mỗ còn tới tìm ông cố chơi!"

Tống Chi Nhậm vỗ vỗ đầu Cận Mỗ Mỗ, chỉ vào Tống Kỳ Diễn ngồi ở bên cạnh Cận Từ Kỳ nói, "Được, vậy lần sau ông cố gọi vị thực thù quái dị kia đến vườn trẻ đón con thì thế nào?"

Tròng mắt Cận Mỗ Mỗ đảo qua đảo lại, dừng ở Tống Kỳ Diễn rồi chuyển qua Tống Chi Nhậm, đột nhiên bàn tay nhỏ bé vỗ một cái từ trên ghế sofa nhảy lên, "Mỗ Mỗ biết rồi, ba ba của thực thù quái dị là ông cố!"

Tống Chi Nhậm nghe xong ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng vui sướng cười to hai tiếng, gật gật đầu: "Mỗ Mỗ thật thông minh, thực thù quái dị chính là con trai của ông cố!"

So với Tống Chi Nhậm vui vẻ thoải mái, sắc mặt Tống Kỳ Diễn làm thế nào cũng không tốt lắm, Cận Từ Kỳ mới vừa rồi đã phát hiện.

Dường như hẳn rất dễ ý người khác đề cập quan hệ cha con của mình và Tống Chi Nhậm, nhưng cũng có thể bởi vì có cô và Mỗ Mỗ có mặt ở đây mới ản ản không phát cáu.

Nhưng khoảng cách Cận Từ Kỳ ngồi gần hẳn như vậy, vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng luồng phẫn nộ trên người hẳn.

Theo bản năng, Cận Từ Kỳ liền lặng lẽ nắm bàn tay của Tống Kỳ Diễn đặt ở khe hở chỗ ghế ngồi giữa hai người họ.

Tống Kỳ Diễn vốn mặt mày đang u ám khi nhìn qua Tống Chi Nhậm bên kia cười đến vui vẻ, lúc lòng bàn tay truyền đến sự mềm mại, tim đập hơi chậm lại, ngay sau đó tâm tình vui sướng không rõ từ đâu tới.

Dư quang khoé mắt nhìn về phía Cận Từ Kỳ, cô đang mỉm cười nhìn sang Tôn Ngộ Không Cận Mỗ Mỗ đại náo thiên đình, tựa như không cảm nhận được ánh mắt của mình.

Tống Kỳ Diễn nhin không được khoé môi giương lên độ cong, trên tay cũng tăng thêm chút mạnh mẽ, giữ chặt tay Cận Từ Kỳ.

Bầu không khí vui vẻ trong phòng khách cũng không duy trì liên tục được quá lâu.

Điều này sớm đã nằm trong dự liệu của Cận Từ Kỳ, thậm chí Tống Kỳ Diễn, Tống Chi Nhậm cũng đều có loại dự báo này trước.

Bởi vì khi cửa phòng khách lần nữa bị đẩy ra, không ai lộ ra thần sắc kinh ngạc trên mặt.

Ở trong nhà này, làm sao có thể không gặp được những người kia?

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Cận Từ Kỳ ngửi thấy một trận mùi nước hoa trong không khí khiến người ta phát run, hẳn là nhú nhú mày, không khỏi gợn tay lên sờ sờ cái mũi.

Còn Tống Kỳ Diễn khi chú ý tới bóng dáng màu đỏ sậm hùng hùng hổ hổ đi vào thì lòng mày lập tức cau chặt, so với Cận Từ Kỳ, hẳn không chút nào che giấu vẻ chán ghét trên mặt mình.

"Cha, trong nhà xe tại sao có hai chiếc xe đậu ở đó? Chẳng lẽ không biết đó là chỗ đậu xe riêng của con sao?"

Người Tống Nhiễm Cầm vẫn mặc bộ sườn xám lúc trưa, đi tới cổng nghênh, thậm chí ngay cả giày cao gót trên chân cũng không cởi ra, phía sau là một loạt dấu chân màu xám tro cùng đi tới.

Chẳng qua, khi nhìn thấy Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn trên ghế sofa, trên mặt Tống Nhiễm Cầm trong nháy mắt động lại vẻ phách lối, nhất là lúc phát hiện Cận Mỗ Mỗ trong lòng Tống Chi Nhậm, khuôn mặt lập tức lại càng kéo dài thành vẻ mặt mẹ kế.

Chỉ chỉ bên này lại chỉ chỉ bên kia, đầu óc Tống Nhiễm Cầm có chút sững sờ, nhưng một khi hiểu được, bà lập tức chỉ vào hai người Cận Từ Kỳ đang

ngồi cùng một chỗ là âm lên: "Các người tại sao lại ở trong nhà của tôi?"

Lời này vừa thốt ra, trước hết tỏ ra mất hứng chính là Tống Chi Nhậm.

Hàng chân mây hoa râm của ông vắn lại, gõ gõ quai trượng trong tay, "Cái gì nhà của cô? Kỳ Diễn là con trai ta, em trai của cô, chẳng lẽ còn không được phép về nhà của mình hả?"

Tống Nhiễm Cảm bị Tống Chi Nhậm răn dạy, vừa định tranh cãi, nhưng thấy ánh mắt Tống Chi Nhậm rét lạnh trầm xuống, thì lập tức ngậm chặt miệng.

Tống Nhiễm Cảm đối với người khác mặc dù lớn lối, nhưng là biết rõ ai là cha mẹ com áo của bà, nếu như Tống Chi Nhậm mất hứng, đuổi bà ra ngoài, thì bà thật sự cái gì cũng không có.

Hơn nữa đặc biệt là hiện tại.....

Tống Nhiễm Cảm nhìn về phía Tống Kỳ Diễn ngồi ở chỗ kia mặt không chút thay đổi, trong lòng tính toán cũng là đánh cho vang lên bành bạch.

Con trai của người đàn bà kia đã trở lại, dù cho cha yêu thương bà, bắt quá cũng là con gái đã gả ra ngoài.

Người Trung Quốc thì có chút thói hư tật xấu như vậy, bất kể thời đại biến hóa như thế nào, luôn luôn có chút trọng nam khinh nữ như vậy, nhất là kiểu đại gia tộc như Tống gia này, dù sao vẫn hi vọng có một đứa con trai thừa kế gia nghiệp.

Cha vốn làm thế nào cũng không sẵn lòng giao Tống thị cho A Phong nhà bà, nếu không mấy năm qua khi bà nói bóng nói gió nhắc nhở nhiều như vậy, cha hoặc là giả bộ không hiểu hoặc là đổi chủ đề.

Về sau thật vất vả trong buổi thọ yến quyết định tuyên bố quyền thừa kế, kết quả giữa đường nhảy ra tên Trình Giáo Kim..

Tống Nhiễm Cảm khó chịu bức dọc trừng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn, không nên nói là Trình Giáo Kim, nên nói là Tống Giáo Kim!

Tống Kỳ Diễn hần chính là đến ngoạn tiền vàng của Tống gia bọn họ!

Nhiều năm như vậy cũng không thấy bóng dáng, hết lần này tới lần khác cha muốn chuyển nhượng quyền thừa kế thì hần trở lại, chuyện này đi đâu mà có chuyện trùng hợp như vậy, lúc này không phải có mưu đồ khiến cho miếng thịt béo bà đang ăn trong miệng ói ra sao?

Nghĩ như vậy, Tống Nhiễm Cảm lập tức lại phải một đêm không ngủ được!

Nhưng ở trước mặt Tống Chi Nhậm, mặc dù trong bụng tức giận cũng không tiện biểu hiện ở trên mặt.

Tống Nhiễm Cảm sửa sang lại vẻ mặt của mình, chính mình miễn cưỡng kéo ra một nụ cười hoà nhã giống như "Chị gái thân thiết", lại đưa tay vỗ nhẹ gò má của mình, "Xem tôi đây nói chuyện, đến bây giờ vẫn không nhớ được Kỳ Diễn là con trai nối dõi của Tống gia."

Lời nói này nói cho cùng giống như là đang nhận sai, nhưng người biết chuyện vừa nghe cũng biết Tống Nhiễm Cảm xem thường Tống Kỳ Diễn.

Cận Từ Kỳ nghe thế thì hàng lông mày đen xinh đẹp nhú lên, Tống Kỳ Diễn giận quá hóa cười, như tán thành mà gât đầu, "Cô không nhớ rõ là chuyện tốt, đỡ phải về sau chờ đến thời điểm tôi động thủ cô sẽ không phải oán tôi bất chấp không đếm xỉa đến cái gọi là thân tình."

Tống Kỳ Diễn thoát nhìn vô tội làm sao, nếu như đeo tai nghe cách âm trong tai lên chỉ nhìn một cách đơn thuần ánh mắt của hần, tuyệt đối không tin hần sẽ nói ra lời vô tình như vậy.

Tống Nhiễm Cảm kia ngũ quan gần như vận vẹo và hai tay run run rẩy rẩy nói cho Cận Từ Kỳ, bà đã giận điên lên rồi!

Nhưng đáng hận nhất cũng là ở trước mặt Tống Chi Nhậm, bà không thể xông thẳng lên túm lấy mà ầu ẩu.

Về phần Tống Chi Nhậm ngồi trên ghế, cũng không có ý mở miệng giúp bà, vẫn trêu chọc Cận Mỗ Mỗ trong ngực.

Tống Nhiễm Cảm rất nhanh đã phát hiện không thể nắm chắc được thắng lợi trong tay mình, rõ ràng là viết chữ bại trận lên giấy.

Hít sâu một cái, Tống Nhiễm Cảm liếc ngang Tống Kỳ Diễn, nghĩ thầm tao nói bắt quá mà vẫn không tránh né sao?

"Ồ, Từ Kỳ, đây là con trai cô à, bộ dạng thật là xinh đẹp!"

Tống Nhiễm Cảm đột nhiên chuyển đề tài, đi đến ngồi xuống bên ghế sofa, muốn đến ôm Cận Mỗ Mỗ, Cận Mỗ Mỗ lại như con lợn chuồn mất, khiến cho bà chụp lấy khoảng không trống rỗng.

Mặt Tống Nhiễm Cảm lúc trắng lúc xanh, khoe miệng giật giật, bàn tay duỗi ra ở giữa không trung đối thành phui phui sù sù xám trên người mình, vén hai chân, bày ra một điệu bộ ưu nhã cao quý.

Cận Từ Kỳ đặt tay lên khoe miệng, cố nén không bật ra tiếng cười, Tống Nhiễm Cảm này trong ngày thường quen vênh mặt hất hàm sai khiến, mà cũng không phải thường thấy cảnh chịu lúng túng chật vật như vậy.

Buổi trưa bị cô đuổi ra khỏi cửa, buổi tối bị Tống Kỳ Diễn chọc tức giận đến mức nói không ra lời sau đó còn phải bị một đứa con nít ghét bỏ.

Trên vai đột nhiên có một cánh tay dài kéo qua, Cận Từ Kỳ vừa quay đầu lại, Tống Kỳ Diễn đang ôn nhu ôm bà vai của cô, vô tình hay cố ý làm ra động tác thân mật ngay trước mặt Tống Nhiễm Cảm.

Cận Từ Kỳ khó được có dịp phối hợp không đầy hân ra, Tổng Kỳ Diễn lại được voi đòi tiên bắt đầu sửa sang một luồng tóc dài rơi loạn trên đầu vai cô, rồi quấn vào ngón tay thon dài của mình.

Tổng Nhiệm Cầm sau khi nhìn sang quả nhiên sắc mặt càng kém, Tổng Kỳ Diễn phát hiện ánh mắt của bà, không quên ngẩng đầu kỳ quái hỏi lại một câu: "Nhìn vợ chồng chúng tôi như vậy, có chuyện gì sao?"

"Không có... Không có việc gì." Tổng Nhiệm Cầm vội vàng lắc lắc đầu, chỉ sợ Tổng Kỳ Diễn mở miệng nói ra những lời làm cho bà tức giận.

Đối mặt Tổng Kỳ Diễn cười tủm tỉm, Tổng Nhiệm Cầm cũng rất miễn cưỡng cười lên, quả thực so với khóc tang còn khó xem hơn.

Trong lòng lại càng không ngừng căm hận, muốn tìm một chỗ xả ra cơn tức này.

Chẳng mấy chốc khi đảo mắt nhìn Cận Mỗ Mỗ ngồi ở bên cạnh mình chơi đùa, tinh quang trong mắt Tổng Nhiệm Cầm chợt loé, lông mày nhướng lên, nhìn sang Cận Từ Kỳ cười hờ hớ nói, "Từ Kỳ à, bộ dạng đứa nhỏ này không giống cô, hẳn là giống cha của nó chứ?"

Mày mắt Cận Từ Kỳ đột nhiên lạnh rét, câu nói của Tổng Nhiệm Cầm có hàm ý khác, là muốn châm chọc cô sinh ra một đứa bé không biết cha là ai sao?

Vừa định mở miệng phản bác, nhưng Tổng Kỳ Diễn lại tăng thêm lực độ trên bàn tay đang ôm đầu vai cô. Hắn đột nhiên "A" một tiếng, còn cố ý kéo dài âm cuối, rõ ràng nhìn Tổng Nhiệm Cầm một chút lại nhìn qua Tổng Chi Nhậm, "Tô phu nhân bộ dạng cũng không giống như cha tôi, xem ra hẳn là giống mẹ của cô chứ?"

Về đặc ý trên mặt Tổng Nhiệm Cầm vẫn còn chưa kịp tán ra, đã bị một gậy của Tổng Kỳ Diễn đánh cho quay về nguyên hình.

Trái lại Tổng Chi Nhậm lần này không bỏ mặc mà ngồi nhìn, "Không được nói bậy bạ gì đó nữa, đều cho ta yên tĩnh một lát." Giọng nói của Tổng Chi Nhậm đã rất rõ ràng là không thoải mái.

Tổng Nhiệm Cầm tự biết đến lúc đi xuống nên cũng không có ý kiến gì, bất mãn đứng dậy, kiêu căng liếc nhìn Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn ngồi ở một bên, "Ở xa tới là khách, tôi đi sang bảo phòng bếp chuẩn bị thêm chút ít thức ăn."

Nói xong, dáng người thướt tha bắt đầu rời đi, không ngờ vẫn luôn yên lặng chơi đùa ở trên ghế sofa, Cận Mỗ Mỗ lại đột nhiên hô to một tiếng, "Bà nội bà thật xinh đẹp, giống như mẹ chồng Bạch Phụng trên TV!"

Cái âm thanh này vừa hô xong, bước đi dưới chân Tổng Nhiệm Cầm mất thăng bằng, chân mang giày cao gót mười phân sinh ra đau đớn.

Bạch Phụng, người nào xem qua 《Sự Quyến Rũ Của Người Vợ》(1) đều biết, đây chính là mẹ chồng nổi danh ác độc!

(1) Là phim "Hoa Hồng Có Gai" đã phát sóng trên DRamas.

Rất hiển nhiên, phản ứng của Tổng Nhiệm Cầm nói cho mọi người trong phòng khách, chính bà cũng xem qua.

Nhưng bà cũng chỉ biết ổn định lại thân hình của mình vì bị tức giận mà run rẩy, kiên trì giữ vững chân khập khiễng trên đường đi tới cửa, sau đó nặng nề đẩy cửa ra cũng không quay đầu lại ngênh ngang rời đi.

Mà Cận Mỗ Mỗ, giống như không biết được lời nói của mình mới vừa nói làm người khác tức giận, vẫn yên lặng cảm lấy chiếc nhẫn của Tổng Chi Nhậm ngồi ở đằng kia tự mình chơi đến vui vẻ.

Bầu không khí trong phòng khách chợt trở nên có chút lạnh cứng, Tổng Chi Nhậm trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn sang Mỗ Mỗ hỏi: "Phía sau nhà ông có nuôi một con chó rất lớn, có muốn đi xem một chút hay không?"

Mỗ Mỗ nghe có động vật có thể xem, hai mắt sáng rực lên, bàn tay nhỏ bé đem chiếc nhẫn giấu vào trong túi, lập tức nhanh chóng bò xuống ghế sofa, kéo tay Tổng Chi Nhậm kéo ra ngoài, "Ông cố nhanh lên, Mỗ Mỗ muốn đi xem!"

"Mỗ Mỗ!" Cận Từ Kỳ khẽ gọi, Tổng Chi Nhậm lớn tuổi, làm thế nào chịu đựng được sự giầy vò như vậy của Cận Mỗ Mỗ.

Tổng Chi Nhậm lại khoát khoát tay, khí sắc thật tốt nói, "Không có gì đáng ngại, bộ xương già này của ta đây nếu không dẫn vật giầy vò thì đã hoàn toàn biến chất, các con nếu muốn đi ra ngoài đi dạo hãy nói với quản gia, cô ta sẽ dẫn các con đi cho hiểu rõ cảnh vật chung quanh."

Tiếng nói vẫn chưa rơi xuống, đã bị Cận Mỗ Mỗ không thể chờ đợi được kéo đi không còn bóng dáng.

"Không cần lo lắng, Tổng gia lớn như vậy, không thể nào không có hộ vệ, hơn nữa nhiều người giúp việc như vậy, không thể nào đi lạc hoặc là đập đầu sứt mẻ."

Bên tai nghe được tiếng nói của Tổng Kỳ Diễn truyền đến, Cận Từ Kỳ mới thu hồi tầm mắt của mình.

Nhận ra được ánh mắt hân nhộm vàng nhiệt độ nào đó đang nhìn mình không chớp mắt, trong lòng Cận Từ Kỳ thấp thỏm, không khỏi nâng chung trà lên giả vờ uống nước thực ra nghĩ muốn chặn lại ánh mắt của hắn.

Cổ tay mới vừa nâng lên đã bị cầm lại, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay của hắn truyền vào da thịt của cô, một lòng như muốn thiêu cháy cô.

Cận Từ Kỳ nỗ lực áp chế sự sợ hãi trong lòng mình, quay đầu cố làm ra vẻ vô sự nhìn hắn cười cười: "Bụng đột nhiên có chút đói, chúng ta đi ra ngoài trước tìm một chút gì đó lót dạ đi."

Cô vừa mới đứng lên bỗng dung một lần nữa bị kéo về trên ghế sofa, còn thuận lý thành chương mà ngã vào trong ngực của hắn.

Khi hắn cúi đầu, chiếc cằm gần như chạm được vào trán của cô, như có như không vuốt ve mặt mề.

Cận Tử Kỳ mặt đỏ nên nóng lên, giây giữa muốn từ trong ngực hắn ngồi dậy, nhưng Tống Kỳ Diễn giống như là bắt đúng cơ hội, lập tức hướng đến cánh môi của cô nhanh chóng tiếp cận chuẩn xác hung ác.

Cận Tử Kỳ bị buộc khiến mỗi tác lòng đều hỗn loạn, bên tai đỏ lên muốn tránh trái tránh phải, ở chỗ xa lạ mà hôn môi đối với cô mà nói nhất định tồn tại chương ngại tâm lý.

Sau nhiều lần lại cũng không thực hiện được Tống Kỳ Diễn có phần ngượng ngùng, đôi mắt nhìn cánh môi đỏ bồng của Cận Tử Kỳ chăm chăm, hiện ra ánh sáng, hầu kết nhấp nhô lên xuống, áp a áp ứng nói, "Tay, bàn tay, bàn tay có chút đau."

"Bàn tay?" Cận Tử Kỳ đỏ mặt nhìn về phía hắn, nhìn cánh tay trái của hắn treo lên thì bồng tỉnh, nghĩ đến hắn bởi vì mình mà bị thương lòng không khỏi áy náy, từ từ đến gần quan tâm, "Chỗ nào đau nhưc?"

"Ở đây..." Tống Kỳ Diễn tuy tiện chỉ một vị trí, một đôi mắt vẫn chưa rời khỏi đôi môi đỏ mọng, "Đau chết mất."

"Thật sự đau lắm hả?" Cận Tử Kỳ lo lắng ngẩng mặt lên nhìn hắn, hậu quả trước mắt đột nhiên có một mảnh bóng đen phủ xuống, cô vẫn chưa kịp kinh ngạc mà phát ra kinh hô, cánh môi của cô đã bị hắn gặm cắn như sói như hổ.

Nụ hôn của Tống Kỳ Diễn rơi xuống, như một tấm lưới nóng bỏng bao bọc lấy toàn thân cô.

Cận Tử Kỳ lúc đầu còn có chút kháng cự, đến cuối cùng là trầm luân trong nụ hôn của hắn, không khỏi bám chặt vào cổ của hắn, nhắm mắt, ngượng ngùng đáp lại.

Tình huống kẻ tiểu không biết là phát sinh như thế nào ——

Cận Tử Kỳ chỉ cảm thấy sau lưng bỗng chốc ngã về phía sau, sau đó trời đất ngã nghiêng cả người xoay từ trên ghế sofa rơi xuống đất.

Thật may là trên sàn nhà có trải thảm lông cừu, rơi xuống không đau, chỉ có phần quá hoảng sợ.

Cô nằm trên thảm trải sàn màu lửa đỏ, mắt hơi nhắm, mái tóc đen không nghe lời xoa tung rơi tán lác trên đất, như đứa trẻ lười nhác lơ dờ.

Đợi đến khi bản thân thấy rõ Tống Kỳ Diễn ở phía trên chống một cánh tay ngắm nhìn mình, Cận Tử Kỳ túm quần đỏ mặt giằng co, đáng tiếc sức lực nam nữ chênh lệch quá nhiều, làm sao thân thể hắn cũng bất động.

Rơi vào đường cùng, hai chân Cận Tử Kỳ hơi nâng lên, nhưng vô ý chạm vào một vật thô cứng, cái vật gì đó nóng hổi, khuôn mặt trong nháy mắt đan xen trắng đỏ, "....."

Tống Kỳ Diễn rên lên một tiếng, chống cánh tay, trên mặt lộ ra mấy phần xấu hổ lúng túng hèn dỗi như trẻ con, bỗng nhiên đầu hạ xuống, một lần nữa ngậm chặt môi của cô, ở bên môi cô thì thảo nói nhỏ, "Anh muốn... Làm sao bây giờ?"

ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

P/S: Mình thấy hình như gen phúc hắc của cha con Diễn ca rất mạnh a~ mở miệng ra thì ôi thôi rồi...cầu nguyện cho những kẻ đại đột dụng vô Kỳ tỷ. Công nhận hai cha con bình thường giành người đẹp nhà ta nhưng gặp người ngoài thì phối hợp ăn ý ghê. Câu nào nói ra cũng khiến kẻ khác xì khói, ko đánh cũng đau, ko xô cũng ngã tẹo chân...hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Những Năm Qua Cậu Đã Hối Hận Rồi?

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ nghe xong câu nói cực kỳ mờ ám này, trong nháy mắt pháo hoa trong đầu nổ rộ sáng chói, cô mở to hai mắt mê mê man man, đỏ bồng cả mặt.

Tống Kỳ Diễn mỗi một lần hôn môi đều có vẻ vụng dại mà không thể chờ đợi được, không có chút nào kỹ xảo đáng nói.

Bất cứ chuyện gì đều có một trình độ thuần thực, sự thành thạo một khi được nắm giữ, thì đều như nước chảy mây trôi rồi.

Nhưng loại kỹ xảo này, thường thường cần phải trải qua kinh nghiệm với nhiều phụ nữ mới có thể đạt được.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Cận Tử Kỳ không khỏi sung sướng một chút, mặc dù bị hôn đến mức cảm thấy đau cũng không còn giây giữa nữa.

Bởi vì hôn môi ở trong người sinh ra tình triều khác thường khó có thể khống chế và chú ý rõ ràng.

Thậm chí Cận Tử Kỳ cảm thấy là sự nhiệt tình và điệu bộ không cho cự tuyệt của Tống Kỳ Diễn đã điều khiển bản thân mình, sự đắm say của hắn đã lấy sang thân thể của cô, đầu độc cô với hắn cùng nhau trầm luân.

Cuối cùng bởi vì hít thở khó khăn mà không thể không đẩy hắn ra, đôi tay cô chạm vào lồng ngực của hắn, rõ ràng cảm nhận được cơ thể cường tráng của hắn có một trận run rẩy rồi rầm.

Hơi thở của hắn càng thêm gấp gáp, bất mãn giữ hàm dưới của cô đang cố gắng tránh né, giống như dã thú không có trình tự quy tắc mà gặm cắn loạn bậy vài cái, mới bắt đầu đi buông cô ra.

Một tay Tống Kỳ Diễn chống đất mặt, chống thân thể của mình lên mắt nhìn xuống cô mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Bầu không khí kiều diễm ám muội quanh quẩn giữa hai người, vẫn chưa tản đi.

Bởi vì xấu hổ đỏ mặt mà Cận Tử Kỳ quay đầu qua một bên, "Anh đừng lên em, em có chút hít thở không nổi."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng mang theo thanh âm rung động, mái tóc vừa dài vừa đen xinh đẹp luồn quấn thành một mảnh trên thảm màu lửa đỏ, thờ hờn hèn kịch liệt, bộ ngực nhô cao phập phồng lên xuống, kích thích hormone phái nam.

Tống Kỳ Diễn nhìn cô chằm chằm không muốn chớp mắt, đột nhiên ôm cô xoay người một cái, trong lúc Cận Tử Kỳ thét lên một tiếng kinh hãi, hắn đã nằm trên thảm sàn, mà cô đang nằm ở trên người hắn nhìn trần trần không nói nên lời.

Tư thế mập mờ, làm người ta suy nghĩ viễn vông.

"Như vậy cũng sẽ không đè lên em." Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính mỉa mai.

Áo khoác của Tống Kỳ Diễn khi đi vào phòng khách cũng đã cởi xuống, hiện tại sau một phen giãy vò lẫn qua lẫn lại, nút áo sơ mi đều nói lỏng ra vài cái, mái tóc đen lộn xộn, híp mắt khoe miệng chứa đựng ý cười, nhất thời để cho người khác một loại ấn tượng lãng tử bất cần đời.

Cận Tử Kỳ cảm giác mình miệng đắng lưỡi khô, hai tay chống lên lồng ngực của hắn liền muốn loạng choạng mà ngồi dậy.

Một bàn tay to lớn khoẻ khoắn hữu lực giam giữ chiếc eo nhỏ nhắn của cô, bá đạo cường thế ngăn cản cô tách khỏi.

"Sẽ có người đi vào, nhanh lên... nhanh lên một chút đi!"

Đối với hoàn cảnh còn xa lạ Cận Tử Kỳ sớm đã lúng túng, đôi mắt tránh né không dám nhìn tới Tống Kỳ Diễn ở dưới thân, chỉ sợ đối diện với ánh mắt của hắn thì hoàn toàn luân hãm vào trận này mà thời gian và địa điểm đều không thích hợp phóng túng.

Sự thật chứng minh, phòng khách nhà người ta thật đúng không phải là nơi chốn hoàn hảo cho tình nhân thân mật.

Bởi vì trong lúc Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn trên mặt đất hỗn chiến em đẩy anh kéo, cửa phòng khách bỗng nhiên bị đẩy ra, một trận không khí lạnh như băng từ cánh cửa dội vào, cũng thổi tan sắc hồng kiều diễm của cả phòng.

Cận Tử Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, thì thấy được Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu, nét mặt ngạc nhiên của bọn họ giống như là thấy được sinh vật bị tuyệt chủng nên phải mở to mắt, đứng ở bên cửa nhìn hai người dây dưa trên mặt đất ngoảnh lại bất quá không hề bình thường.

Cận Tử Kỳ xấu hổ trừng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn, sau đó ngượng ngùng đứng dậy mà sửa sang lại dáng vẻ của mình.

Nhưng Tống Kỳ Diễn chỉ mỉm cười, không cho là đúng, chậm rãi từ mặt đất đứng lên, kéo bờ eo của Cận Tử Kỳ qua, nhìn hai người ở cửa, "Lần sau nếu phá hư chuyện tốt của tôi, sẽ không có nói chuyện từ tế như thế này đâu."

Sắc mặt Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu đột biến, đứng sững ở bên cửa thần sắc khác nhau, nhưng cảm giác không phải là tâm tình tốt đẹp.

Cận Tử Kỳ nghe thấy Tống Kỳ Diễn nói năng chẳng biết xấu hổ, vụng trộm đụng vào dưới cánh tay của hắn, muốn cho hắn đứng đắn một chút.

Há liệu Tống Kỳ Diễn chẳng những không nghe lời, ngược lại đặt bả đầu lên trên vai của cô, khê cắn vành tai cô, Cận Tử Kỳ phát run, da dẻ toàn thân nổi lên một trận ớn lạnh.

Hắn giống như vẫn còn sợ người khác không biết, dùng giọng nói đủ để cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy, ở bên tai cô thì thầm, "Xấu hổ cái gì, bọn họ cũng không phải không có làm qua chuyện như vậy."

Lời này vừa nói ra, Cận Tử Kỳ hận không thể dùng băng dán che lại cái miệng khoa trương không tự trọng của Tống Kỳ Diễn, quá âm hiểm rồi!

Mà gương mặt Tô Hành Phong đã hoàn toàn tối sầm, về phần Kiều Niệm Chiêu đã không cách nào dùng từ thiếu sinh khí để hình dung.

Tống Kỳ Diễn vừa cầm lấy áo khoác máng trên ghế sofa, vừa ôm lấy Cận Tử Kỳ đi ra ngoài, khi lướt qua hai người ở cửa giống như tượng điêu khắc hảo tâm báo cho hay, "Nơi này không khí không tốt, đi trước một bước."

Trên mặt Cận Tử Kỳ lộ ra nụ cười nhạt, để cho Tống Kỳ Diễn tùy ý kéo mình đi ra phòng khách, từ đầu đến cuối, không nhìn qua hai người kia một cái, thậm chí ngay cả dư quang khóe mắt cũng tiếc mà bỏ thí cho.

Tại Tổng gia để tìm được một chút thức ăn ăn lót dạ cũng không phải là một chuyện khó.

Cận Từ Kỳ ngồi vào khu vực ghế sofa ở bên trong phòng ăn, xiên quả anh đào bỏ vào trong miệng nhẹ nhàng nhấm nháp.

Mà Tổng Kỳ Diễn giờ phút này đang ngồi đối diện với cô, một tay vuốt cằm, "Say đắm" nhìn cô chăm chăm.

Cuối cùng là định lực của cô không đủ, gác lại dao nĩa trong tay, bên tai có chút nóng lên, giương mắt trừng mắt hấn, "Vẫn nhìn chăm chăm mắt của anh không mỏi sao?"

Tổng Kỳ Diễn lại lắc lắc đầu, thành thực trả lời: "Không mỏi." Tiếp tục chăm chú nhìn, như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

Nhưng Cận Từ Kỳ có phần không thể nhịn được nữa, mang theo xấu hổ khẽ gọi hấn một tiếng, "Tổng Kỳ Diễn!"

"Ừ." Hấn cực kỳ phối hợp mà đáp lại, không quên quan tâm cô, "Ăn no rồi?" Giả bộ là người hết sức vô tội.

Cận Từ Kỳ đẩy cái khay qua một bên, bị hấn nhìn nên hoàn toàn không có khẩu vị, "Không muốn ăn nữa." Nói xong liền muốn đứng dậy.

"Đợi một chút." Hấn lại mở miệng gọi cô.

Cô không hiểu nhìn Tổng Kỳ Diễn đã đứng dậy đi đến trước mặt mình, còn chưa kịp hỏi thế nào, đột nhiên hấn lại cúi người, môi đã bị bao phủ nửa rồi.

Cận Từ Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn, hấn ung dung buông mình ra, duỗi ngón tay cái sờ nhẹ khóe môi của cô, sau đó nhìn cô cười cười, đem bờ đính trong lòng ngón tay đưa đến dưới mí mắt cô, "Lần sau cũng không giúp em lau."

Không đợi Cận Từ Kỳ làm ra bất kỳ phản ứng nào, hấn an vị trở về vị trí của mình, thoải mái vắt chéo hai cái chân thon dài, tò mò hỏi cô, "Mồ Mồ sao vẫn chưa quay lại?"

Cố tình đổi chủ đề, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào truy cứu cái nụ hôn đánh lén kia.....

"Đi dạo một vòng không thấy bóng dáng của chị, thì ra là chị và..... Len lên trốn ở chỗ này ăn điểm tâm nha!"

Giọng nói cứng rắn của Kiều Niệm Chiêu đã phá hư một góc không khí, mà trên vấn đề khi cô gọi Tổng Kỳ Diễn đã lựa chọn sáng suốt là loại bỏ, nếu không thật sự phải gọi một tiếng "Cậu" sao?

Nói đến cậu, Cận Từ Kỳ theo tiếng nhìn sang, quả thật nhìn thấy Tô Hành Phong đứng sừng sững ở bên người Kiều Niệm Chiêu.....

Bất quá sắc mặt của anh ta cũng u ám giống như vừa rồi gặp nhau ở phòng khách, đối với Tổng Kỳ Diễn đừng nói gọi là cậu, ngay cả ân cần thăm hỏi cơ bản cũng không có, ngược lại lúc đi vào ánh mắt lạnh lùng quét qua Tổng Kỳ Diễn một cái.

Trái lại Kiều Niệm Chiêu luyện được tính tình biết co biết duỗi, vừa rồi người còn xanh cả mặt, lúc này thì lại có thể cùng quay sang họ mỉm cười nói chuyện.

Cho dù là Cận Từ Kỳ cô đây, sợ rằng cũng phải báỉ phục.

Kiều Niệm Chiêu và Tô Hành Phong đã cùng kéo nhau đi đến khu vực ghế sofa, Cận Từ Kỳ cũng không có bất kỳ phản ứng gì, Tổng Kỳ Diễn lại dòi đi trận địa, ngồi vào bên cạnh Cận Từ Kỳ ôm vai của cô qua.

Cũng thật sự là người luôn biết nắm chắc bất kỳ cơ hội để chấm dứt!

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn hấn một cái cảnh cáo, hấn lại cười tùm tùm nhìn qua hai người đang đứng yên, "Chị cô với tính tình này, đói bụng cũng không nói, nếu không phải là tôi kéo đi, cũng mau thành một nửa thần tiên rồi."

Nói xong, không quên quay đầu lại, đưa tay vén lấy vài sợi tóc đã rơi ra qua sau tai Cận Từ Kỳ.

Kiều Niệm Chiêu cười khô khốc một tiếng, kéo chặt cánh tay Tô Hành Phong, nói tiếp: "Mặc dù tính tình chị gái yêu thích yên tĩnh, không thích nói chuyện, nhưng tính nhân trong mắt là Tây Thi, ở trong lòng anh cũng như tiên nữ."

Tổng Kỳ Diễn miễn cưỡng cười một tiếng, hiếm khi đồng ý với quan điểm của Kiều Niệm Chiêu, "Đúng nha, tôi cũng không phải là những thứ người mất mùa kia ngay cả mắt cá và minh châu cũng phân biệt không rõ, bày đặt hết lần này tới lần khác muốn lựa chọn mắt cá với minh châu."

Nếu bảo người nói vô tâm, người nghe hữu ý, đại khái chính là tình cảnh lần này.

Tô Hành Phong siết chặt đầu lông mày, "Anh có ý gì?" Giọng nói đã vô cùng không hề thân thiện.

Phát giác được bầu không khí giương cung bạt kiếm, Cận Từ Kỳ hơi nhíu mi tâm, về mặt Tổng Kỳ Diễn lại hồn nhiên như không biết.

Hấn ôm thân thể mềm mại của cô, hướng Tô Hành Phong khóe miệng cong lên nói, "Không có ý gì, chỉ là nghĩ khen ngợi vị hôn thê của cậu, nếu là Tiểu Kỳ biết được một nửa cách lấy lòng đàn ông như cô ta, tôi đã không cần mệt mỏi như vậy."

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu lộ vẻ cung chiêu, còn muốn quay đầu sang Cận Từ Kỳ dận dò, "Thừa dịp vị hôn thê của Hành Phong hôm nay ở đây, em hãy cố gắng học với cô ta học cách làm như thế nào dụ dỗ lấy lòng đàn ông."

Cận Từ Kỳ nhìn thấy bộ dạng hấn đứng đắn nghiêm túc, không khỏi nhếch miệng cười khế.

Nói những câu 'miệng nam mô, bụng bồ dao găm' như vậy, đoán chừng châm cho lòng bàn tay hai người kia đều phải rỉ ra máu, mà đối phương còn phải giả vờ mang bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra với hẳn.

Móng tay Kiều Niệm Chiêu đã hung hăng khảm vào trong ống tay áo Tô Hành Phong, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười nói: "Tổng tiên sinh nói đùa, tôi ở nơi nào khiến cho đàn ông vui vẻ, bất quá là chuyện cơ bản mà một phụ nữ nên làm."

—Rõ ràng giễu cợt mỉa mai cô một người đàn bà làm xằng làm bậy, ngay cả tâm của đàn ông cũng bắt không được?

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, muốn mở miệng phản bác, Tổng Kỳ Diễn lại nắm chặt đầu vai của cô lại, lúc cô nhìn sang hẳn, hẳn lại tiếp tục nhìn hai người kia cười cười.

"Lời này của cô tôi lại không thích nghe, đàn ông mà, có người nào không thích lời ngon tiếng ngọt của phụ nữ."

Giọng điệu tỏ vẻ mất mát không đồng ý, Cận Từ Kỳ có chút không hiểu ý tứ Tổng Kỳ Diễn, đây là hẳn đang giúp cô hay là đang tổn hại cô vậy?

Mà Kiều Niệm Chiêu nghe xong những lời này khoe môi không khỏi giương lên, khoe mắt vô tình hay cố ý liếc về phía Cận Từ Kỳ, vô cùng thân thiết rúc vào trước ngực Tô Hành Phong, hơi bĩu môi, "Vậy cũng phải xem người đàn ông kia có đáng giá hay không nha!"

—Ý ở ngoài lời, cũng bởi vì Tổng Kỳ Diễn hẳn đối với Cận Từ Kỳ mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, cô mới chẳng thèm dụ dỗ hẳn.

Tổng Kỳ Diễn bùi ngùi mà thở dài, ánh mắt hăm mộ nhìn xem đôi nam nữ như Kim Đồng Ngọc Nữ đang đứng kia, "Đúng vậy, nếu là Tiểu Kỳ đối với đàn ông đề tâm như vậy, lúc trước làm sao còn có thể bị lời ngon tiếng ngọt của cô nạy ra góc tường?"

Nụ cười của Kiều Niệm Chiêu cứng đờ, mà người bên cạnh cô rốt cuộc đã thiếu kiên nhẫn, "Đừng quên, hiện tại, chỗ ngồi của anh chính là tôi trước khi bị nạy ra."

Tô Hành Phong mỉm chặt môi, lạnh lùng nhìn qua Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn ngồi cùng một chỗ, ánh mắt đâm vào người khác không nói ra được.

Cận Từ Kỳ làm như chưa cảm nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của anh ta, vẫn bùng lên ly nước ấm nhấp một hớp nước.

"Trước khi bị nạy ra? Lời nói này có phải... Vậy là cậu đã từng bị người nào nạy ra hả?" Tổng Kỳ Diễn vẫn ung dung cười hỏi.

Nhưng Tô Hành Phong lại cười lạnh một tiếng, "Không có tôi đây bị nạy ra góc tường, hôm nay anh lại có tư cách gì ngồi ở bên cạnh cô ấy?"

Chỉ là vừa mới nói xong, sắc mặt Tô Hành Phong bỗng nhiên biến đổi, như cũng ý thức được mình nói bậy, đáy mắt thoáng hiện lên ảo não hoang mang.

Những lời phản bác này nghe ra như thế nào cũng khiến cho người ta sinh ra hiểu lầm!

Mà Kiều Niệm Chiêu bên cạnh anh ta dĩ nhiên cần môi trường mắt nhìn anh uy khuất, mặc dù cũng biết là anh bị Tổng Kỳ Diễn kích thích, nhưng dưới sự nóng lòng sốt ruột mà nói ra chưa hẳn không phải là lời thật lòng!

Tổng Kỳ Diễn lại hiểu rõ nên nhưong mảy, ôm sát Cận Từ Kỳ vào trong ngực, đáy mắt không che giấu được ánh sáng lấp lánh mà u lạnh.

"Nói như vậy, những năm qua cậu đã hối hận rồi?"

Tô Hành Phong bỗng nhiên nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn, lông mày từ từ gom lại, mà Kiều Niệm Chiêu nước mắt nhỏ giọt lại càng muốn lên tiếng, gắt gao giam giữ cánh tay Tô Hành Phong, dường như chờ anh ta cho ra một cái công đạo.

Giữa bốn người này thì Cận Từ Kỳ vẫn bình tĩnh nhất, thu lại ánh mắt, bộ dạng phục tùng, không nói một lời, ứng với câu vừa rồi Kiều Niệm Chiêu đã nói "Tĩnh tình yêu thích yên tĩnh, không thích tiếp xúc cùng người khác".

"Người nào hối hận hả?" Cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng nói của Tổng Chi Nhậm, đánh tan lớp băng đông cứng.

Tổng Kỳ Diễn dẫn đầu đứng lên, bước đi thông thả về hướng cửa, sau khi một tay ôm lấy Cận Mỗ Mỗ không để ý lắm nói, "A, cùng với cháu ngoại trai và cháu ngoại dâu tùy tiện hẳn huyên một tí, gắn kết tình cảm một chút."

Tổng Chi Nhậm gật gật đầu, nhìn lướt qua hai người đang đứng và Cận Từ Kỳ đang ngồi ở khu vực ghế sofa, thấy thế nào cũng không giống không khí hoà thuận vui vẻ, nhưng ông vẫn không chọc thủng lớp giấy mỏng này.

"Bữa tối chuẩn bị chắc cũng không xê xích gì nhiều, chớ đứng đó nữa, qua nhập tọa đi."

Tổng Chi Nhậm nhận lấy khăn ướt người giúp việc đưa lên lau hai tay, rồi dẫn đầu đi về phía phòng ăn.

Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu sau đó đuôi sát, chỉ là trước khi đi, hai người đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Cận Từ Kỳ ngồi yên lặng và đầu kia Tổng Kỳ Diễn dụ dỗ Cận Mỗ Mỗ.

Đợi khi khu vực ghế sofa một lần nữa khôi phục yên tĩnh, Cận Từ Kỳ mới đặt ly nước trong tay xuống đứng dậy, Tổng Kỳ Diễn đã bế Mỗ Mỗ đi tới, "Đi thôi, mở màn kết thúc, trò vui chính giờ mới bắt đầu."

Tổng Kỳ Diễn đi vài bước đến phòng ăn, phát hiện Cận Từ Kỳ không theo kịp, quay đầu lại, "Làm sao vậy?"

Cô từ từ đi đến bên cạnh hẳn, nhìn sang vẻ mặt hẳn kính ngạc: "Thật ra anh không cần thiết khiến cho mình mệt mỏi như vậy."

Tổng Kỳ Diễn dừng lại, lập tức hiểu cô chỉ cái gì, khoe miệng giương cao cười cười, nếu không phải tay trái bị thương, chắc chắn muốn vuốt ve mái tóc

của cô, "Người phụ nữ của mình bị người ta khi dễ chẳng lẽ mình phải bỏ mặc ngồi nhìn như con rùa đen sao?"

Nhớ đến sắc mặt Kiều Niệm Chiêu cảm phần đến vận vẹo và bộ dạng Tô Hành Phong tức giận, trong lòng Cận Tử Kỳ không khỏi cảm động, người đàn ông này, quả nhiên vì cô mà muốn đem tất cả những người đắc tội quét sạch!

"Mồ Mồ cũng có thể bảo vệ Kỳ Kỳ !" Không cam lòng bị bỏ quên người nhỏ nhỏ đáng thương cố nhường mắt vội vàng la lên.

Cận Tử Kỳ nhìn sang vẻ mặt Cận Mồ Mồ mong đợi được khen ngợi, bẹo bẹo cái gò má trắng mịn, "Kỳ Kỳ biết rõ Mồ Mồ rất lợi hại, có thể bảo vệ Kỳ Kỳ !"

Mồ Mồ sau khi nhận được lời khen ngợi tâm tình lập tức sáng lạn, lông mày rậm nhỏ nhỏ dương dương tự đắc, nghiêng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn khiêu khích.

Tống Kỳ Diễn đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, người khác cùng hắn giành bà xã, tất cả các kiểu kỹ năng hắn đều làm được, hận không thể đem đôi phương đánh nằm sấp đánh cho tàn phế, giờ tốt nhất nhắm mắt làm ngơ.

Lúc này đây con trai mình cùng chính mình tranh giành bà xã, chẳng lẽ hắn phải trối lại treo ngược trên ban công?

Khi đi ngang qua cửa sổ, Tống Kỳ Diễn liếc mắt nhìn ban công lầu phía đông bên kia, lại nhìn nhìn tên nhóc mập mạp mũm mĩm non mềm như nước trong lòng ngực mình, có lẽ phải tìm sợi dây thừng, thật đúng là có thể treo trên ban công..... ㄟ (ㄟ _ ㄟ ") ㄟ

"A! Mồ Mồ không muốn thực thử quái dị bé, Kỳ Kỳ bé!"

Mồ Mồ đột nhiên hai cái cánh tay vung vẩy giằng co, Tống Kỳ Diễn cả kinh lấy lại tinh thần gấp rút ôm sát nó phòng ngừa nó té bị thương, đáng tiếc người ta căn bản không cảm kích, hướng qua Cận Tử Kỳ giang hai cánh tay, "Kỳ Kỳ bé!"

"Làm sao vậy?" Cận Tử Kỳ tiếp nhận Mồ Mồ nhào tới, kinh ngạc nhìn về phía Tống Kỳ Diễn.

Cận Mồ Mồ vừa bám lấy cổ Cận Tử Kỳ, liền lên án la ầm lên, "Thực thử quái dị vừa rồi nhìn Mồ Mồ bộ dạng thật đáng sợ, thấy giống như con sói xám to lớn hơn hờ!"

Khoé miệng Tống Kỳ Diễn co rút, hắn biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

P/s: hắc hắc...cho anh bỏ đi cái ý nghĩ tà ác a~ Càng ngày càng bán loạn với Mồ Mồ nha, cực kỳ thông minh. Còn hai người tào lao kia...haizz mọi người tự quán giá đề, bọn Lạc thực sự hết lời rồi, nói chung trên đời cũng thật có nhiều kẻ như vậy để cuối cùng nước nhục a~ Chap này dài thường thức vui về nhà mọi người

Dạ tiệc Tống gia.

Bàn ăn dài hoa lệ và rực rỡ, khăn trải bàn trắng như tuyết, món ăn trên mâm ngon lạ quý hiếm, thức ăn mặn phối hợp với rau dưa, từ màu sắc đến hương vị hấp dẫn đẹp mắt.

Người giúp việc đẩy cửa lớn phòng ăn ra, Cận Tử Kỳ cùng Tống Kỳ Diễn đi vào thì nhìn thấy Tống Chi Nhậm đã ngồi ở ghế chủ tọa, mà Tô Hành Phong ngồi ở bên tay phải của ông, Kiều Niệm Chiêu theo sát Tô Hành Phong mà ngồi.

Cận Tử Kỳ bế Mồ Mồ đi đến bên cạnh bàn ăn, chào hỏi Tống Chi Nhậm, Tống Kỳ Diễn đã thay cô kéo ra chỗ ngồi, đối diện với Kiều Niệm Chiêu.

Mà chính hắn, lại cùng Tô Hành Phong ngồi đối lập nhau, tư thế cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

Về phân vị trí của Cận Mồ Mồ, thì được sắp xếp ngồi ở giữa ghế của hai người sát nhập lại.

Tống Kỳ Diễn mở khăn ăn đã gấp ra, giúp Mồ Mồ vây lại, rồi cầm khối khăn ăn khác đặt lên trên đầu gối Cận Tử Kỳ, một loạt động tác nói liền như nước chảy mây trôi, dường như đã làm rất nhiều lần.

Không nhìn tới biểu tình gì của hai người đối diện, Cận Tử Kỳ khẽ nói câu cảm ơn.

Cùng lúc đó, cửa lớn phòng ăn vang lên âm thanh gầy gao gót mười phần nện xuống quen thuộc, kèm theo tiếng oán trách kênh kiệu phách lối, "Thật khổ sở lận đận, bảo ông làm việc mà lại làm không xong, cũng không kiếm được tiền, tại sao tôi lại gả cho ông cái đồ phế vật này! Thật sự là xui xẻo tám đời nhà tôi!"

Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn liếc mắt nhìn nhau, từ đáy mắt đối phương đọc được sự vui vẻ, Tống Nhiễm Cầm đã đến đây!

"Tôi nói bà yên tĩnh một lát được không? Làm trò trước mặt nhiều người giúp việc như vậy bà có thấy mất mặt không?"

"Mất mặt? Tôi gả cho ông cái thứ phế vật này cũng không ngại mất mặt, bây giờ chẳng lẽ còn phải sợ sao?"

Tô Tấn An và Tống Nhiễm Cầm một đường tranh cãi mà đến, còn có chiều hướng càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ thiếu không có động thủ.

Tô Hành Phong nhíu chặt lông mày cho biết anh ta đối với loại tình cảnh này thật mệt mỏi và chán ngán, mơ hồ không biết làm sao.

Mà hai tay Tống Chi Nhậm đặt trên đầu quai trượng, sắc mặt chìm xuống.

Cuối cùng vẫn là Kiều Niệm Chiêu đứng lên, vòng ra vị trí của mình, cung kính hướng Tống Nhiễm Cầm và Tô Tấn An đang đến gần ân cần thăm hỏi:

"Cha, mẹ, mọi người đã tới!"

Vốn vẫn cùng Tô Tấn An cãi vã, Tổng Nhiễm Cẩm nhìn lên thấy Kiều Niệm Chiêu, khuôn mặt lập tức biến đổi giọng nói trở nên sắc nhọn: "Sao cô lại tới đây? Không phải đã nói với cô..."

"Nói bậy bạ gì đó, cha đang ở chỗ này đây!"

Tổng Nhiễm Cẩm vẫn chưa nói ra những lời khó nghe hơn, đã bị Tô Tấn An kéo cánh tay qua quát bảo ngưng lại, sau đó Tổng Nhiễm Cẩm có chút buông lỏng thờ hồn hên ngồi vào bàn ăn, chẳng quan tâm đến ý tới Kiều Niệm Chiêu.

Trên mặt Kiều Niệm Chiêu chợt lóe lên bối rối, nhìn qua Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn ở đối diện đang thủ thi rí tai nhau, đầu ngón tay đặt trên ghế dựa hơi lạnh.

Cùng so sánh với Cận Tử Kỳ giống như đang được Tống Kỳ Diễn hầu hạ trước trước sau sau, rõ ràng kinh tởm Tổng Nhiễm Cẩm điều ngoa tho lỗ nhưng bản thân mình vẫn phải uý khuất hùa theo xu nịnh, có tính hay không đúng là thân đang ở giữa hai tầng băng hoả của địa ngục?

Kiều Niệm Chiêu chuyển mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, mới phát hiện tầm mắt của anh ta thể nhưng chẳng biết lúc nào bắt đầu vẫn luôn đuổi theo trên người Cận Tử Kỳ, chuyên chú như vậy, thậm chí ngay cả thay cô giải vây cũng không rảnh sao?

Hay là thật giống như lời của Tống Kỳ Diễn nói, mấy năm qua, anh bắt đầu hối hận rồi?

Nghĩ đến khả năng này, ngón tay Kiều Niệm Chiêu hung hăng siết chặt cái ghế, cô vì Tô Hành Phong bỏ ra nhiều như vậy, thậm chí đánh mất đi chính mình cam tâm tình nguyện làm cái bóng của Cận Tử Kỳ, anh ta tại sao có thể...

"Niệm Chiêu, ta nghe nói cô chuyển ra ngoài ở rồi?" Giọng nói Tống Chi Nhậm lời cô trở về thực tại.

Cũng làm cho Tô Hành Phong đang thất thần thu hồi ánh mắt của mình, quay đầu nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu còn đứng, trong mắt toát ra thương tiếc cùng đau lòng, bao lấy mu bàn tay cô, kéo cô ngồi xuống.

"Em từ Cận gia chuyển ra? Tại sao không nói với anh?" Hiển nhiên, Tô Hành Phong cũng không hiểu rõ tình hình

Về phần Cận Tử Kỳ, nghe đến vấn đề nhạy cảm thế nhưng cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

Kiều Niệm Chiêu hình như đã sớm chuẩn bị kỹ càng, bắt đầu trả lời Tống Chi Nhậm đến thành thạo, "Bởi vì gần đây phải nhận quay một bộ phim, khả năng cần thường xuyên dậy sớm sửa soạn, sợ quấy rầy đến những người khác nên chuyển ra ngoài ở tạm."

Lý do này những người khác tin hay không không biết, nhưng tối thiểu nhất sẽ không khiến cho không khí rơi vào trong cục diện bế tắc.

Người giúp việc bắt đầu chia thức ăn, Tổng Nhiễm Cẩm lại đột nhiên dạt dào hứng thú mở miệng, "Kỳ Diễn a, cậu là như thế nào cùng Tử Kỳ bắt đầu.....mọc nói? Các người đứng là giấu chúng ta được là giấu thật kỹ nha!"

Tổng Nhiễm Cẩm có chút oán giận cười cười nhìn Tống Kỳ Diễn đang nhỏ giọng mềm mại dụ dỗ Cận Mỗ Mỗ ăn trái cây, Tô Tấn An biết vợ mình đây lại muốn bắt đầu làm con thiêu thân, vội vàng gạt nhẹ ống tay áo của bà

Nào biết, Tổng Nhiễm Cẩm lại không vui háy ông một cái, "Kéo cái gì kéo, tôi quan tâm cuộc sống của em trai một chút cũng không được sao?" Nói xong nhìn về phía Tống Chi Nhậm, "Người nói có đúng hay không, cha?"

Tống Chi Nhậm lúc này ngược lại gật gật đầu, thật sự ông cũng tò mò Tống Kỳ Diễn là làm sao cùng Cận Tử Kỳ quen biết ?

Tống Kỳ Diễn thật cũng không để ý bao nhiêu, đưa nước trái cây trong tay giao cho Cận Tử Kỳ, chính mình dựa vào ghế, vừa dùng khăn ăn lau chùi kẻ tay vừa nhìn khắp mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Tổng Nhiễm Cẩm.

"Tựa như Niệm Chiêu nhiều năm lập chí muốn cùng Hành Phong ở chung một chỗ vậy, thật ra tôi đối với Tiểu Kỳ cũng là động tâm nhiều năm." Nói xong dừng một chút, chú ý những sắc mặt kinh ngạc kia, cười tủm tỉm nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu, "Đáng tiếc khổ nói không có cơ hội, bất quá hoàn hảo, Niệm Chiêu ra tay, ngược lại miễn cho tôi mang nỗi khổ tương tự."

Một cuộc chiến tranh không khói bắt đầu kéo màn che.

Cận Tử Kỳ cười cười mắt liếc Tống Kỳ Diễn một cái, "Vậy tại sao anh bốn năm sau mới xuất hiện?"

Tống Kỳ Diễn chợt nhú mày, vuốt chiếc mũi thanh tú của cô, "Đây không phải là vì để cho Hành Phong và Niệm Chiêu cùng có tình cảm sao, miễn cho trời ạ sau đó phải nom nớp lo sợ khi cùng em sống qua ngày."

Trước hết không nhận được cười chính là Kiều Niệm Chiêu, "Tổng tiên sinh thật sự rất thích nói đùa."

"Phải không?" Tống Kỳ Diễn chỉ cười cười, cười đến khi sắc mặt Kiều Niệm Chiêu đều hơi có vẻ trắng bệch mới hài lòng thu hồi ánh mắt của mình, đưa tay dịu dàng vỗ vỗ đầu Mỗ Mỗ, "Muốn ăn cái gì?"

"Mỗ Mỗ muốn ăn con tôm thật to kia!"

Hai cái chân nhỏ của Cận Mỗ Mỗ đứng đưa, ngón tay mồm mồm chỉ vào đĩa tôm hùm Úc trước mặt Tống Chi Nhậm nói cộc lốc.

Tống Kỳ Diễn không nói hai lời lập tức rướn người ra bưng cái đĩa kia tới, dường như lấy lòng Mỗ Mỗ mà hiển vật quý, "Có muốn chú giúp con cạy ra

hay không, đúng rồi, muốn chú gọi phòng bếp dùng đầu tôm hầm chén cháo cách thủy cho con hay không?"

"Vây có củ cải muối không? Mỗ Mỗ muốn ăn cháo củ cải muối!" Cận Mỗ Mỗ bắt đầu cò kè mặc cả.

"Củ cải muối?" Tống Kỳ Diễn chau mày, nhưng lập tức ngoắc nữ người làm bên cạnh, "Đem củ cải tôm đưa này cho phòng bếp nấu cháo, hai mươi phút sau bưng lên, nhớ rõ kết hợp một đĩa củ cải muối."

Cận Từ Kỳ nhìn sang Tống Kỳ Diễn sắp đặt chu đáo, trong lòng ám áp.

Hắn biết rõ Mỗ Mỗ sẽ không ăn cơm, nhiều lắm là uống chút đồ uống và chút đồ ăn, đến lúc đó người lớn bọn họ ăn cơm Mỗ Mỗ nhất định sẽ chạy khắp nơi chơi đùa, vì vậy mới nghĩ đến việc nấu cháo cho nó ăn no bụng.

"Xem ra anh vẫn không biết, phòng bếp Tống gia không có củ cải muối." Tô Hành Phong đột nhiên nhàn nhạt mở miệng.

Tống Kỳ Diễn khẽ nhún vai, ánh mắt tinh mịch sâu thẳm nhìn gương mặt băng bó của Tô Hành Phong, sau đó cười một tiếng, "Cho nên tôi mới cho hai mươi phút, nếu như ngay cả một đĩa củ cải muối cũng chuẩn bị không được, đầu bếp như vậy giữ lại có ích lợi gì?"

Ánh mắt hai người đàn ông vô hình trung chém giết ở trong không khí, nhưng Tống Kỳ Diễn nửa đường dời mắt đi, nhìn sang Tống Chi Nhậm hỏi: "Hành Phong năm nay cũng mau được ba mươi sao? So với tôi nhỏ hơn không được bao nhiêu tuổi, tôi đây làm cậu ngược lại bất đắc dĩ."

Tống Kỳ Diễn vừa hỏi xong, Tống Chi Nhậm lại quay đầu nhìn về phía Tô Hành Phong đang cau mày nhìn Tống Kỳ Diễn chăm chăm, "Hành Phong, tại Tống gia, lớn nhỏ có trật tự, Kỳ Diễn tuổi có nhỏ đi nữa cũng là cậu của con, ta không hy vọng về sau nảy sinh việc gọi thẳng kỳ danh hoặc là lại xuất hiện thái độ vô lễ, biết không?"

Mặt Tô Hành Phong lộ ra vẻ phẫn nộ rét lạnh, nhìn sang Tống Kỳ Diễn mặt không đổi sắc, tay nắm chiếc đĩa từ từ buộc chặt, như muốn đem chiếc đĩa bẻ gãy, trong lòng tức giận nằng một câu: hèn hạ!

Mà Tống Nhiễm Cầm nhìn lên thấy trên mặt cha không vui, vội vàng giải thích, "Cha, người đây chính là hiểu lầm A Phong, A Phong chúng ta từ trước đến nay hiểu lễ phép cũng không người phải không biết."

"Tốt nhất như vậy." Vài chữ ngắn ngủi của Tống Chi Nhậm, cũng đủ đưa đến tác dụng uy hiếp.

Sau Tống Chi Nhậm, lập tức không còn ai mở miệng nói chuyện, đều cầm lấy đĩa yên lặng ăn cơm, thỉnh thoảng mới có thể phát ra âm thanh muống đụng phải vành chén kêu leng keng.

Thậm chí ngay cả Cận Mỗ Mỗ ở nhà ăn cơm đều phải kêu la vài tiếng cũng ngoan ngoãn ăn canh, chẳng qua đôi mắt to đen láy như hạt châu chuyển động mọi nơi, nhìn người này một chút lại ngó ngó xem người kia một chút.

Khi bữa cơm ăn được một nửa, cửa phòng ăn đột nhiên náo nhiệt lên, Cận Từ Kỳ dừng lại đôi đĩa trong tay, đáy lòng của cô lại mơ hồ dâng lên dự cảm xấu.

Cô nghiêng mặt nhìn lại, sự thật chứng minh trực giác của phụ nữ có đôi khi thật sự rất chuẩn, chỉ thấy quân gia Tống gia lặng lẽ đi đến bên cạnh Tống Chi Nhậm, cung kính khom người, "Chủ tịch, tiểu thư Bạch Tang Tang đến."

Bạch Tang Tang? Thành phố này khả năng kinh tế đứng sau Tống gia, sản nghiệp gia tộc Bạch gia chủ yếu kinh doanh khách sạn?

"Cháu tới trễ, kính xin Tống lão thứ lỗi." Sau lưng vang lên một giọng nữ ưu nhã trong trẻo mà kiêu ngạo.

Như những người khác, Cận Từ Kỳ nghe tiếng quay đầu lại, thì nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ lộng lẫy xinh đẹp xông vào trong tầm mắt.

Chiếc váy dài kéo trên đất màu rượu đỏ, cổ áo chữ V xẻ sâu lộ ra rãnh ngực đẹp mắt, bàn tay thon dài trắng nõn cầm một ví tiền kiểu dáng dài màu vàng kim, chỉ bạc lấp lánh khảm bên gầy cao gót đen bóng như ẩn như hiện dưới làn váy.

Một đôi mắt vẽ màu mắt hoa đào nhàn nhạt sáng ngời quyến rũ, dung mạo trông đầy sức sống, lúc giơ tay nhắc chân rõ ràng thể hiện đối với bề ngoài và vóc dáng của mình vô cùng tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phụ Nữ Tranh Đấu

Editor: tamthuonglac

Hầu như khi Bạch Tang Tang vừa ra trận, Cận Từ Kỳ cũng biết là cô ấy hướng tới ai !

Cô chuyển mắt nhìn sang Tống Kỳ Diễn bên cạnh mình đang sắm vai nhân vật vú em, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người ta không ngại cực khổ đêm tối chạy đến câu cá, kết quả con cá lớn này ngay cả ngẩng đầu nhìn một cái cũng không có.

Ngược lại thật sự là một phen phụ lòng gia chủ dụng tâm lương khổ.

Cận Từ Kỳ nghĩ đến thế, lại nhìn về phía Tổng Chi Nhậm, Tổng Chi Nhậm đang hài lòng nhìn Bạch Tang Tang càng chạy càng gần.

—Thì ra trước đó mặt mũi hiền lành như vậy bắt quả là làm nền cho khoảnh khắc này.

Nhớ lại lúc ban đầu Tổng Chi Nhậm đối với Cận Mỗ Mỗ yêu thích, Cận Từ Kỳ cảm thấy buồn nôn, không khỏi ôm sát thân thể nhỏ nhắn của Mỗ Mỗ, ngay cả khoe miệng cũng khẽ gọi lên một độ cong giễu cợt.

—Giả vờ đối với Mỗ Mỗ thân mật như vậy cố ý làm cho cô buồn lòng cảnh giác, hiện tại lại cho cô một kích trí mạng?

Nhưng chỉ sợ làm Tổng Chi Nhậm thất vọng rồi, bởi vì Cận Từ Kỳ cũng không phải là quả hồng mềm mại người khác vo tròn bóp nghiền!

Xoay chuyển ánh mắt, lại không hẹn cùng mặt đối mặt với Tô Hành Phong, con người mắt không rõ màu sắc của anh đang nhìn mình chăm chăm.

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ hơi nhíu không thể nhận ra, lập tức thu hồi tầm mắt của mình, gấp một món ăn chậm rãi thưởng thức.

"Ha ha, Tang Tang có thể dành thời gian để gặp lão già ta đây một chút, ta đâu còn dám kén cá chọn canh, vẫn chưa ăn com xong mà, Minh quân gia, bảo người giúp việc bày thêm bát đĩa."

Tiếng cười của Tổng Chi Nhậm sáng lạng quanh quần ở trong phòng ăn, Minh quân gia vung tay lên với người giúp việc, một bộ dụng cụ ăn mới tinh lập tức được đặt tới bên cạnh Tổng Chi Nhậm.

Vừa rồi khi mới vừa gia nhập phòng ăn, Cận Từ Kỳ đã phát hiện vị trí ở giữa Tô Hành Phong và Tổng Chi Nhậm chỗ trống quá lớn.

Bây giờ nhìn một cái ghế dời đến chỗ trống kia, vừa đủ, mới hiểu được, nơi đó là đặc biệt vì Bạch Tang Tang mà chuẩn bị, mục đích ——

Chỉ sợ tất cả mọi người ở đây trong lòng đã biết rõ, bởi vì cái vị trí kia vừa vận nghiêng hướng về phía Tổng Kỳ Diễn.

Chỉ cần Tổng Kỳ Diễn vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy Bạch Tang Tang, mặc kệ là hấn cố ý hay là vô ý.

——Xem ra Tổng Chi Nhậm là chuẩn bị đủ, chỉ chờ vị thiên kim Bạch gia này đến nơi.

Bạch Tang Tang với mái tóc dài được vén lên cao cao, lộ ra chiếc cổ trắng như ngà voi, bờ môi đỏ mọng hơi mím, một đôi tay trắng mịn mảnh khảnh gom lại váy áo quá dài, chân thành ngồi xuống, trong lúc đó đôi mắt đẹp lưu chuyển, điệu bộ cao nhã cũng không làm ra vẻ.

Người phụ nữ như vậy, đúng là có tư cách kiêu ngạo, thậm chí, cô ấy đi vào phòng ăn đến bây giờ, cũng không nhìn Tổng Kỳ Diễn một cái, thật giống như mục đích hôm nay đến cũng không phải là vì người đàn ông này.

Cô chỉ là ngồi ở bên cạnh Tổng Chi Nhậm, cười nhỏ nhẹ vừa phải, có vẻ quý khí mà trang nhã đúng mức, giờ tay nhắc chân đều hoàn mỹ không tỳ vết.

Đối mặt một bàn ăn với những người không quen biết, Bạch Tang Tang cũng không kiêu ngạo không nóng nảy, lễ phép gật đầu thăm hỏi, lời nói cử chỉ khách sáo khiến cho người ta không thể xâm phạm hình tượng thiên kim quý tộc.

Bắn tên có đích, thêm thức thời, lại cũng đủ xuất sắc.

Không thể không cảm thán ánh mắt sắc bén của Tổng Chi Nhậm, có thể tuyển ra một vị tiểu thư như vậy cho Tổng Kỳ Diễn hẹn hò.

Hẹn hò.....

Phát hiện mình cuối cùng dùng cái chữ này, Cận Từ Kỳ khẽ mỉm cười, bữa tối Hồng Môn Yến này đúng là đã biến thành một buổi hẹn hò, e rằng điều Tổng Chi Nhậm muốn làm còn là để cô biết khó mà lui đi sao?

"Nghe cha cháu trước đây không lâu đề cập Tổng lão vừa trải qua xong đại thọ bảy mươi, Tang Tang không có kịp tham gia, hôm nay cố ý mang đến vài hộp bột xương sụn cá mập đến nhận lỗi cùng Tổng lão!"

Trong lúc hàn huyên, Bạch Tang Tang đã khiến cho lòng Tổng Chi Nhậm vui vẻ.

Cô hướng nữ người làm vừa rồi dẫn cô đi vào nháy một bên mắt, nữ người làm lập tức đưa hai gói quà tinh xảo trong tay cẩn thận từng li từng tí đặt lên trên bàn.

Thật là đúng dịp không khéo, mấy chữ nổi bật trên lễ hộp diện đập vào tầm mắt Cận Từ Kỳ, như là một loại khiêu khích lạng lẽ, rồi lại làm cho không người nào có thể chứng minh là cô ta cố ý làm thế.

Cận Từ Kỳ nhìn lướt qua một hàng chữ viết "Bột xương sụn cá mập", nhàn nhạt, nhìn không ra tâm tình của cô.

Về phần Tổng Kỳ Diễn, cho dù là nghe thấy giọng nói của Bạch Tang Tang, cũng chỉ liếc mắt nhìn cô ta một cái, sau đó lại bụng chén nhỏ cầm lấy thìa, hết sức tập trung cho Cận Mỗ Mỗ ăn canh.

So với cặp đôi bọn họ biểu hiện ra bên ngoài không quan tâm, nhưng ở đầu khi Tổng Nhiễm Cầm đối với vị Bạch Tang Tang này muốn biểu hiện ra dào dạt thích thú.

"Nghe nói Bạch tiểu thư trước kia luôn luôn nỗ lực học tập lấy học vị MBA ở đại học công lập bên Australia?"

Bạch Tang Tang nghe được Tổng Nhiệm Cẩm bưng bưng hứng thú đưa ra câu hỏi, lập tức nghiêng người bốn mươi lăm độ, khẽ cong khoe môi nói, "Dạ, nửa tháng trước trở về nước, cha vẫn luôn hi vọng tôi có thể trở về đến giúp ông quản lý sản nghiệp."

"Bạch tiểu thư tuổi còn trẻ sẽ phải tiếp quản sản nghiệp khách sạn trong nhà sao?" Khuôn mặt Tổng Nhiệm Cẩm kinh ngạc, nhưng hơn nữa là một phần hâm mộ, quét về phía Kiều Niệm Chiêu bên cạnh càng lúc càng không có phát ra sắc mặt tốt.

Con trai gia đình giàu có nhà người ta có ai giống như con bà không hăng hái tranh giành, thế nhưng cũng không nên diễn trò với Đại tiểu thư Cận gia, nếu như năm đó cùng Cận Từ Kỳ khi kết hôn...

Sau khi nghĩ đến căn bản Tổng Nhiệm Cẩm không muốn nghĩ tới, bởi vì càng nghĩ càng hối tiếc, càng hối tiếc lại càng thấy Kiều Niệm Chiêu không vừa mắt, bản thân lại cứ khư khư ngồi ở bên cạnh bà.

Không đợi Tổng Nhiệm Cẩm thể hiện rõ ở trên mặt, Kiều Niệm Chiêu đảo qua mắt đã thấy được, bàn tay nắm chiếc đĩa không khỏi siết chặt, lại chỉ có thể như không có việc gì mà gấp thức ăn.

Những năm qua ở đây nhìn thấy vẻ mặt này của Tổng Nhiệm Cẩm cũng không ít, mỗi một lần đều có thêm sự khác biệt.

Chỉ là...

Dư quang khoe mắt Kiều Niệm Chiêu dừng ở một bên mặt trên người Tô Hành Phong, phát hiện tim của anh ta không có ở đây, trong lòng ảm đạm uất ức trong phút chốc chuyển hóa thành oán niệm, buồn bực cắn môi chọc chọc vào bát cơm vài cái.

Nhưng dạ tiệc này đây chỉ là một góc tảng băng ngầm đối với bà mẹ chồng và nàng dâu tương lại không vừa mắt lẫn nhau, toàn bộ mà nói, Tổng Chi Nhậm vẫn tương đối vui sướng bắt đầu từ khi Bạch Tang Tang xuất hiện ở phòng ăn.

"Australia? Vậy thật sự là trùng hợp." Tổng Chi Nhậm cười tủm tỉm gật đầu, theo đó nhìn về phía Tống Kỳ Diễn, "Kỳ Diễn, không phải con nói những năm này chuyện làm ăn của con chủ yếu luôn ở Australia sao?"

Cùng ánh mắt đối diện tỏa sáng nhìn sang hiểu kì thì hoàn toàn ngược lại, bất quá Tống Kỳ Diễn qua loa "A" một tiếng, thìa trong tay vẫn không ngừng tiếp tục, nửa chừng ngừng đầu dụ dăng nói với Cận Từ Kỳ: "Giúp con lau cằm một cái."

Cận Từ Kỳ thấy Tống Kỳ Diễn không coi ai ra gì mà dạn dỏ, nhìn không được khoe miệng cong lên, nghe lời hần nói mà giúp Mỗ Mỗ lau dưới khoe miệng, nghiêm nhiên y hệt hình ảnh một nhà ba người ảm áp dùng cơm hoà thuận vui vẻ.

Cận Mỗ Mỗ chột kêu lên ngây ngô, "Mỗ Mỗ muốn ăn cái bông cải xanh kia."

Cận Từ Kỳ theo hướng ngón tay Mỗ Mỗ, thì nhìn thấy đĩa rau trước mặt Bạch Tang Tang, mà trong trí nhớ, cô chưa nhìn thấy qua Mỗ Mỗ nếm qua bông cải xanh nào, thậm chí đĩa nhỏ ngay cả rau củ cũng rất ít ăn.

Không biết tính sao, Cận Từ Kỳ cảm thấy chính là Mỗ Mỗ có ý, có thể tưởng tượng mà nghĩ, tên nhóc mới bấy lớn, cũng sẽ không nghĩ đến mượn hành động lấy món ăn này thị uy với Bạch Tang Tang chứ?

Nhìn nhìn lại Tống Kỳ Diễn, vừa nghe thấy Mỗ Mỗ đòi hỏi, ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút, lập tức đứng lên ngay trước mặt Tổng Chi Nhậm có chút u ám bụng đĩa bông cải xanh này qua.

Bạch Tang Tang mới đầu trên mặt toát ra kinh ngạc, lập tức thông cảm mà cười cười, ánh mắt rơi vào ngũ quan anh tuấn của Tống Kỳ Diễn hơn nữa tràn trề hơi thở ngoại quốc, đôi mắt đẹp tràn đầy hiếu kì, "Vị này là?"

——Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Cận Từ Kỳ cũng không khỏi khâm phục thủ đoạn của vị thiên kim này, trước khi tới cô ta không thể nào chưa xem qua ảnh chụp của Tống Kỳ Diễn, nhưng bây giờ vẫn muốn làm ra vẻ hoàn toàn xa lạ, không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc.

"Nó đây chính là khuyến tử, Tống Kỳ Diễn." Tổng Chi Nhậm nhìn qua Tống Kỳ Diễn ánh mắt lộ vẻ vui mừng, sau đó bắt đầu giới thiệu từng người trên bàn ăn với Bạch Tang Tang, Bạch Tang Tang đáp lại tất cả bằng một nụ cười.

"Ngồi ở bên cạnh khuyến tử vị này chính là thiên kim Cận thị tiểu thư Cận Từ Kỳ."

Nghe được Tổng Chi Nhậm giới thiệu tên của mình, Cận Từ Kỳ ngẩng đầu lên, đối diện ngay mặt là con người mang ý cười của Bạch Tang Tang, sau đó là giọng nói rõ ràng của Bạch Tang Tang.

"Thiên kim Cận gia sao? Trước đây vẫn luôn có nghe nhóm bạn bè nhắc tới, hôm nay vừa thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn hẳn nghe tiếng. Xin chào, Bạch Tang Tang."

Bạch Tang Tang đột nhiên ở trên bàn cơm hướng Cận Từ Kỳ vươn tay, đúng là không nằm trong dự liệu của bất kỳ ai ở đây, Cận Từ Kỳ cũng chỉ thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì đưa tay cầm "Bắt tay hữu nghị".

"Xin chào, Cận Từ Kỳ."

So với Bạch Tang Tang bên ngoài lộ vẻ sáng rõ, Cận Từ Kỳ xinh đẹp kín đáo mà thanh nhã, hai người ngồi cùng một chỗ, thoáng liếc mắt một cái nhìn lại, ánh nhìn ban đầu kia có thể sẽ bị Bạch Tang Tang hấp dẫn.

Nhưng nếu quan sát hai vị thiên kim mỗi người mỗi vẻ này ở khoảng cách gần, sẽ phát hiện Cận Từ Kỳ là kiểu càng nhìn càng mê người, như một khối ngọc thô chưa được mài dũa, càng mài dũa càng cho thấy giá trị của cô.

So với Cận Từ Kỳ ngấm hoài không chán càng ngày càng có mùi vị, ngược lại khác biệt với Bạch Tang Tang tuy xinh đẹp, nhưng nhìn lâu thì giác khó tránh khỏi sẽ xuất hiện mệt mỏi.

Hai người này nắm chặt tay, nhất thời làm cho người ta có loại cảm giác hoa hồng đựng vào bách hợp.

Nhưng mà, hoa hồng tuy đẹp nhưng thua ở việc có gai châm vào đầu ngón tay người khác, bách hợp mặc dù mộc mạc nhưng chiếm ưu thế hơn ở chỗ điểm tinh ưu nhã.

"Những năm qua vẫn luôn sinh sống ở Australia, đối với thành phố S đã xa lạ, có rảnh Cận tiểu thư không ngại theo giúp tôi làm bạn đi ra ngoài dạo làm quen một chút nhé?"

Cận Từ Kỳ quét mắt hai người vẫn nắm tay nhau, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Bạch tiểu thư nếu không vứt bỏ, Từ Kỳ nhất định tháp tùng đến cùng." Giọng nói lạnh nhạt, hẳn là người như nhau.

Trong ánh mắt Bạch Tang Tang, thoáng quét chút ánh sáng kỳ phùng địch thủ, ý cười nói khoe môi cũng sâu thêm, "Gọi Bạch tiểu thư sinh ra xa cách quá, gọi tôi Tang Tang đi, Cận tiểu thư!"

Nghe cô ta đối với mình xưng hô không thay đổi, Cận Từ Kỳ chỉ nhếch miệng cười yếu ớt, "Chung quy là lần đầu tiên gặp mặt, trước mặt nhiều trường bối như vậy, Từ Kỳ không dám thất lễ?"

Đáy mắt Bạch Tang Tang thoáng hiện lên sự nghiền ngẫm, trên mặt vẫn chứa nụ cười tao nhã, "Vậy sau này Tang Tang đến chơi không ngừng lái nhái, Cận tiểu thư cũng đừng ngại Tang Tang phiền nha!"

Cận Từ Kỳ cười đến cũng không lộ son lộ thủy, tay hai người đều đã tự thu hồi, lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ của tình địch, ấm áp, nhưng đủ để tạo thành nhiệt độ làm phỏng gây đau đớn.

"A, đây là con cái nhà ai, bộ dạng đáng yêu như thế?"

Trên mặt Bạch Tang Tang không che giấu được sự yêu thích đối với Cận Mỗ Mỗ ngồi ở giữa Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn phía đối diện, quay sang hỏi Tống Chi Nhậm, "Tống lão, đây là cháu cô của ngài sao?"

—Cháu cô? Không phải là cháu nội, cô ta cứ như vậy mà khẳng định đứa bé này là của Tô Hành Phong mà không phải của Tống Kỳ Diễn ?

Xem ra vị Bạch tiểu thư này am hiểu nhất chính là dùng ngôn ngữ phút chốc giết đối thủ trong lúc không nhìn thấy được!

Cận Từ Kỳ đặt đôi đũa trong tay xuống, vuốt ve cái ót của Mỗ Mỗ, ghé miệng tiếp con người mắt trong veo đầy hiếu kỳ của Bạch Tang Tang, "Đây là con trai của tôi, và không có chút nào quan hệ với Tống gia."

Lời Cận Từ Kỳ còn chưa dứt, chân mày Tống Kỳ Diễn lập tức thu lại, bất mãn phản bác lí do chối bỏ của cô, "Cái gì con của em, chẳng lẽ con trai không có phần anh sao? Chẳng lẽ em còn muốn để cho con kêu người khác ba ba?"

Cận Từ Kỳ hết sức ngạc nhiên nhìn về phía Tống Kỳ Diễn, hẳn lại vẫn vuốt cái đầu dựa dẫm của Mỗ Mỗ, bởi vì người kia nhất thời lẩm lẩm nên muốn giải thích mà không suy nghĩ để ý tới hắn, điều này làm cho Cận Từ Kỳ hơi hơi có phần xấu hổ.

Ngược lại Bạch Tang Tang miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn về phía Tống Chi Nhậm: "Không nghĩ tới con của lệnh công tử đã lớn như vậy."

—Vòng vào trách móc Tống Chi Nhậm như thế mà lừa gạt mình!

Tống Chi Nhậm liếc ngang Tống Kỳ Diễn một cái, cảm thán có gan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chuyển sang sắc mặt khó chịu của Bạch Tang Tang cười giải thích, "Hỗn tiểu tử này cũng chỉ biết giận đối với ta, cưới cũng chưa cưới ở đâu ra con cái, bất quá là quá thích đứa nhỏ này, coi như nhận con nuôi."

Gương mặt Bạch Tang Tang "Thì ra là như vậy", lập tức lại bày ra một nụ cười linh động, nhìn về phía Cận Mỗ Mỗ và Tống Kỳ Diễn, "Bất quá vừa nhìn như vậy, cũng thật sự có vài phần giống nhau."

Tống Kỳ Diễn lần này cũng không xem Bạch Tang Tang là không khí, gương mặt nhìn cô, khóe miệng cong lên cười cười, "Chỉ có vài phần sao? Tôi còn tưởng rằng là bày phần đấy."

Bạch Tang Tang cười cười xấu hổ, cầm lấy ly rượu che giấu cảm xúc ở đáy mắt mình, chẳng biết tại sao, cô cảm thấy ánh mắt Tống Kỳ Diễn nhìn mình thế nào cũng không có tốt đẹp.

Đặt ly rượu xuống, đồng thời liếc về phía Tống Kỳ Diễn đang dở dành đưa trẻ, khóe môi Bạch Tang Tang bắt đầu nhàn nhạt hứng thú, so với những đàn ông nhìn lên thấy cô tâm trí về mặt lập tức tràn đầy say mê, hẳn thật sự xem như ngoại lệ.

Thường thường chinh phục một người đàn ông đối với mình không có hảo cảm thì càng đạt được cảm giác hơn so với được một đám đàn ông bị chinh mình mê hoặc đến thất điên bát đảo trước sau cả đám chen chúc.

Cũng là phần cảm giác thành tựu này, khiến cho Bạch Tang Tang đối với Tống Kỳ Diễn chính thức quan tâm, đôi mắt đẹp lẳng lơ chốc chốc lại lưu chuyển trên người Tống Kỳ Diễn, không chút nào che giấu hảo cảm của mình đối với hắn.

Tổng Chi Nhậm dĩ nhiên sẽ không nhìn thấy rõ vẻ mặt biến hóa của Bạch Tang Tang, phát hiện chuyện đang phát triển hiệu quả theo như mình muốn, tâm tình cũng càng thêm vui vẻ thoải mái.

"Mọi người tại sao đều không ăn? Hôm nay chính là tôi để phòng bếp làm nhiều hơn bảy tám món ăn đấy!"

Tổng Chi Nhậm cười vui cười mờ, Bạch Tang Tang cười yếu ớt phụ họa theo, về phần những người khác, thật đúng là nhìn không ra tâm tình tốt đẹp.

Cận Từ Kỳ từ lúc mở tiệc đến bây giờ, cũng đã ăn một chút gạo nếp dồn củ sen, thiếu thiếu khẩu vị, đột nhiên trước mắt có thêm một đôi đĩa, mà trong chén trống rỗng của cô thỉnh thoảng có thêm một miếng thịt gà.

Gạo nếp dồn củ sen

"Quá gầy ốm cũng không có cảm giác, ăn nhiều thịt một chút."

Tổng Kỳ Diễn dựa sát qua, cắn lỗ tai của cô thấp giọng nói, hai má Cận Từ Kỳ xấu hổ, quay đầu đón nhận ánh mắt của hắn, hắn lại chỉ nhìn cô một cái thì đứng lên.

Tổng Kỳ Diễn đột nhiên bất ngờ đứng dậy thu hút tầm mắt cả bàn ăn, nhưng hắn lại bình thản ung dung đảo chén thịt gà cả buổi, sau đó gấp lên một cục bỏ vào trong chén trước mặt Bạch Tang Tang.

"Bạch tiểu thư lần đầu tiên tới nhà làm khách, ngàn vạn lần đừng mất tự nhiên, tôi không biết cô thích ăn cái gì, tôi thấy Tiểu Kỳ rất thích thịt gà, vì vậy cũng tùy tiện gấp cho cô một chút."

Đối với Tổng Kỳ Diễn này đột nhiên bày tỏ, Cận Từ Kỳ có chút hoang mang, mà bên kia Bạch Tang Tang hiển nhiên cũng có chút thụ sủng nhược kinh, khoe môi giương lên vừa định nói lời cảm ơn, đồng thời sau khi thấy rõ cái gì đó trong chén thì sắc mặt đột biến.

——Thịt gà ở nơi này, căn bản chính là một cái phao cau gà!

"Phao cau gà có thể làm bộ ngực lớn ra, liếc nhìn làn da tiểu thư tốt như vậy, cái kia... Ừ, ha ha ha ha, cho nên tôi cảm thấy phao cau gà hẳn là rất thích hợp với cô."

Tổng Kỳ Diễn nói xong vô hại tự nhiên, nhưng Bạch Tang Tang nghe thấy thì sắc mặt trắng bệch.

Cô nhìn chăm chăm cái phao cau gà béo ngậy trong chén, chỉ cảm thấy buồn nôn ghê tởm.

Cổ tay khẽ đảo, dùng đĩa ném cái phao cau gà trong chén ra ngoài.

Cái phao cau gà mượt mà trơn bóng nhanh như chớp lặn, không cần thận đã lặn đến dưới ống tay áo của Tổng Chi Nhậm, tức khắc tay áo xá xầu của cụ ông nhuộm đầy dầu mỡ.

"Bạch tiểu thư, " Tổng Kỳ Diễn ngồi ở chỗ kia, vẫn ung dung nhìn xem cô, "Tại sao không cẩn thận như vậy?"

Bạch Tang Tang tức giận mà kìm nén bức bối, miễn cưỡng kéo kéo khoe môi, "A, vừa rồi tay trơn," nói xong nhìn về phía Tổng Chi Nhậm cũng đang ngằm chịu đựng thờ ra một hơi, "Tổng lão cũng sẽ không để bụng chứ?"

Tổng Chi Nhậm tự biết là Tổng Kỳ Diễn cố ý giờ trò quỷ, hướng Bạch Tang Tang khoát khoát tay, sau đó quay đầu đem con tức vung lên đầu Tổng Kỳ Diễn, nghiêm nghị khiển trách, "Tại sao đối đãi khách khứa như vậy?"

Tổng Kỳ Diễn chau mày, khoe miệng cong lên cười nhạt, lại gấp miếng thịt gà bỏ vào trong chén Cận Từ Kỳ, mới bỏ thí chút ánh mắt cho Tổng Chi Nhậm và Bạch Tang Tang, "Không thích thì nói, cũng không phải cảm."

"Tổng Kỳ Diễn..." Tổng Chi Nhậm vỗ mặt bàn, mắt thấy sẽ phải nổi giận.

Là người bị hại Bạch Tang Tang lại đột nhiên mở miệng ngăn cản, cười giải vây, "Không sao mà, nguyên nhân là do cháu, nhất thời không cảm chắc đùa mới văng tới Tổng lão, anh Kỳ Diễn cũng là có ý tốt, Tổng lão không cần phải trách anh ấy nữa."

——Anh Kỳ Diễn? Tiếng xưng hô này thực có chút hương vị tình chàng ý thiếp ở bên trong.

Có hành động chữa cháy của Bạch Tang Tang, Tổng Chi Nhậm quả thật không hề làm khó Tổng Kỳ Diễn, con phần nộ lắng xuống, nói câu "Ăn cơm" lập tức không nói thêm gì nữa.

Về phần người trong cuộc là Tổng Kỳ Diễn dường như cũng không cảm kích, khi Bạch Tang Tang ngằm nhìn sang dăm dăm đưa tình, hắn lại ngằm nhìn qua Cận Từ Kỳ dăm dăm đưa tình, mà Cận Từ Kỳ khi chuyển mắt lại đối mặt với ánh mắt hơi có vẻ thất vọng của Bạch Tang Tang.

——Thiên kim Bạch gia, e rằng chưa bao giờ từng bị một người đàn ông không đếm xỉa đến như vậy?

Cận Từ Kỳ nhướng mày nhìn xem cuộc vui, bản thân cũng sợ rằng sẽ trở thành cái gai trong mắt vị tiểu thư Bạch Tang Tang này rồi!

Quả nhiên cũng không lâu lắm, không cam lòng bị Tổng Kỳ Diễn không đếm xỉa, Bạch Tang Tang lần nữa khơi mào câu chuyện, nhưng lại nhắm ngay Cận Từ Kỳ, "Cận tiểu thư, tôi chợt phát hiện lúc cô không cười, tại sao cùng vị Kiều tiểu thư này giống nhau như vậy?"

Về mặt Bạch Tang Tang có thể dùng từ thành khẩn để hình dung, chỉ sợ mọi người không biết lời cô nói rất đúng sự thật.

Cận Từ Kỳ xem ra vị Bạch tiểu thư này thật sự là sẽ tận dụng mọi thứ, bắt đầu tìm khắp nơi để gây phiền cho mình, cũng cố gắng khẽ cười lên đang muốn phản bác, Tống Kỳ Diễn so với cô đi trước một bước.

Hắn giờ ly rượu chân cao đang đưa nhẹ nhàng, như cười như không: "Cô cũng đã nói, dáng vẻ của Kiều tiểu thư không cười, làm sao cùng vợ của tôi giống nhau được."

Bạch Tang Tang nhìn lại Tống Kỳ Diễn, đáy mắt thoáng hiện lên u quang, mỉm cười nói: "Ngược lại tôi hiểu biết kém cỏi lạc hậu."

Con người mắt Cận Từ Kỳ cười cười, "Bạch tiểu thư cũng để cho tôi mở rộng tầm mắt."

Bạch Tang Tang hơi ngần ra, nhưng rất nhanh lại nhặt lên mặt nạ của mình, "Cận tiểu thư quá khen."

Nhưng Cận Từ Kỳ thu hồi nụ cười, nhìn sang Bạch Tang Tang nghiêm túc trả lời, "Khen ngợi Bạch tiểu thư như vậy hoàn toàn xứng đáng."

Ngược lại bên kia Kiều Niệm Chiêu trúng guom giáo nằm dài giờ phút này cũng đứng lên, sắc mặt không phải là quá tốt, hướng Tống Chi Nhậm cười cười khiến cường, cúi mình vái chào: "Cháu đi toilet."

Nói xong, sau khi nữ người làm kéo ghế ra, lập tức bỏ đi cũng không quay đầu lại.

Một bữa cơm mọi người ăn đều có tâm tư, cho đến khi chuẩn bị kết thúc, Kiều Niệm Chiêu cũng chưa từ toilet trở lại.

Món chính dời xuống, trên bàn ăn sau khi ăn xong được mang lên chính là món điểm tâm ngọt và đồ uống.

Cận Từ Kỳ sau khi dứt Mỗ Mỗ ăn xong cháo, ngồi ngây ngẩn ở ngay máy điều hòa trung tâm ở phòng ăn đã lâu, không khỏi có chút miệng đắng lưỡi khô, liền tiện tay bưng lấy đồ uống người giúp việc đặt ở cạnh tay cô, mang đến bên miệng nhấp một ít.

Khi cô đang muốn đem ly thả lại trên bàn, lại nghe thấy giọng nói của Bạch Tang Tang trên bàn cơm vang lên: "The sunshine again after the rain, không nghĩ tôi ở nơi này có thể nhìn thấy rượu cóc-tai mới nhất được điều chế trong năm nay."

Động tác đặt cái ly trở về của Cận Từ Kỳ chậm lại, men theo giọng nói nhìn sang, phát hiện giữa năm ngón tay mảnh khảnh của Bạch Tang Tang là một ly đồ uống cũng giống như mình, cô ta đang ưu nhã dùng hai ngón tay thon dài nắm chân ly rượu.

Bạch Tang Tang khẽ giương cao chiếc cầm gọt nhọn, trên đôi môi căng mọng đỏ tươi giống màu làn váy, sồi nổi có đủ sự xâm lăng ngang ngược, ở dưới ánh đèn tán ra sự mỉa hoặc lưỡi biếng.

Cô cầm ly rượu cóc-tai trên dưới được chia làm hai màu xanh da trời và đỏ cam trong tay mình giờ lên không trung, quan sát cực kỳ chuyên nghiệp cả buổi, theo đó mới chậm rãi mở miệng: "Vì để đảm bảo The sunshine again after the rain khi bung đến trước mặt khách cũng có thể duy trì màu sắc các tầng phân biệt rõ ràng, người pha chế nó bartender nổi danh thế giới Jackie Ho mới yêu cầu thêm đá trên khay, nhiệt độ cơ thể người bình thường là 37.2°C, nhưng đã vượt qua khả năng chịu được của loại rượu này, nếu lấy lòng tay cầm ly rượu, nhiệt độ trong lòng bàn tay đủ để làm hồng hương vị và màu sắc của loại rượu này."

Cận Từ Kỳ nghe xong lần giảng giải này mới cúi đầu nhìn đến ly rượu đang cầm trong lòng bàn tay mình, lớp phân biệt trên dưới bên trong sớm đã xáo trộn, khi đó lại cũng không bắt được mỹ cảm trong tay.

Điều bộ Bạch Tang Tang cao quý nắm lấy chân ly rượu, ưu nhã khẽ nhấp một cái, hướng Tống Chi Nhậm lộ ra một nụ cười nhạt, nhưng từ đầu đến cuối, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng không nghiêng mắt nhìn qua Cận Từ Kỳ một cái.

Cô không thể nào không thấy được Cận Từ Kỳ ở đối diện cũng uống loại rượu này, nhưng cô ta ở nơi này vẫn nói những lời như vậy, giống như một cái tát vang dội trên mặt Cận Từ Kỳ.

Vì vậy Tống Kỳ Diễn bên này mảy đã nhú lên, chẳng qua không chờ hắn lên con, Cận Từ Kỳ cũng đang nắm bàn tay phải của hắn ở dưới bàn, trên mặt cô mang ý cười, nâng ly rượu đặt lên trên bàn ăn.

Ly rượu cóc-tai kia bị hủy hư giống như thùng thuốc màu bị trộn lẫn phơi bày trong tầm mắt của mọi người.

Cận Từ Kỳ không chút nào cảm thấy khó xử, cô lại cầm lấy một thìa bạc sạch sẽ nhỏ dài, bỏ vào ly rượu cóc-tai từ từ khuấy.

"The sunshines again after the rain, mưa qua đi trời trong sáng, nhưng nó còn có một ý nghĩa khác, rainbow, cầu vồng. Trong lúc Jackie Ho pha chế loại rượu này cũng không nghĩ nhà phê bình rượu làm thế nào đối với loại rượu này thông qua từ ngữ trau chuốt duyên dáng mà định nghĩa ca ngợi với bên ngoài, nhưng——"

Cận Từ Kỳ giờ ly rượu cóc-tai kia bởi vì khuấy trong thời gian dài mà màu sắc có vẻ sặc sỡ, "Sự hiếu kỳ của nhà phê bình rượu có thể không nhìn ra đằng sau ly rượu này anh ta ẩn giấu một trò đùa quái đản."

Trên mặt Bạch Tang Tang chợt lóe lên biểu tình hoảng hốt, cô ta dường như không nghĩ tới Cận Từ Kỳ thế nhưng cũng sẽ biết bình phẩm rượu, càng không nghĩ tới, sự khoe khoang của mình sẽ trở thành lý do Cận Từ Kỳ giễu cợt cô.

Tống Kỳ Diễn mỉm cười ôm chầm vòng eo Cận Từ Kỳ, gần sát cô quá mức thân mật, "Ngay cả bí mật mà nhà phê bình rượu cũng không biết, tại sao lại bị em nhìn trộm dò xét ra?"

Cận Từ Kỳ lắc lắc ly rượu cóc-tai trong tay, không quan tâm cười cười, dường như không biết nụ cười của mình giờ phút này ở trong mắt ai đó chói mắt đến cỡ nào.

"Bởi vì lúc anh ta pha chế ly rượu này em lại ngồi đối diện với anh ta, giống như hiện tại Bạch tiểu thư ngồi đối diện với anh."

P/s: Kỳ tỷ xuất sắc quá, câu cuối bọn Lạc đắc ý vỗ đùi bôm bốp...hắc hắc!!! Còn Diễn ca...hắc hắc...ca ít có bị ôi ghê, cho con người ta cái phao cau còn cười hắc hắc quánh giá bộ ngực con người ta...em phục ca sát đất!!! Bênh vợ thấy sợ luôn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngân Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Gạo Nấu Thành Cơm?

"Bởi vì lúc anh ta pha chế ly rượu này em lại ngồi đối diện với anh ta, giống như hiện tại Bạch tiểu thư ngồi đối diện với anh."

Ánh mắt Bạch Tang Tang chợt lóe, tiện đà thản nhiên cười cười, "Cận tiểu thư quả nhiên là tài trí học sâu biết rộng, làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Nhưng bắt quá là hơi có xem lướt qua mà thôi, vốn không đủ để trở thành việc lấy ra khoe khoang."

Bạch Tang Tang bởi vì giọng nói không lắm để ý của Cận Tử Kỳ mà trong phút chốc thấy lúng túng, nhưng rất nhanh chóng đã che giấu thất thố.

Ngay sau đó, quay đầu sang nhìn Tống Kỳ Diễn đang ôm lấy Cận Tử Kỳ, cười đến càng rực rỡ: "Xem ra Cận tiểu thư làm nhan tri kỷ rất nhiều, anh Kỳ Diễn cần phải giám sát chặt chẽ nhiều nha!"

Tống Kỳ Diễn nhấp một miếng rượu cốc-tai trong ly, hơi hơi nghiêng đầu, trên mặt thật đúng là toát ra ghen hờn bất mãn.

Hắn không coi ai ra gì mà ôm chặt vai cô, cúi đầu nghiêng tai bên gò má cô ní non, "Jackie Ho? Lần sau hẹn ra ngoài cùng ăn một bữa cơm với nhau chẳng hạn, gắn kết tình cảm một chút như thế nào?"

"Khụ khụ..." Tống Chi Nhậm đúng lúc phát ra tiếng ho khan, không muốn lại thương thức Tống Kỳ Diễn làm dáng thân mật.

Cận Tử Kỳ rút tay ra vỗ nhẹ cánh tay Tống Kỳ Diễn, hơi ngẩng mặt, nụ cười nhã nhĩnh, "Em đi rửa tay."

Có đôi khi làm một người phụ nữ nhỏ đáng yêu cũng là sự lựa chọn tốt.

Đuôi lông mày Tống Kỳ Diễn giương lên, cố gắng buông cô ra, ôm lấy Cận Mỗ Mỗ nặng trĩu lên trên chân mình, dự định sau khi Cận Tử Kỳ rời đi sẽ trình diễn một màn cha hiền con thảo.

Cận Tử Kỳ đi ra phòng ăn, miệng thở ra không khí mới mẻ, rồi theo người giúp việc dẫn đường đi đến phòng rửa tay.

Sau đó tại một góc nào đó giữa hành lang, thấy được Kiều Niệm Chiêu thành công mượn cơ đi toilet để lẩn tránh.

Mà đứng mặt đối mặt với cô ấy lại là trợ lý riêng của Tống Chi Nhậm - Hàn Mẫn Tranh.

So với Hàn Mặc Tranh trước sau như một thần sắc lãnh đạm, vẻ mặt Kiều Niệm Chiêu có chút kích động.

Thậm chí bên trong mắt cô ấy còn có một chút nước mắt.

Không biết đang nói đến cái gì, Hàn Mặc Tranh xoay người muốn đi gấp, Kiều Niệm Chiêu dưới tình thế cấp bách kéo lấy tay áo âu phục của anh ta.

Cận Tử Kỳ không khỏi cũng thả chậm cước bộ, đối với một màn này lại cũng sinh ra hiếu kỳ.

Hàn Mặc Tranh cúi đầu nhìn Kiều Niệm Chiêu nắm lấy tay của mình, nhúu mày, nhưng rất nhanh ánh mắt đã bình thản.

"Kính xin Kiều tiểu thư tự trọng." Giọng nói nhàn nhạt, nhưng miệng đầy tức giận xa cách và cảnh cáo.

Nhưng Kiều Niệm Chiêu lại không hờn giận, "Anh không đáp ứng tôi tôi sẽ không buông anh ra." Ngữ điệu quật cường.

—Đáp ứng? Kiều Niệm Chiêu muốn đáp ứng Hàn Mặc Tranh cô ta cái gì?

Chẳng biết tại sao, Cận Tử Kỳ mơ hồ cảm giác được có một mùi mưu tính ngấm ngấm, mà người Kiều Niệm Chiêu muốn ——

Lông mày cau lại, nhin không được muốn dựa vào gần hơn một chút để nghe cho rõ họ đang nói cái gì.

Nhưng, cô vẫn chưa đến gần vị trí hai người kia thêm một bước, trong hành lang vang lên tiếng nữ người làm dẫn đường cung kính thông báo: "Cận tiểu thư, toilet ở phía trước."

Lúc Cận Tử Kỳ lại quay đầu lại, đã không thấy bóng người Hàn Mặc Tranh, chỉ có Kiều Niệm Chiêu đứng ở nơi đó.

"Thật là đúng dịp nha, chị." Kiều Niệm Chiêu mỉm cười nhìn qua Cận Tử Kỳ, mở lời.

Cận Tử Kỳ chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, tiếp tục đi thẳng lên phòng rửa tay cách đó không xa.

Vốn cúi người xuống bồn rửa sau khi rửa tay xong, Cận Tử Kỳ đứng thẳng lên thì thấy được Bạch Tang Tang trong gương.

Mới vừa rồi cô chợt nghe thấy tiếng giày cao gót lộc cộc trên sàn gạch, nhưng cũng không có ý để ở trong lòng.

Càng không nghĩ tới đến đây sẽ là Bạch Tang Tang.

Bạch Tang Tang đang cầm lấy một cây son nước màu đào mật, soi gương cẩn thận tô vẽ bờ môi của mình.

Về mặt chuyên tâm, bộ dạng tinh tế của cô ta giống như đang tô vẽ một bức tranh nghệ thuật.

Cận Từ Kỳ đi thẳng lướt qua người Bạch Tang Tang, chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng Bạch Tang Tang dẫn đầu quay đầu gọi cô lại.

"Cận tiểu thư là người thông minh, cần phải đoán được mục đích Tổng lão đêm nay mời tôi tới chứ."

Giọng nói Bạch Tang Tang nghe vẫn ưu nhã như trước, nhưng trong con người mắt có loại tự tin lưu chuyển, nhưng xác thực cũng không thể nào dễ chịu như vậy.

Tối thiểu, Cận Từ Kỳ trời sinh tính tình đạm bạc không thích tranh giành thậm chí có chút lạnh lùng, phần ngạo khí này có phần không coi ai ra gì.

Bạch Tang Tang cũng không ngại Cận Từ Kỳ không đáp lại, trên thực tế, cô ta cũng chỉ là muốn làm cho Cận Từ Kỳ nghe thấy cô ta nói.

"Đã là gia tộc Tổng gia như vậy, coi trọng nhất chính là danh dự, Cận tiểu thư nếu đã sinh một đứa con, e rằng có một số việc cũng là bất lực, cần gì phải miễn cưỡng chính mình?"

Cận Từ Kỳ đón nhận đôi mắt sáng thoáng cong lên của Bạch Tang Tang, "Nếu như Tổng Kỳ Diễn cảm thấy miễn cưỡng, anh ta sẽ nói cho tôi biết, về phần chính mình, vẫn chưa từng cảm thấy miễn cưỡng."

Nhàn nhạt, khí thế không để lại dấu vết.

Dứt lời, Cận Từ Kỳ đang đi ra khỏi phòng rửa tay, trong khoảnh khắc xoay người, dường như nghe thấy một tiếng cười nhạo.

Lúc đẩy cửa vào, bên trong phòng ăn coi như có một nhóm cảnh tượng hoà thuận vui vẻ

Tổng Kỳ Diễn ôm Cận Mỗ Mỗ ở nơi đó lăm bằm, về phần Tổng Chi Nhậm thì cùng Tô Tấn An nói chuyện phiếm

Đồng thời ánh mắt Cận Từ Kỳ cũng thấy được mẹ con Tổng Nhiễm Cẩm và Tô Hành Phong yên lặng dùng món tráng miệng sau khi ăn xong.

Dường như Cận Từ Kỳ mới bước một bước đi vào phòng ăn, Bạch Tang Tang cũng đi đến, kéo váy áo cười với cô một tiếng, giống như cuộc đối đầu gay gắt trước đó ở trong phòng rửa tay bất quá là ảo giác.

"Tang Tang đã về rồi? Mau tới đây chút, đây chính là canh hạt sen đu đủ tối nay đầu bếp đặc biệt chuẩn bị!"

Tổng Nhiễm Cẩm khi nhìn thấy Bạch Tang Tang tới cửa, lập tức biểu hiện ra nhiệt tình thật lớn, còn kém không có bật dậy đem khay điểm tâm ngọt kia tự mình đưa lên.

Nếu chính mắt Kiều Niệm Chiêu nhìn thấy xu thế cuộc chiến này, sợ là đối với Tổng Nhiễm Cẩm khó tránh khỏi sẽ sinh ra ác cảm và oán niệm.

Về phần Tổng Nhiễm Cẩm vì sao phải nịnh nọt Bạch Tang Tang như thế, cũng bất quá là do nhìn trúng gia cảnh giàu có của Bạch gia.

Mà Bạch Tang Tang nhận lấy cành ô-liu được Tống Nhiễm Cầm ném ra, lập tức vui vẻ đi tới.

Bước chân của cô không nhanh không chậm, tốc độ vừa vặn duy trì sóng vai cùng Cận Tử Kỳ.

Khiến người ta có một loại cảm giác hai người đi cùng kết giao thân mật.

Khi Cận Tử Kỳ sắp đi đến vị trí của mình, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi, "A!"

Bánh ngọt vốn được người giúp việc đặt trong đĩa ăn, bởi vì Bạch Tang Tang đột nhiên treo chân đụng vào người giúp việc làm cho đĩa ăn nghiêng đi rơi xuống đất, bánh ngọt trong mâm không nghiêng về bên nào lại vẩy lên trên người Cận Tử Kỳ.

Vẫn chưa kịp quay đầu nhìn lại, Cận Tử Kỳ đã cảm giác được thất lưng mát lạnh.

Ngay sau đó phát ra tiếng vang nặng nề của chén đĩa va chạm nhau rớt trên mặt thảm lông cừu.

"Bạch tiểu thư, cô có sao không?" Bên cạnh vang lên giọng nói người giúp việc cuống quýt lo lắng.

Hàng lông mày xinh đẹp của Cận Tử Kỳ nhăn lại, cúi đầu thì thấy một ít vết bẩn đủ màu sắc bên hông mình, mà bên chân của cô, rõ ràng là một khối bánh ngọt nhỏ tinh xảo, đã rớt xuống không còn hình dáng.

"Cận tiểu thư, cô có sao không?" Cận Tử Kỳ nghe thấy có người hỏi thăm thì ngược mắt, đập vào mắt là nửa thân người Bạch Tang Tang đang dựa vào nữ người làm, mặt mũi cô ta nhìn mình tràn đầy áy náy.

Bạch Tang Tang biểu hiện sao mà vô tội, đôi mắt đẹp chứa đầy ray rứt, chỉ cần đối phương có chút lòng trắc ẩn, e rằng cũng không thể trách cứ một vị giai nhân xinh đẹp như vậy.

Xung quanh người giúp việc đang đứng yên vội vàng chạy tới, giúp Cận Tử Kỳ lau vết bẩn trên váy áo, nhưng bơ đĩnh trên vải chiffon, ngoại trừ càn lau càn thấm thấu, cũng không có thêm hiệu quả nào khác.

Một chiếc váy chiffon dài gấp nếp màu trắng dưới ánh sáng đèn thủy tinh trong nháy mắt biến thành một chiếc váy màu sắc sỡ.

Trông mắt Cận Tử Kỳ đang nhìn mình một thân chật vật, ngoại trừ tạm thời lui ra cô sợ rằng không có lựa chọn nào khác...

Bên kia bàn ăn đã bị động tĩnh bên này kinh động, âm thanh ghế cọ xát thảm trải sàn, tùm năm tùm ba.

"Tại sao không cẩn thận như vậy?" Giọng nói Tống Chi Nhậm trừ ân cần cũng không chút nào nghe thấy ý trách móc.

Ngạc nhiên lòng lên quá mức là Tống Nhiễm Cầm, chợt che miệng hoảng hốt đi đến bên cạnh Bạch Tang Tang, xem xét từ trên xuống dưới một hồi mới buông lỏng xuống, "Không có ngã xuống là tốt rồi, nếu không Bạch chủ tịch sẽ phải đau lòng."

—Quả nhiên, nếu vừa rồi cô phát cáu, sợ rằng đến cuối cùng cô có thể đã trùng tên của một ít người!

Cận Từ Kỳ âm thầm cười lạnh, đem khăn giấy dính bơ giữ trong lòng bàn tay, bỗng nhiên một bóng người màu đen bao phủ trước mắt.

Không chờ cô có phản ứng, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay trắng ngần của cô, Cận Từ Kỳ bỗng đứng ngẩn đầu, lại nhìn thấy Tô Hành Phong nhú chặt lông mày, anh ta ním môi muốn kéo cô đi.

Cận Từ Kỳ vô cùng kinh ngạc lập tức giằng co, Tô Hành Phong lại cầm thật chặt, bên tai là giọng nói của anh, "Chẳng lẽ còn muốn ở lại chỗ này tiếp tục tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục sao?"

Trong mắt Tô Hành Phong không ngăn lại sự phẫn nộ, thật giống như người vừa rồi bị Bạch Tang Tang mưu hại là anh ta.

Cận Từ Kỳ rút tay về, anh ta vẫn không buông ra, mi tâm có phần lạnh nhạt, "Muốn đi tự tôi sẽ đi, bây giờ thả tôi ra đi."

"Từ Kỳ..." Tô Hành Phong thấy ánh mắt Cận Từ Kỳ chuyển thành không thể tin.

"Gọi là mợ, Hành Phong, lần sau cần phải chú ý cách dùng từ của cậu."

Nghe thấy tiếng Cận Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn qua, Tống Kỳ Diễn đang bế Cận Mỗ Mỗ đi lại thông thả tới đây, thậm chí khóe miệng của hắn còn chứa đựng ý cười, cứ như vậy đứng thẳng tắp ở trước mặt bọn họ.

Mà Cận Mỗ Mỗ được hắn ôm vào trong ngực, đang bụng một mâm bánh ngọt nhỏ, thỉnh thoảng lấy ngón tay bụ bẫm dính một chút bơ ngậm vào trong miệng, bộ dạng có vẻ thơn ngon nhiệt tình.

Lúc này đây hai người đàn ông một lớn một nhỏ, hình như đối với chuyện Cận Từ Kỳ bị gọi bơ cũng không để ở trong lòng.

"Hành Phong, Niệm Chiêu có thể ở phía sau nhìn thấy đấy, cậu khẳng định cậu vẫn không muốn buông tay sao?"

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn dừng ở chỗ Tô Hành Phong nắm giữ cổ tay Cận Từ Kỳ, ý cười ở khóe miệng càng sâu hơn, vẫn ung dung nhìn về phía sau lưng Tô Hành Phong, "Niệm Chiêu, cô phải quản thật tốt vị hôn phu của cô."

Cận Từ Kỳ rõ ràng cảm nhận được thân thể Tô Hành Phong chấn động, lực độ giam giữ trên cổ tay cô cũng giảm bớt nhiều.

"A Phong!" Tống Kỳ Diễn không hề nói dối, từ cửa phòng ăn thật sự truyền đến giọng nói của Kiều Niệm Chiêu.

Cận Từ Kỳ xuất phát từ bản năng theo tiếng liếc mắt nhìn qua, sắc mặt Kiều Niệm Chiêu có chút cổ quái, cô ấy đứng ở nơi đó, tầm mắt cũng dừng lại trên tay Tô Hành Phong, vẻ mặt "thì ra là như vậy" biểu tình đầy cay đắng.

Sau đó cũng giống như lúc đến, lặng yên không một tiếng động xoay người rời đi.

"Hành Phong, có thể Niệm Chiêu hiểu làm gì đó, cậu còn không đuổi theo?"

Tô Hành Phong oán hận trừng mắt nhìn Tống Kỳ Diễn mang vẻ mặt mỉm cười, buông Cận Tử Kỳ ra lập tức đuổi theo.

Mà bên kia Tổng Chi Nhậm và Tổng Nhiệm Cầm cũng đã trấn an Bạch Tang Tang bị "kinh hãi" dễ chịu hơn.

Nhìn thấy Tô Hành Phong đột nhiên chạy ra ngoài, Tống Nhiễm Cầm hắng giọng muốn ngăn lại, Tống Kỳ Diễn lại vẫn ung dung nhắc nhở một câu, "Vị hôn thê tức giận, làm vị hôn phu đuổi theo xem một chút là chuyện phải làm."

Nhưng Tổng Nhiễm Cầm nghe xong những lời này không những không lộ ra vẻ mặt "như vậy à", ngược lại quét Tổng Kỳ Diễn một cái dử tợn, sợ những người khác không nghe thấy mà la àm lên: "A Phong chúng tôi trong sạch, ở đâu ra vị hôn thê."

—Đổi trắng thay đen, Tổng Nhiệm Cầm tuyệt đối là người cầm đầu số một!

Về phần vì sao bà phải phủ bỏ quan hệ Tô Hành Phong và Kiều Niệm Chiêu như vậy, khỏe mắt Cận Tử Kỳ lơ đãng phát hiện hai tay Tống Nhiệm Cảm đang thân thiết khoác cánh tay Bạch Tang Tang.

—Chẳng lẽ...

Cần Từ Kỳ đối với suy đoán của mình cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà các kiểu cử chỉ của Tổng Nhiệm Cầm không khỏi nói cho cô biết, Tổng Nhiệm Cầm hẳn là coi trọng Bạch Tang Tang, muốn đem cô sánh đôi làm vợ Tô Hành Phong, mà không phải coi như cái gọi là em dâu!

Nếu quả thật như cô dự đoán, Kiều Niệm Chiêu lại làm sao mà chịu nổi? Tô Hành Phong lại phải lựa chọn như thế nào?

" ♪♪ Thục thủ quái dị là mèo mặt to, ♪♪ mèo mặt to, ♪♪ mèo mặt to thích ăn cá, ♪♪ meo meo meo meo meo meo meo meo meo meo meo meo ♪♪!"

Trong hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ Cận Tử Kỳ đột nhiên nghe thấy âm thanh tung bừng nhộn nhịp của Cận Mỗ Mỗ kêu la.

Chỉ chớp mắt thì chứng kiến trên mặt Tổng Kỳ Diễn xuất hiện vết bơ kem màu sắc rực rỡ, mà Cận Mỗ Mỗ đang một tay giơ bánh ngọt một tay quơ múa, hào hứng ca hát nhạc thiếu nhi vang dội.

Nhưng xem ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, cũng thoa khắp bơ kem đủ màu, không nói ra được tức cười như thế nào.

Mặc cho Tân Tử Kỳ vừa rồi trong lòng buồn giận như thế nào, giờ phút này cũng không khỏi an nhiên hơn.

Chẳng qua, Cận Mỗ Mỗ lại đột nhiên chỉ vào Bạch Tang Tang vừa rời khỏi sự điều đở của người giúp việc mà đứng vững: "Dì thật xinh đẹp! Dì xinh đẹp, con thích dì xinh đẹp, Mỗ Mỗ thật thích dì nha!"

Bach Tang Tang và tất cả mọi người hiền nhiên cũng bị nhiệt tình của Cầm Mỗ Mỗ làm cho kinh sợ.

Nhất là Bạch Tang Tang, biểu tình trên mặt có chút cứng đờ, so với Cận Mỗ Mỗ hoa tay múa chân, cô có vẻ tay chân luống cuống, sợ là không nghĩ tới con trai tình địch sẽ thích mình như vậy.

Về phần Cận Tử Kỳ cũng cảm thấy kinh ngạc với hành vi của Cận Mỗ Mỗ, tiểu ngu ngốc này lại muốn làm cái trò đùa quái đản gì rồi?

Cận Tử Kỳ chỉ đoán đúng phân nửa, không phải là một tiểu ngu ngốc, mà là hai người—

Sau khi hoàn thành một phen kêu la sục sôi, Cận Mỗ Mỗ liền nhào vào trong ngực Tống Kỳ Diễn len lén chuyển động tròn mắt liếc về phía Bạch Tang Tang, lập tức mím cái miệng nhỏ nhắn làm ra một bộ dáng ngượng ngùng.

Tống Kỳ Diễn dịu dàng vỗ vỗ cái đầu dưa hấu của Mỗ Mỗ, "thiện ý" đề nghị, "Mỗ Mỗ thích đi xinh đẹp như thế, vậy để cho đi với con cùng nhau chơi một trò chơi thế nào?"

Trên mặt Mỗ Mỗ chớp mắt vui sướng, nhưng lập tức sợ hãi chần chờ, nghiêng đầu len lén nhìn Cận Tử Kỳ một chút, "Thật sự có thể chứ?" Một bộ dạng nghiêm chỉnh nhất gan sợ hãi mẹ mình.

Không biết là vô tình hay là cố ý, thân hình Tống Kỳ Diễn nghiêng nghiêng, chặn lại tầm mắt Cận Tử Kỳ, ôm Mỗ Mỗ ôn nhu dỗ dành nói, "Không phải chú đang chơi với con sao? Đi xinh đẹp nhất định cũng sẽ nguyện ý."

Nói xong, Tống Kỳ Diễn nhìn về phía Bạch Tang Tang còn đang giật mình, "Bạch tiểu thư, cô nguyện ý không?"

Bạch Tang Tang miễn cưỡng cười cười, nhưng trong lòng thật ra là vô cùng không muốn, nhưng e ngại Tống Kỳ Diễn mở miệng, như thế nào cũng không thể không cho mặt mũi này, cho dù là bấy rập cũng chỉ có thể nhảy vào trong.

"Được, được, chỉ là, em không biết chơi như thế nào." Bạch Tang Tang nói ra vô cùng khiên cưỡng.

Tống Kỳ Diễn chợt nháu mày, ôm Mỗ Mỗ cầm lấy bánh ngọt đến gần Bạch Tang Tang, dáng người cao ngất bởi vì ôm đứa bé càng tăng thêm vài phần hấp dẫn quyến rũ của người đàn ông thành thực.

"Rất đơn giản, giống như vậy." Tống Kỳ Diễn nói xong liền làm mẫu, đem gương mặt anh tuấn để sát vào Cận Mỗ Mỗ.

Cận Mỗ Mỗ lập tức ấn ý trét bơ lên, nhẹ nhàng lướt qua gò má Tống Kỳ Diễn, sau đó chu lên cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ hôn chụt một cái, cái miệng nhỏ nhắn toe toét bật cười khanh khách.

"Bạch tiểu thư đã hiểu chưa?" Tống Kỳ Diễn cong lên khoé môi nhìn qua Bạch Tang Tang trêu tức.

Tống Chi Nhậm chau mày, muốn ngăn cản hành vi giống như trò hề của Tống Kỳ Diễn.

Một tiếng "Kỳ Diễn" quát báo ngưng lại vừa dứt, bên kia Cận Mỗ Mỗ đột nhiên giống như chấn động, thân thể nhỏ mũm mĩm bỏ nhào về phía Bạch Tang Tang với khoảng cách rất gần, theo đó bánh ngọt trong tay lại càng nhìn rõ góc độ mà ấn lên trên đầu Bạch Tang Tang.

Mỗ Mỗ ra chiều nhanh chóng hung ác chuẩn, căn bản người chung quanh vẫn chưa kịp ngăn cản.

Thậm chí, ngay cả Cận Tử Kỳ cũng không kịp phản ứng từ việc Cận Mỗ Mỗ bất ngờ đánh lên.

"A, không phải nói thổi một đóa hoa sao? Làm sao chỉnh sửa thành cái bánh ngọt bỏ nhào lên trên mặt di xinh đẹp?"

Lời nói của Tống Kỳ Diễn không che giấu được là vui sướng khi người khác gặp họa, mà Cận Mỗ Mỗ giờ cái mặt không còn bánh ngọt, che lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngưng nhưng mắt thì liếc Bạch Tang Tang vẫn còn trong cơn chấn kinh chưa lấy lại tinh thần.

"Ai da, Mỗ Mỗ vừa rồi tay trơn không cẩn thận a, di xinh đẹp sinh tức giận với Mỗ Mỗ sao?"

Một đôi lông mày rậm nhỏ nhỏ ụp khuất rũ xuống, Tống Kỳ Diễn vỗ vỗ ót của nó, tâm tình tốt chỉ thiếu chút phải cười sảng sặc hai tiếng, "Làm sao sẽ, nhất định là di cảm thấy Mỗ Mỗ bỏ nhào nên quá cao hứng mà choáng váng."

"Hò đồ!" Trước tiên Tống Chi Nhậm kịp phản ứng hung hăng nện quai trượng, nghiêm nghị trách mắng Tống Kỳ Diễn, "Đứa nhỏ không hiểu chuyện, còn con người bao nhiêu tuổi rồi chẳng lẽ còn không hiểu? Có ai đối với khách quý như con sao?"

Cận Mỗ Mỗ nhìn thấy Tống Chi Nhậm mất hứng, lập tức vui vào trong ngực Tống Kỳ Diễn, còn mắt đảo qua đảo lại chốc lát nhìn Tống Chi Nhậm một chút trong chốc lát lại nhìn Tống Kỳ Diễn một chút, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tống Kỳ Diễn cũng nhận ra được Mỗ Mỗ căng thẳng, đem nó ôm sát, nhìn Tống Chi Nhậm cười lạnh, "Khách quý? Sao ông cũng biết tôi đây đối đãi khách quý không đúng?"

Sắc mặt Tống Chi Nhậm trầm xuống, dĩ nhiên biết rõ Tống Kỳ Diễn tại sao lại làm như vậy.

Ở trên bàn cơm ông khiến cho Cận Tử Kỳ khó xử, Tống Kỳ Diễn sẽ phải đi theo đòi lại từ trên người Bạch Tang Tang!

Cận Tử Kỳ không phải người ngu, hiện tại nếu vẫn nhìn không ra là chuyện xằng bậy gì xảy ra cũng không là người thừa kế Cận gia.

Tống Kỳ Diễn đã trở về đến bên cạnh cô, "Bữa cơm này cũng ăn xong, chúng ta đi thôi."

Cận Tử Kỳ gật đầu, cảm áo khoác của ba người muốn cùng đi, lại bị Tống Chi Nhậm gọi lại, "Cho dù muốn đi cũng chờ Tử Kỳ thay đổi y phục mới đi, bộ dáng như vậy đi ra ngoài, không biết còn tưởng rằng Tống gia ta ăn hiếp khách quý."

Không đợi Tống Kỳ Diễn nói gì, Tống Chi Nhậm hướng Minh quân gia dặn dò, "Đưa Cận tiểu thư và Bạch tiểu thư đi xuống, mau chóng tìm hai bộ y phục vừa người mang qua."

Bên kia Bạch Tang Tang bị bánh ngọt bỏ nhào, cũng không tức giận mà bỏ về, mà nghe theo Tống Chi Nhậm an bài.

Tống Chi Nhậm thấy Cận Tử Kỳ không có ý muốn ở lại thay quần áo, thì chuyển sang Tống Kỳ Diễn nói, "Để cho Cận tiểu thư và Minh quân gia đi thay quần áo đi, ta có lời muốn bàn giao với con."

Cận Từ Kỳ để ý tới thấy giữa hai cha con mang không khí giương cung bạt kiếm, đưa tay khoác lên nu bàn tay Tống Kỳ Diễn, giọng nói êm dịu, giống như một dòng suối trong mát nhẹ phun vẩy vào lửa giận, "Em mang Mỗ Mỗ đi thay quần áo."

Nói xong, ôm Mỗ Mỗ qua thi đi theo Minh quân gia đi đến phòng thay quần áo.

Trên hành lang mới vừa đi toilet tùy tiện rửa mặt, Bạch Tang Tang mang vẻ mặt "không thể buông tha".

"Cận tiểu thư, Bạch tiểu thư, hai vị mời bên này." Minh quân gia mặt không đổi sắc, giống như không phát giác không khí quỷ dị giữa hai vị thiên kim này, đưa hai người đi tới cuối hành lang.

"Gián phòng này của hai vị là chuyên dùng tiếp đãi khách quý của Tống gia, hai vị hãy tạm thời ở bên trong rửa sạch một chút đi, sau đó tôi lập tức cho người giúp việc mang y phục tới đây."

Người giúp việc đi theo sau lưng phối hợp mở ra cửa hai gian phòng, bên trong phòng trang hoàng ánh đèn sáng rực xa hoa, Minh quân gia cúi đầu chào, "Nếu như không có dặn dò nào khác, tôi cáo từ trước."

Nói xong, liền dẫn người giúp việc lần lượt lui ra. Chỉ để lại Cận Từ Kỳ và Bạch Tang Tang đứng đối lập nhau ở giữa hành lang.

Bạch Tang Tang nghiêng mắt liếc nhìn Mỗ Mỗ trong ngực Cận Từ Kỳ, mĩa mai cười một tiếng, rồi đẩy cửa đi vào.

"Kỳ Kỳ, di kia có phải tức giận với Mỗ Mỗ hay không a?" Bản thân người bạn nhỏ Mỗ Mỗ tính giác ngộ rất cao.

Cận Từ Kỳ véo véo cái mũi nhỏ của nó, mang nó đi vào phòng, "Vậy sau này còn muốn làm chuyện xấu như thế không?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Cận Mỗ Mỗ mếu máo, hai bàn tay nhỏ bé xoắn lại một chỗ, "Nếu như cô ấy còn bắt nạt Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ lập tức phải bắt nạt cô ấy, thực thù quái dị nói rồi, Mỗ Mỗ là tiểu nam tử hán bảo vệ Kỳ Kỳ!"

Cận Từ Kỳ yêu thương xoa xoa đầu đưa hấu của Mỗ Mỗ, trong lòng mềm mại, nghe thấy Mỗ Mỗ nhắc đến Tống Kỳ Diễn, cô không khỏi tò mò Tống Chi Nhậm đến tột cùng muốn dặn dò cái gì mà giữ hẩn lại?

"Đây chính là điều ông muốn nói ?" Tống Kỳ Diễn ngồi ở trên ghế sofa, dáng vẻ thoải mái, giọng nói lãnh nhạt đầy giễu cợt.

Đôi mắt đen của Tống Chi Nhậm đầy tang thương nhìn chằm chằm Tống Kỳ Diễn đang mang vẻ châm chọc, "Phải, mau chóng kết thúc quan hệ với Cận Từ Kỳ, cùng Bạch gia tiểu thư kết giao cho tốt, cô ta sẽ là người vợ xuất sắc."

"Vợ?" Tống Kỳ Diễn ung dung thần nhiên khẽ nheo mắt, đột nhiên đứng dậy, mắt nhìn xuống Tống Chi Nhậm đang ngồi đối diện, "Trong lòng tôi, vợ của tôi người được chọn chỉ có thể là Cận Từ Kỳ."

"Cận Tử Kỳ thật tốt như vậy sao? Mặc dù đã sinh con cũng đáng giá cho con một mực khăng khăng như vậy sao?" Giọng nói Tống Chi Nhậm mang theo một chút giễu cợt.

Tống Kỳ Diễn cũng từ chối cho ý kiến gặt đầu, "Cho nên, ông không cần phải nhúng tay vào chuyện của tôi nữa." Nói xong, cũng không quay đầu lại đã đi đến cửa thư phòng, lúc kéo cửa phòng ra, nghe thấy tiếng của Tống Chi Nhậm.

"Cô ta ở phòng 223 tại lầu hai, lời của ta nói con hãy suy nghĩ thật kỹ." Chỉ là, lời nói nửa câu sau Tống Kỳ Diễn cũng không nghe được, bởi vì hần sớm đã nặng nề khép lại cửa phòng.

Tống Chi Nhậm nhìn qua cửa phòng sớm đã khép lại một hồi, mới dời mắt đi, xoa nhẹ huyết thái dương sâu kín mở miệng: "Đều sắp xếp xong xuôi?"

Một bóng dáng cao gầy từ phía sau giá sách đi ra, chính là Minh quân gia trước đó dẫn Cận Tử Kỳ các cô đi đến phòng.

Cô gặt nhẹ đầu đáp, "Đều dựa theo sự phân phó của ngài mà sắp xếp xong xuôi, Bạch tiểu thư ở tại phòng 223, Cận tiểu thư tại phòng 221, đến lúc đó Cận tiểu thư tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ hình ảnh đặc sắc."

Tống Chi Nhậm chống quai trượng đứng dậy, Minh quân gia liền vội vàng tiến lên nâng đỡ, nhưng Tống Chi Nhậm lướt nhẹ qua cô không để lại dấu vết.

"Minh Tuệ, cô nói ta làm như vậy là đúng hay sai?"

"Chủ tịch làm như thế cũng là vì Tống thị, thiếu gia không hiểu chuyện, không biết nhìn người, chủ tịch bắt quá là thay cậu ta chọn một người vợ đủ để chinh đốn chi cả Tống gia đi lên mà thôi."

Trong thư phòng vang lên tiếng cười thâm trầm của Tống Chi Nhậm, "Ngược lại cô hiểu tâm ý của ta."

Ở cửa thư phòng, đang bới ra khe cửa nghe lén, Tống Nhiễm Cầm lại bỗng nhiên mở to mắt, không thể tin được mà che miệng, chẳng lẽ cha của bà nghĩ đến chiêu gao nấu thành cơm?!

Tống Nhiễm Cầm dè dặt cẩn thận tới sát cửa phòng, chỉ sợ nghe thiếu tin tức quan trọng gì đó.

Bên trong thư phòng, trên mặt Tống Chi Nhậm động lại vẻ tươi cười, nhìn qua làm như rất cao hứng mà cười.

"Minh Tuệ, tới đây cùng ta đánh ván cờ đi." Tống Chi Nhậm đi đến trước bàn cờ Ngũ Tử Kỳ (giống cờ vây) dẫn đầu ngồi xuống.

Minh quân gia cũng cung kính đi qua, ngồi vào chỗ đối diện với ông, bắt đầu cảm quân cờ đen, "Hạ ván cờ này xong, chủ tịch nên đi thu lưới."

Tống Chi Nhậm đem một quân cờ trắng đặt xuống, ngẩng đầu nhìn Minh quân gia vẻ mặt bình thường nhàn nhạt, "Minh Tuệ, ta luôn đặt kì vọng ở cô như con của mình, có phải cũng bởi vậy mang cho các người áp lực quá lớn hay không?"

Minh quân gia ngồi ở chỗ kia, vẫn chưa đáp lại, Tống Chi Nhậm khẽ thở dài một hơi, "Chỉ sợ chờ sau khi ta chết nó nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, đến lúc đó cô nên ra nước ngoài đi."

Minh quân gia chỉ lắng lắng nghe, trầm mặc một lát sau, mới mở miệng, "Đã như vậy, chủ tịch vì sao còn phải làm như thế?" Biết rõ cường ép tác hợp thiếu gia cùng Bạch tiểu thư là sẽ phốt lò sự đối nghịch của thiếu gia?

Khóe miệng Tống Chi Nhậm mang theo nụ cười nhạt, làm cho người ta nhất thời cũng không rõ hàm ý trong nụ cười đó.

"Bởi vì người thừa kế Tống gia muốn kết hôn thì người vợ cho dù tay không cầm trọng quyền cũng nên là xuất thân danh môn thực viện trong sạch, vừa vặn, con gái nhà Cận gia thiếu hai chữ 'trong sạch'."

Lông mày Minh quân gia hơi ngưng đọng, đặt xuống một quân cờ đen, "Vậy nhất định phải dùng hết thủ đoạn như vậy, tính toán mưu kế tương tạn sao?"

Tống Chi Nhậm cười nhạt, "Ta chỉ là theo giúp con trai ta đánh một ván cờ mà thôi."

"Cho nên, Đại thiếu gia là quân cờ trong tay chủ tịch sao? Tựa như... thiếu gia Hành Phong?"

Tống Nhiễm Cẩm ở cửa tim đập hơi chậm lại, mà trong khe cửa đã mơ hồ truyền đến giọng nói Tống Chi Nhậm.

"Biết rõ cờ tướng tinh tú là gì không?"

Minh Tuệ không nói tiếp, Tống Chi Nhậm không cho là đúng, đặt xuống quân cờ trắng bao vây quân cờ đen, "Nếu như người chơi cờ tướng tinh thần không thể tập trung, vậy thì sẽ bị đối thủ đánh cho tháo chạy liên tiếp."

"Đối với ta mà nói, có được người thừa kế ưu tú nhất vượt hơn hết thảy."

Trong thư phòng yên tĩnh, quân cờ dừng trên bàn phát ra thanh âm dứt khoát.

Lời lẽ Tống Chi Nhậm gần như máu lạnh khiến cho Tống Nhiễm Cẩm ở ngoài cửa đồng tử căng thẳng, không thể tin được, thất vọng, tức giận, từng việc thoáng hiện lên trong đáy mắt bà.

Nhiều năm như vậy tình cảm cha và con gái cùng tình yêu thương ông cháu thế nhưng trong mắt Tống Chi Nhậm có cũng được mà không có cũng không sao!

Tống Kỳ Diễn vừa xuất hiện, ông ta liền vội vã muốn đem công ty đều giao ra như vậy sao?

Nghĩ đến ngày đó Tống Kỳ Diễn ở trong hội nghị thủ đoạn sét đánh, Tống Nhiễm Cẩm cảm giác nguy cơ từ từ dâng lên.

Nếu Tống Kỳ Diễn thật sự thừa kế Tống gia, làm sao bà còn có đất đặt chân?

Trong thư phòng tiếng cười trầm thấp giống như một cây chủy thủ cắm vào tim Tống Nhiễm Cẩm, đau nhói rồi lại rét lạnh thấu xương.

Trong đầu Tống Nhiễm Cầm đang gào thét các loại hình ảnh suy đoán, lập tức lòng nóng như lửa đốt, bà quyết không cho phép sự việc Tống Chi Nhậm hy vọng có phương hướng phát triển.

Bà không cam lòng cứ như vậy mà bị đuổi ra ngoài, không cam tâm để cho tâm huyết những năm này trôi theo nước chảy!

Tống Nhiễm Cầm lại cũng không nghe thấy bên trong đang nói cái gì, bà lão đảo chạy sang đầu cầu thang, đụng vào người giúp việc cũng không còn thời gian khiển trách như trước kia, chỉ là một lòng suy nghĩ làm sao ngăn cản Tống Kỳ Diễn.

Vừa muốn chạy tới lầu hai, thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn cầm lấy điện thoại từ bên ngoài đi tới.

Hắn giống như mới vừa nhận xong một cú điện thoại, cũng bởi vậy trước đó không có đi vào phòng Bạch Tang Tang.

Tống Nhiễm Cầm cảm giác dây cung trong lòng mình trong phút chốc buông lỏng.

Bà điều chỉnh vẻ mặt có phần hung ác của mình một chút, cười cười đuổi theo chào hỏi Tống Kỳ Diễn ở trên lầu.

"Kỳ Diễn, cuối cùng tìm được em! Cha để cho chị tới nói em biết, đèn trong phòng 223 bị hư, cho nên để cho Từ Kỳ sang phòng 221 đối diện, em cũng đừng đi nhầm nha!"

Tống Kỳ Diễn mang ý cười đánh giá Tống Nhiễm Cầm từ trên xuống dưới đang thờ hỏn hển một lần, "Vậy cũng thực vất vả cho chị."

Tống Nhiễm Cầm vội vã ngăn cản Tống Kỳ Diễn lại muốn cất bước lướt qua mình, đối diện con người đen của Tống Kỳ Diễn, bản thân cứng ngắc khoe miệng co rút, "Em chưa quen thuộc nơi này, hay là chị dẫn em đi đi."

"Việc này không cần phiền, ở đây không phải là có người giúp việc sao?"

"Người giúp việc sao được? Các cô ấy chân tay vụng về, hay là chị dẫn em đi nhé!"

Tống Nhiễm Cầm vừa nghe Tống Kỳ Diễn không muốn để cho mình dẫn đường, trong lòng gấp đến độ như con kiến trên nồi hấp, không nói hai lời, liền lộc cộc đi lên trên lầu, giành đi phía trước hắn, "Chỉ vài bước đường, chị dẫn em qua."

Vô sự mà ân cần, không phải là gian thì là trộm. Đạo lý này Tống Kỳ Diễn hẳn là rất hiểu.

Hắn đưa tay bỏ vào trong túi quần, ngược mắt nhìn về phía Tống Nhiễm Cầm nhiệt tâm, "Được, vậy tôi sẽ không khách khí."

Nhìn sang Tống Nhiễm Cầm quả thực như nhặt được đại xá, vẻ mặt dần dần nở nụ cười, đuôi lông mày Tống Kỳ Diễn khẽ động.

Trăm phương ngàn kế muốn kéo hắn đến phòng 221, Tống Nhiễm Cầm đến tột cùng lại âm mưu những chuyện gì?

Nhưng khi cửa phòng 221 mở ra, nhìn thấy Cận Từ Kỳ ở bên cửa, Tống Kỳ Diễn cũng cảm thấy mình có chút tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Người chị cũng dẫn tới, các em từ từ tán gẫu, chị phải đi nói một tiếng với cha."

Trên mặt Tống Nhiễm Cảm mang vẻ tươi cười, lên tiếng chào Cận Tử Kỳ bên cửa, lập tức đi trở về.

"Tại sao là bà ấy dẫn anh tới?" Cận Tử Kỳ không hiểu nhìn qua bóng lưng Tống Nhiễm Cảm hỏi Tống Kỳ Diễn.

Tống Kỳ Diễn liếc mắt nhìn bóng dáng kia đi xa ở khúc quanh hành lang tung tăng như chim sẻ, thừa dịp Cận Tử Kỳ còn hoang mang, nhanh chóng chen vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

"Mồ Mồ đâu?" Tống Kỳ Diễn vừa vào phòng thì nhìn quanh một vòng, lại không nhìn thấy bóng dáng con trai bảo bối.

Cận Tử Kỳ đi theo tới đây, "Vừa rồi lúc cho nó rửa mặt ham chơi làm quần áo chơi ướt, lo lắng sẽ cảm mạo, nhân tiện để cho nó ngâm nước nóng trừ bỏ hàn khí."

Cô nói xong phát hiện Tống Kỳ Diễn không có phản ứng, tò mò ngẩng đầu, lại nhìn thấy đôi mắt hắn chăm chú dán chặt trên người của cô, không, nói chính xác ra, là dán trên chiếc váy ôm sát mỏng cô.

Cận Tử Kỳ không khỏi có chút đỏ mặt xấu hổ, lúng túng dùng hai tay kéo kéo vạt váy.

Cô không hiểu vị Minh quân gia kia tại sao lại mang tới đây cho cô chiếc váy ôm sát mỏng kêu gọi như vậy.

Chiếc váy ôm sát mỏng màu trắng khó khăn lắm che qua cái mông, lộ ra đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp, tay áo lại là chiffon màu trắng trong suốt, cổ áo trễ làm cho ngực lộ ra một chút cảnh xuân.

Cận Tử Kỳ phát hiện được ánh mắt Tống Kỳ Diễn dừng ở chỗ gần xương quai xanh của mình, vội vàng giơ tay lên che, rồi kiếm cớ muốn thoát đi tầm mắt của hắn: "Một mình Mồ Mồ đang trong phòng tắm em không yên tâm, phải qua xem..."

Chẳng qua vẫn chưa đi được hai bước, đã bị Tống Kỳ Diễn kéo lại, cô lao đảo lui về sau một bước.

Thất lưng vô tình đụng vào lưng ghế sofa bên cạnh, ngay sau đó nhanh chóng có một cỗ sức mạnh khí thế đến gần.

Tống Kỳ Diễn hai bước làm một bước đã đi đến trước người của cô, tay phải áp ở trên lưng ghế sofa phía sau cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, làm cho tim cô lập tức đập nhanh dồn dập.

Cận Tử Kỳ cố gắng không để cho mình tâm loạn, "Nước trong bồn tắm nhanh chóng lạnh, em phải vào trong lấy quần áo cho Mồ Mồ."

Lý do cô tìm cực kỳ vụng về, trên thực tế cũng tìm không ra lý do càng có thể khiến cho hai bên không khỏi xấu hổ.

Cô cũng không hy vọng xa vời Tống Kỳ Diễn sẽ thật sự vì vậy mà buông mình ra, thậm chí đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Nhưng hần bỗng dưng buông lòng cô ra, thân thể đứng thẳng ở một bên, cười cười: "Đứa nhỏ quan trọng."

Cận Từ Kỳ gật gật đầu, nhìn hần một cái thật sâu, có chút không yên lòng cầm lấy quần áo trên ghế sofa.

"Tiểu Kỳ..." Hần chần chờ gọi cô một tiếng, trước khi cô quay mặt lại, hần đã từ phía sau ôm lấy cô, cầm tựa ở trên vai cô, "Anh biết rõ tối nay khiến cho em mệt chết đi, anh cũng vậy không muốn lại tiếp tục như thế này, chúng ta ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn đi."

"Ngày mai sao?" Cận Từ Kỳ nghe thấy giọng nói của mình hơi khô khốc run run, cô dĩ nhiên cũng hết sức ngạc nhiên.

"Ừ." Tống Kỳ Diễn một tay quay thân thể của cô qua, "Thay vì một mối đôi mắt các thứ người ngựa như vậy ngăn trở, dứt khoát đem chuyện họ lo lắng làm thật, chặt đứt ý niệm của bọn họ. Nếu như lý do này không đủ..."

Tống Kỳ Diễn có ý dừng một chút, hình như tâm tình của mình đang nổi dậy, ngưng mắt nhìn cô con người càng thêm đen như mực nghiêm túc nói, "Nếu anh cho em biết... Anh yêu em thì sao?"

"Mồ Mồ đã trưởng thành, em không hy vọng sau này khi nó đi học phụ huynh ở bên cạnh chỉ có mẹ không có baba đi cùng sao? Anh không muốn đợi thêm nữa, không thể đợi đến khi em nhớ lại toàn bộ mới hoàn toàn có được em."

"Nếu như em không đáp ứng, anh quyết định cứ như vậy đem em đoạt trở về đi."

Vốn là lời tỏ tình cảm động nhất, chẳng qua khi nói đến phần sau tại sao lại biến thành không phân phải trái cường thủ hào đoạt?

Cận Từ Kỳ nhìn Tống Kỳ Diễn ánh mắt lại có chút ẩm ướt, "Cũng như theo lời Tống lão, em và người đàn ông khác sinh ra một đứa bé, mà đứa bé này có thể sẽ mang đến phiền phức cho anh, anh sẽ không đề ý sao?"

Khi đứa nhỏ lần nữa bị người ta lấy ra để làm cái cớ ngăn cản bọn họ, Cận Từ Kỳ cũng không khỏi không lựa chọn đối mặt.

Tống Kỳ Diễn lại bởi vì những lời này mà nhúu chặt lông mày, "Ai nói nó là con của người khác, nó là con..."

"Kỳ Kỳ, quần áo ở đâu, Mồ Mồ lạnh quá a!"

Trong phòng đột nhiên truyền đến giọng nói non nớt của Mồ Mồ, đồng thời cắt đứt chân tướng mà Tống Kỳ Diễn vẫn chưa nói ra.

Chân mày Tống Kỳ Diễn nhúu chặt hơn, nghe tiếng quay đầu lại, thì nhìn thấy một viên thịt tròn nhỏ ướt nhẹp từ trong phòng tắm xuất hiện, một đôi chân nhỏ trắng mịn mập mạp lưu lại một chuỗi dấu chân ở trên sàn nhà.

Một đôi bàn tay mũm mĩm nhỏ bé bụm lấy chỗ kín giữa hai chân của mình, mái tóc đen vẫn chưa lau khô bám trên trán, hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, toét miệng chạy đến bên cạnh Cận Từ Kỳ.

Cận Từ Kỳ vừa nhìn thấy nó cứ trần truồng như vậy đi ra, vội vàng mở khăn tắm sạch sẽ ra giúp nó lau người.

Tổng Kỳ Diễm đứng ở một bên nhìn Cận Tử Kỳ cẩn thận săn sóc đứa nhỏ, từ từ đi tới bên cạnh cô ngồi xổm xuống.

Liếc nhìn Cận Mỗ Mỗ hướng mình làm mặt quỷ, cúi đầu xuống trầm ngâm một lúc, nhìn qua mặt bên Cận Tử Kỳ chuyên chú, hít sâu một cái lên tiếng, "Tiểu Kỳ, thật ra thì Mỗ Mỗ là con của chúng ta."

Cận Tử Kỳ dừng lại việc lau chùi mái tóc ẩm ướt của Mỗ Mỗ, nghiêng đầu nhìn sang Tổng Kỳ Diễm, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Tổng Kỳ Diễm có chút lo lắng không yên, tựa hồ không biết nên biểu đạt ý của mình như thế nào, vẻ mặt căng thẳng nhìn Cận Tử Kỳ chằm chằm nói: "Thật sự, thật sự thì anh vẫn luôn muốn nói cho em biết, Mỗ Mỗ là con trai của anh."

Tổng Nhiệm Cảm tại khoảnh khắc đưa Tổng Kỳ Diễm vào phòng 221, quay đầu trộm liếc mắt nhìn cửa phòng 223 đối diện đóng chặt, khỏi phải nói trong lòng cao hứng biết bao nhiêu.

Lão già hao phí hết tâm tư muốn tác hợp Bạch Tang Tang và Tổng Kỳ Diễm, bà lại càng muốn làm ngược một con đường riêng mà đi!

Ông ta càng xem trọng Tổng Kỳ Diễm, đối với Tổng Kỳ Diễm mong đợi càng cao, bà sẽ phải khiến cho ông cuối cùng thất vọng càng lớn.

"Mẹ, mẹ có gặp Chiêu nhi không?"

Tổng Nhiệm Cảm đắc ý dương dương tự đắc trên đường đi trở về phòng, lại đột nhiên bị Tô Hành Phong từ bên ngoài chạy vào gọi lại.

Tổng Nhiệm Cảm vén lại áo choàng trên người, vừa nghe đến tên Kiều Niệm Chiêu cũng có chút bức bối lên, lông mày vắn lên oán trách nói: "Mẹ có thấy cô ta ở đâu, người đã lớn như vậy chẳng lẽ còn biến mất hay sao?"

Tô Hành Phong bắt nắn lông mày cau lại, "Mẹ, Chiêu nhi dù sao cũng là vị hôn thê của con, con hi vọng mẹ có thể cho cô ấy một chút tôn trọng, đặc biệt là ở trước mặt người ngoài."

Tổng Nhiệm Cảm vừa nghe thấy Tô Hành Phong vì Kiều Niệm Chiêu mà chỉ trích mình, không thể tin được mở to mắt nhìn anh, "Con bây giờ là vì người đàn bà kia tạo phản đúng không?"

"Con không có ý đó." Tô Hành Phong biết rõ mẹ mình không nói đạo lý, cũng không muốn tiếp tục cùng bà đôi co, "Thôi, tự con đi tìm, mẹ trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Tổng Nhiệm Cảm thấy Tô Hành Phong nói không đề ý tới bà thì thật sự không đề ý bà, đối với Kiều Niệm Chiêu lại càng không chào đón, lúc này đây còn chưa kết hôn đã xúi giục con trai bà tạo phản, vậy sau này nếu như thực sự kết hôn còn không xốc nóc nhà lên?

Nhìn xem Bạch tiểu thư người ta, vô cùng hiểu lễ phép, trưởng bối nói chuyện đều là một bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo.....

Bạch Tang Tang?

Tổng Nhiễm Cầm dường như chợt nhớ tới cái gì, đứng nhìn ngơ ngẩn trong phòng khách, đôi mắt dõi theo Tô Hành Phong đang ở trong biệt thự to như vậy chạy đi chạy lại tìm kiếm bóng dáng người khác.

"Chủ tịch làm như thế cũng là vì Tổng thị, thiếu gia không hiểu chuyện, không biết nhìn người, chủ tịch bắt quá là thay cậu ta chọn một người vợ đủ để chinh đốn chi cả Tổng gia đi lên mà thôi."

Giọng nói Minh Tuệ dường như vẫn còn lượn lơ ở bên tai, cô ấy nói, lão già không ưa con gái Cận gia, cho rằng con gái nhà họ Cận khó đảm nhiệm việc lớn, như vậy, lão già đối với A Phong mất lòng tin, chẳng lẽ cũng bởi vì——

Trông mặt Tổng Nhiễm Cầm chuyển động, trong lòng bùng tỉnh, nhưng cũng càng thêm phiền muộn, ngẩng đầu hung hăng gõ xuống đầu của mình: "Đầu óc của ta này, tại sao nhiều năm như vậy mới nghĩ thông suốt?"

—May mà nghĩ thông suốt kịp lúc, nếu không tiền đồ A Phong nhà ta thật sự phải bị hủy trong tay người đàn bà kia!

Tổng Nhiễm Cầm sau khi lòng tràn đầy may mắn, nhưng lại tính toán một chuyện khác.

Nếu như A Phong có một người vợ hiền gia thế bối cảnh thượng thừa, nhưng Tổng Kỳ Diễn lại vì một Cận Tử Kỳ mà liều chết dập đầu mẽ trán với lão già, cuối cùng sẽ không sợ lão già không đem quyền thừa kế cho A Phong rồi!

Tổng Nhiễm Cầm cắn chặt răng, sau khi tiến hành một phen đấu tranh tâm lý có lẽ chịu khuất phục ở sự cám dỗ của quyền thế.

Bà hạ quyết tâm, giày cao gót lộc lộc cộc cộc cộc cộc đuổi theo Tô Hành Phong mà đi, "A Phong——"

Đang định lái xe đi ra ngoài tìm Tô Hành Phong nhìn thấy bóng người từ xa đến gần, khi thấy rõ là Tổng Nhiễm Cầm đuổi theo tới ở phía sau, nhú mày, "Mẹ, mẹ lại muốn làm gì?"

Tổng Nhiễm Cầm không đếm xỉa Tô Hành Phong nói năng trong lúc không kiên nhẫn, giành lấy cửa xe đóng kín trong tay anh, "Mẹ có thể làm gì, vừa rồi thấy Chiêu nhi, ai biết con chạy nhanh như vậy, gọi cũng gọi không ngừng."

Tô Hành Phong nhìn Tổng Nhiễm Cầm nghi hoặc, khóe miệng mím chặt, liền muốn lướt qua bà một lần nữa mở cửa xe.

"Mẹ có lòng tốt nói cho con, con sao con không nghe? Vừa rồi mẹ thật sự nhìn thấy Chiêu nhi, khóc suốt mướt chạy vào gian phòng 223 bên trong cùng lầu hai, không biết muốn làm gì."

Tổng Nhiễm Cầm thấy Tô Hành Phong dừng lại động tác mở cửa, vội vàng rên sất khi còn nóng, "Được ta nhìn thấy thì được, nếu như bị ông ngoại con thấy cô ta tùy tiện chạy loạn, còn không biết gặp phải chuyện gì đâu."

Tô Hành Phong nhìn Tổng Nhiễm Cầm vẫn còn tự oán giận một cái, do dự, cuối cùng vẫn là chọn lập tức hướng lầu chính chạy tới.

"A Phong, mẹ vẫn còn chưa nói xong với con đâu, tại sao con chạy nhanh như vậy..."

Tổng Nhiễm Cầm cố làm ra vẻ chạy vài bước đuổi theo, nhìn sang Tô Hành Phong hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, được như ý khóe miệng

giương cao cười cười.

Con trai ngoan à, con đừng trách mẹ, mẹ làm đây hết thấy cũng đều là vì tốt cho con thôi !

Tô Hành Phong một mạch bỏ chạy đến gian phòng 223 lầu hai.

Giờ tay lên do dự hết lần này đến lần khác, vẫn là gõ cửa phòng vài cái, lại không có người tới mở cửa.

"Chiêu nhì!" Tô Hành Phong kêu một tiếng, bên trong vẫn không có đáp lại.

Đối với Kiều Niệm Chiêu, trong lòng Tô Hành Phong vẫn là áy náy, đặc biệt là khi bị cô tận mắt thấy mình lôi kéo Cận Tử Kỳ.

Tại cửa trù trù chi chốc lát, cầm tay cầm cái cửa, ném thử tính uốn một cái, cửa lại vẫn mở ra.

Đang ở cửa chần chừ chốc lát, Tô Hành Phong nắm tay cầm ở cửa, thử vặn một cái, nhưng cánh cửa lại mở ra.

Tuy nói Tổng gia rất an toàn, nhưng cũng không tốt đến mức có thể tùy tiện không khóa cửa.

Trong lòng Tô Hành Phong có hoài nghi lo lắng, nhưng nhớ đến Tổng Nhiệm Cảm nói Kiều Niệm Chiêu là ở dưới tình huống tâm tình không ổn định chạy vào phòng, như vậy không khóa cửa cũng là chuyện tình hữu khả nguyên (hợp tình hợp lý).

Anh đi vào bên trong vài bước, tầm mắt quét qua phòng ngủ được quét dọn sạch sẽ, không thấy nửa bóng người của Kiều Niệm Chiêu.

Đang muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Tô Hành Phong mày nhăn lại, hướng phía cửa phòng tắm đang khép đến gần, ngón tay của anh mới vừa chạm vào cánh cửa phòng tắm đã di động, đèn chiếu sáng trong phòng bỗng nhiên tối sầm lại, cả phòng kê cả phòng tắm đều lọt vào trong bóng tối.

"A!" Trong phòng tắm vang lên một tiếng kinh sợ thét chói tai, ngay sau đó là tiếng va chạm có người ngã nhào trên đất.

Trong lòng Tô Hành Phong căng thẳng, rút cuộc chẳng để ý đến chuyện gì khác, đẩy cửa ra vọt vào.

Phòng tắm đầy hơi nước nóng mù mịt xông vào mặt, nước ấm từ vòi hoa sen phun ra ướt hết quần áo và đầu tóc anh ta, Tô Hành Phong khó chịu nheo mắt lại, vì thế thấy không rõ cảnh tượng xung quanh.

"Chiêu..."

Tô Hành Phong vừa định mở miệng, một thân thể châu báu đột nhiên nhào tới trên ngực gầy gò của anh.

Thậm chí anh cảm giác được một đôi chân thon dài rất quen thuộc quấn lên bên eo của anh, một cánh tay như dây leo chậm rãi vòng lên cổ của mình, một cánh tay khác không an phận chạy xuống.

"Chiều nhi em..."

Anh mới vừa hé miệng, lập tức bị một đôi môi mềm mại chặn lại, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng trượt vào trong miệng anh, mùi thơm trong veo thích thú vội vàng tới không kịp chuẩn bị.

Tô Hành Phong hết sức ngạc nhiên đưa tay lôi kéo thân thể đang quấn trên người mình, nhưng khi chạm vào cơ thể trần truồng mềm mại như chạm phải điện thì buông tay, lại cho phía bên kia thêm cơ hội càng tấn công mạnh hơn.

Bàn tay xinh đẹp hiếu động đã đi tới phần bụng cơ bắp xoắn cuộn, đầu ngón tay cách áo sơ mi ướt đầm vẽ vòng tròn dẫn dụ, hô hấp Tô Hành Phong từ từ trở nên nặng nề hơn.

Phòng tắm nhỏ hẹp trần đầy sắc đen mập mờ kiêng kỵ.

Khi đầu ngón tay thuận lợi lướt qua dây thắt lưng của anh, khi một phát bắt được anh, Tô Hành Phong rút cuộc ức chế không được từ trong cổ phát ra một tiếng kêu rên—

Phòng 221, trong không khí đọng lại một loại yên tĩnh phải gọi là thừa số.

Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn hai người bốn mắt tương giao, như là đang tiến hành một trận đánh giằng co, ai cũng không có xung phong đánh vỡ trầm mặc, dường như chỉ cần vừa mở miệng đó là thua.

Cuối cùng vẫn còn Mỗ Mỗ không chịu đựng được nữa, trần truồng như nhộng thét to một tiếng: "Các người đang nhìn cái gì nha?"

Một đôi mắt to đen bóng liếc qua liếc lại ở giữa gương mặt băng bó của Cận Tử Kỳ và gương mặt lo sợ bất an của Tống Kỳ Diễn.

Nhưng kết quả rất chắc chắn, không có người nào lại đề ý tới vấn đề của một đứa bé như nó.

Cận Tử Kỳ cùng lúc quay mặt đi, bắt đầu động tác mặc quần áo cho Mỗ Mỗ thật nhanh, sau đó ôm lấy nó lập tức bước nhanh tới cửa phòng nghỉ.

"Tiểu Kỳ!" Tống Kỳ Diễn đuổi theo níu cánh tay của cô lại, "Tiểu Kỳ em hãy nghe anh nói!"

Cận Tử Kỳ dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt lãnh đạm: "Anh cảm thấy tôi có tin hay không?"

Nói xong, liền hất bỏ tay của hắn kéo cửa phòng đi ra ngoài, sau lưng Tống Kỳ Diễn cũng bước nhanh đuổi theo.

"Nếu đã không tin vậy em đi nhanh như vậy làm gì?"

"Tôi chạy trở về ngủ không được sao?"

Cận Mỗ Mỗ nằm ở đầu vai Cận Từ Kỳ, nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đi theo phía sau, cắn cắn bờ môi phẫn nộ, "Kỳ Kỳ, thực thử quái dị hai người cãi nhau a?"

"Không có!"

"Không có!"

Hai người trăm miệng một lời phủ nhận, giọng nói lớn đến mức toàn bộ hành lang đều chấn động vang vọng trở lại, cũng hù dọa Cận Mỗ Mỗ ghen nín cái miệng nhỏ nhắn mắt thấy sẽ phải khóc lên.

Cận Từ Kỳ vội vàng đem cái đầu nhỏ của Mỗ Mỗ ấn lên trên vai, vỗ vỗ phía sau lưng của nó nhỏ giọng dỗ dành.

Hai giọt nước mắt cá sấu nhỏ bị Mỗ Mỗ cứng rắn bức cho trở về, thoải mái nằm ở trong ngực Cận Từ Kỳ, híp đôi mắt nhỏ hưởng thụ phụng phịu cái miệng xuống.

"Thằng nhóc này đang giả bộ!" Tống Kỳ Diễn đột nhiên tức giận lên án làm cho Cận Từ Kỳ quay đầu lại nhìn hấn.

Một ánh mắt lạnh lùng quét qua, con tức giận của Tống Kỳ Diễn ngay lập tức ở đâu đâu như quả dưa chuột không còn cáu kỉnh.

Cận Từ Kỳ ôm sát thân thể mềm mại nho nhỏ của Mỗ Mỗ, tiếp tục đi lên phía trước.

Tống Kỳ Diễn theo sát ở phía sau, thỉnh thoảng dùng khước mắt chết trùng một cái lên mặt Mỗ Mỗ, nhưng đối với Cận Từ Kỳ có lẽ là áp dụng chính sách dụ dỗ, cười tí tưng, "Em chậm một chút, đi nhanh như vậy, nếu là trượt chân vấp té thì làm sao?"

Cận Từ Kỳ mất điếc tai ngo.

"Chậm một chút, chậm một chút, ngã xuống lòng anh đau đớn." Hấn lại tựa như đang dỗ dành đứa trẻ.

Nhưng khẩu khí của Cận Từ Kỳ ghen lại trong bụng.

Hấn càng đem cô như bảo bối mà dỗ dành, cô lại càng không thêm quan tâm đến hấn.

Biết rất rõ đứa nhỏ là của hấn vì sao không còn sớm nói cho cô biết, nếu đã muốn giấu diếm vậy thì giấu diếm cả đời đi, bây giờ đột nhiên nói cho cô biết làm gì, chẳng lẽ là muốn chơi trò "Lời thật lòng đại mạo hiểm" sao?

Nếu như không phải nhiều người ép buộc cô như vậy, có phải là hấn thật sự dự định vĩnh viễn cũng không nói cho cô biết bí mật này hay không?

Nghĩ tới tức giận, thì dưới chân liền lao đảo.

"A Diễn—" Dưới tình thế cấp bách sau khi miệng kêu lên, Cận Tử Kỳ lập tức im miệng, đáng tiếc đã chậm.

Tổng Kỳ Diễn ôm vai của cô, xoay vài vòng, giống như diễn phim võ hiệp, vòng vo hai vòng mới vững vàng dừng lại.

Thật đúng là đem mình làm nam chính phong lưu phóng khoáng trong tiểu thuyết Kim Dung hả?

Cận Tử Kỳ vừa tức lại rất ngạc nhiên, khi cô được hấn kịp thời đỡ lấy mà không phải chật vật ngã nhào trên đất.

"Bảo em đi từ từ, xem đi, nếu không phải là anh thì em đã trượt chân vấp té rồi, em trượt chân vấp té cũng được, nhưng con của chúng ta ngã xuống thì làm sao bây giờ!" Đầu mày Tổng Kỳ Diễn cau lại, dạy dỗ rõ ràng đâu ra đấy.

Cận Tử Kỳ xoay mặt, giận dữ không nói lời nào.

"Được rồi được rồi, là anh không đúng được chưa? Anh chính là cố ý, được chưa?"

Tổng Kỳ Diễn bắt đầu ăn nói khép nép, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, "Ngay từ đầu quả thực anh rất giận em, giận em thế nhưng lại không biết anh, giận em mang thai con của người khác, sau khi biết rõ chân tướng càng giận em đã mang thai mà không nói với anh..... Bất quá, bây giờ anh càng hận cái người dụng em phải mất trí nhớ, tại sao có thể vào lúc anh không có ở đây mà dụng phải em?!"

"Anh có ý gì? Chẳng lẽ anh ở đây bên cạnh em, hấn ta có thể không dụng em sao?"

Tổng Kỳ Diễn biết mình nói sai, vội vàng ôm cô lại đề phòng cô trong cơn tức giận lại muốn đi, "Anh làm sao mà cam lòng cho hấn dụng em, anh là muốn nói, anh hận những người có thể muốn gây tổn thương cho em!"

Cận Tử Kỳ không nhìn hấn, "Anh mới là người có thể gây tổn thương cho em nhất....." Nhẹ nhàng, thương cảm mà tủi thân uất ức.

Tổng Kỳ Diễn đột nhiên buông cô ra, trong lúc cô kinh ngạc nhìn sang, hấn lại xoay người đi đến trước mặt cô, phịch một tiếng quỳ xuống, "Con trai bảo bố, baba làm mẹ con tổn thương, con đại diện trắng sáng trừng phạt baba của con đi."

Đầu nói dưới đầu gối đàn ông là vàng, hấn cứ như vậy khẽ cong hai chân quỳ xuống trước mặt cô.

Cận Tử Kỳ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, xấu hổ thẹn thùng nghiêng mặt nhìn về phía khác.

Vốn núp ở trong ngực Cận Tử Kỳ, Mỗ Mỗ lại bắn mặt ra, toét miệng cười gian xảo: "Thật sự có thể trừng phạt sao?"

Chẳng qua vừa mới dứt lời, cái ót liền bị Cận Tử Kỳ vỗ một cái, bị đau mà nhe răng trợn mắt.

Tổng Kỳ Diễn ngẩng đầu nhìn thấy Cận Tử Kỳ đối với mình thiên vị, tảng đá lớn trong lòng lập tức rơi xuống.

—Xem ra chiều quỳ xuống này quả nhiên có tác dụng, sau này nếu chọc cô ấy mất hứng có thể áp dụng tiếp. (͡° ͜ʖ ͡°)

Ở giữa hành lang cũng không có người nào, cho dù là một đại nam nhân quỳ xuống cũng là làm cho vợ nhà mình xem

"Đi thôi." Nữ vương Cận Tử Kỳ nhàn nhạt lên tiếng.

Tổng Kỳ Diễn ở tư thế quỳ xuống đất, hôn xuống bàn tay cô đang vòng quanh Mỗ Mỗ, đứng lên.

"Anh đến bế con, được không?" Ôn nhu sẵn sóc, giống như là một quý ông nhìn cô.

Dưới ngọn đèn ở hành lang, ánh sáng nhu hòa bao phủ ngũ quan sâu sắc góc cạnh rõ ràng của hắn.

Cận Tử Kỳ để ý tới cánh tay trái hắn còn treo trên băng vải, lắc lắc đầu, "Hãy để em bế đi."

Về mặt Tổng Kỳ Diễn quýnh lên, chẳng lẽ vẫn chưa tha thứ cho hắn?

Cận Tử Kỳ lại bổ sung một câu, "Tay của anh bị thương, không tiện bế con."

Tổng Kỳ Diễn trong nháy mắt yên tâm, cười đến xuân quang đầy mặt, từ phía sau khoác lên eo của cô.

Cô không hiểu nhìn về phía hắn, nhưng về mặt hắn lại là chuyện phải làm, "Diu em đi, như vậy cũng sẽ không bị ngã xuống nữa."

Cận Tử Kỳ gạt đầu một cái, không cự tuyệt hắn.

Khóe miệng Tổng Kỳ Diễn bởi vậy mà sắp toét đến sau lỗ tai.

Chẳng qua một nhà ba người vừa muốn đi qua chỗ rẽ hành lang, thiếu chút nữa đụng vào một đám người đang xông tới mặt.

"Đi đường kiểu gì vậy, không nhìn thấy ở đây có người sao?" Tổng Kỳ Diễn lên tiếng đúng là đang tức giận mà quát lớn.

Thậm chí không thèm nhìn người đối diện là ai, toàn tâm toàn ý cúi đầu xuống lo lắng vợ con trong ngực có bị đụng trúng sứt mẻ hay không.

"Tổng lão?" Ngược lại Cận Tử Kỳ trước tiên thấy rõ người đối diện, kinh ngạc hô lên.

Tổng Chi Nhậm vốn là khí thế bồng bồng mang theo quân gia và một đám người giúp việc tiến đến phòng nghỉ, tại giữa khúc rẽ lại đâm đầu va chạm phải, lão đảo lùi lại vài bước, dưới sự diu đỡ của cả đám người mới đứng vững.

Vẫn không kéo dài quá một hơi, ngay sau khi nghe tiếng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn hoàn hảo đứng ở trước mặt.

Bởi vì quá mức kinh ngạc Tống Chi Nhậm nhìn không được quát to: "Tại sao con lại ở chỗ này?"

Mà ngay cả Minh quân gia một tay an bài xong mọi chuyện khuôn mặt cũng hoảng hốt.

Đại thiếu gia lúc này không phải là nên ở trong phòng 223 cùng Bạch tiểu thư—

Tống Kỳ Diễn vừa nghe thấy tiếng Tống Chi Nhậm lập tức trầm mặt, quét qua gương mặt Tống Chi Nhậm đầy nếp nhăn run lấy lấy, giọng nói không được tốt, "Tại sao tôi không thể ở chỗ này, quần áo cũng đã thay xong, nếu không có chuyện gì khác chúng tôi đi."

Lời của Tống Kỳ Diễn còn chưa dứt, Tống Nhiễm Cầm giống như ma quỷ bất thành linh xuất hiện ở giữa hành lang.

Bà đẩy Minh quân gia đang đỡ Tống Chi Nhậm ra, không quên trừng một cái hung tợn, sau đó hiểu thuận mà nâng cánh tay Tống Chi Nhậm, ân cần hỏi thăm, "Cha, tại sao cha tới đây?"

Khóe mắt Tống Chi Nhậm khẽ động, liếc ngang oán trách Minh quân gia, Minh quân gia tự hiểu sự việc đã hỏng, biết sai nên cúi đầu xuống, đối mặt với sự hiếu kỳ của Tống Nhiễm Cầm, Tống Chi Nhậm chỉ cười ha ha một tiếng, ngăn lại chủ đề.

"Cũng không có gì, sau khi ăn xong đi ra ngoài vài vòng, trợ giúp tiêu hóa."

"Lôi kéo phát động nhiều người như vậy mà tản bộ, lại là ở trong hành lang chật hẹp, ngược lại thật đúng là có phong cách."

Đối mặt với sự châm chọc khiêu khích của Tống Kỳ Diễn, Tống Chi Nhậm cũng không phản bác, huyết thái dương đập thành thạch động lên khiến đau nhức.

Ông hướng Minh quân gia khoát khoát tay, "Cũng tạm xong rồi, đều trở về đi."

Tống Nhiễm Cầm cũng không muốn rời đi, lôi kéo cánh tay Tống Chi Nhậm la ầm lên, "Cha, cứ như vậy mà đi sao?"

"Vậy con còn muốn ở lại làm gì?" Tống Chi Nhậm cũng có chút bực mình.

Trò đùa thật hay tại sao lại diễn thành ra như vậy, rốt cuộc khâu nào sai lầm?

Rõ ràng là gian phòng 223, làm sao Tống Kỳ Diễn lại đi tới gian phòng 221?

Chẳng lẽ là Minh Tuệ sắp xếp sai phòng cho Cận Tử Kỳ và Bạch Tang Tang?

Tống Chi Nhậm nhìn về phía Minh quân gia, Minh quân gia tiếp nhận được sự dò hỏi trong mắt Tống Chi Nhậm, cau mày lắc đầu.

Cô tuyệt đối không dẫn sai phòng, thật sự thì cô cũng khó hiểu vì sao Tống Kỳ Diễn lại đi đúng phòng?

Đánh bậy đánh bạ, nhìn lầm biển số phòng?

Nhưng con số lớn như vậy, "3" và "1" có chênh lệch rất lớn hay không?

"Đây không phải là Tử Kỳ sao? Thay xong quần áo? Đúng rồi, Bạch tiểu thư đâu, tại sao cô ấy chậm vậy, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, cha, có muốn chúng con đi xem một chút hay không?"

Trái ngược với Tống Nhiễm Cầm nhiệt tình quan tâm, Tống Chi Nhậm chỉ cảm thấy nhức đầu, "Không cần, Tang Tang thay xong quần áo tự nhiên sẽ đi ra, trước tiên chúng ta về phòng khách ngồi một lát đi."

Tống Kỳ Diễn ôm Cận Tử Kỳ, nhìn thấy giữa Tống Chi Nhậm và Minh quân gia trao đổi ánh mắt với nhau, lại thoáng nhìn Tống Nhiễm Cầm có ý muốn kéo Tống Chi Nhậm đi xem Bạch Tang Tang, mà Tống Nhiễm Cầm lại chỉ phương hướng gian phòng——

Đáy mắt Tống Kỳ Diễn thoáng hiện lên ánh sáng, dường như hắn đã biết rõ Tống Chi Nhậm đến đây làm gì.

Nhớ đến Tống Chi Nhậm trước đó nói cho mình số phòng, lúc ấy nghĩ đến chỗ này tính kế, bàn tay Tống Kỳ Diễn không khỏi ôm chặt Cận Tử Kỳ, mắt nhìn sang Tống Chi Nhậm càng lạnh lùng.

Tống Chi Nhậm nhận ra được ánh mắt giễu cợt rét lạnh phẫn nộ của Tống Kỳ Diễn dừng ở trên mặt mình, khó khăn lắm mới ngoảnh mặt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, ngăn lại Tống Nhiễm Cầm đang quây nhiễu nhân tiện chống quai trượng bỏ đi.

Người ta lúc xui xẻo thì khi uống miếng nước lạnh cũng bị dính răng.

Tống Chi Nhậm lần này xem như mang tảng đá đập lên chân của mình, chẳng những dính răng, hàm răng cũng sưng lên!

Bởi vì ông vừa mới xoay người, thì nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu hồi lâu không thấy bóng dáng đang vô cùng lo lắng hướng nơi này đã chạy tới.

Trên mặt Kiều Niệm Chiêu lộ ra lo lắng, nhìn thấy nhiều người như vậy đang chắn ở giữa hành lang mới dừng lại.

Cô trước tiên hướng Tống Chi Nhậm cung kính chào hỏi, mới nhìn sang Tống Nhiễm Cầm, "Mẹ, A Phong đâu?"

"Người đã chạy đi tìm cô, cô còn dám tới hỏi ta người đâu, ta mới là muốn tìm cô bởi con trai ta." Tống Nhiễm Cầm mở miệng chính là một trận pháo oanh, nói năng khó có thể lọt vào tai.

Ngay trước mặt nhiều người giúp việc như vậy, Kiều Niệm Chiêu bị giáo huấn đến mức sắc mặt đột biến, nhưng vẫn ần ần nhẹ giọng nói: "Có người giúp việc nói thấy A Phong đến lâu hai, con mới tới xem một chút."

Tống Nhiễm Cầm lại từ trong mũi hừ nhẹ một tiếng, quay đầu không nhìn tới Kiều Niệm Chiêu khổ sở van nài bà.

Sợ rằng Kiều Niệm Chiêu lần này cũng chuẩn bị tâm lý bị lạnh nhạt, thấy rõ không được trả lời, liền nhìn xem sắc mặt có chút quái dị của Tống Chi Nhậm. "Ông ngoại, vừa rồi con nghe người giúp việc lầu dưới nói, A Phong hình như vào gian phòng tận cùng bên trong kia, con có thể qua tìm anh ấy không?"

"Cô nói cái gì?" Sắc mặt Tống Chi Nhậm lập tức tái xanh, không dám tin nhìn Kiều Niệm Chiêu, ngón tay run rẩy chỉ cửa phòng 223 đóng chặt, "Cô nói Hành Phong vừa rồi đi vào?"

Kiều Niệm Chiêu không rõ chuyện gì, chỉ thành thực gật đầu, "Người giúp việc nói cô ấy vừa rồi khi lau bình hoa ở hành lang đã nhìn thấy."

Những lời này nghiệm chứng dự cảm không tốt trong lòng Tống Chi Nhậm, mặt của ông lúc đỏ lúc trắng, bàn tay đặt trên quai trường nỏ lên gân xanh trên mu bàn tay, thân thể xương cốt xưa nay nhanh nhẹn phần chấn cũng hơi lung lay.

"Chủ tịch." Minh quân gia tay mát lạnh lẽ đỡ lấy Tống Chi Nhậm, "Ngài có khỏe không?"

Tống Chi Nhậm thở hỗn hển, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được thấp giọng quát lớn, "Cô cảm thấy ta sẽ khỏe sao? Cô rốt cuộc đã an bài như thế nào, tại sao có thể để cho Hành Phong chạy vào thế?!"

Minh quân gia rũ đầu xuống thấp hơn, "Thực sự xin lỗi chủ tịch, tôi không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy."

Hai người sợ hãi nói riêng với nhau đổi lấy một đám ánh mắt quỷ dị, Tống Chi Nhậm sau khi đứng vững vàng, hít sâu một cái chậm rãi ngẩng đầu đau nhức, nói với Kiều Niệm Chiêu: "Hành Phong có thể đã đi ra ngoài tìm cô, trước tiên cô trở về..."

Chữ "Đi" của Tống Chi Nhậm vẫn còn ở trong cổ họng, cửa phòng cuối hành lang bỗng dung mở ra, theo đó truyền ra tiếng thét chói tai kinh thiên phá địa của phụ nữ, còn có một cái gối đầu bị ném ra.

Giữa hành lang mọi người ngoại trừ người biết chuyện, tất cả đều tò mò đồng thời nhìn sang.

Một bóng dáng cao to lão đạo nghiêng ngả từ trong phòng chạy ra, quần áo ướt đầm dính trên người, vạt áo sơ mi nhét trong quần qua loa, vẻ phàn đầy thất vọng, vẫn còn tình trạng nửa cái nửa tháo.

Nhưng mà, để cho mọi người ở đây kinh ngạc cũng không phải là anh ta mặc đồ thế này mà xem ra là dấu son môi hiện đầy trên mặt.

Người đàn ông này chặt vật bị gối đầu đập ra khỏi cửa phòng, không phải là ai khác, đúng là người trong miệng Tống Chi Nhậm bảo đi ra ngoài tìm Kiều Niệm Chiêu vẫn chưa trở về: Tô Hành Phong!

Thân thể Kiều Niệm Chiêu hoàn toàn cứng nhắc, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dừng lại, khi cô chứng kiến Bạch Tang Tang từ trong phòng đi ra dùng ga giường bao vây lấy thân mình.

Dường như không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy một màn này, Kiều Niệm Chiêu trước mắt chợt tối sầm, dáng người mảnh khảnh tựa như bỗng nhiên mất sức lực muốn rơi xuống thảm trải sàn.

"Ai nha, đây là có chuyện gì? Đây không phải là Tang Tang sao? Tại sao là con ở bên trong?"

Tổng Nhiễm Cầm chỉ sợ thiên hạ không loạn cổ tình lớn tiếng hỏi thăm, đôi mắt thường xuyên chú ý thần thái Tổng Chi Nhậm biến hóa, trong lòng giống như hồi hộp.

Lần này gạo nấu thành cơm, còn sợ con vịt Bạch Tang Tang này đã nấu chín bay hay sao?

Bạch Tang Tang cầm lấy gối đầu đang đánh Tô Hành Phong như cho hả giận, chợt nghe thấy tiếng kêu la của Tổng Nhiễm Cầm, vừa quay đầu thì nhìn thấy trên hành lang thể nhưng tụ tập nhiều người như vậy.

Nhất là, nam chính vốn nên cùng cô ta điên loạn đào phượng thể nhưng lại sống sờ sờ đứng bên cạnh Cận Tử Kỳ xem cuộc vui.

Nhất thời xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Bạch Tang Tang quăng cái gối đầu trong tay, siết chặt ga giường trước ngực, hướng về phía Tổng Chi Nhậm sắc mặt khó coi lên giọng chất vấn, "Tổng lão, đây là ông nói tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn sao?"

Tổng Chi Nhậm bị Bạch Tang Tang trách móc hé ra nét mặt già nua không nén được giận, quét mắt oán trách Tô Hành Phong, vội vàng chống quai trượng đi lên phía trước, "Tang Tang, đó là một chuyện ngoài ý muốn, ta cũng vậy không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành bộ dáng như vậy."

"Ngoài ý muốn?" Khuôn mặt Bạch Tang Tang như không thể tin được, giận quá mà cười, "Chuyện như vậy cũng có thể ngoài ý muốn sao? Ngài hao tổn tâm huyết để cho tôi tới Tổng gia, chính là vì tạo cho tôi việc ngoài ý muốn như vậy?"

Tổng Chi Nhậm dù nói thế nào cũng là tiền bối uy tín cực cao ở thành phố này, vậy mà bị một đứa vãn bối trước mặt mọi người chất vấn như vậy, mặt không khỏi có chút sa sầm, "Tang Tang, chuyện này..."

"Tôi không muốn nghe ngài nói bất kỳ một chữ nào nữa, ngài có lẽ là giữ lại giải thích với cha tôi đi."

Bạch Tang Tang nói xong lại nổi giận đùng đùng đi trở về phòng, nặng nề đóng cửa lại, đem Tổng Chi Nhậm bỏ rơi ở ngoài cửa.

Tổng Chi Nhậm cũng tức giận đến run lấy bẫy, quay người lại, chỉ vào Tô Hành Phong quần áo không chỉnh tề một câu cũng nói không nên lời.

Sắc mặt Tô Hành Phong cũng không tốt, không quan tâm hình tượng chạt vật, bước nhanh đi đến trước mặt Tổng Nhiễm Cầm, lạnh giọng chất vấn: "Mẹ, đây là mục đích mẹ gạt con Chiêu nhi ở bên trong? Đây là kết quả mẹ muốn đúng không?"

Cuối cùng là có tật giat mình, Tổng Nhiễm Cầm không dám nhìn thẳng ánh mắt sáng quắc của Tô Hành Phong, một mặt nhìn nhìn tóc quăn rơi trước ngực một mặt nghĩ một đằng nói một nẻo, "Cái gì kết quả mẹ muốn, mẹ đây không phải là nhìn lầm rồi sao?"

Hai tay Tô Hành Phong lạnh lùng nắm thành quyền, khớp xương rung động khanh khách, anh quay đầu tìm kiếm Kiều Niệm Chiêu, nhưng sớm đã không thấy bóng dáng của cô, khi đó ánh mắt cũng chạm đến mặt bên của Cận Tử Kỳ, đáy lòng trầm xuống.

Tô Hành Phong nhắm lại mắt, hít thở sâu, liền muốn đi ra ngoài, lại bị Tổng Nhiễm Cầm ngăn lại, "Xảy ra chuyện lớn như vậy, con muốn đi đâu, nên ở nhà chờ ông ngoại con xử lý."

"Buông ra!" Lần đầu tiên, Tô Hành Phong lại dám ngỗ nghịch không vâng lời Tổng Nhiễm Cầm, hất tay của bà nghênh ngang rời đi.

"Phản phản, thật sự là phản, trong mắt còn có ta người mẹ này không?"

Nhưng lời trách móc của Tống Nhiễm Cẩm cũng không nhận được bất kỳ lời đáp trả nào, bà cũng không để ở trong lòng, tâm tình khó được vui sướng khép lại áo choàng trên người, yên lặng chờ lão già lên tiếng.

Bên kia Tống Chi Nhậm xoa lấy cái trán cảm thấy đau, vừa vận nhìn thấy Tống Kỳ Diễn chuẩn bị rời đi, huyết thái dương càng đau dữ dội thêm, lên tiếng ngăn cản, "Con muốn đi đâu?"

Tay Tống Kỳ Diễn vẫn luôn ôm Cận Tử Kỳ không buông, hắn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tống Chi Nhậm sắc mặt cực kém, "Tôi mang vợ của mình rời đi cái chỗ dơ bẩn không chịu nổi này, ông còn muốn ngăn cản sao?"

"Dơ bẩn không chịu nổi?" Cổ Tống Chi Nhậm nổi gân xanh, tay nắm quả chuông hung hăng nện xuống thảm, "Dù dơ bẩn không chịu nổi thế nào đây cũng là nhà Tống Kỳ Diễn con, ta cho con biết, chỉ cần một ngày ta ở đây, ta sẽ không cho phép con cưới một người mẹ đơn thân tiến vào cửa lớn Tống gia!"

"Cửa lớn Tống gia?" Tống Kỳ Diễn cười lạnh, "Đừng quên nơi này ngày trước họ Lam không phải họ Tống, đúng rồi, tôi vẫn quên nói cho ông biết, đứa nhỏ mà trong miệng ông luôn bảo không biết cha là ai này... chính là con trai ruột của tôi."

Nhìn qua thần tình trên mặt Tống Chi Nhậm cứng lại, Tống Kỳ Diễn như là lấy được niềm khoái cảm khi trả thù, giọng điệu lười biếng thoải mái, "Không tin phải không? Không phải là ông vẫn luôn tò mò tại sao tôi lại biết rõ tôi là con trai của ông sao?"

Tay Tống Chi Nhậm cảm lấy quả chuông siết chặt, cổ nén mình ngã xuống, đôi mắt nhìn Tống Kỳ Diễn chăm chăm gắt gao.

"Tôi cũng quên nói cho ông biết, mảnh nông trường kia ở ngoại ô là của tôi, hôn lễ bốn năm trước trong những tân khách ông mời có vị trưởng bối biết ông ngoại, không khéo, đúng lúc bị tôi đụng phải, lại càng không khéo, tôi lớn lên giống ông ngoại tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Xé Ra Nuốt Vào Bụng

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ lái xe vào cửa chính biệt thự Cận gia, chậm rãi dừng lại bên ga-ra.

Một chiếc xe Limousine màu đen cũng theo sát đi vào trong nhà để xe nhà bên cạnh của Tống Kỳ Diễn.

Chẳng qua, chủ nhân chiếc xe kia giờ phút này đang ngồi ở bên cạnh Cận Tử Kỳ, đang ôm Mỗ Mỗ nằm ngủ trong ngực.

Tây trang màu đen bao lấy thân thể nhỏ nhắn của Mỗ Mỗ, càng làm nổi bật lên khuôn mặt hồng hào trắng nõn.

Ánh mắt dịu dàng ấm áp của Cận Tử Kỳ nhìn về mặt Mỗ Mỗ đang ngủ chăm chú, mới ngẩng đầu nhìn sang Tống Kỳ Diễn, "Em về đến nhà rồi, anh..." Nói xong sau đó cô đột nhiên phát hiện có chút lúng túng.

Cô nhìn thấy lái xe ở bên cạnh cửa ga-ra biệt thự Tống gia, "Tài xế như đang tìm anh có việc."

—Ý ở ngoài lời, là muốn đuổi hắn chạy về nhà sao?

Khỏe mắt Tống Kỳ Diễn đảo qua tài xế đang đứng cung kính ở ga-ra xe, về mặt không sao cả, "Có thể có chuyện gì, tiếp theo anh ta sẽ tự đi."

"À." Cận Từ Kỳ đáp một tiếng, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Kể từ khi biết Tống Kỳ Diễn là ba của Mỗ Mỗ, cô liên đới với hắn có phần càng thêm ngượng ngùng và lúng túng.

Bởi vì điều này biểu thị, giữa bọn họ thực sự không phải là quan hệ nam nữ thuần khiết.

Xuống xe, Cận Từ Kỳ đưa tay qua, Tống Kỳ Diễn vừa thấy động tác của cô thì ấn ý đem Mỗ Mỗ giao cho cô.

"Vây... Ngủ ngon." Cận Từ Kỳ nói xong câu đó, chẳng biết tại sao tim đập nhảy lên cực nhanh.

Tống Kỳ Diễn đứng ở nơi đó, về mặt cũng có chút giật mình, gật gật đầu, "Muộn rồi... Ngủ ngon."

Cận Từ Kỳ ngược mắt nhìn hắn vài lần, ở tại chỗ chần chờ mấy giây, sau đó mới ôm con xoay người vào nhà.

Chẳng qua là đi được một đoạn đường, cô cảm giác, cảm thấy trong lòng là lạ, dường như bị một cỗ khí tràng vô hình bao phủ.

Đôi mắt vừa chuyển, thì nhìn thấy một cái bóng đen thật dài cũng bước theo sát đằng sau cái bóng của mình trên mặt đất.

Bước chân của Cận Từ Kỳ không khỏi chậm lại, chờ một lúc thật lâu cái bóng đen sau lưng cũng không mở miệng.

Hắn chỉ lặng yên đi theo phía sau của cô, cô chậm hắn cũng chậm, cô nhanh hắn cũng lập tức tăng nhanh tốc độ.

Khi đi nhanh đến cửa biệt thự Cận gia, cuối cùng là Cận Từ Kỳ không kiên định, dưới chân cô dừng lại xoay người ra sau.

Tống Kỳ Diễn không biết suy nghĩ cái gì, có điểm mất hồn mất vía, làm sao chú ý tới phía trước Cận Từ Kỳ lại dừng đột ngột, không chú ý thì đã đụng vào.

Cận Từ Kỳ bị Tống Kỳ Diễn người cao ngura lớn đụng phải lui về phía sau lão đảo vài bước, suýt nữa ôm con ngã quỵ.

"Cẩn thận!" Lấy lại tinh thần Tống Kỳ Diễn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, bàn tay vẫn chưa vươn ra Cận Từ Kỳ cũng đã đứng vững vàng.

Cận Từ Kỳ nhìn hắn oán trách, "Anh đi theo em làm gì?"

Tống Kỳ Diễn nhìn Cận Từ Kỳ dưới ánh sáng đèn đường mờ lung được chiếc váy ôm sát mông làm nổi bật lên dáng người yếu điệu đường cong hoàn mỹ, hầu kết khẽ động, thân thể phát ra tín hiệu báo nguy hiểm, theo bản năng không dùng đến đầu óc mà trả lời: "Ngủ."

"Ngủ?" Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ cau lại, "Vây anh đi theo em làm gì?"

—Hai câu nói giống nhau như đúc, nhưng giọng điệu lại khác hẳn.

Tống Kỳ Diễn cúi đầu xuống tầm mắt dừng ở đường cong hoàn mỹ trên cái mông kia, "Về nhà ngủ a."

Nếu như nói đàn ông coi quần áo ra là cảm thú, như vậy giờ phút này Tống Kỳ Diễn tuyệt đối là mặt người dạ thú.

Ánh mắt hắn sáng rực nóng bỏng thấy thể hai má Cận Từ Kỳ quần bách, nhịp tim càng thêm nhanh, có chút xấu hổ lại có chút luống cuống, ngược lại hắn không một chút nào che giấu tiểu tâm tư trong lòng hắn, biểu hiện rất rõ ràng.

Tống Kỳ Diễn bị Cận Từ Kỳ trừng mắt phải chột dạ mà mở to mắt, nhìn sang cánh cửa phía sau Cận Từ Kỳ: "Em bé con không có tiện mở cửa, em đưa chìa khóa cho anh, anh giúp em mở."

Ánh mắt của hắn rất chân thành, về mặt cũng là đơn thuần như vậy, hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ ý đồ xấu xa nào.

—Có thể là tự cô suy nghĩ nhiều. Có đôi khi nghĩ nhiều, cũng là một loại bệnh.

Cận Từ Kỳ gật gật đầu, đem túi xách của mình đưa cho Tống Kỳ Diễn, "Cái chìa khóa ở trong ngăn nhỏ bên ngoài."

"A." Tống Kỳ Diễn rất nhanh thì đã móc chìa khóa ra mở cửa.

Phòng khách cùng phòng ăn đều không có người, chỉ có phòng bếp mơ hồ truyền đến tiếng động người giúp việc làm việc.

Cận Từ Kỳ sau khi vào nhà đem tây trang đắp lên người Mỗ Mỗ trả lại cho Tống Kỳ Diễn, "Bên ngoài lạnh lẽo, anh mặc vào đi."

Tống Kỳ Diễn cực kỳ phối hợp mặc tây trang vào, nhưng vẫn đứng ở cửa, không có ý rời đi.

"Cái kia... Anh..." Sao không trở về?

"Anh đưa hai người đi lên lầu nhé, em ôm đứa nhỏ anh không yên tâm"

Cận Từ Kỳ nửa đường bị cắt ngang, nhưng lại nghe thấy hắn nói rõ lý do quan tâm, vẫn đồng ý đề nghị của hắn.

"Túi xách hắn là để anh cầm" Hắn ân cần nhắc túi xách trên tay cô lên, cẩn thận từng chút che chắn chung quanh cô.

Khi một người đàn ông cẩn thận từng li từng tí che chở nâng niu ở lòng bàn tay, sợ rằng bất kỳ một người phụ nữ nào cũng đều không thể chống cự lại.

Cận Từ Kỳ cũng không ngoại lệ.

Cô để cho Tống Kỳ Diễn tùy ý bạn trước bạn sau đôi dép cho cô lại ở phía trước mở đường, hưởng thụ phần quan tâm săn sóc này.

"Nơi này có cái khúc rẽ, chậm một chút." Hần ôn nhu nhắc nhở.

Thật sự thì nơi này cô ở hai mươi mấy năm, nhắm hai mắt lại cũng có thể lên lầu xuống lầu, như thế nào lại ngã xuống?

Nhưng nhìn đến dáng vẻ hần dùng hết tâm tư, cả lòng Cận Từ Kỳ lại mềm mại, nghe theo lời chỉ huy của hần mà cất bước.

Thu xếp ổn thoả cho Mỗ Mỗ ở trong phòng xong, Tống Kỳ Diễn cùng cô nói tạm biệt, "Vậy anh đi về trước."

Hần đem túi xách trả lại cho cô, trên mặt mang nụ cười, nhưng tại sao thấy thế nào cũng có cảm giác kỳ lạ.

Cận Từ Kỳ phát sinh một loại giác quan thứ sáu cảm thấy như bị tính kế.

Mà Tống Kỳ Diễn đã chạy đi xuống lầu, vừa đi vừa quay đầu phát tay với cô, "Không cần đưa tiễn, tự anh đi là được, em nhanh đi tắm rửa nghỉ ngơi đi."

Cận Từ Kỳ kinh ngạc bởi tốc độ hần rời đi cực nhanh, như một làn khói vụt ra cửa không còn bóng dáng.

—Chẳng lẽ bởi vì uống chút rượu, cô mới bắt đầu suy nghĩ lung tung?

Vuốt vuốt đôi mắt mệt mỏi của mình, Cận Từ Kỳ xoay người đi về phòng của mình, sau khi đi vào theo thói quen khóa cửa lại.

Cô đem áo khoác và túi xách tay treo trên giá áo, lấy dây buộc tóc xuống, tóc đen xoã từ đầu đến eo, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm, cũng không chú ý trong túi xách có thiếu cái gì hay không.

Cận Từ Kỳ điều chỉnh nhiệt độ nước nóng, đợi nước đổ đầy bồn tắm, mới cời váy xuống ngồi vào bồn tắm.

Cả phòng tắm đều hiện đầy hơi nước mù mịt, Cận Từ Kỳ tựa vào vách bồn tắm, mặt nước khó khăn lắm không qua khỏi ngực, cô chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, không biết có phải do ảnh hưởng của rượu còn hay không.

Lúc rời khỏi Tống gia, vẻ khiếp sợ của Tống Chi Nhậm còn rõ mồn một trước mắt, mãi đến khi cô lái xe ra khỏi ga-ra, còn có thể thấy Tống Chi Nhậm chống quái tượng đuổi theo ra tới cửa lầu chính.

Nhưng cô không dừng xe, cô đối với Tống Chi Nhậm luôn tôn kính nhưng từ lúc ông âm mưu dùng Bạch Tang Tang đến dẫn dụ Tống Kỳ Diễn phơi bày ra ánh sáng, trường bối như vậy, lại có gì tư cách đáng giá cho cô kính mến?

Nhưng mà, vừa nghĩ tới Tống Kỳ Diễn là cha ruột đứa nhỏ, Cận Từ Kỳ cũng cảm thấy hơi nhức đầu.

Cô lại phải giải thích với cha mẹ cô như thế nào về cái màn ngoài ý muốn bốn năm trước cái kia.

Chẳng lẽ muốn nói cho họ biết, vào ngày thoát hôn, đêm đó cô cùng Tống Kỳ Diễn kích tình bùng cháy, vì vậy mà gieo xuống hạt giống tình yêu?

—chân tướng phải lộ trần ra nhiều thì lộ trần ra nhiều, chính là sự thật lại thực sự là như thế.

Cận Từ Kỳ nằm ngửa trong bồn tắm, bắt đầu vốc lấy nước ấm vỗ lên trên mặt, chậm rãi khép hai mắt lại.

Cô nhớ đến lời Tống Kỳ Diễn dặn dò, ngày mai phải đi lĩnh giấy kết hôn.....

Cận Từ Kỳ đang hăm sâu trong mạch suy nghĩ ngổn ngang của mình, cũng không phát hiện động tĩnh rất nhỏ bên ngoài phòng tắm.

Cửa phòng vốn được khoá chặt lặng lẽ mở ra, một bóng dáng cao lớn lén lút lút lút ẩn vào phòng ngủ.

Tống Kỳ Diễn cầm một cái chìa khóa trong tay, đó là mượn gió bẻ măng lấy đi từ trong túi xách của Cận Từ Kỳ.

Lúc này đây, hần cũng không có trào tường mà vào, không chỉ là vì trong tay hần ôm một cái rương hành lý, còn có ban công Cận gia ngoài kia có hành rào bảo vệ gai nhọn đâm ngược.

Nhớ đến việc đôi vợ chồng gian thương Cận gia, Tống Kỳ Diễn nhất định mang một bụng hoà khí.

Kể từ sau ngày hần rơi xuống ban công đưa đi bệnh viện, đêm khuya về đến nhà thì chứng kiến chung quanh ban công biệt thự Cận gia trang bị đầy đủ hàng rào gai nhọn đâm ngược.

Tốc độ cực nhanh làm hần lú lười không nói nên lời, nhưng cũng làm hần tức giận, dĩ nhiên phòng ngủ hần mà phải phòng bị căng chặt như thế này!

Đề xuống phần uất trong lòng, Tống Kỳ Diễn đi đi lại lại trong phòng ngủ, nhưng không thấy bóng dáng Cận Từ Kỳ.

Áo khoác treo trên giá áo, dây buộc tóc cô cột trên đầu vào bàn ngày trên bàn trang điểm.

Tống Kỳ Diễn chạy hết cả phòng một vòng, sau đó mở ra rương hành lý mình mang đến, đem quần áo bên trong đều bỏ vào tủ quần áo của Cận Từ Kỳ.

Chẳng những bỏ vào, còn muốn trộn lẫn với quần áo của cô cùng một chỗ, tạo ra một loại hơi thở như bọn họ cùng sống chung.

Hải lòng đóng kín cửa tủ quần áo, Tống Kỳ Diễn quay người lại thì nhìn thấy phòng tắm thủy tinh nửa mờ nửa trong suốt phát ra ánh đèn.

Hắn di chuyển bước chân đến phòng tắm, lập tức ngửi thấy hương trà quét nhẹ qua, giống như mùi trên người Cận Tử Kỳ.

Lông mày Tống Kỳ Diễn không khỏi nhíu chặt, khi hắn thấy tay của mình đã khoắc lên phía trên tay nắm cửa.

Thực sự thì hắn không muốn làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy—lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn không phải là chuyện chính nhân quân tử nên làm.

Nhưng mà khoan đã——

Hắn cũng chưa từng nói qua mình là chính nhân quân tử, không phải sao?

Nội tâm thoáng tiến hành một phen giãy dụa, Tống Kỳ Diễn đã khuất phục dưới dâm uy lời lẽ chính nghĩa của mình.

—Lý do, chỉ cần là đàn ông, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Đang nhắm mắt nghỉ dưỡng Cận Tử Kỳ chỉ cảm thấy mặt nước vốn yên ả đột nhiên dao động.

Hình tròn trong bồn tắm lớn, giống như có một vật nặng thể tích khổng lồ lọt vào.

Cận Tử Kỳ đột nhiên mở mắt ra, phản ứng đầu tiên chính là kéo áo choàng tắm bên cạnh qua, muốn bọc lại cơ thể mình.

Áo choàng tắm màu trắng trong nước ướt đầm, nhưng cũng che chắn được thân thể lồ lộ của cô trong nước.

Đôi má đỏ hồng do hơi nước nóng phủ qua, bởi vì giật mình mà đôi mắt đẹp tròn to, hai cánh tay nhỏ nhắn mềm mại che ở trước ngực, xương quai xanh xinh đẹp và bờ vai chêm gọt như ẩn như hiện trong sương mù.

Dưới vầng sáng nhu hòa, đặc biệt càng kích thích một loại tuyến hoóc-môn trên thân trong cơ thể đàn ông xung động.

Trong con ngươi căng lớn của Cận Tử Kỳ, phản chiếu bóng dáng không mời tự vào của Tống Kỳ Diễn.

Trên người hắn và cô như nhau trên thân không một vật, cùng cô mặt đối mặt ngồi trong bồn tắm, từ góc độ này của cô, có thể thấy bờ vai xinh đẹp cùng lồng ngực trắng kiện của hắn.

Đầu óc Cận Tử Kỳ một hồi choáng váng, không nghĩ tới sức ngắm về sau của Rainbow mãnh liệt như vậy, cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô kịch liệt, muốn đi ra ngoài lại phát hiện ánh sáng nguy hiểm thật lớn.

Cuối cùng, chỉ có thể ngồi trong bồn tắm cùng Tống Kỳ Diễn mắt to trừng mắt nhỏ, nếu nói địch không động ta không động.

Khác với Cận Tử Kỳ hoảng hốt lo sợ, khoe miệng Tống Kỳ Diễn chứa đựng ý cười, vẻ mặt là chuyện đương nhiên.

Hắn giương cao cánh tay trái của mình, giọng nói mỉa mai mà trầm thấp: "Tay của anh bị thương, tự mình tắm rửa không được."

Cận Tử Kỳ co quắp mắt dời đi chỗ khác, không dám đi nhìn cánh tay tinh trắng của hắn, mặt với cổ của cô ửng hồng một loạt.

——làm sao hắn ta lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Còn có, nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn cô một phụ nữ giúp hắn tắm rửa sao?

Cận Tử Kỳ nỗ lực ức chế lấy cảm xúc hỗn loạn dâng trào trong lòng, dùng sức vén lại áo choàng tắm trên người, khi hắn cười không ngớt nhìn chăm chăm, bỗng nhiên đứng dậy dắt áo choàng tắm, muốn nhảy ra khỏi bồn tắm.

Hầu như cô không có phát giác lực lượng sau lưng tiếp cận như thế nào, chỉ nghe được một trận tiếng nước xôn xao, sau đó cô cố quay đầu rồi không thể không kim nén mà thối lui đến bức tường gạch men lạnh như băng.

Một đôi cánh tay dài màu lúa mạch đặt trên tường vây hai bên thân thể cô, dưới mái tóc đen ẩm ướt, đôi con ngươi đen lóe ra ánh sáng lấp lánh bình tĩnh nhìn xuống cô.

Cận Tử Kỳ co lại ở trong góc, thân thể rời khỏi nước nóng không ngừng run rẩy, lông mi không ngừng chớp, nhỏ xuống bọt nước ngưng kết trên lông mi hơi vênh lên như cánh bướm.

Hắn đứng ở trước mặt cô, dùng hormone cường đại quanh người hắn trêu chọc lý trí của cô.

Trái tim của cô dường như sẽ phải nhảy ra khỏi ngực, cô đối diện với một thân thể đàn ông hoàn mỹ giống như tượng điêu khắc Hy Lạp.

Cận Tử Kỳ đột nhiên cảm giác được có chút xấu hổ, bởi vì cô rất nhanh đã phát hiện, chính cô lại diễn sinh ra một cái tâm quý khát vọng, lúc Tống Kỳ Diễn thử dò xét ôm eo của cô, cô lại phục tùng không có phản kháng.

Khi đôi môi mỏng hơi lạnh của hắn ấn lên khoe môi mềm mại của mình, cô ngoại trừ hô hấp dồn dập cũng không có bất kỳ khó chịu.

Dường như, giữa bọn họ đã sớm nên như thế!

Không biết lực hấp dẫn giữa nam nữ khác nhau như thế nào.

Nhưng cô biết rõ, đối với mình mà nói, muốn kháng cự sự quyến rũ mê người của Tống Kỳ Diễn quả thực quá khó khăn.

Giống như một loại chấp niệm nào đó chôn sâu ở đáy lòng, hiện tại, bất quá là được khai quật ra mà thôi.

Hắn ôn nhu liếm láp bờ môi của cô, cánh tay đặt tại bên eo cô càng buộc chặt.

Hai hàng mi Cận Từ Kỳ khẽ run nhẹ, hai tay túm chặt áo choàng tấm trước ngực.

Tổng Kỳ Diễn ngửi thấy mùi thơm trên người cô sau khi tắm rửa tàn mát ra nhàn nhạt, nhất thời được voi đòi tiên, dựa vào bản năng cúi đầu đôi môi mỏng khẽ gọi chụp lên bờ môi đỏ mọng của cô.

Bốn môi giao tiếp, nội tâm Tổng Kỳ Diễn sôi trào kịch liệt, hắn không biết vì cái gì, nhưng mà chỉ là càng hôn môi vụng về càng thêm dùng sức ôm chặt cô.

Vòi hoa sen trên đỉnh đầu không biết như thế nào bị chạm đến, nước ấm theo đó chảy xuống tí tách.

Mắt Cận Từ Kỳ cảm thấy đau do bị nước trôi rửa chua xót, được hơi nước ấm áp bao phủ quanh người, thân thể vốn run rẩy từ từ gần như buông lỏng, trên tay lực nắm chặt áo choàng tắm có chút dần ra.

Môi mỏng khi hôn trên môi của cô lục lọi tìm kiếm, Tổng Kỳ Diễn nâng mặt cô, đem bờ môi đỏ mọng của cô bao lấy trong miệng của mình, lúc thì mút lấy lúc thì liếm láp, hơi thở ấm áp phun lên chóp mũi của cô.

Nước ấm chảy trên đỉnh đầu dừng lại, bọt nước trải rộng trên da thịt màu lúa mạch của Tổng Kỳ Diễn, động tác hắn cẩn thận lướt nhẹ qua chiếc trán ẩm ướt, lộ ra hai vành mắt ửng đỏ, nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi cô.

Hắn chống lên chiếc trán của cô, sóng mũi cao thẳng mà sát lên chóp mũi cô, "Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ..."

Một lần lại một lần kêu nhũ danh của cô khắp nơi.

Giọng nói của hắn trầm thấp, khàn khàn, ôn nhu, dường như đang yêu thật sâu sắc, yêu thật nồng đậm.

Một cỗ tình cảm trước nay từng chưa có xông lên đại não Cận Từ Kỳ, cảm giác tựa như điện giật tê tê đại đại từ từ ăn mòn khắp xương cốt tứ chi của cô, trong phút chốc hút hết khí lực toàn thân cô..

Cận Từ Kỳ từ từ mở mắt ra, nhìn sang vẻ mặt hắn vì nhịn mà khó chịu, hai tay giữ trên ngực từ từ buông ra, áo choàng tắm ướt nước thấm dẫm không tiếng động rơi xuống nền gạch, cô đỏ mặt chủ động vòng lên cổ của hắn.

Cuối cùng có một ngày phải như thế, sớm một ngày hay muộn một ngày có cái gì khác nhau chứ?

Huống chi, cô không thể phủ nhận, cỗ thân thể này quen thuộc với Tổng Kỳ Diễn, điểm này, như vậy đủ rồi——

Rèm cửa trước cửa sổ sát đất lững lờ không tiếng động, ánh trăng vẩy đầy sàn như sóng nước lỏng lách.

Bên trong phòng tắm mờ mịt kiều diễm, tiếng thâu ngâm rung động lòng người, nhất định là một đêm không ngủ..

Vào lúc nửa đêm về sáng, Cận Từ Kỳ từ trong mộng tỉnh lại, gắng gượng mở lên mí mắt nhấp nhem nặng nề, thì nhìn thấy gần trong gang tấc hé ra một khuôn mặt tuấn tú, mà mặt của cô đang gối lên trên một cánh tay.

Tay kia của Tổng Kỳ Diễn lại đặt trên eo của cô, giống như một loại gông xiềng kiên cố.

Đầu của hắn nửa vùi trong gối trắng, mái tóc đen nhánh tán loạn trên thái dương.

Vàng sáng đèn tường rơi xuống phác họa đường viền mặt bên của hắn, càng làm nổi bật lên sóng mũi hắn càng thêm cao thẳng mê người.

Mây rèm giường cao cũng bởi vì ngủ say mà làm cho sức mạnh chìm lặn xuống.

Tâm thần khẽ nhúc nhích, Cận Từ Kỳ kéo chân lên trước ngực, nhẹ nhàng tới gần, hôn từng chút lên chân mày hắn.

Chẳng qua là thân thể thoáng giật giật, cơ thể dưới chân lại eo mõi lưng đau, nhất là nơi nào đó giữa hai chân mơ hồ truyền đến sung đau, mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng so với cách bốn năm trước thì không khác biệt lắm.

Cận Từ Kỳ hít sâu một cái xoa dịu thân thể khó chịu, nghĩ đến tối hôm qua vui vẻ quên mình, đôi má không khỏi nóng bừng.

Bàn tay vốn đang đặt tại thắt lưng lại bắt đầu rục rịch, từ từ dời tới chỗ bụng bằng phẳng của cô.

Con người bỗng dưng co rụt lại, Cận Từ Kỳ đưa tay muốn chống cự, không muốn sẽ tiếp tục bị giày vò một lần nữa, chỉ là không đợi cô lên tiếng ngăn lại, người bên cạnh vốn ngủ say đột nhiên xoay người lên.

Lòng bàn tay thô ráp dọc theo thân thể của trượt xuống, hắn cúi đầu ngậm lấy vành tai mềm mại của cô, nơi nào đó trên thân thể biến hóa khiến Cận Từ Kỳ nhịn không được thắp giọng than nhẹ.

"Tổng Kỳ Diễn, em muốn đi ngủ."

Cận Từ Kỳ cố gắng đẩy cái đầu tròn không an phận này ra, nhưng hắn nhắm hai mắt lại giả vờ không nghe thấy cô kháng nghị, nên làm cái gì thì làm cái đó, đến tận đêm cô xé ra ăn vào bụng.

Cận Từ Kỳ trước khi mất đi ý thức trong đầu chỉ có một ý niệm: đàn ông cho dù là thoát nhìn thành thật hiền lành, ở trên giường đầu trăm phần trăm cũng là cảm thú!

Tổng Kỳ Diễn thoả mãn no nê trong đầu cũng có một ý niệm: trở thành hòa thượng nhiều năm như vậy cuối cùng hoàn tục, về sau mỗi ngày chay mặn phối hợp, sẽ không sợ không đầy đủ dinh dưỡng nữa!

Khi Cận Từ Kỳ lần nữa mở mắt ra, hiện ra ngay trước mắt là ga giường màu trắng.

Cô dường như chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, cảm lấy di động trên tủ giường khởi động.

Đang nhìn đến thời gian hiển thị trên màn hình là bảy giờ bốn mươi, Cận Từ Kỳ lập tức lúng ta lúng túng ngồi dậy.

Cô vội vàng vén chăn lên, sau khi nhìn thấy bản thân mình không quần áo thì cuống quýt dùng ga giường bao lấy mình.

Từng bức ảnh phóng túng tối hôm qua bắt đầu cuời ngửa xem hoa trong đầu.

Sắc mặt Cận Từ Kỳ cũng có ngượng ngùng chuyển biến thành tức giận, con sói đuôi dài Tổng Kỳ Diễn ăn tươi nuốt sống!

Đang lúc cô ngồi ở trên giường hết sức xấu hổ, cửa phòng tắm đã bị đẩy ra, cô theo tiếng quay đầu lại, nhìn qua chính là Tổng Kỳ Diễn mang một gương mặt muốn ăn đòn, thoát nhìn mặt mày phơi phới!

Song khi Cận Từ Kỳ thấy rõ cách ăn mặc cả người hắn, khoe mắt giựt giựt, ngay sau đó khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên, vội vàng quay đầu, ánh mắt chạy bốn phía, âm thầm ảo não: hắn tại sao cứ như vậy mà ra ngoài rồi?

Tổng Kỳ Diễn sau khi tắm xong thì bọc một chiếc khăn lông lớn màu trắng bên hông, cứ như vậy chân không ướt nhẹp từ trong phòng tắm đi ra, đầu tóc vẫn còn nước nhỏ giọt, như một pho tượng thần thánh tôn kính gọi cảm đắm chìm trong thủy quang.

"Anh đã giúp em xin nghỉ! Tối hôm qua mệt mỏi như vậy, em hẳn là nên ngủ nhiều hơn nữa đi."

Tổng Kỳ Diễn hồn nhiên không cảm giác lời mình nói ra có nhiều mờ ám, nhưng mặt Cận Từ Kỳ lại càng đỏ bừng giống như máu, xấu hổ và giận dữ khó nhịn, rốt cuộc không thấy buồn ngủ chút xíu nào.

Cô bọc một cái chăn lớn, lướt qua hắn đi vào phòng tắm, nhìn qua người phụ nữ trong gương toàn thân dấu vết màu đỏ hồng trải rộng, hiếm khi không quan tâm hình tượng mà cào cào mái tóc dài rối tung.

Cận Từ Kỳ, đều nói phụ nữ tự chủ so với đàn ông thì mạnh, vì cái gì mà cũng là đóa hoa tuyệt thế?

Đợi đến lúc cô tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, thì thấy Tổng Kỳ Diễn đang đứng trước gương thử quần áo xử lý bề ngoài của mình đầu vào đáy, hần vuốt vuốt tóc của mình, ở trong gương thấy cô đi ra, động tác trên tay dừng lại.

"Tắm xong hả?" Hắn quay đầu lại nhìn sang cô còn quần ga giường, híp mắt cười tươi, tâm tình vui sướng.

Cận Từ Kỳ không để ý đến hắn, cô vẫn chưa dự định cứ như vậy mà dễ dàng tha thứ cho người đàn ông này!

Xoay người đi đến trước tủ quần áo lấy đồ, khi chứng kiến bên trong một mảnh hỗn độn thì lông mày đen xinh đẹp nhíu lên, đặc biệt là khi nhìn thấy bên trong ngăn để nội y có cái quần lót nam, thật vất vả bình phục cảm xúc lần nữa bắt đầu khởi động.

"Tổng Kỳ Diễn!" Công chúa Cận gia lần đầu tiên thất thố mà gầm lên giận dữ, trong tay giờ lên cái quần lót nam.

Chẳng qua vì ngại nhân tố xấu hổ, chỉ vào quần lót lại nói không lên một câu hoàn chỉnh.

Bàn tay Tổng Kỳ Diễn đang thất cả vạt run lên, hắn biết rõ còn cố giả bộ ngu mà hỏi, "Làm sao vậy?"

Chạm đến mặt là một cái quần lót màu đen, chuẩn xác đập vào mặt hắn, sau đó, chậm rãi, rơi rơi trên mặt đất, vang lên bên tai là tiếng cửa phòng tắm nặng nề khép lại.

Cận Từ Kỳ cầm quần áo trốn vào phòng tắm, ngồi ở trên nắp bồn cầu buồn bực, không biết là giận chính mình hay là giận hắn.

Thì ra tối hôm qua mình bị ăn hết sạch sẽ, cũng không phải là sự kiện tình cờ, mà là sớm có dự mưu!

Thay quần áo chuẩn bị cho mình xong xuôi đi ra phòng tắm, lại lần nữa bị vẻ mặt mang nụ cười "Lỗ mắng" của Tổng Kỳ Diễn chọc cho tức giận, trừng mắt liếc hắn một cái, từ trên giá áo cầm lấy túi xách lập tức xoay người ra cửa.

Tổng Kỳ Diễn thoải mái nhàn nhã mặc tây trang lên, lại ở trước gương nhìn một vòng mới hài lòng đi theo xuống lầu.

Ngồi ở trong phòng ăn, khi Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông nghe thấy tiếng bước chân từ thang lầu truyền đến không hẹn mà cùng nhìn sang.

Gò má Cận Từ Kỳ đỏ lên vội vã chạy xuống, thậm chí ngay cả theo chân bọn họ chào hỏi cũng không mà trực tiếp chạy thẳng ra ngoài.

Nhưng mà càng khiến cho họ ghen hờn nhìn trần trời chính là Tổng Kỳ Diễn theo sát Cận Từ Kỳ xuống lầu.

Tinh thần hần phoi phối từng bước một đi xuống, tự nhiên giống như từ trong phòng của mình đi ra.

Nấp trên chén trà trong tay Cận Chiêu Đông trượt ra ngoài, lăn một vòng trên thảm trải sàn mới yên lặng dừng lại.

"Phu nhân, ngài có sao không?"

Di Hồng vội vàng rút một đồng lớn khăn giấy tiến lên thay Tô Ngưng Tuyết lau bộ quần áo bị sữa đậu nành văng tung toé, phu nhân chưa từng thất thố qua như vậy, thế mà sẽ đem sandwich trong tay ném vào trong sữa đậu nành? !

Đầu sỏ gây nên chuyện vẫn khí định thần nhân đi vào trong phòng ăn, ở nơi này dưới ánh mắt kinh ngạc của cha mẹ, cầm lấy một ly sữa đậu nành và một cái bánh bao bên bàn đi ra ngoài.

Mà trong không khí còn lưu lại lời nói của hần lúc rời đi, "Tiểu Kỳ vẫn chưa ăn điểm tâm, con đưa qua cho cô ấy, cha, mẹ, có con ở đây, các người yên tâm đi."

P/s: Kỳ tỷ cũng...mê trai đẹp nha! hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tôi Là Người Đàn Ông Của Cô Ấy! Là Cha Của Con Cô Ấy!

Editor: tamthuonglac

Đến lúc Tổng Kỳ Diễn phát hiện tình thế không có đơn giản như trong tưởng tượng của hần khi đó là chuyện đã rồi.

Hần đánh giá thấp tính cách đại tiểu thư cổ chấp trong xương cốt khó lay chuyển của công chúa Cận gia.

Chờ khi hần cầm lấy bữa sáng tự nhiên ngồi ngồi đi ra, Cận Từ Kỳ ngồi xuống điều khiển xe chạy như bay qua trước mắt hần.

Cúi đầu nhìn sữa đậu nành còn bốc khói trong tay một chút, lại ngẩng đầu ngó ngó chiếc xe đã đi xa thành điểm đen.

Đột nhiên giống như gặp phải sấm sét phá nổ kinh hoàng, bất ngờ nhanh chân bỏ chạy vào ga-ra nhà mình.

Có đôi khi đắc ý quá mức kết quả chính là bi kịch* (bôi cù)

(Tác giả dùng 杯具 (bôi cù: dụng cụ uống trà như chén, tách, ly, cốc) ở đây với lối chơi chữ là 悲劇 (bi kịch) vì cả hai đều được phiên âm là bēi jù. Nên 杯具 (bôi cù) được lưu hành trên internet thường được chơi chữ thay cho "bi kịch", vì họ ví cuộc sống như một khay trà mà phía trên bày đầy "bôi cù"="bi kịch.)

Nhưng Tổng Kỳ Diễn cho rằng dù là chén tách, hần cũng muốn được sản xuất từ lò nung chính gốc, đủ để xứng đôi với chén sứ Thanh Hoa cao cấp: công chúa Cận gia!

Đến lúc Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông từ trong con sừng sờ kịp phản ứng, bỏ mất bữa sáng trong tay, từ trong biệt thự đuổi theo muốn bắt được Tổng Kỳ Diễn hỏi đến tột cùng, kết quả chỉ nghe được tiếng xe hơi gầm thét rồi đi.

Tổng Kỳ Diễn một đường đuổi sát mảnh liệt chạy tới Phong Kỳ, không biết vượt bao nhiêu cái đèn xanh đèn đỏ.

Sau khi nhìn thấy Cận Từ Kỳ xuống xe chạy chậm tiến vào công ty, vội vàng tháo dây an toàn xuống xe.

Nhưng mà bị bảo an ở cửa cản lại, hàng lông mày anh tuấn khẽ nhíu, bực bội nhìn về mặt chính trực của bảo an.

"Anh có biết tôi là ai không?" Lời lẽ thoáng mang tính uy hiếp.

Bảo an nhìn Tổng Kỳ Diễn chằm chằm ba giây, gật gật đầu: "Vón là không biết, nhưng bây giờ đã nhìn ra."

"Nhìn ra?" Tổng Kỳ Diễn híp một nửa mắt quan sát tên bảo an phá hư chuyện của hần này, "Vậy anh còn cản đường của tôi?"

Tổng Kỳ Diễn đưa tay muốn đẩy bảo an ra, lại phát hiện anh ta lù lù bất động, còn cầm lấy bộ đàm nói chuyện: "Ồ cửa có người đến gây chuyện, phải thêm vài người tới đây, tôi sợ một mình đối phó không được."

Lời nói nửa câu sau là lời nói rất thật, nếu như thực bắt đầu động vũ lực, anh ta đánh không lại Tổng Kỳ Diễn thân thủ nhanh nhẹn.

Nhưng nửa câu đầu chỉ do nói lung tung!

Gây chuyện? Có người nào ăn mặc Âu phục mang giày Tây như hần mà đến gây chuyện không?

Tổng Kỳ Diễn ngại vì nơi này là công ty của vợ mình, cường chế đề xuống con tức, hướng bảo an ngoắc ngoắc ngón tay.

Chẳng qua bảo an mờ mịt và đề phòng theo dõi hần, không chịu tiến lên một bước.

Tổng Kỳ Diễn muốn, Tô Hành Phong có phải đầu óc bị lừa đá hay không, mời tên bảo an ngu xuẩn như vậy giữ cửa?

Thật vất vả thật đẹp cái cà vạt lại bị hần nói ra lung tung, anh ta không chịu qua đây vậy hần đi tới được chưa!

Dưới ánh mắt mười phần cảnh giác của bảo an, Tổng Kỳ Diễn chịu đựng một trận xúc động đánh hần toi bời, giọng nói thả lỏng: "Tôi hỏi anh, Cận sản xuất anh phải biết chứ?"

Bảo an gật đầu, ngay cả thím quét dọn cũng biết Cận sản xuất, anh ta làm sao có thể không biết!

Mới vừa rồi còn vô cùng lo lắng không yên từ trước mặt anh ta đi qua đây.

Nhìn anh ta gật đầu thừa nhận, trong lòng Tổng Kỳ Diễn vui mừng, thanh thanh cổ họng tiếp tục nói: "Tôi là chồng của cô ấy, cô ấy sáng nay đi làm quá gấp quên mang văn kiện, tôi cố ý đưa tới cho cô ấy."

Ai ngờ bảo an lại cười lạnh một tiếng, "Đưa văn kiện? Loại người lừa bịp người khác như anh tôi xem rất nhiều, trước tự xưng là người yêu của Cận sản xuất đưa văn kiện cho Cận sản xuất xếp hàng từ cửa đến quán cà phê đối diện đây——"

Sắc mặt Tổng Kỳ Diễn trầm xuống, không phải là bởi vì bảo an xem thường mà là câu kia "Trước tự xưng là người yêu của Cận sản xuất đưa văn kiện cho Cận sản xuất xếp hàng từ cửa đến quán cà phê đối diện" chạm đến ranh giới cuối cùng của hần.

Cái người nào không sợ chết lại dám dưới mí mắt của hần làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?!

Mặt Tổng Kỳ Diễn đen lại đứng ở cửa, một chiếc xe có rèm che dừng lại phía sau hần, một thanh niên đi ra.

Dáng vẻ chinh chu, trọng điểm là, trong tay còn cầm một phần văn kiện.

Anh ta đi đến trước mặt bảo an, trên mặt mang cười nói rõ lý do: "Chào anh, tôi là tới đưa văn kiện cho nhà sản xuất Cận Từ Kỳ."

Một câu nói mới ra khỏi miệng, bảo an vẫn chưa trả lời tương ứng, bả vai của người thanh niên đã bị người ta vỗ vỗ.

Người thanh niên không hiểu quay đầu, thì nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn bên cạnh mặt không biểu tình.

Tổng Kỳ Diễn chỉ chỉ văn kiện trong tay anh ta, "Anh vội tới đưa văn kiện cho Cận Từ Kỳ?"

Người thanh niên không hiểu Tổng Kỳ Diễn vì cái gì hỏi như vậy, nhưng xuất phát từ lễ phép nên thành thực gật đầu.

Kết quả sắc mặt Tổng Kỳ Diễn càng thêm đen, hướng người thanh niên nói: "Anh qua đây một chút, tôi có việc nói với anh."

Người thanh niên nhìn xem Tổng Kỳ Diễn không hiểu ra sao, "Tiên sinh, chúng ta biết nhau sao?"

"A, không biết không sao, bởi vì sau này anh bạn sẽ nhớ rõ tôi."

Người thanh niên mặc dù không hiểu Tổng Kỳ Diễn vì sao nghiêm mặt, nhưng nhìn hần quần áo sáng sủa hần không phải là phần tử gì nguy hiểm, lập tức đi theo Tổng Kỳ Diễn đi đến chỗ rẽ cao ốc công ty.

Chưa tới hai phút, chỗ rẽ đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên địa quỷ thần khiếp ...

Cửa phòng làm việc được đột nhiên đẩy ra.

Cận Từ Kỳ vừa nhấc mắt lên lại chứng kiến Tiêu Tiêu vội vã đi vào, "Chị Từ Kỳ, tài vụ đoàn phim《Mất Mù》ở dưới lầu bị người ta đánh."

"Cái gì?" Cận Từ Kỳ đặt bữa sáng trong tay xuống lập tức đuổi ra ngoài xem xét tình hình.

Mới ra thang máy, Cận Từ Kỳ đã nhìn thấy tài vụ đoàn phim《Mất Mù》phải tới ngồi ở trong khu nghỉ ngơi.

Khuôn mặt sưng lên giống như cái đầu heo, vô cùng thâm thâm, quần áo còn có chút dơ dáy bẩn thỉu.

"Cận sản xuất, ngại đã tới." Người phụ trách bộ phận bảo an nhìn lên thấy Cận Từ Kỳ liền vội vàng tiến lên phía trước ân cần chào hỏi.

Cận Từ Kỳ vừa bước nhanh đến khu nghỉ ngơi vừa hỏi thăm tình hình, "Chuyện gì xảy ra?"

Nếp uốn giữa hai hàng lông mày xinh đẹp của Cận Từ Kỳ càng thêm sâu, khi cô thấy rõ bộ dáng tài vụ kia mặt mũi bầm dập.

Người phụ trách bộ phận bảo an khai báo đại khái một lần, cuối cùng chỉ vào một góc khu nghỉ ngơi, "Người gây ra họa ở đó."

Cận Từ Kỳ theo phương hướng ngón tay người phụ trách nhìn qua, đã nhìn thấy Tống Kỳ Diễn ngồi ở trên ghế sofa.

Hắn dường như đợi cô tới đây, thấy cô nhìn sang, lập tức nhếch miệng lộ ra tám chiếc răng trắng, nở một nụ cười hoàn mỹ.

Nhưng Cận Từ Kỳ lại bị bộ dạng "Cà lơ phát pho" này của hắn làm cho tức giận, xoay người rời đi.

Nữ vương nhân nhật vừa dứt câu nói: "Chuyện này tôi sẽ nhường trợ lý của tôi xuống xử lý."

Chẳng qua còn chưa đi ra khu nghỉ ngơi, Tống Kỳ Diễn đã vội vàng đuổi theo, tính tình thật tốt xoay chung quanh cô: "Buổi sáng không có ăn điểm tâm, không đói bụng à?"

Cận Từ Kỳ dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn qua vẻ mặt ân cần của hắn, vừa nhìn về phía khu nghỉ ngơi nhân viên tài vụ bị đánh thành đầu heo, chịu đựng một bụng khí chất vẫn, "Vì sao tự nhiên đánh người?"

"Cái gì?"

"Anh đừng giả ngu với em, gương mặt đó chẳng lẽ không phải anh đánh sao?"

Nhìn thấy cô thờ hờn hờn trừng mắt nhìn, Tống Kỳ Diễn cảm thấy vô cùng đáng yêu, so với cái bộ dạng công chúa lãnh đạm thì dễ nhìn hơn không biết bao nhiêu lần.

Cận Từ Kỳ phát hiện Tống Kỳ Diễn nhìn mình "Mê đắm", một đôi tay không thành thật đưa qua.

Dưới lúc hờn hờn, tiện tay cầm lấy chậu cây xương rồng tròn nhỏ bên cạnh che ở trước người.

Lòng bàn tay Tống Kỳ Diễn vừa tiếp xúc với gai cây xương rồng tròn, lòng vẫn còn sợ hãi nhảy lui về phía sau một bước.

Lần trước chậu cây xương rồng kia chính là muốn phết đi một cái tay của hắn!

Tay này phải phết, về sau còn thể nào ôm bà xã—

Nhưng đôi mắt Tống Kỳ Diễn lại nhảy vào bộ ngực Cận Từ Kỳ bởi vì tức giận mà khê phập phồng, sau đó nhìn không chớp mắt.

Cận Từ Kỳ nhìn ánh mắt hắn sáng quắc không nghiêng không lệch dừng ở trên ngực mình, vội vàng hơi nghiêng người vòng cánh tay che chắn, có chút thẹn quá hoá giận quay về trừng mắt Tống Kỳ Diễn.

——trong cái đầu kia không biết lại đang suy nghĩ cái chuyện bất lương gì !

"Quên đi, chuyện đánh người em sẽ xử lý tốt, anh đi đi, em phải đi làm."

Cận Từ Kỳ nói xong lại nhấn xuống nút thang máy, chuẩn bị lên lầu trở về làm việc.

Tống Kỳ Diễn thấy cô vẫn chưa nguôi giận, vội vàng đi đến bên cạnh giải thích, "Gương mặt đó thật không là anh đánh, anh mới vừa vung tay muốn đánh tới, tự anh ta sợ tới mức chạy trốn không cẩn thận ngã xuống đem mặt đập đầu."

Kết quả là Cận Từ Kỳ đưa tới một ánh mắt ác hung tợn khinh khỉnh.

Dường như gặp gỡ Tống Kỳ Diễn Cận Từ Kỳ càng ngày càng không thực nữ, cuộc sống cũng càng ngày càng biến đổi.

"Cái kia... Hôm nay khi nào thì đi lĩnh chứng?"

——ngược lại chuyện này nhớ rất chắc chắn !

Nhớ đến tối hôm qua mình bị hắn lừa xé ra ăn vào bụng, hơi thở của Cận Từ Kỳ lập tức bị ngăn ở ngực không thở ra được.

Cô thuận miệng qua loa, "Không có cảm hộ khẩu gốc, đến lúc nào lại có thời gian thì đi."

"Anh biết trí nhớ em không tốt, cho nên tối hôm qua giúp em cất vào trong túi xách rồi". Hắn có lòng tốt nhắc nhở.

Cận Từ Kỳ nghi ngờ nên theo dõi hắn, phát hiện ánh mắt của hắn thần nhiên, không giống như là đang nói láo, thiếu chút nữa tức đến chấn thương bên trong.

Không để mắt đến vẻ mặt tha thiết của hắn, sau khi thang máy mở ra, giọng điệu Cận Từ Kỳ bình thản nói với hắn, "Anh ở dưới đây chờ em, em đi lấy bản hộ khẩu gốc."

Tống Kỳ Diễn vừa nghe cô thực sự đồng ý đi đăng ký, không nói hai lời lập tức đẩy cô vào thang máy, sau đó chính mình cũng muốn đi vào theo, lại bị hai tay Cận Từ Kỳ đẩy đi ra.

"Nói thế nào nhân viên tài vụ kia cũng là bởi vì anh mà bị thương, anh ở dưới đây xem như câu trả lời thỏa đáng"

Người đàn ông cao hừng đến tìm không thấy hướng nam hướng bắc sao có thể không nghe bà xã nói?

Ngoan ngoãn đi ra thang máy vẫn không quên giúp cô ấn lên cửa thang máy, sau đó ở trước cửa thang máy chờ Cận Từ Kỳ xuống

Chẳng qua chính là đội hai mươi phút.

Thang máy khập khểnh mở mở, vô số người ra ra vào vào, mà lại không có người phụ nữ tên là Cận Tử Kỳ.

Khi trong giây phút hẩn tỉnh ngộ, sau đó phát hiện đây là kế hoãn binh của Cận Tử Kỳ, sắc mặt cũng từ xuân phong đắc ý lúc ban đầu biến thành khối mù trải rộng.

Muốn xông thẳng lên lầu bắt bớ cô dạy dỗ một trận, lại phát hiện mình đang bị bảo an mời ra cửa.

"Các anh biết tôi là ai không?" Tống Kỳ Diễn tức giận rống một tiếng.

Người phụ trách bộ phận Bảo an gật đầu, "Cận sản xuất nói, cô ấy không mua bảo hiểm, để cho chúng tôi đưa anh đi ra ngoài."

Tống Kỳ Diễn: "....." Quả đắm buộc phải rung động khanh khách.

——Cận Tử Kỳ người phụ nữ này!

Tống Kỳ Diễn chờ một thân tức giận bị Tống Chi Nhậm triệu hồi về tổng công ty.

Chỉ là vừa đi vào công ty liền bắt đầu bối rối bốn phía, dùng để trút ra cơn giận của mình ở chỗ Cận Tử Kỳ.

Chẳng hạn như trong thang máy vô tình gặp gỡ quản lý bộ phận PR, nói thẳng đối phương mặt mũi trang điểm dày đậm vô cùng xấu xí, lời nói ra ác độc khó lọt tai, cửa thang máy mở ra, mọi người đã chứng kiến mỹ nữ bộ phận quan hệ xã hội che mặt khóc chạy ra.

Chẳng hạn như hẩn điềm nhiên như không từ bên trong chậm chậm đi ra, đi ngang qua nhân viên làm lết nhìn sang, mặt hẩn lập tức âm trầm chỉ vào người nọ chất vấn: "Trùng cái gì trùng, trùng nửa ngày mai tôi cho đi quét nhà cầu!"

Vị nhân viên vô tội kia bị nểng còn chưa kịp hiểu, Tống Kỳ Diễn cũng đã chỉ vào quản lý bộ phận PR mới từ trong toilet tẩy trang đi ra ngoài khiển trách: "Lớn lên như vậy còn dám đem mặt đi ra ngoài, hình tượng công ty đều phải bị cô làm nhơ nhuốc rồi!"

Quản lý bộ phận PR không thể nhịn được nữa, rơi nước mắt chạy vào phòng làm việc của mình, ầm một tiếng khép cửa lại, mơ hồ truyền đến tiếng nước nở thật thấp.

Tống Kỳ Diễn nhìn thấy tiếng than ôi chờ khắp cao ốc văn phòng, lúc này tâm tình của bản thân mới thoáng dần ra.

——tục ngữ nói, người khác không tốt mới thật là tốt!

Tống Kỳ Diễn trở lại phòng làm việc của mình, Trâu Hường cũng có chút lo lắng chạy vào.

Hẩn nhìn đến Trâu Hường tinh thần đầu lĩnh thật tốt, sinh lòng ghen ghét, lại bắt đầu làm khó dễ, "Không biết gõ cửa sao?"

Trâu Hường sững sờ một chút, trong ngày thường Tống Kỳ Diễn không thích nhất gõ cửa, thỉnh thoảng gõ lên cửa hẩn còn chê mình ầm ĩ.

Hôm nay sao lại thế này?

Có vẻ như vừa rồi cùng nhau đi tới còn nghe được không ít tiếng oán hận, đối tượng đều là BOSS của anh ta.

Trâu Hường sững sờ xoay người đi ra ngoài, một lần nữa gõ cửa, sau đó lại đi tới.

"Tôi nói cho cậu đi vào sao? Không được đối phương cho phép đã vào cửa, cùng với không gõ cửa mà đi vào khác nhau sao? Cậu nghĩ rằng tôi lấp cánh cửa như vậy chính là trang trí sao?"

——BOSS ngày hôm nay rõ ràng có cái gì không đúng, tính khí so với mọi ngày còn lớn hơn.

Trâu Hường thật sự rất tủi thân, không phải là báo cáo một việc, lại bị giầy vò nhiều lần không để yên.

Nhưng cuối cùng anh vẫn là ngoan ngoãn lần nữa đi ra ngoài, nghiêm túc gõ cửa, sau đó đứng ở cửa bất động thanh sắc.

Yên lặng chờ BOSS sau khi nói ra câu "Mời vào" mới đi vào.

"Vào thì vào đi, đứng ở cửa làm gì? Chẳng lẽ còn muốn tôi mang kiệu tám người nâng mời cậu vào sao?"

Khóe mắt Trâu Hường co rút mãnh liệt, nhưng Tống Kỳ Diễn vẫn siêng năng chia hòng súng vào anh ta mà dạy dỗ.

"Lần sau chú ý một chút là được, cậu nói cậu một lần lại một lần, ở trước mắt tôi lướt qua rồi lướt lại, cậu cho rằng là đang quay phim NG a?"

(NG trong điện ảnh nghĩa là Not Good, chỉ những cảnh quay hỏng, phải quay lại.)

"Tôi đây không phải là có việc gấp sao?" Trâu Hường không phục nói thảm.

"Có việc gấp cậu còn có thái độ NG? !" Giọng nam cao làm tài liệu trong phòng làm việc chấn động rung lên hai trận.

Trâu Hường chỉ cảm thấy đau đầu, cũng không dám chống đối Tống Kỳ Diễn nữa, yên lặng chịu đựng dạy dỗ tiếp.

——anh ta sớm phải biết BOSS của anh là đóa hoa tuyệt thế ngàn năm trong giới thương nghiệp !

Nếu không phải bình thường đối với bọn thuộc hạ coi như rộng lượng, ai nguyện ý đứng ở chỗ này bị hấn chỉ vào mũi chửi loạn một trận?

Mặc dù đứng trước là người mặc vào tây trang ngược lại thật sự là chó bắt chước người —— đáng về chính chu .

Có lẽ sẽ có rất nhiều người hiếu kỳ, hạng người tính tình nóng nảy như vậy tại sao có thể trở thành tình anh thương giới?

Thật sự thì ngay cả Trâu Hường cũng tò mò, nhưng trên thực tế BOSS của anh đúng là càng ngày càng có tiền.

Giáo huấn gần giống như lửa thuốc đã hạ xuống, Tổng Kỳ Diễn mới hài lòng cảm lấy ly nước uống một hớp thấm giọng.

"Có chuyện gì nói đi." BOSS mãn nguyện ngồi ở trên ghế xoay, nhắm mắt dưỡng thần.

Trâu Hường ở trong lòng cẩn thận bắn ra bất mãn uất ức, sau đó mới đem tư liệu trong tay đặt qua một bên trên bàn làm việc.

"Đây là tư liệu anh để cho tôi lấy thân phận người thừa kế Tổng gia điều tra ra được, mời anh xem qua."

Tổng Kỳ Diễn mở mắt ra liếc về phía những tài liệu thu thập được thông tin về Cận Tử Kỳ từ khi ra đời đến bây giờ.

Trâu Hường vừa chú ý thần sắc Tổng Kỳ Diễn vừa sắp xếp ngôn từ tận lực ôn hòa giải thích: "Cận tiểu thư lúc mười bảy tuổi từng có một người bạn trai, so với cô ấy lớn hơn năm tuổi, nhưng về sau bởi vì người đàn ông kia ra nước ngoài học đoạn cảm tình này cũng theo đó không bệnh mà chết, về sau Cận tiểu thư chính mình cũng đi Mỹ du học."

Tổng Kỳ Diễn nhú mày, tầm mắt dừng lại ở mấy tấm hình có chút cũ kỹ.

Cảnh tượng trong hình hấn có phần quen thuộc, bởi vì Cận Tử Kỳ từng nằm ở trong ngực hấn nhắc qua.

Cây dù, đàn violin, quả sinh nhật bờ sông.....

Trâu Hường thấy Tổng Kỳ Diễn không có chút nào phản ứng, chần chờ nói ra cái tên đó, "Người đàn ông kia tên gọi Tàn Viễn, nếu như tôi nhớ không lầm, chắc cũng là bạn học của anh lúc đến học tại Oxford."

Tổng Kỳ Diễn nhìn qua ảnh chụp sắc con người mắt dần dần sâu, Tàn Viễn, lại là Tàn Viễn...

Trâu Hường cho là hấn mắt húng, vội vàng nói bổ sung, "Bất quá anh đừng lo lắng, Tàn Viễn đã tuyên bố với bên ngoài muốn kết hôn cùng thiên kim nhà Giáo nổi tiếng kiêm bạn học đại học của anh ta tại thành phố B Phương Tinh Vân ."

"Cậu bảo ai đừng lo lắng?" Tổng Kỳ Diễn quét tới một cái mắt lạnh, "Lập lại lần nữa."

Cổ Trâu Hường chợt lạnh, biết rõ Tổng Kỳ Diễn mang thù, gấp rút sửa chữa sai lầm của mình, "Cận tiểu thư lúc trước lựa chọn Tàn Viễn đó là bởi vì không có gặp gỡ BOSS, hiện tại Cận tiểu thư cùng BOSS ở cùng một chỗ, làm sao còn có thể liếc mắt đến Tàn Viễn."

Tổng Kỳ Diễn mỉm khước môi, ngẫm nghĩ một lát, thái độ nghiêm túc gật đầu, "Cậu nói không sai."

Trâu Hường ngậm thở phào nhẹ nhõm, bên kia Tổng Kỳ Diễn dường như lại lọt vào bên trong cảm xúc gay go.

Dưới bàn làm việc hai cái chân hơi lo nghĩ nên nhẹ rung, không biết vì sao trong lòng có chút hơi thấp thòm bất an.

Ngồi ở trên ghế, cũng cảm thấy chân mình vì tức giận có phần như nhũn ra.

——hiển nhiên là Tàn Viễn, người yêu đầu tiên của người phụ nữ của hấn lại là bạn học thời đại học của hấn!

Làm hấn tức giận nhất chính là Cận Tử Kỳ còn đem hấn trở thành Tàn Viễn kia còn lưu lại trong ký ức của cô!

"Mối tình đầu là dùng để nhớ lại , người chồng mới là dùng để quý trọng ! Cho nên, BOSS anh mới là người Cận tiểu thư đời này muốn cầm tay cùng nhau chung sống đến già, nếu như bởi vì một cái mối tình đầu tức giận phá hư bản thân mình thì không có lời."

Mắt Tổng Kỳ Diễn đột nhiên trừng lớn, "Có rõ ràng như vậy sao?"

Cầm lấy gương soi bên cạnh bàn nhìn qua, quả nhiên thấy được một gương mặt đen hung thần ác sát.

"Bộp" một tiếng, Tổng Kỳ Diễn tức giận dè mặt gương xuống, sau đó lấy điện thoại trên bàn nhanh chóng bấm số điện thoại di động quen thuộc kia ghi ở trong lòng.

"Thực xin lỗi, người sử dụng ngài gọi đang bận, xin ngài sau đó gọi lại..."

Lung tung vứt đi điện thoại, Tổng Kỳ Diễn đứng dậy mặc áo khoác tây trang, cầm chìa khóa xe muốn xông ra ngoài.

"BOSS."

"Làm gì?" Giọng điệu không kiên nhẫn, hấn không nên gọi Tổng Kỳ Diễn, cần phải gọi Tổng lão hồ.

Trâu Hường từ trong cánh tay mình rút ra một cặp hồ sơ đưa tới, "Đây là vừa rồi đưa nhỏ ở cổng thay anh đậu xe phát hiện trong xe anh, cho là văn kiện

quan trọng nên đưa lên đây."

Tổng Kỳ Diễn háy anh một cái rồi phối hợp mở túi văn kiện ra, nhưng mà khi nhìn thấy nội dung bên trong thì sùng sốt, cái túi văn kiện này hình như là buổi sáng ở cửa Phong Kỳ lúc gặp phải cái đầu heo kia.

Về phần nội dung văn kiện, thật sự chính là liên quan số liệu kết toán tài vụ của đoàn phim《 Mất Mù 》

Một lần nữa nhét tài liệu trở về trong túi, Tổng Kỳ Diễn nhìn về phía Trâu Hường: "Người Sản xuất phim bình thường là chịu trách nhiệm cái gì?"

Trâu Hường khó hiểu tại sao BOSS lại cuống cuống hỏi loại vấn đề này của giới giải trí, nhưng anh vẫn tận tình cho ra đáp án có thể biết, "Hình như là người đại diện nhà đầu tư hoặc là nhà tư sản phim truyền hình hoặc phim nhựa."

Tổng Kỳ Diễn cầm túi văn kiện ở trong tay cân nhắc, "Vậy tài vụ hẳn là vấn đề rất quan trọng của đoàn phim chứ?"

Trâu Hường gật đầu, "Có thể nói như vậy."

Đuôi lông mày Tổng Kỳ Diễn nhảy lên, khóe miệng gợi lên một đường vòng cung, cầm lấy túi văn kiện cũng chậm chậm khoan thai bước thong thả ra phòng làm việc, nhưng lập tức quay trở lại, phân phó nói với Trâu Hường: "Nếu có người tìm tôi bảo cô ấy gọi điện thoại cho tôi."

"BOSS anh đi đâu vậy?" Tổng thị đúng là có xác nhận rõ thời gian đi làm nha.

Bên ngoài phòng làm việc Tổng Kỳ Diễn trả lời có vẻ xa xôi mà sung sướng, "Đi đón đứa con bảo bối của tôi!"

Trâu Hường lại nghe được không hiểu ra sao, BOSS lúc nào thì có con trai, tại sao anh cũng không biết.

P/s: anh Hường họ Trâu mới chịu đựng nổi đại ca nhà mình...hắc hắc! pó tay cái vụ gỗ cửa

Tổng Kỳ Diễn cơ bản không phí bao nhiêu sức đã đem Cận Mỗ Mỗ từ trong nhà trẻ đi ra ngoài.

Không chỉ bởi vì giáo viên chủ nhiệm trông thấy hắn thì đỏ mặt thẹn thùng ngoan ngoãn bảo sao làm vậy, hẳn là bởi vì bộ dáng hai cha con giống nhau.

Đáp ứng yêu cầu của Cận Mỗ Mỗ, bữa trưa dẫn nó đi KFC ăn Hamburger.

"Thực thử quái dị, Mỗ Mỗ muốn khăn giấy lau tay!" Liên tục đưa qua bàn tay nhỏ bé trắng mập dính đầy dầu mỡ.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Mỗ Mỗ xem ra mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái nhỏ, Tổng Kỳ Diễn liền không nhịn được tâm tình thật tốt muốn cười ha ha, không hổ là gien di truyền của hắn, đáng đáp thật đẹp trai!

Đem bàn tay trắng nõn kia giữ trong lòng bàn tay, móc khăn giấy trong góc nhẹ nhàng lau, Tổng Kỳ Diễn yêu thương dịu dàng nói với Mỗ Mỗ: "Mỗ Mỗ, ba không phải là chú, là ba ba, cho nên về sau phải gọi ba ba biết không?"

Tiểu tử kia trở mặt liếc hắn một cái, bàn tay nhỏ bé cầm lấy Hamburger hung hăng cắn xuống, mồm miệng rậm rì không rõ: "Mỗ Mỗ không có ba, Mỗ Mỗ chỉ cần Kỳ Kỳ là được rồi!"

Tổng Kỳ Diễn chợt cảm thấy đau đầu, đứa nhỏ này giống ai, tính tình bướng bỉnh như vậy?!

Nhưng mà ép quá gấp thì không tốt, tránh cho hoàn toàn ngược lại.

Cùng lắm thì sau này mỗi ngày đều đi đến vườn trẻ đón nó đi ra ngoài ăn KFC gắn kết tình cảm một chút là được rồi.

Ở trong lòng Tổng Kỳ Diễn lặng lẽ ra quyết định rồi đuổi theo kế hoạch này, không khỏi càng thêm nịnh nọt lấy lòng con trai, bụng lý sữa trước mặt thoải tan hơi nóng đưa tới: "Coi chừng bị phỏng, ba... Chú giúp con thổi một chút."

Mỗ Mỗ nhai đùi gà, ngón tay mập mập chỉ chỉ giấy quảng cáo kem Sundaes: "Muốn cái này."

Kem Sundaes

Tổng Kỳ Diễn không nói hai lời bỏ chạy đến phía sau hàng ngũ đi xếp hàng, kéo dài cổ, thỉnh thoảng thúc giục người phía trước.

Về phần người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ đang ngồi ở trên ghế yên tâm thoải mái hưởng thụ cấp phục vụ của BOSS, dùng hai cái chân cù cái đó, quả thực không muốn phải gọi Tổng Kỳ Diễn người chen ngang đang cùng tranh đấu một tiếng "Ba ba" .

Trên đường đưa Cận Mỗ Mỗ trở về vườn trẻ, vô tình gặp được một đôi tình nhân trẻ tuổi.

Không biết người con trai đưa cho người nữ quà tặng gì, người nữ lập tức cảm động ôm chầm người con trai rồi hôn lên môi.

Tổng Kỳ Diễn nhìn chằm chằm đôi trai gái kia hôn đến nồng nhiệt, không khỏi đổi nhân vật thành mình và Cận Từ Kỳ.

Dường như Cận Từ Kỳ vẫn chưa từng chủ động hôn mình nhiệt tình như vậy...

Trong lòng có chút ngứa ngáy, Tổng Kỳ Diễn liếc nhìn Cận Mỗ Mỗ ghé vào cửa kính xe bên ghế phụ, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Trâu Hường, ngay câu đầu tiên chính là "Phụ nữ đều thích quà tặng gì?" .

Trâu Hường sững sốt một giây, lập tức liền thao thao bất tuyệt trình bày, "Thông thường mà nói, chú trọng là hợp ý, phụ nữ khác nhau nên sự yêu thích khác nhau, nếu như tặng sai lễ vật chẳng những bắt đầu không được hiệu quả tích cực còn có thể rước lấy tức giận của nhà gái..."

Tổng Kỳ Diễn thỉnh thoảng gật đầu, chờ Trâu Hường miệng đắng lưỡi khô nói xong, hẳn cuối cùng tổng kết một câu: "Vậy cậu nói Cận Tử Kỳ sẽ thích lễ vật gì?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng vật nặng ngã xuống đất, một lát sau, mới truyền đến giọng nói khó xử của Trâu Hường, "Cái này, BOSS, tốt nhất anh tự mình đi hỏi Cận tiểu thư, không có ai có thể so với bản thân mình hiểu rõ mình hơn."

"Đây không phải là cậu đang nói nhảm sao?" Tổng Kỳ Diễn lần nữa mắt không chế mà phát câu, gằn nhẹ một tiếng kết quả cúp điện thoại.

Đầu kia Trâu Hường bị cúp điện thoại một cách vô tình, chỉ có thể run run rẩy rẩy mà kêu rên, nói ra sự thật cũng có lỗi sao?

Tổng Kỳ Diễn phiền não mà đem điện thoại di động ném vào ngăn chứa đồ, đang muốn nổ máy xe, Cận Mỗ Mỗ ở bên cạnh lại đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, thân thể nho nhỏ tựa trên lưng ghế ngồi, đôi mắt to đen tò mò xoay tròn: "Thực thử quái dị muốn tặng quà cho Kỳ Kỳ?"

Tổng Kỳ Diễn chột nhiu mày, không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận, chỉ là ánh mắt nhìn không được lại bị đôi tình nhân đầu đường ôm hôn hấp dẫn, trong lòng lại càng phát ra ngứa ngáy khó nhịn.

"Mỗ Mỗ biết rõ Kỳ Kỳ thích gì nha."

Tổng Kỳ Diễn nghe tiếng quay đầu nhìn về phía Cận Mỗ Mỗ bên cạnh đang cúi đầu loay hoay lấy ra món đồ chơi trong KFC, một bộ dạng không thèm đếm xỉa tới, con người đen nhiu lại, "Con thật sự biết rõ?"

Mỗ Mỗ ngẩng đầu lên, ngồi ngay ngắn, nặng nề gật đầu, "Chắc chắn."

Trong siêu thị dưới tầng ngầm của trung tâm mua sắm, một tiểu tử mập mạp phấn nộn trắng nõn đang ngồi trong xe đẩy chỉ huy.

"Bên kia bên kia, Kỳ Kỳ rất thích ăn chocolate."

Lời nói vừa rơi xuống đất, xe đẩy đã nhanh chóng chạy nhanh đến trước kệ chuyên bày chocolate, cánh tay dài của Tổng Kỳ Diễn duỗi ra, ba bốn hộp chocolate giả đắt tiền đã ném vào trong xe đẩy.

Bàn tay nhỏ bé của Cận Mỗ Mỗ cầm lấy chocolate lật xem xuôi ngược xong, sau khi xác định không sai nhãn hiệu mới hài lòng gật đầu.

"Qua bên kia, Kỳ Kỳ còn thích uống sữa Vượng Tử."

Xe đẩy nhoáng một cái lại đến trước kệ sữa Vượng Tử, vừa ra tay chính là mười mấy lon bỏ vào trong xe.

Sữa Vượng Tử....hắc hắc nghĩ sao cho Kỳ Kỳ uống cái này a

~"Bánh bích quy Oreo cũng muốn, Kỳ Kỳ thường xuyên ăn trước khi ngủ nha!"

"Thực thử quái dị, nhanh lên nhanh lên một chút, nếu không qua, son tra cũng bị người khác đoạt hết a!"

"Còn có French fries (khoai tây sợi), Kỳ Kỳ đặc biệt thích ăn French fries lúc xem phim hoạt hình."

Tổng Kỳ Diễn dừng lại động tác đẩy xe, mà Cận Mỗ Mỗ vẫn hưng phấn đứng ở trong xe đẩy chỉ vào một hàng lớn French fries phía trước kêu la, "Kỳ Kỳ thích ăn vị cà chua và vị dưa xanh!"

——phim hoạt hình? Cận Tử Kỳ cũng sắp hai mươi chín tuổi vượt quá số tuổi còn xem phim hoạt hình?

Theo hẳn biết, Cận Tử Kỳ trước khi ngủ hình như chưa từng ăn đồ vặt, ít nhất không có tại thời điểm ở với hắn.

Tổng Kỳ Diễn dừng lại ở trước hàng French fries, nhìn qua bóng dáng nhỏ nhắn trong xe xách French fries như lang như hổ, chỉ cảm thấy bên trán huyết thái dương mình đập thành thịch.

——mặc dù không muốn sẽ phải thừa nhận, nhưng sự thật chính là, hẳn một người đàn ông ba mươi bốn tuổi bị một đứa nhóc bốn tuổi đùa giỡn xoay vòng vòng!

Vuốt vuốt cái đầu dưa hấu mềm mại, ôn nhu hỏi ngược lại: "Vậy có phải Kỳ Kỳ thích nhất gà con lông vàng hay không?"

Cận Mỗ Mỗ vừa nghe đến gà con lông vàng, buông French fries trong tay ra, đôi mắt đen lấp lóe ra ánh sáng long lanh, theo bản năng trả lời: "Dạ dạ, gà con lông vàng, Mỗ Mỗ thích nhất gà con lông vàng..."

Tựa hồ ý thức được mình nói sai, đôi bàn tay nhỏ bé lật đật che đôi môi tình bột của mình.

Con trai ở nơi đó ngậm bồ hòn, Tổng Kỳ Diễn chỉ có thể làm mất tác phong mà nuốt răng vào bụng.

Ai kêu đó là nhân chủng của hắn, đánh một cái trên người nó đau nhức, chẳng thà trực tiếp đánh chính mình còn thuận tiện hơn.

Xe mới vừa lái ra khỏi vườn trẻ, chuông điện thoại di động liên vang lên, điện thoại gọi đến hiển thị "Bà xã" .

Đầu lòng này giương lên, bây giờ sốt ruột, biết tìm đến hân rồi sao?

Tổng Kỳ Diễm liếc mắt nhìn túi văn kiện được hân đặt chỗ ngồi phía sau, không nhanh không chậm đề xuống nút trả lời.

Trong tai nghe lập tức truyền đến giọng nữ êm tai của Cận Tử Kỳ, "Tổng Kỳ Diễm, em biết bảng báo cáo tài vụ anh cầm đi, đó là của đoàn phim chúng em, hi vọng anh mau sớm trả lại cho em."

Tổng Kỳ Diễm dừng xe ở ven đường, dựa ở trên ghế, bĩu môi, "Anh đang họp đây? Ở đâu ra thời gian đi đưa bảng báo cáo, hơn nữa, nhìn ở lập trường kinh doanh, làm như vậy đối với anh có ích lợi gì?"

Giọng điệu không quá lưu tâm, ở bên kia Cận Tử Kỳ đang ký tên dừng lại, quả thật nghe trong lỗ tai gần như là giáo huấn.

Cô nghe thấy sự uy hiếp trong lời nói của hân, hình tượng lãnh diễm ưu nhã tạm thời đặt một bên, "Người ta là bởi vì anh mới bị thương, cũng vì vậy mà vứt bỏ bảng báo cáo tài vụ, cho nên chính anh gây ra tình huống, hiện tại cần anh hợp tác một chút, anh còn muốn cò kè mặc cả với em sao?"

"Hắc!" Tổng Kỳ Diễm nhướn mày, "Nghe một chút cách dùng từ của em, quả thực như đang bôi nhọ người lão luyện lọc lõi lăn lộn vài chục năm ở trong thương trường, anh thấy tính khí của em là càng ngày càng tệ."

Cận Tử Kỳ im lặng, không chuẩn bị nói chuyện với hân kéo đề tài đến phương diện tính tình.

Tổng Kỳ Diễm thấy cô trầm mặc không nói, ngượng ngừng tự bào chữa: "Được rồi, em đã dùng từ như con buôn, anh đương nhiên cũng không thể thua thiệt, có lợi anh mới phối hợp, nếu không, anh rất bận rộn."

"Nhưng mà sự việc này do anh dựng lên!" Cận Tử Kỳ nghiêng răng giống như nhấn rõ từng chữ một.

"Có liên quan tới anh sao? Tại sao anh không biết? Được rồi, anh phải đi họp, tạm biệt."

Nói xong thì thật sự muốn tắt điện thoại, đầu kia Cận Tử Kỳ nổi cáu, "Muốn thế nào anh mới bằng lòng trả lại cho em?"

"Có lợi anh mới đáp ứng."

Cận Tử Kỳ nhịn xuống tính tình của mình không phát cáu, "Anh muốn lợi ích gì?"

"Cái này sao." Tổng Kỳ Diễm cầm lấy điện thoại, hí mắt nhìn qua người đến người đi trước xe, "Buổi trưa đến vùng lân cận công ty của anh cùng dùng cơm đi, chúng ta thương lượng thật tốt một chút, nhớ rõ, mang theo túi xách."

Nói xong, không để cho Cận Tử Kỳ cơ hội cự tuyệt, lập tức cúp điện thoại.

Thuận tiện còn nhấn xuống nút tắt máy, tim còn có chút đập nhanh.

Đầu kia Cận Tử Kỳ thấy di động vang tiếng tút tút, thật sự muốn xem nó như Tổng Kỳ Diễm đập cho một cước.

Sau đó Cận Tử Kỳ lần nữa phát giác, ở trước mặt người đàn ông Tổng Kỳ Diễm này, cô thật sự sắp biến thành một người khác.

Cái gì ưu nhã bình tĩnh tất cả đều không thấy.

Mà Tổng Kỳ Diễm, khi mới gặp gỡ những thứ tao nhã, quý ông ga lăng, căn bản tất cả đều là ngụy trang!

Cần phải để cho tất cả mọi người biết đến một chút về gương mặt thật của người đàn ông xấu xa này!

P/S: Mồ Mồ đáng iu quá ! Dù giáo hoạt cỡ nào sói con cũng không qua được sói cha a

~Lúc Tổng Kỳ Diễm lần nữa trở lại công ty, tâm trạng thật tốt hết như là nông nô nổi dậy tự làm chủ.

Nhìn thấy bác gái ở cửa nhà vệ sinh quét dọn trong mắt hân cũng là từ nương bán lão (nữ trung niên xinh đẹp), vẫn còn bộ dạng mỹ nhân thướt tha.

Khoảng cách buổi ăn cơm trưa thời gian còn một tiếng đồng hồ.

Trở lại phòng làm việc, buồn chán gần chết nằm sắp ở trên bàn làm việc xoay xoay cái ghế chơi.

Thình thoảng lại cười khúc khích, nhìn chăm chăm thời gian ở bên phải phía dưới máy tính, đếm qua từng giây từng giây một.

Có đôi khi âm thầm hối tiếc, hân nên định thời gian ăn cơm trưa trước một giờ.

Cuối cùng cũng đến thời gian ăn cơm, Tổng Kỳ Diễm lại cảm giác mình đã đợi dài như một thế kỷ vậy.

Cả người chờ cũng sắp sửa muốn rớt ở đó.

Nhìn sang tốp năm tốp ba bóng người đi ngang qua bên ngoài cửa sổ, muốn chạy đi đến nhà hàng ăn cơm.

Một lần nữa khởi động máy, điện thoại vừa kết nối qua, cũng không phải Cận Tử Kỳ nhận.

Hắn lại lần nữa kiên nhẫn đợi hai mươi phút, gọi qua lại, đón nhận vẫn không phải là Cận Từ Kỳ.

Không ghim mình nổi có chút tức giận, "Tôi nói để cho Cận Từ Kỳ nghe điện thoại, nghe thấy không? Bây giờ, lập tức, ngay lập tức!"

Đầu kia trợ lý bị rống như vậy, bị kinh hãi không ít, "Đối với... Thực xin lỗi, vị tiền sinh này, Cận sản xuất đang họp, chỉ sợ không có thời gian nghe điện thoại, ngài nữa giờ sau gọi lại đây đi."

"Bây giờ để cho cô ấy nghe điện thoại!" Bá đạo ngang ngược không nói đạo lý giống như đứa trẻ con.

"Tiền sinh... Thật sự không tiện....."

"Cô là heo hã, nghe không hiểu lời của tôi sao? Để cho Cận Từ Kỳ tự nghe điện thoại!"

Cô nàng trợ lý nhìn xem cửa phòng họp đóng chặt, khó xử muốn khóc đi ra ngoài, "Tiền sinh....."

"Tôi là chồng của Cận Từ Kỳ, người đàn ông của cô ấy, cha của con trai cô ấy! Để cho cô ấy nghe điện thoại!"

Đầu bên kia điện thoại không còn âm thanh, nhưng có tiếng giày cao gót giẫm trên đất, bước chân bước có chút dồn dập.

Tổng Kỳ Diễn lúc này mới hài lòng gục xuống bàn xoay xoay ghế.

Cầm điện thoại di động dán sát lỗ tai thời gian lâu dài tới tay cánh tay đều mỏi nhừ, trong ống nghe mới truyền đến giọng nói của Cận Từ Kỳ: "Đợi một chút, bây giờ em đang họp, chốc lát nữa gọi cho anh."

Sau đó điện thoại bị cắt đứt, quanh quẩn bên tai hắn là âm thanh "tút tut".

Tổng Kỳ Diễn tức giận đến mức đem di động hung hăng gõ vài cái trên mặt bàn, nhưng lập tức lại lo lắng nhìn xem có phải bị đập bể hay không, bởi vì hắn chợt nhớ tới Cận Từ Kỳ mới vừa nói muốn gọi điện thoại cho hắn.

Chẳng qua chờ một hồi lại là hơn nửa giờ, cả người tinh thần suy sụp không đứng dậy nổi.

Thư ký Trâu Hương lặng lẽ mở cửa đi vào, đặt văn kiện xuống lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: "Hồi thế gian tình là gì, vô quyết dày có móng tay nhọn a!"

Tổng Kỳ Diễn vì chờ đợi không ăn cơm trưa đúng giờ, cho tới cuối cùng dạ dày lại có chút ít đau lâm râm.

Hắn vô cùng buồn chán lật xem phần báo cáo tài vụ kia, cuối cùng bị hắn tiện tay ném tới góc tường.

Sau đó nằm ở chỗ này "Tiểu Kỳ Tiểu Kỳ Tiểu Kỳ" đau đớn khó chịu kêu ngậm.

Sau đó chợt nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa, rất tao nhã, rất nhẹ nhàng khéo léo, tựa như tác phong làm việc của người phụ nữ kia.

Tổng Kỳ Diễn lại không khỏi lập tức hưng phấn lên.

Hắn biết là ai đến đây!

Bên trong vội vàng đứng dậy muốn chạy tới mở cửa, nhưng do dự một chút, vẫn là một lần nữa ngồi trở lại trên ghế xoay.

Thò người ra sửa sang lại băng tên trên bàn — Giám đốc bộ phận phòng khai thác nước ngoài Tổng Kỳ Diễn.

Sau đó lại nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc và quần áo một chút, thanh thanh cổ họng, tận lực đề thấp tiếng nói ra về mình chừng chặc tự chủ, "Vào... Vào đi." Đáng tiếc vừa mở miệng thì đã lộ ra nguyên hình.

Vậy mà cà lăm rồi? Thật muốn cho mình một cái tát thật tốt, lại dám tại thời khắc máu chột mắc xích này rơi rụng!

Thật vất vả bắt đầu tạo nên hình tượng cao lớn lại trong nháy mắt thấp bé vài phần.

Cửa phòng làm việc từ từ mở ra, nữ vương lấy một loại dáng vẻ ưu nhã xinh đẹp xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Tổng Kỳ Diễn không chế lại nhịp tim của mình, đứng dậy, bước chân trầm ổn đi tới.

——thật sự thì nội tâm của hắn vô cùng khát vọng thoáng cái liền nhào tới.

"Đến đây, Cận tiểu thư, mời ngồi." Lời mở đầu rất thương nghiệp hóa.

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ giương nhẹ, nếu không phải là đã hiểu rõ bản tính của hắn, e rằng sẽ bị lừa.

Cả người hắn mặc tây trang làm bằng thủ công màu tối, phối hợp áo sơ mi xanh đậm còn có cả vạt màu đỏ sọc đen, làm nổi bật lên một loại quyến rũ thành thực tinh anh của phái nam.

Cận Từ Kỳ không để lại dấu vết bỏ tầm mắt qua một bên, ở trên ghế sofa khu vực tiếp khách ngồi xuống, "Em chỉ có nửa giờ, sau đó em còn phải lập tức trở về công ty mở cuộc họp kế tiếp."

Tổng Kỳ Diễn thông cảm gật đầu, nhưng lại kéo cô đi ra ngoài, "Vậy chúng ta đánh nhanh thắng nhanh đi!"

"Có ý gì?" Cận Từ Kỳ kinh ngạc đôi mắt đẹp hơi tròn to, nhưng bước chân vẫn đi theo hắn.

Hắn lại liếc chết mím môi không nói lời nào, đi ra thang máy, buông lỏng tay của cô, ở cửa công ty đón xe taxi.

"Đi cục dân chính." Hắn lời ít mà ý nhiều nói với tài xế, bàn tay vẫn luôn nắm thật chặt tay Cận Từ Kỳ.

"Đăng ký?" Lái xe quay đầu lại, nhìn sang hai người mười ngón tay đan chặt.

Tổng Kỳ Diễn gật đầu, "Anh đứng rồi."

Hắn tuyệt đối không để cho hắn không có danh phận ông xã và cha của đứa nhỏ!

Cửa chính cục dân chính, Cận Từ Kỳ ngơ ngẩn nhìn những đôi nam nữ xếp hàng chờ đợi.

Cô đứng ở một bên, ngón tay chỉ một đôi nam nữ từ bên trong ra ngoài cầm công văn màu đỏ trong tay, có chút phản ứng không kịp, cuối cùng là đối với kết hôn không có chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

"Cận Từ Kỳ, em muốn kết hôn với anh không?"

Cô ngẩng đầu nhìn qua vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông, lại không biết nên mở miệng trả lời như thế nào.

Không biết hôm nay đúng là ngày tốt gì, người đến đây đăng ký kết hôn càng ngày càng nhiều.

"Em không nói lời nào, anh coi như em chấp nhận." Tổng Kỳ Diễn chẳng biết xấu hổ thay cô trả lời.

Trong lúc cô còn thẫn thờ nhìn chằm chằm các đôi tình nhân trên mặt tràn đầy hạnh phúc, hắn đã chuyển đến trước mặt của cô.

Hắn rất thông thạo từ trong túi xách của cô lấy ra bản hộ khẩu gốc, lại từ trong túi tiền của mình móc ra vài tờ giấy nhãn dán, giống như mỗi ngày đều mang theo bên mình.

"Trời đất chứng giám, anh vừa rồi hỏi em em không có bất kỳ phản ứng là không muốn, cho nên chúng ta đăng ký đi, đăng ký đi, Cận Từ Kỳ, đừng cự tuyệt mà!"

Hắn nói xong thì ngay tại trên mặt đất xi-măng trống trải ở cửa cục dân chính cửa quầy xuống.

Các đôi trai gái xếp hàng ở xung quanh đều tò mò nhìn sang, cuối đầu kè tai mang ý cười nói nhỏ.

Cận Từ Kỳ bị nhiều ánh mắt vây quanh như vậy, bất quá vẫn có chút chuyển biến.

——cô thật sự cứ như vậy mà kết hôn sao?

Tổng Kỳ Diễn lại đột nhiên đứng lên, lôi kéo cô đang hoang mang bối rối đến xếp hàng ở đội ngũ cuối cùng.

Đối mặt những ánh mắt quan sát nghi hoặc bốn phía, hắn càng ôm sát thắt lưng Cận Từ Kỳ hơn, vì để biểu hiện quyền chiếm hữu, thỉnh thoảng không ngừng cúi đầu hôn trộm một cái môi thơm.

Sau đó khiêu khích trừng lại những ánh mắt dừng trên thân thể xinh đẹp của Cận Từ Kỳ.

Về phần Cận Từ Kỳ, ở tại đó vẫn không thể tin được, nhưng cũng bị hắn hôn phải đỏ mặt.

Tốc độ đăng ký rất nhanh, trừ thời gian đi xếp hàng chụp hình, chỉ dùng một phút, sáu mươi giây.

Khi tay Cận Từ Kỳ cầm một quyển sổ màu đỏ đi ra cửa chính cục dân chính vẫn còn hoang mang bối rối ở nơi đó.

Có chút không thể tin nổi, cô hiện tại đã là vợ của người ta .

Ảnh chụp trên giấy hôn thú là ở phòng chụp ảnh.

Trên mặt Cận Từ Kỳ cũng không có biểu tình gì, vẫn xinh đẹp ưu nhã giống như công chúa quý tộc, nhìn qua thật xinh đẹp đoan trang.

Tổng Kỳ Diễn là bởi vì quá mức khẩn trương, toàn bộ quá trình về mặt đều nghiêm túc, còn phải kinh hôn bạt vía sợ Cận Từ Kỳ nửa đường sẽ chạy trốn, làm cho hình của hắn nhìn qua cực kỳ giống phạm nhân chụp hình sau khi bị cảnh sát bắt về đồn.

Trâu Hường đã lái xe đến đây, cho nên không cần đón xe nữa.

"Chúng ta một nhà ba người phải ở cùng một chỗ." Trên đường trở về Tổng Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng.

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu nhìn hắn, "Không phải là anh đã chuyển đã đến rồi sao?" Giọng nói có chút châm biếm hắn.

Tổng Kỳ Diễn quyết định không so đo với lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ, "Chỉ gọi là ở tạm, chúng ta phải có nhà của mình, không ý kiến sao?"

Lúc này đây Cận Từ Kỳ gật gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Lúc lái xe đến một ngã tư đường, hắn lại đột nhiên dừng lại ở ven đường, "Em trước tự mình thuê xe trở về công ty, buổi tối anh qua đón em tan tầm."

Hắn bây giờ là đang đuổi cô xuống xe sao?

Cận Từ Kỳ nhìn hắn một cái, trong lòng có chút bất mãn, nhưng cũng không nói ra miệng, mà là phối hợp mở cửa xe, sau đó ưu nhã xoay hai chân ra, đi xuống.

Tổng Kỳ Diễm đưa mắt nhìn cô đi xuống rồi đóng cửa xe lại.

Không đợi cô quay đầu lại nói gì, xe cũng lập tức chạy đi khỏi tầm mắt của cô.

Bất giác lòng có chút muộn phiền, người đàn ông này, quả nhiên là không hiểu được cách chăm sóc!

Đúng là, ai kêu chính mình hết lần này tới lần khác đã coi trọng hắn chứ, còn đơn giản như vậy mà lĩnh chứng!

Cận Từ Kỳ khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ, có chút hoang mang đi đến trạm đứng đón xe taxi.

Nhưng không ngờ, mây đen vốn giăng đầy trời thế nhưng màn mưa kéo đến không lớn không nhỏ.

Khoảng cách của cô đến trạm đón xe taxi trạm còn có một đoạn không xa không gần, muốn đi qua nhất định phải dính mưa.

Cận Từ Kỳ nhíu nhíu mày, cúi đầu lật xem trong túi xách một lần, nhưng không thấy cái ô đã dự bị trước đó.

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, cách thời gian hội nghị buổi chiều còn có mười phút.

Nếu không chạy trở về, chỉ sợ là bị muộn rồi, mà cái hội nghị này đối với công ty Phong Kỳ mà nói, là hạng mục hiệp đàm quan trọng hợp tác cùng công ty điện ảnh và truyền hình nước ngoài.

Cận Từ Kỳ đứng ở dưới mái hiên nhà ven đường, hơi do dự một lát, phát hiện mưa rơi có chiều hướng nhỏ lại, đem túi xách ở trong tay giơ lên đỉnh đầu, đập giày cao gót vọt vào trong mưa.

Nhưng mà ông trời giống như mở ra một trò đùa với cô, cô vừa chạy đi ra ngoài, cơn mưa liền bỗng nhiên tới xối xả.

Túi xách trên đỉnh đầu căn bản không dùng được, Cận Từ Kỳ chạy mười mấy thước thì không ngăn được mưa to xối tới mặt, híp mắt nhìn cửa hàng tiện lợi bên lề đường, đi qua mặt đất đọng đầy nước trú mưa.

Nước mưa từng giọt tí tách rả rích tụp ở mái hiên, áo sơ mi trên người Cận Từ Kỳ đã ướt đầm.

Cô vừa đưa tay xem xét mưa rơi lớn nhỏ vừa móc khăn giấy ra lau nước mưa trên mặt.

Đỉnh đầu lại đột nhiên xuất hiện một mảnh bóng tối màu nâu, lòng bàn tay bị nước mưa vỗ vào trong phút chốc cũng cảm thấy biến mất, chỉ có âm thanh vài giọt mưa buồn rơi trên dù lặp đi lặp lại vang lên ở chung quanh.

Nhịp tim Cận Từ Kỳ không khỏi lỡ một nhịp đập, cô kinh ngạc nhìn cây dù màu nâu tinh khiết kia, ánh mắt từ cán dù dời xuống, thì thấy được đứng ở sau lưng cô, người đàn ông đang che dù.

Dáng người cao to anh tuấn, cả người mặc đồ thể thao màu trắng, lấp lánh trong vàng sáng phản chiếu ra từ cửa hàng tiện lợi.

Người đi đường ra ra vào vào ở cửa cửa hàng tiện lợi, khoảnh khắc ấy cũng bất quá là một phong nền màu xám lưu động mà thôi.

Hắn đứng vững vàng bên cạnh cửa, một tay cầm lấy dù che phía trên cô, như một phong cảnh đẹp mắt, hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

P/s: còn ai nhớ Jackie Ho bartender nổi tiếng toàn cầu mà Kỳ tỷ từng nhắc không??? Hắc hắc! Là người bạn Lạc iu nhất trong truyện này nha *mất hình trái tim*...hắc hắc !

Nhiều bạn hỏi bạn Lạc truyện này có bao nhiêu chap, bạn Lạc trả lời cụ thể như sau nà: có 262 chương chính văn chia làm 5 Quyển + 14 chap phiên ngoại a~ Tóm tắt của bạn Lạc lại thì đây là cái hồ bự chà pá và sâu hun hút...nhưng rất đáng mừng là truyện này ko làm bạn Lạc thất vọng a~nên pá kon cứ yên tâm lấp hố với Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cận Tử Kỳ, Tôi Đã Trở Về!

Cây dù che phủ đỉnh đầu Cận Tử Kỳ, căng ra cho cô một góc an bình và yên tĩnh.

Cô khẽ nâng cằm lên, dọc theo chiếc dù một giọt mưa đọng trên khoé mắt, cảm giác lạnh lạnh.

Theo độ cong mí mắt chậm rãi lướt qua bên gò má, dồn lại chạy vào trong mái tóc dài phía sau cổ.

Trong phút chốc nhịp tim dồn dập xúc động, khi cô thấy rõ khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi sau lưng vì mình mà bung dù.

Mái tóc màu hạt dẻ, ngũ quan anh tuấn trắng ngần, đôi con ngươi mắt màu nâu thắm thâu sự ung dung nổi bật ánh sáng bên nhọn.

Ngón tay thon dài, nắm cái cán dù, giữa tiếng mưa rơi tí ta tí tách, lẳng lặng đứng ở bên trong đó.

Chiếc đèn lồng giấy Tuyên Thành bên ngoài cửa hàng tiện lợi phồng theo kiểu cổ, luồng ánh sáng u u ám ám cắt ghép nên một hình bóng.

Cảm giác rất không chân thật, tốc độ phát hình chậm chậm phẳng phát như một bộ phim điện ảnh cũ xưa.

Bối cảnh bên trong tầm tối u buồn, màn mưa liên miên không dứt, dòng người lặng lẽ mệnh mông, im lặng không có tiếng đối thoại.

Cộng thêm một khúc đàn vi-ô-lông-xen trầm lắng.

Trừ điều đó ra, không còn tình tiết đáng nói.

Cận Tử Kỳ đứng bên ngoài cạnh mái hiên, đối mặt với bóng trắng tịch mịch mà tao nhã, cảm thấy nó cũng bị ánh sáng xuyên thấu.

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp nhau, nhưng vì sao có loại cảm giác đã từng quen biết.

Nhưng, lại là từng gặp qua ở nơi nào?

Tầm mắt người đàn ông hơi chệch đi, dừng ở giọt mưa trên khoé mắt cô.

Anh ta giờ giờ chiếc ô ra bên ngoài, đủ để đặt vào đỉnh đầu của cô, mà bản thân anh, thì hoàn toàn phôi ở dưới mái hiên.

Dường như thời điểm anh ta đứng yên ở đầu bên kia, như một nụ hoa lặng im trên cây.

Anh hơi cúi thấp đầu, tầm mắt xuyên qua cô, mỗi một khắc, thậm chí Cận Tử Kỳ cảm thấy rằng, đã xuyên qua linh hồn của cô.

—— linh hồn của cô không khỏi bỗng chốc rung động, sau đó quy về trống trải.

Cận Tử Kỳ kéo ra một nụ cười cảm kích yếu ớt, nhất thời nhưng thật đẹp, lại chỉ giới hạn là lễ phép cảm ơn.

Ánh mắt người đàn ông từ đầu đến cuối đều bình tĩnh như mặt hồ, nhưng lại sâu thẳm không thấy rõ anh ta đang suy nghĩ điều gì.

Ven đường truyền đến tiếng xe, Cận Tử Kỳ nghe tiếng quay đầu lại, khi nhìn thấy một chiếc xe taxi, lập tức lần nữa giờ túi xách lên đỉnh đầu, cô không chút do dự đã chạy đi ra.

Không kịp nói lời cảm ơn với người đàn ông tốt bụng này, đội mưa ngăn xe taxi lại sau đó mở cửa xe ra muốn ngồi vào.

Chỉ là nhân dịp lên trên xe, Cận Tử Kỳ dừng một chút, vẫn là quay đầu nhìn lại cửa hàng tiện lợi.

Chẳng qua mái hiên trông rộng, sớm đã không thấy bóng cao to màu trắng như tuyết.

—— lẽ nào đi rồi sao?

Tầm mắt Cận Tử Kỳ nhanh chóng xẹt qua cửa sổ thủy tinh cửa hàng tiện lợi.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Cận Tử Kỳ bởi vì rét lạnh mà run rẩy, dưới sự thúc giục của tài xế bước lên xe.

Buồng xe ấm áp ngăn cách màn mưa tầm tã bên ngoài.

Cận Tử Kỳ tựa vào lưng ghế chỗ ngồi phía sau, huyết thái dương mơ hồ đau nhói.

Cô nhẹ nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình dứt bỏ những suy nghĩ ngổn ngang kia.

Ở cửa ra vào cửa hàng tiện lợi, xe có rèm che vốn dừng ở ven đường đã nhanh chạy đến, xuất hiện một người đàn ông đứng vững vàng ở sau xe.

Một chiếc xe Chrysler màu đen xa hoa chậm rãi dừng lại bên cạnh anh ta, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc trang phục công sở vội vàng xuống xe, bung một chiếc dù đi đến bên cạnh người đàn ông.

"Tân tổng, đến thời gian đi gặp mặt ngài Sato công ty cổ phần Trial."

Tầm mắt của anh vẫn nhìn qua phương hướng xe taxi kia đi xa, cây dù trong tay từ từ rũ xuống.

Khuôn mặt anh tuấn nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Chỉ là một người, lặng lẽ, quên mất thời gian bình thường, đứng dưới mái hiên mưa rơi tí tách.

——Cận Từ Kỳ, tôi đã trở về.

Tổng Kỳ Diễn sau khi để Cận Từ Kỳ xuống ở ven đường, vô cùng khẩn cấp tựa như chạy đi về công ty.

Vừa mở cửa phòng làm việc ra, thì nhìn thấy Tổng Chi Nhậm đứng ở bên cửa sổ.

Chống một cây quai trọng, sắc mặt có chút âm đạm, không còn khí thế hăng hái trước kia nữa, thậm chí như mang theo chút sầu lo.

Tổng Kỳ Diễn đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn thẳng ông vài giây.

Tổng Chi Nhậm gần như cả ngày đều ở đây tìm hân, vừa điện thoại vừa phất người, bất quá hân không thèm để ý thôi.

Hiện tại, chỉ sợ là lão già đã không nén được tức giận, mới có thể tự mình tìm tới cửa.

Thậm chí không sợ thiệt thòi ôm cây đợi thỏ mà chờ.

"Chuyện đã làm xong?"

Tổng Chi Nhậm chống quai trọng từ từ đi đến bên cạnh bàn làm việc, hô hấp hơi mạnh.

Nhưng còn có thể đứng ở chỗ này, chứng tỏ ông vẫn chưa đến mức lập tức ngã xuống.

Tổng Kỳ Diễn không trả lời câu hỏi, chỉ lãnh đạm mà nhìn sang Tổng Chi Nhậm ngồi xuống ghế xoay của mình.

Phòng làm việc bài trí đồ dùng cũng như Hàn Mặc Tranh, một gương mặt bình thản, thuần thực rót ly cà phê đưa đến bên cạnh bàn.

Sau đó, nhanh chóng và lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng làm việc.

Tổng Chi Nhậm vươn tay muốn bung cà phê lên, lại đột nhiên bị một cánh tay dài đưa qua giành trước một bước.

Tổng Kỳ Diễn bung cà phê ở trước mặt ông, sau đó từ từ đưa đến bên miệng uống một ngụm.

"Hiện tại ngay cả cà phê cũng muốn so đo sao?" Giọng nói của lão già không mang theo bất kỳ cảm xúc gì.

Tổng Kỳ Diễn xem thường ngồi xuống đối diện Tổng Chi Nhậm, ưu nhã vén hai chân.

Tay phải nhẹ nhàng vừa nhấc, tách cà phê kia bị tùy tiện gác lại trên mặt bàn.

"Đây là phòng làm việc của tôi, mặc dù chỉ là cái chức vụ nhân hạ, nhưng mà không phải là chỗ có thể không mời mà tự vào."

Tổng Kỳ Diễn nhân nhặt lên tiếng, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng hai mắt Tổng Chi Nhậm : "Tôi tìm tôi làm gì?"

"Con thật sự muốn kết hôn? Cùng ai, nha đầu Cận gia sao?"

Tổng Chi Nhậm cầm trong tay chiếc nhẫn, không phải là hắc giá ở trong ngăn kéo sao?

"Ông——" Tổng Kỳ Diễn tức giận một phen đoạt lấy, "Ai cho phép ông lật loạn đồ đạc của tôi?"

Tổng Chi Nhậm không những không để ý hắc vô lễ, ngược lại gật đầu cười cười, "Không hổ là con trai của ta."

Tổng Kỳ Diễn xem xét chiếc nhẫn bên trong xong, sau đó cẩn thận cất kỹ, liếc mắt nhìn Tổng Chi Nhậm giấu cợt, "Cái này với có phải con trai của ông hay không có quan hệ gì."

Tổng Chi Nhậm từ từ thu lại nụ cười, sau đó biến thành một loại ý cười khác rất có thâm ý.

"Cả ngày vây quanh đảo quanh một người đàn bà, ngoại trừ cái này thì con không thể làm cái gì khác à?"

"Với ông không có cùng chung đề tài." Đặt xuống một câu nói tổng kết, Tổng Kỳ Diễn lập tức đứng dậy muốn đi.

Không quên trước khi rời đi móc ra chiếc nhẫn lại tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Tổng Chi Nhậm nhìn sang bộ dạng không có tiền đồ này của hắc, nhưng lại mím môi mỉm cười, "Nghe nói con hôm nay ra ra vào vào công ty rất nhiều lần, một khi đã như vậy, thì dứt khoát đợi ở bên cạnh Tiểu Kỳ là được rồi, tại sao còn chạy về?"

"Tiểu Kỳ là để ông gọi sao!" Bản thân Tổng Kỳ Diễn không chút nào che giấu bất mãn của mình.

Tổng Chi Nhậm cười khề lắc đầu, chống quai trượng đứng lên, "Keo kiệt, mang thù, nham hiểm, xảo trá, điển hình là tâm lý tiểu nhân, con như vậy làm sao lại là con trai của ta?"

"Tiểu nhân?" Khóe miệng Tổng Kỳ Diễn giương lên, "Chuẩn xác hơn mà nói, phải là người ngang ngược có dã tâm."

Tổng Chi Nhậm nhân nhặt quét mắt nhìn hắc một cái, hơi có vẻ trầm mặc một lúc, "Xem ra da cũng đủ dày."

Nói xong ông lấy ra một hộp quà nhỏ từ trong túi tiền, đặt vào bên cạnh bàn.

"Đây là chiếc nhẫn qua nhiều thế hệ Lam gia truyền xuống, mẹ của con từng nói qua muốn để lại cho con dâu của bà."

Trên mặt Tống Chi Nhậm cảm xúc thoáng dao động, nhưng lập tức đã bị ông cố đè xuống, ông nhìn sang Tống Kỳ Diễn ngắm nhìn cái lễ hộp kia, "Cầm đi cho nha đầu Cận gia kia đi."

Hai bên tóc mai của Tống Chi Nhậm sớm đã hoa râm, nơi khóe mắt là nếp nhăn thật sâu.

Không khí cả phòng làm việc bao phủ một cỗ áp suất thấp, ông không tiếp tục lên tiếng, chống quai trượng chậm rãi đi ra ngoài.

Cả người Cận Tử Kỳ ướt đầm dề trở lại Phong Kỳ, may mắn trong phòng làm việc có chuẩn bị quần áo dự phòng, mới tránh khỏi cảm cúm.

Chỉ là nghĩ tới Tống Kỳ Diễn ném mình ở ven đường, mặc dù bình tĩnh như cô, cũng có chút buồn buồn không vui.

Người phụ nữ, dù sao vẫn hi vọng người đàn ông của mình có thể săn sóc chu đáo chiều cổ mình tốt.

Buổi chiều, Cận Tử Kỳ sau khi chân chừ, vẫn là lấy di động nhắn cho Doãn Lịch một tin nhắn.

[A Lịch, ngày hôm nay em đã kết hôn, chúc phúc em đi]

Thật lâu sau, điện thoại di động cũng không có phản ứng, im lặng nằm ở trên bàn làm việc.

Cận Tử Kỳ tựa người vào ghế, xem ra tin tức này xác thực làm người ta chấn động, ngay cả Doãn Lịch cũng choáng váng rồi sao?

Vậy nếu tối nay đem quyển sổ màu đỏ đặt trước mặt cha mẹ, sẽ phải gà chó không yên như thế nào?

Đến lúc Cận Tử Kỳ hết bận bịu với phần bảng báo cáo lấy về từ trong tay Tống Kỳ Diễn, thì nhận được điện thoại của Doãn Lịch.

"Tại sao nhanh như vậy đã nhận?" Giọng nói Doãn Lịch có chút ngạc nhiên.

Cận Tử Kỳ khép lại cặp văn kiện, hiếm khi thanh thản dễ chịu ngồi ở trên vị trí, "Vậy nếu không, em cúp máy cho anh gọi lại?"

Cũng chỉ có ở trước mặt Doãn Lịch, cô mới dám không kiêng nể gì như vậy.

Bất quá bây giờ, lại thêm một người đàn ông khác.

Nghe được Cận Tử Kỳ lĩnh hội mà hỏi lại, Doãn Lịch lập tức trả lời một câu: "Oan gia!"

Nắm cổ họng, luồng âm thanh chói tai kia không khác gì ca diễn hí kịch.

Trông thấy một người tác phong nhanh nhẹn như vậy, phần đó cũng chỉ có làm cho người ta trào máu.

Nhưng bộ dáng của Cận Tử Kỳ là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, trong ống nghe truyền đến tiếng báo cáo cứng nhắc, Doãn Lịch hơi có vẻ không kiên nhẫn mà qua loa vài câu, hàng lông mày đen xinh đẹp của cô hơi cứng lại, không khỏi kinh ngạc hỏi, "A Lịch, mỗi ngày anh thua lỗ bao nhiêu tiền?"

Doãn Lịch vẫn chưa bước vào làm việc trong công ty của gia tộc, mà tự mình mở ra quán rượu ở thành phố này.

Chỉ số tăng trưởng doanh thu buôn bán trình ra bị thất bại, cần Doãn Quốc Bình mỗi tháng xuất vốn tài trợ.

Đôi mắt Cận Tử Kỳ đột nhiên xuất hiện nghi vấn, Doãn Lịch hiển nhiên tốt bụng thích ứng: "Mười lăm phần trăm."

"Nếu như vậy, còn không bằng đóng nó lại coi như là tiết kiệm khoản tiền." Cận Tử Kỳ cho ra đề xuất của mình.

Doãn Lịch dừng lại một chút, suy rồi một tiếng trong giọng nói của mình bày tỏ vui vẻ: "Sau đó giống như em, học quản trị kinh doanh, thi cái MBA, sau này chuẩn bị trông coi xí nghiệp của gia tộc?"

Cận Tử Kỳ cười cười, "Bao giờ cũng phải đi về."

"Vậy cũng phải tuyên truyền giới thiệu trước khi anh vùng vẫy gãy chết một chút."

Trong tận xương cốt, ai không thích tự do chứ?

Chỉ là, người như bọn họ, lại có cái tự do gì đáng nói đây?

Từ khi sinh ra đã bị giao phó sứ mạng của gia tộc, có đôi khi, thậm chí ngay cả hôn nhân cũng thân bất do kỷ.

Cận Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn sang bầu trời trời quang mây tạnh, nghe được giọng nói Doãn Lịch, "Người kia là Tống Kỳ Diễn?"

"Ừ." Cận Tử Kỳ mím chặt đôi môi, đối với Doãn Lịch, không muốn giấu giếm cái gì.

Trong ống nghe là tiếng thờ dài của Doãn Lịch, "Đối với cuộc hôn nhân này, em khẳng định không thành vấn đề sao?"

"Đối với hiện tại của em mà nói, cũng xem như là lựa chọn tốt nhất."

Doãn Lịch đột nhiên không nói gì nữa, sau một lát truyền đến tiếng cười của anh, "Vậy hôm nào đến Tống gia tìm thú vui đi."

Cận Từ Kỳ khẽ cười trả lời bác bỏ, "Anh cho rằng Tống gia kia là chỗ nào nào hả?"

Nhưng giọng nói của Doãn Lịch lại nghiêm túc đáp: "Thì lên sân diễn Kim Chi Dục Nghiệt* phiên bản hiện đại."

(*): phim Thâm Cung Nội Chiến

Từ từ ngừng cười, Cận Từ Kỳ nghiêm túc phát ra lời mời, "A Lịch, khi nào thì đi ra ngoài ăn cơm với nhau đi."

Doãn Lịch vô cùng kinh ngạc, "Chẳng lẽ Tống Kỳ Diễn với em lĩnh chứng còn không dự định tổ chức hôn lễ?"

"Không có chú ý nhiều như vậy, đối với em mà nói, có hôn lễ hay không đều như nhau."

Tính tình Cận Từ Kỳ thích tĩnh, những năm này tình cảnh lại quen qua loa lấy lệ mà ứng phó, hiển nhiên cũng không muốn khoa trương lãng phí.

"Vậy phía Tô Hành Phong, không thành vấn đề sao?"

Doãn Lịch lại nổi lên một đề tài khác, anh lo lắng sợ rằng sự tồn tại của Tô Hành Phong như vậy, đối với hôn nhân của cô và Tống Kỳ Diễn hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút ảnh hưởng tiêu cực?

Cận Từ Kỳ lắc đầu, "Anh ta là anh ta, em là em, vốn là không liên quan gì, hiện tại cũng thành mợ của anh ta."

Nghe thấy hai chữ cữu mộ (mợ), theo đó tâm trạng của Doãn Lịch cũng thế, không khỏi mà kích động hứng thú.

"Nói đến chuyện này, hôn lễ các người ngày đó mời rượu, em ngay trước mặt tất cả tân khách gọi anh ta một tiếng ‘cháu trai ngoan’, nếu không những kìm nén bức bối trong mấy năm qua không có cách nào xuất ra."

Cũng chỉ có Doãn Lịch người như vậy, mới có thể nghĩ ra ám chiêu như thế này.

Nhưng rất nhanh Cận Từ Kỳ đã phát hiện, Tống Kỳ Diễn có thể còn có thủ đoạn so với đây càng thất đức.

"Nghĩ muốn quà tặng hôn lễ gì, nói đi." Giọng điệu Doãn Lịch xa xỉ hào phóng.

Cận Từ Kỳ nghiêng mắt mỉm cười, sau cơn mưa ánh mặt trời soi rọi ở phía sau cô, mang theo một chút ánh sáng vàng, như một sự sống không vấy nhiễm bụi bặm, "Pha chế một loại rượu cốc-tai tặng cho chúng em đi, Mr.Jackie."

Hết giờ làm Cận Từ Kỳ đi ra cửa chính công ty, thù nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đang dựa trên cửa xe.

Tây trang thẳng thớm, đáng vẻ chính chu, khoe miệng còn lộ ý cười vui vẻ.

Từ bên người cô các nữ công nhân viên lướt qua nhẹ nhàng cảm thán: "Trời ơi soái ca kia, có muốn đi lên bắt chuyện xin số hay không?"

"Sẽ cho sao? Nếu là cự tuyệt tôi càng thêm xấu hổ!"

"Sợ cái gì, không thử một chút xem làm sao biết mình là ngựa hay là con la!"

Chung quanh giựt giây không hề dừng lại, mà một nữ nhân viên trẻ tuổi trang điểm tinh lệ thật bắt đầu chọn rộn.

Chẳng qua là, không đợi cô bước ra một bước, chợt một giọng nữ lạnh nhạt vang lên ở sau lưng các cô, "Lisa, thì ra là cô ở nơi này."

Nữ nhân viên được gọi là Lisa chính là cô gái tăng lên can đảm muốn đi quyến rũ Tổng Kỳ Diễn.

Cô ấy theo tiếng quay đầu lại, thì nhìn thấy Cận Tử Kỳ đứng thẳng cạnh cửa, hầu như lập tức liền cúi đầu xuống: "Cận sản xuất."

Cận Tử Kỳ gật đầu một cái, mặt lãnh đạm mà giao phó: "Sáng hôm nay bảng báo cáo cô giao cho tôi có vấn đề nghiêm trọng, tôi hi vọng tám giờ tối ở trên máy fax có thể nhìn thấy bảng báo cáo mới."

Nói xong, không để ý về mặt kinh ngạc của Lisa, đã ưu nhã lướt người qua.

Vừa rồi đi theo nữ nhân viên đùa bỡn tất cả đều cúi đầu nhường đường, không dám làm phiền nữa.

Đưa mắt nhìn Cận Tử Kỳ rời đi, nhân viên Giáp kích động kéo ống tay áo Lisa, "Nhanh lên một chút, soái ca kia chắc là muốn đi! Nếu không nắm chặt cơ hội sẽ phải bỏ lỡ!"

Lisa lại hất cánh tay của cô ta ra, xách theo túi trực lập tức đi vào trong công ty, "Là nên nhanh lên một chút, khoảng cách tám giờ chỉ còn ba tiếng rưỡi, nếu không ngày mai tôi sẽ phải thu dọn đồ đạc cuốn xéo rồi!"

Nhân viên Giáp còn muốn nói điều gì, nhân viên Át bên cạnh lại vỗ vỗ vai của cô, "Làm sao?"

Nhân viên Át chỉ chỉ vị trí soái ca mới vừa rời các cô nhìn, nhân viên Giáp tò mò nhìn qua, sắc mặt chợt biến.

Bởi vì, phương hướng Cận sản xuất đi tới chính là chỗ xe có rèm che của soái ca!

Không qua một phút, điện thoại di động của từng người cũng không hẹn mà cùng vang lên, điện tới đều là cấp trên của mình.

Hai người sau khi bắt đầu nhận điện thoại không thể tin được mà đồng thời kêu lên ra tiếng, "Cái gì? Làm thêm giờ?!"

Cận Từ Kỳ không biến sắc xong chuyện đem điện thoại di động thả lại trong túi xách .

Nghe được tiếng cả kinh thở than đau khổ sau lưng, cô bắt quả khế nhượng hàng lông mày đen xinh đẹp.

Khi đi đến chỗ Tống Kỳ Diễn, không nhìn được mà cẩn thận quan sát cái người đàn ông cả ngày trên ong ghẹo bướm này.

Rất nhanh ánh mắt đã bị khối bạch kim Rolex chen lấn trên cổ tay hấn hấp dẫn.

Hắn là giá trị mười mấy vạn nha.

Đột nhiên cô biết vì sao những tiểu cô nương trẻ tuổi kia như ong bướm dập dờn muốn bỏ nhào về phía hấn.

Chẳng qua là, lúc nào thì, Cận Từ Kỳ lại cũng bắt đầu để ý những thứ này?

Bắt quá suy nghĩ một chút cô làm vậy cũng không sai.

Bọn họ là vợ chồng, mặc dù tạm thời không tập trung tinh thần làm được trăm phần trăm, nhưng tối thiểu, nên cho hai bên là duy nhất.

Khi Tống Kỳ Diễn chào đón, Cận Từ Kỳ lập tức nhanh chóng tản ra tất cả mạch suy nghĩ phức tạp.

"Tại sao chậm như vậy." Hấn nói lảm nhảm lâu bầu một câu.

—— muốn duy trì sự hòa thuận trong một gia đình, tuyệt đối cần phải hiểu lẫn nhau.

Cận Từ Kỳ đang muốn hé miệng giải thích một chút lý do mình tới trễ, hấn lại lướt thẳng qua cô, nhận lấy điểm tâm trong tay nhân viên cửa hàng chạy xe điện cấp tốc dừng sát ở sau lưng cô đưa đến.

Sau đó lê nhẹ bước chân từ từ đi tới.

Cận Từ Kỳ cảm thấy mình có một giây đồng hồ bị bỏ quên, không phải là cảm giác tốt.

Chẳng qua là, cô khi nào thì bắt đầu cũng hi vọng mình trở thành tiêu điểm chính được quan tâm chăm sóc, đã không thể nào kiểm chứng.

Hấn nhú chân mày nhìn cô trong chốc lát.

Vừa bắt đầu còn có một chút ngượng ngùng như vậy, nhưng khi phát hiện hấn phần lớn thời gian đều đang nhìn lên ngó chừng tóc của cô, ngoại trừ bị nhìn chòng chọc thật cực khổ, không còn tiếp tục những ý nghĩ khác.

Rốt cục, hấn đến gần, đem hộp điểm tâm kia đặt vào trong tay của cô.

Là bởi vì cô tan ca trễ cho nên mua điểm tâm bên ngoài cho cô ăn sao?

Cận Tử Kỳ cảm thấy nơi trái tim không khỏi bị đụng phải một cái, ánh mắt trong phút chốc hoảng động, cúi đầu nhìn sang điểm tâm trong tay còn nóng hổi, có thể loáng thoáng ngửi thấy được hương thơm mê người.

"Về nhà đi." Hắn nắm bàn tay nhàn rỗi kia của cô.

Cảm xúc thô ráp bao bọc mu bàn tay mềm mại của cô, khoé môi Cận Tử Kỳ thoáng cong lên không thể nhận ra.

—— an tâm mà đem tay của mình giao cho hắn.

Trên ngón áp út đột nhiên truyền đến một cảm giác mát lạnh, cúi đầu xuống đập vào mắt chính là một chiếc nhẫn.

Vòng bạc, phía trên được khảm một viên đá màu đỏ gạch, có lẽ nên nói đó là một viên Hồng Bảo Thạch (Ruby).

Có một chút mài mòn, nhìn qua đã có nhiều niên đại.

Khi đeo vào ngón tay hơi có cảm giác mát lạnh, giống như đồ bạc trong đất phủ đầy bụi đang hút thu nhiệt lượng.

Kiểu dáng chiếc nhẫn rất cũ kỹ, bây giờ e rằng đã không tìm được dấu vết bên trong cửa hàng châu báu.

Nhưng mà, khi nhìn đến chỉ trong khoảnh khắc kia lòng Cận Tử Kỳ lại ngọt ngào đến chua xót.

Cô cũng không ngờ tới cái người đàn ông này thỉnh thoảng thần kinh nhìn như có chút cuồng phong đánh tới nhưng lại sẽ chuẩn bị cái này.

Mặc dù cô trước kia ở trong lòng cũng từng âm thầm mong đợi qua.

Cuộc hôn nhân này không có khô khan buồn tẻ như trong dự đoán của cô, thỉnh thoảng còn có thể đến một hai kinh hi như vậy.

Cận Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn Tống Kỳ Diễn liếc mắt một cái, vẻ mặt khó dò.

Tống Kỳ Diễn lại có chút hơi ngượng ngùng. "Nếu không thích thì nói, nơi này còn có một chiếc nhẫn kim cương."

Nói xong, thì luống cuống tay chân muốn lấy ra trong túi quần, sợ cô đối với chiếc nhẫn đá quý kia không hài lòng, trong cơn tức giận sẽ xoay người rời đi, vội vàng giải thích, "Cái này là chiếc nhẫn kim cương một vị công chúa hoàng thất Thụy Sĩ quyên tặng ra ngoài trong một buổi đấu giá."

"Em rất thích." Cận Tử Kỳ lại đột nhiên phát biểu quan điểm của mình, bàn tay Tống Kỳ Diễn cầm chiếc nhẫn hơi chậm lại, "Em thích màu đỏ, màu đỏ thích hơn."

Giương mặt của cô bắt đầu có chút nóng lên, cúi đầu, lòng ngón tay vuốt ve viên Hồng Bảo Thạch kia.

Cho dù trên mặt cô vẫn duy trì thần sắc nghiêm cẩn, nhưng bên tai hồng hồng lại tiết lộ lòng của cô.

Thật sự thì cũng sớm đã qua cái tuổi nên xấu hổ.

Cô hai mươi tám tuổi, hần ba mươi bốn tuổi, giữa bọn họ, không cần phải như vậy...

Nhưng mà trong lòng, cuối cùng làm sao cũng không che giấu được phần rung động trong đáy lòng.

Dư quang khoé mắt thoáng lưu chuyển, nhìn thấy dáng vẻ Tống Kỳ Diễn đứng ở một bên âm thầm mỉm cười, trong lòng theo đó cũng không thể nén lại vui mừng.

Hắn thân sĩ mà thay cô mở cửa xe, lại cẩn thận mà che chở cô ngồi vào xe.

Cả hai, một lớp mồ hôi mỏng trong lòng bàn tay. Không khỏi khẩn trương.

Xe nhẹ nhàng chuyển động, vững vàng xuất phát ở trên vòng tròn quốc lộ.

Cận Tử Kỳ quay đầu nhìn sang cây cảnh ngoài xe lao vùn vụt lui về phía sau, lòng vốn hoang mang bất an cũng theo đó dịu đi.

Bắt đầu từ hôm nay, cuộc sống mới của cô coi như là kéo màn ra sao?

Cô không chỉ là tiểu thư Cận gia, là mẹ của đứa bé, còn là ——

Vợ của người đàn ông này.

Cận gia.

"Chuyện đại khái chính là ý tứ này."

Tống Chi Nhậm ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, nói một tràng lời nói về sau tổng kết một câu.

Mà ngồi đối diện với ông là vợ chồng Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết khuôn mặt đã sớm chìm xuống xanh mét.

Cho nên những năm này mới náo loạn chuyện biến lớn như vậy !

Cái gì xâm hại tình dục, cái gì không biết cha là ai, toàn bộ đều là vô nghĩa!

Hiện tại cuối cùng hiểu rõ nguyên nhân tại sao Tống Kỳ Diễn giống như thuốc cao bôi trên da chó dán dính Cận Tử Kỳ không thả.

Ở nơi này là vừa gặp đã yêu, căn bản chính là sớm có dự mưu, hẳn là mưu tính bốn năm!

Ngay cả đứa nhỏ cũng lớn như vậy!

Nhưng mà làm cho Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết không cách nào tiếp nhận là, vì cái gì Tống Kỳ Diễn bốn năm sau mới xuất hiện?

Nếu như hẳn cũng chịu trách nhiệm mà nói, bốn năm trước khi Cận Tử Kỳ vừa xảy ra tai nạn xe cộ hẳn nên đứng ra thừa nhận.

Mà không phải hiện tại lại đến bù đắp cứu vãn.

Dĩ nhiên, vợ chồng Cận gia bây giờ là nghĩ như vậy, muốn Tống Kỳ Diễn thực sự vào bốn năm trước đứng ra, chỉ sợ chờ đợi không phải là bọn họ tiếp nhận hẳn, mà là một tờ giấy gọi tòa án!

Tống Chi Nhậm chống quai trượng, quan sát thần sắc thay đổi trong nháy mắt trên hai gương mặt, trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói: "Tôi biết các người trong phút chốc e rằng không tiếp nhận nỗi sự thật này, thật sự thì chính ta đến bây giờ trong lòng vẫn còn khiếp sợ, ngày hôm qua cũng là một đêm không ngủ."

Tống Chi Nhậm cố gắng đem mình cùng thuộc về phe cánh với vợ chồng Cận gia, mà không phải phía đối lập bọn họ coi như kẻ thù.

"Tên tiểu tử xấu xa kia làm ra chuyện như vậy ta vốn nên mang nó theo chịu đòn nhận tội, chỉ bất quá tâm tâm niệm niệm của nó đều là Kỳ nha đầu, ngay cả một bóng người cũng không xuất hiện, ta chỉ ước cái mặt già này tới cửa nói xin lỗi."

Nghe được Tống Chi Nhậm nói năng tạ lỗi, sắc mặt Tô Ngưng Tuyết càng chìm vài phần.

—— hiện tại Kỳ nha đầu? Trước đó còn không phải là lão ruồng bỏ con gái nhà của chúng tôi sao?

Lão bây giờ biết chân tướng rồi, vội vàng nịnh hót suy nghĩ muốn nhận cháu trai trở về, cũng không nhìn một chút chúng tôi có nguyện ý hay không để cho chỗ con trai ông làm con rể Cận gia!

Nhớ tới sáng nay Tống Kỳ Diễn đi theo Cận Tử Kỳ từ trong phòng đi ra, cộng thêm bảo mẫu sau khi đi thu dọn phòng đi ra muốn nói lại thôi với ánh mắt mập mờ, Tô Ngưng Tuyết cho dù ngốc nữa cũng đoán được cái nguyên do.

Một dòng khí tức giận ngăn ở ngực cả ngày như thế nào cũng phát tiết không được, hết lần này tới lần khác lão già đáng chết này còn muốn đưa tới cửa, vậy thì đừng trách bà không khách khí.

Tô Ngưng Tuyết sửa sang lại vẻ mặt của mình, hướng Tống Chi Nhậm cười một tiếng, giọng nói thản nhiên, "Tống lão nói lời này chính là khách khí, ngài có lỗi gì, lệnh công tử có lỗi gì."

Sắc mặt Tống Chi Nhậm cứng đờ, Tô Ngưng Tuyết lại vẫn đang tiếp tục: "Lỗi thì lỗi ở Từ Kỳ chúng tôi không biết phân biệt muốn trèo cao Tống gia, bất quá Tống lão yên tâm, chúng tôi sẽ nghiêm cấm Từ Kỳ và lệnh công tử đoạn tuyệt lui tới, về phần đứa nhỏ, nếu như Từ Kỳ sau này kết hôn không có tiện mang đứa nhỏ qua, tôi sẽ đem nó nuôi dưỡng lớn lên thật tốt, dù sao nó cũng họ Cận."

—— dù sao nó cũng họ Cận? Làm sao có thể họ Cận, đứa bé kia rõ ràng họ Tống!

Hai tay Tống Chi Nhậm nắm quai trường khôi phát run, không phải bởi vì sợ hãi, mà là hơi thở bị kìm nén!

Một người cho tới bây giờ cũng là nhân vật la lối om sòm, hôm nay ngồi ở chỗ này bị người ta chằm chọc khiêu khích, dù là người nào trong lòng cũng không có tư vị.

Nhưng ai bảo ban đầu mình làm khó dễ vợ chồng Cận gia như vậy, bọn họ bây giờ bất quá là ăn miếng trả miếng mà thôi.

Cắn cắn một ngụm cái răng lão của mình, Tống Chi Nhậm âm thầm cho mình nổi giận, ta nhẫn, vì cháu nội ta nhẫn!

Tống Chi Nhậm bởi đến một nụ cười, "Ngưng Tuyết, ta biết trong lòng cô đối với ta có câu oán hận, nhưng chúng ta đang ở loại gia tộc này, có một số việc lại không thể không quan tâm."

"Tống lão nói rất đúng, cho nên Từ Kỳ chúng tôi cũng đúng là không dám đi trèo cao cửa chính Tống gia."

Tống Chi Nhậm bị một câu nói phản bác của Tô Ngưng Tuyết nhất thời phải bẽ tắc, sắc mặt cũng là năm màu rực rỡ.

Một bên Cận Chiêu Đông thấy Tô Ngưng Tuyết khí thế bức người, trách mắng Tống Chi Nhậm suýt phải không ngóc đầu lên được, trong lòng cũng thoải mái, trước đó ở chỗ Tống gia bị oán khí cũng không ít.

Cận Chiêu Đông vội ho một tiếng, nói xen vào, "Tống lão a, không phải chúng tôi không biết đối nhân xử thế, phàm là người nào tự mình biết mình cũng nên hiểu rõ, cửa chính Tống gia thế gia vọng tộc như vậy ở thành phố này cũng chỉ thiên kim như Bạch gia mới có thể xứng."

Sống lưng Tống Chi Nhậm cứng còng, không nghĩ tới tin tức tới hôm qua Bạch Tang Tang tới nhà ăn cơm truyền đi nhanh như vậy.

Hiện tại, Cận Chiêu Đông đây là đang đâm cột sống ông a!

Thẹn trong lòng Tống Chi Nhậm chỉ có thể nhất nhất đáp lại, nhân tiện một lần kiểm điểm mình, "Hết thấy lỗi đều tại ta cái lão già hồ đồ này, làm chút chuyện hết sức hồ đồ, làm chậm trễ tình cảm người trẻ tuổi."

Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết ấn ý ngó mặt đi nhìn nơi khác, giả bộ không nghe thấy ông bùi ngùi.

Tô Ngưng Tuyết thậm chí còn ngoắc vẫy tay bảo mẫu đi ngang qua dặn dò, "Tống lão đến đây, cô đi ngâm một bình trà xuân tới đây, cũng đừng cầm nhầm, là lon trà hai ngày trước A Lịch đưa tới."

Quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt Tống Chi Nhậm hơi khó coi, Tô Ngưng Tuyết vẫn còn muốn "Hào tâm" mà giải thích: "Lão Tam Doãn gia Tống lão cũng nghe nói qua chứ? Đứa bé kia ngược lại hiểu thuận, thỉnh thoảng tặng chút trà tới đây cho chúng tôi, nhất là những năm này, vẫn cùng Từ Kỳ chắn gió che mưa, thấy thế vợ chồng chúng tôi cũng cảm động."

Tống Chi Nhậm khó khăn lắm gật đầu phụ họa, "Đứa bé Doãn gia kia đúng là tuần tú lịch sự." Nhưng trong lòng cũng đau khổ không thôi.

—— các người đã xem thường bắt ép ta đi, các người không phải là muốn xuất ra một hơi sao?

Tô Ngưng Tuyết nhướn mày, cầm lấy trà bảo mẫu bụng đến, nhấp một miếng, lại ngẩng đầu, thấy Tống Chi Nhậm nhìn chăm chăm chén trà lại không uống cười nói, "Trà này không tệ, tôi nghe nói Tống lão xưa nay yêu trà, cũng có thể nếm thử một chút."

Tống Chi Nhậm không muốn cùng Tô Ngưng Tuyết quanh co lòng vòng, vị phu nhân này ở trên thương trường chính là một nữ cường nhân số một, thủ đoạn không thua gì bất kỳ một người đàn ông nào, bắt đầu tổn hại đến người khác cũng là từng bước từng bước.

"Ta hiện đã bảy mươi tuổi, cũng là người đập một chân vào trong quan tài, mọi thứ mùi vị ngọt bùi cay đắng nào chưa từng hưởng qua, hiện tại đã lui về, còn có thể mưu toan cái gì đây?"

Nhận ra được trên mặt Tô Ngưng Tuyết trong phút chốc lộ vẻ xúc động, Tống Chi Nhậm không ngừng cố gắng, "Không phải là cho con cháu vây quanh đầu gối, mấy đời đồng đường vô cùng náo nhiệt sao? Lão tới nhận cháu trai, bảy mươi tuổi mới có thể có một đứa cháu trai, vẫn còn phải lưu lạc ở bên ngoài, ngay cả mặt mũi chưa gặp được mấy lần không nói, càng đừng nhắc tới cháu trai có thể dựa vào trong ngực ta, ngọt ngào nhỏ nhẹ mà gọi ông nội."

"Muốn thử nghiệm niềm vui ngâm kẹo đùa cháu ấm áp, cũng có lỗi sao? Một người già sắp nằm vào quan tài, nguyện vọng nhỏ nhỏ như vậy chẳng lẽ các người đều muốn ngăn trở sao?"

Tống Chi Nhậm nói xong trong đôi mắt già nua lóe lên lệ quang, thái độ thù địch sắc bén rét lạnh chung quanh Tô Ngưng Tuyết cũng có chút vụt tắt.

Nhưng Tô Ngưng Tuyết cũng không định lúc này chịu thua.

Nếu như tác thành nguyện vọng ấy, Từ Kỳ làm sao bây giờ, chẳng lẽ muốn cô đi sâu vào đầm rồng hang hổ Tống gia như vậy sao?

Đã có con cộp mẹ Tống Nhiễm Cầm kia cũng có thể khiến nhà cửa huyên náo gà bay chó sủa, huống chi ngày sau còn có một Kiều Niệm Chiêu!

Nhớ đến Kiều Niệm Chiêu, màu mắt Tô Ngưng Tuyết lạnh dần, bàn tay nắm quai tách trà từ từ buộc chặt.

"Tống lão muốn gặp đứa nhỏ cũng không phải là không được, sau này mỗi tuần mang đứa nhỏ ra ngoài đi dạo tôi vẫn không phản đối."

Vốn là nghe được nửa câu đầu hai mắt Tống Chi Nhậm tỏa sáng, đang nghe lời nói nửa câu sau khao khát lại bị đánh nát tàn nhẫn, vậy nói cùng chưa nói như nhau thôi, lời nói vô ích!

Tống Chi Nhậm chuẩn bị một loạt câu chữ đang muốn mở miệng, thì ở cửa mơ hồ truyền đến giọng trẻ con trong trẻo.

Nhất thời, Tống Chi Nhậm đã không thể kiềm chế được cảm xúc kích động bỗng nhiên đứng dậy, chống quai trượng đưa cổ ra bên ngoài nhìn.

"Mỗ Mỗ thiếu gia, chậm một chút, di Hồng không đuổi kịp!"

"Di Hồng lớn tuổi, chạy không nhanh, phải uống nhiều Đâu Bạch Kim nga!"

Cửa biệt thự, Cận Mỗ Mỗ mặc một bộ quần áo xanh đỏ phối hợp jacket, càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn nổi bật càng trắng nõn động lòng người, quần jean xanh đậm cùng giày da đầu hổ, phía sau là một cái ba lô nhỏ nhỏ hình phim hoạt họa.

Vừa đi vào bên trong phòng nhảy lên vừa không ngừng quay đầu hướng ra ngoài cửa kêu, "Di Hồng nhanh lên một chút, chậm nữa Mỗ Mỗ phải đóng cửa nga!" Nói xong, thật sự vui vẻ chạy tới đẩy cửa chính muốn đóng lại.

"Mỗ Mỗ thiếu gia, chậm một chút, chậm một chút..." Di Hồng thở hồng hộc đẩy cửa, luôn miệng xin khoan dung.

Mỗ Mỗ cười to khanh khách, một đôi mắt hắc bồ đào trong suốt to tròn lóe ra ánh sáng gian xảo, vừa quay đầu nhìn thấy Tô Ngưng Tuyết trong phòng khách, lập tức vui mừng gọi "Bà ngoại" chạy tới.

Người tròn vo, thân mình mang mùi sữa thơm mát chạy tới, Tống Chi Nhậm muốn đưa tay ra đón, Mỗ Mỗ cũng đã lướt qua ông nhào thẳng vào trong ngực Tô Ngưng Tuyết.

"Bà ngoại, bà hôm nay sớm như vậy đã trở về rồi nha!" Hé ra cái miệng nhỏ nhắn ngọt khiến ánh mắt Tô Ngưng Tuyết lập tức hiền từ.

Tô Ngưng Tuyết liếc mắt nhìn hai mắt Tống Chi Nhậm đều muốn xuyên thấu, cuối cùng không nhẫn tâm để cho một ông cụ khó chịu, ôm Mỗ Mỗ xoay người nó hướng về phía Tống Chi Nhậm, dịu dàng cho biết, "Mỗ Mỗ nhìn xem, ai tới rồi?"

"A? Là ông cố a? Ông cố đến gặp Mỗ Mỗ sao?"

Giọng trẻ con vừa ngọt lại mềm, mắt to xinh đẹp vút sáng trong veo thấy đấy, Mỗ Mỗ ngheo đầu nghịch ngợm mà nhìn Tống Chi Nhậm đang xúc động, toét miệng cười một tiếng, chỉ vào ánh mắt Tống Chi Nhậm lệ quang nhẹ nhàng, giọng nói ngọt ngào ngây thơ: "Ông cố xấu hổ xấu hổ, người lớn như vậy lại vẫn khóc!"

Tống Chi Nhậm thấy Mỗ Mỗ quan tâm mình, rốt cuộc kiềm chế không được sâu trong đáy lòng bắn ra tình cảm mãnh liệt, đi phía trước một phen đoạt lấy Mỗ Mỗ từ trong ngực Tô Ngưng Tuyết, thân thể già nua lão đảo hai cái.

Đôi cánh tay từ đầu đến cuối lại ôm Mỗ Mỗ thật chặt đặt ở trước ngực, vừa thương vừa yêu vuốt ve cháu nội trong ngực, ngay cả quai trượng khi nào rơi xuống sàn nhà cũng không biết, chỉ là đôi môi không ngừng run run.

"Ông cố người làm sao thế? Có phải ở đâu đau nhức hay không, Mỗ Mỗ thổi cho ông một chút!"

Ngước lên cái đầu nhỏ, mang một đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé, cầm lấy mặt Tống Chi Nhậm, chu cái môi tinh bột, phồng má thổi phù phù vào mắt Tống Chi Nhậm, "Mỗ Mỗ thổi một chút thì tốt rồi, không khóc không khóc."

Trái tim Tống Chi Nhậm run lẩy bẩy, nâng thân thể nhỏ bé ụt ịt của Mỗ Mỗ ngồi ở trên đùi của mình, hơi thở dài, giờ tay lên không ngừng vuốt ve đầu đura hấu của Mỗ Mỗ, "Ngoan ngoan ——"

Mỗ Mỗ chợt cảm lấy bàn tay già nua của Tống Chi Nhậm tiếng nói thúc giục, "Ông cố hôm nay tại sao không có mang nhẫn nữa?"

Vừa nghe lời này cũng biết tiểu tử kia muốn quà tặng.

Tống Chi Nhậm cười hơ hớ từ trong túi của mình móc ra một miếng khoá trường mệnh làm bằng vàng ròng, treo trên cổ Cận Mỗ Mỗ, lấy lòng giống như hỏi thăm, "Cái này thích không?"

Khóa Trường Mệnh

Mỗ Mỗ cảm lấy khóa trường mệnh hướng về phía đèn thủy tinh chiếu chiếu, lại gác qua bên khoé miệng cắn cắn, vẻ mặt động tác quen thuộc làm cho trái tim Tống Chi Nhậm run lên, cũng là tham tiền như vậy.....

Mỗ Mỗ cất xong khóa trường mệnh, ở trong ngực Tống Chi Nhậm động vài cái, liền bắt đầu hành động làm bé cưng ngoan ngoan.

Ngược lại Tống Chi Nhậm tự mình nhớ ra cái gì đó, cúi đầu ôn nhu hỏi: "Đúng rồi, lần trước ông tặng chiếc nhẫn cho con đâu? Có phải vứt bỏ rồi không?"

Đầu Mỗ Mỗ lay động giống như trống lắc, "Mới không có, Mỗ Mỗ giấu khá tốt!" Nói xong, thân thể nhỏ mập mập uốn éo từ trong ngực Tống Chi Nhậm đi xuống, rất là vui vẻ mà chạy tới phía sau ghế sofa Tô Ngưng Tuyết đang ngồi.

Dưới ánh mắt mong chờ của Tống Chi Nhậm, Mỗ Mỗ một lần nữa đi ra, còn tự mình từ phía sau kéo một con vật vàng nhạt đi ra giờ lên trước mặt Tống Chi Nhậm, "Đã cất giấu ở nơi này đây!"

Tống Chi Nhậm nhìn thấy nhẫn ngọc được đeo trên cổ gà, thiếu chút nữa không phun ra một búng máu, đây chính là chiếc nhẫn giá trị xa xỉ số lượng hạn chế, toàn cầu cũng chỉ có vài cái như vậy, làm sao lại thành dây đeo cho gà rồi? !

"Đừng. Ông cố không cao hứng sao?"

Mỗ Mỗ lôi dây thừng cột gà cắn đầu ngón tay sợ hãi mà nhìn khóe mắt Tống Chi Nhậm co rút mãnh liệt.

Tống Chi Nhậm nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn Mỗ Mỗ hé ra ý sợ hãi, vội vàng thay một nụ cười, cố làm ra vẻ vô sự mà cười nói: "Ông làm sao sẽ sinh tức giận với Mỗ Mỗ, đến, đến vào ngồi trong lòng ông"

Nói, lại triển khai hai tay, nóng lòng mong muốn bế đứa cháu nội khôn ngoan thông minh như vậy bước đi.

Cái môi phấn nộn của Cận Mỗ Mỗ mếu máo, gương mặt phấn điều ngọc mài tinh xảo thuận tiện suy sụp.

Chớp mắt túi thân hơi nước mịt mờ, cắn đầu ngón tay, nét mặt là chẳng chực khóc.

"Ông có tức giận, Mỗ Mỗ biết rõ, ông có giận Mỗ Mỗ đem chiếc nhẫn cho chút chút đeo."

Tổng Chi Nhậm vừa nghe đứa nhỏ này muốn xa lánh mình, đầu còn ngồi được, "Ông cố thật không có tức giận."

"Vậy ông ôm chút chút một chút!" Một con gà nhỏ lông vàng đã bị bung đến trước mặt Tổng Chi Nhậm.

Lòng Tổng Chi Nhậm đột nhiên sinh lên một loại cảm giác mắc lừa, nhưng đối với khuôn mặt tươi cười khả ái đáng yêu tinh khiết, làm sao cự tuyệt được, chỉ có thể nhắm mắt nhận lấy con gà con kia.

Tổng Chi Nhậm mặc dù còn tám bé lúc xuất thân không tốt, hàng ngày ở đồng ruộng nuôi chút gia cầm gì gì đó.

Nhưng mấy thập niên sống an nhàn trong nhung lụa để cho ông đối với những thứ gia cầm này cũng là kinh nghiệm chi, hiện tại ôm một cái là lông tơ toàn thân cũng run rẩy dựng đứng lên, nhưng ngại vì đôi mắt trong suốt phát sáng kia, không thể không làm đủ trò hề.

"Đây là con gà con Mỗ Mỗ nuôi sao? Thật đáng yêu, mấy tuổi nha?"

Mỗ Mỗ lập tức vui mừng toét miệng, nhanh nhẹn bò lên trên ghế sofa, đạp rớt giày da đầu hổ, khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa, thân thể nhỏ thò ra cầm lấy một cái tay Tổng Chi Nhậm đặt lên trên lông gà.

"Nếu sờ chút chút như vậy mới vui vẻ, biết không, bộ dáng như vậy, ông sờ, Mỗ Mỗ nhìn xem "

Sắc mặt Tổng Chi Nhậm có chút cứng ngắc, khi hai móng chân con gà con ở trong lòng bàn tay của ông nhảy lên lung tung, nhưng vì không để cho đứa nhỏ thất vọng, nên nín thở lại vuốt ve từng chút từng chút một xuống lông gà.

Ngồi ở đó vừa uống trà Tô Ngưng Tuyết đột nhiên nhíu chặt lông mày, cái mũi ngửi ngửi, "Mùi gì vậy?"

Cận Chiêu Đông bị Tô Ngưng Tuyết vừa nói như thế, cũng phát hiện quanh quẩn trong phòng khách một cổ mùi là lạ, còn rất gay mũi .

Hai bàn tay nhỏ bé vốn nâng má ngồi ở trên ghế sofa Mỗ Mỗ chợt ai nha một tiếng, "Chít chít kéo bánh rồi!"

Cái trán Tổng Chi Nhậm hiện đầy hắc tuyến, cúi đầu xuống một luồng mùi thơm là càng lúc càng phát ra nồng đậm, con gà nhỏ lông vàng kia sau khi làm trò quái đản đã từ lòng bàn tay của ông nhảy xuống bỏ trốn mất dạng.

Mà lòng bàn tay ông vốn sạch sẽ, dưới đèn thủy tinh sáng ngời, là một đồng phân gà vàng rực——

Đến lúc Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn về đến nhà, thì nhìn thấy mọi người tập trung ở trong phòng khách.

Cận Tử Kỳ trước khi vào cửa, lại lấy ra quyển sổ màu đỏ trong túi xách nhìn mấy lần.

Như bình tĩnh mộng, hết thấy đều tới quá đột ngột.

Cô nhìn ảnh chụp trên giấy hôn thú, lại quay đầu nhìn một chút người đàn ông đứng ở bên cạnh mình.

Tổng Kỳ Diễn so với Cận Tử Kỳ bình tĩnh hơn, nắm cả đầu vai của cô bước đi vào phòng khách, không quên lễ phép khi thấy trưởng bối ngồi ở đó gọi từng tiếng: "Cha, ba, mẹ."

Tổng Chi Nhậm hiềm khi đối với Tổng Kỳ Diễn hài lòng, lúc này cũng mỉm cười gật đầu, không tệ, ban đầu phải giữ vai trò chủ đạo.

Cận Chiêu Đông cầm lấy chén trà uống, không đáp lại một tiếng "Ba" này.

—— bát tự vẫn chưa thềm đoái hoài, gọi bừa bãi gì đấy?!

Tô Ngưng Tuyết thì nhú lông mày lập tức không để ý đến Tổng Kỳ Diễn mà nhìn về phía Cận Tử Kỳ, cảm thấy đáng vẽ con gái muốn nói cái gì rồi lại không nói, dịu dàng mà hỏi thăm, "Tử Kỳ, sao thế?"

"Mẹ." Cận Tử Kỳ hít sâu một cái, quyết định nên thẳng thắn, "Con có chuyện muốn nói với mẹ và ba."

"Có lời gì, cứ việc nói thẳng đi." Tô Ngưng Tuyết nói xong miệng khẽ nhấp trà xuân, "Nói đi."

"Đến lúc mẹ uống xong trà rồi hãy nói." Nếu không sợ mẹ phun ra ngoài.

Lời nói nửa câu sau Cận Tử Kỳ nghẹn ở cổ họng.

Tô Ngưng Tuyết thấy đáng vẽ cô thần bí như vậy, đề phòng mà liếc mắt nhìn Tổng Kỳ Diễn, "Trà này mẹ uống không được nữa, có chuyện con cứ việc nói thẳng đi, không cần ấp a ấp úng."

Cận Tử Kỳ dưới tình hình đã chuẩn bị tư tưởng, ngẩng đầu đối diện ánh mắt Tô Ngưng Tuyết, gần từng chữ một, "Chúng con đã kết hôn."

Trong khoảnh khắc, cả phòng khách lọt vào trong một mảnh tĩnh mịch.

Rất lâu sau đó sau, Tô Ngưng Tuyết dẫn đầu cười một tiếng, cầm lấy trà lại uống một ngụm, chẳng qua đã không biết là mùi vị gì, tự mình trấn an, "Đứa nhỏ này nói càn cái gì, chuyện kết hôn tại sao có thể nói giỡn bậy bạ."

Chẳng qua là lời này bà vừa mở miệng, một quyển sổ màu đỏ lập tức được đưa tới trước mặt bà.

Nụ cười trên mặt Tô Ngưng Tuyết càng thừa thốt, cho đến khi biến mất vô tung ảnh, cầm lấy giấy hôn thú mở ra khép lại mở ra khép lại qua lại mấy lần, nhìn chăm chăm ảnh chụp bên trong hầu như muốn đào ra một cái hố.

"Mẹ ——" Cận Tử Kỳ thử thăm dò mà gọi một tiếng.

"Từ từ, đợi một chút." Tô Ngưng Tuyết lại từ trên ghế sofa đứng dậy, vẻ mặt có chút mờ mịt, cứng ngắc đi đến trước cửa sổ phòng khách, duy trì trạng thái pho tượng.

Ba mươi giây sau, khi tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong cái tin tức khiếp sợ này, Tô Ngưng Tuyết lại đột nhiên xoay người lại, cầm lấy cây chổi đặt tại góc cửa sổ xông thẳng lại.

Hiếm khi thấy bất chấp hình tượng phu nhân, nổi giận đùng đùng hô to một tiếng: "Tiểu tử vô liêm sỉ, tao ngày hôm nay không đánh chết mày tao uống làm người!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đêm Tân Hôn, Thuận Lợi Yêu Vợ

Editor: tamthuonglac

Trong khoảnh khắc Tô Ngưng Tuyết cầm lấy chổi thì dự liệu trước đó của Cận Tử đã nhận được nghiệm chứng hoàn mỹ.

Chuyện cô và Tống Kỳ Diễn đăng ký kết hôn một khi công khai, trong nhà lập tức gà chó không yên rồi.

Chưa từng gặp qua Tô Ngưng Tuyết như vậy, tức giận xong thì đuổi theo đánh Tống Kỳ Diễn, cho dù là ai cũng không ngăn được.

Khoa chân múa tay vui sướng nhất không có ai so với Cận Mỗ Mỗ, dắt con gà con, chạy tới chạy lui sau lưng Tô Ngưng Tuyết.

"Bên kia bên kia, chú trốn ở bên kia, nơi này, bà ngoại ơi nơi này!" Khuôn mặt nhìn có chút hả hê khi người khác gặp họa.

Về phần Tống Chi Nhậm chống quái tượng muốn đuổi theo, nhưng chạy hai bước thì thở hổn hển, chỉ có thể đứng khô mà sốt ruột.

—— có thể thế nào, trận này vợ chồng Cận gia không đánh con tức giận tuyệt đối không tiêu tan được!

Tống Kỳ Diễn một bên tránh trái tránh phải, một bên kêu "Mẹ, nhẹ một chút", kết quả đôi lấy chịu đòn nặng hơn.

"Ai là mẹ của mày, mày thật xem tao là mẹ, lại lừa đảo con gái của tao như thế này!"

Tô Ngưng Tuyết càng đánh càng hăng, thở hổn hển quát từng tiếng mà dạy dỗ, "Tao không đi tìm mày tính sổ, ngược lại tự mày còn có mặt mũi tới cửa, có người nào trợ tráo lì lợm không mặt mũi như mày không?"

Cận Tử Kỳ ở một bên khuyên can, lại bị Tô Ngưng Tuyết đẩy ra, cắn răng nghiêng lợi mà tròn mắt nhìn cô liếc mắt một cái, "Gấp cái gì, đánh xong nó thì đến phiên cô!"

Tống Kỳ Diễn vừa nghe mẹ vợ còn muốn đánh bà xã tâm can của mình, cũng không dám tránh né nữa, che mặt của mình chủ động đến dưới chổi, "Mẹ, mẹ muốn đánh thì đánh con, con da đây, đừng đánh Tiểu Kỳ nữa."

"Mày cũng biết bản thân mình da dày hả!"

Tô Ngưng Tuyết cầm giận nói xong muốn bắt đầu vùng chổi đánh xuống, chẳng qua khi đó vừa muốn tiếp tục đến sau lưng Tống Kỳ Diễn, chợt ngừng lại, vành mắt lại không tự chủ đã ươn ướt.

Tống Kỳ Diễn bắt đầu ôm lấy ống tay áo, là từng lần vết đỏ bị chổi đánh lên, còn có hai lần chuyển thành màu tím.

Bàn tay nắm cán chổi nhẹ buông, lộp bộp một tiếng cây chổi rơi trên sàn nhà.

Cận Tử Kỳ lập tức tay mất lạnh lẽo mà lượm cây chổi để cho dì Hồng ở bên cạnh mang đi.

Nhìn thấy hốc mắt Tô Ngưng Tuyết hồng hồng, Cận Tử Kỳ cũng theo đó mà không khỏi khổ sở, đi tới muốn trấn an bà ở sau lưng, lại một phen bị lướt qua.

"Mẹ." Cận Tử Kỳ cũng không biết nên mở miệng như thế nào giải thích, đoán chừng Tô Ngưng Tuyết cũng không muốn nghe.

"Cô bây giờ đã trưởng thành, có thể một mình một phía đảm đương, làm việc cũng có thể không cần hỏi lại chúng tôi nữa, tự mình muốn kết hôn thì kết." Tô Ngưng Tuyết giận quá hoá cười, quay mặt qua một bên không nhìn tới Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn.

Cận Tử Kỳ biết Tô Ngưng Tuyết thật sự tức giận, lúc này điều duy nhất có thể làm chính là cúi đầu nhận lỗi.

"Mẹ, chúng con biết sai rồi, chỉ một lần này, mẹ yên tâm, sau này con sẽ không tự ý chủ trương như vậy nữa."

Tô Ngưng Tuyết vẫn không liếc nhìn cô một cái, giữa lúc ấy đang không biết làm sao, thì nghe thấy "Bộp" một tiếng, Cận Tử Kỳ theo tiếng nghiêng đầu, thì chứng kiến Tống Kỳ Diễn thế nhưng hai đầu gối khép lại đang quỳ xuống bên chân Tô Ngưng Tuyết.

Một chiêu này tuyệt đối ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thậm chí ngay cả Tống Chi Nhậm nét mặt già nua đều có điểm không nhìn được.

—— Cái này dưới đầu gối đàn ông là vàng, huống chi còn là người thừa kế tương lai của Tống gia, nói thế nào quỳ thì lập tức quỳ?

Nhưng trong lòng Tống Kỳ Diễn lại không nghĩ như vậy, co được dãn được mới là đại trượng phu.

Chỉ cần có thể lấy Cận Tử Kỳ về nhà, đừng nói quỳ, ngay cả đem tên in trên hộ khẩu Cận gia cũng nguyện ý!

Dĩ nhiên lời này không thể để cho Tống Chi Nhậm biết, nếu không chẳng dám bảo đảm ông già nghe xong sẽ không thở hổn hển không dậy nổi, lập tức té ngã ở trong phòng khách Cận gia không hề đứng lên nữa.

Tô Ngưng Tuyết bởi vì cái quỳ này của Tống Kỳ Diễn mà kinh ngạc quay đầu nhìn hấn, hấn lại hướng Tô Ngưng Tuyết dập đầu lạy ba cái, "Mẹ, đều là lỗi của con, nhưng mà, xin mẹ giao Tiểu Kỳ và Mỗ Mỗ cho con, con sẽ chiều có họ thật tốt!"

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn trong suốt nghiêm túc, thời điểm quỳ gối trên người thật thẳng, làm cho người ta có một loại cảm giác tín nhiệm.

Cận Tử Kỳ nhìn bộ dáng hấn lần này, chần chờ mấy giây cũng muốn quỳ xuống theo, Tô Ngưng Tuyết lại cau mày không kiên nhẫn lên tiếng ngăn cản, "Quỳ cái gì, cũng không phải là làm tang sự."

Lời này vừa nói xong, người thông minh cũng nghe ra, Tô Ngưng Tuyết cũng không tức giận như trước nữa, thái độ đã dao động.

Tống Kỳ Diễn tự xưng là người thông minh, cho nên lập tức nhìn đã hiểu lúc này không khí biến hóa.

—— quả nhiên, dụ dỗ bà xã phải lạy, dụ dỗ mẹ vợ cũng phải quỳ.....

Tống Kỳ Diễn đang âm thầm đắc ý, chợt cảm giác được một dòng khí ai oán từ bên cạnh bay tới.

Quay người lại vừa nhấc mắt, thì đã đối diện với nhạc phụ đại nhân bày ra khuôn mặt âm trầm.

—— dường như hấn vẫn chỉ lo lấy lòng mẹ vợ mà quên còn có cha vợ nữa.....

May mắn trong lòng vút tắt, Tống Kỳ Diễn đứng dậy, một mực cung kính mà đi tới trước mặt Cận Chiêu Đông, lại "Bộp" một tiếng quỳ xuống, kết hợp với ba cái dập đầu, khiêm tốn mà nhận sai, "Ba, con sai rồi, chộc ba và mẹ mất hứng."

"Cậu ngược lại cũng tự hiểu lạy, nếu như vậy, tại sao còn dám làm loạn?" Cha vợ quả nhiên có tức giận.

Đầu Tống Kỳ Diễn rũ xuống thấp hơn, nhìn sang hướng khác, phải hèn mọn thêm nữa thì hèn mọn thêm, ngược lại Cận Chiêu Đông bắt đầu khoanh hai cánh tay ngồi trên ghế sofa thoạt nhìn càng giống lão địa chủ khinh người quá đáng.

Tô Ngưng Tuyết hơi cau mày, "Chiêu Đông, ông phát hoà với con của người khác làm gì!"

Những lời này nhất thời đem Tống Kỳ Diễn đánh trở về mười tám tấc địa ngục, cả lòng cũng thật lạnh lẽo rét buốt.

—— đây là mẹ vợ đối đãi hấn coi như người dung, căn bản cũng không thừa nhận hấn là con rể mình a!

Tống Chi Nhậm ngồi ở một bên nghe lời này cũng có chút nóng nảy, quỳ cũng quỳ, lúc này vợ chồng Cận gia tại sao còn không chịu đồng ý, chẳng lẽ còn muốn ông già này cũng quỳ xuống tới cúi lạy sát đất nhận lỗi?

Mắt thấy Tô Ngưng Tuyết đặt chén trà trở lại trên khay trà, muốn gọi Cận Chiêu Đông cùng lên lầu, Tống Kỳ Diễn vội vàng dùng đầu gối chuyển động đến trước gót chân Tô Ngưng Tuyết, một phen ngăn lại bước chân bà muốn rời đi.

"Mẹ, ba nổi giận cũng là phải, là con quá vô liêm sỉ, những năm này làm cho hai mẹ con cô ấy chịu nhiều cực khổ như vậy, con biết sai rồi, kính xin ba mẹ cho con một cơ hội sửa sai!"

Tô Ngưng Tuyết bị Tống Kỳ Diễn ngăn cản nửa bước cũng khó đi, đáy mắt hiện lên thần tình khó xử, mà bên kia Cận Tử Kỳ đang khuyên can Cận Chiêu Đông, đây là vợ chồng son quyết định phân công kích phá sao?

"Ba, không phải ba vẫn hi vọng con có thể kết hôn sao? Hiện tại con kết hôn, ba nhất định cũng sẽ không phải vì con mà lo lắng nữa, như vậy không phải rất tốt sao? Huống chi."

Cận Tử Kỳ nhìn về phía Mỗ Mỗ đang cầm gà con đứng bên ghế sofa, xoay lại nhìn Cận Chiêu Đông, "Anh ấy còn là cha của con trai con, con có thể không có chồng, nhưng con trai của con không thể không có cha."

Có lẽ là lời nói này của Cận Tử Kỳ làm Tô Ngưng Tuyết xúc động rồi, Tô Ngưng Tuyết thở dài, "Tôi già rồi, chuyện người trẻ tuổi các anh chị tôi cũng

không cần biết nữa, thích dày vò như thế nào thì dày vò đi."

Nói xong, Tô Ngưng Tuyết lại càn lướt qua Tổng Kỳ Diễn quỳ trên đất ôm lấy Cận Mỗ Mỗ thẳng đi về phía cầu thang.

Lúc rời đi, sắc mặt đã hòa hoãn không ít.

Tô Ngưng Tuyết hiện tại mũi lòng, sợ rằng bất quá là tức giận khi bọn họ đăng ký trước mà không nói cho bà biết thôi.

Đã đánh thắng pháo đài cứng rắn nhất Cận gia, Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đồng loạt nghiêng đầu nhìn Cận Chiêu Đông.

Cận Chiêu Đông bị người cả phòng nhìn chăm chăm, khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên.

Thấy Tô Ngưng Tuyết đang lên lầu, cũng không muốn lưu lại nữa, nhìn về phía Tổng Chi Nhậm nói, "Về chuyện kết hôn, sự việc bọn trẻ quá vội vàng, tôi vẫn muốn cùng mẹ của Từ Kỳ thương lượng một chút thật tốt mới có thể cho Tổng lão câu trả lời thuyết phục."

Tổng Chi Nhậm nghe ra trong lời nói có ý xua đuổi khách, cũng không ý ra nữa không đi, dù sao tình thế đã thay đổi.

"Nếu đã như thế, vậy ta cáo từ trước, về nhà yên lặng chờ tin tức Chiêu Đông anh và Ngưng Tuyết, các người yên tâm, Tổng gia cưới vợ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Từ Kỳ."

Cận Chiêu Đông nhướng mày, nhưng mặt không biến sắc mà đứng dậy, đưa Tổng Chi Nhậm tới cửa, cũng không mở miệng nói đến hôn sự của Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn.

Đi tiễn khách nhân xong Cận Chiêu Đông cũng không trở về phòng khách, mà đi lên thang lầu đến thư phòng.

Thần kinh Cận Từ Kỳ căng thẳng nhất thời buông lỏng, cô lập tức ngồi ở trên ghế sofa, xoa cái trán trướng đau.

—— quả nhiên, kết hôn là một chuyện phiền toái, không thông báo gia trưởng mà kết hôn càng thêm phiền toái!

Chợt lòng bàn chân truyền đến một trận ấm áp, cô vén mi mắt lên cúi đầu, Tổng Kỳ Diễn đang đứng ở bên chân cô, hần cảm lên giày của cô mới vừa rời ngăn cản Tô Ngưng Tuyết mà rơi xuống, lặng lẽ giúp cô mang vào.

Bàn tay của Tổng Kỳ Diễn không thể trắng nõn so với những quý công tử kia, nhưng rất thon dài sạch sẽ, lòng bàn chân cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay hần khô ráo mà ấm áp, một dòng nước ấm chậm rãi lướt qua lòng của cô.

Trong góc lầu hai, Tô Ngưng Tuyết thấy Tổng Kỳ Diễn ngồi xổm người trên mặt đất cẩn thận mang giày cho Cận Từ Kỳ, nhẹ thở dài một tiếng, thời điểm quay lưng hốc mắt ướt át.

—— ván đã đóng thuyền, là bói móc phi báng vẫn phải đem người đưa đi, đã không phải do bà nói rồi.

P/s: thực sự là rất rất rất bấn loạn cái hành động mang giày của Diễn ca a~ Bọn Lạc cũng ước ao, cũng khát khao có người xỏ giày cho bọn Lạc.....nhưng bọn Lạc toàn mang dép a !

Đến lúc Tổng Kỳ Diễn thu thập xong chính mình từ trong phòng tắm bước ra, Cận Từ Kỳ đang tựa vào đầu giường xem tạp chí.

Thấy hần ra ngoài, Cận Từ Kỳ cầm tạp chí lên hỏi, "Quyền tạp chí này tại sao thiếu hai trang?"

"Chỗ nào?" Tổng Kỳ Diễn giả vờ vô sự mà đến gần bò lên giường, lật xem qua lại vài trang, mới không nhanh không chậm mà lên tiếng: "Thật đúng là thiếu đi hai trang."

Cận Từ Kỳ tinh mắt phát hiện ở giữa đường nối giấy có dấu vết bị xé qua, lông mày đen khẽ nhíu, "Quyền tạp chí này người nào động tới sao?" Ngược mắt nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn hỏi ý, trừ bảo mẫu thì chỉ qua tay của hần.

Dáng vẻ Tổng Kỳ Diễn làm ra vẻ hồi tưởng, chân mày nhíu lại chợt buông lỏng, hiểu rõ mà "ồ" một tiếng, "Mới vừa rồi anh ở dưới lầu nhìn thấy Mỗ Mỗ ngồi ở trong phòng ăn chơi, có thể là con không cẩn thận xé đi."

Khoảnh khắc ấy gian phòng cách vách, da mắt Cận Mỗ Mỗ nhập nhèm lim dim đứng lên đi tiểu một chút, chợt hátt xì một cái, cả người tay chân đều lạnh mà bò lên giường, miệng đánh run cầm cập, "Khí trời lạnh, chắc muốn cảm mạo nga!"

Cận Từ Kỳ bán tín bán nghi mà liếc hần mấy lần, thấy hần một bộ dạng chuyện không liên quan mình, cũng không muốn truy cứu nhiều hơn nữa, chỉ là thiếu đi một phần tin tức, có xem hay không cũng không quan trọng.

Vì vậy, lúc này một trang báo cứ như vậy bị bay qua.

Tổng Kỳ Diễn ngồi ở bên cạnh, thấy dưới váy ngủ của Cận Từ Kỳ như ẩn như hiện một đôi đùi thon dài trắng nõn đáng đáp xinh đẹp, tâm lại bắt đầu ngứa nhột khó nhịn, con tim lại bắt đầu bất ổn mà nhảy lên.

Thân thể cao to từng chút, từng chút một cọ xát qua.

Một đôi tay len lén di chuyển vị trí, xê dịch đến bên chân của cô.

Nhìn cô vẫn hết sức chăm chú mà đọc tạp chí, trong lòng có may mắn, rón ra rón rén mà đưa bàn tay từ phía dưới vào trong vạt áo ngủ của Cận Tử Kỳ.

"Anh làm cái gì?" Cận Tử Kỳ bị một trận lạnh lẽo làm cho thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng.

Vừa quay đầu thì nhìn thấy hé ra khuôn mặt phóng đại gần trong gang tấc, Tống Kỳ Diễn đang đem mặt dính vào đầu vai của cô.

"Không có chuyện gì, chỉ là bàn tay lạnh, qua chỗ của em mà ủ ấm, em tiếp tục đọc sách, đừng để ý tới anh."

—— đừng để ý tới anh? Không để ý tới anh, tôi xem ra nóc nhà anh cũng có thể đem xóc lên!

Cận Tử Kỳ đặt tạp chí xuống, bỗng dưng nắm lấy bàn tay làm xương làm bấy kia, đôi mắt đẹp liếc xéo hấn, "Ủ tay?"

Nữ vương từ từ toát ra khí thế, chẳng qua là trên giường này, không cần cái gì là nữ vương!

"Anh thấy tay của em cũng rất lạnh, anh tới ủ ấm cho em nha."

Vừa nói xong, thì nhiệt tình cảm bàn tay của Cận Tử Kỳ nhét vào trong bắp đùi của mình.

"Em không lạnh, mau buông ra!" Gương mặt Cận Tử Kỳ đỏ bừng rồi, nơi đó của người đàn ông có thể tùy tiện phủ tay lên sao?

Che ủ cái này có khả năng liền ủ ra vấn đề lớn!

Tống Kỳ Diễn nhìn xuống đèn tường, gương mặt Cận Tử Kỳ càng lúc càng phát ra sự kiêu mị, nhịp tim nhanh hơn không thể tự kiềm chế, trên mặt lại như cũ một mực thản nhiên, "Anh có chút nóng, vậy em giúp anh giải nhiệt đi."

Cận Tử Kỳ cảm thấy Tống Kỳ Diễn hoàn toàn là trời cao phái tới khiêu chiến sự nhẫn nại của cô!

Cô hít thở sâu, cố gắng duy trì nụ cười dịu dàng, "Nóng có thể đi vào tắm nước lạnh." Dùng sức muốn rút bàn tay mình ra, nhưng trái lại bị nắm thật chặt.

"Tôi nay là đêm tân hôn của chúng ta." Cuối cùng dứt khoát trực tiếp làm rõ.

Nghe được câu này Cận Tử Kỳ sững sốt, ngẩng đầu chống lại đôi mắt của hấn nóng bỏng gần như muốn thiêu đốt cô, kéo lên khoé môi khô khốc, "Ồ, em đã biết."

—— sau đó thì sao, chấm hết?

Tống Kỳ Diễn không dám tin thái độ của Cận Tử Kỳ, tối thiểu ngay cả sự thẹn thùng cũng không có sao?

Vậy tiếp theo hấn phải làm sao? Với suy nghĩ của hấn có chút không giống nhau a!

Cận Tử Kỳ lại rất phối hợp mà xem tạp chí, thật giống như không nhìn thấy biểu tình rồi rầm trên mặt Tống Kỳ Diễn.

Hai người giống như một đôi pho tượng ngồi ở trên giường, ai cũng không nói gì thêm, buổi chiều đầu tiên sau khi cưới lại bắt đầu một cuộc bạo lực rét lạnh, nhưng cuối cùng nhà trai giờ tay đầu hàng tuyên bố kết thúc.

Hương thơm nhẹ nhàng quanh quẩn không đi, ôn hương nhuyễn ngọc ở bên cạnh, tại sao có thể cô phụ một đêm đêm xuân?

Tống Kỳ Diễn hơi híp mắt, một đôi nanh vuốt ma quỷ lần này đưa về phía bộ ngực bởi vì hít thở mà hơi phập phồng lên xuống, mắt thấy sẽ phải được như ý, quyền tạp chí thật dày nhắm vào đầu nệm xuống, đau đớn khiến hấn vội vàng rút tay về.

"Lần này anh giải thích như thế nào?" Cận Tử Kỳ tức giận lại cầm tạp chí gõ một cái lên cổ tay của hấn.

Ánh mắt của cô mặc dù đặt ở trên tạp chí, nhưng lực chú ý cũng đưa lên trên người Tống Kỳ Diễn.

Chỉ cần hấn vừa có xôn xao, là có thể tùy thời bắt được hấn.

"Chúng ta là vợ chồng." Năm chữ, lời lẽ chính nghĩa, chuyện đương nhiên, một đôi tay lại duỗi qua.

Cận Tử Kỳ giờ tạp chí lên lại muốn đập xuống, hấn lại đột nhiên giờ tay lên một phen chế trụ cổ tay trắng bóc của cô, cướp đi tạp chí trong tay cô, lật người lên, sâu kín mà nhìn cô, trông mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy.

"Thế nào, còn muốn cưỡng bạo chồng?" Cận Tử Kỳ nghe thấy giọng nói từ tính khăn khăn hô hấp không khỏi dồn dập.

Lúc này Tống Kỳ Diễn còn đâu có tính khí trẻ con, đầy đủ mười phần thành thực của người đàn ông mị lực.

Bên tai Cận Tử Kỳ bắt đầu đỏ bừng, hấn lại đem tạp chí ném qua một bên, một tay kéo thắt lưng cô vào trong lòng ngực mình, một tay chế trụ cảm của cô, cúi đầu lại gần.

Cận Tử Kỳ vẫn chưa kịp phản ứng, lại bị Tống Kỳ Diễn cạy môi ra rồi khép lại, đầu lưỡi dò xét đi vào, nụ hôn của hấn như cuồng phong mưa rào như muốn cuốn sạch cô, một đường công thành đoạt đất.

Thắt lưng bị bàn tay to kia chạm rãi dôi lên, đi vòng qua cô sau lưng, ngón tay khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng khẽ động, khóa kéo váy ngủ đã lặng lẽ bị kéo xuống không một chút tiếng động.

Khi Cận Từ Kỳ nhận ra được có vật gì đó thô sấp cứng rấn đâm vào bụng của mình, bật ra tiếng thét chói tai, chẳng qua âm thanh bị nuốt hết trong nụ hôn giống như gặm cắn của Tống Kỳ Diễn.

Thân thể trắng nõn trong nháy mắt nhiễm sắc hồng, Cận Từ Kỳ muốn đẩy hắn ra, rời xa cái cảm giác xấu hổ này, lại phát hiện khí lực của hắn thật lớn, bất kể cô đẩy như thế nào cũng là bất động.

Đôi bàn tay kia đã không thành thật mà đưa vào trong váy ngủ của cô.

Có lẽ là tối hôm qua Tống Kỳ Diễn biểu hiện tựa như lang như sài khiến cho lòng cô có sự sợ hãi, Cận Từ Kỳ theo bản năng có chút kháng cự.

Hơn nữa tối nay hắn cũng không phải là lời hay ý đẹp mà thương lượng, vừa lên tới thì đã ôm hôn.

Bá đạo như vậy, cường thế như vậy, rất không phân rõ phải trái như vậy.

Chẳng lẽ đàn ông khắp thiên hạ và hắn đều ranh mãnh nóng vội sao? !

Suy nghĩ một chút Cận Từ Kỳ đã cảm thấy như vậy có chút ỳ khướt, người đàn ông này, tại sao lại không thể dịu dàng một chút?

Đôi môi bị hôn tê dại, hắn là đã sung lên, nhưng hắn lại càng ngày càng mãnh liệt.

Bàn tay to sau lưng không an phận một chút xíu nào di chuyển đi đến phía trước, lập tức muốn bắt đầu bao phủ lên cô——

"A!" Tống Kỳ Diễn đột nhiên kêu đau, kèm theo hai tay cũng buông Cận Từ Kỳ ra, ôm đầu lưỡi bị cắn đau, cắn giận bất mẫn, "Em làm gì!"

Cận Từ Kỳ che cánh môi sưng đỏ, không để ý tới hắn, vẫn nhanh chóng kéo lên váy ngủ bị roi xuống.

Sau đó liếc ngang Tống Kỳ Diễn che miệng mặt trần đầy lên án, "Hoặc là trở về giường của nhà mình ngủ, hoặc là đang hoàng mà nằm xuống, nếu không——" đôi mắt đẹp uy hiếp mà tròn to mắt nhìn xuống.

Cái này không tròn to mắt còn được, đôi mắt tròn to giống như mũi nhọn thổi qua tới, kích cho luồng nhiệt trào xuống phía dưới bụng Tống Kỳ Diễn, thân thể thần kinh và giác quan giống như là muốn nổ tung.

Bất mẫn với uy hiếp của cô, Tống Kỳ Diễn giận đến phát run, "Em là bà xã của anh, anh cùng bà xã mình thân mật, em dựa vào cái gì không đồng ý, có người nào khi dễ người như em không?"

"Em không thích, không đồng ý, anh cưỡng bức em chính là phạm tội."

"Ở nơi nào là phạm tội, anh đây là thực hiện nghĩa vụ vợ chồng!"

"Anh cưỡng bức em chính là phạm tội, A!" Cận Từ Kỳ chỉ kịp thét một tiếng kinh hãi.

Tống Kỳ Diễn bất ngờ túm cánh tay của cô qua, kẹp cô ấn lên trên đùi của mình, mặt băng bó cảm lên tạp chí bên giường, giờ lên hướng xuống chiếc mông nửa che nửa hở dưới váy ngủ vỡ xuống.

"Bành bạch!" Tạp chí vỡ vào mông vang lên âm thanh trong trẻo ở trong tai.

Khuôn mặt Cận Từ Kỳ phút chốc đỏ bừng, xấu hổ muốn gãy giữa đứng dậy, hắn lại giam giữ thân thể của cô, lại dùng tạp chí vỡ mấy cái vào mông của cô, "Còn dám không nghe lời hay không!"

"Tống Kỳ Diễn, anh buông em ra!" Cận Từ Kỳ xấu hổ không chịu nổi, "Anh đã vút hết thể diện hả?"

Tống Kỳ Diễn không cho là đúng, lại vỗ hai cái bốp bốp, "Sau này còn dám mạnh miệng hay không?"

—— sĩ khả sát bất khả nhục! (Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục)

Cận Từ Kỳ mím môi không thuận theo nhu nhược, hé ra gương mặt xinh đẹp đỏ hồng, sau đó không thấy bị vỗ xuống nữa, đến lúc cô ý thức được có cái gì không đúng nghiêng đầu sang chỗ khác thì đã không còn kịp nữa.

Váy ngủ trên người cô bị hắn nói lỏng ra từ phía sau, một trận mát mẻ đánh tới, Cận Từ Kỳ giận đến xoay người muốn dạy dỗ cái người đàn ông sắc mê tâm khiếu này, mới vừa đứng lên, váy ngủ lại rơi xuống ở trên giường.

—— cô tựa hồ quên mất dây kéo đã bị kéo ra.

Tống Kỳ Diễn hí mắt ung dung nhìn đôi mắt đẹp vì kinh ngạc mà tròn tròn, hai gò má Cận Từ Kỳ đỏ hồng.

Trong lúc cô muốn vòng hai cánh tay che cảnh xuân trước ngực, hắn chợt cúi người qua, đem cô quay trở lại lên trên giường, hai cánh tay thon dài chống đỡ ở hai bên, nhìn thân thể xinh đẹp dưới mái tóc đen, Tống Kỳ Diễn chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Cận Từ Kỳ lại càng thêm xấu hổ, vừa che thân thể của mình, vừa nhìn chằm chằm Tống Kỳ Diễn ở phía trên cánh cáo, "Anh đừng làm loạn, nếu không em em"

"Em như thế nào?" Khoé miệng Tống Kỳ Diễn cong lên cúi thấp mặt cười gian, khi cô đang quay đầu tránh đi, nhường nhường chân mày, ôm eo của cô trở mình, dễ dàng mà mang theo cô nhảy qua dạng hai chân ngồi ở trên người mình.

"Tổng Kỳ Diễn anh. anh." Cận Từ Kỳ che lồng ngực của mình, thẹn quá hoá giận.

"Anh thế nào? Em đã không để cho anh cưỡng bức em, vậy em cưỡng bức anh được rồi!"

Vừa nói xong, hai tay vắt chéo ở sau ót mình, trông mắt đen hơi híp, khoe miệng hơi cong lên, chiếc cằm kiên nghị khẽ nâng, nhìn sang cô, một bộ dáng "phóng đảng" theo "chàng" hái hoa!

Đã từng thấy người ngang ngược nhưng chưa từng thấy người mặt dạn mày dạn trơ tráo như vậy!

Một tay của Cận Từ Kỳ bắt đầu nhấc lên, vẫn chưa vung xuống, đã bị hấn chặn lại móc ngang, cả người nằm úp sấp trên lồng ngực cường tráng của hấn, khoảng không tiếp xúc cự li bằng không như vậy khiến cho cả thân thể cô đột nhiên mềm nhũn.

Tổng Kỳ Diễn gần như nhận ra được sự khác thường của cô, hài lòng cười cười, giờ tay lên lướt qua gương mặt nóng bỏng của cô, bỗng nhiên lật người, một trận trời đất quay cuồng, lần nữa quay về nắm giữ quyền chủ động.

"Chuyện như vậy hãy để cho đàn ông chủ động tương đối tốt."

Ngày hôm sau lúc bữa ăn sáng.

Xương sống thất lũng Cận Từ Kỳ đau nhức với hai mắt quầng thâm đi xuống lầu, thì nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn tinh thần sáng khoái đang ở trong phòng ăn bận rộn, chốc lát giúp đỡ di Hồng bưng cái mâm chốc lát lại vào phòng bếp cầm chén đĩa.

Khi phát giác cô xuống lầu, lập tức cười chào hỏi, "Rời giường? Tới đây ăn điểm tâm đi."

Không đợi cô cho hấn cái sắc mặt gì, hấn đã chạy đến cửa, hướng về phía trong đình viện gọi người, "Ba, mẹ, Mỗ Mỗ, bữa sáng chuẩn bị xong, có thể đi vào ăn!"

Một bữa ăn sáng ăn rất phong sinh thủy khởi*.

(Phong sinh thủy khởi: tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc)

Cận Từ Kỳ buồn buồn gặm cắn từng miếng bánh bao, cố tình đưa đẩy một loại bức bối, không uống sữa tươi hấn đưa tới.

Tổng Kỳ Diễn bắt quá cười trừ, lại tha thiết mà gọi Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết ba mẹ phục vụ dùng cơm.

Cho dù Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết cơ bản không để ý tới hấn như thế nào, hấn trước sau cũng tươi cười chào đón, không khuất phục.

Sau khi ăn xong, tiễn Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết ra cửa "Con rề" trở lại phòng ăn, cười tủm tỉm ngồi trở lại bên cạnh Cận Từ Kỳ, sẵn sàng đưa lên khăn ăn, "Ăn no xong, anh đưa em đi làm."

Cận Từ Kỳ liếc nhìn Tổng Kỳ Diễn đang lấy lòng, cầm lấy khăn ăn lau khoe miệng một cách ưu nhã, mới vừa có ý đứng dậy, Tổng Kỳ Diễn liền giành trước một bước dời cái ghế đi.

"Ngược lại phục vụ rất chu đáo." Cận Từ Kỳ không nhận được muốn châm chọc hấn một câu.

Tổng Kỳ Diễn lại nhướng mày cười một tiếng, chợt đi phía trước một bước, dán chặt lấy cô, ánh mắt nhìn sang cô sâu kín, ở bên tai cô thầm thì nói nhỏ: "Yên tâm, tối hôm qua kiểu phục vụ đặc biệt như vậy thuộc về một mình em."

"Anh!" Cận Từ Kỳ xấu hổ nhắc chân muốn đạp qua, lại nhìn thấy di Hồng từ phòng bếp ra ngoài, trong nháy mắt thu lại nóng nảy, khôi phục sự ưu nhã lãnh đạm của tiểu thư Cận gia như xưa.

Di Hồng có thể nhận ra được không khí giương cung bạt kiếm trong phòng ăn, kinh ngạc nhìn Cận Từ Kỳ hỏi thăm, "Đại tiểu thư, làm sao vậy?"

Khỏe môi Cận Từ Kỳ cong lên lắc đầu, "Không có sao, di Hồng đi vào đi thôi, tôi cũng lên lầu."

Quay người lại thì nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn tựa vào bàn hai cánh tay vòng trước ngực, đang nhìn mình vẻ mặt hứng thú.

Nhàn nhạt quét mắt nhìn hấn một cái, không để ý tới thêm lập tức đi ra phòng khách.

"Không đi làm sao? Anh thuận đường, đưa em đi qua."

Bước chân Cận Từ Kỳ chậm lại, quay đầu nhìn hấn cười nhạt một tiếng, "Không cần, em hôm nay nghỉ."

Như mong muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc trên mặt hấn, Cận Từ Kỳ giống như là một con Không Tước cao quý chiếm ưu thế, bước chân nhẹ nhàng thoải mái đi tới phòng khách ngồi xuống xem ti vi.

Tiện tay điều khiển đến kênh đang phát ra một chương trình thức ăn ngon.

"Đây là Com hộp của Vợ Yêu sao?" Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói khiến cho Cận Từ Kỳ cả kinh, thân thể run lên bần bật.

Mà đôi mắt người khôi xương lại nhìn chăm chăm màn hình TV, nói lảm bảm, "Cái này là người phụ nữ mỗi ngày đều làm cho ông xã cô ấy rồi đưa đến trong công ty phải không?"

Cận Từ Kỳ không lên tiếng, mặc cho một mình hấn ở nơi này lảm bảm lâu bầu nói một mình, "Người đàn ông nào cũng cũng hi vọng bà xã của mình có

thể dịu dàng hiền thực như thế nha, lên được phòng khách xuống được phòng bếp."

Thấy cô không lên tiếng, còn dùng ngón tay khều một cái lên bả vai của cô, "Em nói xem, Tiểu Kỳ?"

Nhất định xem TV không yên, Cận Từ Kỳ đem hộp điều khiển ti vi thả lại khay trà, đứng dậy nhìn lại vẻ mặt mong mỏi của Tống Kỳ Diễn, mím môi khẽ mỉm cười, "Nói như vậy anh muốn cưới cô ấy sao?"

Cận Từ Kỳ đơn thuần ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt lạnh lùng, Tống Kỳ Diễn thức thời mà ngậm miệng, gạt tạp dề ở trên người đặt trên ghế sofa, chạy nhanh ra khỏi phòng khách.

"Anh phải đi làm rồi, buổi trưa không cần đưa cơm cho anh, anh ăn cơm tập thể là được rồi."

Cận Từ Kỳ nhìn bóng lưng đáng ghét của hắn, thật muốn đuổi theo hung hăng đá hắn một cước.

Ngoài phòng vang lên âm thanh xe có rèm che khởi động, giữa lúc Cận Từ Kỳ đang chuẩn bị lên lầu, lại lơ đãng liếc đến TV, đập vào mắt chính là một hộp Bento đang bốc hơi nóng hổi.

"Đại tiểu thư, đến rồi." Tài xế trong nhà cung kính kéo ra cửa xe ghế ngồi phía sau.

Nhưng Cận Từ Kỳ ngồi ở trên ghế sau chân chừ bất động, trên đầu gối cô để một hộp cơm hộp hình Winnie the Pooh.

Hoàn toàn ngược lại so với cô mang bộ mặt chần chờ, nụ cười trên mặt chủ tài xế thật thà chất phát đã thành một đóa hoa.

Biết rõ Đại tiểu thư nhà ông mười ngón tay không dính nước dương xuân thế nhưng xuống bếp làm cơm hộp, hơn nữa đích thân đưa tới cho cô gia, bộ dáng lại giống như đánh máu gà (hăng hái), chủ động xin đi giặt giũ hào hứng giúp đỡ hộ tống Đại tiểu thư tới công ty.

Cũng là chủ tài xế có phần nhiệt tình, để cho Cận Từ Kỳ hoàn toàn không có cơ hội hối hận, một đường chạy như điên tới, đến thời điểm cô lấy lại tinh thần, đã đến lầu dưới Tống thị.

Muốn phân phó tài xế quay đầu xe trở về, nhưng đối diện ánh mắt vui mừng của chủ tài xế, Cận Từ Kỳ cũng không nhẫn tâm phá hư tâm tình tốt đẹp của mọi người, chỉ có thể nhắm mắt xuống xe.

"Đại tiểu thư, cố gắng lên!" Tài xế trước khi rời đi làm một động tác cổ vũ.

Cận Từ Kỳ sững sờ nhìn ông, vụng về bất chước ông làm ra động tác tay giống vậy, miễn cưỡng mà cười cười, "Cố gắng lên."

Ở cửa chính Tống thị nhân viên ra vào vào hắn là đi ăn cơm trưa hoặc là ăn cơm trưa xong trở về.

Cận Từ Kỳ đứng ở trước toà nhà cao vút, hít sâu một cái, làm một phen tâm lý trong lòng, hạ quyết tâm đi vào, một đường không có ai ngăn trở cô, có thể gương mặt đó của cô đối với họ mà nói quá mức quen thuộc.

Đang ở cửa thang máy nhìn thấy Hàn Mặc Tranh vừa mới dùng cơm trở về, ánh mắt sắc bén lạnh băng dưới mắt kiếng của hắn trực tiếp rơi vào hộp cơm hộp trong tay cô, Cận Từ Kỳ lắp liếm mà giấu ở sau lưng mình, sắc mặt bình tĩnh mà giải thích.

"A, vừa rồi có nhà hàng đang làm hoạt động tặng quà ở ven đường, ở đường Sơn Tây bên kia."

Hàn Mặc Tranh gạt đầu một cái, liền dời ánh mắt sang chỗ khác, đến lúc đi ra cửa thang máy, khi cửa thang máy lần nữa khép lại, mới đột nhiên quay đầu lại nói với Cận Từ Kỳ, "Cận tiểu thư, tôi mới từ đường Sơn Tây ăn cơm trở lại."

Khỏe mắt Cận Từ Kỳ giựt giựt, lời nói dối bị vạch trần mà ngượng ngùng, nhưng gương mặt Hàn Mặc Tranh vẫn bình tĩnh như cũ, hướng cô cung kính cúi đầu độ cong mười lăm độ, sau đó rời đi.

Thang máy khép lại, chỉ còn lại một mình Cận Từ Kỳ, cô quay đầu thì nhìn thấy trên vách kính thang máy sáng ngời gương mặt mình hồng hồng, cúi đầu nhìn hộp cơm hộp trong tay, thật muốn hất tay vứt đi.

Trong lòng nghĩ như vậy, cửa thang máy đã lần nữa mở ra, đến chỗ tầng lầu phòng làm việc của Tống Kỳ Diễn.

Chậm chậm mà đi ra thang máy, lại gặp thoáng qua một thanh niên tinh anh mặc tây trang mang giày da, đối phương rất nhanh quay sang đây, hướng đến Cận Từ Kỳ có chút không yên lòng chào hỏi, "Chào Phu nhân!"

Một tiếng "Chào Phu nhân" để cho Cận Từ Kỳ ngẩn ra, theo tiếng nghiêng đầu thì nhìn thấy Trâu Hường nhìn mình cười ha hả.

Vì vậy cũng kéo ra một nụ cười lịch sự, lên tiếng, "Chào anh, tôi tìm Tống Kỳ Diễn, anh ấy có ở đây không?"

Vừa nghe Cận Từ Kỳ là tới tìm Tống Kỳ Diễn, hai con mắt Trâu Hường giống như là một trăm ngôi bóng đèn chợt sáng lên, dùng sức gạt đầu, mang Cận Từ Kỳ đến phòng làm việc đồng thời cô ý đề thấp giọng nói: "Cô cuối cùng đã tới, BOSS cũng chờ sốt ruột, bắt đầu từ mười giờ, BOSS vẫn đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng mở cửa ghé đầu ra ngoài nhìn một chút."

"Vốn là tôi còn tò mò có phải xảy ra chuyện gì lớn lao hay không, vào lúc này nhìn thấy cô, tôi mới biết, nguyên lai là BOSS không kịp đợi mà muốn gặp cô rồi!" Vừa nói, Trâu Hường nhìn Cận Từ Kỳ cười cười mờ ám.

Cùng nụ cười của di Hồng và chú tài xế trong nhà giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: BOSS, Tàn tổng đến đây!

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ nhìn thần tình Trâu Hường trước mắt cười đến rạn rở, gương mặt không khỏi càng thêm nóng lên, khi anh ta muốn tới giúp cô xách hộp com hộp trong tay, có chút lúng túng mà tránh đi, "Tự tôi cầm là được rồi."

Trâu Hường ngưng ngưng mà thu hồi tay của mình, là phu nhân không để cho cầm, cũng không phải là anh thất lễ.

Ánh mắt dừng ở trên hộp com Cận Từ Kỳ che che giấu giấu, không nhìn được hỏi, "Phu nhân, chẳng lẽ cô vội tới là đưa cho BOSS "Com Hộp của Vợ Yêu" như quảng cáo?"

Dưới ánh mắt tha thiết da diết của Trâu Hường, ngược lại Cận Từ Kỳ thoải mái lấy hộp com hộp ra, cười cười nhàn nhạt, "Đây là com hộp bên kia đường Hồ Nam đang làm hoạt động biểu tượng, nên lãnh một cái ở ven đường."

"Trâu bí thư có muốn không?" Nói xong, thật sự là đem cái đĩa thức ăn trong hộp đưa tới.

Trâu Hường nhìn chằm chằm hộp com hộp hình vẽ Winnie the Pooh tinh xảo, trong lòng khẽ động, "Thật sự có thể cho tôi sao?"

Khi nói những lời này, đã đưa tay ra nhận, nhưng Cận Từ Kỳ lại không có ý buông tay.

Trên tay Trâu Hường thoáng dùng chút lực, chân mày Cận Từ Kỳ khẽ nhíu lại, cũng theo đó khiến cho lực đạo lớn hơn.

"Phu nhân, cái hộp com này." Trâu Hường vòng vèo muốn Cận Từ Kỳ buông tay.

Vậy mà Cận Từ Kỳ lại không nói tiếp, bởi vì có người đã thay thế cô trả lời, "Cậu cũng thật sự dám lấy."

Nghe thấy ngữ điệu trầm thấp cứng rắn nghiêng lợi thân hình Trâu Hường run lên, đầu nào còn dám đụng đến hộp com hộp, bỗng dưng quay người qua, hướng người đàn ông mới từ trong phòng làm việc ra ngoài cung kính thăm hỏi, "BOSS chào buổi trưa."

Tổng Kỳ Diễn thu lại ánh mắt sa sầm mà theo dõi anh ta ước chừng một phút, mới quay đầu từ nơi cổ họng phát ra một tiếng "Ừ".

Trâu Hường bị trừng phải mồ hôi tuôn ròng ròng, nuốt nước bọt một cái, vào lúc này ngay cả nhìn trộm cũng không dám nhìn hộp com hộp kia, "B. BOSS, phu nhân đến gặp ngài!"

Con người đen sâu thẳm lạnh lùng liếc xéo anh ta một cái, vừa đáp lời anh ta vừa hừ lạnh, "Ừ."

Trâu Hường chỉ cảm thấy sau lưng mình đỏ mồ hôi lạnh, tại sao mà đắc tội với BOSS, rốt cuộc câu nào nói sai rồi?

Cũng như Trâu Hường không được tự nhiên còn có một người khác.

Cận Từ Kỳ khi nghe giọng nói Tổng Kỳ Diễn, thì cố gắng muốn giấu hộp com hộp trong tay.

Buổi sáng vẫn là cô chiếm thế thượng phong, lúc này lại chủ động đưa com hộp, không phải trở thành mình lấy lòng hấn sao?

Đây đối với công chúa Cận gia mà nói thế nào cũng có chút không tiếp thụ nổi.

Nhìn Tổng Kỳ Diễn một thân tây trang màu cà phê, dáng người cao ngất chậm rãi đi tới, từng bước, từng bước một, giống như đang giẫm vào tim của cô, ngay sau đó trái tim của cô cũng theo đó nhảy lên nhanh hơn.

Tổng Kỳ Diễn từ từ đến gần, đứng trước mặt Cận Từ Kỳ sắc mặt bất định, thần tình lạnh nhạt, trầm giọng hỏi: "Sao em lại tới đây?" Một phong thái bình tĩnh đáng vẻ thật thông dong.

Vậy mà, nếu như phía sau hấn có gắn vào một cái đuôi to mà nói, như vậy khoảnh khắc ấy nhất định nhô lên thật cao.

—— thật sự đưa đến cho hấn "Com Hộp của Vợ Yêu" rồi, xem ra vẫn là rất để ý hấn!

Khóe mắt thỉnh thoảng mà liếc về phía hộp com hộp bị Cận Từ Kỳ giấu ra phía sau, rất nhanh thì nét mặt nhìn không được, khóe miệng bắt đầu chứa ý cười, hơn nữa, có khuynh hướng càng ngày càng vui vẻ.

Cận Từ Kỳ lại hơi hást cảm, lướt qua Tổng Kỳ Diễn đang vui thích, tư thái giống như nữ vương, "Cái nào là phòng làm việc của anh?" Chẳng qua là, bên

tai có chút đỏ.

Tổng Kỳ Diễn mỉm cười, mắt nhìn sang cô đáng vẻ không được tự nhiên, tựa hồ cũng đã ngửi thấy mùi thơm thức ăn trong hộp com trong bay ra, vì vậy không thể chờ đợi mà dặt tay của cô đi thẳng vào phòng làm việc.

Trâu Hường thấy Tổng Kỳ Diễn đi theo làm tùy tùng thái độ hầu hạ ân cần, bất quá chắc chắc thờ dài, lúc này đầu nào còn có đáng vẻ BOSS uy phong凛凛, đã tu sửa thành thể nô bị vợ quản nghiêm đây mà!

Lại nhìn chung quanh tầng lầu một vòng, thật may là người trong bộ phận bọn họ còn ở lại không nhiều, nếu không, cái mặt này thật sự không ngẩng lên nổi.

Ở trong lòng Trâu Hường mới vừa bùi ngùi xong, bên kia Tổng Kỳ Diễn mới vừa mời Cận Tử Kỳ vào phòng làm việc đột nhiên quay trở lại, trên mặt đầu còn xuất hiện vui vẻ, một cái mặt lạnh như băng, tràn đầy mùi vị căm thù.

"Tôi xem ra cậu còn rất rảnh rỗi, vậy thì bằng báo cáo tiêu thụ năm ngoái bên nông trường châu Úc sửa sang lại lần nữa thử xem, ngày mai giao cho tôi, OK?" Một bộ mặt lợi dụng việc công để trả thù cá nhân.

"A?" Về mặt Trâu Hường nhất thời đau khổ, "BOSS. Đây cũng quá làm khó."

"Tại sao, không làm được?" Một ánh mắt lạnh lùng tới, "Không làm được cũng không sao, bây giờ lập tức đến bộ phận tài vụ lãnh hai trăm đồng tiền."

"Tại sao phải lãnh hai trăm đồng tiền?" Trâu Hường đánh bạo hỏi tiếp một câu.

Nhưng Tổng Kỳ Diễn cũng chỉ cười với anh một nụ cười hòa ái hiếm thấy, môi cong lên, răng trắng dày đặc, "Đưa cho cậu tiền đi xe về với ông bà."

Gương mặt Trâu Hường lập tức sụp xuống, nông trường châu Úc lớn như vậy, còn là cả một năm, hơn nữa ngày mai sẽ phải giao, vậy anh ta hôm nay không được đi ngủ?

—— như vậy dường như không dựa theo thông cáo, không phải là anh nói mấy câu cùng phu nhân thôi sao!

Tổng Kỳ Diễn lại không nhìn anh van xin khổ sở, dù bận vẫn ung dung mà sửa sang lại tây trang, nhú nhú mày kiếm, tâm tình nhẹ nhàng vui vẻ mà lần nữa trở lại phòng làm việc, không quên phân phó một câu cuối cùng, "Hiện tại bắt đầu, không cho phép đi vào quầy rầy tôi."

Nói xong, không nhìn tới Trâu Hường bày ra vẻ mặt mẹ kế, "Phanh" một tiếng khép cửa phòng làm việc lại.

Tổng Kỳ Diễn khép lại cửa phòng làm việc, mới xuyên thấu qua cửa sổ liếc nhìn Trâu Hường bắt đầu ở vị trí bận rộn đầu óc choáng váng, trong lòng khẽ xì một tiếng, lần sau xem cậu còn dám giành com hộp của tôi hay không!

Nhưng vừa quay đầu nhìn thấy bóng trắng nhỏ bé yếu điệu loang quanh khu vực ghế sofa, cái gì Trâu Hường thì trong nháy mắt biến thành mây trời.

Đi tới bên ghế sofa, không đợi hần mở miệng, tự cô cũng đã đem hộp com hộp đầy tới trước mặt hần, "Di Hồng nghe được anh buổi sáng nói, rồi liền làm một phần, em thuận đường mang tới."

Tổng Kỳ Diễn nhất thời bị một chậu nước đá tưới xuống đầu, nhiệt huyết dâng trào ngưng kết thành băng, nghe cô nhàn nhạt giải thích, theo bản năng tiếp một câu, "Di Hồng làm?"

Cận Tử Kỳ vừa ngẩng đầu thì chống lại ánh mắt hần lóe ra tia sáng tha thiết, lúng túng quay mặt sang một bên, gật đầu, "Ừ, di Hồng làm, chú Lưu phòng bếp mua nguyên liệu nấu ăn."

Tổng Kỳ Diễn giống như là quả cà nhiễm sương, không bao giờ khôi phục lại nhiệt tình như vừa mới bắt đầu, ngồi ở trên ghế sofa, uể oải mà mở hộp com hộp ra, nhưng mà khi nhìn thấy thức ăn bên trong tinh thần lần nữa chấn động.

Dưới đáy hộp com là trái ra com trắng, bên phải là một khối thịt bò bít tết cà ri, phía trên còn trang trí một đoá hoa cải xanh, mà bên ngoài com trắng là một miếng trứng hình lá sen đáng yêu, phía trên góc phải là năm con tôm lớn chiên xù.

Một tay hần cầm nắp hộp, một tay cầm hộp com, trong mũi tràn đầy mùi thơm thức ăn nồng đậm.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, ánh mắt Cận Tử Kỳ lại bị hần bắt được đang dừng ở trên mặt hần.

Cận Tử Kỳ phát hiện mình bị bắt quả tang, trên mặt nóng hừng hực, mím khẻ môi, lấy tay chỉ thịt bò bít tết trong hộp com, "Di Hồng nói cái đó có chút mặn, anh tốt nhất chuẩn bị lấy nước."

Nói xong, đứng dậy đi tới trước giá sách, bắt đầu xem tạp chí bày trí phía trên.

Tổng Kỳ Diễn thấy cô không chịu quay đầu lại liếc mắt đến xem mình một cái, đáng vẻ tâm bất cam tình bất nguyện, trong lòng mặc dù có chút mất mát, nhưng tổng thể mà nói tâm tình cũng miễn cưỡng vẫn không có trở ngại.

Ngắm hộp com trong tay, che che cái bụng đói đẹp, hần là quyết định chấp nhận ăn đi.

—— mặc dù không phải cô tự mình làm, nhưng là coi như là cô tự mình đưa tới.

Cầm đũa gấp một con tôm bỏ vào trong miệng, vẫn chưa đem vỏ rút ra, sắc mặt Tống Kỳ Diễn lập tức xáo trộn biến đổi.

Động tác cứng ngắc chậm chậm mà đem tôm phun ra trở lại, kẹp ở giữa đũa, trong miệng còn lưu lại vị mặn của xì dầu đến khổ sở, cánh mũi cũng ngừng được mùi khét nhân nhát, hiển nhiên tôm này là bị nấu khét.

Trong lòng Tống Kỳ Diễn lơ mơ có suy đoán nào đó.

Hắn liếc nhìn Cận Tử Kỳ vẫn còn đang lật tạt chỉ xem, lại gấp thịt bò bít tết lên cắn một cái.

Nhai nhai hai cái, trong cổ họng là một trận mùi máu tươi, mi tâm từ từ nhú lên.

—— đây là thịt bò bít tết nấu chín mấy phần? Năm phần, ba phần, có lẽ là hai phần?!

Nhưng lần này hắn lại không phun ra, xoay đầu qua, nhìn sang bóng dáng kia dễ nhận thấy có chút thấp thỏm, cũng không nhắm nháp, lặng lẽ nuốt xuống.

Nhất thời, một mùi tanh nồng nặc xông thẳng vào mũi, vội vàng cầm lấy ly nước bên cạnh dội cổ mùi vị lác đác kia.

Cổ nèn cảm giác buồn nôn, Tống Kỳ Diễn một ngụm lại một ngụm ăn hết miếng bít tết muốn lấy nửa cái mạng của hắn.

Đến lúc Cận Tử Kỳ cầm một quyển tạp chí quay người lại, thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đang mang trứng lá sen nhét vào trong miệng.

Ăn có phần ngốn nghiền như hổ đói.

—— xem ra là thật sự đói bụng.

Khỏe miệng Cận Tử Kỳ hơi nhếch lên, trong lòng cũng là ấm áp, bước đi thông thả trở về trên ghế sofa ngồi xuống.

"Mùi vị như thế nào?" Sau khi chần chờ, còn là cẩn thận mở miệng hỏi.

Tống Kỳ Diễn dừng đũa, chịu đựng bị mặn mà muốn ho khan, cầm ly nước lên tráng miệng rồi nuốt xuống dưới, nhếch mày nhìn về phía Cận Tử Kỳ mang vẻ mặt mong đợi, "Cũng là di Hồng để cho em hỏi?"

"Ách. . . ." Cận công chúa có chút cứng họng, gương mặt hồng hồng, nhưng vẫn là liều chết chống đỡ không chịu thừa nhận, gật đầu, "Di Hồng nói nếu anh thích khẩu vị này, lần sau di sẽ làm cho anh."

Nghe xong lời này Tống Kỳ Diễn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, quả thật muốn nói "Ngàn vạn lần đừng làm cho anh nữa", nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cận Tử Kỳ nóng lòng muốn thử, cái gì khổ cũng phải nuốt vào trong bụng mình.

Múc một muỗng com bỏ vào trong miệng, nuốt chửng xuống, "Nếu như không bỏ xì dầu thì sẽ ngon hơn một chút."

—— Com này cũng có khả năng mài răng loảng xoảng, chẳng lẽ lúc cô làm com hộp di Hồng cũng một chút cũng không có giúp đỡ sao?

Thì ra là hắn không thích ăn xì dầu, là sợ tăng nhiều sắc tố đen sao?

Cận Tử Kỳ không khỏi liếc nhìn về phía da tay của hắn, là màu lúa mạch.

Là nên ăn ít xì dầu một chút, đen xuống nữa đúng là khó coi.

Thì ra là hắn không thích ăn xì dầu, là sợ tăng nhiều sắc tố đen sao?

Cận Tử Kỳ không khỏi liếc nhìn về phía da tay của hắn, là màu lúa mạch.

Là nên ăn ít xì dầu một chút, đen xuống nữa đúng là khó coi.

Bất quá lần này Tống Kỳ Diễn là thật oan uổng cho di Hồng rồi.

Di Hồng lúc mới vừa nghe được Cận Tử Kỳ áp ứng nói muốn làm bữa trưa cho Tống Kỳ Diễn, cao hứng tay chân vội vàng luống cuống.

Vừa phân phó chú Lưu đầu bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, vừa dặn dò chú tài xế hỏa tốc đi siêu thị mua hộp đựng com.

Nhưng bạn phải biết, vị công chúa Cận gia này từ nhỏ được giáo dục phải độc lập tự mình cố gắng hơn, mọi việc đều phải dựa vào chính mình, cho dù là lần đầu tiên bắt đầu thử tài nấu nướng, cũng là từ chối cắt đứt tất cả ý tốt muốn giúp việc.

Giăng co ba bốn giờ, một phần com hộp làm từ chín giờ sáng đến mười hai giờ trưa.

Đánh hư hai mươi mấy quả trứng gà, cháy hồng hai cái nồi đất trong nhà, lãng phí một chai dầu ăn Kim Long một lít, sau khi đánh bể nát năm sáu cái chén mới coi là mang được một hộp com hộp từ trong phòng bếp đặt lên bàn.

Đối mặt với Đại tiểu thư hiền lành như thế, đám người di Hồng đâu còn dám bắt bẻ, khích lệ còn không kịp.

Thế cho nên tất cả mọi người không hện mà cùng không để mắt đến một chuyện thực tế, Cận Tử Kỳ chưa từng làm com.

Cận Từ Kỳ nhìn Tổng Kỳ Diễn ra sức ăn được như vậy, ngập ngừng một lát mới mở miệng, "Di Hồng mới vừa rời từ trên ti vi nhìn thấy hộp tiện lợi hình gấu, chuẩn bị ngày mai làm cho anh ăn."

Bàn tay Tổng Kỳ Diễn cầm đũa run lên, nhưng thấy sau tai Cận Từ Kỳ trắng nõn ngay sau đó cổ cũng ửng đỏ một mảnh, trái tim kéo căng, ngọt ngào hạnh phúc nên tách ra chút sợ hãi này, "Được, chỉ cần đi ấy làm thì anh ăn."

Lời này tại sao nghe thế nào đều kỳ quái, nhưng khi Cận Từ Kỳ nhìn thấy khóe miệng Tổng Kỳ Diễn có độ cong nhàn nhạt, lập tức tản đi nghỉ hoặc mới vừa sinh ra, lẳng lặng ngồi chờ hân ăn xong.

Nhìn chồng của mình ăn thức ăn tự mình làm, nói không có cảm giác thành tựu tuyệt đối là gặt người.

Đến lúc Tổng Kỳ Diễn ăn xong miếng cơm cuối cùng, Cận Từ Kỳ lập tức bắt đầu dọn dẹp hộp cơm, lần nữa bỏ lại trong túi.

—— cái hộp đựng cơm này ngày mai còn phải dùng, phải biết tái sử dụng.

Chẳng qua là, đến lúc cô đứng dậy chuẩn bị trở về, nhưng Tổng Kỳ Diễn giữ cổ tay cô lại, "Ngồi một lát rồi đi."

Ngước mắt đón nhận trông mắt đen sâu sắc của hân mê loạn hồn phách người khác, trái tim Cận Từ Kỳ lỡ một nhịp, lần nữa ngồi trở lại trên ghế sofa, im lặng mà đáp ứng yêu cầu của hân.

Tổng Kỳ Diễn thấy Cận Từ Kỳ "Nghe lời" như vậy, càng vừa lòng thỏa mãn, chỉ cần cô mỗi ngày tới nơi này ngồi một chút, coi như mỗi lần cũng ăn loại cơm hộp này cũng không sao cả!

Ngồi ngồi lại đột nhiên lúng túng, trong phòng làm việc an tĩnh có thể nghe được tiếng tim đập lẫn nhau.

Bàn tay Tổng Kỳ Diễn từ đầu đến cuối vẫn nắm cổ tay của cô, không buông ra một giây.

"Em đi rửa hộp đựng cơm." Không dấu vết mà rút tay của mình ra từ bàn tay ấm áp của hân.

Tổng Kỳ Diễn thấy trong nháy mắt không còn nắm trong lòng bàn tay, không tự chủ nhíu chân mày xuống, nhưng ngẩng đầu lên thấy Cận Từ Kỳ ôm hộp cơm đứng ở nơi đó, trong lòng vẫn là được ấm áp hạnh phúc tràn ngập.

Ừ một tiếng, đưa tay cầm lên ly nước lại nhấp một miếng, "Em có thể nghỉ ngơi tắm giặt bên trong."

"Được." Cận Từ Kỳ đáp lại một câu khô khốc, lập tức đi vào phòng nghỉ độc lập bên trong phòng làm việc.

Bình thường bộ phận quản lý cũng sẽ không có đãi ngộ như Tổng Kỳ Diễn——

Phòng làm việc có phòng nghỉ cá nhân riêng biệt, bên trong có giường có toilet, cùng phòng làm việc tổng giám đốc không khác.

Người thông minh cũng đã nhìn ra Tổng Chi Nhậm đối với Tổng Kỳ Diễn đặt hy vọng kỳ vọng cao.

Mặc dù, cái phòng khai thác hải ngoại này cũng chỉ vài công nhân viên như vậy.

Mới vừa rồi cô cùng đi tới, thì nhìn thấy ba bốn cái bàn làm việc, vắng vẻ làm cho người khác tim đập nhanh.

Một bộ phận như vậy, thật sự thì căn bản không cần tồn tại.....

Cận Từ Kỳ rửa xong hộp đựng cơm đi ra, Tổng Kỳ Diễn đã ngồi ở trước bàn làm việc cúi đầu vào xử lý văn kiện.

Chợt vừa nhìn, thật sự là bộ dáng con người rất khuôn mẫu——

Vài sợi tóc đen rũ xuống che đi hàng lông mày hân khê chau, ánh sáng ngoài cửa sổ rơi xuống lốm đốm nghiêng rơi vải, có chút rơi trên gương mặt của hân, soi sáng đường nét góc cạnh rõ ràng dứt khoát.

Cô chợt phát giác câu nói kia nói không sai, khi người đàn ông chăm chỉ làm việc cực kỳ có sức quyến rũ !

Tổng Kỳ Diễn thấy được cô ra ngoài, ngẩng đầu nhìn cô, "Qua đó ngồi một lát, anh xong ngay đây."

Ý tứ ẩn chứa trong mắt của hân cô nhìn không hiểu, hân hi vọng cô lưu lại ở cùng cô, không thông tin tiếng động.

Gật đầu nhẹ nhàng, không nhắc lại chuyện phải về nhà.

An tĩnh mà ngồi trở lại ghế sofa, Cận Từ Kỳ cầm lên tạp chí mới vừa rồi rút ra từ trong giá sách đọc.

Chẳng qua là thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu liếc mắt nhìn hân một cái.

Nửa giờ sau.

Tổng Kỳ Diễn xoa xoa chân mày nhíu chặt, từ trong những số liệu phức tạp kia ngẩng đầu lên, vừa cử động xương cổ một mồi vừa đứng dậy đi pha cà phê, cũng chợt nhớ tới Cận Từ Kỳ vẫn còn ở trong phòng làm việc.

Tầm mắt của hắn có thể đạt được, đập vào mắt chính là Cận Tử Kỳ nằm trên ghế sofa khép mắt ngủ.

Dáng dấp cô nhỏ bé thân thể co rúc ở trên ghế sofa, hai tay vây quanh mình, còn để cuốn tạp chí trên ngực.

Lông mi uốn cong in bóng dưới ánh mặt trời, ở vành mắt quảng thâm nhân nhật một hàng bóng mi thật dài rũ xuống.

Trong lòng Tống Kỳ Diễn khẽ động, không khỏi thả nhẹ bước chân đi tới, đứng ở trước ghế sofa lẳng lặng nhìn vào cô chăm chú.

Hồi lâu sau, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng, lại từ trên giá quần áo cầm lấy áo khoác tây trang, rón rén mà đắp lên trên người của cô.

Đưa tay, nhẹ nhàng mà cầm lấy tay phải của cô, muốn rút ra tạp chí để ở dưới tay.

Dư quang khoé mắt thoáng nhìn, lại bị một trang báo cô mở ra hấp dẫn gây chú ý.

—— lại là tin tức về tổng giám đốc Tần Viễn tập đoàn Tần thị.

Người đàn ông kia thật sự là chỗ nào cũng có, cố ý cho hắn tìm chặn phải không?

Tống Kỳ Diễn không khách khí tiện tay ném tạp chí qua bên cạnh, không nghiêng không lệch lọt vào trong thùng rác.

Sau đó cúi đầu, ánh mắt lại lao trở về trên gương mặt điềm tĩnh an tường của Cận Tử Kỳ, hồi lâu, cúi người, một bàn tay từ phía sau vòng ở đầu vai của cô, một bàn tay vòng qua chân của cô, khom người xuống, thoáng dùng sức liền đứng lên.

Mở ra một khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ vùi sâu vào ngực hắn, Tống Kỳ Diễn cảm thấy sự thỏa mãn mà trước nay chưa có.

Động tác trên tay vô cùng êm ái cẩn thận, ôm người trở về giường phòng nghỉ.

Nhưng Tống Kỳ Diễn lại không rời đi được, mặc dù hắn còn việc rất bận rộn, chẳng qua là tĩnh lặng mà ngắm nhìn cô.

Cả người Cận Tử Kỳ đều rơi vào bên trong chiếc giường mềm mại, gương mặt phản nhật gò má áp vào gối đầu thoải mái, lông mày đen cũng là đang hơi nhú lại, môi đỏ mọng hé mở hơi khép, dường như lầm bầm tự nói trong mộng.

"Tống Kỳ Diễn. Có ăn được hay không. Vậy ngày mai sẽ làm cho anh."

Tóc dài đen nhánh xinh đẹp xoã trên chăn ra trải giường màu trắng, gương mặt ngủ mê người.

Đáy lòng Tống Kỳ Diễn tựa hồ có thứ gì đó hơi chấn động, hắn ngồi ở mép giường, vươn tay đặt lên chân mày cô, cúi người ở bên tai của cô nhẹ nói, "Chỉ cần là em làm, đều ăn ngon."

Người ngủ trên giường lập tức không ni non nữa, khóe môi bắt đầu hơi xao động, tựa như rất hài lòng câu trả lời của hắn.

Bên trong phòng nghỉ ngời một mảnh yên lặng, chỉ nghe tiếng hít thở khe khẽ, như có như không hơi thở phất qua gò má của hắn.

Tống Kỳ Diễn xuất hiện hoảng hốt thất thần, hắn kim lòng không dặng giờ tay lên phất qua gò má ửng đỏ tron bóng của cô, nghiêng người, hôn lên trán của cô, đôi mắt, chớp mũi, cuối cùng dừng ở trên cánh môi đỏ thắm.

Lần này không còn gặm nuốt như hổ như sói, chỉ là khẽ hôn lướt qua, cảm thụ trên môi mềm mại hương thơm đặc biệt, lại có chút khó mà tự kiềm chế.

Chân mày Cận Tử Kỳ chẳng biết lúc nào đã buông lỏng, hai tay vòng thân thể của mình, cong hai chân, nhắm mắt đẹp, thuần khiết tốt đẹp giống như trẻ con mới sinh.

Tống Kỳ Diễn rời đi môi của cô, dựa vào đầu giường mắt nhìn xuống cô.

Một phút, hai phút, ba phút đồng hồ.

Đang lúc hắn quyết định cũng ngủ một lát, điện thoại di động chợt rung động.

Chân mày Tống Kỳ Diễn thu lại, chỉ sợ đánh thức cô, trốn vào trong phòng rửa tay mới dám đề xuống nút trả lời.

Hầu như mới vừa đem điện thoại đặt qua bên tai, bên đầu kia điện thoại đã vang lên giọng nói Trâu Hường, "BOSS, Tần tổng đến đây."

Tống Kỳ Diễn bị quấy rầy nghỉ trưa, bỏ lỡ thời cơ ôm giai nhân ngủ, làm sao giọng nói cũng không được tốt, "Tần tổng nào, không thấy bây giờ là vào lúc nghỉ trưa sao?"

Trâu Hường lại bị Tống Kỳ Diễn đề thấp giọng gầm nhẹ, trong lòng không tránh khỏi sinh ra thấp thỏm, sau khi do dự, hắn là cứ báo cáo thực tế, "Là tổng giám đốc Tần Viễn tập đoàn Tần thị, BOSS, bạn học cũ của anh a!"

Tần Viễn, bạn học cũ, hai danh từ này vào trong đầu Tống Kỳ Diễn trong nháy mắt hóa thành hai chữ khác.

—— tình địch.

Thật sự đánh không chết so với Tiểu Cường còn ngoan cường hơn chính là tình địch!

Hai ngày nay là xảy ra chuyện gì, tại sao thường thường xuất hiện ở dưới mí mắt của hần?

Một tay Tống Kỳ Diễn chống vào trước bồn rửa mặt, cúi người ngước mắt nhìn bộ mặt buồn bực của mình trong gương, "Nói với anh ta tôi không có ở đây, chờ tôi sau khi quay về sẽ gọi điện thoại hẹn anh ta."

Bên kia Trâu Hường lại trầm mặc, lúc Tống Kỳ Diễn chuẩn bị cúp điện thoại, anh mới đột nhiên bổ sung một câu.

"Thật xin lỗi BOSS, tôi nói cho anh ta biết anh ở đây làm việc bên trong, anh ta đã đi vào."

Tống Kỳ Diễn trầm ngâm mấy giây, mặt băng bó trầm trầm hỏi, "Lúc nào?"

"Đại khái một phút trước." Trong điện thoại truyền đến giọng nói Trâu Hường sau khi biết phạm sai lầm mà ấp a ấp úng.

"Thật xin lỗi BOSS, tôi nói cho anh ta biết anh ở đây làm việc bên trong, anh ta đã đi vào."

Tống Kỳ Diễn trầm ngâm mấy giây, mặt băng bó trầm trầm hỏi, "Lúc nào?"

"Đại khái một phút trước." Trong điện thoại truyền đến giọng nói Trâu Hường sau khi biết phạm sai lầm mà ấp a ấp úng.

Đầu lông mày Tống Kỳ Diễn nhăn lại, vừa nhìn tới di động, thời gian trò chuyện năm mươi tám giây.

Quay đầu liếc nhìn Cận Tử Kỳ vẫn đang ngủ say trên giường, đầu lông mày Tống Kỳ Diễn từ từ nhíu lại đứng lên.

Khi nghe tin Tần Viễn đến tìm hần, trong đầu hần hiện ra ý niệm đầu tiên chính là ——

Tuyệt đối không thể để cho Cận Tử Kỳ nhìn thấy cậu ta!

Những chuyện năm đó hần không rõ ràng lắm, nhưng không có nghĩa là hần không chút nào cảm thấy những chuyện kia không ảnh hưởng đối với Cận Tử Kỳ.

Hường chi, trực giác nói cho hần biết, Tần Viễn đối với Cận Tử Kỳ mà nói tuyệt đối không phải muốn bỏ xuống là có thể bỏ xuống.

Mất kí ức cũng có thể mơ hồ nhớ lại, trọng lượng của Tần Viễn ở trong lòng Cận Tử Kỳ, không cần nói cũng biết!

Nhưng mà ——

Hiện tại Cận Tử Kỳ là người phụ nữ của hần, là mẹ của con hần!

Bất kể những năm đó giữa bọn họ đã từng phát sinh cái gì, hiện tại cô đã thuộc về hần rồi.

Hơn nữa, bên người Tần Viễn không phải cũng đã có người khác sao?

Cho nên, hần làm như vậy là không sai, Tần Viễn đã mất đi tư cách có cô.

Trên trái tim bất giác có một loại cảm giác buồn buồn không vui, nhìn sang người phụ nữ trên giường, tại sao rõ ràng em đã ở bên cạnh anh, anh vẫn lo được lo mất như vậy, Cận Tử Kỳ, nếu như em nhớ ra ——

Bàn tay Tống Kỳ Diễn nắm điện thoại di động rất nhanh đã siết chặt, cho dù nhớ ra, em cũng chỉ có thể là của anh.

Vì vậy, càng phát ra lòng tin kiên quyết không thể để cho hai người kia chạm mặt.

Hèn hạ thì như thế nào? Vô sỉ thì như thế nào?

Hần chẳng qua là dùng hết tất cả phương thức đem cô ở lại bên cạnh mình thôi!

Màu con người mắt tối sầm lại, vấn đề cho cô ở bên trong phòng nghỉ, sẽ không có cơ hội gặp mặt Tần Viễn rồi.

Không hề để ý tới lời giải thích của Trâu Hường trong điện thoại nữa, cúp điện thoại, bước nhanh đi về phía cửa phòng nghỉ.

Mới vừa đi tới cạnh cửa, cánh cửa lại bị người từ bên ngoài chuyển động, chậm rãi đẩy ra ——

"Tần tổng, anh muốn cà phê hay là trà xanh?" Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng Trâu Hường cung kính hỏi thăm.

Cánh cửa đã mở ra một đường hở lẩn nửa khép lại, người ngoài cửa lui về phía sau vài bước, "Không cần, anh đi ra ngoài trước đi, tự tôi tìm Kỳ Diễn là được."

Giọng nói dịu dàng nhĩ nhĩ, nhu hòa ngấm vào tim máu, giống như nắng ấm trong ngày mùa đông.

Bàn tay Tống Kỳ Diễn nắm tay cầm cửa siết chặt, ở ngoài cửa người nọ lẩn nửa đến gần, kéo cửa ra.

Ngoài cửa bóng dáng cao to màu trắng kia đang xoay người lại.

Khuôn mặt tuấn tú quen thuộc mà xa lạ, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ lớn hơn là kinh ngạc.

Khóe miệng khẽ giương lên, ngũ quan anh tuấn trắng mịn giống như một con gió mát, đẹp mắt mà ôn nhã.

Trên người anh ta trước sau như một toàn thân đồ thể thao trắng tinh, nhưng chưa từng mất đi phong cách.

"Kỳ Diễn, tôi cho là cậu ở bên trong ngủ chết đến rồi, đang định đi gọi cậu rồi giường."

Tần Viễn cười cười nhàn nhạt, đi lên trước, nắm ngón tay thon dài trắng nõn nâng lên, lúc vỗ lên đầu vai Tống Kỳ Diễn, Tống Kỳ Diễn cũng đi lên phía trước một bước, bàn tay khép lại cánh cửa phía sau lưng không lộ ra dấu vết.

Vừa kịp ngăn cách tầm mắt Tần Viễn muốn lướt qua hần nhìn vào.

Hàng mày thanh tú của Tần Viễn giương lên, khoe miệng hơi cong trên ghẹo, "Không để cho tôi xem, chẳng lẽ bên trong còn giấu người nào phải không?"

Hai người đàn ông cao lớn đứng gần đối lập nhau, nhưng lại mỗi người mỗi vẻ.

Một lạnh lùng chừng chặc, một ôn nhã kiềm chế, vào lúc mỉm cười, lại như một cuộc đo sức không tiếng động.

Đôi mắt Tần Viễn trên ghẹo, hai tay Tống Kỳ Diễn dút vào trong túi quần, ý cười bên khoe môi dần dần sâu, "Phương Tinh Vân đâu? Trước kia hai người các cậu không phải là như hình với bóng à?"

Mắt Tần Viễn vụt sáng, rũ mắt bất đắc dĩ cười cười, "Cô ấy về thành phố B trước, tôi ngày mai cũng phải qua."

Con ngươi đen của Tống Kỳ Diễn nhú lại, cười đến mức gập người: "Ngán vạn lần đừng nói với tôi, cậu là vì gặp tôi mới ở lại."

"Cậu cảm thấy thế nào?" Ánh mắt Tần Viễn giữ kín như bưng, xoay người lại đi về phía khu vực ghế sofa, "Tôi không nghĩ tới, cậu vậy mà lại là con trai nhà giàu số một thành phố S."

Khoe mắt Tống Kỳ Diễn quét nhìn cửa phòng đóng chặt, cũng theo đó dạo bước qua, "Tôi cũng vậy không nghĩ tới vài năm không gặp, sự nghiệp của cậu thế nhưng phát triển mạnh như vậy."

Tần Viễn vào khu vực ghế sofa ngồi xuống, hai cánh tay quàng trên lưng ghế sofa, ưu nhã vén hai chân, tựa như một bụi cây hoa ăn thịt người thịnh vượng, sau đó ngửa đầu nhìn sang Tống Kỳ Diễn cười cười, "Chỉ cần có động lực, không có gì là làm không được."

Tống Kỳ Diễn rút hai ly Blue Ribbon, chính mình một ly, lại đưa cho Tần Viễn một ly.

Nhưng Tần Viễn không uống, đem ly rượu bỏ lại bên bàn trà, tiếc nuối mà cười cười, "Tôi một lát phải lái xe."

Tống Kỳ Diễn bung ly rượu lên, nhẹ lay động, nước đá ở bên trong chấn va chạm phát ra tiếng vang trong trẻo.

Ở phòng làm việc an tĩnh phát ra có chút quý dị.

"Lại là quy định của Phương Tinh Vân?" Sau một hồi trầm mặc, Tống Kỳ Diễn đột ngột đến một câu.

Tần Viễn ngăn ra, ngay sau đó lại cười cười dịu dàng, chấp nhận suy đoán của Tống Kỳ Diễn.

Vào lúc đi học ở Oxford, người phụ nữ kia giống như là cái bóng đi theo anh ta, tựa hồ tùy thời cũng chuẩn bị nhắc nhở anh ta bước kế tiếp nên làm cái gì, luôn là tỉ mỉ mà dịu dàng.

Xem ra những năm này cũng không có gì thay đổi.

Bàn tay cầm ly rượu siết chặt, gờ ly rượu lên giấu nụ cười giấu cột qua khoe miệng.

"Tôi xem bản tin nghe nói hai người các cậu sắp kết hôn?"

Tống Kỳ Diễn không ngồi trên ghế sofa, hần dựa ở bên cạnh tủ rượu, thân thể to lớn cao ngất thoáng nghiêng về phía sau, tư thế lười biếng, rượu trong ly đã đi hơn phân nửa.

Có lẽ là bởi vì cồn rượu, hần lại khôi phục vẻ mặt tỉnh táo đến lạnh lùng thường ngày.

"Ừ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trung tuần tháng sau liền quyết định thành hôn."

—— không có gì bất ngờ xảy ra?

Bàn tay Tống Kỳ Diễn nắm cái ly kéo căng, như vậy, hần nhất định sẽ cố gắng bảo đảm không để cho phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Mà việc ngoài ý muốn này ——

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn không khỏi nhìn về phía phòng nghỉ đóng chặt.

Đơn giản chính là người phụ nữ nằm ở bên trong.

Tần Viễn cũng phát hiện Tống Kỳ Diễn hơi không tập trung, nhưng cũng không để trong lòng.

Ánh mắt của anh như tuyết, cười cười ôn hòa, ngữ điệu mang nhớ nhung, "Thật sự thì tôi hôm nay tới, không chỉ là vì sang đây ngắm nhìn cậu, chủ yếu nhất còn là ——"

Nói xong liền từ bên trong túi áo thể thao lấy ra một tờ thư mời mạ vàng.

"Đây là thiệp mời hôn lễ của tôi cùng Tinh Vân, đến lúc đó mang bạn gái tham gia đi."

—— bạn gái?

Tổng Kỳ Diễn nhướn mày, bung ly rượu lên lại uống một hớp, hẳn là người ngu sao?

Dẫn Cận Từ Kỳ đi, không phải là đem con cừ non bỏ vào trong miệng hùm sao?

"Có đôi khi suy nghĩ một chút, thật sự là cảm thấy số mạng trên người, không nghĩ tới người cùng mình đi đến cuối cùng thế nhưng đã sớm ở bên cạnh mình, ngược lại mình thiếu chút nữa bỏ lỡ người mình quan tâm nhất."

"Cũng không phải sao?" Tổng Kỳ Diễn nhếch miệng lên, lắc lắc ly rượu, "Lúc ấy theo cậu đến Anh quốc, cô ấy tựa như chạy theo phía sau móng cậu, mùa đông tặng cho cậu bao tay, trời mùa hè thì tặng cho cậu cây dù, cậu không cảm động chúng tôi những người đứng xem trái tim đều phải băng giá rồi."

Trên mặt Tần Viễn không thể kiềm chế mà lộ ra nụ cười hạnh phúc, "Có lẽ đây chính là số mệnh đi."

Tổng Kỳ Diễn đồng ý mà gật đầu, khoe miệng chứa ý cười, ánh mắt sâu thẳm, "Có lúc đúng là số mệnh, cậu cũng dừng trì hoãn nữa, cô ấy đi theo cậu mười năm, cũng không phải là người đàn bà nào cũng đều tiêu phí được mười năm, cậu dù sao cũng phải cho nhà người ta một cái công đạo."

Mắt Tần Viễn chợt lóe, ngẩng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn uống rượu, chăm chú nhìn cười một tiếng, "Kỳ Diễn, cậu hôm nay xảy ra chuyện gì? Mặc dù biết cậu há mồm nói chuyện không ra lời hay, nhưng không biết cậu đối với tôi cũng là như thế."

Người có thể lẫn vào giới thương nghiệp mà nổi danh, làm sao nghe không hiểu trong lời nói Tổng Kỳ Diễn bao hàm châm chọc.

Tổng Kỳ Diễn hài lòng mà ngồi trở lại ghế sofa, cầm lên chai rượu lại rót một ly rượu, "Có sao?"

"Hôn lễ các cậu tôi có thể không thể tham gia."

"Hôn lễ các cậu tôi có thể không thể tham gia."

Tần Viễn dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn hồ đồ không thèm để ý, "Cậu có chuyện?"

"Oh." Tổng Kỳ Diễn thuận miệng đáp, nhìn anh giơ giơ ly rượu, ý cười khá sâu, "Ngày đó, tôi cũng kết hôn."

Tần Viễn rất có thâm ý mà nhìn Tổng Kỳ Diễn chằm chằm, "Kỳ Diễn, cậu ngay cả thiệp mời cũng không nhìn, cũng biết cùng một ngày sao?"

Tổng Kỳ Diễn thoáng dừng ly rượu nâng lên bên khoe miệng, xem thường mà nhìn lại Tần Viễn, "Các cậu ngày nào thì chúng tôi ngày đó, chần hấn các cậu chọn ngày sẽ không sai."

Hắn cố ý gần nặng hai chữ "Chúng tôi", khiến cho Tần Viễn nhú mày một cái, có chút nghi hoặc mà quan sát Tổng Kỳ Diễn, nhưng cũng không phát hiện cái gì khác thường.

—— thật chẳng lẽ chẳng qua là chính anh ta đa tâm?

Tần Viễn lăn lộn trên thương trường bụng dạ người lừa ta gạt, lại cũng cầm ly rượu lên, nhưng không uống rượu, chẳng qua chỉ lắc lắc ly rượu nhẹ nhàng, xoay tròn thưởng thức màu rượu nâu nhạt trong suốt sáng bóng bên trong.

Ngẫm nghĩ vài giây, mới ngẩng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn hỏi: "Là quen biết ở Australia sao?"

Tổng Kỳ Diễn nghe vậy, nhấp một miếng rượu, giọng nói trầm thấp, "Không, là người thành phố này, quen biết bốn năm trước, cuối cùng vừa mới ở chung một chỗ."

Tần Viễn nhướn mày cười, "Chẳng lẽ là tiểu thư của Bạch gia?"

Thành phố này có thể cùng Tổng gia ganh đua cao thấp chỉ có Bạch gia, Tổng Kỳ Diễn xưa nay mắt cao hơn đầu, chỉ sợ cũng chỉ có giống như vị tiểu thư Bạch Tang Tang kia của Bạch gia mới xứng với hắn.

Vậy mà, Tổng Kỳ Diễn bày ra giọng cười mỉa mai lạnh nhạt giễu cợt: "Cậu cho là tôi sẽ lấy một người chú trọng vẻ ngoài của họ sao, đàn ông nhìn thấy liền tưởng mang cây giáng sinh về nhà? Xem ra, ánh mắt của cậu còn cần phải nâng cao."

Nụ cười của Tần Viễn trong phút chốc cứng ngắc, nhưng nghĩ đến Tổng Kỳ Diễn tính tình cổ quái cũng không so đo nữa, chẳng qua là càng tò mò hắn đến tột cùng là coi trọng thiên kim nhà ai.

"Vậy tôi càng thêm tò mò rốt cuộc là người đẹp nào chiếm được sự ưu ái của cậu?"

Tần Viễn bắt quá là vừa cười giỡn vừa hỏi, nhưng ánh mắt Tổng Kỳ Diễn lại chợt lóe, nhìn Tần Viễn chằm chằm không chớp mắt, sâu kín cố ý thả chậm tốc độ nói: "Bắt quá là một người phụ nữ yêu đương mù quáng lao tâm khổ trí thích đánh người."

Nhìn sang về mặt Tổng Kỳ Diễn hết sức nghiêm túc, Tần Viễn hơi cau mày, cảm giác được ánh mắt Tổng Kỳ Diễn u ám giống như cắm rễ vào trên người mình, cũng không biết mình đắc tội hắn chỗ nào?

Rõ ràng là bạn bè nhiều năm không gặp, ánh mắt Tống Kỳ Diễn quá mức sắc nhọn, cái này nào giống như thấy bạn bè, càng giống như là kẻ thù gặp nhau hết sức đồ mặt tá tai.

Chẳng lẽ hẳn hôm nay tâm tình không tốt, mà anh lại đến đụng phải họng súng?

Thời gian Tần Viễn suy tư không quá nửa giây, ngay sau đó lần nữa lại giương lên một nụ cười ảm áp, cũng sâu kín mà trả lời: "Yêu lao tâm khổ trí cũng là bởi vì dễ ý, nếu như không thích cậu đâu nào còn có thể quản cậu?"

Lời này Tống Kỳ Diễn tuyệt đối thích nghe, trên mặt cũng lập tức hòa tan tuyết đọng, khoe miệng nhẹ giương lên, thu lại đáy mắt rét căm căm sắc bén, khôi phục một phong thái thâm trầm bộ dáng khách khí.

Dường như thái độ thù địch trước đó đối với Tần Viễn, bất quá là một thoáng ảo giác thôi.

Nhưng đàn ông hay tồn tại thói hư tật xấu, thí dụ như, rõ ràng không muốn tình địch mình biết vợ mình chính là bạn gái trước của anh ta, nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn cùng anh ta khoe khoang tình cảm của mình với vợ, nếu không ghen một hơi không thoải mái.

Điểm này trên mình người đàn ông Tống Kỳ Diễn này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Chân thon dài hướng khay trà bên cạnh dường như không cẩn thận một đá, túi to vốn đặt trên thảm trải sàn trên nghiêng đổ trên mặt đất, ngay sau đó hộp đựng com bên trong cũng rớt ra ngoài.

Một hộp Winnie the Pooh dễ thương đã đình đặc mà dừng ở ngay tầm mắt Tần Viễn.

Tần Viễn nhìn sang cái hộp đựng com dễ thương kia rồi lại lộ vẻ mê thích nhất thời, dường như là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt bình tĩnh thoáng lay động, nhưng ngay sau đó liền khôi phục như thường.

"Tại sao rơi ra đây!" Tống Kỳ Diễn cau mày, oán trách mà cúi người nhặt hộp đựng com lên.

Sau đó nhìn như vô tình kì thực cố ý đặt tới ngay phía trước Tần Viễn.

"Tất cả nói không muốn ăn, còn muốn mỗi ngày đưa tới đây, cho rằng biến đổi đa dạng ăn sẽ không chán sao?"

Tần Viễn nhàn nhạt cười rộ lên, "Phức khí như vậy người ngoài hâm mộ cũng hâm mộ không kịp, cậu vẫn còn ghét bỏ."

"Là vậy." Vốn vẫn còn ở đang oán trách Tống Kỳ Diễn bỗng chốc trở mặt, bình tĩnh ung dung cầm hộp đựng com đưa trước mặt Tần Viễn, "Cũng không phải là ai cũng có thể ăn được những gì cô ấy làm."

Nói xong câu đó, dừng một chút, vẻ mặt nghiêm trang, chỉ nhìn Tần Viễn chằm chằm, môi mỏng khép mở phun ra vài chữ, "Tôi là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng!"

Tần Viễn nhìn hẩn một lúc, sau đó cười cười, "Theo tôi được biết, cậu không giống như là người đàn ông thích khoe khoang."

"Để cho bạn tốt của mình biết người yêu mình, coi như là khoe khoang sao?"

Tần Viễn phút chốc nở rộ nụ cười, gạt đầu, "Cậu nói không sai, đây không tính là khoe khoang."

Nụ cười của Tần Viễn dần dần hơi nhạt xuống, anh nhìn sang Tống Kỳ Diễn nghiêm túc nói, "Tôi chúc phúc cậu, Kỳ Diễn."

"Cám ơn." Không chút nào khách khí nhận cái gọi là chúc phúc, lòng không hề áy náy.

Tần Viễn nhẹ nhàng uống một hớp rượu, sau đó hơi ngược lại, "Kỳ Diễn, tôi thật sự thật tò mò, đến tận cùng là người phụ nữ như thế nào, thế nhưng có thể có được tình yêu của cậu chứ?"

"Cậu nhất định sẽ nhìn thấy cô ấy, " Tống Kỳ Diễn uống cạn sạch ly rượu của mình, "Nhưng không phải hiện tại."

—— trước khi tôi vẫn chưa hoàn toàn đuổi cậu ra khỏi lòng của cô ấy, tôi sẽ không để cho các người gặp mặt.

—— tôi không muốn mạo hiểm như vậy, cũng mạo không nổi cái hiểm này.

—— bởi vì quá mức quan tâm, cho nên càng thêm sợ hãi vì vậy mà mất đi.

"Hi vọng cô ấy sẽ là hạnh phúc của cậu." Tần Viễn nho nhả cười nhạt, thanh thanh đậm đậm giống như ánh trăng, sau khi uống một hơi cạn sạch ly rượu, thả lại cái ly trên khay trà, tự mình đứng lên.

"Có thể là uống nhiều nước, tôi đến toilet một chuyến."

Vừa lúc đó, giọng nói Trâu Hường đột nhiên xông ra——

"Tần tổng kỳ thật không cần đi bên ngoài, trong phòng nghỉ của BOSS đã trang bị toilet."

Chỉ thấy cửa phòng làm việc mở phân nửa, Trâu Hường ôm văn kiện tiến vào gấp dấp có tấm lòng thay Tần Viễn chỉ ra đường tắt.

Chẳng qua là vừa mới dứt lời, Trâu Hường cũng cảm giác cổ chột lạnh, vừa quay đầu thì nhìn thấy trên ghế sofa Tống Kỳ Diễn mang một đôi mắt lạnh đang gắt gao nhìn mình lom lom, tựa như muốn đem mình ăn tươi nuốt sống.

Trâu Hường bị trừng thân thể run lên hai lần, nhưng vẫn là không ngại học hỏi, "BOSS, có cái gì không đúng sao?"

Không đúng, đương nhiên không đúng, đời này cũng không từng không đúng như vậy!

Không biết vợ hắn còn ngủ trong phòng nghỉ, bạn gái trước của Tần Viễn sao?

Chẳng lẽ cậu không nghe thấy trong lòng tôi đang yên lặng mong đợi đuổi tên tình địch này đi sao?

Cậu không có việc gì gây chuyện nói với tôi cái đề nghị như vậy, cậu khiến tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi nắm đồ đầu óc có phải bị rút hay không, tại sao chọn cậu một người không đáng tin cậy như vậy làm thư kí?

Nếu cậu nói vậy với tôi, cẩn thận tôi giam giữ tiền lương của cậu phạt cậu đến nông trường chăn trâu!

Trong lòng mắng không ngừng, nhưng trên mặt Tống Kỳ Diễn vẫn duy trì tư thế lù lù bất động, đứng dậy mặt không đỏ hơi thở không gấp giải thích với Tần Viễn, "Bồn cầu trong phòng nghỉ hỏng rồi, không có tiện."

"Đi? Hư sao? Buổi sáng BOSS anh không phải. . . ."

"Hỏng rồi, ngay mới vừa rồi, hỏng hoàn toàn, đã bế tắc."

Tống Kỳ Diễn bắn "Vèo" xuyên qua một cái mắt lạnh, Trâu Hường đóng chặt miệng, không dám mở lời nghi vấn BOSS nữa.

Tần Viễn cũng không ngại, "Vậy tôi đi bên ngoài được rồi."

Tống Kỳ Diễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt vẫn chừng chặc tỉnh táo mà một tổng giám đốc nên có, đối với Trâu Hường phân phó: "Tần tổng đối với nơi này chưa quen thuộc, cậu mang Tần tổng đi đi."

"Làm phiền anh." Tần Viễn nhìn Trâu Hường mà cười một tiếng cảm ơn, sẽ phải đi theo Trâu Hường.

Chẳng qua là, không chờ Trâu Hường và Tần Viễn đi ra phòng làm việc, trong phòng nghỉ đóng kín lại mơ hồ truyền đến tiếng nước rút.

Nếu như đoán không sai, đó chính là tiếng động bồn cầu xả nước.

Bồn cầu xả nước, không phải nói ghê sợ sao?

Trâu Hường và Tần Viễn đồng thời đưa mắt quét về phía Tống Kỳ Diễn thân hình có chút cứng ngắc.

Người sau khỏe mắt khẽ động, hiển nhiên cũng không ngờ tới ngoài ý muốn như vậy, cả lòng nhảy lên kịch liệt, nhưng nhìn lại ánh mắt của hai người kia thì bình tĩnh, "Dùng lâu như vậy lại không biết cái nhãn hiệu bồn cầu này toàn bộ là tự động."

Hôm sau, chính là ngày vườn trẻ của Cận Mỗ Mỗ tổ chức người thân thi đấu bóng chày.

Đến lúc Cận Tử Kỳ từ trong giấc mộng tỉnh lại, theo thói quen mà nghiêng người, nhưng khi sờ tới bên cạnh lại thấy một mảnh lạnh như băng.

Người đàn ông vốn hay nằm ườn không xuống giường nổi, lại đã sớm không thấy bóng dáng.

Trong phòng tắm khép hờ, truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Cận Tử Kỳ mang mái tóc dài rồi bởi xuống giường, kéo dép lê đi tới, dựa vào bên cửa phòng tắm.

Tống Kỳ Diễn quả nhiên ở bên trong rửa mặt, đang cầm một chiếc lược và máy sấy chuẩn bị kiểu tóc cho mình, nhìn thấy Cận Tử Kỳ bên cửa, toét miệng cười cười, tiếp theo sau đó đem lược chú ý đặt ở trên đầu.

Cận Tử Kỳ phát hiện, hình thể Tống Kỳ Diễn thuộc loại mặc quần áo thoát nhìn gầy gò cao ngất cởi quần áo lại rất chuẩn, dưới chiếc áo thun lót là cơ bắp đường vân rõ ràng màu lúa mạch.

"Đến em rồi!" Tống Kỳ Diễn thần thanh khí sáng mà ra ngoài, không quên nhân cơ hội cúi đầu hôn trộm lên má cô một cái.

Cận Tử Kỳ nhìn sang hắn ngậm nga ca hát đi thay quần áo, cười khẽ một cái, đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Đến lúc cô rửa mặt xong ra ngoài, trong phòng ngủ đã không còn bóng dáng Tống Kỳ Diễn, mắt nhìn lên trên giường thì thấy một bộ quần áo, chính là quần áo cho ba mẹ và con lần trước họ mua khi đi dạo phố.

Cận Tử Kỳ là cố ý xin một ngày nghỉ ra ngoài đi tham gia sinh hoạt dành cho gia đình.

Cho nên khi cô xuống lầu, Cận Chiêu Đông và Tô Ngưng Tuyết cũng đã đến công ty, trong phòng ăn chỉ có Tống Kỳ Diễn.

Mỗ Mỗ thời gian này bình thường cũng được dì Hồng mang đi ra ngoài công viên nhỏ trong khu biệt thự chơi chốc lát.

"Tối đây ăn điểm tâm đi, đã chuẩn bị cho em cháo trứng muối thịt nạc." Hắn nhìn qua đặc biệt hơn hờ.

Chẳng qua là, Cận Tử Kỳ mới vừa đến gần phòng ăn, liền không nhịn được hắt hơi một cái, mi tâm hơi ngưng đọng, khi Tống Kỳ Diễn thò người ra đem cháo đưa tới, Cận Tử Kỳ tránh né lui về phía sau.

"Làm sao vậy?"

"Không phải anh xịt nước hoa chứ?" Cận Tử Kỳ bưng kín miệng mũi, mùi thơm thật sự rất nồng nặc.

"Không có nha, thế nào? Rất thơm sao?" Tống Kỳ Diễn lại giả bộ vô tội.

Cận Tử Kỳ ngừng thở, cúi đầu ăn vài hớp cháo, cho đến khi khứu giác bị nghẹt phải chết lặng mới khôi phục hô hấp.

"Thật sự thì chỉ là hoạt động bình thường, không cần thiết phải ăn mặc...."

Cận Tử Kỳ không tìm được tính từ thích hợp để hình dung.

Khi cô quan sát Tống Kỳ Diễn một lần từ đầu đến chân rõ ràng đã được trải qua một phen trang hoàng tinh xảo.

Song, trong lòng cũng có thể hiểu tâm tình của Tống Kỳ Diễn, lần đầu tiên tham gia hoạt động vườn trẻ của con mình, khó tránh khỏi sẽ có chút vui sướng tung tăng.

Chẳng qua là trong phòng ăn chợt vang lên một tiếng nháy mũi non nớt, "A thu!"

Cận Tử Kỳ theo tiếng cúi đầu, thì nhìn thấy Mỗ Mỗ đang vịn vẹo hàng lông mày nhỏ, đứng bên cạnh ghế của Tống Kỳ Diễn, bàn tay mập mạp che lấy gương mặt quá táo, bất mãn la hét, "Thực thử quái dị thật là thú! Thật là thú!"

Sắc mặt Tống Kỳ Diễn trong nháy mắt nặng nề, còn Cận Tử Kỳ quay mặt sang một bên nín cười.

Tống Kỳ Diễn không nghĩ tới Cận Tử Kỳ ở trong sân vận động của vườn trẻ khiến cho não động lớn như vậy.

Hơn nữa không cách nào nghĩ đến chính là, khi cô mặc quần áo dành cho ba mẹ và con màu vàng, dáng vẻ an tĩnh ngồi dưới tàng cây một gốc cây đa, lại để cho hầu như đàn ông toàn trường đều không nhận được mà để tầm mắt thất lạc ở trên người của cô.

Gió mát buổi sáng đang thổi lật phát các tua rễ trên thân cây đa, cũng thổi bay mái tóc dài của cô trở nên tán lác, xẹt qua chiếc cổ trắng ngần.

Tống Kỳ Diễn cầm Coca Cola mới vừa mua đứng ở cách đó không xa, nghe được mấy người đàn ông bên cạnh nhỏ giọng nghị luận.

"Có nhìn thấy người phụ nữ trẻ tuổi ngồi dưới tàng cây đa kia không? Nghe nói cô ấy là bà mẹ đơn thân."

"Làm sao anh biết?"

"Tôi hàng năm tới đây đều thấy cô ấy, chỉ là không thấy ba ba của đứa bé kia, các anh nhìn đi, chính là đứa nhỏ kia."

Đứng ở bên cạnh bọn họ Tống Kỳ Diễn cũng nhìn theo phương hướng ngón tay họ chỉ.

Đứa nhỏ trong miệng mọi người chính là Mỗ Mỗ của Cận gia, mặc bộ đồ thể thao nhỏ màu vàng nhạt, mang một chiếc mắt kính tiểu địa chủ, đang ôm một con gà con lông vàng, đang bị một đám bé trai vây quanh như ngôi sao quanh trăng sáng.

Bàn tay Tống Kỳ Diễn cầm Coca Cola siết chặt, trên lon rõ ràng xuất hiện dấu bị lõm xuống.

—— tình địch, đều lộ ra tất cả các loại tình địch ? !

Trong màu ánh sáng u ám nào đó có loại cảm xúc nghiêng ngả, hàng lông mày thanh tú của Tống Kỳ Diễn hơi nhíu, chợt có loại kích động, muốn đập mấy cái lon nước này lên đầu những tên đàn ông bất quãi, sau đó xông tới kéo cô đi ngay lập tức.

"Đứa nhỏ rất đẹp nha! Dáng dấp thật giống mẹ của nó, cũng giống tiểu đồng tinh trên TV ."

Tống Kỳ Diễn liếc mắt nhìn người đàn ông khen ngợi Mỗ Mỗ, trong lòng đau khổ ----

Cái ánh mắt gì vậy, đứa bé kia rõ ràng lớn lên giống hần!

"Đúng rồi, anh bao năm qua không phải vẫn độc thân sao? Một mình nuôi con cũng khổ cực, nếu không thì đi theo cô ấy làm quen thử, không chừng còn có thể tạo thành một gia đình hạnh phúc thường thường bậc trung đây!"

Có người chế nhạo mà giựt giây một người cha đơn thân bên cạnh, Tống Kỳ Diễn vừa quay đầu, thì nhìn thấy một cái đầu trọc sáng bóng.

Vị ba ba đơn thân kia vuốt vuốt đầu trọc của mình, bật cười lắc tay, "Người ta làm sao có thể vừa ý tôi? Không nói đến dung mạo kia, nhưng dòng họ của cô ấy cũng đã nói rõ cô ấy với những người như chúng ta là có khoảng cách chênh lệch."

Có người kinh ngạc nói tiếp: "Tôi thừa nhận là cô ấy rất đẹp, nhưng cũng không có cao đến mức không thể leo tới như anh nói đâu?"

Vị ba ba đơn thân chỉ lắc lắc đầu, "Thôi, bất quá tôi khuyên các anh tốt nhất đừng đi tìm tôi nghiên cứu, phụ nữ a, đều là bẫy rập, nhưng cô ấy cũng không phải là bẫy rập, thì càng giống như là một giếng nước ngọt."

"Nói thế nào?"

"Liếc mắt nhìn, cảm thấy trong suốt rất đẹp, nhìn cả hai mắt, lập tức bắt đầu thần hồn điên đảo, nếu là không cẩn thận uống một ngụm, vậy đơn giản thế nào cũng phải không thể không nhảy xuống."

Vị ba ba đơn thân kia nói xong như có chuyện lạ, những người khác lại cười vang lên, "Nào có khoa trương như anh nói vậy, chẳng lẽ bản thân anh đã nhảy vào sao?"

"Ai, tôi nào dám nhảy a, chẳng qua là đi ở bên ngoài, những năm này ngay cả con mắt cũng không dám nhìn." Hần nói xong sờ sờ chóp mũi của mình, xấu hổ cười cười, "Khuyên các anh vẫn là đừng suy nghĩ lệch lạc, nếu không chỉ có các anh là bị thiệt."

Câu nói sau cùng, cũng hoàn toàn biểu đạt ý tưởng chân thật nhất trong lòng Tổng Kỳ Diễn vào giờ phút này.

Đám đàn ông bát quái kia bởi vì sắp bắt đầu so tài mà tóc năm tóc ba tản ra.

Tổng Kỳ Diễn vẫn như cũ kéo căng môi nghiêm mặt đứng ở nơi đó, bị sự ghen ghét bao vây quanh thân.

"Hắc, hắc, hắc!" Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười quỷ dị của đứa nhỏ.

Mặt Tổng Kỳ Diễn âm trầm cúi đầu, nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ đang hai tay chống nạnh, nhảy qua chữ to bước cùng mình đứng sóng vai.

"Hàng năm đều như vậy?" Chỉ vào những người đàn ông gần bên cây đa kia đang nhao nhao muốn thi đấu.

Cận Mỗ Mỗ mang bộ dáng người lớn mà gật đầu, "Ừ hắc! Hàng năm đều như vậy!"

Lần này, mặt Tổng Kỳ Diễn không hề xanh mét nữa, mà là lập tức thành đáy nồi mới xào qua thức ăn.

"Vị phụ huynh này, có thể nói cho tôi biết kiểu quần áo ba mẹ và con này mua ở trung tâm mua sắm nào hay không?"

Bên tai chợt truyền tới một giọng nam ôn hoà hiền hậu, vốn là đang chộp mắt Cận Từ Kỳ vén mi mắt lên, hơi ngửa đầu thì nhìn thấy có một người đàn ông tuấn tú mặc đồ thể thao màu xám tro chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình.

Thoạt nhìn đáng vẻ cỡ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khe mí mắt ý cười vui vẻ, một đôi mắt hoa đào thẳng tắp nhìn sang cô.

Mà khi Cận Từ Kỳ ngẩng đầu lên, anh ta lại kinh ngạc khẽ nhướn cặp mắt hoa đào, sau đó ngưng ngưng mà sờ sờ cái ót của mình: "Ngại quá, tôi còn tưởng rằng cô là mẹ của đứa bé, không nghĩ tới."

Cận Từ Kỳ cũng không biểu hiện ra bao nhiêu thân thiện, nhàn nhạt gật đầu xem như là chào hỏi.

Mà anh ta không lập tức tránh ra, ngược lại ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, nghiêng đầu vuốt cằm nhìn cô.

"Cô cũng là tới tham gia hoạt động gia đình thi đấu bóng chày sao?"

Cận Từ Kỳ nhìn anh một cái, người đàn ông liền hí hóp mắt cười cười, "Ba mẹ cô không rảnh, vì vậy để cho người làm chị như cô thay thế phụ huynh đến đây sao? Tôi cũng không khác nhiều lắm, tôi là chú của đứa bé."

Anh ta thấy Cận Từ Kỳ vẫn như cũ không quan tâm trả lời mình, cũng không cảm thấy lúng túng, ngược lại bản thân rất phối hợp mà vui vẻ, "Tôi tên là Viên Qua, năm nay hai mươi sáu rồi, còn cô? Tôi xem ra cô cũng khoảng hai mươi bốn rồi?"

Cận Từ Kỳ lại nhìn một chút người đàn ông quá mức tự nhiên thành thạo này, lông mày kẻ đen khẽ nhú lại, vừa định mở miệng nói chuyện, anh ta lại giơ tay lên ngăn cô lại, "Đừng nói trước, để cho tôi tự mình đoán."

Người đàn ông gọi là Viên Qua này quả thật quan sát Cận Từ Kỳ từ trên xuống dưới hết sức nghiêm túc: "Chẳng lẽ là hai mươi hai?"

Cho dù là phụ nữ thanh cao đi nữa khi đối mặt với vấn đề tuổi tác thì đều không thể ngoại lệ.

Cận Từ Kỳ hai mươi tám tuổi được khen ngợi trẻ tuổi giống như cô gái đầu hai mươi, khó tránh khỏi sẽ có chút cao hứng.

Nhưng phần cao hứng biểu hiện ở trên mặt cô bất quá cũng là khẽ cong khóe miệng cười nhàn nhạt, không có thêm bất kỳ điều gì khác.

Người đàn ông vừa thấy cô cười, càng thêm ra sức đoán, "Không phải chứ? Đừng nói cho tôi em chỉ mới mười tám tuổi a!"

Ý cười bên khóe miệng của Cận Từ Kỳ càng sâu hơn, thậm chí ngay cả sóng mắt vốn bình tĩnh cũng hơi gợn sóng phiếm động.

Sau đó một giọng nói âm dương quái khí vang lên ở phía sau hai người, "Vậy anh đoán thử tôi bao nhiêu tuổi?"

Cận Từ Kỳ quay đầu lại thì nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn cầm CocaCola sắc mặt đen sa sầm.

Hần đi đến bên chiếc ghế của cô, tiện tay đặt CocaCola xuống, động tác mức độ hơi lớn.

Sau đó bản thân mình ngồi xuống ở bên cạnh cô, biểu thị công khai quyền chiếm giữ mà ôm đầu vai của cô qua, đối với người đàn ông sừng sừng sột sột kia giương khóe môi cười cười, "Anh rất hăng hái đoán tuổi của mẹ con trai tôi, vậy nhân tiện cũng đoán thử tuổi của tôi đi."

Người đàn ông kia cười cười khô khốc, từ chiếc ghế đứng lên: "Tôi chợt nhớ tới cháu gái tôi vẫn chờ tôi, cũng không quá rầy rầy chồng các người, có

rảnh rồi tán gẫu tiếp a!"

Nói xong, người đã chạy lao đi mất bóng dáng hình tung, ngay cả những ánh mắt kia đối với Cận Tử Kỳ thềm thường cũng phút chốc biến mất.

"Mồ Mồ đâu?" Cận Tử Kỳ tìm kiếm mọi nơi, lại không nhìn thấy bóng dáng như lòng đỏ trứng nhò nhẩn kia.

Tổng Kỳ Diễn đến nay tàn lửa chưa tiêu, buồn buồn hừ một tiếng, nhưng thấy Cận Tử Kỳ cũng không đem việc mới vừa rồi người đàn ông đó đến gần để ở trong lòng, trong lòng lúc này mới dễ chịu hơn chút.

"Trận đấu nhanh chóng bắt đầu rồi, các giáo viên nói muốn hợp thành đội, đi gọi con đi."

Cận Tử Kỳ hiểu rõ mà gật đầu: "Vậy chúng ta cũng qua đi." Dừng một chút, ánh mắt tò mò nhìn Tổng Kỳ Diễn, "Em vẫn quên hỏi anh, anh sẽ đánh bóng chày sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: A Viễn Của Tử Kỳ + Khúc Nhạc Đạo Dạ Tiệc

Editor: tamthuonglac

Cận Tử Kỳ hiểu rõ mà gật đầu: "Vậy chúng ta cũng qua đi." Dừng một chút, ánh mắt tò mò nhìn Tổng Kỳ Diễn, "Em vẫn quên hỏi anh, anh sẽ đánh bóng chày sao?"

Mắt Tổng Kỳ Diễn nhanh rũ xuống, từ trên ghế đứng lên, "Vốn là sẽ không, nhưng nhìn thấy đám người kia sẽ biết."

"Đám người kia?" Cận Tử Kỳ tò mò ngay sau đó hỏi một câu.

Hắn đối với cô cười cười, dời đi để tài một cách dễ dàng, "Buổi tối anh muốn ăn lẩu, bảo đi Hồng làm đi."

Cận Tử Kỳ nhìn sang hắn mang bộ dáng thoải mái, cũng không muốn truy cứu rõ ràng hơn: "Đội em gọi điện thoại về nhà một chút."

Nụ cười ở khóe miệng Tổng Kỳ Diễn càng rạng rỡ, sáu chiếc răng trắng tinh dưới ánh mặt trời sáng sủa chột lóe, hài lòng gật đầu một cái: "Nhớ mua nhiều nguyên liệu nấu ăn một chút, hôm nay anh muốn ăn mừng một trận thật lớn."

"Ăn mừng cái gì?" Cận Tử Kỳ dù sao vẫn cảm thấy hắn đang lên kế hoạch gì đó, nhưng lại đoán không được.

Tổng Kỳ Diễn cố giả vờ bình tĩnh nên bày ra vẻ mặt nghi ngờ, "Có sao?"

Biết miệng của hắn rất chặt, sẽ hỏi không ra được nguyên nhân, Cận Tử Kỳ lắc đầu một cái, xách túi đồ ăn vặt từ trên ghế lên: "Quên đi, chúng ta qua kia thôi."

Tổng Kỳ Diễn lập tức ân cần mà nhận lấy túi, một tay khoác lên hông của cô, "Tại sao có thể để cho phụ nữ xách đồ?"

Cau mày, bắt đầu nhẹ giọng trách cứ, động tác lại đặc biệt cẩn thận.

Cận Tử Kỳ bị hắn ôm vào trong ngực, cảm nhận được nhịp tim vững vàng của hắn, trong lòng an ổn mà không lời nói nào tả được.

Đến lúc Cận Tử Kỳ hiểu rõ "Nhìn thấy đám người kia sẽ biết đánh bóng chày" theo như lời Tổng Kỳ Diễn là có ý gì, Tổng Kỳ Diễn đã ném ra bóng chày nện lên trên người một gã đầu trọc là thành viên đánh bóng.

Không nghi ngờ chút nào, người đàn ông đầu trọc bị đánh ngã xuống đất chính là người cha đơn thân đã ca ngợi Cận Tử Kỳ trước đó.

"Ném bóng kiểu gì vậy? Đây là thành viên đánh bóng của đội chúng ta? Sao anh không ném bóng cho anh ta đánh?"

Chỉ đạo viên từ khu vực chỉ đạo viên đã vội vã chạy tới, vừa đỡ người đàn ông đầu trọc bị đập đứng dậy, vừa có chút thờ hỏn hển chỉ trích Tổng Kỳ Diễn, "Nếu là đập người ta bị thương thì làm sao bây giờ?"

Bàn tay Tổng Kỳ Diễn mang bao tay nắm một quả bóng khác, hướng đến người đàn ông đầu trọc đang ôm bả vai bị đập cười cười, thần tình trên gương mặt tuấn tú có chút thờ ơ không để ý, "Sorry."

"Sao... Sao chứ?" Chỉ đạo viên đối với kiểu thái độ phách lối kiêu ngạo của Tổng Kỳ Diễn thì cả kinh sững sờ.

Người đàn ông đầu trọc bị đau miệng cũng hút khí lạnh, nhưng lại khoát tay một cái nói: "Không có gì đáng ngại, tay ném sai ai cũng có, không trách anh

được."

Chỉ đạo viên nghi hoặc thoáng nhìn sang Tống Kỳ Diễn, rõ ràng không tin là tay hấn ném sai mà gây nên chuyện.

Tống Kỳ Diễn giờ giờ quả bóng chày tay trong, có chút ngượng ngập cười cười: "Lần đầu tiên chơi, khó tránh khỏi sai sót."

Chỉ đạo viên ngại vì bên cạnh có nhiều đứa trẻ như vậy đang nhìn, lập tức không tranh chấp với Tống Kỳ Diễn nữa, trước khi rời đi lên tiếng cảnh cáo: "Nếu đạo người ta bị thương nữa tôi liền cho người thay anh đi, tự giải quyết cho ổn thỏa."

"Sẽ không, yên tâm đi." Tống Kỳ Diễn chỉ còn kém không vỗ ngực giờ ngón tay lên thề.

Người đàn ông đầu trục xoa đầu vai quan sát Tống Kỳ Diễn vài lần, vừa muốn đi lại bị Tống Kỳ Diễn gọi lại: "Xin hỏi, bóng này là ném cho cầu thủ đánh bóng chày sao?"

"Ừ, " Thành viên đầu trục cảm thấy nụ cười Tống Kỳ Diễn thật u ám, phòng bị cẩn thận nên không muốn cùng hấn nhiều lời, "Tự anh nhìn mà ném đi, chỉ cần không đập lên trên người nữa là được."

Cận Từ Kỳ khi thấy Tống Kỳ Diễn đập người khác bị thương liền từ trên khán đài đứng lên, chú ý cận kề tình hình trên sân vận động.

Trên thực tế, khi Tống Kỳ Diễn lần nữa đánh trúng lưng cầu thủ đối phương thì cũng không ai tin là hấn vô ý nữa.

Bởi vì tên chụp bóng kia chính là người thanh niên tên Viên Qua trước đó đã đến gần Cận Từ Kỳ.

Hiển nhiên, Tống Kỳ Diễn hôm nay căn bản không phải tới đánh bóng chày, mà là tới đánh "Tình địch" !

Nhìn sang trong sân đã nháo thành một đoàn, trái tim Cận Từ Kỳ kéo căng, vội vã chạy xuống khán đài.

Mới vừa chạy đến gần ranh sân bãi, thì nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ dựa trên hàng rào, toét miệng cười khanh khách, thấy cô đi xuống, lập tức nhào tới vào trong ngực Cận Từ Kỳ la lớn: "Thực thử quái dị là con gà con điên cuồng!"

Cận Từ Kỳ nhúc nhủ đầu mà ôm lấy trán, con gà con điên cuồng, biệt danh của Angry Bird.

Bên kia đám người vốn tụ họp trong trận bóng chày đã tản ra, lần nữa từng người trở lại vị trí của mình.

Trận trả thù khô hạn này cũng lấy việc Tống Kỳ Diễn bị điều ra sân chuyển giao cho các cầu thủ ở khu vực bên ngoài mà tuyên bố kết thúc.

Ngoài ra đến gần lúc chuẩn bị kết thúc, Tống Kỳ Diễn lại chạy vào bên trong sân đi ngang chân khiến cho Viên Qua đang chạy đánh bóng bị vấp ngã, cả cuộc tranh tài coi như là hạ màn một cách hoàn mỹ.

Bên trên dãy ghế ngồi bên sân vận động

Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn ngồi song song, cùng nhìn Cận Mỗ Mỗ ở trong sân vận động chơi đùa chạy trốn.

Cận Từ Kỳ cho dù là ngồi, cũng lộ ra dáng người ưu nhã thẳng tắp.

Tống Kỳ Diễn ngồi ở bên cạnh cô, lại có thể nói không chút nào thanh thản, bất cứ lúc nào cũng duy trì cảnh giác.

Bởi vì bốn phía vẫn có những người có nhiều dũng khí hun đúc tư tưởng đang mơ ước Cận Từ Kỳ, thỉnh thoảng nhìn sang.

Cuối cùng bị những ánh mắt kia khiến cho phiền chịu không nổi, Tống Kỳ Diễn dứt khoát bá đạo chặn ngang ôm lấy Cận Từ Kỳ, tựa như bình thường ôm Mỗ Mỗ vậy, đặt cô ngồi ở trên đùi của mình.

Bất chấp cô giãy giụa, không những ôm chặt vòng eo yêu kiều của cô, thỉnh thoảng không ngừng hôn trộm lên môi thơm.

Ánh mắt mê thích xung quanh trong phút chốc giảm đi không ít, Tống Kỳ Diễn mới từ từ bắt đầu an tâm.

Cận Từ Kỳ bị hành động vừa ôm vừa hôn của hấn giầy vò đến đỏ mặt, dù sao cũng ở trước mặt mọi người -

"Buông em ra."

"Không buông." Lời lẽ chính nghĩa bác bỏ kháng nghị của cô, ngược lại ưỡn nghiêm mặt để sát vào gò má của cô, lại hôn một cái, ni non mập mờ: "Bà xã thật là thơm."

Chung quanh có người che miệng cười trộm mà nhìn sang, Cận Từ Kỳ đập xuống ngực Tống Kỳ Diễn, nổi giận phản kháng: "Tống Kỳ Diễn, nhiều người nhìn như vậy anh mau buông em ra!"

Tống Kỳ Diễn híp lại con mắt hẹp dài quét quanh mình một vòng, "Anh và vợ của mình thân mật cũng phạm pháp sao?"

Lời lẽ chẳng biết xấu hổ, nghe vậy Cận Từ Kỳ suýt chút nữa nôn ra một búng máu.

Dù là công chúa Cận gia luôn bình tĩnh đi nữa cũng bắt đầu muốn nổ tung.

Cận Từ Kỳ hít sâu một cái, ổn định tâm tình của mình, thay đổi dáng vẻ tâm bất cam tình bất nguyện mới vừa rồi, mỉm khốc môi ngoắc ngoắc tay với Tổng Kỳ Diễn, "Tới đây, có chuyện nói với anh."

Hiếm khi Cận Từ Kỳ lại bày ra điệu bộ cô gái nhỏ, Tổng Kỳ Diễn cầu cũng không được, chột nhứ mày cười tủm tỉm cúi thấp đầu dựa sát qua, "Muốn nói cái gì mà làm thần bí như vậy?"

Chẳng qua là lỗi tai mới vừa gần sát mặt Cận Từ Kỳ, đã bị níu lấy tàn nhẫn.

"A, bà xã nhẹ một chút, đau quá, nhanh... Mau buông ra." Tổng Kỳ Diễn lập tức buông cô ra đi bịt lỗ tai.

Địu dàng cao quý như công chúa Cận gia thế nhưng cũng biết lừa gạt!

Còn có cái động tác này chỉ có người đàn bà đánh đá mới làm, đến tột cùng là cô học được ở đâu?

Trong lúc bị đau ánh mắt Tổng Kỳ Diễn chột lóe, nhớ lại tối hôm qua nửa đêm có phát bộ phim gia đình.

Bên trong phim đó bà nội trợ Hàn Quốc không phải đã lấy chiêu này đối phó giầy vò ông chồng của cô ta sao?

Trở về sẽ đem cái TV LCD trong phòng bỏ đi, Tổng Kỳ Diễn căm giận mà ở trong lòng hạ quyết tâm.

—— quyết không thể để cho những phim truyền hình kia làm hư bà xã mình vốn dịu dàng đáng yêu!

Cận Từ Kỳ thấy tay hấn buông mình ra, thu lại bàn tay néo lỗ tai hấn, vội vàng từ trên đùi của hấn đứng dậy.

Cũng không dám ngồi bên cạnh hấn nữa, sửa lại một chút tóc mai rơi ra lộn xộn, Cận Từ Kỳ khôi phục lại quý khí lạnh nhạt trước kia.

"Em đi siêu thị mua chút nước uống." Bỏ lại một câu nói lập tức xoay người đi đến đường mòn phía trước mặt.

"Chờ anh một chút, anh và em cùng đi!" Tổng Kỳ Diễn xoa xoa lỗ tai bị néo đỏ, lại đứng lên dính theo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cận Từ Kỳ, Chớ Quay Đầu Lại !

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn đối với những ánh mắt bên cạnh chỉ quay lại cười khẽ nhàn nhạt, ngay sau đó cúi đầu ấn xuống trán cô một nụ hôn.

"Là nên đi gặp chủ nhà chào hỏi một tiếng trước hay là ăn một chút gì đó lót dạ trước?"

Bởi vì nụ hôn đột ngột vừa rồi, hai người lần nữa trở thành tâm điểm của yến hội.

Cận Từ Kỳ mặt không đổi sắc theo những ánh mắt kinh ngạc kia mà gật đầu thăm hỏi, "Hay là đi chào hỏi chủ nhà trước đi."

"Được, vậy đi qua kia đi." Tổng Kỳ Diễn toét miệng cười, trong mắt chứa đầy vui vẻ.

Cánh tay Tổng Kỳ Diễn khẽ cong, Cận Từ Kỳ liền lần nữa khoác tay lên, sau đó cùng nhau đi tới chỗ bàn chủ tiệc.

Cận Từ Kỳ cởi bỏ áo choàng da lông lộ ra lễ phục dạ hội màu tím bên trong.

Kiểu dáng giản dị, cắt may khéo léo, vải vóc tinh xảo, dường như bám dính vào thân thể Cận Từ Kỳ, làn váy dài theo sự di động của cô, giống như một tầng nước, đi đi lại lại nơi bốn bề sóng dậy, làm cho ánh mắt người ta rối rắm.

Mái tóc dài được búi lên cao quý, trong những ánh mắt khắc chế qua lại như con thoi, càng có vẻ quyến rũ mà dịu dàng đoan trang.

Một người phụ nữ tràn đầy ý vị Đông Phương cổ điển, hiện tại thuộc về một người đàn ông ưu tú xuất chúng.

Tân khách ở đây, rất ít người không biết quan hệ vị hôn phu vị hôn thê trước kia của Cận Từ Kỳ và Tô Hành Phong.

Cũng vì vậy mà bắt đầu thấp giọng thì thầm nói khẽ.

Những ánh mắt kinh ngạc hưng phấn thỉnh thoảng dừng ở trên người Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn.

Giữa các tân khách quen thuộc lẫn nhau thì bắt đầu hào hứng dạt dào bàn tán lịch sử phức tạp của Tổng gia giàu có quyền thế này.

Viên lão của cỗ phần tập đoàn Thịnh Hưng đã qua tuổi bảy mươi, nhưng nhìn qua vẫn là càng già càng dẻo dai như xưa, mà tiểu công chúa Viên gia thì

toàn thân mặc chiếc váy công chúa hồng phấn bông bông, ngồi bên cạnh Viên lão bà, đôi mắt đen láy đảo quanh ngắm nhìn bốn phía.

Cận Từ Kỳ khoác tay Tổng Kỳ Diễn tiến lên phía trước chào hỏi, đưa tới một bao lì xì, khẽ mỉm cười: "Chúc mừng."

Tổng Kỳ Diễn cũng theo đó từ trong túi lễ phục lấy ra một hộp đồ trang sức được gói lại tinh xảo.

Đưa tới trước mặt Tiểu công chúa, "Trước đây không lâu có trở về Australia một chuyến, nhân tiện mang tới, cũng không biết Tiểu công chúa có thể thích hay không?"

Hộp đồ trang sức được mở ra, là một chiếc cài tóc trắng sữa có đính lông vũ, giá trị nổi tiếng và quý giá, không cần nói cũng biết.

Tiểu công chúa nhảy xuống ghế, cầm lấy hộp trang sức yêu thích không buông tay, không quên nói cảm ơn với Tổng Kỳ Diễn: "Cảm ơn chú!"

Tổng Kỳ Diễn rất có phong độ của trưởng bối mà cười cười ảm áp nhìn sang Tiểu công chúa: "Tiểu công chúa thích là tốt rồi."

Viên lão ngồi ở vị trí chủ vị, ánh mắt nhìn Tổng Kỳ Diễn cũng càng thêm tán thưởng, cười ha ha nói: "Tiểu tử Tổng gia, nhìn kỹ, cậu thế nhưng lại cực kỳ giống Lam lão gia từ năm đó a!"

"Viên lão quá khen, Kỳ Diễn làm sao có thể hơn được ông ngoại một phần phong thái!"

Tổng Kỳ Diễn khiêm tốn nở nụ cười, cũng là khó nén luồng khí phách nội liễm trên người, Viên lão hiển nhiên cũng nhìn ra hần bất phàm, cười gật đầu: "Ánh mắt của cha cậu là càng ngày càng sắc bén rồi!"

Những lời này rất có ý ám chỉ Tổng Chi Nhậm có ý định giao Tổng thị cho Tổng Kỳ Diễn xử lý.

Thế hệ trước nhìn người ánh mắt luôn vừa chuẩn lại độc, lời nói này sợ là ngày mai sẽ truyền khắp nơi trong thành phố này.

May nhờ khoảnh khắc ấy Tổng Nhiễm Cảm không có ở hiện trường, nếu không chỉ sợ sẽ nhấc chân nhảy lên.

Cận Từ Kỳ nhìn sang chiếc cài tóc trong tay Tiểu công chúa hàng lông mày đen khẽ nhướng, xem ra cũng không biết lúc nào thì hần đã chuẩn bị.

—— vẫn là lo trước tính sau chu đáo, đã sớm mua xong rồi đặt ở đây ruộng, chuẩn bị cho bất kỳ mọi tình huống?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cận Từ Kỳ dừng ở trên mặt của người đàn ông bên cạnh.

Có lẽ là người có gen con lai, khung xương chân mày của hần hơi cao, hai tròng mắt lộ vẻ thâm thúy, mắt hai mí khúc sâu có hai đường nhấn hẹp, khoảnh khắc cùng Viên lão trò chuyện với nhau hơi nheo lại, thật giống như một con sói xám to lớn.

Tổng Kỳ Diễn nhận ra được cô đang nhìn hần chăm chú, liền nghiêng mặt sang bên nhìn cô, ý cười trên mặt càng đậm.

Bên kia Viên lão đã cười hỏi thăm: "Nha đầu Cận gia, tối nay tại sao không thấy cháu kéo lão Tam Doãn gia vào bàn?"

Trong bốn năm này, ở mọi loại trường hợp Cận Từ Kỳ đều cùng Doãn Lịch đi với nhau.

Nay đôi thành Tổng Kỳ Diễn rồi, tự nhiên sẽ tò mò mà hỏi một câu.

Lời Viên lão vừa hỏi cũng là câu hỏi của toàn bộ khách khứa có mặt ở đây đang hiếu kỳ.

Rất nhiều tân khách mặc dù tay còn cầm ly rượu, nhưng lỗ tai cũng đã dựng thẳng lên lui tới qua bên này nghe ngóng.

Nhất là đối với màn vừa rồi Tổng Kỳ Diễn hôn lên trán Cận Từ Kỳ, càng làm dậy lên thêm một đợt sóng triều giống như sương mù dày đặc.

Tổng Kỳ Diễn chẳng qua chỉ mỉm khoe môi cười một tiếng, giọng điệu lười biếng, lại hiển thị rõ sự nghiêm túc: "Dù sao cũng phải tìm một cơ hội công khai quan hệ của chúng tôi với mọi người, những năm này tôi vẫn rất cảm tạ A Lịch làm bạn bên cạnh Từ Kỳ thay tôi chiếu cố cô ấy."

Âm lượng được hần khống chế vừa đủ, mặc dù không đủ để truyền khắp toàn trường, nhưng cũng có thể để cho khách khứa gần đó nghe được.

Như vậy là đủ rồi, khách mời có thể ngồi ở lân cận chủ bàn thân phận dĩ nhiên là không tầm thường.

—— như thế đấy, để cho bọn họ có thể nghe thấy rõ ràng là đủ rồi!

Tổng Kỳ Diễn tạo ra viên đạn khói này, giấu đầu hở đuôi càng có thể khơi mào sự tò mò của mọi người.

Quả nhiên, ngay cả người gian xảo như Viên lão cũng dừng lại động tác uống trà, trên mặt vốn còn vui vẻ đổi lại khó hiểu: "Lời này. nha đầu Cận gia, lời Kỳ Diễn nói chính là sự thật?"

Chẳng qua Cận Từ Kỳ chỉ là kéo khoe môi cười yếu ớt, bày ra vẻ mặt cô gái nhỏ trong nhà thẹn thùng xấu hổ.

Cũng làm cho trong lòng tất cả tân khách bao gồm cả Viên lão càng thêm chắc chắn lời nói mới vừa rồi của Tổng Kỳ Diễn không phải là lời điêu ngoa.

Toàn hội trường có phút chốc yên tĩnh, làm cho phát sinh một màn đánh bất ngờ này!

Viên lão uống một hớp trà, trên mặt đã lại đổi lại nụ cười: "Trai tài gái sắc, thật đúng là rất xứng đôi nha!"

Cận Từ Kỳ mỉm cười tủm tỉm, bàn tay vẫn đặt ở khuỷu tay Tống Kỳ Diễn: "Viên lão, lời này đúng là có thiên vị."

"A, nói như thế nào?" Viên lão cũng hào hứng lên, đón hỏi một câu.

Cận Từ Kỳ liếc mắt nhìn Tống Kỳ Diễn, Tống Kỳ Diễn lập tức cười nói tiếp: "Phải là gái tài trai sắc."

Viên lão ho khan một tiếng, có chút bị sặc nước, con trai lớn trong nhà lập tức săn sóc mà vuốt lưng giúp cha.

Gương mặt trầm tĩnh của Viên lão sau khi tươi tỉnh lại, nhìn sang Tống Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ ăn ý đứng ở trước mặt mình, chốc lát sau, liền ha hả bật cười: "Lời này ngược lại mới lạ, bất quá cũng không sai, ha ha."

Nhưng dường như luôn có một hai người sẽ cố gắng đứng ra đối phó với đôi bích nhân Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn.

"Cận tiểu thư phúc khí không cạn, đầu tiên là với cháu ngoại Tống gia, hiện tại lại xoay đầu ở trong ngực người thừa kế tương lai của Tống gia, đúng là làm cho người ta hâm mộ được ngay a!"

Cận Từ Kỳ đối với giọng nói mềm mại này xem như khắc sâu ấn tượng.

Theo tầm mắt mọi người quay đầu nhìn, Bạch Tang Tang đang ngồi ở bên bàn bên cạnh.

Dáng vẻ cô ta ưu nhã sang trọng uống một hớp rượu đỏ trong tay, ngược mắt đối với Cận Từ Kỳ bày ra một nụ cười nhạt, "Đợi đến ngày đại hôn của Cận tiểu thư và Tống tiên sinh, cũng đừng quên ly rượu này của Tang Tang."

Lời nói quang minh chính đại, hẳn là người nào cũng nghe ra sự khiêu khích châm chọc trong lời nói.

Nhưng bởi vì lời vừa nói ra không rõ ràng, quả thực là làm cho người ta không bắt được điểm sơ hở, vẫn còn phải kìm nén đến toàn thân nội thương.

Thật sự thì lúc mới bước vào hội trường, Cận Từ Kỳ đã thấy được Bạch Tang Tang đứng ở một bên.

Vị thiên kim Bạch gia này chính là vẫn luôn liếc ngang nhìn trộm mình, dáng vẻ lúc nào cũng đều là châm chọc khiêu khích.

Nguyên nhân chắc chắn là không ngoài người đàn ông đang được mình khoát tay đứng bên cạnh.

Hiện tại trước mặt mọi người như vậy, mở miệng là giọng điệu mỉa mai, cũng là tình hữu khả nguyên (về tình có thể lượng thứ).

Cận Từ Kỳ khẽ mỉm cười, không tiếp tục phản ứng thêm điều gì.

—— may mắn định lực của cô không tệ, nếu không, nhất định phải bị cô Bạch tiểu thư này làm cho kích động không thể không nổ tung một trận thoải mái.

Mà những người khác ở chung quanh cũng bởi vì những lời này của Bạch Tang Tang, ánh mắt nhìn về phía Cận Từ Kỳ quý dị bất quá hơn.

Bạch Tang Tang lập tức đứng dậy đi tới chỗ chủ bàn, trong tay cầm một gói quà sinh nhật tinh xảo tuyệt đẹp.

"Tang Tang mới từ Australia trở lại, không kịp tới nhà thăm viếng Viên lão, kính xin Viên lão thứ lỗi."

Vị trí Bạch Tang Tang đứng lại trùng hợp là phía bên kia của Tống Kỳ Diễn.

Chợt liếc mắt một cái, không biết còn tưởng rằng Tống Kỳ Diễn trái ôm phải ấp, phúc phận may mắn khiến người bên ngoài ghen tị chết.

Viên lão ở một bên không lộ dấu vết đánh giá Bạch Tang Tang đoan trang, một bên ha ha cười gật đầu: "Không trách không trách, ngược lại giúp ta hỏi thăm sức khỏe ông nội của cháu, đã thật lâu không thấy ông ấy xuất hiện qua lại!"

Bạch Tang Tang không chế nụ cười sáu bảy phần, vừa không làm cho người ta cảm thấy nghiêm túc vừa không làm cho người ta cảm thấy lảng lơ.

Cô nhẹ cúi người xuống, giao quà tặng cho tiểu công chúa đang chơi với cái kẹp tóc trong tay: "Tiểu công chúa, mở ra xem một chút đi, dĩ Tang Tang mới vừa được Bạch gia gia của cháu báo tin cho biết tới nơi này, không kịp đi chuẩn bị quà, nếu là không thích, ngày mai dì Tang Tang dẫn cháu đi mua lần nữa được không?"

Luồng âm thanh mềm mại tinh tế, nhã nhặn thấm sâu vào lòng người, bao phủ cho vị tiểu thư Bạch gia này vàng hào quang của Thánh mẫu.

Cận Từ Kỳ ở bên cạnh mắt mang ý cười, Tống Kỳ Diễn ở bên tai cô thấp giọng nói nhỏ: "Như thế nào, ghen tị?"

Cận Từ Kỳ giận dỗi liếc hần một cái, không nhìn được hừ nhẹ một câu: "Đều là anh gây ra chuyện."

Tống Kỳ Diễn nghe vậy khẽ nhướn lông mày, lần nữa đứng thẳng người, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười ưu nhã.

Mà bên kia Bạch Tang Tang vẫn còn chưa dừng ở đó.

Mục đích cô ta đi tới tặng quà chính là đánh đổ Cận Từ Kỳ.

Bây giờ vẫn chưa đạt được mục đích, làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Quà Bạch Tang Tang tặng là một chiếc kẹp cài áo, cách làm khác với quà của Tống Kỳ Diễn nhưng lại giống nhau đến kì diệu.

Nếu tới nay là hai người bọn họ dặt tay nhau mà đến, sợ là tránh không được cũng được tán dương là tâm hữu linh tê nhất điểm thông (Ý hợp tâm đầu hiểu rõ lòng nhau).

Trên thực tế, quả thực có người đã nói ra suy nghĩ trong lòng Cận Tử Kỳ vào giờ phút này.

Là một người đàn ông trung niên bàn kế bên, Cận Tử Kỳ có chút ấn tượng, là người nhà Hồng gia có quan hệ thân thiết cùng Bạch gia.

"Cháu gái Tang Tang, cháu và tiểu tử Tổng gia thật sự chính là ý hợp tâm đầu nha, nó tặng cái tóc, cháu tặng cái áo, không biết, còn tưởng rằng hai đứa trước đó đã thông qua nhau đấy!"

Tổng Kỳ Diễn cười mà không nói, đôi mắt đen sâu thăm hoi cong lên, đáng vẻ vẫn bối khiêm tốn nghe dạy.

Mà Bạch Tang Tang đã nói tiếp, "Chú Hồng nói chi vậy, bắt quá là Tang Tang hành động nóng lòng sốt ruột, trước còn lo lắng nếu Tiểu công chúa không vui, cháu nên rút lui xuống đài như thế nào đấy!"

Viên lão sống hơn nửa đời người, làm sao không nhìn ra địch ý Bạch Tang Tang đối với Cận Tử Kỳ, vốn không muốn dính vào trong mối bất hoà này, nhưng lúc ấy nghe được Bạch Tang Tang mở miệng liên quan đến cháu gái mình, chỉ có thể nói ra một đôi lời.

"Tang Tang quá khiêm nhượng, ta cũng cảm thấy chiếc cái áo này không tệ, vẫn là ánh mắt Tang Tang tinh tường !"

"Viên lão nói ra thật hay, Tang Tang vốn vẫn còn đang do dự, suy tính có nên trực tiếp đưa cho Tiểu công chúa bao tiền lì xì hay không, nhưng suy nghĩ một chút như vậy thật quá mức qua quýt lấy lệ, cho nên mạo hiểm bị Tiểu công chúa ghét bỏ mà vẫn bêu xấu."

Cận Tử Kỳ nghe ba câu của Bạch Tang Tang không rời việc chê bai mình cảm thấy buồn cười, phát hiện những ánh mắt chung quanh đều nhìn về phía mình, không muốn im lặng nữa, theo đó mà ậm ừ gật đầu phụ họa.

"Bạch tiểu thư mua lễ vật nhất định là chọn thứ đắt tiền, chọn thứ tốt, Tiểu công chúa như thế nào sẽ ghét bỏ?"

Cận Tử Kỳ lại mở miệng công nhận điểm này của Bạch Tang Tang, có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Suy cho cùng, vẫn không có ai có thể ở trước mặt tình địch làm được như vậy, kéo dài chỉ khí người khác mà tiêu diệt uy phong của mình .

Thậm chí ngay cả Viên lão cũng ném tới Cận Tử Kỳ ánh mắt khó hiểu, ông chính là sợ Cận Tử Kỳ lúng túng mới không nhiều lời.

Chẳng lẽ vẫn là do ông tự mình đa tình, tiểu nha đầu người ta căn bản không mong ông được tốt?

Bạch Tang Tang nhìn thấy nụ cười yếu ớt trên mặt Cận Tử Kỳ, nếp nhăn trên khóe môi khi cười cũng sâu hơn, giọng nói lại không thể nào khiêm tốn: "Đúng vậy a, cha tôi cũng vẫn nói Tang Tang là tánh tình trẻ con, tặng người ta lễ vật luôn luôn muốn thứ tốt nhất, mới coi là không bạc đãi bạn bè!"

Đây là nghệ thuật nói chuyện ——

Thật đúng là làm phiền Cận gia những năm này trao inh định lực cùng sự nhẫn nại!

Cận Tử Kỳ nhếch miệng mỉm cười: "Bạch tiểu thư đúng là nói sót một điều, cô không ngừng chọn lễ vật tốt nhất, hẳn là đắt tiền nhất, tựa như chiếc cái áo này, nếu không phải là đắt tiền, làm sao có thể biết rõ là tốt đây?"

Thái độ Cận Tử Kỳ có vẻ thoải phóng nâng cao Bạch Tang Tang, hành động như vậy thật dễ cho tân khách có mặt ở đây kinh ngạc.

Vậy mà, Tổng Kỳ Diễn ở bên cạnh cô bắt quá chỉ mỉm môi cười cười, không phát biểu bất kỳ lời nào.

Cận Tử Kỳ nói xong câu đó lại nhìn về phía Viên lão, cung kính khiêm tốn cười một tiếng: "Viên lão, ngài cảm thấy thế nào?"

Viên lão cũng bị Cận Tử Kỳ làm cho như rơi vào trong sương mù, nhưng vẫn tán thành mà cười ha ha: "Lời này của Tử Kỳ cũng không sai, nếu không tại sao gọi các nha đầu này là thiên kim tiểu thư đây! Không phải đã nói các cô đều là con gái quý báu của từng nhà sao?"

Cận Tử Kỳ liếc Bạch Tang Tang một cái, không cho cô ta có khe hở chen vào nói, vẫn nói tiếp: "Viên lão nói đúng, cánh cửa đầu thai cũng là kỹ thuật sống, nếu sinh ở trong thâm sơn cùng cốc, đâu còn chạm tới hai chữ thiên kim!"

Cận Tử Kỳ lại mà nhìn sang chiếc cái áo trong tay Tiểu công chúa, có điều ngụ ý sâu xa mà lên tiếng: "Viên lão, đồ tốt hiển nhiên đều quý báu, nhưng còn phải nhìn xem phương pháp tiêu chuẩn của nó được hình thành như thế nào mới có thể không làm giảm sút giá trị của nó khi đưa lên mặt mày."

Nụ cười trên khuôn mặt già nua của Viên lão có phần cứng đờ ra, nghĩ thâm nha đầu Cận gia này cũng không phải là đứa dễ bắt nạt nha, mấy câu nói bốn lạng đánh bạt cả ngàn cân (lấy ít thắng nhiều) lại đem đề tài xoay trở lại!

Nhưng vờ diễn cũng đã mở màn ra, cũng không phải là lão già ông đây nói dừng thì có thể dừng lại .

Huống chi, chuyện này cũng do nhà đầu Bạch gia kia dẫn đầu khơi mào trước, cũng thực sự không trách được nhà đầu Cận gia không hiền hậu.

Viên lão hơi trầm xuống suy nghĩ kỹ, vẫn là tận lực muốn tránh khỏi sinh ra cục diện bế tắc: "Nha đầu Cận gia a, lời này của cháu cũng không thể để cho cha mẹ cháu nghe được, Bạch gia đây làm thế nào nuôi dưỡng cháu, Cận gia hẳn cũng sẽ không bạc đãi cháu!"

Nói xong, dừng lại một chút, nhấp một miếng trà, nói tiếp: "Ha ha, ta xem hai người nha đầu các người nha, chính là cùng trên một chiếc thuyền, sau này còn phải đồng tâm hiệp lực cùng đừng học người ta lật úp thuyền nha!"

Mọi người có mặt toàn trường hầu như cũng có thể nghe thấy mùi thuốc súng phát ra, cũng biết Viên lão đang tận lực hòa hoãn thế cục này.

Nhưng cũng không có ai dám vào giờ phút quan trọng này mà dính chân vào nữa.

Lúc này đây đều là chuyện thanh niên trẻ tuổi ghen ghét xúc phạm nhau thôi!

Cận Tử Kỳ nghe Viên lão nói xong, lại thật giống như nghe không hiểu gợi ý bóng gió trong lời nói của ông cụ, lúm đồng tiền rộ như hoa, cánh tay nhỏ nhắn càng thêm kéo chặt khuỷu tay Tống Kỳ Diễn.

"Viên lão, khoan hãy nói, trên thuyền này cũng là có ba sáu chín chủng loại mà!"

Viên lão sừng sốt, ngay cả ý cười vui vẻ đầy đặn trên mặt Bạch Tang Tang cũng ngưng trệ.

Chỉ có Tống Kỳ Diễn còn cười đến mức súc tích, giơ tay lên vỗ nhẹ mu bàn tay Cận Tử Kỳ, thật giống như đang nói với cô: em chưa cho con người ta chút tình cảm và thể diện đi, nếu không chó nóng này cũng sẽ muốn vượt tường.

Cận Tử Kỳ lại không vì vậy mà có ý định chấm dứt, cười đến càng lúc càng phát ra sung sướng "Cũng không phải là lên thuyền này là có thể cao quý lên, trên thuyền này cũng phân biệt ra nhiều loại, Viên lão."

Người này có đôi khi kìm nén khuất phục đã lâu, khó tránh khỏi bỗng chốc lại đột nhiên bộc phát.

Bạch Tang Tang bởi vì sự châm chọc giễu cợt của Cận Tử Kỳ so với mình càng thêm mặt mũi không rõ ràng mà sắc mặt đột nhiên thay đổi, bàn tay còn nắm hộp quả có chút run động, ần ần mà hít vài hơi muốn bình phục cảm xúc.

Mà bên này Cận Tử Kỳ đã hướng về phía Viên lão hơi khom lưng: "Tiệc sinh nhật cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng không thể ở chỗ này cản trở mọi người tặng quà cho Tiểu công chúa nữa."

Nói xong nhận được Viên lão gật đầu đồng ý, Cận Tử Kỳ lập tức ghé vào tai Tống Kỳ Diễn thân mật nói vài câu, hai người nhìn nhau cười một tiếng sau đó lại cùng đi tới một góc khuất yên tĩnh.

Lúc sau không còn người nào dám ra đây khiêu khích uy phong của tiểu thư Cận gia.

Ngay cả Bạch Tang Tang hai bên trái phải có người đi theo phụ họa như vậy đều bị đánh cho tan tác, đổi lại đừng nhắc tới các cô những con tôm nhỏ này nữa!

Các tân khách lục tục có mặt, không khí yến hội cũng càng thêm vui vẻ thoải mái.

Tống Kỳ Diễn sau đó lại bị Viên lão gọi đi theo trò chuyện với mấy vị tiền bối thương giới khác.

Cận Tử Kỳ không cùng đi, mà ngồi vào trên ghế ở một góc, đang cầm sâm banh làm khán giả.

Lơ đãng liếc đến Bạch Tang Tang, mới vừa rồi cũng không cần thận quan sát, hiện tại mới nhìn rõ cô ta lại mặc một bộ váy đỏ.

Chẳng qua là không còn là cổ áo chữ V khoét sâu, đổi thành một bộ váy dài quây ngực rồi hở vai, nhưng rãnh ngực vẫn như ẩn như hiện đẹp mắt như cũ.

Rõ ràng dưới ánh đèn, vóc người yếu điệu nóng bỏng cũng mở ra không sót.

Đứng ở giữa yến hội, Bạch Tang Tang đích xác là phong cảnh nghệ thuật khiến đàn ông mắt mở không dời.

Cận Tử Kỳ không thể không thừa nhận, Bạch Tang Tang là một người phụ nữ vô cùng có mị lực.

Mặc dù mới vừa rồi bị cô chế nhạo một phen như vậy, hiện tại bên cạnh vẫn không thiếu những hạng người to lớn bợ đỡ sẵn đón.

Bỏ qua một bên vóc người xinh đẹp mê người và tính cách kiêu ngạo khinh người, tiền tài quyền thế của Bạch gia cũng đủ trăm phần cho cô ấy giá trị con người.

Bạch Tang Tang lại vừa ý Tống Kỳ Diễn, Cận Tử Kỳ thật sự cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, không phải là mình cũng bị mê hoặc rồi sao?

Xuyên qua đám người thì nhìn thấy Viên lão và Tống Kỳ Diễn đứng chung một đoàn, ngón tay thon dài đang nâng ly rượu, dáng vẻ ưu nhã tự nhiên, đang cùng mấy vị lão tiền bối thì thầm nói nhỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khẽ khắc chế.

Tống Kỳ Diễn dường như cảm ứng được tầm mắt của cô, đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt hai người ở giữa đám người quán quít chung một chỗ, gương mặt Cận Tử Kỳ không khỏi nóng lên.

P/s: chap này Diễn ca sướng nha, hiếm khi im lặng thật lâu ko nói tiếng nào, cười híp mắt hưởng thụ...Ah ha, tênh iu của ta sắp trở lại a~

Tống Kỳ Diễn dường như cảm ứng được tầm mắt của cô, đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt hai người ở giữa đám người quán quít chung một chỗ, gương mặt Cận Tử Kỳ không khỏi nóng lên.

Bất luận qua bao lâu, chỉ cần đối diện với đôi mắt kia của hắn, cô luôn khắc chế không được mà thẹn thùng đỏ mặt.

Khỏe miệng Tống Kỳ Diễn gọi lên ý cười, rồi lần nữa quay đầu lại, nhẹ giọng cười nói với lão tiền bối bên cạnh.

Cận Tử Kỳ thu hồi ánh mắt của mình, cúi đầu rũ mắt xuống, miệng nhấp một hớp sâm banh, giữa đôi mắt đẹp cũng hiện ra ý cười.

Sau đó, nghe thấy mấy vị nữ tân khách bên cạnh tụ tập bàn tán về Bạch Tang Tang——

"Sớm biết Bạch Tang Tang sẽ mặc lễ phục màu đỏ, tôi cũng không mặc, thật sự là đã kích lòng tự tin của người khác!"

"Đúng vậy a, phụ nữ giống như cô ta vậy, không có lúc nào là không hấp dẫn ánh mắt của đàn ông."

Mặc dù giọng điệu của nữ khách mời hâm mộ nhưng cũng không thiếu phần đố kỵ, mà nữ nhân vật chính bị mang ra bàn tán, Bạch Tang Tang vẫn là phong thái tao nhã cùng một đám đàn ông đang vây quanh nói cười tự nhiên.

"Mới vừa rồi chính tôi đã nhìn ra, cô ta bây giờ nha, là hướng về phía vị thái tử gia Tống gia kia mà đi tới, đáng tiếc, bên người thái tử gia đã có thêm công chúa Cận gia, tôi thấy cô ta cũng nhanh xù lông!"

"Ha ha, con gái của Bạch gia thì thế nào, còn không phải là xếp hạng sau Tống gia, mọi người nhớ kỹ vĩnh viễn chỉ có hạng nhất, cũng khó trách cô ta nghĩ mọi cách muốn đến gần thái tử gia Tống gia."

Nữ khách mời nói những lời này tuổi tác so với Bạch Tang Tang cũng không sai biệt lắm, gương mặt mang vẻ xem thường.

Nữ khách mời bên cạnh cũng che miệng cười cười, có người nào đó tính tình ngay thẳng trực tiếp kéo cô ta qua thấp giọng hỏi: "Không phải là cô không ăn được nho thì nói nho còn xanh chứ? Tiểu thư Bạch gia này thế nhưng trong giới nổi tiếng cũng là người không thể chạm tới!"

Nữ khách mời kia lại cười nhạo một tiếng, lắc lắc ly rượu: "Tôi đố kỵ với cô ta? Làm sao có thể, tôi dù cho thế nào mà không thể chờ đợi được nữa, cũng sẽ không coi hết đồ mà leo lên giường của đàn ông, chẳng lẽ các cô không có nghe nói sao?"

Cái nữ khách mời đều mang vẻ mặt kinh ngạc, nhìn lẫn nhau, cuối cùng nhất trí nhìn về phía người phụ nữ kia.

Thậm chí ngay cả Cận Tử Kỳ ngồi ở bên cạnh cũng bị lời của cô ta dẫn dụ phát ra lòng hiếu kỳ.

"Tôi hôm qua đi đến phòng khách làm spa, nằm ở phòng sát vách tôi còn không phải là vị đại tiểu thư Tống gia kia, bà ta còn nói lời khoe khoang với nhân viên làm đẹp ở cùng, đợi một thời gian, chỗ con trai bà ta sẽ trở thành con rể của Bạch gia!"

"Không phải đâu? Vị Tô thiếu gia kia không phải cùng giới giải trí Kiều Niệm Chiêu quan hệ mật thiết sao?"

"Tôi đây cũng không biết, nguyên văn lời của vị Tống đại tiểu thư là: Tang Tang cũng đã cùng A Phong nhà tôi vượt quá giới hạn mà cùng giường chung gối, không chừng hiện tại cũng đã mang bầu, không gả cho A Phong còn muốn gả cho người nào?"

Những nữ khách mời kia đều mang vẻ mặt không dám tin, sau đó rồi rít nhìn sang Bạch Tang Tang, lại là đang tràn lên một trận sóng bàn tán.

"Cũng đã quyến rũ câu dẫn cháu trai của người ta, mới vừa rồi tại sao còn tìm tiểu thư Cận gia gây rối, chẳng lẽ là muốn hai tay ôm đồm, đều đem cậu cháu nhà người ta lên trên giường mình?"

"Người ta được gọi là có kỹ thuật khống chế đàn ông, các cô bắt chước được tới sao? Đổi lại là tôi, dạy miễn phí cho tôi tôi cũng thấy kinh tởm, ai biết cô ta ở Australia cùng bao nhiêu người nước ngoài làm qua chuyện càn rỡ, đã phá thai mấy lần..."

Có lẽ thuần túy là lòng ghen tỵ tác oai tác quái, những lời bên tai đó càng ngày càng khó nghe, có chút thậm chí khó lọt tai.

Mà thôi nữ vương Bạch Tang Tang trở thành đề tài câu chuyện như cá gặp nước mọi việc đều thuận lợi đang ở vị trí trung tâm của những người đàn ông, đúng lúc lộ ra nụ cười mỉm, có vẻ phóng khoáng đúng mức, mà những người đàn ông kia, chỉ kém không quỳ rạp xuống phía dưới chân váy đỏ của cô.

Cảnh tượng như vậy càng cho những nữ khách mời này có cơ hội lên án cô ta.

Cận Tử Kỳ hơi nhíu mày, không muốn tiếp tục nghe nữa, đặt ly rượu xuống đứng dậy muốn tìm một chỗ an tĩnh lần nữa.

Cô cũng không cảm thấy Bạch Tang Tang có bao nhiêu đáng thương, những thứ này cũng có thể nói là cô ta tự làm tự chịu.

Vào lúc cô ta quyết định phối hợp diễn trò với Tống Chi Nhậm như vậy thì cũng nên nghĩ đến hậu quả.

Hoặc là, cô ta cũng quả thực nghĩ tới, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới vai nam chính của câu chuyện sẽ biến thành Tô Hành Phong.

Vốn là, kế hoạch của Tống Chi Nhậm hẳn là khiến cho Tống Kỳ Diễn làm bản sự trong sạch của Bạch Tang Tang.

Sau đó bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn cưới Bạch Tang Tang vào cửa.

Chẳng qua là Tống Nhiễm Cầm sút vào khung thành một cú, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch vốn lập ra.

Tống Chi Nhậm và Bạch Triển Minh muốn đem chuyện này mặc kệ không giải quyết, nhưng có một Tống Nhiễm Cầm chen vào, kết cục chính là khó liệu.

Nếu như cô nhớ không lầm, Tống Nhiễm Cầm chỉ ước gì để cho Tô Hành Phong cưới Bạch Tang Tang ngay lúc đó làm vợ.

Điều này cũng làm cho có hôm Bạch Triển Minh xuất hiện ở Tổng thị, và một màn Kiều Niệm Chiêu cùng Tô Hành Phong trở về Cận gia.

Lúc trước thời điểm Kiều Niệm Chiêu hao tổn tâm cơ cướp đi Tô Hành Phong trong tay cô, cô từng nghĩ tới mình sẽ có ngày gặp phải cảnh ngộ như vậy?

—— có lẽ, đây chính là câu tục ngữ, ác nhân tự có ác nhân trị?

"Tại sao em tới sớm thế?" Một giọng nam khàn khàn lười biếng đột nhiên vang lên ở phía sau.

Cận Từ Kỳ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Doãn Lịch mắt nhắm nhèm híp mắt.

Anh ta cúi thấp đầu, thỉnh thoảng đánh ngáp, một bộ dạng như bị người ta đào lên từ trên giường, có vẻ thiếu ngủ.

Cô cũng thấy kỳ quái làm sao với bộ dạng này của anh mà có thể lái xe tới được?

Dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng người nhà của anh có lòng tốt lái xe đưa tới đây.

Doãn Lịch cố gắng lặng lẽ trợn mí mắt của mình, lại nhận lấy thất bại mà chấm dứt, tựa vào cây cột bên cạnh Cận Từ Kỳ, tiện tay cầm lấy một ly thức uống trên khay bồi bàn đang bùng bùng sức nóng một hơi sau đó lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Nếu như hôm nay em thật sự đi với anh, anh ngược lại tặng thêm thể diện cho em rồi."

Doãn Lịch ngay cả mắt cũng lười phải nâng lên, cả người như không xương mà co quắp dòi ghé ngồi vào bên cạnh Cận Từ Kỳ.

Tây trang đen trên người cũng không cài khuy áo từ tề, cổ áo sơ mi trắng cũng rộng mở, nơi đó nếu ngược đầu ngồi xuống sẽ lộ ra hầu kết và còn có xương quai xanh trắng nổi trên lồng ngực, lập tức hóa thân thành đồng bunn nhào gọi cảm uể oải.

"Em đây không phải là không có đi cùng anh sao? Nếu không phải vì em điều chế mấy cái rượu chết tiệt, anh đầu đêm suốt sáng không ngủ được, thật vất vả ngủ thiếp đi còn bị ông già đánh thức tới tham gia cái tiệc sinh nhật chết tiệt này!"

Nghe anh tức giận oán trách, Cận Từ Kỳ tự biết đuối lý, cũng không trách cứ, cầm ly nước lọc cho anh.

"Tinh táo một chút đi, dù sao cũng là nhân vật có mặt mũi, không thể thất lễ."

Doãn Lịch bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vượt vượt con mắt sung đỏ của mình, chống mí mắt lên, lại không đưa tay nhận lấy ly nước, khí chất rất đủ vô lại mà hừ nói: "Em dứt anh uống đi, anh không có khí lực."

Cận Từ Kỳ lướt qua những ánh mắt chung quanh đang nhìn sang, liền đem ly nước gác qua trên bàn.

"Có ông xã không có trúc mã, phụ nữ quả nhiên là động vật vô tình!"

Doãn Lịch bùi ngùi nên lắc đầu, tự mình bùng ly nước lên một hơi uống hết, bởi vì uống quá nhanh, ho khan kịch liệt, Cận Từ Kỳ nheo mắt, đành phải cầm khăn giấy lau cổ áo giúp anh.

Vừa nhẹ nhàng băng quơ vừa trách cứ: "Không thể uống chậm một chút sao?"

Doãn Lịch trợn đôi mắt phượng hẹp dài đỏ ngầu giận dữ liếc cô một cái, nhưng cũng không có gì sát thương người.

Ngược lại, nhìn vào trong mắt Cận Từ Kỳ, theo bản năng liên tưởng đến cô em gái họ thích chôn hoa trong Hồng Lâu Mộng.

—— quả nhiên cũng là một tên yêu nghiệt !

Uống nước xong Doãn Lịch mới loại bỏ bộ dạng sa sút tinh thần mới vừa rồi, bắt đầu khôi phục diện mạo bình thường.

Ngoại trừ đôi mắt vẫn hồng hồng như mắt thỏ.

"Ông xã nhà em đâu?" Lời nói phổ thông dễ hiểu, nơi đó có nửa phần đáng về quý tộc?

Cận Từ Kỳ cũng lười so đo với anh, chỉ chỉ Tổng Kỳ Diễn ở cách đó không xa, "Đang cùng nhóm người Viên lão tán gẫu."

Doãn Lịch hừ nhẹ một tiếng, "Anh ta bị lộn ngược tim mới để em ở lại chỗ này một mình."

"Ừ." Cận Từ Kỳ gật đầu, ánh mắt lại nhìn bóng dáng của Tổng Kỳ Diễn: "Em có thể tự bảo vệ mình."

Anh lại không ủng hộ mà lắc lắc ngón tay: "Hề là đàn ông đều không thích người phụ nữ của mình nói như vậy, em không tin có thể thử nhìn một chút, bảo đảm anh ta sẽ thối rầu trợn mắt với em cộng thêm vút ra khỏi cửa."

Cận Từ Kỳ háy hấn một cái, mang theo ý cười: "Có người nói phải như vậy huyền sao?"

Cận Từ Kỳ háy hấn một cái, mang cười: "Có người nào nói sâu xa như anh không?"

Nói xong, lập tức bùng một ly cocktail bên cạnh bàn lên đứng dậy muốn đi.

"Đang ngồi thật tốt, tại sao đột nhiên lại đi?"

"Uống nhiều rượu mạnh như vậy đối với thân thể không tốt, em cũng không muốn đợi lát nữa cũng kẻ nát rượu về nhà."

Ánh mắt của Doãn Lịch dừng ở ly cocktail trong tay Cận Từ Kỳ, đáy mắt thoáng hiện lên hiểu rõ.

Sea Breeze (Gió biển), loại cocktail này chỉ số độ cồn rượu rất thấp, hơn nữa mang cho người ta cảm giác mình mất.

Cô ấy là muốn đem ly rượu này cầm đi cho Tống Kỳ Diễn?

Doãn Lịch nhìn chằm chằm cô nghiên cứu một lát, thấy Cận Từ Kỳ mặt không hề vui vẻ mới vỗ ót cảm khái: "Con gái vẫn còn chưa có chính thức xuất giá đấy, vậy mà đã quan tâm săn sóc thành bộ dáng như vậy, trước kia tại sao không thấy em quan tâm anh như vậy?"

Cận Từ Kỳ tròn trĩnh cả mắt, thấy bên kia lại có người đến chào hỏi Tống Kỳ Diễn, nên cũng không vội đi qua, kỳ thật ngay cả chính cô cũng không rõ vì cái gì mà quan tâm Tống Kỳ Diễn như vậy.

Chẳng qua là theo bản năng, cứ như vậy mà làm thôi, có lẽ, cô thật sự cũng ở đây mong đợi tình yêu sao?

Có một người cần mình quan tâm chiều chuộng, ngẫm nghĩ lại đã cảm thấy cuộc sống rất đầy đủ ấm áp.

"Anh nói hai người các người rốt cuộc khi nào mới tiến hành hôn sự đây? Cũng không thể kéo dài tới lúc đi sau cháu trai của các người chứ?"

——cháu trai của các người, anh ta ngược lại thật cứng rắn muốn đề vai vế của Tô Hành Phong thấp xuống một bậc.

Cận Từ Kỳ bắt đầu thu lại dòng suy nghĩ của mình, lắc lắc đầu, "Cái này em không rõ lắm, hôn nhân đại sự hẳn là phải hỏi qua cha mẹ, nhìn họ an bài là được."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hai Trăm Nghìn, Tháo Mặt Nạ Của Cô Xuống!

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ hơi sững sờ, nhưng cũng thật sự nghe lời mà không quay đầu lại nhìn.

Cô nâng tay lên nhẹ chạm vào cánh tay của hắn, kinh ngạc hỏi: "Sao thế?"

Nhưng Tống Kỳ Diễn lại làm như không có chuyện gì mà nhếch miệng cười cười, vuốt ve vài sợi tóc rơi ra lộn xộn bên gò má của cô.

Hắn cười đến mức giống như một Giáo đồ Cơ Đốc Giáo thành kính: "Anh muốn khiêu vũ với em, Cận Từ Kỳ."

Ánh đèn bên trong phòng yến hội một lần nữa từng cái một được dập tắt, chỉ còn âm nhạc lãng mạn vang lên khắp nơi.

Ánh mắt Cận Từ Kỳ chợt vụt sáng, mím khóe môi, đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Tống Kỳ Diễn.

Tống Kỳ Diễn nắm bàn tay mềm mại của cô thật chặt, tầm mắt lướt qua Cận Từ Kỳ, nhìn đến Tần Viễn ở phía cửa.

Hai người cách nhau xa xa gật đầu cười cười, xem như là chào hỏi, khi Tần Viễn đưa ánh mắt của anh đến gần mặt Cận Từ Kỳ, Tống Kỳ Diễn đã kéo bàn tay của Cận Từ Kỳ đi vào sàn nhảy.

Ánh đèn ngũ sắc biến hoá liên tục cũng tạm thời để cho khuôn mặt của Cận Từ Kỳ ẩn vào bóng mờ âm u.

"Tần tổng tôi nay có thể tới, đối với lão già ta đây mà nói, kinh hi thật lớn a!"

Ở cửa sảnh tiệc, Viên lão nhìn sang Tần Viễn bên cạnh cười đến không khép miệng, lấy thân phận địa vị giờ này ngày này của Tần Viễn, có thể tới tham gia tiệc sinh nhật cháu gái ông, mặt mũi đã là lớn lao biết bao!

Khóe miệng Tần Viễn hơi vênh, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Viên lão nghiêm cần rồi."

Nói xong câu chào hỏi này, Tần Viễn lập tức lại đưa mắt hướng về phía trong sàn nhảy.

Khi tìm kiếm được bóng dáng nhỏ gầy màu tím kia được Tống Kỳ Diễn ôm loanh quanh trong ngực, ánh mắt của anh khẽ nhắm lại.

Tầm mắt ngưng lại ở trên người đôi nam nữ đang ôm nhau mà khiêu vũ, rốt cuộc không dời mắt được.

Từ khi anh bước một chân vào sảnh tiệc thì đã chú ý tới bóng lưng người mặc váy lễ phục màu tím đậm này.

Dường như thần kinh thị giác bị một loại trọng lực dẫn dắt, không thể khống chế lại mà truy đuổi theo dấu tích của cô ấy.

Dáng người nhỏ bé yếu đuối đó, bộ dáng tóc dài thướt tha, đúng như bóng lưng kinh hồng* thoáng lướt qua trong thang máy cao ốc Tổng thị ngày hôm trước, không khỏi có cảm giác quen thuộc xâm nhập vào đầu óc của anh.

(Kinh hồng: chỉ tư thái nhẹ nhàng phiêu dật, tướng mạo cô gái xinh đẹp)

Mà đứng ở trước mặt cô là Tổng Kỳ Diễn hoàn toàn càng thêm kích phát nghi hoặc trong tận đáy lòng anh.

Chẳng lẽ cô ấy chính là vị hôn thê của Tổng Kỳ Diễn?

Muốn tiến lên mượn danh nghĩa chào hỏi để thấy rõ mặt của cô, lại bị Viên lão xông tới mặt ngăn lại.

Trong lúc hàn huyên thăm hỏi, ánh mắt lại thất lạc trên người của bóng dáng màu tím kia.

"Đó là tiểu tử Tổng gia, các cậu vẫn chưa có gặp mặt nhau qua?" Giọng nói của Viên lão ở bên cạnh lần nữa vang lên.

Tần Viễn hơi hơi thu hồi tầm mắt, "Không, chúng tôi xem như là người quen biết cũ rồi, bạn học thời đại học."

Về mặt Viên lão bình tĩnh hiểu ra, ha ha cười nói: "Cũng là giới trẻ tuổi các cậu giao tế rộng nha, cũng không giống như những lão già cổ hủ chúng ta chính tề ở nhà nuôi chim dưỡng cá giết thời gian."

Tần Viễn quay lại cười khẽ, liếc mắt liềm nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn đã lôi kéo bóng dáng màu tím kia đi vào sân nhảy.

Trong sân nhảy nam nữ mờ mờ ảo ảo, nhưng làm thế nào cũng nhìn không thấy rõ dáng vẻ của người phụ nữ kia.

Giữa trung tâm sảnh tiệc, các loại váy dạ hội dài mang sắc thái riêng như những cánh bướm đủ màu đang ganh đua sắc đẹp, nhẹ nhàng nhảy múa.

Trong tay Tần Viễn cầm một ly sâm banh, ánh mắt tùy thời lại chuyên chú chìm ngập đuổi theo bóng hình màu tím ấy.

Gương mặt như có điều suy nghĩ, giống như một tòa điêu khắc cao ngất hăm sâu vào trong ký ức không thể tự kềm chế.

Cơ thể mảnh mai của cô ấy giống như một cây đàn tranh cổ xưa, dường như bất kỳ một vị trí nào cũng có thể chảy ra một đoạn Sơn Thủy, sự yên lặng, sự ưu nhã, điềm nhiên, lại mang theo một loại ảo ảnh đầy bạo lực.

Tần Viễn bụng ly rượu lên nhấp một ngụm, ngắm nhìn hình bóng tà váy tím cùng thâm trải sàn đỏ rực như lửa hoá thành một loại sức sống nguyên thủy hấp dẫn đầy mê hoặc mà không một ngôn ngữ nào hình dung được.

Ánh mắt của anh thoáng nghiêng đi, nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn khoác lên vòng eo của cô ấy——

Giờ phút này, hẳn chính là người khảy đàn đó.

Thân thể của cô ấy ở trong vòng tay Tổng Kỳ Diễn, hoá thành một đóa hoa Violet-Từ La Lan nở rộ.

Không quá tràn trề mà cao quý, nhưng khi anh ngắm nhìn thêm một chút thì thoáng sinh ra một loại cảm xúc đau thương nhạt nhòa ở cô, bàn tay nắm chuỗi ly rượu dừng lại, lắc lư chất lỏng màu vàng kim bên trong.

Loại cảm giác đau đớn này quá mức quen thuộc, giống như đã chôn giấu ở chỗ sâu trong ký ức, rồi lại lộ ra xa lạ bờ ngờ.

—— mười năm, đã qua rồi mười năm, thời gian quả nhiên là thứ đồ tốt, đủ để con người ta chữa khỏi vết thương đau đớn nhất.

Tần Viễn tự giấu mà cong khóe miệng lên, một hơi uống cạn sạch ly rượu sâm banh cầm trong tay, mặc cho chất lỏng lạnh như băng thiêu cháy cổ họng của mình, chảy vào máu của mình, thẩm thấu vào xương tủy.

Cận Từ Kỳ lão đảo bị Tổng Kỳ Diễn lôi vào sân nhảy.

Giờ phút này, hẳn đang gắt gao bắt lấy tay của cô, tay kia nhẹ nhàng đặt ở bên eo cô.

Dưới ánh đèn ngũ sắc xoay tròn, hẳn cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống mắt của cô vô cùng dịu dàng, rồi lại mang theo sự tức giận bá đạo.

Vũ khúc theo tiết tấu biến hóa, một tay hẳn nhẹ nhàng nắm eo cô, xoay một vòng thứ nhất.

Thân thể hai bên như có như không nhẹ nhàng dán sát nhau, Cận Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn sang hẳn, đôi mắt bình tĩnh: "Anh có tâm sự?"

"Không có, chẳng qua là cảm thấy tiệc sinh nhật có chút nhàm chán." Tổng Kỳ Diễn hơi nhếch mày cười nhạt.

Nhịp bước chân của họ đặc biệt hài hòa, giống như trước đó cũng đã luyện tập qua vô số lần.

Anh lui em tiến, một người bước, một người xoay, vạt áo tây trang tựa như muốn nhẹ nhàng chuyển động theo tà váy dài.

"Tiểu Kỳ." Hân khẽ gọi một tiếng chìm ngập bên trong vũ khúc hòa âm, nhưng dường như cô nghe được nên ngẩng đầu lên.

Tổng Kỳ Diễn nhẹ nhàng kéo cô lại gần, dán sát lên lồng ngực của mình, bước nhảy chậm lại, dường như tuyên bố với mọi người rằng hân hoàn toàn có quyền chiếm giữ người phụ nữ trong ngực này.

"Cái gì?" Cô thì thầm hỏi một câu, ánh mắt lộ ra chút tò mò nhìn sang hân.

Tổng Kỳ Diễn cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm mà nhìn cô chăm chú, sự trầm mặc chợt phủ xuống cả hai bên.

Chẳng qua bước nhảy của họ vẫn hài hoà như cũ, giống như một bài thơ lặng thầm thở dài, ai cũng không biết tiết tấu.

Lúc âm nhạc chuẩn bị kết thúc, Tổng Kỳ Diễn lại bỗng đứng dừng bước, Cận Từ Kỳ lao đảo đi lên phía trước, một cước đạp lên trên giày của hân, vì vậy mà xấu hổ đỏ mặt.

"Thực xin lỗi.." Cận Từ Kỳ dựa vào ánh đèn mờ mờ cúi đầu, "Anh không sao chứ?"

Cận Từ Kỳ không thấy âm thanh của Tổng Kỳ Diễn vang lên, cho rằng giẫm lên bị thương, trên mặt có chút lo lắng: "Chúng ta đi xuống trước đi."

Không để ý tới vũ khúc còn chưa kết thúc, lập tức muốn lôi kéo hân đi xuống, nhưng Tổng Kỳ Diễn lại nắm tay của cô thật chặt.

"Tiểu Kỳ, nếu như có người vạn bất đắc dĩ lừa gạt em, em sẽ đối đãi với anh ta như thế nào?"

Giọng nói của Tổng Kỳ Diễn ở trong vũ khúc cũng không rõ ràng, nhưng Cận Từ Kỳ vẫn nghe ra đại khái.

Cô quay đầu lại nhìn sang gương mặt tuấn tú của Tổng Kỳ Diễn trong sàn nhảy lúc sáng lúc tối, có chút nghiền ngẫm thần sắc không rõ ràng trên mặt hân.

Khỏe mắt xẹt qua thoáng nhìn những người tham gia nhảy múa, "Hay là đi xuống trước rồi hãy nói, đứng ở chỗ này làm trở ngại người khác khiêu vũ."

Cận Từ Kỳ còn chưa đi ra được một bước, Tổng Kỳ Diễn đã ý mạnh mẽ mà kéo cô trở lại: "Trả lời anh trước."

Giọng điệu của hân không khỏi nghiêm túc, ngay cả lực đạo của bàn tay trên đầu vai cô cũng có chút to lớn.

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ cau lại, có chút không hiểu nhìn lại hân, cô biết nếu không cho ra đáp án hân sẽ không bỏ qua, lại khẽ thở dài một tiếng, khoan thai trả lời: "Có thể xử trí như thế nào, không phải như vậy phải không?"

—— Ý ở ngoài lời, không so đo tranh cãi, vì vậy không giải quyết được gì?

Lòng Tổng Kỳ Diễn thấy may mắn mà thở phào nhẹ nhõm.

—— nếu như hiện tại nói với cô sự thật, cũng sẽ không nên như thế nào.....

Chẳng qua, hân mới vừa công tác chuẩn bị tính toán nói thật cảm xúc của mình thẳng thắn, Cận Từ Kỳ lại bổ sung thêm một câu nữa.

"Không có ai sẽ thích bị người ta lừa gạt, em cũng giống vậy, bất kể là vạn bất đắc dĩ vẫn là hành vi cố ý, trong mắt của em, chẳng qua đều là vì mình mà tìm lấy cớ lừa dối người khác, bất cứ chuyện gì dính vào hai chữ nói dối cũng không còn là chuyện đơn thuần nữa."

"Vậy nếu như bị em phát hiện sẽ như thế nào?"

Tổng Kỳ Diễn hỏi tới có chút vội vàng, Cận Từ Kỳ lại không trả lời ngay, mà nhíu chặt hàng lông mày đen xinh đẹp quan sát hân.

"Tổng Kỳ Diễn, có phải là anh có chuyện gì còn gạt em vì thế mới tung ra những lời nói dối hay không?"

Cận Từ Kỳ không phải là cô gái tiểu bạch, ở thương trường độc sức làm việc nhiều năm như vậy, thế nên ánh mắt vẫn phải có chút năng lực.

Nhìn sang dáng vẻ Cận Từ Kỳ hip lại đôi mắt đẹp hồ nghi, trái tim Tổng Kỳ Diễn căng thẳng, trên mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra mà "ồ" một tiếng: "Chỉ là muốn biết em có đói bụng không, có muốn đến phòng bếp lấy chút thức ăn hay không."

Cận Từ Kỳ cau mày nhìn xuống những người khác đang khiêu vũ chung quanh: "Việc này cùng chuyện vừa rồi anh hỏi em có liên quan với nhau sao?"

—— tại sao nhất định phải đứng ở chính giữa sàn nhảy để thảo luận?

"Anh nói có thì có!" Dã mạn không hiểu chuyện kéo cánh tay của cô qua, lôi vào trong ngực của mình, "Anh còn muốn nhảy."

Âm nhạc lần nữa vang lên, là từng bước dài.

Cận Từ Kỳ nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn giống như bị chọc tức, không thể làm gì nên theo sát hân quay lại sàn nhảy.

Chợt nhớ tới vấn đề mới vừa rồi của hân, lại kết hợp với vẻ mặt của hân vào khoảnh khắc ấy, trong lòng Cận Từ Kỳ mơ hồ có cân nhắc, cô khẽ nhếch mày, lúc cô xoay qua một vòng trở lại trong ngực hân, ngẩng mặt lên.

"Nếu là có người lừa dối em, nhất định em sẽ không dễ dàng buông tha hân." Nhàn nhạt, giọng nói nghiêm túc.

Sau đó rõ ràng cảm nhận được bước nhảy dưới chân nhón nha nhón nháo.

Xem ra thật đúng là có việc gat cô, chẳng lẽ ở bên ngoài bao nuôi tiểu tình nhân mới đầu hai mươi tuổi?

Nhìn ánh đèn sàn nhảy lóe lên, ánh mắt Tống Kỳ Diễn trở nên âm u, cô lại ức chế không được mà mỉm cười.

Thoáng lại gần dán sát vào lỗ tai của hắn, môi đỏ mọng hé mở, hơi thở thơm như hoa lan: "Em sẽ bắt hắn phải quỳ lên bàn phím!"

Cảm nhận được thân thể Tống Kỳ Diễn khe khẽ chấn động, Cận Tử Kỳ giống như đứa nhỏ đùa dai tình quái được như ý mà cong lên khoe môi.

Cảm nhận được thân thể Tống Kỳ Diễn khe khẽ chấn động, Cận Tử Kỳ giống như đứa nhỏ đùa dai tình quái được như ý mà cong lên khoe môi.

Giờ phút này cô tựa nhẹ vào trong ngực Tống Kỳ Diễn, chỉ có đôi mắt là lộ ra ở bên ngoài.

Ánh mắt lơ đãng liếc về phía khác.

Lướt qua đầu vai Tống Kỳ Diễn, lướt qua đám người, lại bỗng dừng ngắm vào một đôi con người màu nâu đồng.

Cảm giác tựa như đứa trẻ bú bình làm chuyện xấu bị người lớn bắt được tại chỗ, thần sắc Cận Tử Kỳ ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại khó khăn lắm mới dời mắt đi chỗ khác, theo bước nhảy mà xoay tròn, đem đôi con người màu nâu đồng kia bỏ rơi sau đầu.

Tần Viễn chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh biên sàn nhảy, mang đôi mắt vội vã bức người xuyên thẳng qua những người khác trong sàn nhảy bắn về phía người con gái trong ngực Tống Kỳ Diễn.

Bàn tay đang cầm ở trong túi quần chậm rãi siết chặt, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, nắm tay từ từ trở nên cứng ngắt.

Tống Kỳ Diễn xoay người lập tức thấy được Tần Viễn đứng ở bên biên sàn nhảy xem mọi người khiêu vũ, hiển nhiên cũng phát hiện chỗ ánh mắt Tần Viễn dừng lại, đứng là người ở trong ngực của mình.

—— chẳng lẽ cậu ta đã nhìn ra rồi chút gì đó rồi sao?

Con người đen híp lại, trong nội tâm thêm vài phần tính toán, bàn tay nắm ngang eo Cận Tử Kỳ càng siết chặt.

Trông mắt đang nhìn đầu người trong ngực mình, nhưng tâm tư đã mơ hồ thêm mấy phần cảm giác khổ sở lạ lùng, khi nào thì hắn phải trở nên khiếp đảm như vậy, lại phải dè dặt trốn tránh người kia?

Không từ thủ đoạn nào mà muốn ngăn cản bọn họ gặp mặt nhau, chính là vì phòng ngừa người kia đánh thức ký ức đã ngủ say bấy lâu của cô.

Hắn là tiểu nhân, vô sỉ mặt dạn mày dày đã giả mạo người kia trong ký ức của cô, vậy thì thế nào?

Nếu Tần Viễn đã không thể đứng ở bên cạnh cô nữa, như vậy lý do hắn trông chừng cô lại có lỗi gì?

Tống Kỳ Diễn giờ tay lên ấn đầu của cô giam giữ vào trong ngực của mình, bản thân cũng cúi đầu vùi vào mái tóc thơm ngát của cô.

—— anh sẽ nói cho em biết tất cả chân tướng, nhưng không phải là bây giờ, Cận Tử Kỳ, không phải ngay trước mặt Tần Viễn. Nếu đã quên mất, vậy thì hãy hoàn toàn ném cậu ta ra khỏi thế giới của em đi.

"Có phải là không thoải mái hay không?" Khi Cận Tử Kỳ ở trong ngực hắn hơi ngẩng mặt lên, ân cần mà hỏi thăm.

Kể từ sau khi cô cự tuyệt Viên Qua, Tống Kỳ Diễn vẫn có gì đó là lạ, thật làm người ta bất an.

Tống Kỳ Diễn lại hơi híp mắt, gương mặt đang trần trọc trong tóc của cô, bộ dáng có chút say khướt, giọng nói trầm thấp lộ ra men say: "Mới vừa rồi uống nhiều rượu, dường như có chút say."

Cận Tử Kỳ thấy hắn thật sự không thoải mái, lại theo lời của hắn mà nói tiếp: "Vậy thì qua bên kia nghỉ ngơi một chút."

Nói xong thì thoáng lui ra khỏi vòng tay của Tống Kỳ Diễn, lập tức muốn lôi kéo hắn đi đến đúng phương hướng Tần Viễn đang đứng.

Tống Kỳ Diễn phát hiện bóng trắng bên kia, vội vàng không ngừng kéo lấy Cận Tử Kỳ, "Thật sự thì anh không có uống say."

Bàn tay kia khoác lên cổ tay cô truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, giữa lúc cô vẫn chưa mở miệng, đã đi tới trước mặt cô, nghiêng người đặt xuống hàng mi của cô một nụ hôn, giống như hồ điệp xẹt qua nhụy hoa.

"Anh chỉ muốn khiêu vũ với em." Giọng nói trầm khàn lộ ra thâm tình khó nén.

Cận Tử Kỳ nhìn lại trong con người đen của hắn long lanh sóng nước phiếm động, suy tư về tính chân thực trong lời nói của hắn, một hồi lâu sau, khoe môi mới cong lên, đưa tay, chủ động vòng ở hông của hắn đem mặt dựa vào đầu vai của hắn.

Bọn họ ở trong sàn nhảy nhẹ nhàng đung đưa, cũng không khác những người đang khiêu vũ ở chung quanh.

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn vẫn chú ý đến động tĩnh của Tần Viễn ở bên kia.

Sau đó nhìn thấy có nữ khách mời chủ động đến chỗ Tần Viễn mời nhảy, mà Tần Viễn lại ngoài dự đoán đã đón nhận lời mời.

Khóe miệng anh chứa một nụ cười nhạt mang bạn gái vào sàn nhảy, vào lúc chuyển động bước nhảy, cũng không có gì khác thường, tựa như còn có thể từ cánh môi của anh đang khẽ nhúc nhích nhìn ra anh ta đang tán gẫu.

Thế nhưng, Tống Kỳ Diễn lại có thể lơ mơ cảm giác được ánh mắt Tần Viễn vẫn như cũ như có như không chuyển sang về phía bọn họ bên này.

Dừng ở trên người Cận Từ Kỳ.

Tần Viễn nhìn như ôn nhuận vô hại, kì thực giống như một con sư tử hùng mạnh ngủ đông, tùy thời đều chuẩn bị phát động công kích.

Nếu anh ta thật ôn văn nho nhã như vậy, làm sao có thể có đất đặt chân sống yên ổn ở bữa tiệc toàn là người lừa ta gạt trên thương trường?

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn càng u ám, hẳn một chút cũng không nghi ngờ, khi khúc nhạc kết thúc, Tần Viễn sẽ phải đi thẳng tới đây.

Một khi đã xác định mục tiêu, thì nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn mảnh khoé để đạt được.

Về điểm này, Tần Viễn và hẳn thật sự rất giống nhau, bất quá biết đâu chừng cũng là có cùng máu huyết tinh thần thủ túc.

Cho nên, việc Tần Viễn tận mắt nhìn thấy rõ mặt của Cận Từ Kỳ, sợ là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Kỳ Diễn, có thể trao đổi bạn nhảy với cậu một chút không?"

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng ôn nhuận khiến cho Cận Từ Kỳ vốn đang tựa vào trong ngực Tống Kỳ Diễn không nhìn được mà quay đầu.

Chẳng qua, một tay của Tống Kỳ Diễn đè cái ót của cô xuống, ngăn cản cô quay đầu lại.

Nhưng cô vẫn có thể nhận ra được sau lưng có người đến gần, cúi đầu nghiêng mắt nhìn qua, thậm chí có thể nhìn thấy một đôi giày da màu nâu, còn có ống quần tây trang màu trắng.

Bàn tay của Tống Kỳ Diễn khoác lên trên eo cô siết căng, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt: "Bà xã tương đối thẹn thùng, không có thói quen cùng người xa lạ khiêu vũ, thật sự ngại quá."

Cô rất hay thẹn thùng xấu hổ sao?

Cận Từ Kỳ khẽ nâng mắt liếc vào trong tầm mắt chính là đường cong của chiếc cằm kiên nghị của Tống Kỳ Diễn, sau đó bên tai nghe được giọng nói ôn hòa mang ý cười: "Không sao, chẳng qua là khiêu vũ mà thôi, Kỳ Diễn cậu làm việc quá cẩn thận."

Sau lưng người nọ có ý không hề đạt mục đích thế không bỏ qua, hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ nhăn lại, vừa định mở miệng, bên người lại vang lên một giọng nam lười biếng quen thuộc, là Doãn Lịch.

"Các người cũng chơi trò trao đổi bạn gái mà nói, tại sao có thể thiếu đi tôi chứ?"

Cận Từ Kỳ đang tựa vào trong ngực Tống Kỳ Diễn cũng có thể nhìn thấy Doãn Lịch ngoài cười nhưng trong không cười mà tới gần nơi này, mà trong tay của anh cũng đang dắt tay một cô gái đáng dấp ngọt ngào, vẻ mặt của nữ khách mời đầy ngượng ngùng.

Những người đàn ông ưu tú như vậy tụ họp lại cùng một chỗ, không có nữ khách mời nào sẽ phản đối việc trao đổi bạn nhảy.

Khóe miệng Tống Kỳ Diễn lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt, "Nếu như vậy, thế thì phiền anh chiếu cố vợ tôi nhiều rồi."

Hầu như vừa dứt lời, bàn tay Tống Kỳ Diễn đang đỡ thân thể Cận Từ Kỳ buông lỏng, trước khi cô hiểu được chuyện gì, chỉ cảm thấy thân thể xoay tròn một vòng, váy áo nhẹ bay, cả người cô đã bị ném vào trong lòng ngực tươi mát của một người khác.

"Cẩn thận một chút, nếu như té bị thương rồi anh không bồi thường nổi." Giọng điệu ngả ngớn lẳng lơ khiến cho Cận Từ Kỳ phải ngước mắt.

Đĩ nhiên là Doãn Lịch, cũng không phải là người đàn ông xa lạ vừa rồi đứng ở sau lưng cô.

"Nhìn thấy anh rất thất vọng sao?" Đuôi chân mày của Doãn Lịch khẽ nhếch, vẻ tươi cười bên khóe miệng không giảm.

Cận Từ Kỳ lắc lắc đầu, hơi nghiêng mắt thì nhìn thấy Tống Kỳ Diễn tiếp nhận bạn nhảy đã đổi qua, dư quang khóe mắt lại liếc nhìn đến một bên mặt nghiêng của người đàn ông mặc tây trang màu trắng.

Chẳng qua là vẫn chưa kịp nhìn kỹ, thân hình Tống Kỳ Diễn đã nhoáng qua một cái, lập tức chiếm cứ cả tầm mắt của cô.

Cũng thành công chặn lại phạm vi tầm nhìn mà cô có thể đạt được.

Ấn tượng đối với người đàn ông kia, Cận Từ Kỳ chỉ nhớ rõ ngay cả sau gáy của anh ta cũng cảm thấy được dày công tu bổ tỉ mỉ.

Hắn là một người đàn ông tinh anh mọi việc đều đuổi theo sự hoàn mỹ trên thương giới.

"Tiểu Kỳ, em có biết phân đoạn kế tiếp trong tiệc sinh nhật là gì không?" Doãn Lịch ở bên tai cô nghe giọng hỏi.

Tại thời điểm anh mở miệng, Cận Từ Kỳ phát giác Doãn Lịch đang mang mình hướng ra cửa chính của sảnh tiệc.

Cô không biết tại sao Doãn Lịch phải hỏi như thế, cho dù có phân đoạn trò chơi, cô xưa nay cũng chỉ làm người xem, mà sẽ không tham dự trong đó,

cho nên trước giờ cũng chưa từng quan tâm.

Doãn Lịch nhìn về mặt cô hơi hoang mang, ý cười ở khóe miệng càng đậm, giương mắt quét nhìn những người khác trong sân nhảy, kê sát vào tai cô nhả rõ từng chữ một cho hay: "Bí mật, mời, nhắm, mắt!"

Khi Cận Tử Kỳ nghe thấy lời của anh, mũi nhọn của ánh sáng nơi đáy mắt thoáng qua không rõ, mà vũ khúc đã gần đi đến phần kết thúc.

Khi tất cả mọi người bắt đầu lục tục lui ra sân nhảy, Doãn Lịch lại nhẹ nhàng buông bờ eo của cô ra, bắt đầu túm lấy cổ tay của cô lập tức đi xuyên qua đám người.

"A Lịch." Cận Tử Kỳ kinh ngạc quá nhiều bất an, cô quay đầu lại nhìn về phía vị trí Tổng Kỳ Diễn.

Là trước đó Tổng Kỳ Diễn ngầm cho phép Doãn Lịch hành động như vậy sao?

Vậy mà, trong đám người hỗn loạn ngăn che tầm mắt của cô, khiến cô không tìm được bóng dáng cao ngất quen thuộc ở loanh quanh.

Cận Tử Kỳ bị Doãn Lịch lôi kéo rất nhanh đã chạy ra cửa, xung quanh vang lên tiếng hò hét của các nữ khách mời.

Khóe mắt lơ đãng quét qua, lại nhìn thấy bóng trắng kia vội vã nói gì đó với bạn gái bên cạnh, sau đó bỏ lại bạn nhảy rồi đuổi theo phương hướng của bọn họ bên này.

Chẳng qua vẫn chưa đuổi theo được mấy bước, một bóng dáng màu rượu đỏ khác đã chặn lại đường đi của anh.

Hầu như cô chỉ liếc mắt một cái thì đã nhận ra được, đó là Tổng Kỳ Diễn, một tay của hắn đang đặt trên vai của người đàn ông kia.

Mạch suy nghĩ của Cận Tử Kỳ càng thêm hỗn loạn, cô không hiểu những người đàn ông này vì sao phải mang bộ dáng như vậy?

Đột nhiên, "Bốp" một tiếng, cả sảnh tiệc trừ bàn của chủ tiệc toàn bộ đều rơi vào trong bóng tối.

Bên kia, khi Tần Viễn nhìn đến Doãn Lịch kéo tay Cận Tử Kỳ, thì bước nhảy cũng dừng lại, giống như dự cảm được cái gì đó, ánh mắt nhìn bóng hình màu tím kia chằm chằm không hề chớp mắt.

Phát hiện Doãn Lịch đang loanh quanh bên bóng dáng màu tím kia lập tức không nói hai lời bỏ tay ra, Tần Viễn cùng bạn nhảy nói tiếng xin lỗi, dưới chân khẽ động, theo bản năng đuổi theo bóng dáng màu tím đó.

Trong lòng có một loại ý niệm nào đó càng ngày càng mãnh liệt, mê hoặc thân thể anh di chuyển qua chỗ bóng dáng màu tím kia.

Chẳng qua, hai chân mới vừa bước ra, thì thấy được Tổng Kỳ Diễn chẳng biết từ lúc nào đã đến trước mặt anh.

Thế nhưng không hề nghe được bất cứ động tĩnh nào tiếng bước chân của hắn.

Bàn tay Tổng Kỳ Diễn khoác lên đầu vai anh, lực đạo khá lớn, đang nhìn anh vừa đau thương vừa lạnh nhạt.

Bước chân Tần Viễn chậm lại, tĩnh lặng nghênh đón ánh mắt của Tổng Kỳ Diễn.

Trong mắt cả hai người họ đều tĩnh mịch sâu không thấy đáy.

Sau đó, ánh sáng đèn toàn hội trường chợt dập tắt, sảnh tiệc tràn ngập trong bóng tối dù đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

"A Lịch, anh muốn dẫn em đi đâu vậy? Áo khoác và Tổng Kỳ Diễn cũng còn ở bên trong!"

Cửa chính sảnh tiệc bỗng nhiên bị Doãn Lịch đẩy ra, ánh sáng mãnh liệt xông vào khiến đôi mắt đẹp của Cận Tử Kỳ nheo lại.

Lực độ trên cổ tay trắng mịn vẫn tồn tại như cũ, tốc độ dưới chân cũng không vì vậy mà chậm lại.

Cận Tử Kỳ sau khi chần chờ, vẫn là cố gắng ngăn cản Doãn Lịch lôi kéo mình đi lên phía trước, "A Lịch!"

Doãn Lịch thấy Cận Tử Kỳ không phối hợp, xoay người qua nhìn về mặt nghi hoặc hoang mang của cô, bờ môi kéo căng, "Nói rất dài dòng, sau khi trở về sẽ nói cho em biết, Tổng Kỳ Diễn chốc lát nữa là tới rồi."

Nói xong, không để cho Cận Tử Kỳ cơ hội bác bỏ, vội vã lôi kéo cô như muốn đi.

Lại nghe được ở cửa chính sảnh tiệc phía sau bọn họ, một giọng nam hơi có vẻ dồn dập thật giống như đã chuyển kiếp qua vô số năm ánh sáng từ xa xa truyền đến, "Đứng lại!" Giọng nói khàn khàn đem theo hết toàn lực.

Cận Tử Kỳ bất ngờ ngẩng đầu nhìn qua cánh cửa xoay tròn phía trước, hầu như khi nghe được hai chữ kia thì bước chân lập tức dừng lại.

Ở đại sảnh yên tĩnh, dường như cô có thể nghe được rõ ràng tiếng thở dốc của người đàn ông phía sau lưng.

Tựa hồ là phải trải qua vất vả khó khăn, xông phá tầng tầng lớp lớp các trở ngại mới đi đến được phía sau lưng của cô.

Cận Tử Kỳ đứng ở nơi đó, lại quên mất làm sao để xoay người, cô phát hiện tim mình thế nhưng lại không khỏi khó chịu.

Phảng phất như có một bàn tay nhéo lấy trái tim của cô, sức lực tàn nhẫn không ngừng buộc chặt.

Tần Viễn cúi thấp người thờ gấp, nhìn sang bóng lưng màu tím đang dừng lại, thu lại ánh mắt sa sầm trên mặt chỉ trần đầy ánh sáng.

Làm như sợ đã quá nhiều cô, anh thả nhẹ bước chân của mình, từ từ đi về phía cô.

Hai tay rũ xuống bên người bởi vì khoảng cách càng ngày càng đi đến gần cô mà chậm rãi nắm chặt.

Cận Tử Kỳ đứng sững ở tại chỗ, nghe tiếng bước chân ở sau lưng từ từ đến gần, cũng nghe thấy chính nhịp tim mình ngọt ngào nặng nề.

Thân thể lại giống như là trúng phải một loại ma chú, làm thế nào cũng không thể di chuyển đi.

Rõ ràng cô cũng rất tò mò, đến tận cùng là một người đàn ông như thế nào, để cho Tống Kỳ Diễn và Doãn Lịch tìm cách ngăn cản cô gặp mặt, nhưng tại sao cũng không tìm thấy sức lực để ỉnh quay đầu lại.

—— giống như ở sâu trong ký ức có một loại mâu thuẫn vô hình, cự tuyệt để cho cô quay người lại.

Cửa chính của sảnh phòng tiệc sát bên được mở ra, tốp năm tốp ba nam nữ trẻ tuổi đeo mặt nạ tuôn ra, một loạt tiếng nói tiếng cười rộn rã.

Bọn họ cũng đang cử hành vũ hội hóa trang, trên người ai cũng mặc cosplay.

Khi Doãn Lịch nhìn đến Tần Viễn thì lông mày cau chặt, khoảnh khắc nhìn thấy nhóm nam nữ đi ngang qua trước mặt đeo mặt nạ, sắc con ngươi trong mắt chột lóe, khóe miệng bắt đầu xao động bày ra một nụ cười sâu đậm hứng thú.

Anh tiện tay kéo một người nữ sinh lại, "Người đẹp, em cho anh mượn mặt nạ dùng một chút."

Không đợi nữ sinh kia kịp phản ứng, Doãn Lịch cũng đã tháo mặt nạ hình hồ ly màu vàng kim kia xuống trước.

Anh nhìn Tần Viễn từ xa đang đến gần, độ cong ở khóe miệng gia tăng, đuôi lông mày khẽ nhếch, thời điểm trông mắt chuyển sang Cận Tử Kỳ, đưa tay, lập tức đem mặt nạ hồ ly trong tay đeo lên mặt Cận Tử Kỳ.

Dưới mặt nạ đôi mắt màu nâu nhạt nhìn sang Doãn Lịch, hơi có mấy phần sững sờ, Doãn Lịch lại cười nhẹ một tiếng.

Anh không e dè gì mà ôm vai của cô qua, chuyển hướng thân thể cô ra quay lưng với người đàn ông kia.

"Tiên sinh, vội vội vàng vàng đuổi theo bạn gái người ta không tha như vậy, có thể không phải là hành vi của một quý ông lịch lãm nha!"

Ánh mắt của Cận Tử Kỳ dưới mặt nhìn sang, người đàn ông kia, anh ta như đang đứng ở dưới ngọn đèn dầu suy yếu.

Ánh đèn rực rỡ lộng lẫy của sảnh khách sạn chiếu rọi lên trên bộ tây trang màu trắng của người đàn ông đó, tạo nên một vầng sáng vàng nhàn nhạt trên mái tóc nâu của anh, dưới mái tóc ngang trán là một đôi con ngươi màu nâu thăm thẳm thuyý.

Không thể phủ nhận, anh ta thể nhưng đến mức tận cùng lại là một người đàn ông anh tuấn nho nhã như thế.

Làn da trắng nõn, đường nét ngũ quan tinh xảo khéo léo, góc cạnh rõ ràng không làm mất đi vẻ nam tính, ngay cả lọn tóc mai ở thái dương có vẻ cũng được tu bổ tỉ mỉ qua, càng lúc càng lộ ra sự lão luyện lưu loát.

Bốn mắt giao nhau, Cận Tử Kỳ dường như nhìn thấy tim của mình đang giãy giụa kịch liệt trong lồng ngực, không thể thở nổi, toàn thân cũng từ từ cứng ngắc, cảm giác cả thế giới cũng lật nghiêng lên.

Máu thịt trong cơ thể như hoá khói đen mù mịt xuất ra ngoài, cắn nuốt lý trí của cô.

Cận Tử Kỳ chỉ cảm thấy một trận đau đầu, phủ đầy cảm giác hít thở không thông vọt tới cô——

"Phanh!" Cửa chính phòng yến tiệc vốn đang đóng chặt bị đẩy mạnh ra, cũng làm cho ánh mắt đang rối loạn của cô đang nhìn đôi mắt nâu sẫm kia mờ lớn ra, theo tiếng động mà nhìn lại, thấy là Tống Kỳ Diễn đã đuổi sát theo.

Tống Kỳ Diễn nhìn qua so với người đàn ông xa lạ này cũng không cao hơn bao nhiêu, hần bước nhanh đi đến chỗ của cô.

Đang cùng Tần Viễn gặp thoáng qua nhau, vốn vẫn luôn trầm mặc Tần Viễn đột nhiên mở miệng: "Cô ấy là ai?"

Bước chân Tống Kỳ Diễn dừng lại một chút, nghiêng đầu chống lại ánh mắt lãnh đạm của Tần Viễn, khóe miệng ẩn chứa ý cười, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn trong trẻo lạnh lùng: "Bà xã của tôi, cậu cũng đã gặp qua."

Mới vừa tiếp tục cất bước đi tới bên cạnh Cận Tử Kỳ, nhưng bà vai đã bị dè lại, "Tên của cô ấy."

Đôi mắt trong trẻo của Tống Kỳ Diễn thẳng tắp mà nhìn Tần Viễn chằm chằm, ánh mắt ngưng trọng phức tạp, "Thất Thất, tên của cô ấy gọi là Thất Thất."

Tần Viễn nhìn sang ánh mắt hần thân nhiên, chân mày lại vặn chặt: "Cái gì Qí?"

"Thất trong một hai ba bốn năm sáu bảy, nếu không cậu cho rằng là cái gì bảy?" Tống Kỳ Diễn nhẹ nhàng mà cười nói.

Tần Viễn quay đầu nhìn về phía Cận Tử Kỳ đeo mặt nạ, "Lần đầu tiên gặp mặt, cũng không thể liên tục đeo mặt nạ chứ?"

Ánh mắt sáng quắc dừng trên chiếc mặt nạ ở trên mặt Cận Tử Kỳ, như muốn đốt nó thành một cái hồ.

"Vì cái gì không thể?" Doãn Lịch lại dẫn đầu trả lời, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn mê người, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhướng, "Chẳng lẽ anh không biết năm nay thịnh hành vũ hội hoá trang đeo mặt nạ sao? Thật sự là lạc hậu, ông chú à!"

Sắc mặt Tần Viễn cứng đờ, nhưng khi nghe được tiếng cười khê của Cận Tử Kỳ lại ném tầm mắt đi, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô dưới mặt nạ mỏng hơi nhếch lên, như có như không một độ cong.

Một tiếng cười khê nhẹ đến không nghe được kia, lại làm cho anh chợt sinh ra ảo giác như gặp mây mù xanh xanh.

Trong lòng có ý niệm đang chộn rộn, tùy thời đều chuẩn bị từ dưới đất chui lên.

Mà khi Tổng Kỳ Diễn chạy tới bên cạnh Cận Tử Kỳ, đưa lưng về phía Tần Viễn cùng Doãn Lịch đến đây trao đổi ánh mắt, ung dung thản nhiên nhướng hàng lông mày thanh tú lên, lập tức ôm lấy thân thể của Cận Tử Kỳ quay lại.

"Tiệc sinh nhật vẫn chưa kết thúc, rời đi như vậy cũng không lễ phép, chúng ta vào đi thôi."

Tổng Kỳ Diễn đưa tay vén lại tóc mai của cô rơi ra lộn xộn, ngữ điệu thân mật dịu dàng nói, sau đó quay sang Tần Viễn còn đứng ở nơi đó gật đầu chào: "Chúng tôi đi vào trước."

Nói xong, thì khoác vai Cận Tử Kỳ đi tới phòng tiệc, từ đầu đến cuối đều không nhìn lại liếc mắt đến Tần Viễn một cái.

Tần Viễn kinh ngạc đứng ở tại chỗ, hai tay nắm chặt từ từ buông ra, khớp xương cũng đã xanh trắng không có chút huyết sắc nào.

Hai tay Doãn Lịch rút trong túi quần bước đi thanh thản lướt qua anh, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn Tần Viễn: "Tần tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, mới vừa rồi không có cùng anh chào hỏi tử tế, thất lễ rồi."

"Anh biết tôi?"

Doãn Lịch lại thờ ơ hào phóng mà cười một tiếng, đối với ánh mắt Tần Viễn âm trầm xem như không thấy: "Nói chung ngưỡng mộ đại danh đã lâu, dĩ nhiên là biết anh, Tần Viễn Tần tiên sinh."

Bên môi Tần Viễn cũng thoáng hiện lên một chút ý cười yếu ớt, vui vẻ nhưng không có lan ra đến đáy mắt: "Ngược lại tôi học thức kém lạc hậu."

Doãn Lịch giương mày lên, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Tần Viễn đưa mắt nhìn bóng lưng Doãn Lịch rời đi, nụ cười nhàn nhạt trên môi vụt tắt, đường nét rõ ràng trên gương mặt tuấn tú dần dần che lấp đi thân sắc u ám, nhưng trong đầu chợt lóe lên hình ảnh đôi mắt dưới mặt nạ kia, bờ môi của anh mím chặt thành một đường thẳng.

Xoay người, cũng một lần nữa đi theo trở lại phòng yến hội.

Có một số việc, một khi nổi lên trong đầu, cũng không phải nói dừng lại là có thể dừng lại được.

Một lần nữa trở lại sảnh tiệc Cận Tử Kỳ thành công đưa tới sự chú ý của mọi người, công lao thuộc về mặt nạ trên mặt.

Cô muốn cầm lấy đi, nhưng Tổng Kỳ Diễn ngăn cô lại: "Cùng lễ phục của em rất hợp, đừng tháo xuống."

Cô đã nhìn thấy rõ sự mong đợi và yêu thích ở trong đáy mắt hắn, lại ngượng ngùng mà thu tay về.

Tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống, Tổng Kỳ Diễn ngồi ở bên cạnh cô, cũng không đến cùng một chỗ chủ bàn với Viên lão.

"Thật sự thì anh có thể đi qua đó, một mình em không sao." Không muốn bởi vì mình mà cho tạo phiền toái cho hắn.

Tổng Kỳ Diễn lại vuốt khăn ăn đặt ở trên đùi của cô, ngón tay mon tron lên chiếc mặt nạ màu vàng kim lạnh như băng trên mặt cô, khóe mắt quét nhìn đến chỗ chủ bàn xem thường: "Anh không thích phí sức lực cùng một đám lão già đàm luận."

Cận Tử Kỳ giương môi cười cười, lập tức không khuyên hắn đi qua đó nữa, ăn đến một bữa cơm, Tổng Kỳ Diễn liên tục lấy lòng săn đón, ngay sau đó các tân khách khác ngồi cùng bàn đều nhìn qua cô mặt mờ lại hàm mộ mà khẽ cười.

"Ăn nhiều trái cây một chút, dưỡng lại dung nhan." Tổng Kỳ Diễn lại đem một miếng dưa Hامي đặt vào trong chén của cô.

Dường như hắn không một chút nào để ý bị những người khác định nghĩa là người đàn ông điển hình trong gia đình bị vợ quản nghiêm.

Tâm tình Cận Tử Kỳ bởi vì trước đó bị rối loạn một ít từ từ bình thân, cô ngắm nhìn Tổng Kỳ Diễn, mang theo nụ cười nhạt, bắt đầu dùng dao nĩa xiên dưa Hامي, nhai kĩ nuốt chửng.

Cảm giác được có hai luồng ánh mắt vẫn dừng ở trên người của mình, Cận Tử Kỳ theo giác quan thứ sáu nhìn qua, liền thấy được Tần Viễn đang ngồi ở một bàn khác.

Thật sự thì cô đã nhận ra anh ta rồi, anh chính là người đã giúp cô che dù dưới trời mưa, hơn nữa, gần đây tạp chí tài chính và kinh tế và qua báo chí khắp nơi có thể thấy được hình của anh, cô đã đoán được tên của anh ta —— Tần Viễn.

Người đàn ông bên cạnh lại thay cô múc chén canh, thúc giục cô uống xong, Cận Tử Kỳ lập tức hướng sang Tần Viễn vẫn sâu kín đang nhìn mình nhẹ nhàng gật đầu như gửi lời chào hỏi, sau đó cúi đầu cầm lấy muỗng ăn canh.

Một lát sau, cô phát hiện hai luồng ánh mắt sáng quắc kia từ trên người của mình đã dời đi.

Phần cuối tiệc sinh nhật, khi thấy khách mời dùng com cũng gần xong, có người đi lên chủ đài của sảnh tiệc.

Là Nhị công tử Viên Qua của Viên gia, trong tay anh ta cầm micro trong nháy mắt trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

"Tiệc sinh nhật mà lấy việc dùng com làm phần kết thúc thì thật quá mức không thú vị, tiệc tối ở nước ngoài, tổng hội có chút trò chơi độc đáo, hôm nay mọi người tụ họp ở một chỗ là điều không dễ dàng, chúng ta sẽ cùng nhau chơi một trò chơi đi!"

Qua một phen lời nói của Viên Qua đã thành công khơi dậy sự quan tâm hiếu kỳ của khách khứa, mọi người bắt đầu cúi đầu xuống nói riêng với nhau.

Các ánh mắt tràn đầy tò mò lại nhìn lên Viên Qua trên sân khấu đang cười tủm tỉm.

Viên Qua nhìn quanh một vòng, biết rõ lòng hứng thú của mọi người bị treo ngược không sai biệt lắm mới tiếp tục nói: "Cái trò chơi này thật sự thì rất đơn giản, ở chỗ tân khách nếu có ai bỏ ra chi phiếu ít nhất một vạn là có thể hướng những khách mời khác nói lên một yêu cầu."

Toàn hội trường nhất thời có một loạt âm thanh thổn thức, ngay cả Cận Tử Kỳ trong góc chỉ lo ăn uống cũng ngẩng đầu lên, mà Tổng Kỳ Diễn thì một tay vuốt cằm híp con ngươi đen như có điều suy nghĩ nhìn lên sân khấu.

"Đương nhiên, chi phiếu mọi người quyền ra tôi sẽ không nuốt riêng, cũng sẽ lấy danh nghĩa của mọi người quyền cho những khu vực nghèo khó cần trợ giúp, danh như ý nghĩa, cũng chính là biến tướng của hình thức quyền tiền."

"Ai ra giá cao hơn là người chủ đạo, có thể chỉ định bất cứ người nào ở đây thực hiện một chuyện, đối phương nếu muốn cự tuyệt yêu cầu, nhất định phải so với đối phương ra giá nhiều gấp đôi để ỉnh trở thành người chủ đạo, đương nhiên, cũng không loại trừ có phát sinh trường hợp bất ngờ anh hùng cứu mỹ nhân!"

Viên Qua sử dụng một câu nhìn như lời nói đùa mà nói phần cuối, tân khách dưới đài đều là một bộ dáng nhao nhao muốn thử.

Người có thể ngồi ở chỗ này dĩ nhiên là không thiếu tiền xài, trong đó có rất nhiều người trong giới có tiếng tăm, nghĩ đến có thể làm cho những quý tộc tinh anh này nghe đến chính mình một lần, khó tránh khỏi cũng hưng phấn lên.

Cận Tử Kỳ quay đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn mặt tràn đầy hứng thú, nghi ngờ hỏi: "Anh muốn chơi?"

Tổng Kỳ Diễn khẽ mỉm cười, cũng là vào lúc sóng to không sợ hãi, lại thay cô mức thêm một chén canh nữa: "Uống nhiều chút, gầy như vậy sau này làm sao sinh em gái cho Mỗ Mỗ?"

Cận Tử Kỳ lại bối vì những lời này của hắn mà đỏ mặt, đương nhiên lại nghĩ tới sự việc kia, hoá ra để cho cô ăn nhiều như vậy cũng là vì dưỡng thành nghiệp lớn cho vợ yêu của hắn?!

Tổng Kỳ Diễn nhìn thấy bộ dạng cô phồng mang trợn má, cười đến càng thêm vui vẻ, ghé sát lỗ tai của cô, đôi mắt nhìn lên trên sân khấu, môi mông cũng không thành thật chạm vào vành tai của cô, giọng nói tức cười: "Đang suy nghĩ gì?"

Cận Tử Kỳ vừa định phân bác hắn một câu, bên kia lại vang lên một giọng nữ dễ nghe mà cao ngạo: "Năm vạn."

Theo vị trí ánh đèn chiếu sáng nhìn lại, là Bạch Tang Tang!

Vừa ra khỏi miệng không phải là một vạn, cũng không phải là hai vạn, trực tiếp nhảy tới năm vạn!

Cô ta yêu kiều đứng dậy, quay đầu nhìn về phía phương hướng Cận Tử Kỳ, ánh đèn cũng theo đó đánh sáng một góc.

Bạch Tang Tang xinh đẹp mang trên mặt mấy phần ý cười nghiền ngẫm, lông mày nhẹ giương, giọng nói thản nhiên: "Tổng tiên sinh từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, tư tưởng hiển nhiên so với chúng tôi những người phương Đông thô sơ thì cởi mở hơn, đến một cái cách thức hôn lười tiêu chuẩn lãng mạn đối với Tổng tiên sinh mà nói, hẳn không phải là việc khó chứ?"

Bạch Tang Tang lúc này cả gan làm loạn xuất ra yêu cầu như thế, cả phòng yến hội lại là một loạt ầm ầm vang dội.

Ánh đèn đã chuyển sang Tổng Kỳ Diễn, người đàn ông bị soi sáng nhưng vẻ mặt vẫn cười yếu ớt, không chút nào thấy mất tự nhiên.

Thậm chí còn bùng ly rượu lên, cúi đầu khẽ nhấp một hớp, đem yêu cầu của Bạch Tang Tang trở thành việc trang trí.

Cận Tử Kỳ khi nghe thấy yêu cầu hàng lông mày đen xinh đẹp bỗng chốc chau chặt, ánh mắt bắn về phía Bạch Tang Tang, chống lại ánh mắt liếc xéo khiêu khích của cô ta, xem ra Bạch Tang Tang là có ý làm tới.

Nếu như cô muốn ngăn cản, nhất định phải ra giá một trăm ngàn, một phen chinh đốn con số chi phiếu là số tiền tăng gấp đôi.

Nếu không ra giá, cũng có vẻ tỏ rõ Cận gia cô quá mức hẹp hòi, khó trèo lên nơi thanh nhả rồi!

Khóe mắt liếc về phía Tổng Kỳ Diễn, hẳn như vậy không lo ngại gì, cũng đoán chừng cô sẽ nhảy ra ngăn Bạch Tang Tang lại sao?

Mất thấy Bạch Tang Tang đã đi tới đây, hàng lông mày dưới mặt nạ của Cận Tử Kỳ càng cau chặt, một trăm ngàn.

Nhưng nghĩ đến Tổng Kỳ Diễn muốn cùng Bạch Tang Tang môi lưỡi dây dưa hôn môi, Cận Tử Kỳ chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, hình ảnh do dự lớn

hơn nữa ở nơi này trước đó cũng biến mất hầu như không còn.

Vào lúc trước khi Bạch Tang Tang đi tới bên cạnh bàn, giọng nói Cận Từ Kỳ nhàn nhạt quanh quẩn ở trong không khí: "Một trăm ngàn."

Người đàn ông bên cạnh cúi đầu uống rượu đầy mắt khó nén vui vẻ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặc.

Chiếc mặt nạ màu vàng kim của Cận Từ Kỳ dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng chói mắt, cô chậm rãi đứng dậy, đôi mắt đẹp lãnh diễm chống lại Bạch Tang Tang khiêu khích, mỉm cười mỉm cười: "Một trăm ngàn, xin mời Bạch tiểu thư từ đầu đánh tới thì quay về nơi đó đi."

Bạch Tang Tang mang giọng mỉa mai, cánh môi mỏng thoa son màu cam cong lên, hai cánh tay nhỏ bé trắng mịn ung dung vòng trước ngực, khẽ như rồng cảm mắt liếc Cận Từ Kỳ: "Cận tiểu thư ngược lại ra tay hào phóng."

Cận Từ Kỳ hơi rù lông mi xuống cười một tiếng, quay đầu lại khẽ chạm bả vai Tống Kỳ Diễn: "Bạch tiểu thư có thể chờ đâu, còn không mở chi phiếu ra đến bỏ vào trong thùng quyền góp."

Vẻ tươi cười của Bạch Tang Tang bị kiềm hãm, có chút tức giận bất bình mà nhìn chằm chằm Cận Từ Kỳ, khắc ra hai chữ: "Hèn hạ."

"Lời nói này của Bạch tiểu thư thật không đúng, chúng tôi là vợ chồng, đồ của anh ấy hiển nhiên là của tôi, tôi kêu giá anh ấy trả tiền là trải qua việc đúng nghĩa, hay là Bạch tiểu thư, muốn Bá Vương ngạnh thượng cung*?"

(*Bá Vương ngạnh thượng cung: ý là chỉ cường gian. Bá vương chỉ người khỏe mạnh, sức lực dẻo dai. Ngạnh thượng cung là chỉ cây cung rắn chắc, phải dùng lực rất lớn mới kéo được, ngay cả người khỏe mạnh như Sở bá vương, cũng phải dùng sức mới kéo được cung, tên được bắn ra như vậy nhất định là "cường tiễn". Cô nhân, thường dùng "cường tiễn" để thay cho "cường gian", vì hai từ này có cách phát âm giống nhau. Tại sao phải dùng một từ năm chữ thay ột từ hai chữ, bởi cường gian ở đây nghĩa không tốt, là từ nên tránh.)

Cận Từ Kỳ nói đùa mà giống như phản bác, toàn trường là tiếng cười khe khẽ, Bạch Tang Tang giận đến không để ý tới Cận Từ Kỳ nữa, xoay người không chút nào lưu luyến đạp giày cao gót trở lại vị trí của mình.

Tống Kỳ Diễn lúc này mới đặt ly rượu xuống, kéo đầu vai Cận Từ Kỳ qua, "Thật sự là phá sản, nếu như gả cho tên tiểu tử nghèo, hôm nay chính là đem hai quả thận bán cũng không đủ em chơi trận này!"

Giọng điệu đầy cung chịu, chỉ cần là người đều không khó thấy được mức độ Tống Kỳ Diễn đối với vị tiểu thư Cận gia này sùng ái như thế nào.

Cận Từ Kỳ lại háy hấn một cái, chính mình chọc cho hoa đào rơi là tả thì tự mình chịu trách nhiệm, đừng nghĩ để cho cô hao tài.

Tống Kỳ Diễn thích nhất chính là nhìn đáng về Cận Từ Kỳ vì mình tranh giành ghen tuông, khi đó cô đâu nào còn có bộ dáng cao cao tại thượng bình tĩnh, hoàn toàn là một người vợ nhỏ bé đáng yêu sinh động.

Cho nên, hơi có chút phá tài thì thế nào, xem như là làm công ích được rồi.

Tống Kỳ Diễn đã móc quyền chi phiếu từ bên trong túi áo tây trang ra, cầm lấy bút do người phục vụ đưa tới ký tên.

Viết ra chi phiếu con số một trăm nghìn như long phượng nhảy múa, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhăn lại một chút.

Vừa muốn xé xuống, lại nghe được một giọng nói cách xa trong không khí xen vào: "Hai trăm nghìn."

Thân hình Cận Từ Kỳ đang đứng thẳng sừng sốt, ánh đèn vốn dừng ở chỗ họ bên này nhanh chóng chuyển động, sau đó vờng vàng mà toả sáng vào vị trí của một người khác, tầm mắt của cô cũng theo ánh đèn đó đi qua.

Ánh mắt của Tống Kỳ Diễn lạnh giá, bàn tay cầm chi phiếu cũng hơi siết chặt.

Mọi người đều men theo giọng nói đó xem người đàn ông nào hô lên giá hai trăm nghìn kéch xù.

Đã thấy, Tần Viễn ngồi ở bên bàn tròn, một đôi tròng mắt sâu sắc, một tay còn nắm ly rượu chân cao.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Cận Từ Kỳ dưới chiếc mặt nạ kia, mở miệng đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng: "Hai trăm nghìn, xin mời vị tiểu thư mặc váy dạ hội tím đậm này, lấy mặt nạ của cô xuống."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vì Cô Vung Tiền Như Rác!

Editor: tamthuonglac

"Hai trăm nghìn, xin mời vị tiểu thư mặc váy dạ hội tím đậm này, lấy mặt nạ của cô xuống"

Lời của Tần Viễn nói giống như quả ngư lôi rơi vào trong mặt hồ đang tĩnh lặng.

Vòng xoáy rung động trào dâng, chốc lát sau khi bình tĩnh, đó là sự kinh động ồn ào sôi sục.

Anh ta là bất động mà ngồi ở vị trí cũ, bình tĩnh nhìn sang Cận Tử Kỳ, lần nữa nhắc lại yêu cầu của mình: "Hai trăm nghìn, xin mời vị tiểu thư này, lấy mặt nạ của cô xuống."

Nói năng có khí phách, lại mang theo thái độ cường ngạnh không cho phép kháng cự, quả thực khách mời có mặt ở đây vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Viên Qua trên sân khấu khi nghe thấy yêu cầu này, cũng sốt một chút, ngay sau đó ha hả cười rộ lên.

"Tần tổng ra tay hào phóng, hai trăm nghìn, chỉ vì nhìn khuôn mặt dưới mặt nạ một chút sao?"

Câu hỏi của Viên Qua hầu như là sự hiếu kỳ của tất cả khách mời.

Người nào không biết, người mang mặt nạ này chính là tiểu thư Cận gia, chẳng lẽ Tần Viễn không thấy sao?

Suy nghĩ một chút sẽ không a, trước đó cùng Bạch Tang Tang ồn ào một trận như vậy, hầu như không ai có mặt ở đây không biết Cận Tử Kỳ.

Cho nên, Tần Viễn không tiếc nặn xuống hai trăm nghìn tới lấy xuống mặt nạ của Cận Tử Kỳ, quả thực làm ọi người không người nào có thể lý giải.

Coi như muốn quyền tiền cũng không phải phương pháp quyền góp như vậy, quá phá sản rồi.

"Tần tổng, anh xác định là hai trăm nghìn sao? Cái chi phiếu này một khi mở ra cũng không thể đổi ý nữa!"

Viên Qua lần nữa mở miệng xác nhận, hai trăm nghìn, cũng không phải là một con số nhỏ.

Tần Viễn nếu như đợi lát nữa hối hận, còn không theo chân Viên gia bọn họ ồn ào nghiêm mặt cãi nhau?

Đến lúc đó ông cụ bên nhà cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Tần Viễn ngay cả ánh nhìn nơi khóe mắt cũng không phân cho anh ta một chút, chuyên tâm nhìn sang Cận Tử Kỳ: "Hai trăm nghìn nhìn được gương mặt, coi như là làm việc thiện vì mình kiếm cái danh tiếng, đáng giá."

Khách mời dưới sân khấu lại bắt đầu cúi đầu nói nhỏ với nhau, tầm mắt chạy đi chạy lại hết nhìn vào Tần Viễn rồi nhìn sang Cận Tử Kỳ.

Sau đó ánh mắt từ từ trở nên bất quái mập mờ.

Chẳng lẽ vị Tần tổng này cũng vừa ý tiểu thư Cận gia rồi?

Nếu quả thật là như vậy, thái tử gia Tổng gia có phải lập tức liền muốn hành động hay không?

Cận Tử Kỳ đứng ở dưới đèn pha, nhìn một người khác cũng dưới ánh đèn pha lộ ra khuôn mặt anh tuấn ôn nhã, hàng lông mày đen xinh đẹp dưới mặt nạ không nhìn được nhú lên ——

Tiền phí hai trăm nghìn chỉ để đến xem gương mặt của cô, người đàn ông này vì sao đối với chuyện thấy diện mạo của cô lại chú ý như vậy?

Trước đó thì một đường đuổi theo ra bên ngoài phòng tiệc, hiện tại lại vùng tiền như rác, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Còn có, anh ta và Tổng Kỳ Diễn dường như quen biết, chuyện này hầu như càng trở nên phức tạp hơn rồi.

Thật sự thì, tháo được mặt nạ thì thế nào?

Cận Tử Kỳ buông rũ mắt xuống, chỉ cần mở mặt nạ ra đổi lấy khoản tiền hai trăm nghìn cho từ thiện, cũng đáng giá.

Môi đỏ mọng nhẹ nhàng giương lên, cô ngước mắt lần nữa nhìn về phía Tần Viễn bên kia.

Đối diện với đôi mắt thâm thúy tản ra sự sâu sắc nồng đậm cô không chống đỡ nổi, cánh tay nhẹ nhàng giơ lên.

Đôi bàn tay mềm mại trắng nõn ở dưới ánh đèn không khỏi tỏ ra có chút tái nhợt vô lực.

Mắt của Tần Viễn nháy cũng không nháy nhìn vào mặt nạ Cận Tử Kỳ chằm chằm, biểu tình trên mặt cũng không có dư thừa.

Bàn tay nắm chuôi ly rượu lại không tự chủ buộc chặt.

Rõ ràng chỉ cần sau khi theo khách mời bên cạnh nghe ngóng, là có thể biết bạn gái cùng Tổng Kỳ Diễn khiêu vũ là ai.

Rõ ràng đã đoán được tên của cô, lại vẫn muốn chính mắt thấy gương mặt dưới mặt nạ đó.

Rõ ràng không cần thiết cùng cô đánh đập không rõ nữa, nhưng rồi trong lòng không cam lòng. —— tự ngược nên muốn đi chứng thực suy đoán của đáy lòng.

Khách mời toàn trường ở đây lúc nhìn ngón tay Cận Tử Kỳ chạm đến mặt nạ thì cũng muốn bỏ đi hô hấp.

Lẳng lẳng chờ đợi khoảnh khắc mặt nạ được lấy xuống.

Mặc dù bọn họ sớm đã biết rõ khuôn mặt dưới mặt nạ kia, rồi lại không khỏi mà kích động hưng phấn đến khoảnh khắc đó.

Ngay tại lúc Cận Tử Kỳ muốn cởi bỏ sợi dây quấn ở giữa mái tóc, sau lưng bỗng dung truyền đến một tiếng nói trầm thấp hơi có vẻ khàn khàn dễ nghe, giống như châm nhô roi xuống trên mặt đá cẩm thạch.

"Đỉnh" một tiếng, xuyên qua ánh đèn chói mắt quán quanh ở giữa đỉnh đầu Cận Tử Kỳ...

"Bốn trăm ngàn!"

Động tác uống rượu của Tần Viễn hơi chậm lại, con ngươi mắt màu nâu đậm bắt đầu híp lại theo tiếng nhìn sang.

Lại thấy Tống Kỳ Diễn cũng thoải mái mà ngồi vào bên cạnh bàn.

Hắn hơi liếc nhìn Tần Viễn ở đối diện, hướng anh ta giờ giờ ly rượu đỏ trong tay.

Ánh mắt sâu kín không thấy rõ tâm tình chân thật của hắn, khóe miệng tạo nên độ cong mơ hồ: "Quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, Tần tổng ngại quá, tôi mới vừa rồi đã hẹn cô ấy đi ra ngoài hóng gió."

Động tác lấy mặt nạ của Cận Tử Kỳ bởi vì lời nói của Tống Kỳ Diễn mà đột nhiên dừng lại.

Cô xoay người trở lại, ánh mắt dưới mặt nạ đón ánh đèn chói mắt, muốn nhìn rõ vẻ mặt của Tống Kỳ Diễn.

Bốn trăm ngàn, mời cô đi ra ngoài hóng gió?

Là đang đùa giỡn hay sao?

Bên kia Tần Viễn đối diện với ánh mắt của Tống Kỳ Diễn, sắc con ngươi mắt dần dần đậm: "Bốn trăm nghìn để hóng gió? Tôi thế nhưng không biết Kỳ Diễn cậu khi nào lại trở nên hào phóng như vậy rồi."

Tống Kỳ Diễn mang một phong thái thanh thản lạnh nhạt, hắn cầm chai rượu ở bên cạnh lên rót rượu.

Chất lỏng đỏ đậm chảy vào trong ly, phát ra một loại âm thanh giống như suối reo.

Hắn ngừng đầu hướng về phía Tần Viễn cười cười: "Cậu không phải cũng xuất ra hai trăm nghìn sao? Bốn trăm nghìn——"

Tống Kỳ Diễn ngược lại nhìn về đứng Cận Tử Kỳ, cười đến càng thêm sâu đậm, ánh mắt lại dịu dàng như nước: "Đều là làm từ thiện, mấy cái chữ này, vẫn còn ở trong phạm vi thừa nhận của tôi."

Bốn trăm ngàn, có người khổ cực cả đời cũng kiếm không được nhiều tiền như vậy, hắn khen ngược, chỉ một câu nói duy nhất là đem toàn bộ tiền quyền góp đi ra ngoài, hóng gió? Chẳng thà trực tiếp đem tiền gửi vào trong tài khoản của cô.

Trong lòng Cận Tử Kỳ âm thầm đau khổ, cũng không phải là cô keo kiệt, chẳng qua quyền góp bốn trăm nghìn xác thực có hơi nhiều một chút.

Khách mời toàn trường phần lớn cũng nhận xét giống Cận Tử Kỳ.

Này Tống gia đúng là có tiền, nhưng không phải là bị lấy ra tiêu xài phung phí như vậy.

Tin tức trong giới bọn họ xưa nay nhanh nhẩu, Tống Kỳ Diễn một khi kêu bốn trăm nghìn, liền có người nhớ tới trước đó là một trăm nghìn.

Chuyện Tống Kỳ Diễn ở vũ hội từ thiện vung xuống trăm nghìn để mời Cận Tử Kỳ khiêu vũ cũng bị mang ra nói say sưa thật lâu.

Hiện tại lại tới bốn trăm nghìn, còn không biết Tống lão khi biết được tin này sắc mặt sẽ như thế nào?

Cá nhân các khách mời đều suy nghĩ một chút thì cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Lúc này Tống Kỳ Diễn vì Cận Tử Kỳ tán gia bại sản, cũng vẫn có thể xem là một đoạn giai thoại của nhà giàu sang quyền thế.

Mặc dù, đúng là có chút xa xỉ, nhưng cũng để cho Cận Tử Kỳ trở thành đối tượng chúng danh môn thiên kim hâm mộ đó kị.

Ngay cả Viên Qua trên sân khấu cũng đã bị con số càng gọi càng lớn này làm cho hết sức kinh hãi.

Tốp nhị thế tử này cũng quá xa hoa phung phí rồi.

Vì mở ra một chiếc mặt nạ có đáng giá không?

Nhưng rất nhanh Viên Qua lập tức điều chỉnh biểu tình cứng nhắc trên mặt mình, nhìn Tống Kỳ Diễn hỏi: "Ý của Tống thiếu là, lên giá bốn trăm nghìn mời Cận tiểu thư chúng ta cùng anh đi hóng gió sao?"

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn thất lạc ở trên người Cận Tử Kỳ, chấp nhận câu hỏi của Viên Qua. Khóe mắt Viên Qua không dấu vết mà quét qua Tần Viễn bên kia, chẳng qua là lại phát hiện Tần Viễn vẫn nhẹ nhàng uống chút rượu.

Như vậy thì kết thúc sao?

Kết quả Tổng Kỳ Diễn thắng?

Viên Qua mang theo nghi ngờ, thanh thanh mắt cho rõ, ngay sau đó cầm lấy micro tuyên bố kết quả: "Được, vậy chúng ta xin chúc mừng Tổng."

"Tám trăm ngàn."

Tần Viễn lại đột nhiên mở miệng lần nữa, cắt đứt lời nói Viên Qua, nhẹ giương mắt lên, nhìn Tổng Kỳ Diễn, khoe miệng hơi mỉm cười, ánh mắt như tuyết: "Tựa như Kỳ Diễn đã nói, đều là làm từ thiện, càng nhiều càng tốt."

Tổng Kỳ Diễn không chút nào lảng tránh ánh mắt của Tần Viễn, bốn mắt giao nhau, không ai nhường ai.

Sóng ngầm giữa hai người cuộn trào mãnh liệt, thấy thế khách mời toàn trường khó nén vẻ hưng phấn kích động.

Thình thoảng nhìn Cận Tử Kỳ đối tượng được hai người tranh đoạt một chút, lại nhìn Tần Viễn và Tổng Kỳ Diễn một chút, tâm tình càng ngày càng tăng vọt lên cao.

Đều không thể chờ đợi mà muốn biết, đến tốt cùng là người nào cuối cùng sẽ đoạt lấy cái vinh dự chiến thắng này?

Mà đối tượng làm cho hai người đua tranh ra giá tranh đoạt, không thể nghi ngờ Cận Tử Kỳ đã trở thành tiêu điểm của yến hội.

Đèn pha chiếu vào phần da thịt phơi bày bên ngoài váy dạ hội của Cận Tử Kỳ từ từ nóng hầm hập.

Cô nhìn thấy sự giằng co tranh chấp bén nhọn đối lập nhau không thua kém giữa hai người đàn ông này, nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn ——

Hai người kia, một người nghĩ mọi cách muốn lấy mặt nạ của cô xuống, một người trăm cay nghìn đắng mà ngăn trở.

Bọn họ đến tốt cùng là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ là bởi vì chơi thật vui, muốn xem ai nhiều tiền nhiều tài sản hơn ai sao?

"Vị Cận tiểu thư này là thiên kim Cận thị sao? Anh nhanh đi đem máy quay phim chuẩn bị kỹ, nhắm ngay cô ấy."

"Tiệc sinh nhật của Tiểu công chúa Viên gia, thái tử gia Tổng gia và tổng giám đốc Tần thị vì thiên kim Cận gia tranh nhau vung tiền như rác, rõ ràng nhất định sẽ là trang đầu bản tin tài chính và kinh tế!"

Trong góc phòng đã có ký giả tòa soạn báo được mời tới tham gia xuẩn xuẩn dục động, dặn dò nhiếp ảnh gia bên cạnh: "Nhanh đi, tìm góc độ tốt đem ba người đều chụp vào, trở thành bản tin tức trang đầu ngày mai."

Đội nhiếp ảnh gia chạy vào chính giữa phòng tiệc bắt đầu chụp ảnh nhân vật chính lấy tin tức, bên này phóng viên đã móc bút ghi âm ra đề xuống nút ghi âm, giờ khắc này nhất định phải ghi lại toàn bộ.

Không có ngờ tới vốn là tiệc sinh nhật bình bình đạm đạm thế nhưng lại phát sinh một màn kích động lòng người như thế.

Không đề cập đến vị Tổng gia này bị tranh cãi nghị luận, người thừa kế chết đi sống lại cùng tiểu thư Cận gia tuyên bố trước mặt mọi người tin tức kết hôn, một vị Tổng giám đốc Tần thị trước đó cũng mới vừa công bố muốn về nước cùng vị hôn thê hoàn thành hôn lễ.

Lúc này, Tần tổng một lần vung bút xuống là ném ra tám trăm nghìn chỉ để mở ra một chiếc mặt nạ.

Cho dù là ai cũng đều dễ dàng nhận ra, vị Tần tổng này đối với tiểu thư Cận gia vô cùng say mê hứng thú.

P/S: bọn Lạc mới convert xong truyện này, lúc này bắt đầu edit những chương có anh Tần Viễn, nói thật là mình ủng hộ Diễn ca 10 thì cũng ủng hộ Viễn ca 9.9. Chẳng qua tình yêu của anh cũng rất rất lớn, chỉ vì anh ko có đủ duyên phận với Kỳ tỷ, quan trọng là 10 năm trước anh chị còn trẻ và thể lực hăm hại ngăn trở quá lớn nếu ko thì chưa chắc Diễn ca thắng được anh. Cái mà anh thua Diễn ca đó là thể lực sau lưng và sự kiên định và....mặt dày! Bọn Lạc chỉ cảm thấy tiếc đứt ruột đứt gan cho anh nhưng cũng ko thể ko nhìn lại sự tin tưởng mãnh liệt đáng ngưỡng mộ của Diễn ca dành cho Kỳ tỷ a~ haizzz nói chung bọn Lạc là người rất ư là thương tiếc trai đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Em Muốn Vứt Chồng Bỏ Con Sao?

Editor: tamthuonglac

Đối với việc Tô Ngưng Tuyết đề nghị muốn đem hôn lễ định tại Australia, Cận Tử Kỳ vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Theo sự hiểu biết của cô đối với người mẹ này của mình, xưa nay đều không thích cao giọng phô trương.

Nhưng bây giờ đề xuất yêu cầu như thế, cùng tác phong làm việc ngày trước của bà hoàn toàn khác biệt.

Nhưng dường như Tống Kỳ Diễn sau khi nghe xong lời của Tô Ngưng Tuyết mà nói, chẳng những không có chút nào bối rối, ngược lại vô cùng vui vẻ.

Đúng vậy, vui vẻ, Cận Tử Kỳ cảm giác mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm biểu tình trên mặt hắn.

Tựa như hiện tại ngồi trong phòng chờ khởi hành ở sân bay, cô cũng có thể từ giữa lông mày của Tống Kỳ Diễn đọc lên được cảm xúc sung sướng của hắn. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon

"Tại sao nhìn anh như vậy?" Tống Kỳ Diễn ôm vai của cô qua, ánh mắt như mỉm cười hỏi cô.

Cận Tử Kỳ lắc lắc đầu, quay lại cười khê: "Chỉ là đột nhiên hiếu kỳ ngoại trừ Tống thị, anh còn có bao nhiêu tài sản."

Tống Kỳ Diễn lại còn mang hộ chiếu là công dân Australia, điểm này có chút bất ngờ.

Nếu đã trở về Tống gia, cô không tin Tống Chi Nhậm sẽ cho phép Tống Kỳ Diễn còn giữ hộ chiếu nước khác.

Theo cô biết, Tống Chi Nhậm là một người điển hình tôn trọng văn hóa Đông Phương.

Đối với Tống Kỳ Diễn, cô dường như cũng không hiểu rõ nhiều, trừ hắn là người thừa kế "Đã mất" của Tống gia.

Tống Kỳ Diễn ôm cô thật sát, chỉ kém không bế cô đặt lên trên chân mình.

Gần đây hắn dường như trở nên càng thêm dính người, cùng Mỗ Mỗ không sai biệt lắm, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Phát hiện trong mắt cô chuyển động đầy hiếu kỳ tò mò, miệng hắn toe toét, lộ ra một hàm răng trắng, "Nhất định đủ cho đại tiểu thư em trên tiệc tối từ thiện kêu thêm vài lần bốn trăm ngàn."

Lời này nghe vào có chút cắn răng nghiêng lợi, Cận Tử Kỳ nhìn nụ cười trên mặt hắn, càng nhìn càng cảm thấy hẹp hòi.

—— không sai, chính là hẹp hòi.

Tối hôm qua một môi trước lúc mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, cô rõ ràng nghe được một câu thơ dài: "Bốn trăm ngàn. . . ."

Cô tuyệt đối không hoài nghi xuất ra từ miệng của Tống Kỳ Diễn, trong giọng nói khó nén đau lòng và hối tiếc.

Nghĩ như vậy, một tay của Tống Kỳ Diễn đã từ phía sau lưng của cô vuốt thẳng một đường đến cái mông.

Không nặng không nhẹ bóp một cái, Cận Tử Kỳ có chút thẹn quá hoá giận, đưa tay liền muốn đẩy hắn: "Anh tự trọng chút!"

Khi nói lời này rõ ràng khí tràng chưa đủ, không có lực uy hiếp, lỗ tai lại từ từ đỏ lên.

Chung quanh hành khách đang ngồi chờ chuyến bay nhìn sang họ ảm ảp mà cười cười.

Tống Kỳ Diễn nhìn cô mang bộ dạng người vợ nhỏ bị chọc tức không được tự nhiên, chẳng những không buông cô ra, ngược lại càng ôm cô thật chặt về phía mình, dính vào nhau vô cùng chặt chẽ mà nồng nhiệt.

Tối hôm qua mắt thấy cô và Tần Viễn cảm sát hòa mình thì trong lòng sinh ra một dòng chua xót, giờ đã sớm tiêu tán mất hết dấu vết.

Đôi môi mỏng của hắn dán sát tai của cô: "Anh có trầm trọng hơn, chẳng lẽ em không biết?"

Dường như chỉ cần vừa nghe đến giọng nói làm người ta mê muội như vậy Cận Tử Kỳ đã không nhịn được mà trở nên xấu hổ.

Trong phòng chờ khởi hành ở sân bay người đến người đi.

Hắn không biết mình tại sao vào lúc này sinh ra ý nghĩ muốn ôm lấy cô.

Hơn nữa trong đầu liên tục kêu gào điên cuồng, lập tức truyền đến một bộ vị nào đó cho thân thể.

Gương mặt của Cận Tử Kỳ hoàn toàn đỏ rực, khi cô bị cái gì đó cứng rắn chống đỡ.

"Tống Kỳ Diễn, trong đầu của anh ở đây là đang nghĩ cái gì vậy!" Cô có chút tức giận mà chất vấn hắn.

"Em đang suy nghĩ gì thì anh cũng đang suy nghĩ cái đó." Nói xong lời chính nghĩa lẫn nhiên, lòng không hề xấu hổ.

"Tống Kỳ Diễn anh không nên càng ngày càng không biết xấu hổ một chút?"

Tống Kỳ Diễn nhìn sang cô, đuôi lông mày nháy lên: "Tại sao không dám?" Giọng điệu xem thường không cho là đúng.

Sau khi âm thanh thông báo ở phòng chờ khởi hành vang lên, một nhóm hành khách chen chúc ủa ra, cũng khiến cho tầm mắt của mọi người trở nên hỗn loạn.

Đó là một thời cơ thần ban cho, hắn làm sao có thể buông tha.

Cận Từ Kỳ thiếu chút nữa kêu ra tiếng, đôi môi mới vừa mở ra tức thì bị chặn lại, nụ hôn của hắn nhiệt tình đầy kích thích rung động.

Giám cầm hai tay cô đang giãy giụa.

Khi mọi người đi khỏi phòng chờ khởi hành không sai biệt lắm, hắn cũng lập tức buông cô ra kịp lúc.

Trong phòng chờ khởi hành ở sân bay ánh đèn sáng rực, tất cả mọi người áo mũ chỉnh tề, kể cả Tống Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ cũng vậy.

"Vô si!" Cận Từ Kỳ nhìn qua đặc biệt tức giận, đôi môi sưng tấy.

Tống Kỳ Diễn chẳng nói đúng sai, vẫn ôm cô không buông ra, nhưng cũng không hề hôn cô nữa.

Vào lúc con giận của Cận Từ Kỳ từ từ bình phục xuống, một cái tay lại len lên đưa vào quần áo của cô.

Lòng ngón tay thô nhám tuần tự tiến vào, tìm được một nơi mềm mại ——

"Tống Kỳ Diễn!" Cận Từ Kỳ tức giận đến đỏ cả tròng mắt, rốt cuộc cũng bình tĩnh không nổi.

"Ừ, nghe đây, nói đi." Công phu trên tay cũng không có rút xuống.

Cách lớp quần áo, Cận Từ Kỳ vỗ mạnh vào bàn tay không thành thật kia, thực sự không thể nhịn được nữa, một tay vặn chặt lỗ tai của hắn, bốn mắt nhìn nhau giằng co đùng đùng táo bạo trong không khí.

Cô làm sao sẽ cùng một ông chú bi ối như vậy kết hôn? !

Tống Kỳ Diễn bị ánh mắt sắc bén của cô trừng e rằng không thể làm gì, tâm bất cam tình bất nguyện mà rút tay của mình ra. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon

"Lấy bàn tay đang đặt trên eo của anh ra, em muốn đi xuống." Cận Từ Kỳ lạnh lùng nói, giọng điệu có chút lạnh lùng.

Hắn lại ôm gần sát hơn: "Chỉ ôm một chút, chỉ ôm một chút thôi."

Cận Từ Kỳ quay mắt qua một bên, không muốn nhìn người đàn ông này nữa, kìm nén một bụng đầy lửa giận.

Rõ ràng là cô đang hỏi hắn về chuyện tài sản cá nhân, cuối cùng làm sao sẽ phát triển trở thành bộ dáng như vậy?

Vốn nằm ở trên hai cái ghế ngồi bên cạnh ngủ, Cận Mỗ Mỗ chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại.

Người bạn nhỏ đang tròn tròn đôi mắt to đen như mực lạnh lùng quan sát cha mẹ đang ôm nhau.

Sau đó đột nhiên kêu một tiếng: "Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ muốn đi tiểu một chút!"

Hai người đang ôm nhau quá thực cả kinh sợ hết hồn, nào biết đâu rằng đứa nhỏ này đã sớm tỉnh.

Cũng bởi một tiếng gọi ngọt ngào ngây thơ như chú thú con rổng lớn, mọi người tốp năm tốp ba chung quanh đều tập trung nhìn sang đây.

Mặt Cận Từ Kỳ lúng túng càng muốn ra sức giãy giụa, Tống Kỳ Diễn bị con nhà mình nhìn thấy thì toàn thân cũng khó chịu.

Kết quả, một người trước đó giãy giụa, một người bất ngờ không kịp đề phòng mà buông tay ra.

Cận Từ Kỳ chỉ cảm thấy lực đạo của bàn tay đang giám cầm ở thắt lưng đột nhiên biến mất, cả người bởi vì mất trọng tâm mà ngã về phía trước ——

"Kétttt !" Một đôi bàn tay nhỏ mập mập của Mỗ Mỗ che lấy hai mắt to tròn, nhưng lại lộ ra khe hở để nhìn ra bên ngoài.

Tống Kỳ Diễn lặng lẽ quay mặt sang, ôm lấy con trai nhà mình dòi đi sự chú ý.

Cận Từ Kỳ thực sự ngã xuống tại chỗ trên nền gạch bóng loáng, có chút đau đớn khó qua, nhìn thấy Tống Kỳ Diễn giống như đứa trẻ làm sai chuyện quay đầu, lại càng dấy lên một mối lửa trong lòng.

Muốn đứng dậy, lại phát hiện một phụ nhân trên ghế bên cạnh mắt nhìn thẳng sang bắp đùi của cô mang theo vẻ phức tạp.

Cận Từ Kỳ theo ánh mắt của bà ấy mà cúi đầu xuống nhìn, sau đó thần tình trên mặt trong phút chốc cứng ngắc ——

Váy của cô...

Thế nhưng bị tóc lên!

Mãi cho đến khi lên máy bay, Cận Từ Kỳ cũng không thèm nhìn Tống Kỳ Diễn một cái, càng đừng nhắc tới việc nói chuyện.

"Cục cưng, nhanh qua ngồi trong lòng mẹ con đi!"

Tống Kỳ Diễn cẩn thận quan sát sắc mặt Cận Từ Kỳ, sau đó đem con trai béo lùn chắc nịch nhét vào trong ngực cô.

Cận Từ Kỳ mới vừa khoá chặt dây an toàn thì trong lòng đã bị lấp đầy.

Có chút tức giận nhìn cái người đàn ông lúc nào cũng để tâm đùa bỡn này, không biết lại đang tính toán cái gì!

"Các vị hành khách, chúng ta sắp bắt đầu bay, xin vui lòng tắt các loại thiết bị điện tử."

Tiếng nhắc nhở chỉ dẫn an toàn của nhân viên phục vụ trong khoang máy bay vang lên, bên trong buồng phi cơ hành khách đã đi lên không sai biệt lắm.

Cận Từ Kỳ lấy điện thoại di động ra đang muốn tắt máy, tiếng chuông lại chọt vang lên, là Tiêu Tiêu gọi điện thoại tới.

Cô đã xin nghỉ phép một tuần lễ rồi, Tiêu Tiêu không thể nào không biết, trừ phi là có chuyện quan trọng.

"Chị Từ Kỳ, chị vẫn chưa lên máy bay chứ? Đoàn phim《 Mất Mù 》 trong quá trình quay phim đã xảy ra chuyện, một diễn viên nổi tiếng không cẩn thận đã té ngã từ trên cao rớt xuống, hiện tại sống chết cũng chưa biết đang được đưa đi đến bệnh viện."

Cận Từ Kỳ như rụng mảy, lúc này không phải là nên tìm Tô Hành Phong sao?

"Tô tổng sáng nay cũng đi công tác ở nước Pháp, chậm nhất cũng phải ngày sau mới trở lại, em chỉ có thể tìm chị thôi!"

Giọng nói của Tiêu Tiêu nghe vào vô cùng lo lắng, tiếng còi xe cứu thương hỗn tạp xung quanh.

Cận Từ Kỳ thoáng nhìn qua cửa cabin vẫn chưa đóng, lại quay đầu nhìn Tống Kỳ Diễn ở bên cạnh đang tắt điện thoại di động một chút.

Chần chờ hết lần này đến lần khác, vẫn là lần nữa đem Mồ Mồ thả lại trong ngực của hắn.

"Sao thế?" Tống Kỳ Diễn nhìn Cận Từ Kỳ lần nữa tháo dây an toàn ra, hoang mang mà hỏi thăm.

Cận Từ Kỳ cũng đã đứng lên, "Hai người đi sang Australia trước, sáng mai em sẽ bay qua sau, công ty xảy ra chút chuyện, Tô Hành Phong không có ở đây chỉ có thể để em ra mặt."

Tống Kỳ Diễn dường như không tin những gì mình nghe được, nhưng sự thật chứng minh Cận Từ Kỳ không có lừa gạt hắn, cô đang thương lượng với nhân viên thừa vụ xin đi xuống máy bay.

"Tạo ọi người phiền phức, thật xin lỗi."

Cận Từ Kỳ mới vừa đưa lời xin lỗi với nhân viên thừa vụ xong, bên kia Tống Kỳ Diễn lại ôm Cận Mồ Mồ xông lại với khí thế hung hăng.

"Cận Từ Kỳ, bây giờ là em muốn vứt chồng bỏ con sao?"

"Không có thời gian giận hờn tranh cãi với anh, " Cận Từ Kỳ sờ sờ mặt Cận Mồ Mồ, lại vỗ vỗ đầu Tống Kỳ Diễn, giống như đang dỗ dành đứa trẻ không nghe lời, "Ồ Australia chờ em, xử lý xong chuyện em lập tức đi tới."

Tống Kỳ Diễn lại cúi đầu giựt giây nói với Cận Mồ Mồ: "Cục cưng, mẹ con không quan tâm chúng ta, nhanh khóc lên ẹ thấy!"

Cận Mồ Mồ vừa nghe Cận Từ Kỳ phải đi, thật sự nhếch miệng, hai lông mày cũng nhíu xuống muốn khóc, nhưng vẫn chưa kịp phát ra âm thanh đã bị Cận Từ Kỳ che miệng lại.

"Mồ Mồ ngoan ngoãn, Kỳ Kỳ phải đi làm việc, Mồ Mồ đến nông trường chờ Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ lập tức sẽ qua cùng con."

Lời vừa nói ra, Cận Mồ Mồ lập tức mưa tạnh trời quang, nặng nề gật đầu: "Mồ Mồ chờ Kỳ Kỳ!"

Tống Kỳ Diễn nhìn con trai phản bội, lại thoáng nhìn sang Cận Từ Kỳ ý đã quyết, vừa định đuổi theo xuống, nhưng cửa cabin chậm rãi khép lại, nhân viên thừa vụ ngăn hắn lại: "Tiên sinh, mời ôm đứa nhỏ ngồi lại chỗ."

"Tại sao cô ấy có thể đi xuống mà tôi thì không thể, mở khoang máy bay ra." Giương mặt tuấn tú của Tống Kỳ Diễn âm trầm.

Nhân viên thừa vụ lại kiên định lắc đầu: "Bởi vì vị tiểu thư kia có tình huống đặc biệt, tiên sinh, máy bay sắp bắt đầu cất cánh, kính xin ngài ngồi trở lại vị trí của mình."

"Tôi thật sự thì cũng có tình huống đặc biệt."

"Cái gì?"

Tống Kỳ Diễn nhíu chặt chân mày nghiêm túc nhìn cô ấy, đặt con trai vào trong ngực cô ấy: "Mới vừa rồi đó là bà xã của tôi, cô ấy đây là muốn cùng tiểu tình nhân của cô ấy bỏ trốn đi, nếu như gia đình của chúng tôi vỡ nát cô đến nổi sao?"

Nhân viên thừa vụ ngăn người, ngay sau đó rất chuyên nghiệp hóa mà cười cười: "Tiên sinh, xin anh trở về chỗ ngồi."

"Như thế nào lời của cô ấy thì cô tin, tôi nói cô cũng không tin?" Thanh lượng của Tống Kỳ Diễn có chút cất cao.

Nhân viên thừa vụ: "Mời trở về chỗ ngồi, cảm ơn đã phối hợp."

Tống Kỳ Diễn: "."

Cận Từ Kỳ vội vã từ sân bay lái xe chạy tới bệnh viện nhân dân thành phố.

Trên khung đường cao tốc, giữa dòng xe cộ đang chạy thì xe từ từ chạy chậm lại, cho đến cuối cùng là hoàn toàn tắt máy.

May mắn Cận Từ Kỳ ý thức được có cái gì không đúng thì kịp thời phát tín hiệu cho đèn xe, còn đem xe nhích lại gần bên đường, mới không gây thành một trận tai nạn giao thông đâm đuôi xe liên hoàn.

Cận Từ Kỳ gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm tới kéo xe, lại lần nữa chậm trễ không ai thấy, có chút cảm giác vô trách nhiệm.

Ngồi vào chỗ ghế lái, lần nữa nổ máy xe, trừ mấy tiếng nổ vang, cũng không khởi động máy được nữa.

Tiêu Tiêu lại gọi điện thoại tới, diễn viên đang cấp cứu trong bệnh viện tình hình không được lạc quan.

Ngoài xe mưa đã tạnh, mặt trời tươi đẹp ló dạng, gần như nóng rực chiếu sáng cả trời xanh.

Cận Từ Kỳ sau khi do dự vẫn là xuống xe, vừa gọi điện thoại vừa qua đường vẫy tay đón xe.

"Chị Từ Kỳ, chị đến đây nhanh lên một chút đi, Tô tổng lại không có ở đây, nếu chị không đến, bên này sẽ phải cãi nhau ồn ào lên!"

Trong điện thoại giọng nói Tiêu Tiêu tràn đầy lo lắng, trong ống nghe còn mơ hồ truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng tranh chấp ầm ỹ. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon

Mi tâm Cận Từ Kỳ nhú lại, sau khi cúp điện thoại, lập tức cởi bỏ áo khoác trên người ném vào trong xe.

Trên người chỉ còn lại một chiếc áo nhung lông dê màu trắng ôm sát người thật mỏng.

Tiện tay từ trong hộp chứa đồ trong xe lấy ra một sợi dây thun buộc mái tóc dài lên, xoắn tay áo lên, chạy đến trong cốp sau cầm lấy công cụ trở về trước đầu xe.

Cô chưa từng tự sửa xe, chẳng qua là lúc nhàm chán thấy tài xế trong nhà làm qua như vậy.

Thời điểm không có chỗ viện trợ, chỉ có thể vạch bầu hồ lô, tự mình bắt tay vào làm, cơm no áo ấm.

Cận Từ Kỳ xốc mui xe lên, bắt đầu cúi người chuyên tâm kiểm tra những món đồ cô định bên trong.

Nói là kiểm tra chẳng bằng nói là nhìn cái gì không thích hợp liền lung tung làm càn lấy vài cái.

Hai cánh tay bôi vì giữ lấy mui xe mà từ từ đau đớn, Cận Từ Kỳ một môi thờ hỏn hển một hơi, khi hai tay của cô vô lực muốn để xuống, sau lưng một cánh tay dài ngang trời vượt qua vai của cô, đỡ lấy mui xe.

Cận Từ Kỳ khi nhìn sang bàn tay sạch sẽ đến nỗi móng tay cũng trải qua tu bổ tỉ mỉ thì ngẩn ra, mà giọng nói ôn hòa nhưng không mất đi sự trầm ổn cũng đã vang lên trên đỉnh đầu của cô: "Pít-tông động cơ và ngay cả côn cũng bị hư tổn."

Trong giọng nói lộ vẻ tự tin chắc chắn, Cận Từ Kỳ có chút nghi vấn, hầu như theo bản năng phản bác một câu, "Kiểm tra cũng còn không có kiểm tra, cứ như vậy mà tự tin tựa hồ có chút mù quáng."

Lúc nói lời này, đôi mắt cô vẫn nhìn chăm chăm đôi bàn tay đang nắm giữ mui xe.

Thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, giống như đôi tay trân quý của một người nghệ sĩ.

"Không tin, cô có thể gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm..."

Tiếng nói dịu dàng ôn hoà trở nên có chút khàn khàn mang theo ý cười.

Cận Từ Kỳ thậm chí có thể cảm nhận được một ánh mắt đặc biệt mãnh liệt đến từ đỉnh đầu.

Bàn tay nắm thanh công cụ của cô siết chặt, nhưng vẫn cứ quay đầu lại nhìn xem.

Bởi vì người vốn đang cúi thấp, lúc này bỗng dưng quay lại, làm mái tóc dài của cô gác qua cánh tay của người đàn ông.

Cận Từ Kỳ mới vừa nhìn thấy một thân quần áo màu trắng, dây thun buộc tóc rơi xuống trên mặt đất, mái tóc dài mềm mại rơi là tả chột trông giống như một thác nước màu đen từ trên sườn đồi nghiêng dốc đổ xuống không trung mở ra một đường cong duyên dáng.

Vài sợi tóc phất qua gương mặt cô, tầm mắt của cô có chút mơ mơ màng màng.

Cận Từ Kỳ duy trì tư thế quay đầu lại, cô hơi híp mắt, sau đó thấy rõ người đàn ông sau lưng trợ giúp mình.

Là Tần Viễn, Tần Viễn là người ở trong tiệc sinh nhật đã chỉ ra tám trăm nghìn muốn tháo mặt nạ của cô xuống.

Anh cũng thoáng cúi đầu nhìn cô, phát hiện cô bôi vì kinh ngạc mà ngẩn ra, anh lại nghiêng đầu nhìn ra xa một chút, mang theo một tia bất đắc dĩ, sau đó quay đầu lại nhìn cô, hàng lông mày thanh tú cau lại cười cười.

"Cô vẫn muốn để tôi giữ vững động tác này đến khi công ty bảo hiểm xe tới sao?"

Tiếng cười rất sáng khoái rất bình thản, làm cho người ta cảm giác giống như tướng mạo của anh, ôn nhu mà lịch thiệp.

Cận Từ Kỳ bị anh nhắc nhở mới bừng tỉnh và phát hiện hai cánh tay của anh vẫn giúp cô đỡ mui xe, nếu như anh tiện tay buông ra, rất có thể sẽ lỡ tay làm tổn thương đến cô vẫn còn ghé vào trước mui xe.

Nhận ra được điểm này, Cận Từ Kỳ rất nhanh rời đi khỏi đầu xe, hướng qua bên cạnh lui hai bước.

Trong tay của cô còn cầm thanh công cụ kim loại, trên gương mặt trắng nõn đã dính chút dầu máy màu đen.

Ánh mặt trời, nước mưa, kim loại và người phụ nữ, trong không khí ướt tràn đầy hormone.

Cận Từ Kỳ nhìn sang Tần Viễn lấy khăn tay lau chùi từng ngón tay, đang do dự có nên nói ra một tiếng "Cám ơn" hay không.

Giống như cảm nhận được trong lòng của cô không ổn định, Tần Viễn ngẩng đầu nhìn cô, khoé miệng hơi vênh: "Không cần cảm ơn." Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon

Giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, nụ cười trên mặt cũng tràn đầy hương vị của ánh mặt trời.

Cận Từ Kỳ chỉ có thể quay lại cười khẽ, trừ việc này ra cũng không có quá nhiều biểu tình.

Bởi vì giữa bọn họ cũng không quen thuộc.

Cô quay đầu liếc nhìn dòng xe cộ qua lại như con thoi, nhất thời suy xét, lần nữa nhìn về phía Tần Viễn vẫn chưa rời đi: "Công ty bảo hiểm chạy tới có thể còn phải nửa giờ sau, tôi hiện tại vội đi đến bệnh viện, anh có thể đưa tôi qua đó không?"

Cô mới vừa rồi thì thấy được chiếc xe Mercedes-Benz dừng ở sau xe cô trên ba thước, không cần suy nghĩ cũng biết là của anh ta.

Ánh mắt của Tần Viễn sau khi vụt sáng, ngay sau đó thì nụ cười ở khoé miệng sâu hơn, gật đầu: "Lên xe đi."

"Cám ơn." Ngoại trừ nói lời cảm ơn, Cận Từ Kỳ không có những ý nghĩ khác.

Cận Từ Kỳ ngồi vào xe Tần Viễn, nhưng lúc này anh không ngồi vào ghế lái.

Khi cô hiếu kỳ tò mò anh đang làm gì, thì anh lại đi về phía cửa xe ghế phụ mở ra.

Cận Từ Kỳ kinh ngạc với hành động của anh, anh lại vô cùng lịch lãm trùm lên vai cô một chiếc áo khoác.

"Tháng mười một không chừng khí trời trở lạnh, vẫn là mặc vào đi, tránh cho cảm mạo."

Hầu như lời của anh vừa dứt xong, Cận Từ Kỳ nhẹ nhàng mà hắt hơi một cái.

Anh sẵn sàng như thế để cho hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ hơi thu lại, anh cũng đã thay cô đóng cửa xe rồi vòng qua đầu xe.

"Bệnh viện nào?" Anh vừa lên xe không chò cô mở miệng đã dẫn đầu hỏi.

Lông mi Cận Từ Kỳ khẽ chớp, nhìn qua con sói xám đang đưa treo trên đầu xe trả lời: "Bệnh viện nhân dân thành phố."

Ánh mắt Tần Viễn cũng bị cô dẫn dắt đến con sói xám đang đưa đó, anh sau khi khởi động xe mới lần nữa nói chuyện: "Rất trẻ con sao? Tối hôm qua rõ ràng ném ra ngoài rồi, buổi sáng lại đặt ở trên đây nữa."

Anh bất đắc dĩ khẽ cười, Cận Từ Kỳ liếc mắt nhìn anh, có thể nhìn thấy đáy mắt anh nhàn nhạt sự thỏa mãn.

Cô nghe nói vị Tần tổng này hình như có vị hôn thê.

"Sẽ không, tối thiểu nói rõ cô ấy rất quan tâm anh, người phụ nữ sẽ chỉ ở trước mặt người yêu mới trở nên giống như trẻ con."

Đuôi lông mày của Tần Viễn nhướng lên, tay nắm bánh tay lái chuyển động, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn qua con đường phía trước.

"Cận tiểu thư ở trước mặt Kỳ Diễn cũng là tính trẻ con như vậy sao?"

Cận Từ Kỳ quay đầu nhìn về phía anh, không biết như thế nào đột nhiên đem đề tài chuyển đến trên người mình.

Tần Viễn chú ý tới ánh mắt của cô, khẽ mỉm cười: "Chớ để ý, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút."

Cận Từ Kỳ lại rũ mắt xuống, nhẹ nhàng lẩm bẫm một câu, "Có lẽ vậy."

Có lẽ cái gì, cô không nói tiếp, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn sang trên trời một dải cầu vồng rực rỡ.

Cũng không nhìn thấy đôi tay đang nắm vô lăng của người đàn ông bên cạnh trong phút chốc đã trắng bệch.

Chương 94: Tôi Sẽ Không Vì Tiền Mà Kết Hôn

Editor: tamthuonglac

"Phu nhân, ngài cho tôi vật chất bảo đảm sống sót, điểm này những năm qua tôi vẫn luôn không dám quên."

Tần Viễn nói xong nhẹ nhàng linh hoạt, Tô Ngưng Tuyết lại bỗng nhiên đứng dậy, mắt lạnh nhìn xuống hắn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh rét.

"Có chuyện gì cậu hướng về phía tôi cùng Cận Chiêu Đông, tôi cảnh cáo cậu, chớ tới gần Từ Kỳ!"

Tần Viễn nhìn Tô Ngưng Tuyết một bộ dạng trâu già bảo vệ ghé con, đối ngược lại là một vẻ mặt trêu tức.

"Tôi cũng không muốn cùng cô ấy dính dấp không rõ, đáng tiếc trên đời này có một từ ngữ gọi là duyên phận, có khả năng đang di chuyển thì đụng phải, phu nhân, cái này không có ở trong tầm kiểm soát của tôi."

"Như vậy thì cậu hãy cố gắng cách xa tầm mắt của con bé xa nhất, chỉ cần cậu muốn làm thì không thể nào không làm được."

"Phu nhân vẫn là thích dùng loại khẩu khí này ra lệnh cho người khác." Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon

Trên mặt Tần Viễn mang nụ cười nhàn nhạt, đối với Tô Ngưng Tuyết nhìn bằng con mắt căm thù thì làm như không thấy, vẫn nói: "Tôi nghe nói Cận Từ Kỳ mất trí nhớ?"

Lòng Tô Ngưng Tuyết bắt đầu cảnh giác, "Cậu muốn làm gì?"

"Phu nhân cảm thấy tôi có thể làm gì? Mười năm không gặp, nói thể nào cũng phải cùng tình nhân cũ ôn chuyện xưa đúng không?"

"Tần Viễn, không cần phải được voi đòi tiên!"

Tiếng của Tô Ngưng Tuyết từ từ cất cao, không cách nào che giấu sự tức giận.

Tần Viễn lại thật giống như đã sớm chờ đợi giờ khắc này, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, cười lạnh một tiếng nói: "Được voi đòi tiên? Tôi chỉ đem những gì tôi đã từng trải qua từng chút từng chút một trả lại cho các người, cũng coi là được voi đòi tiên sao?"

"Cậu cho rằng gặp phải bất hạnh chỉ có cậu sao? Mười năm trước bởi vì cậu đã phá hủy Từ Kỳ một lần, mười năm sau, cậu cảm thấy, tôi còn sẽ để cho cậu lại tổn thương con bé một lần nữa sao?"

"Tổn thương? Tôi còn có thể gây tổn thương làm hại đến đại tiểu thư của Cận gia sao?"

Tần Viễn chậm rãi từ trên ghế sofa đứng dậy, nhìn sang Tô Ngưng Tuyết rõ ràng thấp hơn so với hắn, đáy mắt lại mang dáng vẻ ưu buồn thoáng tự giễu cười lạnh: "Người đàn ông có thể để cho cô ấy nói ra năm chữ ‘anh không xứng với tôi’ cũng có thể tổn thương cô ấy sao?"

Tần Viễn lạnh lùng mà đối diện với ánh mắt bộc phát tức giận của Tô Ngưng Tuyết, ngay sau đó xoay người rời đi.

"Xem ra chén này cháo là không có cơ hội ăn, nếu như phu nhân không ngại, có thể truyền đạt cho con gái của bà, tôi ngược lại là hy vọng có thể cùng cô ấy đi ra ngoài ăn thật ngon một bữa Mãn Hán toàn tịch."

Hai tay Tô Ngưng Tuyết nắm áo choàng mười ngón tay siết chặt, lúc Tần Viễn sắp đi ra khỏi biệt thự, mới xoay người lạnh lùng cảnh cáo: "Tôi mặc kệ cậu muốn làm gì, nhưng nếu như làm thương tổn Từ Kỳ, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!"

Tô Ngưng Tuyết hơi dừng lại, sau khi hít thở sâu, đáy mắt thoáng qua là vẻ nghiêm nghị ngoan tuyệt: "Tôi cho cậu biết, làm một người mẹ có thể làm ra mọi thứ tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của cậu."

Bóng lưng Tần Viễn khẽ dừng, hắn quay thân lại, hai tay đút vào trong túi quần, ánh mắt trời bị hắn giấu nấp dưới chân, gương mặt hắn đều ẩn vào trong bóng tối.

"Tôi tuyệt đối tin tưởng theo như lời phu nhân nói, bởi vì chính tôi, cũng là như thế."

Ánh mắt Tô Ngưng Tuyết ngẩn ra, không khỏi đi lên phía trước nửa bước, vẫn như cũ không thấy rõ mặt của hắn.

Nhưng mà, trong phòng khách yên tĩnh lại thoáng nghe được tiếng cười nhàn nhạt của hắn.

"Tôi cũng nói cho phu nhân bà biết, một người đã từng bị người ta đùa bỡn tình cảm, tự tôn bị giẫm ở dưới chân, bị người khác hung hăng chà đạp, người đó có thể làm ra hết thảy mọi thứ, cũng tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của bà."

Mặt mày Tô Ngưng Tuyết vẫn lạnh nhạt: "Mười năm trước cậu không xứng với con bé, mười năm sau, trong mắt của tôi, cậu vẫn không xứng với con gái của tôi, mặc dù con bé trở nên hai bàn tay trắng, Tần Viễn, cậu cũng không xứng đứng ở bên cạnh nó!"

"Phu nhân vậy hãy chờ đi. Rốt cuộc là tôi không xứng với con gái bà, hay là con gái bà không xứng đáng với tôi!"

Nói xong, Tần Viễn cũng không dừng lại thêm, ngoài cửa rất nhanh đã vang lên âm thanh xe có rèm che lái ra.

Tô Ngưng Tuyết kinh ngạc đứng ở tại chỗ, mười ngón tay lạnh buốt, bà từ từ đi trở về ghế sofa ngồi xuống, trên khuôn mặt thanh lịch quý khí lại có chút ít hoảng hốt nhàn nhạt.

.....

Cận Từ Kỳ mua trứng muối trở lại, nhưng tại ga ra không nhìn thấy xe của Tần Viễn.

Trở lại trong biệt thự, Tô Ngưng Tuyết chỉ nói Tần Viễn có chuyện quan trọng đi trước, cho nên không đợi cô trở lại.

Cận Từ Kỳ nhìn sang sắc mặt Tô Ngưng Tuyết cũng không quá tốt, nửa tin nửa ngờ, nhưng không hỏi tới.

Cô cùng Tần Viễn từ một mức độ trên mà nói, đúng là không quen thân, cho nên không cần thiết quan tâm vượt quá giới hạn.

Mặc dù, từ đáy lòng cô vẫn rất cảm kích hần hôm qua và hôm nay trợ giúp.

Đem trứng muối giao cho di Hồng, Cận Từ Kỳ lên lầu rửa mặt, thuận tiện lại gọi điện thoại cho Tống Kỳ Diễn.

Như cũ vẫn là trạng thái tắt máy, đã vượt qua thời gian xuống máy bay...

Cận Từ Kỳ không khỏi lo lắng.

Gọi điện thoại đi công ty hàng không hỏi thăm, mới biết Tống Kỳ Diễn thế nhưng vào thời điểm chuyển máy bay ở Melbourne, liền trực tiếp mua vé máy bay khứ hồi mang theo đứa nhỏ quay lại Trung Quốc rồi!

Cận Từ Kỳ vuốt vuốt huyết thái dương, không phải nói đến Australia đợi cô sao?

Có lúc thật sự không cách nào dùng suy nghĩ của người thường mà dự đoán nội tâm hoạt động của Tống Kỳ Diễn.

Trong lòng đối với Tống Kỳ Diễn và Mỗ Mỗ tồn tại áy náy, bởi vì quan hệ tới công việc mà tạm thời lựa chọn rời khỏi cha con họ.

Theo như thời gian tính toán, bảy tám giờ tối Tống Kỳ Diễn sẽ đến sân bay.

Cận Từ Kỳ dặn dò di Hồng chuẩn bị bữa ăn tối cho hai cha con, bản thân mình mới đổi quần áo rồi vội vã ra cửa.

Tiêu Tiêu thân nhân của người diễn viên bị thương kia đã đến thành phố này, dường như tâm tình cũng rất không ổn định.

Cận Từ Kỳ tối hôm qua đã gọi điện thoại cho Tô Hành Phong, nhanh nhất cũng phải chiều anh ta mới đến.

Như vậy trước đó, cái công ty này chỉ có thể từ cô tạm thay mặt người phụ trách đi xử lý.

.....

Tần Viễn sau khi rời đi khỏi Cận gia lại không quay về khách sạn, hần lại đi đến trước bờ sông đợi thật lâu.

Hần đi đến khu rừng nhỏ bên cạnh, đứng lại bên cạnh một gốc cây đại thụ nhìn qua niên đại đã lâu.

Ngón tay xoa nhẹ lên vỏ cây xù xì, trên lòng ngón tay lơ đãng sờ đến vài vết dao trên thân cây.

Những năm này, lại vẫn ở đây.

Có lẽ cái này giống như vết thương trong lòng hần vĩnh viễn không cách nào bình phục, khắc cốt ghi tâm.

Giữa ngọn gió sông giá lạnh, hần đứng lặng im, nhìn qua tay mình đặt ở trên thân cây.

Hồi lâu sau, mới thu hồi bàn tay xoay người rời đi, vài phiến lá rụng quấn vòng quanh thân cây rơi xuống là tả.

Mà chỗ vừa rời hần sờ qua, rõ ràng là mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Tần Viễn Cận Từ Kỳ đã đến chỗ này chơi.

.....

Tần Viễn trở lại khách sạn, gõ gõ cửa phòng, hồi lâu không có ai trả lời.

Hần có chút bất đắc dĩ cười cười.

Đem thẻ mở cửa tra lên ổ khoá phòng cảm ứng, mới vừa đẩy cửa vào, một trận không khí tối đen liền xông đến mặt.

Ngay sau đó một bóng đen nhanh nhẹn mà thuần thục mà nhào tới trên người hần, hai chân kẹp lấy bên eo của hần.

Tần Viễn bối vì bị một vật to lớn xông đến mà lui về sau một bước, thiếu chút nữa đụng vào cánh cửa phía sau.

Một bàn tay trắng mỡ công tắc đèn bên cạnh, đập vào mắt chính là một người dùng ga phủ giường cuộn thành tròn thành con nhộng to lớn.

Một đôi tay nhỏ bé của người phụ nữ vòng lên bờ vai của hắn, một chút tóc dài lộ ra ở bên ngoài chăn.

Hai tay Tần Viễn theo bản năng nâng con nhộng to lớn treo ở trên người mình.

Ánh mắt nhìn quanh gian phòng lộn xộn một vòng.

Các loại sách Anh Pháp ném đầy đất, báo chí tập san cũng phủ kín cả cái giường.

Tần Viễn cười lắc đầu, ôm con nhộng to lớn trong ngực đi tới ghế sofa coi như sạch sẽ.

Rắc rắc một tiếng, dưới chân một cây ký tên bút lên tiếng đứt đoạn nằm ở trên thảm trải sàn.

Tựa hồ đối với tình hình như vậy đã sớm tập mãi thành thói quen, lông mày thanh tú của hắn nhú lại, liền đem con nhộng to lớn bỏ vào trên ghế sofa.

Sau đó cúi người, mặt sức của chín trâu hai hổ mới kéo ra cái chăn che kín một chút xú.

Rốt cục ngón tay nhẹ nhàng bắn một cái lên cái trán trắng nõn trơn bóng lộ ra trong không khí.

"Đồ lười, mặt trời phơi cái mông!" Trong lời nói mang theo vui vẻ, động tác thân mật.

Hai mắt Phương Tinh Vân híp lại, tình giống như không tình dựa sát lồng ngực của Tần Viễn, rúc vào đầu vai của hắn, giống như thú cưng trong chuồng gặp chủ nhân dùng mũi người người thân thể của hắn, bắt nắn hừ một tiếng.

"Tối hôm qua cũng không trở lại, còn hút thuốc, Tần Viễn là gan của anh thật lớn!"

Tần Viễn bật cười cúi đầu nhìn sang Phương Tinh Vân mơ mơ màng màng ngủ, néo néo gương mặt cô bởi vì hít thở không thông mà đỏ hồng hồng:
"Bà xã, tối hôm qua lại thức suốt đêm?"

"Không cần phải âm ỉ, để cho em nằm thêm ba phút..."

Phương Tinh Vân lăm lăm kéo chăn mền lên người, giống như một con sâu lông không an phận giãy dụa.

Chẳng qua là cô vừa định rút đầu lại, Tần Viễn đã một phen tách bỏ chăn trên người cô, đem cô vòng vào trong ngực của mình, in lên trên môi cô một nụ hôn: "Đứng lên đi, cũng sắp mười giờ, theo anh ăn chút điểm tâm!"

Phương Tinh Vân rầm rì vài tiếng, mới giãn tay chân nhúc nhích ra từ từ đứng lên, mái tóc rối tung, đôi mắt bởi vì giấc ngủ không đủ mà lèm nhèm nhìn Tần Viễn chằm chằm.

"Chẳng lẽ không có cùng tiểu tình nhân của anh ăn sao?" Nói xong lại duỗi ngón tay ra đâm đâm lồng ngực của hắn.

Tần Viễn lại một phen níu ngón tay của cô lại, tách cô ra khỏi lồng ngực, trong lồng ngực hơi phát ra chấn động, dây thanh cũng tràn đầy vui vẻ: "Tiểu tình nhân? Anh ngược lại muốn có, em có muốn giới thiệu cho anh vài người hay không?"

"Ghét!" Phương Tinh Vân đẩy hắn ra, tức giận mà chân không nhảy xuống ghế sofa, "Anh nếu là dám tìm tiểu tình nhân, em liền đem anh thiến hóa học, sau đó sẽ cùng tiểu tình nhân của anh đồng quy vu tận!"

"Như thế nào mà tư tưởng ác như vậy?" Tần Viễn bắt đắc dĩ thờ dài, nhưng lại từ trên ghế sofa đứng dậy, tìm được đôi dép không biết bị đá tới chỗ nào, ngồi xổm xuống bên chân Phương Tinh Vân hai tay chống nạnh mà mang dép vào cho cô.

"Em nói em sẵn sàng cho anh tốt như vậy, như thế nào cũng không biết để ý bản thân mình thật tốt một chút?"

Phương Tinh Vân cúi đầu nhìn người đàn ông đang mang dép ỳnh, khoe miệng nâng lên nụ cười hạnh phúc, bỗng dừng nhào qua, xô ngã Tần Viễn không có chút nào để phòng té nhào lên trên thảm, làm bộ như muốn cắn hắn, làm nũng giống như một con mèo con nuôi trong nhà.

"Chẳng lẽ không biết đàn ông đều thích vợ dịu dàng nhàn thực sao? Hơn nữa, em mới vừa điều tới đây, thứ nhất là tổng biên tập, khó tránh khỏi có người không phục, chỉ có thể chuyên cần mới có thể bổ sung kém cỏi a!"

"Bằng thủ đoạn sét đánh của tổng biên tập, còn không thể chế phục được những đầu trâu mặt ngựa kia sao?"

Hai tay Phương Tinh Vân đặt ở trên cổ Tần Viễn, mười ngón tay chậm rãi buộc chặt, khi hắn cúi đầu hôn mạnh lên mặt một cái, mới hài lòng mà ha ha cười hai tiếng.

"Nhanh lên rửa mặt đổi bộ quần áo, anh dẫn em đi ra ngoài ăn cơm."

Tần Viễn đỡ Phương Tinh Vân dậy đem cô đẩy vào toilet, chính mình đi đến phòng hành lý giúp cô chọn một bộ quần áo.

Chương 95: Em Có Biết Anh Rất Lo Lắng Hay Không?

Editor: tamthuonglac

Sau buổi cơm trưa mỗi người đi một ngã, giống như là một màn xiếc thú đã giải tán chỉ còn lại không khí vắng lạnh.

Cận Từ Kỳ tự mình lái xe, cho nên không để cho Doãn Lịch đặc biệt đưa cô đi đến bệnh viện.

Tô Hành Phong quay về trở lại so thời gian cô dự đoán trước ba giờ.

Trong hành lang của bệnh viện, nhìn thấy Tô Hành Phong xách theo rương hành lý với bộ mặt mệt mỏi, Cận Từ Kỳ chẳng qua theo tính chất chuyên nghiệp của công việc mà gật đầu, sau đó đem tình huống diễn viên bị thương khai báo tóm lược một lần.

Cận Từ Kỳ trước khi chuẩn bị rời đi, Tô Hành Phong lại gọi cô dừng lại: "Từ Kỳ!"

"Tô tổng còn có chuyện gì sao?" Cận Từ Kỳ thủy chung là dùng giọng điệu và thái độ giải quyết việc chung.

Đôi mắt Tô Hành Phong ngưng đọng ở trên mặt cô, đi lên phía trước từng bước một, Cận Từ Kỳ dường như là phản ứng theo bản năng liền lui về sau một bước, ở giữa hai bên duy trì khoảng cách như nhau.

"Từ Kỳ, nhất định phải như vậy phải không?" Hai hàng lông mày của Tô Hành Phong nhíu lên, ánh mắt sâu nặng rồi rầm.

Trên mặt Cận Từ Kỳ vẫn lãnh đạm như cũ: "Nếu như không có chuyện khác tôi cáo từ trước."

"Giữa chúng ta thì không thể giống như em cùng A Lịch sao?" Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

"Doãn Lịch đối với tôi tôi thiếu làm được đến thẳng thắn. Anh là anh, anh ấy là anh ấy, vĩnh viễn không cách nào đánh đồng."

Nét mặt của cô rất nghiêm túc, giọng nói bình thản, giống như là quan toà trong một vụ kiện cáo tuyên bố kết quả cuối cùng.

Tô Hành Phong giật mình đứng ở nơi ấy, Cận Từ Kỳ đã cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Đây chính là Cận Từ Kỳ, một khi lúc ấy cô ấy đã buông tay cho anh rời đi, như vậy tuyệt đối sẽ không cho phép anh quay đầu lại nữa!

Bề ngoài Cận Từ Kỳ như mềm mỏng lạnh nhạt, nhưng trong xương cốt tất cả đều là sự cố chấp lạnh lùng.

Đó là bản chất bẩm sinh của cô đã thấm vào trong máu, mặc dù mất ký ức cũng không có khả năng biến đổi.

Kéo một thân thể mệt mỏi trở lại Cận gia.

Cận Từ Kỳ mới vừa mở cửa đi tới chỗ cổng vòm, còn chưa kịp đổi giày, thì rõ ràng chạm tới mặt một vật gì đó.

"Vèo" một tiếng, nhanh chóng hung ác chính xác, hướng tới ngay mặt cô mà đến.

Cận Từ Kỳ phản ứng theo bản năng lui về phía sau, tránh né không kịp, mặc dù tránh khỏi khuôn mặt nhưng vẫn bị đập trúng bả vai.

Sau đó, vật không rõ trên vai cô "Bộp" một tiếng rơi xuống mặt đất trên nền gạch bóng loáng.

Đầu vai truyền đến một trận đau rát, chân này Cận Từ Kỳ cau lại, cúi đầu thì nhìn thấy một chiếc dép bằng bông vải.

Là dép bông vải kiểu nam, vẫn là mấy ngày nay khi Tống Kỳ Diễn không mang đôi dép kia thì cất trong hộp giấy, nếu sau khi mang xong lại luôn mãi dùng chổi lông quét tới quét luôn hết sạch bụi bặm trên đôi dép bông vải này.

Nguyên nhân không có gì khác, bởi vì đây là do Cận Từ Kỳ mua cho hần mạp sau khi thấy bán ở trung tâm mua sắm.

Cận Từ Kỳ có thể là tiện tay mua về, nhưng đối với Tống Kỳ Diễn lại mang ý nghĩa phi phạm

—— đây là từ lúc hai người quen biết tới nay Cận Từ Kỳ lần đầu tiên tặng quà cho hần!

Đôi dép này được hần như xem báu vật nhưng bây giờ lại lấy ra để đập người ta, có thể tưởng tượng được đến cùng có bao nhiêu là tức giận!

Nhìn thấy chiếc dép này, Cận Từ Kỳ cũng từ khía cạnh này mà hiểu rõ, Tống Kỳ Diễn và Mỗ Mỗ đã an toàn về đến nhà.

Thở phào nhẹ nhõm, nhưng bởi vì hô hấp mà làm cho đầu vai nhỏ gầy đau đớn. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Cận Từ Kỳ nhặt dép lên, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy đứng cách đó không xa, vẻ mặt thiên biến vạn hoá của người đàn ông.

Tống Kỳ Diễn vội vội vàng vàng từ Melbourne chạy về, vừa đến nhà thì nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, cuối cùng bực bội cũng tiêu tán đi mất một chút.

"Cái này là trứng muối Đại tiểu thư buổi sáng tự mình đi siêu thị mua."

Nghe được di Hồng nói rõ trong lòng Tống Kỳ Diễn càng thêm đắc ý muốn chết, liền ăn hết hai chén cháo lớn, trên mặt vẫn còn muốn làm bộ mang vẻ mặt ghét bỏ: "Khó trách, hèn gì trứng muối này khó ăn như vậy, nguyên lai là cô ấy chọn."

Di Hồng nghe xong lời này thì cả kinh: "Không phải đâu? Đây chính là tiểu thư mua để chiêu đãi Tàn tiên sinh"

"Khụ khụ." Đang ăn cháo sưỡi ấm người, bị một câu nói của di Hồng làm nghẹn đến bóng cả cổ họng.

"Cô gia cậu có sao không?" Di Hồng vội vàng bưng trà rót nước đưa tới.

Tống Kỳ Diễn rót xuống một chén nước, khí thế hung hăng mà trừng mắt nhìn chăm chăm di Hồng đang khó hiểu: "Cái gì Tàn tiên sinh?"

"Chính là." Di Hồng miêu tả không ra được, nhớ tới tờ báo buổi sáng, lập tức đi đến kệ báo lấy ra bày trước mặt Tống Kỳ Diễn, chỉ vào hình người đàn ông phía trên tờ báo: "Chính là anh ta!"

Tống Kỳ Diễn nhìn sang hình Tàn Viễn trên tờ báo, rồi thoáng nhìn lại một chút chén cháo mình ăn đến vui sướng, đâu nào còn có khẩu vị?

Đem chén cháo đẩy qua bên cạnh, không quên bỏ đá xuống giềng một câu: "Khó ăn chết, còn bị phông!"

Di Hồng nghe thấy thì nom nớp lo sợ, nghĩ thầm lần sau tuyệt đối không thể để cho lão Vương phòng bếp nấu cháo trứng muối thịt nạc nữa!

Tống Kỳ Diễn ở trên ghế sofa ngồi chờ Cận Từ Kỳ vài giờ, lù lù bất động như đá điêu khắc.

Bây giờ không kèm chế được, lại gọi rất nhiều cuộc điện thoại, cũng không thấy được trả lời.

Vừa nghĩ tới mình ở trên máy bay nói những lời bậy bạ với nhân viên thừa vụ khả năng bây giờ nghiệm chứng, lại càng vừa nóng vừa giận. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Tàn Viễn kia là quả bom hẹn giờ, quá nguy hiểm, không thể đặt hấn ở bên cạnh Cận Từ Kỳ!

Đang muốn đi ra cửa tìm, Cận Từ Kỳ tự mình đã trở lại, nhưng bởi vì trước đó con tức đang tích lũy, dưới tình thế cấp bách coi như xả con giận ra ngoài.

Vốn là, thật không phải muốn đập cô, chỉ là muốn biểu đạt một chút con tức giận của mình.

Kết quả vừa sây tay thì thành thiên cổ hận, rõ ràng đã nhìn thấy lệch phương hướng mới ném đi, như thế nào quăng ra một cái lại chuẩn xác? !

Nhìn thấy Cận Từ Kỳ thực sự bị đập trúng bả vai, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bởi vì đau đớn mà nhăn lại, Tống Kỳ Diễn nhất thời tay chân đều luống cuống, lúc này chỉ kém không quỳ xuống tới cầu xin Cận Từ Kỳ tha thứ.

Hắn không sợ đất không sợ trời duy chỉ sợ Cận Từ Kỳ không để ý tới mình.

Ngày trước lời của hắn nói cô không thích nghe, đều là nghiêm mặt không thèm nhìn hắn nữa cái, huống chi là bị đánh cho!

Tống Kỳ Diễn không có tiền đồ, cảm giác đôi chân mình bắt đầu run lên, bởi vì Cận công chúa đã cảm dệp lên.

Điều này nếu như khiến cô không vui, lại lần nữa nhào vào trong ngực của tên mặt trắng Tàn Viễn kia thì làm sao bây giờ?

Trong lúc Tống Kỳ Diễn hối tiếc đau lòng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Cận Từ Kỳ lại nói ra một câu nói ngoài dự đoán của mọi người.

Cận công chúa thế nhưng lại nói: "Thực xin lỗi."

Trong phút chốc, nhịp tim và hô hấp của Tống Kỳ Diễn đồng loạt an tĩnh.

"Thật xin lỗi."

Ba chữ nói ra khỏi miệng, bản thân Cận Từ Kỳ cũng có chút kinh sợ sững sờ.

Thậm chí không rõ lắm tại sao mình phải yếu thế, tại sao phải nói lời xin lỗi với người đàn ông đã đập mình bị thương?

Chẳng qua là, dường như ngoại trừ những lời này, hình như không có lời gì thích hợp cho tình cảnh này.

Tống Kỳ Diễn vẫn còn mặc bộ quần áo lúc trước khi xuất hành, một chân trần đứng ở nơi đó, trên cằm bởi vì liên tục không được cạo rửa sạch mà râu mọc lúng phúng, đầu tóc hơi có vẻ xốc xếch, ánh mắt lại thâm thúy.

Nếu đổi lại là những người khác, có lẽ liếc mắt một cái cô cũng không muốn nhìn, trông như con sói lớn lồi thối lếch thếch!

Nhưng bởi vì là Tống Kỳ Diễn, hết lần này đến lần khác khiến cho cô sinh ra cảm giác gọi cảm, u buồn, chán chường.

Cận Từ Kỳ ở trong lòng thờ dài.

Không thể không lần nữa công nhận một chút, có lẽ sớm nên thành thật thừa nhận.

Người đàn ông này đối với cô có lực hấp dẫn trí mạng, cô hầu như không có biện pháp nào kháng cự.

Cảm giác giống như ở chỗ sâu trong linh hồn bị hấn mê hoặc, không cách nào tự thoát khỏi mà trở nên mê muội.

Cô thậm chí hoài nghi, bốn năm trước mình chẳng lẽ cũng là bị bộ dáng như vậy của hắn câu dẫn ?

Ừ, cô không dùng sai từ, là câu dẫn, không phải là hấp dẫn.

Cô tuyệt đối tin tưởng khi cởi quần áo ra Tống Kỳ Diễn dùng sắc dụ mình thì tỷ lệ thành công cao gần trăm phần trăm.

Trí nhớ may ra có thể gạt người, nhưng thân thể lại là thứ gì đó thành thật nhất.

"Thật xin lỗi." Cô không thể làm gì khác hơn là mở miệng trước, trước mắt lúc này đây cô không hiểu được tâm tình đang được che giấu trong người đàn ông này. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Dù sao chuyện lần này cũng do một bên làm sai, cô tương đối vẫn có tính giác ngộ khá cao.

Trước khi Tống Kỳ Diễn vẫn chưa hoàn toàn hiểu được chuyện gì, Cận Từ Kỳ đã chạy tới trước mặt hắn ngồi xổm người xuống.

Cô dùng đôi bàn tay trắng nõn xinh đẹp chạm vào chân của hắn, Tống Kỳ Diễn sửng sốt nhìn đỉnh tóc của cô, tay chân vụng về lóng ngóng mà phối hợp động tác của ô, đem chân xỏ vào trong dép.

Tống Kỳ Diễn trong khoảnh khắc đó quá xúc động mà rút chân lùi về.

Đây là đại tiểu thư của Cận gia, người phụ nữ cao cao tại thượng, tại sao có thể nửa quỳ nửa ngồi xuống mang dép cho hắn?

Nếu như mẹ vợ nhìn thấy, hắn là lại muốn cảm chối quát hắn.

Lúc này, không phải là cần nam quỳ xuống vội tới mang giày cho nữ sao?

Chuyện này hắn đã từng làm, nhưng bây giờ, người phụ nữ này bắt buộc làm theo đúng cách hắn đã làm.

Nhìn đôi bàn tay kia chạm đến mắt cá chân màu lúa mạch của hắn, đáy lòng Tống Kỳ Diễn sôi trào kịch liệt.

Không biết tại sao, đôi mắt tự nhiên chưa xót muốn rơi nước mắt xuống.

Cận Từ Kỳ làm cho hắn không cách nào không chế mà liên tưởng đến mẹ của hắn, vị tiểu thư ưu nhã cao quý của Lam gia ngày xưa.

Hắn là cũng xinh đẹp không gì sánh được như Cận Từ Kỳ?

Cận Từ Kỳ mới vừa đứng dậy thì bàn tay lại bị nắm chặt vào trong lòng bàn tay của Tống Kỳ Diễn, nóng đến muốn toát ra mồ hôi.

Đi qua cửa trước và đại sảnh, Tống Kỳ Diễn chợt dừng bước, xoay người đối mặt với cô.

"Làm sao vậy?" Cận Từ Kỳ cũng theo đó mà bước chân chậm lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Cho là hắn sẽ hỏi chút gì, thí dụ như em đi đâu vậy hả? Muộn như vậy mới trở về, đã đi làm cái gì...

Cô nhìn sang đôi mắt thâm thúy đen bóng của hắn, tron đầu bắt đầu tự phát ra hệ thống đáp án.

Cô có nên nói cho hắn biết hay không, cô đã gặp được bạn học Tàn Viễn của hắn?

Trong lúc Cận Từ Kỳ đang chần chờ, Tống Kỳ Diễn lại buông tay cô ra, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, vô cùng dịu dàng.

Nhẹ nhàng, mềm mại, hơn nữa không vội vàng, ngậm lấy cánh môi của cô, lại buông ra, cho rằng đã kết thúc, lại lần nữa dán sát lên.

Lướt qua khoé môi, rồi lại lưu luyến rất lâu.

Quá mức tốt đẹp.

Hai mắt Cận Từ Kỳ nhấp nháy, cảm giác được trái tim vốn yên tĩnh lại bao phủ tràn đầy hoa quần quanh.

Nụ hôn ngọt ngào đẹp như thế, họ giống như đang hăm sâu vào trong tình yêu.

Nhưng loại tình huống như thế kéo dài không được bao lâu.

Quả nhiên, Tống Kỳ Diễn không hề cho suy đoán của cô thất vọng, hô hấp của hắn rất nhanh đã dồn dập lên, bàn tay nâng chiếc cằm của cô từ từ siết chặt, đầu lưỡi cũng bắt đầu không an phận. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Trước khi hắn trở nên kích tình mênh mông cuộn cuộn, Cận Tử Kỳ không nhịn được mà đưa tay nhẹ đẩy lồng ngực hắn đang càng lúc càng dán sát một cái, muốn ở trước mặt mọi người kết thúc nụ hôn này.

Đối với cô mà nói, việc ngăn cản Tống Kỳ Diễn dường như cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng lần này, hắn lại thuận theo ý của cô, không như ngày trước chỉ lo bản thân mình muốn ngừng mà không được.

Cận Tử Kỳ có chút kinh ngạc khi hắn phối hợp, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tống Kỳ Diễn bị cô nhìn chăm chú nên vội ho một tiếng, dường như cảm thấy như vậy thì có thể hóa giải không khí lúng túng.

Ở nơi này trong loại không khí màu hồng kiều diễm, hắn tựa như nhớ ra cái gì đó, lui về sau một bước, hàng lông mày thanh tú nhíu lại nhìn cô làm ra một bộ dạng truy cứu trách nhiệm.

"Cận Tử Kỳ, em thật là quá đáng!" Giọng nói có ý bị đè thấp, có vẻ có tính uy lực.

Cận Tử Kỳ nhìn sang người đàn ông sắc mặt trong chốc lát không hiểu ra sao.

"Anh gọi điện thoại cho em nhưng tại sao em không nhận, còn tắt điện thoại!"

Đối với việc lúc này bị lên án Cận Tử Kỳ cảm thấy có chút oan uổng, cô căn bản không biết hắn đang nói cái gì.

"Anh gọi điện thoại cho em sao?"

"Nếu không thì sao? Em cảm thấy anh sẽ nói dối em sao?"

Nói xong, tựa hồ là sợ cô không tin, kích động mà chạy đến bên ghế sofa cầm lấy điện thoại di động của mình đi tới đây.

Chỉ vào mấy chục cuộc gọi được ghi chép phía trên, dừng lại lên án: "Có ai làm vợ như em vậy không? Chồng gọi điện thoại cho em nhưng em lại chỉ bật giọng nói hộp thư, sau này anh làm sao còn dám gọi cho em nữa?"

Đĩ nhiên, Tống Kỳ Diễn lúc nói lời này, vẫn là đang quan sát về mặt của Cận Tử Kỳ.

Một khi cô biểu hiện ra dấu hiệu nổi giận, hắn liền lập tức có chừng có mực, thậm chí có thể chuyển thành phía yếu thế.

Trên thực tế, Cận Tử Kỳ không những không tức giận, ngược lại ngơ ngác, mang một dáng vẻ đảm nhiệm bị mắng.

Lòng tự trọng của người đàn ông trong phút chốc lấy được thỏa mãn lớn lao.

Cận Tử Kỳ theo đó lấy điện thoại di động trong túi của mình ra, liền phát hiện điện thoại di động thế nhưng không có điện. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

"Tối hôm qua quên sạc điện rồi, lượng điện không đủ nên tự tắt máy."

"Vậy điện thoại trong phòng làm việc của em như thế nào cũng không ai nhận?"

"."

Cận Tử Kỳ dừng một chút, nhưng Tống Kỳ Diễn lại trực tiếp đoạt đi cơ hội nói chuyện của cô.

"Em có biết anh rất lo lắng hay không hả?"

"Em" Sau đó lại bị cắt đứt.

"Gọi hai mươi mấy cuộc điện thoại đều không thông, cho là em bị người bắt cóc!"

"Làm sao có thể..." Vẫn bị hắn nói thờ không ra hơi tiếp tục cắt đứt.

"Số di động của anh là bao nhiêu?"

Không thể phủ nhận, tư duy của Tống Kỳ Diễn toát ra quá nhanh quá lớn, cô có chút phản ứng không kịp.

Cận Tử Kỳ sững sốt một chút, vẫn là thành thật trả lời: "187----" dường như chỉ nhớ rõ ba con số này.

"Cận Tử Kỳ, em như vậy sao được? !" Người đàn ông nào đó lập tức xù lông, "Nếu như một mình em ở bên ngoài, điện thoại di động lại bị mất, người lạ lạc đường, trên người lại không mang tiền, em nói em phải làm sao?"

—— bình thường lúc này, có thể ở ven đường đón một chiếc taxi, sau đó nói cho người lái xe địa chỉ nhà, để cho người ta sau khi chở cô về nhà thì trả tiền, tại thành phố này, không có người nào không biết Cận thị, cô cũng có thể đi Cận thị.

Cận Tử Kỳ sau khi nghe Tống Kỳ Diễn nói lên cái giả thiết này, thì thực sự nghiêm túc làm một phen giả thiết.

Người thừa kế gia tộc từ lúc còn rất nhỏ đều học qua môn học xử lý nguy cơ này.

Tổng Kỳ Diễn lại nhíu lông mày, "Lúc này, em nhất định cần có anh nhất, nhưng em lại quên mất số di động của anh, như vậy sao được a? Cho nên, em nhất định phải học thuộc mã số của anh."

Hắn lại trở về phòng khách, ở trên sổ ghi chép xé ào ào một trang giấy, lại từ trong ngăn kéo ở khay trà tìm một chiếc bút. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Cận Tử Kỳ đứng ở tại chỗ, yên lặng chờ hắn trở lại.

Rất nhanh Tổng Kỳ Diễn đã đưa tới tờ giấy viết ra những con chữ đặt trong tay cô.

"Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất ghi nhớ kỹ, biết không?"

Cận Tử Kỳ gật gật đầu, đem tờ giấy gấp lại dự định cất vào trong túi xách tay, một bàn tay lại ngăn trở cô.

"Cận Tử Kỳ, em muốn làm gì?" giọng nói có chút nổi trợn lời đình.

"Đặt ở trong túi xách khi có thời gian rảnh rỗi nhiều hơn nữa thì xem chuỗi con số này một chút, từ từ thì nhớ kỹ."

"Điều này chỉ là một chuỗi con số sao, Cận Tử Kỳ? Đây là phương thức liên lạc quan trọng, em phải lập tức nhớ."

Tổng Kỳ Diễn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói xong còn cảm thấy có đạo lý gật đầu một cái, sau đó dặt tay của cô đi đến phòng khách: "Đến đây, anh dạy cho em cách như thế nào nhớ tương đối dễ dàng."

"A." Cận Tử Kỳ nhìn chằm chằm tờ giấy một nửa, cảm giác mình giống như không nhớ được.

Cô dường như nói cho hắn biết, thật sự thì thật không cần nhớ, nhưng nhìn thấy hắn mang bộ mặt mong chờ thì im miệng.

Nhìn qua đó là một dãy mười con số, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh xoáy chuyển.

"Nhớ rõ như thế nào?" Hắn khó được ôn nhu như thế theo sát cô nói chuyện.

Ánh mắt Cận Tử Kỳ vẫn là nhìn chằm chằm những con số: "Tạm được, chốc lát nữa có thể nhớ kỹ."

"Cái đó ——" Tổng Kỳ Diễn nhìn đáng vẻ, cô nghiêm túc ghi nhớ, hết sức cao hứng, lại cố gắng không để cho tâm tình lộ ra ngoài, "Chúng ta. Nếu không trước ôm nhau một lát đi."

Nói xong, thì một phen nhào qua ôm chặt lấy Cận Tử Kỳ vẫn đang học thuộc lòng dãy số.

Trong lúc hai người ôm chầm lấy nhau, dưới đáy lòng đều không tự chủ được phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Cận Tử Kỳ nắm tờ giấy trong tay, nhìn hình dạng của chữ phía trên bảy ngược tám lệch, khóe môi cong lên.

Cô tham luyến độ ấm trên bộ ngực hắn, yên lặng mà tựa vào nơi đó..

Tổng Kỳ Diễn lại một tay đưa đến đầu vai của cô, dè dặt cẩn thận xoa lấy, vừa nói xin lỗi: "Bảo bối, còn đau không? Vừa rồi tâm tình không tốt liền đứt gân não, đừng nóng giận, đánh vào người em lòng anh càng đau nhức, anh cũng hồi hận muốn chết."

Chẳng qua Cận Tử Kỳ chỉ cười cười, trong lòng không khỏi bình thân ngọt ngào, mặc cho hắn tùy ý sờ tới sờ lui trên đầu vai mình.

Đầu lưỡi nhẹ giọng đọc thầm những con số kia.

Không biết Tổng Kỳ Diễn có phải cùng Tô Ngưng Tuyết thông đồng một giục hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau Cận Tử Kỳ xuống lầu, Tô Ngưng Tuyết lại đột nhiên đổi lời, nói cử hành hôn lễ ở trong nước cũng không tồi.

Cận Chiêu Đông cũng lập tức đồng ý ngay, Tổng Kỳ Diễn lại càng thêm giờ hai tay tán thành.

Chỉ có người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ mang bộ mặt bi thương, miệng nhỏ méo mó nhẹ nhàng run lên.

——Gấu Bắc Cực của nó đâu? Mấy người lớn vô lương tâm này!

Khi Tổng Chi Nhậm gọi điện thoại tới, bảo Cận Tử Kỳ và Tổng Kỳ Diễn quay về Tổng gia một chuyến.

Bảo là muốn cùng hai người thương lượng hôn sự cụ thể một chút, xác định thời gian, địa điểm, để phát thiệp mời. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Thời gian quay lại Tổng gia được định vào bảy giờ tối sau khi cơm nước xong.

Nhưng bởi vì hủy bỏ hành trình xuất ngoại, Cận Tử Kỳ bỏ ngày nghỉ phép tiếp tục trở về Phong Kỳ đi làm.

Cận Từ Kỳ dựa lên trên ghế làm việc, trong lúc rảnh rỗi, thì lại bắt đầu học thuộc một ít chuỗi số.

Cẩn thận mà nhớ lại, sau đó mở ra tờ giấy trắng, ở phía trên từng lần một viết xuống.

Sau đó lại cầm danh bạ trong điện thoại đến so sánh xem có sai hay không.

Cận Từ Kỳ đang viết hăng hái bưng bưng, cửa phòng làm việc lại bị gõ vang, đổi lại cô vội vàng vò tờ giấy trắng thành một cục nhét vào trong ngăn kéo, sau đó sửa sang lại tóc mai mình rơi xuống hơi lộn xộn một chút mới hô "Mời vào".

Tiêu Tiêu đẩy cửa vào, ý cười đầy mặt, nhìn qua thật cao hứng, giống như là có chuyện tốt phát sinh.

"Chị Từ Kỳ, đi lên phòng họp lâu ba đi! Nghe nói hôm nay có vị tài lực hùng hậu là người muốn đầu tư nhảy vào quay một bộ phim, nhìn trúng Phong Kỳ, tổng giám đốc và đạo diễn Trương đều ở đó, đang còn chờ chị!"

"Chị biết rồi, lập tức đi qua."

"Vậy em đi chuẩn bị trà nước cho cuộc họp một chút." Tiêu Tiêu cười cười khép cửa lại.

Cận Từ Kỳ xác định cô ấy thật sự đi rồi, mới lấy trang giấy kia ra.

Xé trang giấy thành mảnh vụn rồi ném vào trong thùng rác mới hài lòng đứng dậy đi đến phòng họp.

Vừa đi vào phòng họp liền nghe thấy Tô Hành Phong và đạo diễn Trương vui vẻ nói chuyện, thấy cô đẩy cửa vào, Tô Hành Phong dừng lại nhìn cô, mà đạo diễn Trương đã thân thiện theo sát cô đáp lời.

"Từ Kỳ a, đợi lát nữa vị Tàn tổng kia đến đây, có chỗ nào không hiểu cô cần phải nói rõ với người ta một chút."

"Tàn tổng?" đầy mắt Cận Từ Kỳ thoáng hiện lên ngạc nhiên, hàng lông mày đen xinh đẹp hơi cứng lại: "Vị Tàn tổng nào?"

"Là tôi." Sau lưng bỗng chốc vang lên giọng nói ôn hoà hiền hậu của một người.

Cận Từ Kỳ quay đầu lại, thì nhìn thấy Tàn Viễn đứng ở sau lưng cô cách đó không xa, dáng người cao to, khoe miệng chứa nụ cười nhạt.

"Không nghĩ tới trùng hợp như vậy, ở nơi này có thể đụng phải Cận tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Tôi, Để, Ý!

Editor: tamthuonglac

Cận Từ Kỳ bất quá chớp mắt hoàn hồn trở lại, gật đầu với Tàn Viễn chào hỏi: "Tàn tổng."

Vị trí Tàn Viễn đứng cách Cận Từ Kỳ khoảng hơn hai thước, trong mắt thấy Cận Từ Kỳ thoáng kinh ngạc, nửa miệng hơi nhếch, đôi chân dài của hắn di chuyển về phía Cận Từ Kỳ, từ từ đi đến.

Khi Cận Từ Kỳ cho là hắn muốn tới gần sát mình, lúc đang chuẩn bị rút lui sang bên cạnh, Tàn Viễn lại đi lướt qua, chạy tới phía sau của cô, truyền đến giọng nói nho nhã mà khách sáo của hắn.

"Trên đường kẹt xe, để cho các vị đợi lâu."

"Kẹt xe là bình thường, Tàn tổng có thể tới, chúng tôi đợi lâu thêm nữa cũng đáng giá!"

Lưu đạo diễn sớm đã đứng dậy đi lên trước, đối với chuyện bị trễ không chút nào để ý, cười tủm tỉm bắt tay Tàn Viễn.

"Tàn tổng, vị này là tổng giám đốc Phong Kỳ chúng tôi tiền sinh Tô Hành Phong."

Lúc Cận Từ Kỳ quay đầu lại vừa đứng nhìn thấy Tô Hành Phong đứng dậy, tự nhiên thanh thần mà đưa tay đến trước mặt Tàn Viễn.

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Thái độ Tô Hành Phong khách khí nhưng cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nói như thế nào cũng là một cái khác công ty giám đốc, mặc dù tài lực không kịp Tàn thị, nhưng cũng không trở thành cấp ba cầu xu nịnh.

Nói thế nào cũng là một tổng giám đốc công ty, mặc dù tài lực không so kịp Tàn thị, nhưng không đến mức xu nịnh như chó Nhật.

Tần Viễn cười nhẹ, lịch sự lại xa cách: "Chào anh, Tô tổng."

Lưu đạo diễn phát hiện Cận Từ Kỳ vẫn đứng ở cửa không vào, thừa dịp Tần Viễn và Tô Hành Phong đang đọc diễn văn, len lén nháy mắt với Cận Từ Kỳ ra dấu, ý bảo cô cũng tới đây cùng Tần Viễn chào hỏi.

Cận Từ Kỳ đối với việc Tần Viễn xuất hiện ở nơi này có chút kinh ngạc, mấy ngày nay bọn họ gặp nhau quá nhiều lần.

Nhưng ngẫm lại một chút lại cảm thấy mình quá lo lắng.

Tần Viễn cũng có vị hôn thê, cô cũng chính mắt thấy giữa họ rất thân mật với nhau.

Cũng như ấn tượng hân hoan hiện cho người ta thấy, hân hoan là một người đàn ông ôn nhã lễ độ trung trinh đối với vợ của mình.

Chậm rãi đi vào, thì nghe thấy Lưu đạo diễn nhiệt tâm giúp đỡ giới thiệu: "Vị này là tiểu thư Cận Từ Kỳ đặc biệt là người phụ trách phương diện sản xuất phim nhựa được đầu tư bởi Phong Kỳ, tôi nghe thấy Tần tổng mới vừa rồi đi vào nói một câu, các vị trước kia biết nhau sao?"

Tần Viễn cười cười một tiếng, "Trước đó từng có vài lần có duyên, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tốt để làm quen."

Cận Từ Kỳ nhìn hân mang một phong thái thông dong, cũng không khúc mắc, lịch thiệp vươn tay chào hỏi: "Chào anh."

Ánh mắt của Tần Viễn dừng ở trên người cô, lặng lẽ nhìn sang cô, hân đưa tay ra cùng cô bắt tay, thần sắc mang theo sự dịu dàng nở nụ cười, "Thật cao hứng thời gian ngắn sau này có thể làm việc chung cùng với Cận tiểu thư."

"Có thể cùng Tần tổng hợp tác là vinh hạnh của Phong kỳ." Cận Từ Kỳ thu hồi tay của mình, trả lời thật lễ độ.

Tần Viễn cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình trắng trẻo, tròn mắt thoáng cười một tiếng, lần nữa nhìn về phía Cận Từ Kỳ, trong mắt thêm một phần mong đợi đối với sự hợp tác trong tương lai, "Về sau có chỗ nào không hiểu còn phải xin nhờ Cận tiểu thư hướng dẫn."

Ánh mắt của hân vô cùng dịu dàng, không biết hân đối với tất cả phụ nữ đều nhu tình như nước như thế hay không.

Nhưng Cận Từ Kỳ rõ ràng cho thấy mình không quá thích ánh mắt như thế, cô quay mắt đi, hờ hững gạt đầu: "Tần tổng nếu cùng Phong Kỳ hợp tác, chính là khách hàng của Phong Kỳ, tôi nghĩ Tô tổng cũng sẽ tận hết sức lực mà làm cho Tần tổng hài lòng."

Nghe Cận Từ Kỳ đem trách nhiệm đẩy tới trên người Tô Hành Phong, Tần Viễn giương hàng mày thanh tú lên, cũng không để ý điều này lắm.

Hân dường như đã sớm dự liệu được câu trả lời của Cận Từ Kỳ.

Lưu đạo diễn là người đã trà trộn trong giới giải trí nhiều năm nên rất tinh ý, đã mơ hồ nhận ra được không khí có chút quỷ dị, vội vàng kéo sang chủ đề gì đó để bầu không khí linh hoạt, tránh cho khỏi phát sinh tình thế căng thẳng.

Về phần Tô Hành Phong cũng nhú mày, nhìn Tần Viễn và Cận Từ Kỳ đứng đối diện nhau, sau đó đi lên phía trước từng bước, xen vào nói: "Tần tổng công việc bận rộn, mỗi lần đến cũng không dễ dàng, chúng ta hân là tiến vào nội dung chính đi."

Lời nói này chính hợp ý của Cận Từ Kỳ, cô không để ý đến thái độ của ba người kia, lập tức đi đến ghế ngồi xuống.

Ngay sau đó, Tần Viễn, Tô Hành Phong và Lưu đạo diễn cũng lần lượt ngồi xuống.

Sau hai giờ hội họp, Cận Từ Kỳ cuối cùng đã hiểu, Tần Viễn là muốn nhảy vào quay một bộ phim.

Căn cứ theo những gì Cận Từ Kỳ biết, trong giới kinh doanh cũng không thiếu những người sau khi đi làm kinh doanh thành công cũng dần thân vào làm ông chủ của sự nghiệp biểu diễn.

Tần Viễn, hiện tại phải là muốn trở thành một phần tử trong những người như thế.

"Đến lúc kịch bản xuất hiện thì sẽ do tôi phụ trách chọn diễn viên, đến lúc đó sẽ đợi qua mắt của Tần tổng để xác định diễn viên chính lần cuối."

Phân chia xong phạm vi công việc của mình, Lưu đạo diễn lập tức đứng lên rời đi trước.

Trong phòng họp chỉ còn lại ba người, Cận Từ Kỳ, Tô Hành Phong, còn có Tần Viễn.

Tô Hành Phong ngẫm nghĩ trong chốc lát mới mở miệng: "Phương diện kịch bản tôi sẽ tìm nhà biên kịch có thâm niên viết, kịch bản gốc có thể cần chút thời gian mới có thể đi xuất ra, về phần tình huống cụ thể Tần tổng có thể trao đổi với Từ Kỳ thư."

Tần Viễn đặt tách cà phê trên tay xuống, mỉm cười gạt đầu: "Tôi muốn vào các phòng ban Phong Kỳ tham quan một chút, không biết Tô tổng có thể cho tôi mượn Cận sản xuất dùng một chút hay không?"

Cận Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn Tần Viễn, Tần Viễn cũng nhìn lại cô: "Từ nhỏ tôi đối với mảng điện ảnh và truyền hình này cảm thấy rất hứng thú, hiện tại có cơ hội như thế nào cũng không muốn bỏ qua cho thời cơ, Cận sản xuất, cũng không để ý mà cùng tôi đi tham quan một chút chứ?"

Tô Hành Phong hiểu rõ mà cười cười, "Di nhiên không ngại," Ngược lại nhìn Cận Từ Kỳ dặn dò: "Từ Kỳ, dù sao kế tiếp cũng không có chuyện gì, em hãy theo Tần tổng đi một chút đi, hiểu rõ công ty chúng ta thử xem."

Dứt lời, không đợi Cận Từ Kỳ mở miệng, Tô Hành Phong lại bị đột nhiên nhận một cuộc điện thoại kêu đi ra ngoài.

"Cận tiểu thư chẳng lẽ không cam tâm tình nguyện sao?" Tần Viễn có chút thất vọng cười cười: "Cận tiểu thư nếu như có chuyện gấp muốn đi thì hãy đi đi, tự mình tôi đi khắp nơi dạo chút cũng được."

Lời nói đều nói đến mức này, nếu như cô còn từ chối thì có vẻ cô không biết điều.

Cận Từ Kỳ mỉm cười, người cũng đã đứng lên, trong tay ôm tài liệu cần thiết của mình.

"Sẽ không, có thể cùng Tần tổng cùng nhau đi tham quan công ty cũng coi là vinh hạnh của tôi."

Tần Viễn ngồi ở trên ghế, nhìn qua Cận Từ Kỳ dáng người yếu đuối ở đối diện, ánh mắt từ từ xa xa, lập tức khoe miệng lại nổi lên ý cười: "Cô là vợ của Kỳ Diễn, coi như là một nửa bạn bè của tôi, gọi Tần tổng không khỏi quá mức xa lạ."

Cận Từ Kỳ bắt quá cười cười, "Bây giờ còn là giờ làm việc, không nói tình cảm riêng tư, giờ tan sở còn có nửa giờ, nếu như muốn đi tham quan phải nắm chặt thời gian."

Tần Viễn gật đầu, khi đi tới trước cửa nhìn sang Cận Từ Kỳ: "Tôi càng hy vọng cô có thể gọi tôi là Tần Viễn hoặc là. A Viễn."

Cận Từ Kỳ bỗng nhiên nhìn về phía hắn, dưới ánh đèn sáng ngời trong phòng họp, sắc mặt của hắn bình tĩnh không gợn sóng.

Dường như khi nói ra những lời này thì hắn thật sự chỉ bởi vì cô là vợ của bạn học của hắn.

Nhưng giao thiệp với giới thượng trường nhiều năm như vậy, Cận Từ Kỳ nếu mặc dù không thể xưng là người tinh tường, nhưng cũng hiểu được hai chữ tị hiềm.

Cô hồ hững mà gật đầu: "Tần tổng, ý tốt của anh lòng tôi nhận lấy."

Tần Viễn thấy cô uyển chuyển lần nữa từ chối, như cười như không khoe miệng giương lên: "Cận tiểu thư đang sợ cái gì?"

Cận Từ Kỳ không nghĩ tới hắn sẽ nói ra lời như vậy, ngăn ra, mà hắn đã xoay người rời đi.

Một đường dẫn Tần Viễn đi theo từ tầng cao nhất rồi đi xuống tham quan từng tầng một.

Có thể là từ chối với công việc chịu trách nhiệm, Cận Từ Kỳ mỗi khi đến một chỗ sẽ theo bản năng mà giải thích vài câu.

Thỉnh thoảng, sẽ phát hiện tầm mắt của người đàn ông bên cạnh vẫn dừng ở trên mặt mình, nhưng cô vẫn như cũ giả vờ không biết.

Có lúc, giả ngu giả khờ cũng là một môn kỹ thuật sống.

Khi đi đến bộ phận kế hoạch ở lầu mười một, nhìn thấy Bộ trưởng bộ phận kế hoạch đi ngang qua, Cận Từ Kỳ bỏ hắn cho người khác.

"Hoàng Bộ trưởng, Tần tổng muốn đi tham quan bộ phận này một chút, anh mang Tần tổng làm quen một chút đi."

Tần Viễn không ngờ tới Cận Từ Kỳ sẽ nửa đường bỏ rơi người, nhìn qua cô lịch sự nở nụ cười bình tĩnh nhìn hai giây, nhưng lập tức trở lại cười nói ôn hòa: "Xem ra là một chết Cận sản xuất rồi, Cận sản xuất ở chỗ này ngồi nghỉ ngơi đi."

Nói xong, dưới lời lẽ chào đón tiền hô hậu ủng của Hoàng bộ trưởng thì hắn đã xoay người đi dạo quanh bộ phận kế hoạch.

Cận Từ Kỳ sau khi thấy hắn rời đi, nụ cười chuyên nghiệp hoá trên mặt lập tức nhạt xuống, đến phòng tiếp khách ngồi chờ hắn trở lại.

Có chút vô cùng chán ngán, sau đó lại nghĩ tới chuỗi số uốn éo méo mó của Tổng Kỳ Diễn.

Chẳng biết lúc nào cô sẽ nhưng đã nắm điện thoại di động ở trong tay.

Trên màn hình hiện lên dãy số giống như trong đầu cô.

Số điện thoại di động của Tổng Kỳ Diễn.

Cận Từ Kỳ càng thêm kinh ngạc với hành động của mình, dường như là phản ứng theo bản năng mà làm ra động tác này.

Cô liếc nhìn điện thoại di động, nhưng không biết cảm nó như vậy đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Sau đó cũng không cần thận mà nghe được góc ngoài phòng tiếp khách vang lên giọng nói thẹn thùng nhu nhược của cô gái nhỏ.

"Không cần nha, người ta muốn anh buổi tối tới đón em a! Chẳng lẽ anh không biết ban đêm đường khó đi sao?"

"Ai nói, nếu như anh không đến thì em ngủ ở nơi này!"

"Được rồi được rồi, anh phải đến sớm một chút nha, vậy em chờ anh ha!"

Cận Từ Kỳ thoáng dò xét cấp dưới, thì nhìn thấy một nữ nhân viên đang nấu cháo điện thoại cùng bạn trai của mình.

Giọng nói làm nũng, giống như một con vật cưng chọc cho người ta yêu mến, quá nhiều khiến tâm người ngựa ngựa.

Cận Từ Kỳ cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về phía nữ nhân viên ở cạnh cửa kia.

Chẳng qua là, Cận Từ Kỳ luôn luôn tâm cao khí ngạo, thật phải nói ra những từ ngữ biểu hiện mỏng manh như kia sao?

Sáng nay ở trên mạng có nhìn thấy những bài đăng muôn hình muôn vẻ chỉ bảo người ta những chiêu nói lời yêu thương, có một chiêu chính là giả bộ trẻ con.

Đều nói người đàn ông thích nhỏ yếu, người phụ nữ nên học được giả vờ nhu nhược yếu ớt.

Cận Từ Kỳ hướng về phía ánh sáng ở cửa sổ thủy tinh đang soi rọi vào mình, bắt đầu kiểm điểm lại mình, bình thường có phải mình quá cường hãn hay không?

Dường như còn nói người đàn ông thích cuộc sống vô câu vô thúc (không gò bó, không trói buộc), phụ nữ nếu can thiệp quá nhiều, chỉ biết dẫn dắt phát ra mâu thuẫn.

Cận Từ Kỳ lại bắt đầu nhớ đến lời nói của mình trong ngày thường, phát hiện ở điểm này mình làm được cũng không tệ lắm.

Mới vừa nghĩ xong, lại đột nhiên vào lúc đặc biệt nhớ đến không biết Tổng Kỳ Diễn hiện tại đang làm gì?

Cửa phòng tiếp khách khép hờ, bên ngoài nhìn không rõ lắm tình hình bên trong.

Cận Từ Kỳ buông lỏng luồng công việc căng thẳng, nằm sấp ở trên bàn, nhìn chăm chăm điện thoại di động, muốn gọi điện thoại cho hắn.

Đầu ngón tay mới vừa chạm vào bàn phím, lại chần chờ rút trở về.

Cường chế dè xuống tâm tư đang chộn rộn, quyết định không thể vì vậy mà đánh mất lý trí cùng tôn nghiêm.

Cũng vì vậy mà nghĩ đến càng nhiều, bắt đầu lo lắng Tổng Kỳ Diễn có một hồi sẽ không giống Tô Hành Phong bình thường.

Cũng vì vậy mà nghĩ đến nhiều hơn, bắt đầu lo lắng Tổng Kỳ Diễn có một ngày có thể giống như Tô Hành Phong hay không.

Người đàn ông nào cũng có thói hư tật xấu nha ——

Đang suy nghĩ miên man, tin nhắn chợt tới, ký tên, Tổng Kỳ Diễn.

Nhịp tim Cận Từ Kỳ đột nhiên tăng nhanh, cô có chút khẩn trương rồi lại không dám ấn phím mở tin nhắn ra.

Cảm giác mình giống như là một học sinh cấp 3 đột nhiên nhận được tin nhắn của nam sinh ngưỡng mộ trong lòng, thấp thỏm rồi lại rung động.

[—— Bảo Bối, đang làm gì đó?]

Bảo Bối...

[—— Bảo Bối, đang làm gì đó?]

Bảo Bối...

Căn bản chỉ có ở thời điểm đó hắn mới có thể gọi cô là bảo bối, làm cho người ta vừa mềm nhũn vừa tê dại.

Hiện tại lúc này gọi như thế, ít nhiều vẫn có chút không được tự nhiên.

Nhưng Cận Từ Kỳ vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh đánh hai chữ rồi gửi qua.

[—— buồn ngủ.]

Dường như không đến một phút tin nhắn đã tới đây rồi.

—— không có việc gì sao mà em buồn ngủ a?

Giọng điệu này thấy thế nào cũng không dịu dàng, Cận Từ Kỳ mím khoé môi dưới, nhanh chóng gửi qua.

—— cũng là bởi vì không có việc gì mới buồn ngủ a!

Cuối cùng vẫn không quên bỏ thêm cái dấu chấm than biểu đạt tâm tình của mình.

"Đình" một tiếng, trên màn hình lại tới một tin nhắn mới.

[—— không có việc gì sao em không thể suy nghĩ nhiều đến anh a!!]

So với cô còn lè thè hơn, cho nên thêm hai dấu chấm than bày tỏ chủ nhân tin nhắn đang bất mãn!

Cận Từ Kỳ nhìn điều này trên tin nhắn, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái.

Bởi vì đang nghĩ ngợi đến hắn đây, hắn vừa nói như vậy, cảm giác lời nói dối bị vạch trần.

Trước sau như một được nâng cao, công chúa Cận gia cảm thấy mặt mũi lập tức rút xuống, tôn nghiêm bị vứt đi.

[—— em tại sao phải nhớ đến anh hả, đang rất bẽ bộn!]

Trước sau lại phát ra ngoài một cái tin nhắn đầy mâu thuẫn, liền lặng yên cầm điện thoại chờ đợi.

Có chút lo sợ bất an.

Đợi đã lâu, đều không có được hồi âm.

Ngay từ đầu cho rằng sẽ là một cái tin nhắn dài dòng, cho nên chỉ có thể chán ngán từ từ mà chờ đợi.

Nhưng mà mười mấy phút đồng hồ đã qua, tin nhắn lại lần nữa chưa tới.

Cận Từ Kỳ cảm giác mình càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, thế nhưng bởi vì hần trước nay chưa có coi thường như vậy mà khó chịu.

Cầm điện thoại di động lên muốn lập tức gọi điện thoại qua chất vấn.

Nhưng nghĩ lại đến đây là lần thứ nhất, vừa mình đứng ở thế hạ phong, lại lập tức trầm mặc.

Sau đó, cô giật mình phát hiện, mình thế nhưng giống như con rối gỗ, mà Tống Kỳ Diễn chính là người cầm dất điều khiển sợi dây trên con rối đó.

Hiện tại, hần đã bắt đầu nắm giữ tình cảm của cô rồi sao?

Sự thật này khiến cho Cận Từ Kỳ có chút bị hoảng sợ, vì vậy phản ứng theo bản năng liền nhấn phím tắt máy điện thoại.

Ngay từ đầu vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng rất nhanh tâm tình lại từ từ sáng tỏ.

Tình tiết tắt máy rút pin ra thường nhìn thấy trên TV, không nghĩ tới có một ngày cô cũng học được.

Dường như chung quy phụ nữ thích chọn biện pháp này để trốn tránh hiện thực.

Điện thoại di động sẽ không còn phản ứng, mình cũng không nên phải chờ đợi đến mắt hờn mắt vía như vậy nữa.

Nhưng, ánh mắt vẫn không tự chủ được mà yên lặng dừng trên điện thoại di động nằm ở nơi đó.

Tần Viễn vẫn chưa trở về.

Cận Từ Kỳ chờ mãi lại bắt đầu mệt mỏi, nằm sấp ở trên bàn, đầu óc mê man sinh ra buồn ngủ.

Không biết là như thế nào đã ngủ đi, nhưng khi cảm nhận được có một ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú thì lập tức mở mắt ra.

Hầu như mắt vừa mở trước tiên đã nhìn thấy được Tần Viễn ngồi ở trên chiếc ghế bên cạnh.

Hai chân thon dài của hần vắt chéo thành thoi, cầm một phần tờ báo trong tay, đang chuyên chú xem qua.

Nghe được động tĩnh thì ngẩng đầu nhìn sang: "Thức rồi?"

"Ngại quá." Cận Từ Kỳ từ trên bàn đứng lên, hàng lông mi dài xinh đẹp như con bướm nhỏ nhẹ nhàng vỗ cánh .

Đôi mắt cô chưa tỉnh táo còn lờ mờ nhìn lên đồng hồ treo trên tường, không ngờ đã sắp năm giờ.

"Anh nên gọi tôi tỉnh ngủ."

Thanh âm êm dịu giống như hồ nước dưới ánh trăng, hoặc như tiếng trẻ nhỏ ní non trong giấc mộng.

Tần Viễn ngược mắt nhìn cô mệt mỏi đang vuốt lại mái tóc dài hơi xốc xếch, ánh mắt dịu dàng, "Dù sao cũng không có chuyện gì, nếu đã tỉnh, vậy chúng ta đi đi."

Cận Từ Kỳ không phản đối, đi ở phía sau Tần Viễn ra khỏi phòng tiếp khách.

Công nhân viên đã đang đợi tới giờ tan việc.

"Thời gian không còn sớm, tôi đưa Tần tổng đến bãi đậu xe."

Đuôi váy của Tần Viễn nhướn lên, dường như hần chưa nói là muốn đi về, thế mà cô đã vội vã đuổi người.

Cận Từ Kỳ lại làm như không phát hiện mình đã nói sai, đi thẳng tới trước mặt hần dẫn đường.

"Từ Kỳ."

Cận Từ Kỳ nghe thấy một tiếng gọi thân mật như thế, không khỏi dừng bước quay đầu lại.

Tần Viễn đứng ở sau lưng cô cách cô khoảng một thước, ánh mắt nhìn sang cô rạng rỡ.

"Khi nào có thời gian rảnh rồi, hẹn Kỳ Diễn ra ngoài đi, bốn người chúng ta tụ họp."

Nhìn thấy đầy mắt Cận Từ Kỳ có chút hoang mang, hần bỗ sung tiếp: "Cô, tôi, Tinh Vân, còn có Kỳ Diễn."

Cận Từ Kỳ gật đầu: "Tôi về nhà sẽ đem lời anh nói chuyển đạt lại cho anh ấy."

Lúc nói lời này, cô không khỏi nghĩ tới chiếc điện thoại đã bị mình để xuống tắt máy. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Tần Viễn nhìn ra cô trong phút chốc có hoảng hốt, sâu kín mở miệng: "Tôi khi biết tin tức Kỳ Diễn muốn kết hôn, vẫn luôn muốn mang Tinh Vân tới cửa thăm hỏi, lại khổ nỗi rút không ra thời gian."

Cận Từ Kỳ không biết Tần Viễn tại sao đột nhiên nói đến đề tài này, mặc dù không có hứng thú, nhưng vẫn là cấp cho hần chút mặt mũi mà phối hợp, "Vậy đến lúc mọi người có thời gian thì hẹn nhau đi."

"Các người vẫn sống ở tại nhà cha mẹ cô à? Kỳ Diễn không có ý định tự mình mua nhà sao?"

"Chẳng qua là ở tạm thôi, sau khi cử hành hôn lễ sẽ cân nhắc chuyển ra chỗ ở."

Đi vài bước, Tần Viễn lại nghỉ chân tại đó, Cận Từ Kỳ không hiểu nhìn qua hần, hần lại cười: "Tôi cũng cho là như thế, Kỳ Diễn xem như là địa chủ lớn nhất ở Australia, hơn nữa công ty của mẹ nuôi cậu ta và của gia tộc Tổng gia hiện nay mà nói, có đất đai, có tư sản, đã giống như quốc vương vô lượng."

Cận Từ Kỳ nghe xong lời Tần Viễn mà nói, nói không kinh dị là giả, cô vẫn luôn biết mẹ nuôi của Tổng Kỳ Diễn gia cảnh cũng không tệ, nhưng không nghĩ đến sự nghiệp riêng của Tổng Kỳ Diễn lại cũng lớn như vậy.

Tần Viễn dường như thương thức biểu tình trên mặt cô: "Mặc dù cậu ấy là được nuôi dưỡng, nhưng bởi vì mẹ nuôi của cậu ấy sau khi ly hôn vẫn không có con cái, cũng xem cậu ta như con trai ruột mà chăm sóc, cho dù là tại Tổng gia cũng là ngậm thìa vàng khi ra đời."

Hần dừng lại, hơi xúc động nói tiếp: "Nơi nào sẽ nghĩ tới lúc tôi đi học, đã từng muốn mua cho người con gái mình yêu mến một chiếc nhẫn đeo phải làm kiêm ba chỗ dành hai tháng tiền công, cuối cùng trong túi tiền của mình lại chỉ còn dư năm đồng tiền."

Trên mặt Tần Viễn dù mang theo nụ cười, nhưng trong đôi mắt hần, một chút vui vẻ cũng không có.

Ánh mắt của hần thật lạnh, là cái loại giá lạnh của lòng người dễ thay đổi, rồi lại xen lẫn sự tự giễu.

Bên tai Cận Từ Kỳ vẫn còn văng vẳng mấy chữ "Người con gái đã từng yêu mến" trong lời nói của hần, Tần Viễn trước khi ở bên cạnh Phương Tinh Vân thì ra là còn có thích qua những người phụ nữ khác.

Nhưng chuyện đó cùng cô thật sự thì không có bao nhiêu liên hệ.

Cận Từ Kỳ không muốn càng ngày càng đi sâu vào đề tài này, ngay sau đó chủ động đề cập với Tần Viễn thông tin khi muốn quay bộ phim nhựa kia.

"Biên kịch sáng tác kịch bản vẫn là cần số lượng thông tin lớn, câu chuyện là của phía Tần tổng, buổi tối có thể đem yêu cầu của anh fax đến phòng làm việc của tôi."

Cận Từ Kỳ cất bước muốn đi, lại phát hiện Tần Viễn vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó.

"Tần tổng. . . ." Muốn thúc giục hần rồi lại cảm thấy dường như không quá lịch sự.

Tần Viễn nhìn chăm chú bộ dáng Cận Từ Kỳ muốn nói lại thôi, trầm giọng hỏi: "Trước đó tôi vẫn nhiều lần đang do dự kết cục của phim, Cận tiểu thư có thể đề xuất cho tôi chút ý kiến chứ?"

Cận Từ Kỳ đại khái nhớ lại ý tưởng của bộ phim mà Tần Viễn nhảy vào làm——

Một thanh niên nghèo hai bàn tay trắng đã yêu một thiên kim tiểu thư nhà giàu, lại gặp phải người trong gia đình nhà gái phản đối mãnh liệt. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Về sau vị thiên kim tiểu thư lén chạy đến thành phố chỗ ở của người thanh niên nghèo đó tìm anh ta, hai người trốn tránh người nhà gái qua mấy tháng, nhưng vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của vị thiên kim tiểu thư, người thanh niên nghèo nửa đêm về nhà lại bị người ta cắt đứt hai chân.

Đêm đó khi người thanh niên nghèo được đưa vào bệnh viện, lại không thấy bóng dáng của vị thiên kim tiểu thư, nhưng nửa tháng sau cô ấy đột nhiên xuất hiện, đối mặt cô, anh ta ân cần hỏi thăm, cô chỉ nói một câu lạnh lùng "Anh không xứng với tôi", sau đó không chút nào lưu luyến bỏ đi.

Những kịch bản có nội dung câu huyết như loại này, Cận Từ Kỳ tự nhận là đã xem qua không ít, nhưng sau khi nghe xong vẫn phảng phất tràn đầy cảm xúc lại có chút mơ hồ khó sờ.

Đối mặt với tình tiết người thanh niên nghèo bị cắt đứt chân, Cận Từ Kỳ khó tránh khỏi có chút thổn thức, quá tàn nhẫn rồi.

Chẳng qua là, vị thiên kim nhà giàu kia nói "Anh không xứng với tôi" tại sao ở ngoài mặt nhìn qua vô tình như vậy?

Chẳng biết tại sao, cô lại có một loại cảm giác, vị tiểu thư kia cũng không phải là thật sự cảm thấy anh ta không xứng với cô ấy.

"Người thanh niên nghèo kia sau này lại có đế quốc thương nghiệp riêng của mình, Cận tiểu thư có phải cũng cảm thấy anh ta nên trở về trả thù tàn nhẫn

những người đã từng tổn thương qua anh ta hay không?"

Cận Từ Kỳ bị giọng nói Tần Viễn kéo quay lại thực tế, cô nhìn thấy mặt mũi hần ôn nhã tuấn lãng, nhẹ lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng: "Có lẽ vị thiên kim tiểu thư kia là có nỗi khổ tâm."

Bởi vì câu nói này mà thân thể Tần Viễn rõ ràng ngẩn ra, nhưng Cận Từ Kỳ lại không chú ý tới, cô chẳng qua là bình tĩnh nói xong ý nghĩ của mình: "Không phải nói người thanh niên nghèo đó cũng kết hôn sao? Vậy thì hãy đối đãi thật tốt với người phụ nữ hiện tại ở bên cạnh anh ta, nếu không muốn để cho bản thân mình một lần nữa hối hận."

"Chuyện cũ có tốt đẹp, cũng đã phủ đầy bụi, cần gì phải canh cánh trong lòng, nếu lựa chọn đi về phía trước, cũng không nên lại đi qua phía bên kia nhớ nhung, người ta không nên cả đời sống mãi trong hồi ức của mình."

"Như vậy nếu như là Cận tiểu thư thì sao?" Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Tần Viễn đột nhiên hỏi lên một câu cắt đứt Cận Từ Kỳ, cô không hiểu nhìn hần, vẻ mặt của hần lại đặc biệt chuyên chú, ánh mắt hơi đỏ khép mở: "Nếu như là Cận tiểu thư, cô sẽ cảm thấy một người đàn ông nghèo khó sẽ không xứng với cô sao?"

—— nếu như là Cận Từ Kỳ bây giờ, lại sẽ trả lời như thế nào?

Lông mi Cận Từ Kỳ chợt loé, vừa mới chuẩn bị hé miệng nói gì, sau lưng cửa thang máy đã "đình" một tiếng mở ra.

"Nhường ột chút xin nhường ột chút!" Trong thang máy truyền ra một tiếng la vội vàng hấp tấp.

Cận Từ Kỳ phản ứng theo bản năng quay đầu nhìn, lại nghe được bên tai vang lên một tiếng thiết tha "Cẩn thận."

Trong thang máy một công nhân viên đi ra trong tay bung hộp giấy cao hai thước bởi vì trọng tâm không ổn định đã ngã xuống phía đầu Cận Từ Kỳ, chỉ là lúc sắp đập vào, một bàn tay đã kéo cô ra.

Có chút bất ngờ không kịp đề phòng, giày cao gót của Cận Từ Kỳ bị vẹo, bởi vì bị lôi kéo mà trọng tâm bất ổn nên lao đảo.

Bàn tay vốn đang giữ cánh tay cô đã vội vàng dời đi, đỡ lấy bên eo của cô, ngăn cản cô ngã xuống.

"Cô không sao chứ?" Giọng nói khàn khàn mà ân cần gần trong gang tấc.

Cận Từ Kỳ vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tần Viễn cau lại lông mày còn có đôi mắt chứa đầy tâm tình phức tạp.

Muốn tránh thoát lực độ của hần, nhưng lại bị ôm càng chặt hơn: "Cô đứng vững tôi sẽ buông cô ra."

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ khẽ nhíu lại, cuối cùng vẫn không có thói quen để cho đàn ông xa lạ đụng vào mình, nhưng không có biện pháp, vừa định mượn lực đạo trên tay hần đứng thẳng, lại nghe thấy một giọng nam âm u lạnh lẽo vang lên. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

"Không biết Tần tổng dự định ôm vợ của tôi như vậy tới khi nào?"

Cận Từ Kỳ bỗng dừng ngẩng đầu, thì nhìn thấy cửa thang máy đối diện đang rộng mở, sắc mặt Tống Kỳ Diễn lạnh nhạt sa sầm nhìn Tần Viễn.

Tần Viễn chỉ là nhìn thoáng qua Tống Kỳ Diễn, mà Cận Từ Kỳ khi đã đứng vững lập tức tránh được tay của hần.

Sự mềm mại trong tay nhất thời biến mất, trong lòng lại mơ hồ có chút mất mát.

Tần Viễn cúi đầu cười một tiếng, nghe không rõ tâm tình, hần ngẩng đầu nhìn Tống Kỳ Diễn: "Nếu như Kỳ Diễn cậu không ngại mà nói, tôi muốn tạm thời mượn vị hôn thê của cậu một chút, cô ấy vẫn chưa mang tôi đi tham quan hết Phong Kỳ."

Nói xong, lập tức nhìn về phía Cận Từ Kỳ: "Cận sản xuất, chúng ta đi thôi."

Cận Từ Kỳ đi đến trước mặt Tống Kỳ Diễn, có chút kinh ngạc khi hần trở lại, nhưng trong lòng lại dâng lên ngọt ngào, nhưng ngại vì có mặt Tần Viễn chỉ có thể nhẹ giọng dặn dò: "Anh đến phòng làm việc của em chờ em, em chốc lát nữa sẽ đến."

Sau đó đối với Tần Viễn nói: "Tần tổng, tôi đưa anh đi xuống."

Khoé miệng Tần Viễn cong cong, cùng Cận Từ Kỳ sóng vai muốn đi vào thang máy, nhưng không nghĩ đến, trong lúc lướt qua người Tống Kỳ Diễn, hần đột nhiên giữ chặt tay trái của Cận Từ Kỳ.

Có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng tựa hồ đang trong lẽ phải.

Tống Kỳ Diễn mắt lạnh nhìn sang Tần Viễn, trên mặt hiển nhiên dễ nhận thấy không chút nào nhường nhịn, nhấn rõ từng chữ một: "Tôi, đề, ý."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cha Con Quân Nhân Ra Trận

Editor: tamthuonglac

Tổng Kỳ Diễn mắt lạnh nhìn sang Tần Viễn, trên mặt hiển nhiên dễ nhận thấy không chút nào nhượng nhịn, nhấn rõ từng chữ một: "Tôi, đề, ý."

Lầu mười một, nhân viên tra thẻ xong chuẩn bị tan việc, vừa nói vừa cười đi về phía thang máy, nhưng lúc nhìn thấy cảnh tượng trước thang máy, không hẹn mà cùng nhau dừng bước, ánh mắt rối rít hơi mờ lớn.

Sau đó có người hiểu chuyện lại càng quay đầu đi lấy mấy tờ báo trước đó chưa có thu dọn.

Nhìn tám ảnh cực đại của ba người in trên mặt bia tờ báo kinh tế tài chính, nhìn lại một chút ba người đang giằng co trước mặt, trong lòng một trận nhiệt huyết mệnh mỏng ——

Phong vận, khí tràng, diện mạo, thân cao, đơn giản giống nhau như đúc, phải hay không!

Hiện tại chẳng lẽ là đang trở lại như hiện trường cũ trong truyền thuyết trên trang đầu báo sao?!

Tổng giám đốc Tần thị, thái tử gia Tổng thị, cộng thêm một người là đại tiểu thư Cận thị, đây là đang tiến hành cuộc đại chiến tranh đoạt vợ sao?

Có thể được hai đỉnh Kim Tự Tháp cao phú đẹp trai như vậy 'người tranh ta đoạt' chỉ cần là phụ nữ đều tha thiết ước mơ!

Những nữ nhân viên đang tụ tập ở khúc quanh tràn đầy ngưỡng mộ, tâm tình cũng bất đồng.

Cận Từ Kỳ bị kẹp ở giữa hai người đàn ông này sóng gió mãnh liệt, chỉ cảm thấy không khí càng có xu hướng quỷ dị ngưng trọng.

Lực đạo nắm trên cổ tay cô vững chắc không thể phá vỡ.

Cô không nhịn được nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn, mới vừa mở miệng nói một câu: "A Diễn."

"Yên lặng!" Tổng Kỳ Diễn lập tức quét tới một cái ánh mắt ra lệnh, hiếm khi hấn đối với Cận Từ Kỳ uy vũ bất khuất như vậy.

Cận Từ Kỳ cứng rắn mà bị hấn cắt đứt lời, sau đó lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Tổng Kỳ Diễn thấy Cận Từ Kỳ nghe lời mà im miệng, càng cảm thấy phải ở trước mặt Tần Viễn bày ra hình tượng người chồng cao lớn của mình.

Ánh mắt hấn lạnh nhạt không hoảng hốt nhìn về phía Tần Viễn, ngoài cười nhưng trong không cười mà hỏi thẳng thắn: "Tần tổng là muốn lấy thân phận gì mượn vợ của tôi dùng? Đúng rồi, Tần tổng nói sai rồi, cô ấy là vợ của tôi, không phải vị hôn thê."

Tần Viễn nghe vậy, ánh sáng lạnh trong mắt thoáng chốc nhanh chóng chớp tắt, khóe mắt liếc qua, Cận Từ Kỳ đối với Tổng Kỳ Diễn nói rõ như vậy không có bất kỳ sự phản đối, ngược lại nhàn nhạt nhìn mình, tựa như đang đợi câu trả lời của mình.

Ánh mắt sâu sắc của hấn đông cứng lại, Tần Viễn nghiêng người đi, hướng về phía Tổng Kỳ Diễn, sau một lúc lâu, trên mặt nở lên một nụ cười nhàn nhạt, "Lấy thân phận khách hàng, không biết có được hay không?"

"Khách hàng?" Tổng Kỳ Diễn hồ hững cười cười, giơ tay trái của mình lên, lộ ra đồng hồ đeo tay trong ống tay áo: "Năm giờ lẻ hai phút, bây giờ là lúc tan việc, thật là ngại quá, Tần tổng."

Hiện tại cô không còn là Cận sản xuất, chẳng qua là Cận Từ Kỳ, Cận Từ Kỳ của hấn!

Tổng Kỳ Diễn quyết định, từ nay về sau, Tần Viễn người này trực tiếp bị kéo vào bên trong danh sách đen cự tuyệt qua lại!

Trong lòng đau khổ ——

Vớ vẩn! Bảo cậu đã ăn trong bát thì xem trong nồi, về sau chạy trở về căn phòng giam tối đen của cậu đi!

Tổng Kỳ Diễn và Tần Viễn đứng ở trước thang máy giằng co không xong.

Cận Từ Kỳ nhìn trong góc thang máy cách đó không xa càng ngày càng nhiều những đầu lén lén lút lút, phát hiện một nhân viên vừa nhìn xem tờ báo trong tay vừa quan sát ba người bọn họ.

Nhất thời hiểu được, hiện tại điệu bộ này trong phút chốc đã trở lại trạng thái tạo thế chân vạc trong tiệc sinh nhật đêm đó. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Thang máy "Đỉnh" một tiếng mở ra, bên trong là các nhân viên từ trên lầu đi xuống, tất cả sững sờ nhìn mặt hai người đàn ông mắt lạnh đối lập nhau trước thang máy, còn có Cận Từ Kỳ đứng ở giữa hai người họ.

Có như vậy trong nháy mắt, tất cả mọi người trong thang máy cảm giác mình đến chỗ hiện trường quay một bộ phim thần tượng nào đó.

—— hình ảnh ba người này đối lập không phải là mấy đoạn hay chiếu đi chiếu lại trong phim thần tượng Hàn Quốc Đài Loan trong kinh điển sao?

Cận Từ Kỳ cũng nhìn thấy mọi người hoảng hốt mà nét mặt hưng phấn, biết nếu họ còn đứng ở chỗ này nữa, ngày mai không biết sẽ bị tốp nhân viên bát quái này phát truyền tin đi đến mức thành bộ dáng gì.

"A Diễn ——" Cận Từ Kỳ khẽ gọi Tống Kỳ Diễn một tiếng, phản ứng theo bản năng đưa tay kéo cánh tay hắn, nhưng không nghĩ đến có một cái tay khác bất thành linh vươn tới, giữ chặt tay của cô.

Cận Từ Kỳ ngẩn ra, mà Tần Viễn không chút nào cảm thấy không được tự nhiên, chẳng qua là đối với cô cười cười, giọng nói ôn hòa: "Nếu như thế, vậy tôi trước hết cáo từ!"

Tống Kỳ Diễn khi nhìn đến Tần Viễn giữ lại tay Cận Từ Kỳ, trong mắt chợt lóe lên sự không hài lòng, tiến lên một bước, không để lại dấu vết ngăn hai người, nhìn qua Tần Viễn mặt không chút thay đổi——

"Nói lời tạm biệt thì cứ nói, động tay động chân thành bộ dáng gì?"

Tần Viễn nhìn đáng vẻ hắn như lâm đại địch, màu con ngươi mắt trầm xuống, Tống Kỳ Diễn cư xử quá mức không đúng? Hay là cậu ta thật sự cũng biết được chút gì?

Trong lòng tính toán, Tần Viễn nhìn về phía Tống Kỳ Diễn ánh mắt lại thêm đủ thâm ý, khoe miệng nhếch lên: "Kỳ Diễn, lúc nào có thời gian rảnh rồi chúng ta đi ra ngoài uống một ly đi."

"Gần đây công việc khá bề bộn." Tống Kỳ Diễn nhàn nhạt trả lời.

Tần Viễn không cho là đúng cười: "Đừng nha, cậu luôn luôn bận rộn."

Nói xong, Tần Viễn đưa mắt nhảy vào hướng Cận Từ Kỳ: "Tôi rất mong đợi lần họp tác này, Cận sản xuất, ngày mai gặp nhé!"

"Cái gì họp tác?" chân mày Tống Kỳ Diễn thu lại, mà Tần Viễn đã xoay người đi vào thang máy.

Hắn hỏi lên vấn đề không được Tần Viễn trả lời, cũng bởi vậy sắc mặt càng thêm âm trầm gấp gáp.

Trên đường trở về, Tống Kỳ Diễn có chút tức giận, nhưng đối mặt Cận Từ Kỳ bình tĩnh cuối cùng là thiếu kiên nhẫn.

"Cận Từ Kỳ, có phải em đùa giỡn anh hay không hả?"

Cận Từ Kỳ không hiểu quay đầu nhìn hắn: "Cái gì?"

Tống Kỳ Diễn vừa lái xe vừa cảm giận bắt mắt lướt qua cô liếc mắt một cái: "Không có việc gì sao em tắt máy chơi!"

Cận Từ Kỳ lúc này mới nhớ tới điện thoại đã bị tắt máy nằm trong túi xách tay của mình .

"Bởi vì cái dạng này cho nên anh mới đến công ty sao?" Cận Từ Kỳ nghe giọng hỏi.

Trong lòng lại đối với đáp án của hắn có chút mong đợi, hơn nữa vì vậy mà không khỏi mà cảm thấy vui vẻ.

Tống Kỳ Diễn liếc cô một cái, không trả lời, nhưng lại đem đề tài chuyển hướng về phía Tần Viễn với câu nói vừa rồi kia.

"Tần Viễn mới vừa nói họp tác là thế nào? Em tại sao ngày mai còn phải gặp cậu ta?"

"Anh ta nhảy vào công ty chúng em làm một bộ phim, có lẽ là cùng làm việc với nhau gần ba tháng, bắt quá cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, một người bận rộn như anh ta thì không thể nào mỗi ngày đều đến công ty của chúng em."

"Như thế nào không thể nào? !" Tống Kỳ Diễn đột nhiên đề cao âm lượng làm cho Cận Từ Kỳ cả kinh.

Tống Kỳ Diễn cũng lập tức ý thức được mình thất thố, đằng hắng giọng, nghiêm túc nói: "Loại đàn ông này dễ dàng nhất là lừa gạt phụ nữ, em xem khi lần trước cậu ta kéo đàn nhị hồ——"

"Là đàn violin." Cận Từ Kỳ có lòng tốt nhắc nhở, trong lòng lại cảm thấy hắn là cố ý bôi nhọ Tần Viễn.

Tống Kỳ Diễn lại bởi vậy mà trầm sắc mặt, đem xe dừng lại ở ven đường, nhìn cô không vui nói: "Cận Từ Kỳ, em chẳng lẽ không biết đột nhiên cắt đứt người ta rất không lễ phép sao?"

"Ách." Hắn không phải cũng thường cắt ngang khi cô nói chuyện sao?

"Thôi, không so đo với em nữa."

Tống Kỳ Diễn đại nhân có đại lượng mà liếc cô một cái, sau đó lần nữa khởi động xe.

Buổi tối ăn cơm xong, Cận Từ Kỳ cùng Tống Kỳ Diễn mang theo Mỗ Mỗ đi đến Tống gia.

Tổng Chi Nhậm ở trong điện thoại nghìn dặn dò vạn nhấn nhủ mà yêu cầu mang theo Mỗ Mỗ.

Nhìn ra được ông đối với Mỗ Mỗ yêu thích vượt qua đối với đứa con trai Tổng Kỳ Diễn này.

Mà người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ nhớ tới lời Tô Ngưng Tuyết dặn dò trước khi ra cửa, hai hàng lông mày nhỏ nhủ lại mang trăm mối tơ vò, cuối cùng nghiêng đầu hỏi Cận Từ Kỳ đang ôm mình: "Kỳ Kỳ, Mỗ Mỗ tại sao phải gọi ông cố là ông nội?"

"Bởi vì ông cố là ba ba của ba ba con nha." Cận Từ Kỳ kiên nhẫn trả lời, sờ sờ cái đầu dưa hấu tròn vo.

Cận Mỗ Mỗ chu cái miệng nhỏ nhắn liếc nhìn Tổng Kỳ Diễn đang lái xe: "Vậy Mỗ Mỗ nhìn thấy di Chiêu thì gọi là gì?"

Di Chiêu dĩ nhiên là chi Kiều Niệm Chiêu, Mỗ Mỗ những năm này rất ít gọi, nhưng cũng được dặn qua xưng hô như vậy.

"Đương nhiên vẫn gọi là di Chiêu, như thế nào đột nhiên hỏi cái này?"

"Vậy Mỗ Mỗ phải gọi A Phong thực thử là cái gì a?" Người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ vạn phần rối ren mà nhìn Cận Từ Kỳ chăm chăm. A Phong thực thử là cháu trai của thực thử quái dị, tựa như Mỗ Mỗ là cháu của di Chiêu.

Nhưng mà, bà ngoại nói Mỗ Mỗ là cục cưng của thực thử quái dị, như vậy A Phong thực thử chính là anh trai của Mỗ Mỗ.

Vậy di của Mỗ Mỗ cùng anh trai Mỗ Mỗ ở chung một chỗ, Mỗ Mỗ nên gọi A Phong thực thử là cái gì đây?

Cận Từ Kỳ bị lộn quanh phải có chút ngất, quan hệ phức tạp như vậy đúng là nhất thời hồi lâu để ý không rõ.

Mà Mỗ Mỗ sau khi suy nghĩ không thông trực tiếp từ bỏ cái vấn đề này, ngược lại bắt đầu ở trong túi xách nhỏ của mình tìm kiếm.

Tiểu tử đem một bức tranh vẽ bằng sáp màu nâng đến trước mặt Cận Từ Kỳ, cái môi tinh bột cười toe toét nịnh nọt nói: "Hôm nay ở vườn trẻ cô giáo đề cho chúng con vẽ tranh, con vẽ Kỳ Kỳ mặc áo cưới nga!"

Cận Từ Kỳ còn chưa kịp xem, đã bị Tổng Kỳ Diễn một phen đoạt qua, vừa lái xe vừa liếc nhìn bức tranh vài lần, sau đó lông mày từ từ nhíu lại, "Tại sao không có ba ba vậy?"

"Kỳ Kỳ là cô dâu, Mỗ Mỗ là chú rể, tại sao phải có ba ba?"

Mỗ Mỗ không một chút nào cảm thấy mình vẽ có cái gì không đúng.

Cận Từ Kỳ từ gương mặt thối của Tổng Kỳ Diễn mà nhìn bức tranh vẽ hán cầm trong tay, thì nhìn thấy trong bức tranh có một căn nhà nhỏ, có một cây đại thụ, có mặt trời, có cỏ mà còn có chút chữ, chỉ không có "Ba ba" trong miệng Tổng Kỳ Diễn.

"Cô giáo nói Mỗ Mỗ vẽ rất khá, trả lại ột đóa hoa hồng nhỏ nga!"

Mỗ Mỗ nằm ở trong ngực Cận Từ Kỳ giống như đang tranh công, Cận Từ Kỳ không phụ kỳ vọng, sờ sờ đầu của nó: "Mỗ Mỗ thật là lợi hại, sau này nhất định có thể làm tiểu họa sĩ!"

Cận Mỗ Mỗ nghe xong thì khanh khách cười ngã vào trong ngực Cận Từ Kỳ, bộ dạng hình ảnh của mẹ hiền con thảo thật tốt đẹp!

Hai mẹ con hoàn toàn bỏ quên một bên người đàn ông nào đó đang cắn răng tức tối mà lái xe !

Vào cổng nhà chính của Tổng gia, ra nghênh tiếp vẫn là vị gọi là quản gia kia.

Cô cung kính hướng Tổng Kỳ Diễn cúi mình vái chào: "Đại thiếu gia, lão gia đang tiếp khách, để cho các vị chờ chốc lát."

Cũng có lẽ vì Minh quản gia từng cùng Tổng Chi Nhậm cùng nhau hợp mưu với Tổng Kỳ Diễn, Tổng Kỳ Diễn đối với cô cũng không có thái độ tốt, hần liếc mắt nhìn hành lang sau lưng Minh quản gia, hừ lạnh một tiếng: "Lần này lại kêu ai tới?"

Nói xong, thì một tay ôm lấy Mỗ Mỗ một tay dắt tay Cận Từ Kỳ muốn đi đến phòng tiếp khách cuối hành lang.

"Đại thiếu gia," Minh quản gia rất bình tĩnh ngăn trở đường đi: "Những khách nhân này ngài có thể không vui lòng khi gặp."

Tổng Kỳ Diễn lạnh lùng liếc cô một cái: "Được cô vừa nói như vậy tôi càng thêm hứng thú mà đi đến."

Màu mắt Minh quản gia chột lóe, nhưng vẫn nghe theo mà nhường đường, tùy ột nhà ba người tiến về phía phòng khách trước. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Cửa phòng tiếp khách đóng chặt, đứng ở hai bên cửa có hai người làm nữ, nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn tất cả cung kính chào hỏi.

Tổng Kỳ Diễn chỉ là nhàn nhạt ra lệnh: "Mở cửa ra."

"Điều này." Người làm nữ khó xử mà nhìn Tổng Kỳ Diễn.

"Không mở ra đúng không, vậy tôi dùng chân đá được rồi." Nói xong, Tổng Kỳ Diễn thật sự giơ chân lên bắt đầu muốn đạp xuống.

Người làm nữ vội vàng chủ động đẩy cửa ra, nhìn thấy vị Đại thiếu gia này tính khí cực kém không thể ra sức: "Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia mời vào!"

Cận Từ Kỳ đối với người làm nữ mở cửa ra nhẹ nhàng gật đầu cảm ơn, lại bị Tổng Kỳ Diễn lôi kéo cùng nhau đi vào.

Hầu như mới vừa đi vào, thì thấy được Hàn Mẫn Tranh, anh ta giống như một gốc cây tùng thẳng tắp đứng vững vàng ở nơi này.

Phát hiện một nhà ba người ở cửa, trên mặt trước sau như một không gọn sóng sợ hãi, nhưng đã xoay người dẫn đường.

Bên trong phòng khách nguy nga lộng lẫy, càng đi vào trong càng có thể nghe được âm nhạc và tiếng nói chuyện truyền tới.

Sau khi rẽ qua một cái cửa quẹo, lập tức thấy được Tổng Chi Nhậm đang tiếp đãi khách.

Tổng Chi Nhậm cùng một vị lão giả khác ngồi chung một chỗ, Tổng Nhiệm Cẩm ngồi ở bên trái họ, không nhanh không chậm gọt một quả táo, trên mặt nét mặt hồng hào, mà ngồi bên phải là Bạch Tang Tang.

Cận Từ Kỳ liếc mắt một cái thì đã nhận ra vị lão giả kia, cùng Tổng Chi Nhậm bằng tuổi nhau, chính là người nắm quyền tiền nhiệm của công ty Bạch gia Bạch Văn Tiến, cũng chính là ông nội của Bạch Tang Tang.

Hôm nay Bạch Văn Tiến đích thân đến Tổng gia, chẳng lẽ là muốn vì Bạch Tang Tang mà ra mặt sao? Dư quang nơi khóe mắt Cận Từ Kỳ thoáng chuyển, phát hiện ngồi bên cạnh Bạch Văn Tiến có một cô bé ba bốn tuổi.

Bạch Triển Minh ngoại trừ Bạch Tang Tang trên còn có con trai, cô bé này chỉ sợ là đứa nhỏ của người đó.

"Chúng tôi đã trở lại." Không đợi Hàn Mẫn Tranh đi thông báo, Tổng Kỳ Diễn đã thẳng thắn lên tiếng.

Ánh mắt của những người ngồi bên đó đồng loạt hướng sang bên này.

Bạch Tang Tang lúc nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ tay trong tay thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đặc biệt là khi nhìn đến Cận Mỗ Mỗ ở trong ngực Tổng Kỳ Diễn đang cầm con gà con lông vàng lại càng hừ lạnh một tiếng, xoay mặt đi chỗ khác. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Tổng Nhiệm Cẩm cũng dừng lại động tác trong tay, ngược lại cũng không giống trước kia làm khó dễ như vậy.

Có lẽ là người gặp chuyện vui nên tinh thần thoải mái, ngay sau đó người thường ngày thấy đáng ghét cũng thuận mắt hơn.

Tổng Chi Nhậm và Bạch Văn Tiến dừng nói chuyện với nhau, nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn và Cận Từ Kỳ đang đứng, giọng nói cũng bình thản mà phân phó: "Ừ, nếu đã đến đây thì ngồi xuống đi."

Cận Từ Kỳ cũng có thể lý giải thái độ của Tổng Chi Nhậm, ngay trước mặt Bạch Văn Tiến mà đối với cô đủ thân thiện như vậy, điều này không phải là sinh sinh kích động Bạch Văn Tiến một cái tát tai sao?

Bạch Văn Tiến cũng nhìn thấy Cận Từ Kỳ, lông mày hoa râm giương lên, không nóng không lạnh bỏ ra một câu: "Đã trẻ thế này còn đến, chẳng lẽ Cận gia không có dạy bảo Cận tiểu thư chút quy củ này sao?"

Lúc này vừa tiến đến đã áp đảo tinh thần, lão già Bạch gia này xem ra thấy cô thật không vừa mắt a!

Tổng Kỳ Diễn đã kéo cô đi tới, nhìn Bạch Văn Tiến nói: "Tiểu Kỳ đã là vợ của tôi, tôi tới Tổng gia cô ấy dĩ nhiên cũng phải tới theo, ngược lại Bạch lão và Bạch tiểu thư trẻ như thế còn đến, có phải ứng với những lời Bạch lão nói hay không?"

Lời của hắn rất có đạo lý gây ông đập lưng ông, khiến tất cả mọi người ở đây sắc mặt chột biến.

"Kỳ Diễn, tại sao nói chuyện với Bạch lão như vậy?" Tổng Chi Nhậm trầm thấp khiển trách một tiếng.

"Có thể nói thế nào, tôi cũng không biết mang bà xã và con trai quay về nhà một chuyến còn phải bị người ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, đến tột cùng là các người ý vào người đồng thể mạnh hay là vốn cũng không muốn chúng tôi tới nơi này?"

Tổng Kỳ Diễn bắt bẻ lại không kịp để cho dư thời gian, Tổng Chi Nhậm nghe thấy thế bàn tay chống quai trượng run run rẩy rẩy.

Ngược lại Tổng Nhiệm Cẩm đột nhiên đứng ra quay lại làm người tốt, "Em trai, trong nhà có khách, thì chú ý một chút cho đúng mực, chớ này nọ tựa như thế, để cho Bạch lão nhìn thấy mà cười nhạo!"

"Tô phu nhân quá lời, Bạch lão cũng là người lý lẽ rõ ràng, nếu A Diễn nói lời thích đáng Bạch lão sao lại há có thể so đo."

Cận Từ Kỳ dùng bốn lạng đánh bật cả ngàn cân mà bác bỏ lời nói của Tổng Nhiệm Cẩm, sau đó quay sang nhìn sắc mặt khó chịu của Bạch Văn Tiến.

"Tôi nghĩ Bạch lão cũng không phải là cái loại cây già lên mặt, kiểu người chẳng phân biệt được thị phi chứ?"

Lời nói này tựa như tán dương nhưng thực sự là chỉ trích, nghe thấy thế Bạch Văn Tiến nặng nề từ trong mũi hừ một tiếng, đối với Tổng Chi Nhậm nói: "Tôi thế nhưng không biết Tổng lão ông nơi này có con trai và con dâu tương lai mồm miệng lanh lợi như vậy?!"

"Bạch lão quá khen, vợ chồng chúng tôi cũng bắt quá là theo đó mà để ý tranh luận, đúng là vạn bất đắc dĩ."

Cận Từ Kỳ mang theo nụ cười nhẹ nhàng nói tiếp, trên gương mặt đầy nếp nhăn của Bạch Văn Tiến run rẩy, đoán chừng là động khí.

Tổng Chi Nhậm cũng bị nói mà lúng túng, đảo mắt liếc thấy Mỗ Mỗ đang chơi gà con lông vàng, lập tức vẫy tay gọi: "Mỗ Mỗ, hôm nay trong nhà có em gái đến đây chơi, Mỗ Mỗ cùng em gái chơi một lát có được hay không?"

Coi như khi đề tài liên quan đến trẻ nhỏ, bầu không khí mới hơi có phần hòa hoãn. Bạn đang xem truyện thuộc diendanlequydon edited by tamthuonglac

Cận Mỗ Mỗ núp ở trong ngực Tổng Kỳ Diễn, nhanh như chớp mắt to nhìn thấy Bạch Phi Nhi ngồi ở trên ghế sofa, khinh thường hừ một tiếng, nhưng Tổng Kỳ Diễn lại thả nó xuống: "Đi, cùng em gái chơi một lát."

Bạch Phi Nhi tóc tết bím, cũng đang núp ở sau lưng ông cố của mình tò mò nhìn sang Cận Mỗ Mỗ, khoe miệng tí tách tí tách dính dính chất lỏng, giống như là đang thềm thưởng "Sắc đẹp" của Mỗ Mỗ.

Cận Mỗ Mỗ tâm bất cam tình bất nguyện mà nhăn nhó đi tới, không quên quay đầu lại liếc mắt nhìn Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn, lại phát hiện ba ba vô lương tâm đang mỉm cười mà nhìn mình gật đầu: "Đi đi."

"Tiểu ca ca xin chào!" Bạch Phi Nhi nhìn Cận Mỗ Mỗ môi hồng răng trắng, hai mắt chỉ kém không toát ra hình trái tim tình yêu.

Hiển nhiên đối với người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ sinh ra trong truyền thuyết đầy hào cảm.

Thấy Cận Mỗ Mỗ không để ý tới mình, Bạch Phi Nhi vẫn ra sức từ trên ghế sofa bò xuống, bởi vì chân không với tới mặt đất mà phát ra âm thanh ô ô dùng sức, thân thể nho nhỏ chọt tuột xuống.

Bạch Văn Tiến vội vàng đi đỡ bảo bối của mình đang bị vương, Bạch Phi Nhi cũng đã dùng đưa thân thể nhỏ nhắn chạy lại chỗ Cận Mỗ Mỗ, cánh tay nho nhỏ ôm lấy Cận Mỗ Mỗ, một vũng nước miếng thành công rơi trên cánh tay Cận Mỗ Mỗ.

Cận Mỗ Mỗ cảm thấy một trận buồn nôn, lại cố nén không có đẩy Bạch Phi Nhi ra, lại nghiêng đầu nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn.

Tổng Kỳ Diễn vẫn như cũ cười ôn hoà, "Thật ngoan cùng em gái chơi trong chốc lát." Bạch Văn Tiến cũng là lão hồ ly, tựa hồ đã nhận ra cái gì không thích hợp, chính là muốn gọi cháu cố gái của mình về, nhưng Bạch Phi Nhi lại hưng phấn mà quơ tròn cánh tay phúng phính bụng lấy mặt Mỗ Mỗ.

"Tiểu ca ca thật là xinh đẹp nga, giống như búp bê, Phi Nhi thích anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Bà Xã, Em Thật Là Thơm!

Editor: tamthuonglac

Người Bạch gia sau khi ngượng ngập rồi đi, trong phòng khách rất nhanh đã khôi phục một mảnh an bình và yên tĩnh.

Tổng Chi Nhậm ôm Mỗ Mỗ khóc đến đỏ cả mũi, quay sang hai vợ chồng ngồi ở một bên lên tiếng: "Nếu đã lĩnh chứng, cử hành hôn lễ là điều nhất định, Tổng gia chúng ta mà nói không bao giờ bạc đãi nàng dâu."

Cận Từ Kỳ im lặng mà cười cười, cũng không có ý kiến gì, Tổng Kỳ Diễn cũng không để ý không e dè xử lý.

"Các con vẫn ở tại nhà Từ Kỳ cũng không phải là biện pháp, đến lúc làm xong lễ cưới thì chuyển tới ở đi!"

Lời của Tổng Chi Nhậm vừa nói ra, lập tức có người ngồi không yên.

Tổng Nhiễm Cầm chột đứng lên: "Cha, cha như thế nào."

Miệng khẽ nhếch, một bộ dáng không dám tin.

Trước đó Tổng Chi Nhậm đối với việc Tổng Kỳ Diễn chuyển ra ngoài sống tự lập thì nhắm một mắt mở một mắt, thậm chí khi Tổng Kỳ Diễn xách theo hành lý dọn vào Cận gia cũng không đứng ra nói một câu phản đối.

Giờ phút này lại trực tiếp đề xuất muốn Tổng Kỳ Diễn mang theo vợ con chuyển vào đại viện Tổng gia, cái quyết định này tới quá mức đột ngột, làm cho Tổng Nhiễm Cầm vốn cho là mình có thể luôn luôn bá chiếm Tổng gia phải hoảng hốt lo sợ.

Tổng Nhiễm Cầm nhất thời một hồi lâu quên mất nói chuyện, chẳng qua là căng lớn con mắt nhìn Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn ở đối diện.

Chỉ sợ bỏ lỡ một chút xíu biểu tình biến hóa trên mặt họ.

Bà đang đợi họ đưa ra câu trả lời, mà đáy mắt bà vẫn lóe ra ánh mắt chờ mong.

—— mong mỗi Tổng Kỳ Diễn bọn họ sẽ thắng thắn mạnh mẽ mà cự tuyệt chuyện chuyển đến.

Chuyện Tổng Kỳ Diễn và Tổng Chi Nhậm không hợp nhau, Tổng Nhiễm Cầm cũng không phải là không biết.

Đây cũng là lý do bà không hiểu tại sao Tổng Chi Nhậm trong lúc bất chợt lại muốn bọn họ chuyển chỗ đến đây.

Đây không phải là tự tìm tội ỉnh sao?

Nhưng Tổng Nhiễm Cầm sau khi kinh ngạc, lại quên mất một điểm——

Luân chi nhạc (niềm vui gia đình). Đặc biệt là đối với kiểu người già như Tổng Chi Nhậm như gỗ sắp sửa mục mà nói rất là coi trọng.

Tổng Kỳ Diễn thế nào cũng sẽ chọc cho ông tức giận, nhưng tóm lại dù sao vẫn là cốt nhục của mình, theo họ Tổng của mình!

Tổng Chi Nhậm làm như không thấy được Tổng Nhiễm Cầm hoảng hốt, vẫn nhìn hai vợ chồng tiếp tục nói: "Chờ các con dọn đến đây thì chuyển đến toà nhà chính ở đi, dù sao phòng trống không cũng là trống không."

"Cha, toà nhà chính luôn luôn chỉ là cha ở, như thế nào đột nhiên để cho nhiều người như vậy chuyển vào?"

Tổng Nhiễm Cầm hiển nhiên cuống cuống rồi, việc chuyển vào biệt thự bên cạnh so với chuyển vào toà nhà chính, điều này ý nghĩa rất lớn không giống nhau!

Mình và chồng cùng con trai ở bên cạnh cha nhiều năm như vậy, cha cũng không mở miệng để cho bọn họ chuyển đến đây.

Hiện tại Tổng Kỳ Diễn vừa trở lại, liền trực tiếp mang theo vợ con mang vào toà nhà chính.

Kiểu đả ngộ này có sự khác biệt không cần nói cũng biết!

Tổng Chi Nhậm cũng nghe ra trong giọng nói Tổng Nhiễm Cầm có sự bất mãn, giống như liếc bà, hừ nhẹ nói: "Không được ở toà nhà chính chẳng lẽ con muốn dọn khỏi toà nhà phía đông đi ra ngoài để cho bọn người của em trai con ở sao?"

Những năm này, Tổng Nhiễm Cầm một mình thì độc chiếm biệt thự phía đông, mà Tô Hành Phong và Tô Tấn An thì ở tại toà nhà phía tây.

Tổng Nhiễm Cầm bị Tổng Chi Nhậm quay lại bác bỏ đến á khẩu không trả lời được, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi đến khó coi.

Khó khóc cười khan một tiếng: "Cha, nghe được lời này của cha nói xong, con đây không phải là thật cao hứng sao?"

"Hừ, tốt nhất là cao hứng!" Tổng Chi Nhậm rõ ràng không quá tin tưởng Tổng Nhiễm Cầm đây mặt sắp khóc lại thom thảo cao hứng, nhưng cũng không có ý định vạch trần bà, đỡ phải tự tìm phiền toái cho bà cơ hội gây sức ép.

Tổng Kỳ Diễn cũng cười nói tiếp: "Cha, tôi và Từ Kỳ cũng không quá quan tâm đến chỗ nhiều người ưa thích, cho nên. . . . Ý tốt của cha chúng tôi ghi nhớ trong lòng, về phần chuyện chuyển đến vẫn là sau này hãy nói đi."

Mặt Tổng Chi Nhậm như hồ, có chút không vui mà trách cứ: "Nói gì vậy? Cái gì gọi là nhiều người, người một nhà ở chung một đoàn không phải càng náo nhiệt sao?"

Tổng Kỳ Diễn chẳng qua là mỉm khước môi cười, không lên tiếng nữa.

Tổng Chi Nhậm biết rõ lay chuyển hẳn không được, lập tức nhìn về phía Cận Từ Kỳ: "Từ Kỳ, lão già ta đây khi còn sống muốn hưởng thụ một chút niềm vui gia đình, con có thể thông cảm không?"

Nói xong, làm bộ sờ sờ đầu của Mỗ Mỗ ở trong ngực, mang một đôi mắt tang thương, trong đôi mắt mờ hồ lệ quang dao động. Luôn miệng thở dài vài tiếng, cuối cùng còn xoay mặt giờ tay áo lên nhẹ lau khước mắt.

Đột nhiên cảm nhận được sau lưng có một cái tay nhỏ bé vỗ về an ủi, khước mắt Tổng Chi Nhậm càng ướt át, một mạch ôm lấy Mỗ Mỗ đứa bé ngoan, sau đó đối với hai vợ chồng vô lương nói "Các con coi như là thương hại ta ông già đáng thương này đi!"

Cận Từ Kỳ nghiêng đầu nhàn nhạt cười xuống dưới, "Tổng lão nói đùa, trong nhà có Hành Phong và Tô phu nhân phụng bồi không phải tốt hơn sao, tôi thấy A Diễn từ đầu tới đuôi mà nói cũng chưa từng khiến cho ngài vui về."

Khước mắt lại liếc về phía Tổng Kỳ Diễn bên cạnh, "Nếu là về nhà ở, không chừng mai kia lại chọc cho ngài tức giận!"

Tổng Chi Nhậm còn chưa mở miệng, Tổng Kỳ Diễn ngược lại trên mặt biểu hiện ra mất hứng.

Nghiêng người về phía trước, từ đằng sau kéo đầu vai Cận Từ Kỳ qua, ngón tay khảy nhẹ lên trán của cô, cười mắng: "Anh thấy em là càng ngày càng lớn gan, nói xấu người khác cũng không quay lưng lại nhìn!"

"Có sao? Lời em nói cũng đều là lời nói thật." Cận Từ Kỳ mang về mặt không cho là đúng.

"A? Vậy ngược lại em nói một chút xem, anh làm sao sẽ chọc cha tức giận rồi?"

Hai vợ chồng kẻ xướng người hoạ, không chút nào cho Tổng Chi Nhậm cơ hội chen miệng vào.

Dư quang khước mắt Cận Từ Kỳ như có như không liếc nhìn Tổng Nhiễm Cầm có chút tức giận, sau đó mới nhìn Tổng Chi Nhậm vừa cười vừa nói:

"Tổng lão, đại đường bên kia có treo bộ tranh Tứ Đại Đồng Đường người biết không?"

Tổng Chi Nhậm mặc dù không có nhìn kỹ qua bức tranh kia, nhưng cũng biết đại khái, mắt quét về phía Tổng Kỳ Diễn, nhưng lời nói lại đối với Cận Tử Kỳ hỏi: "Hỗn tiểu tử này nói gì đó sao?"

Khỏe miệng Cận Tử Kỳ cong lên trả lời: "Vừa rồi lúc đi vào, tôi nói con cháu đầy đàn, điều này thật là phúc khí, anh ấy lại cứng rắn mà nói đó chỉ là biểu tượng của một gia đình, nhiều người có cái gì tốt, sau lưng còn không biết người tranh ta đấu như thế nào?"

Nhưng Tổng Chi Nhậm sau khi nghe xong lời Cận Tử Kỳ giải thích, sắc mặt từ từ ngưng trọng.

Ông sống đến hơn bảy mươi tuổi, nếu như còn nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của con cháu mình vậy coi như là sống vô dụng rồi!

Con trai ông và con dâu đang trách ông cung cấp nhà ở cho người một nhà con gái ông!

Tổng Chi Nhậm ngẩng đầu thì nhìn thấy Cận Tử Kỳ nở nụ cười ôn hòa——

Nha đầu Cận gia này nhìn dường như đậm bạc, nhưng nếu thật sự phát động thì hung ác cũng không chút nào kém so với mẹ ruột của cô một phần nào.

Tổng Chi Nhậm sau khi suy nghĩ kỹ sâu xa, quay đầu nhìn sang Tổng Nhiễm Cầm đứng ngồi không yên nói: "Nhiễm Cầm, con cùng Tấn An kết hôn ba mươi năm rồi phải không?"

Tổng Nhiễm Cầm chỉ cảm thấy điềm xấu như tràn vào thân thể, cảnh giác mà nhìn sang Tổng Chi Nhậm: "Cha ngài có ý gì?"

Tổng Chi Nhậm xưa nay hiểu đứa con gái này đúng là một người ngu ngốc, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói rõ: "Ta bảo hộ được con nhất thời lại không bảo vệ được con cả một đời, con và Tấn An người cũng đã năm mươi, cũng nên có nhà của mình!"

"Cha, người là muốn đuổi chúng con đi ra ngoài sao?"

Tổng Nhiễm Cầm rút cuộc ngồi không yên, hai tay run run, sắc mặt trong nháy mắt lại càng trắng bệch.

Miệng thoa son môi lúng túng vâng dạ, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào mới có thể không chọc giận cha của mình.

Tổng Chi Nhậm nhìn con gái mình mặt tái nhợt, trong lòng tuy có một chút không muốn, nhưng mà vẫn nên lấy đại cục làm trọng ——

Ông không sống được mấy năm nữa, lúc này quan trọng nhất chính là bồi dưỡng một người thừa kế xuất sắc!

Tổng Chi Nhậm gật đầu: "Các con thích chỗ nhà cửa như thế nào, nhìn trúng thì nói cho ta biết, coi như là ta tiếp tế của đồ cưới cho con, Hành Phong cũng không còn nhỏ nữa, là nên có thêm vài chỗ ở, tránh cho ngày sau kết hôn bị thông gia xem thường."

Tổng Nhiễm Cầm hoàn toàn không tiếp thụ nổi những điều liên tiếp này đến mức đã kích, cả người lão đảo muốn ngã.

Ở nơi này, tôi thiếu còn có thể nói là cháu ngoại hầu hạ dưới gối, thừa kế Tổng thị cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Lúc này đây một khi bị đuổi ra khỏi Tổng gia, vậy sau này bắt kể chuyện gì của Tổng thị còn liên quan đến người con gái như bà không?

Tổng Nhiễm Cầm giống như đã hiểu ra điều gì đó, bỗng dừng quay đầu nhìn về phía Tổng Kỳ Diễn và Cận Tử Kỳ ngồi ở đối diện.

Ngón tay run rẩy mà nhắm thẳng vào bọn họ, lại sững sốt nói không nên một chữ.

Đôi vợ chồng trộm cướp này thật là ác độc, là muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, thì ra là người vô cùng tàn nhẫn không phải bà, không phải Tổng Chi Nhậm, mà là hán Tổng Kỳ Diễn!

Tổng Chi Nhậm hiển nhiên cũng nhìn ra Tổng Nhiễm Cầm tức giận, nhưng đang ở trước mặt con trai mình thì không thể làm gì.

"Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, thiếu một thứ cũng không được, người lớn tuổi, dù sao vẫn hi vọng bọn nhỏ có thể hầu hạ dưới gối, Nhiễm Cầm, nếu như con có phần hiếu tâm này sau này đến thăm ta nhiều một chút là được rồi." Cận Tử Kỳ thu lại tầm mắt cúi đầu, cầm chén nước trên khay trà uống một hớp, ngăn lại ánh mắt oán hận của Tổng Nhiễm Cầm.

Tổng Kỳ Diễn lại mỉm cười mà nhìn về phía Tổng Nhiễm Cầm: "Tôi nghe nói Cận gia gần đây mới mở bán một số nhà cao tầng, bất kể là vị trí địa lý hay là diện tích phòng ốc so với hai căn biệt thự kia của Tổng gia không sai biệt lắm, nếu như mua mà nói hẳn là lấy giá cả thân tình."

Tổng Kỳ Diễn mang một dáng vẻ nhiệt tình, nhưng Cận Tử Kỳ nghe như thế nào đều có cảm giác hẳn là đang cười trên nỗi đau của người khác đây?

Cận Tử Kỳ không cảm thấy việc họ làm có bao nhiêu quá đáng.

Nơi này vốn chính là Lam gia, thuộc về Tổng Kỳ Diễn, Tổng Nhiễm Cầm lại có cái tư cách gì bám víu lấy không thả?

Cô thật sự thì làm sao cũng không thích nơi này, nhưng vì Tổng Kỳ Diễn, vẫn là có thể gắng gượng mà ở lại.

Nghĩ như vậy, Cận Tử Kỳ cũng ngược mắt nhìn về phía Tổng Nhiễm Cầm: "Niệm Chiêu về sau là phải gả vào Tô gia, nhà cửa coi như là đồ cưới của Cận gia cho đi, tôi trở về sẽ cùng ba mẹ tôi thương lượng việc này."

Không sai, là gả vào Tô gia, mà không phải Tổng gia!

Như mong muốn nhìn thấy sắc mặt Tổng Nhiễm Cầm biến hoá đủ sắc, Cận Tử Kỳ có lòng tốt mà khuyên nhủ: "Phu nhân không cần thay Cận gia lo lắng, một căn nhà, Cận gia hẳn là cấp cho được rất tốt, huống chi đây là gã con gái!"

Tổng Nhiễm Cầm chẳng qua là gắt gao trừng mắt Cận Tử Kỳ và Tổng Kỳ Diễn "Mèo khóc chuột già từ bì", cắn răng hừ lạnh nói: "Tôi không cần các người ở nơi này làm bộ làm tịch, chúng tôi vẫn còn không có nghèo đến mức phải chờ Cận gia các người tới bố thí."

"Nhiễm Cầm..." Tổng Chi Nhậm nhăn mày lại, giọng nói có chút khó chịu không tùy tiện bỏ qua đối với thái độ xác xược của Tổng Nhiễm Cầm.

Nhưng Tổng Nhiễm Cầm đã phẩy tay áo bỏ đi, cửa phòng khách bởi vì lực đẩy quá mạnh mà dội lại phát ra tiếng vang nặng nề.

Cận Tử Kỳ cùng Tổng Kỳ Diễn liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng đều thoáng cong lên rồi hạ xuống không thể nhận ra.

"Cái bà mẹ chồng này thật hung dữ nga!" Cận Mỗ Mỗ trong ngực Tổng Chi Nhậm che lấy hai mắt to, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tổng Chi Nhậm nhìn lên thấy cháu ngoan trong ngực, chuyện Tổng Nhiễm Cầm nhất thời ném đến sau óc.

Vui tươi hơn hờ mà nâng Mỗ Mỗ thông minh lanh lợi lên, nhìn như thế nào cũng thấy yêu thích.

Tổng Chi Nhậm cười đến mức thấy răng không thấy mắt: "Đứa cháu nhỏ tinh quái của tôi, vài ngày không gặp có thể tưởng tượng nhớ chết ông cố... Không đúng, phải là ông nội, đúng vậy, là ông nội, ha ha!"

"Mỗ Mỗ cũng nhớ ông nội!" Cận Mỗ Mỗ chớp mắt to, ngược khuôn mặt quả táo lên, bàn tay nhỏ bé ôm lấy mặt Tổng Chi Nhậm, ngạc nhiên "A" một tiếng: "Ai nha, mấy ngày không thấy ông nội, ông nội càng thêm trẻ tuổi ra đây!"

Tổng Chi Nhậm nghe lời này xong nhất thời cười đến không khép miệng: "Có thật không? Cục cưng nói như vậy, thật sự nghe thấy trong lòng ông nội rất thoải mái, có thể so với ba ba kia của con tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần ——"

"Tôi nói khen thì khen đi, như thế nào cũng mang tôi ra để tổn hại như vậy?" Tổng Kỳ Diễn sờ sờ sóng mũi cao thẳng của mình.

Tổng Chi Nhậm hằm hừ mà liếc xéo Tổng Kỳ Diễn một cái, ngược lại nhìn Mỗ Mỗ lại là vẻ mặt từ ái mà cười cười.

"Đúng rồi, trước đó hai ngày ta có đi mời cao tăng Phạm Âm tự xem ngày sinh tháng đẻ của cục cưng chúng ta, cao tăng nói mệnh của cục cưng là đại phú đại lợi, nếu như sinh ở cò đại trong tương lai sẽ là người tài năng tương xứng, đặc biệt ban cho tên Vũ Cơ(*)."

"Ngu Cơ (*)" Tổng Kỳ Diễn mới vừa hóp một ngụm trà vào miệng thiếu chút nữa phun ra ngoài, nhìn qua Tổng Chi Nhậm mặt mũi tràn đầy đắc ý, "Tên gì hay không lấy hết lần này tới lần khác phải gọi Ngu Cơ, con lừa ngốc kia như thế nào đặt ra tên như vậy?"

*Vũ Cơ (Yǔ Jī) và Ngu Cơ (Yú Jī) phát âm nghe gần giống nhau nên anh chị hiểu lầm.

Tổng Chi Nhậm lập tức mất hứng, "Cái gì con lừa ngốc, đó là cao tăng đắc đạo, đặt tên hiển nhiên cũng là thuận theo mệnh rồi, cục cưng chúng ta sau này lập tức gọi Tổng Vũ Cơ!"

Khóe mắt Cận Tử Kỳ khẽ động, cái tên gọi "Ngu Cơ" này đúng là có phần vượt quá giới hạn.

"Tổng lão, người xem có thể để cao tăng lại đặt một cái tên khác hay không, Mỗ Mỗ là một bé trai, gọi Ngu Cơ có bao nhiêu không thích hợp." Cận Tử Kỳ lên tiếng thương lượng nói.

Tổng Chi Nhậm thấy cha mẹ đưa nhỏ đối với tên đều có ý kiến, trong lòng cũng không thoải mái.

"Cái gì gọi là đặt lại một cái tên khác, các người đây là muốn không tôn trọng thần linh sao? Cao tăng ban tên cho đó là phúc khí lớn lao của Tổng gia chúng ta, cứ quyết định như vậy, sau này Mỗ Mỗ chúng ta gọi là Vũ Cơ!"

Cận Tử Kỳ không nhịn được giơ tay lên vuốt trán, Ngu Cơ, gọi như thế trong lòng đều có điểm khó chịu.

Vẫn không thể gọi giống như những đứa trẻ khác, Cơ Cơ, Tiểu Cơ, Aaa...

Tổng Kỳ Diễn trực tiếp khịt mũi coi thường: "Sao cha không để cho cao tăng đặt tên cho con trai tôi là Hạng Vũ đi? Đây chẳng phải là danh hiệu càng thêm vang dội sao?"

Tổng Chi Nhậm lại thật giống như không nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Tổng Kỳ Diễn, vỗ đầu gối của mình, vui tươi hơn hờ nói: "Hôm kia ta đi trong miếu, gặp được một lão huynh đệ, ông ta cũng đi cầu phúc cho cháu gái của ông vừa mới đầy tháng, cao tăng cũng đặt tên cho cháu gái ông ấy, chính là Trương Vũ trong miệng tiểu tử người, hình như họ Lục, đúng rồi, gọi là Lục Trương Vũ."

(*) Hạng Vũ (Xiàng Yǔ) và Trương Vũ (Xiāng Yǔ) cũng phát âm gần giống nhau.

Cận Tử Kỳ: "."

Tổng Kỳ Diễn: "." Tục ngữ bệnh tới như núi sập, nói chẳng lẽ chính là Tổng Kỳ Diễn người này sao?

Chương 99: Tổng Kỳ Diễn, mày là tên tiểu nhân hèn hạ!

Editor: tamthuonglac

"Tựa như tôi và vị hôn thê của tôi gặp nhau trong đêm bão tuyết ở Luân Đôn, tôi cũng muốn biết cô cùng Kỳ Diễn gặp gỡ bất ngờ như thế nào. Yêu cầu như thế, có phải quá mức đường đột hay không?"

Cận Từ Kỳ hơi có vẻ nghiêm túc nhìn hấn chăm chú, sau đó đưa mắt nhìn ra xa trở nên mơ hồ.

"Chúng tôi đã biết nhau rất nhiều năm, về phần bắt đầu như thế nào, tôi đã không nhớ rõ rồi."

Tần Viễn lại cười: "Cho dù là hồi ức khắc cốt ghi tâm cũng có thể theo gió mà đi sao?"

Cận Từ Kỳ thu hồi tầm mắt của mình, chưa trả lời, bởi vì không hiểu hấn đến tột cùng đang mưu tìm cái gì.

Tần Viễn nhìn sang mái tóc dài đen nhánh đến eo của cô, người thấy được hương trà thoang thoảng trên người cô, hương vị hỗn hợp chỉ có cô độc hữu.

Tim của hấn cùng thân thể thế nhưng đồng thời bắt đầu rục rịch.

Nhưng mà, tim của hấn và thân thể của hấn cũng đã đồng thời cười nhạo lẫn nhau ——

Mày làm sao dám đối với người phụ nữ này còn có bất kỳ sự nhớ nhung mong muốn?

"Thời gian không sai biệt lắm rồi, chúng ta hấn là nên quay lại công ty trước đi." Cận Từ Kỳ mở miệng nói.

Tần Viễn vẫn đứng ở nơi đó dừng bước không đi lên phía trước.

Khi cô nhìn sang, hấn đang nâng cằm lên, ôn hòa cười nhạt: "Tôi muốn chọn một chiếc nhẫn kim cương cho vị hôn thê của tôi, nếu đã tới nơi này, Cận tiểu thư có thể bớt thời giờ theo tôi chọn một chiếc hay không?"

Ánh mắt của Cận Từ Kỳ chớp xuống, sau đó nghe được cách đó không xa "Bịch" một tiếng âm thanh vật nặng chạm xuống đất.

Tần Viễn cũng theo đó mà chân mày khẽ nhíu lại, hiển nhiên hấn cũng bị cái âm thanh đột nhiên xuất hiện này quấy rầy.

Hai người đồng loạt quay đầu, thì nhìn thấy Trâu Hường đang khó khăn lắm mà từ dưới đất đứng lên.

Ánh sáng bên trong đôi mắt sâu màu nâu sẫm của Tần Viễn chớp tắt, nhìn Trâu Hường, vẻ mặt kín đáo khó dò.

Cận Từ Kỳ nhìn sang Trâu Hường một thân chật vật có chút sững sờ, "Trâu thư ký tại sao lại ở chỗ này?"

Nói xong, không tự chủ nhìn qua xung quanh anh ta, tìm kiếm bóng dáng cao ngất quen thuộc kia.

Trâu Hường phui phui bụi bặm trên tây trang của mình, nhìn thấy đối diện là Cận Từ Kỳ tò mò dò xét mình cùng Tần Viễn đang hí hửng, ngượng ngùng cười cười nói: "Tôi thích sau khi ăn xong ra ngoài trung tâm mua sắm đi dạo mua cái gì đó."

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ khẽ nhúc nhích, liền nhìn thấy kính mắt Trâu Hường cầm ở trong tay.

"Trâu thư ký chẳng lẽ cũng đi mua đồ?" Ánh mắt của Tần Viễn sâu thẳm, nhìn chằm chằm Trâu Hường không hề chớp mắt: "Theo tôi được biết, gần Tổng thị cũng có quảng trường mua sắm, Trâu thư ký không cần thiết chạy xa như vậy tới đây đi dạo."

Trâu Hường bị Tần Viễn nhìn thế làm sau lưng có một trận gió lạnh lướt nhẹ qua, ánh mắt thường ngày dịu dàng lúc này như thế nào hiện tại như có cảm giác muốn nhìn thấu anh ta, dứt khoát cùng Tổng Kỳ Diễn sống chung đã lâu, lúc bây giờ đây sức chống cự vẫn phải có.

"Ha ha, chủ yếu là buổi trưa hôm nay BOSS hẹn khách hàng ăn cơm ở chỗ này."

"A?" đuôi lông mày Tần Viễn giương lên, hạ quyết tâm hỏi đến cùng: "Vậy Kỳ Diễn đâu? Tôi còn thật muốn gặp mặt cậu ấy."

"Đi rồi." Trâu Hường nói xong mặt không đổi sắc: "BOSS công việc bận rộn nên ăn cơm xong đã trở về công ty."

Mất thấy Tần Viễn lại muốn lái xe, Trâu Hường vội vàng nhìn về phía Cận Từ Kỳ, dẫn đầu một bước hỏi: "Phu nhân làm sao lại cùng Tần tổng ở chỗ này?"

Cận Từ Kỳ bị hỏi phải dừng một chút, ngay sau đó đang muốn trả lời, lại nghe Tần Viễn giành trước một bước nói: "Cận tiểu thư theo giúp tôi cùng nhau chọn nhẫn cưới cho vị hôn thê của tôi, thật kỳ quái sao?"

Câu kết luận xằng bậy này mà nói khiến cho lông mày Cận Từ Kỳ nhăn lại, cô căn bản là vẫn chưa có cho ra bất kỳ câu trả lời chắc chắn nào.

Nhưng Trâu Hường cũng không hỏi nhiều, vụng về gật gật đầu, lại thoáng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó nói: "Giờ nghỉ trưa đang qua nhanh, phu

nhân phải về Phong Kỳ sao?"

Cận Từ Kỳ gật đầu: "Ừ, phải trở về rồi."

"Vậy tôi có thể thuận tiện đưa phu nhân một đoạn đường." Trâu Hường cung kính vuốt mông ngựa.

Tần Viễn ung dung thản nhiên, cũng đã thay Cận Từ Kỳ cự tuyệt: "Không cần, tôi cũng muốn đến Phong Kỳ, tôi đưa Cận tiểu thư là được rồi, cũng không nhọc phiền đến Trâu thư ký cố ý thay đổi phương hướng để đưa qua."

Trâu Hường nghe vậy, vẻ mặt như sáng tỏ, nhìn Tần Viễn mỉm cười nói: "Đã như vậy, Tần tổng cũng nhân tiện để cho tôi một lần đi nhờ xe đi!"

Lời nói này của Trâu Hường trước sau đã có sự mâu thuẫn, Cận Từ Kỳ có chút kinh ngạc nhìn anh ta.

"Trâu thư ký không có lái xe tới đây sao?" "Đúng vậy, phu nhân." Trâu Hường thành thật đáp.

"Vậy anh mới vừa rồi còn nói muốn đưa Cận tiểu thư đoạn đường?"

Đối với việc Tần Viễn hỏi ngược lại, Trâu Hường vẫn mang một phong thái thong dong tự nhiên, thong thả ung dung mà giải thích: "Ý của tôi là, tôi và Cận tiểu thư cùng nhau thuê xe trở về có thể tiết kiệm được một nửa tiền xe."

Đầu lông mày Cận Từ Kỳ khẽ kéo, chỉ cảm thấy đầu có chút trường đau.

Tần Viễn đã im lặng không nói gì mà nhìn về phía khác, không muốn để ý tới Trâu Hường lúc này như khối thuốc cao dính lên nĩa.

Về phần Trâu Hường, từ đầu đến cuối không quan tâm hơn thua, "Xin hỏi Tần tổng, chúng ta có thể đi rồi chưa?"

Thời điểm khi ba người ngồi trên xe, ở chỗ ngồi phía sau Trâu Hường thừa dịp hai người phía trước không chú ý, vội khí thế sét đánh không kịp bưng tai lấy điện thoại di động ra gửi một đoạn tin nhắn cho BOSS nhà mình——

'Đã thành công ngồi lên xe của Tần tổng, đang cùng phu nhân cùng nhau trên đường trở về, xin BOSS yên tâm!'

Tin nhắn của Tổng Kỳ Diễn rất nhanh đã gửi tới đây.

Trâu Hường làm bộ như không có việc gì mở ra, liếc mắt đọc ——

Chỉ có bốn chữ cộng thêm một dấu chấm than, lại đủ để cho Trâu Hường một phen chua xót rơi nước mắt ——

'Cậu khổ cực rồi!'

Kể từ khi tốt nghiệp đại học theo gót BOSS nhiều năm như vậy, tăng giờ làm việc, mệt mỏi thì đưa lên một tách cà phê, lạnh thì đưa lên một chiếc áo khoác, còn phải hai mươi bốn giờ đợi lệnh cũng không nghe được BOSS nói qua một câu biểu đạt an ủi.

Nhưng lại không nghĩ tới, hôm nay chẳng qua là theo phu nhân và Tần tổng lên xe thì được sự quan tâm trước nay chưa có!

Trâu Hường chỉ cảm thấy cái mũi của mình chua xót, vành mắt cũng hơi phồng hòng, khi không ai chú ý, mặt tràn đầy cảm động len lén đem cái tin nhắn kia lưu vào trong thẻ SIM.

Cho dù về sau điện thoại di động bị hư, tin nhắn này của BOSS cũng sẽ vẫn được bảo lưu lại.

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm ——

Tương lai trên đường đi làm nhiệm vụ, anh ta nhất định phải dùng cái tin nhắn này làm động lực nghiêm khắc thúc giục mình!

Chẳng qua là.

Trâu Hường ngẩng đầu nhìn đã thấy Tần tổng lái xe, lại nghiêng đầu nhìn sang phu nhân đang nhìn ra ngoài xe.

Từ sau khi anh ta xuất hiện, hai vị này dường như nói thế nào cũng không có nói chuyện, thấy thế nào đều không đối với nhau giống như bồi hồi.

BOSS rốt cuộc đang lo lắng cái gì?

Ánh sáng thần kỳ trong đầu Trâu Hường chợt lóe, anh ta thiếu chút nữa đã quên chuyện như vậy rồi——

Phu nhân và Tần tổng thế nhưng có quan hệ là người yêu mới tình đầu nha!

Khó trách.

BOSS thế nào cũng phải tam lệnh ngũ thân* mà trước đó để cho anh ta nghiêm chỉnh ở phía sau len lén theo phu nhân cho được!

(*) Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký- Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện"

Cuối thời Xuân Thu, có một nhà quân sự nổi tiếng tên là Tôn Vũ. Sau khi vua Ngô xem xong cuốn binh thư "Tôn Tử binh pháp" của Tôn Vũ, trong lòng vô cùng mừng rỡ bèn triệu ông vào cung, sai ông chỉ huy cung nữ thao luyện các chiến thuật đã viết trong sách.

Tức thì, nhà vua điều 180 cung nữ giao cho Tôn Vũ. Tôn Vũ chia các cung nữ ra thành hai đội, hai người thiếp yêu của nhà vua cầm kích đứng đầu làm đội trưởng, sau đó ra lệnh: "Nếu tôi hô đằng trước thì tiến về phía trước, hô trái thì quay sang trái, hô phải thì quay sang phải, hô đằng sau thì quay về phía sau". Sau khi dặn xong, Tôn Vũ bèn đánh trống truyền lệnh. Các cung nữ đều không hiểu ra sao và coi đây là một trò chơi thú vị, nên ai nấy đều cười rộ lên. Tôn Vũ tưởng mình chưa nói rõ hiệu lệnh, nên nhắc lại một lần nữa, nhưng các cung nữ chẳng ai nghe theo vẫn cứ cười đùa thoải mái. Tôn Vũ tức giận bèn ra lệnh lôi hai người đội trưởng ra chém đầu, rồi chỉ định hai đội trưởng khác thay thế, các cung nữ sợ khiếp vía đều phải rậm rập nghe theo hiệu lệnh.

Ngô vương tuy bị mất hai người thiếp yêu, nhưng qua đó đã thấy được tài năng quân sự của Tôn Vũ, nên từ đó càng trọng dụng ông, qua đó khiến nước Ngô dần dần trở thành một cường quốc thời Xuân Thu.

Đến dưới lầu Phong Kỳ, Trâu Hường lập tức tự giác xuống xe, sau khi nói xong lời cảm ơn thì ngay tức khắc chạy trốn không thấy bóng dáng.

Về phần Tần Viễn cũng vẫn chưa rời đi, sau khi đi ra thang máy thì đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cận Từ Kỳ hiển nhiên cũng trở về phòng làm việc của mình.

Mới vừa ngồi xuống ở trên ghế làm việc, Tiêu Tiêu đã gõ cửa đi vào, sau khi đi xuống văn kiện, mang bộ mặt bất quáỉ mà nhìn sang Cận Từ Kỳ.

"Còn có chuyện gì khác?" Cận Từ Kỳ bị cô nhìn phải có chút không được tự nhiên.

Tiêu Tiêu lắc đầu, lại càng cười đến mặt mờ không rõ, đến gần nhẹ giọng hỏi thăm: "Chị Từ Kỳ, chị và Tần tổng là quan hệ như thế nào nha? Anh ta tại sao không có việc gì cũng tìm chị?"

Cận Từ Kỳ không trả lời, chẳng qua là đứng dậy, dáng người cao lớn so với Tiêu Tiêu xinh xắn thì cao hơn mười centimet.

Cầm lấy văn kiện vừa rời Tiêu Tiêu đặt lên bàn, trực tiếp khoác lên trên đầu cô. Trên mặt hơi hơi cười nhàn nhạt, nhưng lời nói ra lại làm cho Tiêu Tiêu toàn thân xương cốt run lên.

"Em vội vàng đi nghe ngóng bất quáỉ tin tức hay là chạy về nhà ăn cơm? Số liệu bảng báo cáo hoàn toàn không đúng, em tốt nhất lập tức làm lại lần nữa cho chị đi, trước khi tan sở sửa sang lại cho xong rồi đưa tới đây."

Tiêu Tiêu khó khăn lắm mà tiếp thu được liền muốn đánh rớt văn kiện xuống, trong lòng là một mảnh bi thương ——

Ở nơi này là sai lầm, rõ ràng là chị Từ Kỳ lợi dụng việc công để trả thù cá nhân!

Nhưng mà không dám ở trên đầu con cọp gãi ngứa, Tiêu Tiêu cầm lấy văn kiện chán nản đi ra.

Cận Từ Kỳ sau khi thấy cửa đóng lại, một lần nữa từ động số liệu ngừng đầu lên trên, hàng lông mày đen xinh đẹp bởi vì suy nghĩ sâu xa mà nhíu lên.

Tần Viễn.

Anh đến tốt cùng muốn ở chỗ này của tôi làm cái gì?

Hoặc là muốn chứng minh những thứ gì?

Hai giờ rưỡi chiều, Trâu Hường đầu đầy mồ hôi như có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm chạy lên lầu mười tám.

Trong khi anh gõ và mở cửa phòng làm việc của quản lý bộ phận khai thác hải ngoại, Tống Kỳ Diễn đang thoải mái mà nằm trên ghế sofa ôm điện thoại di động chơi game "Con gà con điên cuồng" (nghe nói là con trai BOSS thích chơi trò chơi này).

"Đã trở lại? Như thế nào?" Tống Kỳ Diễn vừa chơi vừa hỏi, ánh mắt lại không thèm quét sang Trâu Hường đang thở hổn hển một cái.

Trâu Hường bình phục tốt hô hấp của mình, mới đi đến cạnh ghế sofa, cung kính cúi mình chào.

Sau đó anh bắt đầu báo cáo tình hình theo dõi từ sáng cho tới trưa cộng thêm lúc nghỉ trưa.

"Phu nhân tám giờ chuẩn bị tới Phong Kỳ, tôi đang ở trong phòng lầu đối diện dùng ống nhòm nhìn sang, thì nhìn thấy Tần tổng chờ đợi trong phòng họp, hai người sau khi nói mấy câu nói một người trở về phòng làm việc một người vẫn là đợi trong phòng tiếp khách."

"Khoảng chín giờ rưỡi, phu nhân cùng Tần tổng đi ra ngoài đi dạo trung tâm chợ, hai người đi bộ khoảng cách theo tôi liếc mắt thấy từ đầu đến cuối dao động rất nhỏ từ 0.8 mét đến một mét, ở trên đường trở về, phu nhân không có cùng Tần tổng nói một câu nào."

"Sau khi tới Phong Kỳ, phu nhân ngoại trừ cùng Tần tổng nói lời cảm ơn, ngay sau đó thấy cũng không còn chủ động tiếp lời."

Trâu Hường tự động cố ý bỏ đi chuyện Tần tổng nói muốn phu nhân cùng anh ta đi mua nhẫn kim cương.

Bởi vì - -

BOSS không thích nghe!

Tổng Kỳ Diễm nghe Trâu Hường báo cáo xong, chỉ tùy ý hừ một tiếng liền để cho anh ta đi ra ngoài.

"Đúng rồi, BOSS, Luân Ân tiểu thư buổi sáng gọi điện thoại tới đây, hỏi anh lúc nào thì rảnh rồi, cô ấy muốn gặp chị dâu tương lai, có thể, Windsor phu nhân sẽ đến tham gia hôn lễ của anh và phu nhân."

"Vậy thì đặt chỗ cho tối nay đi." Tổng Kỳ Diễm vẫn như cũ tập trung sự chú ý ở trên điện thoại di động.

Trâu Hường sau khi đáp lại liền đi ra ngoài, trong lòng vẫn có chút hơi buồn bực, kể từ sau khi biết phu nhân, tâm tư của BOSS càng thêm khó có thể suy đoán, nhưng mà có một điểm sẽ không sai ——

Phu nhân cao hứng, BOSS nhất định sẽ theo đó mà vui vẻ không tiếc điều chi.

Cho nên, nhiệm vụ trọng tâm trong tương lai của anh: Đem phu nhân đặt ở vị trí thứ nhất, sau đó là BOSS!

Đội Trâu Hường rời đi, Tổng Kỳ Diễm mới đem điện thoại di động gác qua một bên, hai tay vắt ở sau ót, nhẹ híp con ngươi đen ngăm nhìn bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ.

Hắn cũng không biết mình hôm nay tại sao lại không yên lòng, chung quy cảm thấy phải có chuyện gì đó phát sinh.

Chẳng lẽ nói ——

Hai hàng lông mày của Tổng Kỳ Diễm từ từ cau chặt.

Hiện tại trực giác của hắn cho thấy Tần Viễn người này quá mức nguy hiểm

Cậu ta và Từ Kỳ rõ ràng quen biết nhiều năm, tại sao còn phải giả bộ một bộ dạng không biết?

Mặc dù, lúc này đang ở ngay ý nguyện của hắn, nhưng Tần Viễn làm như vậy, hắn lại không khỏi lo lắng.

Nếu đã có vị hôn thê, cũng có sự nghiệp to lớn, tại sao còn phải dây dưa với Cận Từ Kỳ? Bên tai đột nhiên vang lên báo cáo trước đó của Trâu Hường ——

Cận tiểu thư và Tần Viễn không biết nguyên nhân gì đột nhiên chia tay.

Mà hắn tại Nước Anh lúc biết Tần Viễn, hai chân của cậu ta dường như có chút hành động bất tiện, lúc ấy ở bên cạnh cậu ta nhẩn nhục chịu khó chiều cổ lại là người phụ nữ gọi Phương Tinh Vân kia.

Đáy mắt đen láy của Tổng Kỳ Diễm vụt sáng như có ánh sáng sắc nhọn lướt qua khiến hắn tỉnh ngộ, hai chân Tần Viễn chẳng lẽ là ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Cậu dựa vào cái gì mà không cam lòng!

Editor: Tâm Thường Lạc

Tổng Kỳ Diễm dùng lòng ngón tay cái lau vết máu ở khóe miệng, động tác có phần hồ hững không thèm đếm xỉa tới.

Bàn tay Tần Viễn đánh qua Tổng Kỳ Diễm nắm chặt, khớp xương ngón tay cũng mơ hồ mà phịch hòng.

Hắn nhìn Tổng Kỳ Diễm chăm chăm, ánh mắt đỏ tươi tựa như muốn rỉ ra máu, lại giống như có lửa ở bên trong đang bùng cháy.

Tổng Kỳ Diễm tiện thể tựa vào bên tường, ngược mắt nhìn Tần Viễn đang bộc phát lửa giận.

Từ lúc họ quen biết nhau tới nay, hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua Tần Viễn bi thương mà tức giận như thế.

Bi thương và bất đắc dĩ như vậy, là một người đàn ông chắc cũng khó mà có thể biểu đạt sâu sắc.

Bàn tay của Tổng Kỳ Diễm cũng không tự giác mà siết chặt thành quả đấm, yên lặng mà nghênh đón cơn phản nộ của Tần Viễn.

Nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng ——

Thực ra cậu ta đang khổ sở cái gì, tức giận cái gì?

Tuổi còn trẻ người đã được đưa vào bảng xếp hạng người giàu nhất châu Á.

Sự nghiệp thành công, vị hôn thê xinh đẹp dịu dàng, mà ngay cả người yêu đầu tiên, cũng bởi vì mất trí nhớ sẽ không theo cậu ta đây đưa không rõ, cậu ta đại khái có thể tìm một chỗ cùng Phương Tinh Vân trải qua cuộc sống thần tiên quyến lữ.

Cậu ta còn có cái gì khó qua hơn, còn tức giận cái gì?

Tần Viễn hầu như cắn răng nghiêng lợi mới thốt ra một câu nói: "Tao có lời muốn hỏi mày!"

Tổng Kỳ Diễm quay đầu lại liếc mắt nhìn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, "Không thể ở chỗ này."

"Mày cứ như vậy sợ cô ấy nghe được sao?" Tần Viễn cười lạnh một tiếng, mặt mũi thường ngày ôn nhả giờ đã phủ đầy sương lạnh, "Nếu đã làm ra được sẽ phải có dũng khí gánh chịu hậu quả."

Tổng Kỳ Diễm nhân dịp quét mắt nhìn hần một cái, "Tôi chưa từng thừa nhận là cùng cô ấy trải qua những năm tháng thanh xuân đó chính là tôi, nếu như cậu muốn, nói chung hiện tại có thể đi vào nói với cô ấy rõ ràng."

"Đồ vô sỉ!" Tần Viễn từ trong hàm răng nhả ra mấy chữ, người đã kích động nín cổ áo sơ mi Tổng Kỳ Diễm lại, một tay kia lần nữa nâng lên thật cao, mắt thấy một quyền sẽ phải rơi xuống.

Nhưng mà, trong giữa trời đêm có một lực đạo mạnh mẽ đã chế trụ lại.

Tổng Kỳ Diễm nắm lấy bàn tay Tần Viễn giơ lên cao, con ngươi đen lạnh dần: "Nếu như cậu phải ở chỗ này đấu với tôi không sao cả."

Sống ở nơi này đều không phải là người bình thường, nếu như chuyện đánh nhau lưu truyền đi ra ngoài, đối với người nào cũng không tốt.

Nhất là thương nhân nước ngoài như Tần Viễn vậy, sau đó sẽ chỉ bị loại trừ.

Đang lúc này, điện thoại di động của Tần Viễn đột nhiên vang lên.

Hiển nhiên là người kia đang ở trong khách sạn đối với hần đêm khuya chậm trễ không về ngủ không yên tâm, bắt đầu điện thoại tra hỏi.

Tần Viễn cảm giận rút bàn tay mình đang nắm lấy cổ áo Tổng Kỳ Diễm, ánh mắt lại hung ác nham hiểm mà nhìn chăm chăm Tổng Kỳ Diễm.

Lấy điện thoại di động ra, trên màn hình lóe lên mã số cùng cái tên làm cho cổ họng của hần kéo căng.

Đây là chuyện gần như mỗi đã tập thành thói quen trong gần mười năm qua, nhưng trong giờ phút này từ nội tâm lại sinh ra một loại bài xích.

Tổng Kỳ Diễm nghe khúc hát vui tươi "Hôm nay em phải gả cho anh" thì khẽ cười nhạt, mắt lạnh nhìn sang Tần Viễn giữa lòng mây đang rối rắm, không cần đoán cũng biết đây là người nào gọi điện thoại tới.

Nhưng Tần Viễn lại không nhận điện, trong phút chốc đang quay đầu đi, cúp điện thoại.

"Nói như thế nào cũng là người bên gối đã làm bạn bên cạnh cậu mười năm, chung quy nên gọi điện thoại trở lại đi."

Tần Viễn bỗng dừng nhìn về phía Tổng Kỳ Diễm, trợn mắt nhìn, bàn tay cầm điện thoại di động siết rất chặt.

Tổng Kỳ Diễm lại xem thường mà khẽ cười một tiếng: "Mặc dù cô ấy không phải loại phụ nữ thích suy nghĩ lung tung, nhưng gần đây có nhiều tin đồn như vậy, cậu lại cúp điện thoại, khó bảo đảm cô ấy sẽ không mượn đề tài để nói chuyện của mình."

Tần Viễn nhú lông mày lại, giọng điệu có chút mỉa mai quét nhìn hần một cái: "Mày ngược lại hiểu rõ phụ nữ."

Tổng Kỳ Diễm chột nhú mày, nhân dịp cười, ánh mắt sâu thẳm: "Tôi chỉ là hiếu kỳ, Phương Tinh Vân đối với cậu rất cuộc mà nói tính là cái gì, nếu như cậu yêu cô ấy, vậy cậu lại đem Cận Tử Kỳ đặt ở vị trí nào?"

Tổng Kỳ Diễm không chút lưu tình đem bí mật vốn nói không nên lời dưới đáy lòng Tần Viễn, máu tươi đầm đìa tróc lộ trước mặt người khác.

Thân hình Tần Viễn chấn động, bờ môi căng thẳng, chân mày cũng càng lúc càng nhíu chặt khít khao. Chẳng qua Tổng Kỳ Diễm vừa mới dứt lời, điện thoại di động của hần cũng theo đó vang lên.

Tần Viễn từ trong mũi phát ra một tiếng cười lạnh trầm thấp, lại đối với người nào gọi điện thoại tới không có hứng thú.

Tổng Kỳ Diễm cúi đầu nhìn điện thoại di động, là Cận Tử Kỳ gọi đến.

Nhưng hần không nhận, hơn nữa thuận tay dập máy, sau đó lướt qua Tần Viễn đi ra ngoài.

Tần Viễn nhìn thấy động tác của hần thì hiểu rõ, lập tức xoay người lên xe, mở ra cửa xe ghé lái phụ, lạnh lùng nói với Tổng Kỳ Diễm đã đi được vài bước: "Lên xe."

Trong khu biệt thự có vài trung tâm thư giãn, thí dụ như... Quán cà phê.

Chi phí không thấp, trang hoàng chỉnh trang không xa hoa nhưng lại sang trọng, thích hợp hẹn hò nói chuyện với nhau, cho nên làm ăn rất thịnh vượng.

Góc trên ghế sofa, nồng đậm mùi thơm của cà phê, hai người đàn ông này ngồi đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bầu không khí vốn yên ả ấm áp nhưng bởi vì bọn họ đến mà từ từ bắt đầu bao phủ hơi thở căng thẳng ngưng trọng.

Ngay cả khách hàng chung quanh cũng thỉnh thoảng sẽ ném tới ánh mắt tò mò về phía hai người họ.

Tổng Kỳ Diễm cùng Tần Viễn hai người họ ai cũng không mở miệng trước, chẳng qua chỉ đều tự đốt một điếu thuốc, cúi đầu nhìn xem đốm lửa nhỏ tàn thuốc lúc sáng lúc tối, không khí giương cung bạt kiếm lại không chút nào hòa hoãn.

Ở trong góc ánh sáng yếu ớt, gương mặt của hai người ẩn vào trong bóng tối, khiến cả hai không thấy được vẻ mặt của đối phương.

Tổng Kỳ Diễm hút hết một điếu thuốc trong tay, sau đó nghiền đầu mẩu thuốc lá vào trong gạt tàn thuốc dập tắt đốm lửa sáng ngời.

"Không phải có lời muốn nói với tôi sao? Bây giờ nói đi." Tổng Kỳ Diễm đi thẳng vào vấn đề phá vỡ tình thế căng thẳng.

Tần Viễn sau khi ở chỗ này ngồi một hồi lâu, đã bình phục tâm tình nhấp nhô trăm bông của mình.

Hắn nhìn chằm chằm bọt sữa trắng nổi bông bênh ở giữa tách cà phê, nó chính là được gọi Cappuccino, vị ngọt, hương nồng.

Ngẩng đầu nhìn lên gương mặt có góc cạnh rõ nét khuất trong bóng tối ở đối diện, giọng nói có chút khàn đục: "Cậu và cô ấy rốt cuộc là sao lại thế này? Tôi có tư cách biết về ký ức của tôi tại sao bị cậu thay thế được?"

Cuối cùng là không phục, mặc dù bên người đã có một người phụ nữ ưu tú....

Tổng Kỳ Diễm nhấp một miếng cà phê, dang hắng cổ họng khô khốc của mình, "Bốn năm trước, cô ấy và Tô Hành Phong kết hôn, tôi trở về nước, vừa lúc đụng phải, sau đó. Chúng tôi có một đứa con."

Ngón tay Tần Viễn đang kẹp thuốc lá run lên, tro thuốc lá vốn tích trên đầu thuốc rơi xuống, tiêu tán lộn xộn trong không khí.

Đứa bé.....

Đầu óc của hắn trong không cách nào có thể bình thần trong lời tự thuật chân thật của Tổng Kỳ Diễm, làm sao có thể ——

Làm sao có thể sẽ có đứa bé...

Tổng Kỳ Diễm lại làm như không phát hiện Tần Viễn tinh thần hoảng hốt, vẫn nói tiếp: "Sau khi hủy bỏ hôn lễ cùng Tô Hành Phong cô ấy lại gặp phải tai nạn xe nên quên mất mọi thứ, cho đến hai tháng trước chúng tôi mới ở chung một chỗ, sau đó tôi phái người điều tra những chuyện cô ấy đã trải qua, nhân tiện cũng biết chuyện của các người."

"Cho nên cậu đã thừa dịp cô ấy mất trí nhớ mà giả mạo người yêu mới tình đầu của cô ấy?" Sắc mặt Tần Viễn không khỏi khó coi.

Tổng Kỳ Diễm thông dong lãnh đạm mà quét mắt nhìn bàn tay Tần Viễn đang đặt bên cạnh bàn khớp xương xanh trắng.

"Tôi còn không đến nỗi cần phải lợi dụng hồi ức của người khác để đi giành được tim của một người đàn bà, Tần Viễn."

Là bạn học cùng trường đại học nhiều năm, hắn cho tới bây giờ đều gọi Tần Viễn là A Viễn, mà hôm nay giữa bọn họ cuối cùng lại nháo đến tình trạng này!

"Nhưng mà cậu cũng không có phủ nhận!" Tần Viễn cười lạnh nói: "Tổng Kỳ Diễm, đây chính là chỗ ỉnh của cậu."

"Cô ấy đã từng là người yêu của cậu, nhưng lúc cậu như hoàng đế lên cao, thời điểm cậu ôm mỹ nhân trong lòng, cô ấy lại bởi vì lợi ích của gia tộc mà phải gả ột người đàn ông trong lòng nghĩ về một người phụ nữ khác, cậu cho rằng tôi sẽ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ sao?"

"Ngoảnh mặt làm ngơ? Tổng Kỳ Diễm, không cần vì mình mà tìm lý do đường hoàng như vậy!"

Tần Viễn giận quá thành cười, huyết thái dương bên trán bạo động thỉnh thoảng, cắn chặt răng, thậm chí ngay cả bắp thịt toàn thân đều căng cứng lên, từng chữ đều giống như từ trong kẽ răng nện ra .

"Một năm, tôi cùng cô ấy ở chung một chỗ một năm, nhưng cậu lại có thể dùng thủ pháp tiện tiện trong phút chốc bóp chết nó, Tổng Kỳ Diễm, cậu biết những điều chúng tôi đã từng trải qua! Đưa ô, sinh nhật, những thứ trải qua kia, cậu biết rất rõ!"

"Vậy mười năm nay cậu đã làm gì?" Tổng Kỳ Diễm lạnh lùng phản bác, nói trúng tim đen. Tất cả những lời chỉ trích của Tần Viễn đều lặng im dừng lại ở cổ họng, nhưng bởi vì Tổng Kỳ Diễm chắt vắn mà hai tay nắm chặt.

—— mười năm trước, mười năm trước đó, hắn ở nơi nào?

Tổng Kỳ Diễm cười lên châm biếm: "Đúng vậy, mười năm trước, cậu có người yêu mới, đâu nào còn có thời gian lo lắng cho cô ấy, cho nên cậu có cái gì tốt mà oán hận? Bởi vì cặp chân kia sao?"

Tần Viễn hiện lên chút hung ác nham hiểm nào đó thoáng kinh ngạc, dường như không ngờ tới Tổng Kỳ Diễm sẽ nhắc đến chân của hắn.

Một tay dưới bàn không khỏi xoa lên bắp đùi của mình, nơi này, vĩnh viễn cũng sẽ không khá hơn nữa.

Sau năm hai mươi ba tuổi, hắn không bao giờ ... có thể tiếp xúc những hoạt động thể dục thể thao được nữa.

Hắn chỉ có thể làm ỉnh đi đứng ngồi dậy như người bình thường, nhưng đã cũng không thể chạy, không thể nhảy.

Thậm chí mỗi khi vào thời gian gặp mưa dầm không ngớt, xương cốt sẽ giống như bị xé nứt mà đau đớn.

Những thứ đau đớn này, đều là do người phụ nữ gọi Cận Tử Kỳ đó tạo thành, người phụ nữ mà hắn từng yêu.

Vậy mà, lúc đem khăn lông ướt nóng đắp lên trên vết thương của hắn, ngày qua ngày chăm sóc hắn cũng là một người phụ nữ khác, cứu vớt kéo hắn ra ngoài từ trong cuộc sống suy sút tự giận mình cũng là một người phụ nữ khác.

Nhưng, những nỗi đau đớn kia đã giống như một cái hố sâu trong lòng hắn, cũng tràn đầy sự bất mãn không thể quên được, đi theo hắn suốt quãng đời còn lại.

"Ban đầu cậu đã lựa chọn yêu cô ấy, nên giống như nam tử hán gánh chịu hết thảy hậu quả, nhưng mười năm trước nếu lựa chọn rời đi, cũng nên giống như người đàn ông đi thì dứt khoát, hiện tại cậu trở lại, là muốn trả thù sao?"

Tổng Kỳ Diễn nói một câu vạch trần sự oán hận chất chứa nơi đáy lòng của Tần Viễn suốt những năm qua, nhưng Tần Viễn chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không phủ nhận.

"Cậu muốn cho cô ấy lần nữa yêu cậu, nhưng cũng để cho cô ấy biết thật sự thì cậu yêu vị hôn thê của cậu, sau đó để cho cô ấy lâm vào trong thống khổ rồi lại không thể rời bỏ cậu? Tần Viễn, hay là phải nói những năm này thật sự thì cậu vẫn yêu Cận Tử Kỳ?"

Biểu tình trên mặt Tần Viễn gần như vắn vẹo, mất đi hình tượng dịu dàng nhũ nhũ, hắn bỗng nhiên đứng dậy, tách cà phê bên cạnh bàn rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vỡ nát lạnh lạnh.

Hắn chồm người qua lần nữa túm lấy cổ áo của Tổng Kỳ Diễn, thuận thế kéo Tổng Kỳ Diễn đến gần trước mặt mình, "Mày biết cái gì? Chuyện xảy ra vào năm đó mày lại biết rõ bao nhiêu? Mày có tư cách gì ở chỗ này dạy dỗ tao?!"

"Đúng, tôi không biết, tôi cũng không quan tâm chuyện giữa các người, tôi chỉ hiểu rõ một điều, Cận Tử Kỳ bây giờ là vợ của tôi, là người phụ nữ của tôi, với Tần Viễn cậu không có một chút xíu quan hệ."

"Khốn kiếp." Tần Viễn nắm chặt quả đấm khanh khách vang dội.

"Không cam lòng sao? Cậu không có gì mà không cam lòng, khi thời khắc cậu cùng Phuong Tinh Vân ở chung một chỗ, thì cậu đã mất đi cơ hội có cô ấy lần nữa, đây là cậu đã quyết định, tại sao cậu không cam lòng?"

Tần Viễn nghe thấy giọng điệu của Tổng Kỳ Diễn lãnh đạm hờ hững thì tức giận kéo chặt cổ áo của hắn, "Tao không cam lòng? Tổng Kỳ Diễn, con mẹ nó mày dựa vào cái gì mà ở chỗ này nói với tao thuyết tam đạo tứ?!"

Giọng nói của hắn gần như rống lên, kinh động khách khứa cả quán cà phê.

Khách hàng bốn phía dừng lại cuộc nói chuyện của mình, tức tối quay đầu lại nhìn sang.

Nhân viên phục vụ vội vàng tới đây khuyên can: "Tiên sinh, nơi này là chỗ công cộng, kính xin anh."

"Ngại quá." Tổng Kỳ Diễn quay đầu giải thích, mặc dù cổ áo còn bị dắt, nhưng vẫn không mất phong độ, "Chẳng qua là cậu ấy thỉnh thoảng bị kích động, chốc lát nữa sẽ không có chuyện gì nữa, mọi người tiếp tục chuyện của mình đi."

Nếu khách hàng đều đã nói như vậy, nhân viên phục vụ cũng không có thể làm gì, mang về mặt không yên tâm đi ra ngoài.

Tổng Kỳ Diễn ở khoảng cách gần nhìn mặt Tần Viễn tức giận, khóe miệng lại nâng lên một nụ cười nhạt: "Cậu lại muốn đánh tôi? Bất quá, cậu đánh thắng được tôi sao?"

Mới vừa rồi một quyền kia, nếu không phải hắn cam tâm tình nguyện, Tần Viễn như thế nào có thể đánh trúng hắn?

Cũng là một quyền kia, làm cho giữa bọn họ từ đó về sau không thiếu nợ lẫn nhau!

Tần Viễn cũng là người thông minh, cũng đoán được ý tứ Tổng Kỳ Diễn, nhưng lại càng làm cho lửa giận bùng cháy mạnh hơn.

"Tiểu nhân..." Mặt Tần Viễn phủ sương rét lạnh, rốt cuộc ức chế không được cơn phẫn nộ của mình.

Hắn nâng nắm tay lên ngay sau đó vung qua mặt người đối diện, những năm này tu thân dưỡng tâm tại thời khắc này toàn bộ hóa thành hư ảo, cơn tức giận bao phủ, che mất tất cả lý trí của hắn.

Quả đấm xé gió của Tần Viễn quét qua gò má Tổng Kỳ Diễn, nhưng bị hắn dễ dàng né tránh.

Giữa lúc hoá quang điện thạch, Tổng Kỳ Diễn xuất kỳ bất ý (thừa dịp đối phương không có dự liệu đến liền chọn lựa hành động) bắt lấy cổ tay của hắn, sau đó trước mặt Tần Viễn tối sầm lại, chỗ xương gò má truyền đến trận trận đau đớn, mà ngay cả trong cổ họng cũng là mùi rỉ sắt nồng nặc.

Tần Viễn bởi vì không kịp đề phòng mà trên mặt bất ngờ bị một quyền, cả người không vững ngã ngồi trên ghế sofa.

Xung quanh đã liên tiếp khác chế tiếng kinh hô. Nhưng Tổng Kỳ Diễn thật giống như không cảm giác chuyện mình làm có bao nhiêu quá đáng.

Hắn chậm rãi cảm ẩm trà mới mà nhân viên phục vụ mới vừa bưng lên.

Thêm chút trà vào trong tách, chậm rãi uống.

Một đôi mắt sâu thẳm lại nhìn Tần Viễn ở đối diện đang ẩn vào trong bóng tối.

"Cô ấy còn có yêu cậu hay không, là chuyện giữa cô ấy với cậu; tôi và cô ấy đã kết hôn sinh con, đây là chuyện của tôi và cô ấy."

Tần Viễn ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng hiện qua ánh sáng lạnh sắc bén, thậm chí quên lau đi máu tươi ở khóe miệng.

Tổng Kỳ Diễn đem tách trà gác qua bên cạnh bàn, tiếp tục nói: "Cô ấy không nợ cậu cái gì, đoạn tình cảm kia nhất định là công bằng, Tổng Kỳ Diễn tôi đã nhận lấy số mệnh, Tần Viễn cậu cũng phải nhận."

Nhìn thấy Tần Viễn mặc dù tức giận nhưng cũng hơi có vẻ nghi ngờ đang nhìn mình, Tổng Kỳ Diễn bắt đầu thoáng hiện một chút ý cười, "Coi như các người đã từng yêu nhau nữa, Cận Tử Kỳ cũng nhất định là mẹ của con tôi, tôi chết đi, cô ấy và con trai cũng phải nằm ở trước bia mộ của tôi mà khóc, hơn nữa, người Cận gia tuyệt đối không sẽ dễ dàng ly hôn."

"Hèn hạ vô sỉ!" Tần Viễn xấu hổ không chịu nổi, vỗ bàn cả giận nói: "Mày ngược lại nói ra như vậy ngay không sợ chết đứng, tao lại muốn nhìn xem đến lúc lời nói dối kia bị vạch trần, mày làm sao giải quyết tốt hậu quả!"

Khóe miệng Tổng Kỳ Diễn giật giật, lại đốt một điếu thuốc, "Cái này không nhọc cậu quan tâm."

Vòng khói trắng phun ra bay lên không trung, từ từ tản ra rồi biến mất.

Hắn xuyên thấu qua làn khói mỏng lung nhìn sang Tần Viễn đang giận không kèm được: "Có lúc, cậu phải thừa nhận, đây là số mệnh. Cậu là khách qua đường trong cuộc đời cô ấy, mặc dù để lại kỷ niệm sâu sắc, nhưng chuyện cũ cũng như khói."

"Mệnh?" Giọng của Tần Viễn nhẹ nhàng vắng vẻ giống như âm thanh từ ngoài ngàn dặm mà đến, nghe không ra vui buồn, hắn rũ đầu xuống, lại ngẩng đầu nhìn Tổng Kỳ Diễn cười ra tiếng: "Cho nên muốn tôi tin số mệnh sao?"

Tổng Kỳ Diễn nhấp máy môi mỏng, mãi không nói được một từ.

Tần Viễn lại móc tiền ném ở trên bàn, đứng lên, "Nếu như tôi tin số mệnh, vậy tôi hiện tại cũng sẽ không ngồi đối diện với cậu, mà là một tên lưu lạc đầu đường xó chợ tại Luân Đôn không việc làm."

Tổng Kỳ Diễn hí mắt nhìn sang bóng lưng của hắn nghênh ngang rời đi.

Hắn dựa vào trong ghế sofa, lặng lẽ hút thuốc, trong làn khói xám trắng, khuôn mặt anh tuấn trở nên mờ ảo mơ hồ, không nói ra được một loại bí hiểm và xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Một đôi vợ chồng bất hoà

Editor: Tâm Thường Lạc

Theo ngày tháng hôn lễ đến gần, công việc của Cận Tử Kỳ và Tổng Kỳ Diễn cũng càng lu bù lên.

Về phần đêm đó Tổng Kỳ Diễn sau khi trở lại, Cận Tử Kỳ cũng không hỏi hắn nhiều tại sao khóe miệng lại mang vết thương.

Có lúc, cô cũng nguyện ý làm một tân nương hạnh phúc cái gì cũng không biết.

Cô chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ nghe được một chút đề tài về Tần Viễn ——

Dường như là từ cái ngày mà cô từ chối yêu cầu của hắn sau đó lại đem công việc phim ảnh giao cho trợ lý của hắn.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang lên, Cận Tử Kỳ thu lại dòng suy nghĩ của mình, ngẩng đầu lên tiếng hô "Mời vào."

Sau đó nhìn qua thì thấy đó là bóng dáng cao to quen thuộc kia.

Cận Tử Kỳ không nghĩ tới Tổng Kỳ Diễn sẽ đến công ty, dường như bây giờ vẫn còn là giờ làm việc——

Nhưng Tổng Kỳ Diễn vẫn bước đi thông thả đến trước bàn làm việc, hai tay chống cạnh bàn, khẽ nghiêng thân của mình về phía trước, mắt nhìn xuống Cận Tử Kỳ đang kinh ngạc mà nhìn mình.

Trước khi cô mở miệng chuẩn bị hỏi thăm, hắn đã cúi đầu xuống hôn lên môi cô, lưu luyến mà nhẹ nhàng.

Cận Tử Kỳ sửng sốt, nhưng tâm tình thì không có bất kỳ cái gì là phản đối, chỉ là đưa tay sờ sờ lên làn môi ấm nóng của mình.

"Đứng lên đi, hôm nay muốn dẫn em đi xem một thứ." Tống Kỳ Diễn đã cầm túi xách tay của cô.

Cận Từ Kỳ vẫn chưa thể nào làm rõ tình huống, người đã bị hấp kéo vào thang máy.

Thang máy đến lầu một mở cửa, thì thấy được Kiều Niệm Chiêu mặt mũi tràn đầy vui sướng.

Kiều Niệm Chiêu dường như cũng không nghĩ tới sẽ đụng phải bọn họ, nụ cười trên mặt cũng theo đó trong phút chốc cứng lại.

Kể từ khi Kiều Niệm Chiêu chuyển ra ngoài về sau, số lần Cận Từ Kỳ cùng cô chạm mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí trong cuộc sống và công việc bận rộn thiếu chút nữa phải quên mình còn có một người "Em gái" như vậy.

Kiều Niệm Chiêu ngoại trừ khuôn mặt gầy gò chút, tinh thần cũng không tệ lắm, không có gì ngoài giờ phút này sắc mặt có chút tái nhợt.

Khi cô còn sững sờ cứng đờ ở tại chỗ đó, Tống Kỳ Diễn đã dắt Cận Từ Kỳ đi ra thang máy, hai bên nhìn thoáng qua nhau, nhưng ai cũng không để ý đến ai, giống như là người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

"Chúng ta phải đi đâu?" Sau khi lên xe, Cận Từ Kỳ vẫn hỏi ra sự nghi vấn của mình.

Tống Kỳ Diễn quay đầu nhìn cô một cái, mày mắt vào lúc này là nhàn nhạt vui sướng, "Nghe nói, một người đàn ông đối với một người phụ nữ có sự công nhận lớn nhất, chính là cưới cô ấy làm vợ."

Cận Từ Kỳ không biết hẳn vì sao đem những lời trong đề tài này đi vòng qua, lông mi nhấp nháy xuống, trong đầu lại âm thầm thoỉ qua một câu nói tương ứng ——

"Một người đàn bà đối với một người đàn ông đáng hiển lớn nhất, chính là gả cho anh ta, cả đời mãi mãi không rời!"

Tống Kỳ Diễn dừng lại xe có rèm che, Cận Từ Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, đập vào mắt chính là đã tới trước cửa trung tâm đặt may lễ phục, trong phút chốc cũng hiểu đồ mà trong miệng Tống Kỳ Diễn nói muốn cho cô xem.

Là áo cưới, khi họ kết hôn cô phải mặc bộ áo cưới lễ phục kia!

Đi ra thang máy lầu ba, tầm mắt Cận Từ Kỳ đã chủ động nhìn đến một vị trí ——

Đã từng trưng bày ở đó chiếc áo cưới màu đen, áo cưới trên người mẫu lúc này cũng đã đổi sang mẫu đáng khác.

Chắc là chủ nhân của chiếc áo cưới màu đen đã lấy đi rồi.

"Tổng tiên sinh, Cận tiểu thư, lễ phục các vị đặt đã đến, xin mời bên này."

Nhân viên làm việc sau khi cung kính xong, liền dẫn Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn đi đến trước phòng thử quần áo.

Quá trình mặc thử áo cưới có chút rườm rà, Cận Từ Kỳ tựa như cái tượng gỗ, tuy ý để cho nhân viên làm việc ở đây giúp cô sửa sang lại áo cưới và bới mái tóc dài đến eo của cô lên, mảnh lụa trắng mỏng như cánh ve được thắt thành nơ bướm cài lên giữa mái tóc.

"Cận tiểu thư là cô dâu xinh đẹp cao quý nhất mà tôi gặp qua!"

Đối mặt nhân viên tự đáy lòng ca ngợi, Cận Từ Kỳ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bức màn che màu rượu đỏ đã chậm rãi kéo ra.

Ánh sáng đèn treo bằng thủy tinh toả ra hào quang bốn phía, giống như ánh sao thất lạc chôn phàm trần phủ lên sàn nhà bóng loáng, tia sáng tinh anh phát ra rồi phản chiếu rơi vào bộ lụa trắng trên người Cận Từ Kỳ, hiện ra thứ ánh sáng nhu hoà nhẹ nhàng bông bênh.

Bên cạnh màn che, một bóng người anh tuấn đang đứng, tây trang thuần trắng ở dưới ánh đèn có vẻ trác tuyệt bất phàm. Nhân viên đem một bó hoa cầm tay nhét vào trong tay Cận Từ Kỳ, mập mờ cười một tiếng, còn hướng về phía người đàn ông đang đưa lưng với các cô hơi có vẻ cười khê nói: "Cô dâu ra tới đây!"

Người đàn ông nghe tiếng lập tức xoay người nhìn qua, ánh sáng sáng ngời đánh vào ngũ quan rõ ràng đẹp mắt của hắn, Cận Từ Kỳ nâng mắt lên vốn đang rũ xuống, nhưng sau khi thấy rõ mặt của hắn thì ngẩn ra.

Bởi vì đó cũng không phải là Tống Kỳ Diễn như trong dự liệu của cô, mà là người đã mấy ngày không gặp: Tần Viễn.

Không nghĩ tới thế nhưng ở chỗ này đụng phải hắn!

Tần Viễn hiển nhiên cũng chưa từng nghĩ đến xuất hiện ở trước mặt mình sẽ là Cận Từ Kỳ.

Nhưng mà kinh ngạc đi qua, chân hắn cũng bất động vì giật mình.

Hắn khê nhếch cằm, đón lấy ngọn đèn như đốt mắt, nhìn qua Cận Từ Kỳ đứng ở trên đài thử đồ về mặt cũng kinh ngạc.

Chiếc áo cưới trắng tinh kiều quây ngực được chạm trổ hoa văn trong suốt kết hợp yếu tố Phương Đông và Phương Tây, mặc ở trên người cô, càng tôn lên nét đẹp của cô gái Đông Phương đặc biệt xinh đẹp kín đáo của cô.

Nàng cầm lấy một nhúm được mấn tinh bao vây hoa bách hợp, khê khép lông mi, lẳng lặng đứng ở nơi đó, duy mỹ phải giống như là sử thi giữa ca tụng

Athens nữ thần.

Cô đang cầm một bó hoa mận tình bao lấy hoa bách hợp, hàng lông mi khẽ khép, lẳng lặng đứng ở nơi đó, duy mỹ giống như nữ thần Athen luôn được ca ngợi trong thiên sử thi.

"Ách. . . ." Dẫn đầu phát ra âm thanh đánh vỡ góc êm ái này chính là một nhân viên làm việc, lúng túng đi tới bên cạnh Tần Viễn giải thích: "Tần tiên sinh, ngại quá, Phương tiểu thư ở phòng thử quần áo bên cạnh."

Cận Tử Kỳ nhất thời hiểu lý do Tần Viễn xuất hiện ở nơi này, lập tức đối với hân lịch sự mà khẽ gật đầu.

Tần Viễn nhìn qua ánh mắt của cô thâm thúy mà nòng nặc, bàn tay bên người lại không tự chủ được chậm rãi siết chặt.

"Thử xong chưa?" Giọng nói trầm thấp của Tống Kỳ Diễn mang theo mong đợi từ một bên vang lên.

Cận Tử Kỳ theo tiếng quay đầu, liền thấy được Tống Kỳ Diễn toàn thân lễ phục màu đen.

Khóe miệng của hân lộ vẻ cười, sau đó rất nhanh cũng phát hiện Tần Viễn đứng ở dưới đài thử đồ dưới.

Chẳng qua là không chờ hân đi tới, màn che bên cạnh vốn đóng chặt liền "Rào rào" một tiếng bị nhân viên làm việc kéo ra.

Giọt vào trong mắt mọi người chính là Phương Tinh Vân đang mặc một bộ áo cưới màu đen.

Thiết kế vừa vặn ôm sát người, chính xác là chiếc áo cưới nhỏ, để cho cô nhìn qua quyến rũ mà trang nhã.

Phương Tinh Vân dưới ánh đèn đôi mắt đẹp của cô vụt sáng, cô thâm tình mà nhìn sang Tần Viễn: "A Viễn, đẹp mắt không?"

Bốn người gặp nhau như vậy có chút gần giống với tình tiết trong phim thần tượng, cầu huyết nhưng lại tràn đầy tính chất va chạm.

Cận Tử Kỳ nhìn sang Phương Tinh Vân mặc áo cưới màu đen độc đáo, trong đầu cũng chỉ có một ý nghĩ ——

Không nghĩ tới, Tần Viễn thế nhưng chính là người yêu vợ như mạng....

Richie...

Không khí trong phòng thử áo chẳng biết lúc nào càng trở nên quý dị như thế.

Phương Tinh Vân khẽ chuyển mắt thì cũng nhìn thấy Cận Tử Kỳ đang ở đối diện cũng mặc áo cưới, mắt đẹp sáng lên, sau khi gạt mình thì lịch thiệp gật đầu thăm hỏi: "Thật là đúng dịp, Cận tiểu thư."

Cận Tử Kỳ quay lại cười nhạt một tiếng, ngay sau đó kéo chiếc áo cưới thật dài đi xuống đài, mà bên kia Tống Kỳ Diễn thì thôi rất ăn ý mà đi tới, nhẹ nhàng ôm chiếc eo nhỏ nhắn của cô, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên trán cô.

"Em sẽ là cô dâu đẹp nhất." Tống Kỳ Diễn vui vẻ không tiếc lời ca ngợi.

Bên kia Phương Tinh Vân cũng đã khoác lên tay Tần Viễn, nhìn thấy đối tượng Cận Tử Kỳ kết hôn là Tống Kỳ Diễn, cũng không như dự trù mà kinh ngạc, chẳng qua là cười khê: "Kỳ Diễn, không nghĩ tới thật sự là anh."

Tống Kỳ Diễn nghe tiếng quay đầu, ánh mắt xẹt qua Tần Viễn rồi nhìn về phía Phương Tinh Vân: "Nghe nói hai người muốn kết hôn, chúc mừng."

Phương Tinh Vân cười nhận lấy lời chúc phúc, "Đến lúc đó Kỳ Diễn anh cùng Cận tiểu thư sẽ đến tham gia chứ?"

"Có thể sẽ khiến cho cô thất vọng, mười lăm tháng mười hai, tôi và Tiểu Kỳ cũng kết hôn."

Giọng điệu của Tống Kỳ Diễn nghe vào mang theo tiếu nuối, trên mặt Cận Tử Kỳ lại thoáng hiện lên kinh ngạc.

Chẳng biết tại sao, trùng hợp như vậy để cho cô cảm thấy là Tống Kỳ Diễn cố ý làm.

Chẳng qua là hân tại sao phải làm như vậy, cô cũng không thể biết được.

Có lẽ không gặp Phương Tinh Vân trước đó, cô sẽ lầm tưởng Tống Kỳ Diễn có thể bị Tần Viễn hoành đao đoạt ái mới có thể như thế. Nhưng giờ phút này nhìn hai người họ chào hỏi tự nhiên, hoàn toàn không có một chút ít nào mập mờ không rõ.

Cũng liền loại bỏ khả năng giữa ba người này yêu hận tình thù.

Thật chẳng lẽ chỉ là một sự trùng hợp?

Cận Tử Kỳ kéo dòng suy nghĩ quay về, bên kia Tần Viễn lại hơi cong khóe môi: "Cũng chúc phúc hai người."

Tống Kỳ Diễn quay lại ý vị sâu xa mà cười một tiếng, "Cảm ơn."

Tần Viễn không hề nói tiếp, quay đầu đối với Phương Tinh Vân nói: "Dây chuyền kim cương Tiffany cũng đã mang đến, đi xem một chút đi."

Nói xong, lập tức cùng Phương Tinh Vân rời đi.

Phương thức bạn học cũ từng chung một chỗ khi gặp nhau lại khách sáo xa cách như vậy, xác thực làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vành tai Cận Tử Kỳ đột nhiên nặng xuống, một chiếc khuyên tai hình thoi được đeo vào trong tai cô.

Đáy mắt màu nâu nhạt trong phút chốc thoáng hiện lên hoang mang, thì một đôi tay khô ráo ấm áp dịu dàng vịn lấy chiếc cổ trắng nõn của cô, hơi thở nam tính nóng ấm phun lên trên làn da của cô.

"Đừng động." Giọng điệu nghiêm túc mà cẩn thận ra lệnh.

Sau đó cô nhìn thấy lòng ngón tay thô nhám đó lướt nhẹ qua vành tai cô, hàng kim cương long lánh trong tầm nhìn của khoé mắt, hẳn hết sức chăm chú mà cúi đầu xuống, đem một chiếc khuyên tai khác đeo lên trên tai của cô.

Ánh đèn thủy tinh soi sáng bóng hình của hai người họ ở chung một chỗ, giống như một đôi bích nhân từ trong tranh vẽ đi ra, xứng đôi vừa lứa.

"Tổng tiên sinh đối với Cận tiểu thư thật tốt!" Nhân viên làm việc hâm mộ mà ca ngợi một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Giương mặt của Cận Tử Kỳ đỏ lên, xoay người lại nhìn mình trong kính, phản ứng theo bản năng liên liên tưởng đến áo cưới của Phương Tinh Vân, nhất thời cao hứng nên hỏi nhân viên làm việc bên cạnh, "Áo cưới của Phương tiểu thư là do tiên sinh Tần Viễn thiết kế sao?"

Nhân viên làm việc khi nghe nhắc tới việc này dường như cực kỳ hưng phấn, "Đúng nha, lúc ấy khi mang tới đây đã bị rất nhiều khách hàng nhìn trộm, người có diện mạo đẹp trai như Tần tiên sinh đây, người đàn ông có tiền lại có tài năng thật sự nhanh trở thành động vật quý hiếm rồi!"

Cận Tử Kỳ chẳng qua chỉ là phụ họa mà cười cười, nhưng Tổng Kỳ Diễn xoay đầu lại, mặt lạnh trừng lấy nhân viên làm việc, hù dọa khiến cho nhân viên này lập tức chó cồ lên tiếng, cuối cùng bị trừng đến khi thật sự không chịu nổi mà vội vàng kiếm cớ chuồn mất ra ngoài.

Tổng Kỳ Diễn hừ nhẹ một tiếng, ngược lại nhìn về phía Cận Tử Kỳ, ánh mắt mang theo chút ý hung ác và cảnh cáo.

"Cận Tử Kỳ, Tần Viễn là đàn ông có vợ, chính em cũng là phụ nữ có chồng, trong đầu em cũng không thể bắt đầu rắp tâm có ý niệm bất lương, cậu ta và vị hôn thê của mình cũng đã ở cùng nhau mười năm. Thời điểm các người độc thân cũng chưa từng cân nhắc ở cùng nhau cả đời, huống chi hiện tại, ván đã đóng thuyền em không thể cứng rắn mà đục ra một cái lỗ đi vào."

Sau đó hẳn dừng một chút mới tổng kết nói: "Cậu ta không thích hợp với em."

Cận Tử Kỳ có chút bị giọng điệu ung dung bình tĩnh và chắc chắn của hắn làm cho giật mình.

Cô cũng không biết hắn đang nói bậy bạ gì, cô lúc nào thì nói cảm thấy hứng thú với Tần Viễn?

Vô duyên vô cớ bị trách móc một trận, trong lòng Cận Tử Kỳ khó tránh khỏi không thoải mái, nhàn nhạt phản bác: "Em và anh ta lại chưa từng chung đụng, làm sao anh biết chúng em không thích hợp? Người đàn ông biết kéo đàn vi-ô-lông, lại biết thiết kế áo cưới nhất định rất có tài năng, và sớm chiều chung sống với người đàn ông như vậy, cũng có thể nâng cao chất lượng cuộc sống phong phú của mình."

"Cậu ta thật sự không thích hợp." Tổng Kỳ Diễn lại nhún mày lên, vẻ mặt không đồng ý, "Những năm này cậu ta sống ở nước Pháp. Em có biết ở Pháp, nơi đó đàn ông đối với chuyện yêu đương rất chính tề, học theo dáng vẻ dịu dàng lãng mạn thân sĩ lịch thiệp kia, cho dù em có mắng chửi cậu ta thì cậu ta vẫn duy trì sự lịch sự một cách đối trá, làm như trong lòng rất bao dung vị tha."

"Trong phương diện cư xử tình cảm, nếu như vào một buổi sáng nào đó em đứng dậy đột nhiên muốn cùng cậu ta ly hôn, cậu ta sẽ lập tức sửa sang lại hành lý và không thèm quay đầu lại mà rời đi, dù hỏi một câu tại sao cũng không có, còn tự cho là phóng khoáng."

"Loại đàn ông này bị thiếu hụt chính là tính cướp đoạt, trên thế giới nhiều nam nữ như vậy lấy ở đâu nhiều người một lần là lưỡng tình tương duyệt? Rất lâu nếu không chủ động ra trận, làm sao có thể ôm được mỹ nhân về? Cậu ta ngay cả sự cứng rắn tối thiểu cũng không làm được, làm sao cùng anh tranh giành? Em không lựa chọn cùng loại đàn ông như cậu ta kết hôn cũng là rất có ánh mắt tinh tường."

Cận Tử Kỳ trầm mặc mà nhìn Tổng Kỳ Diễn thao thao bất tuyệt mà nói liên tục không ngắt.

Tổng kết lại đây là bài diễn văn có tựa đề "Bản báo cáo phân tích tính cách con người của Tần Viễn."

Mặc dù lời hắn nói nghe hợp tình hợp lý, cũng không thực sự quá khích mà công kích người, nhưng đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo của sự công bằng chính trực cơ bản, tràn đầy cảm xúc chủ quan.

Hắn dường như cảm thấy còn chưa đủ thấu triệt, lại bổ sung: "Em nói người có tài là có thể nâng cao chất lượng cuộc sống sao? Cận Tử Kỳ, em không thể mù quáng như vậy! Phạm Cao có tài đi, Nietzsche có tài đi, nhưng mà bọn họ cuối cùng cũng bị điên rồi. Anh chưa bao giờ quan tâm em không phải là người có tài hoa, anh chỉ biết em là Cận Tử Kỳ mà anh thích, chỉ là Cận Tử Kỳ mà thôi."

Sau khi chê bai hạ thấp giá trị của đối thủ, hắn cũng không quên tán dương thâm tình của mình một chút, khiến cho hai người hình thành sự đối lập rõ nét.

Cận Tử Kỳ nhìn xem bộ dạng Tổng Kỳ Diễn miệng đắng lưỡi khô, người đàn ông này trước đó một khắc còn đối với cô biểu hiện được thâm tình ôn nhu, nhưng mà giờ khắc này thì bại lộ bản tính, đối với cô trong lúc vô tình khen ngợi một người đàn ông khác thì tiến hành công kích tới tấp.

Kết luận đơn giản chỉ có một, đó chính là ——

Toàn bộ từ trên xuống dưới chỉ có người đàn ông là Tổng Kỳ Diễn hẳn mới thích hợp nhất với Cận Tử Kỳ!

Chỉ có lựa chọn Tống Kỳ Diễn đây đối với cuộc sống trần đời thái độ cường ngạnh như vậy, người đàn ông này đối với tình yêu hoàn mỹ có tính chất cướp đoạt, Cận Tử Kỳ buồn bã khi cuộc sống mới có thể xuất ra và lập lại thứ ánh sáng rực rỡ này!"Tống Kỳ Diễn, thành thật mà nói, em đồng ý kết hôn với anh, bây giờ nhớ lại, mới thật sự là biết anh không rõ, em khi đó làm sao lại không nhìn ra da mặt của anh dày như vậy?"

Cận Tử Kỳ quét mắt nhìn hắn một cái, đem bó hoa trong tay nhét vào tay hắn, ngay sau đó xoay người đi vào phòng thay đồ.

Tống Kỳ Diễn lập tức ý thức được bản thân mình khéo quá hóa vụng, vội vàng đi đến phòng thay đồ phóng ra ngoài âm thanh ôn nhu: "Bà xã, anh sai rồi, anh biết rõ em đối với anh toàn tâm toàn ý, anh đây không phải là lo lắng Tần Viễn đối với em tâm hoài bất quỷ (mưu đồ bất chính) sao?"

Chợt vang lên một trận tiếng ho khan nhẹ nhàng, Tống Kỳ Diễn vốn là phiền lòng, cau mày quay đầu lại.

Tần Viễn đang đứng sau lưng hắn, sắc mặt không phải tốt lắm, đôi mắt theo dõi hắn càng gắt gao.

.

Người đàn ông đang ngồi ở trên ghế sofa, yên lặng chờ một người phụ nữ ưu nhã xinh đẹp.

Người phụ nữ đang đứng đang trước kính tròn phục cổ viên, thưởng thức một tân nương thanh nhã mỹ lệ.

Nhìn một chút, người phụ nữ chợt nở nụ cười, "Tại sao cảm thấy cô ấy có chút cô đơn?"

Người đàn ông đứng dậy đi tới, nhẹ nhàng vòng ở hông cô, ôn nhã mà cười một cái.

"Như vậy hiện tại thế nào?"

Họ cùng nhìn vào trong gương.

Hình ảnh rất đẹp rất hài hòa.

Trong gương phản xạ ánh sáng trắng sáng ngời giống như ánh sao.

Phương Tinh Vân chẳng qua là cười cười, không trả lời.

Tần Viễn lăng lăng duy trì lấy nụ cười này, như thanh phong lãng nguyệt đứng ở bên cạnh cô.

Sau đó buông cô ra, hôn một cái lên mặt của cô, rồi đi.

"Anh đi thay quần áo, sau đó đi xuống khởi động xe chờ em."

Phương Tinh Vân gật đầu, dịu dàng đưa mắt nhìn.

Cho đến khi bóng lưng kia biến mất không thấy, cô mới quay tâm mắt lại, nhìn sang cô dâu trong gương mặt mày vẫn mỉm cười, cô dâu nói với cô, "Vẫn cảm thấy cô có chút lẻ loi."

Tần Viễn sau khi xoay lưng đi, nụ cười ôn hòa trên mặt dần dần rơi xuống.

Nụ cười nhân nhật thế này tựa như bày ra chiếc mặt nạ đang vững vàng dính trên mặt hắn.

Vậy mà đôi mắt kia lại không vui vẻ, vắng vẻ sâu đậm tựa như muốn che mất linh hồn của mình.

Hắn biết mình khó chịu muốn hít thở không thông, thậm chí còn có một chút bị kích động như mắc chứng cuồng loạn.

Đó là sự khổ sở và bi thương của một người đàn ông, không thể diễn tả, thâm trầm nặng nề, giống như ngọn núi lửa đã yên lặng mười năm, trong nháy mắt bắt đầu rực rạch, nham thạch nóng chảy nóng bỏng chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào ra.

Nhưng hắn chẳng qua là liều mạng mà đè nén mình, dù thống khổ lớn hơn nữa cũng chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng.

Cho nên hắn vẫn cười, cười nhìn cô dâu đó xuất hiện sau màn che, cười khi đỡ dành vị hôn thê của mình.

Nụ cười giả tạo như vậy duy trì cho đến khi hắn ngồi vào trong xe mới hoàn toàn biến mất.

Cửa xe khóa trái, ngăn cách, tinh thần suy sút mà tựa vào ghế ngồi, khép lại đôi mắt mệt mỏi.

Tần Viễn nằm sấp ở trên tay lái, như là bị hút hết khí lực.

Mười ngón tay giữ vô-lăng, xanh trắng dử tợn, dường như tâm tình đang ầm ầm mãnh liệt.

Ánh sáng của bãi đậu xe dưới hầm lò mờ, không thấy được vẻ mặt của hắn, lại thật giống như bị thôi miên mà giữ vững một động tác.

Một hồi lâu sau, hắn lại đột nhiên cười ra tiếng, tiếng cười phát ra lại gần như nước nở.

Là mê muội, Tần Viễn vào mười năm trước đã mê muội.

Những thứ chuyện cũ kia, cũng còn rõ ràng giống như là hôm qua mới phát sinh qua. Hắn lần đầu tiên tại phòng luyện tập Piano nhìn thấy cô gái mặc váy

trắng.

Hắn lần đầu tiên dặt tay cô với những ngón tay xinh đẹp trắng nõn.

Hắn lần đầu tiên ôm thân thể mềm mại mảnh mai của cô.

Hắn hàng đêm tỉnh mộng, luôn là đang ở trạm xe lửa chờ đợi cô gái quật cường đó cùng người trong nhà đoạn tuyệt, một mình tìm đến hắn.

Cận Từ Kỳ lặng lẽ, nhu thuận theo sát hắn, nắm tay của hắn đi về phía trước ——

Bất kể góc biển vô tận, bất kể mưa to gió lớn.

Cô vẫn luôn chưa từng buông tay hắn ra.

Giữa bọn họ, tại sao phải biến thành như bây giờ?

Quen biết quá lâu không gặp lại, gặp lại đã là người dưng.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hai nơi triền miên, lạnh ấm tự biết

Editor: Tâm Thường Lạc

"A Phong!" Kiều Niệm Chiêu ghen ngào mà hô lên tiếng, đầu nào nguyên ý để cho Tô Hành Phong cứ như vậy mà bỏ đi.

Cận Chiêu Đông lần này lại không để cô hành động tùy tiện, lập tức ngăn cản cô đuổi theo, rồi trở tay đẩy cô lên lầu.

Gương mặt của Kiều Niệm Chiêu đầy nước mắt, kiên quyết không chịu đi lên, vừa khóc vừa nói: "Ba, tại sao muốn con đi lên? Con không đi!"

"Con còn ngại không đủ mát mắt sau?" Sắc mặt Cận Chiêu Đông xanh mét và cũng là lần đầu tiên quát tháo Kiều Niệm Chiêu.

Trong đôi mắt đẫm lệ của Kiều Niệm Chiêu thoáng hiện lên vẻ không cam lòng, tức giận chất vấn: "Có cái gì có bề mặt hay không? Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con, các người vì cái gì lại muốn chia rẽ chúng tôi?"

"Yêu?" Tô Ngưng Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, "Chờ cậu ta cùng tiểu thư Bạch gia đính hôn, cô sau đó hãy nói cũng không muộn."

"Bà gạt người!" Kiều Niệm Chiêu mang một đôi mắt đỏ hồng phần nộ từng mắt nhìn về mặt vẫn bình tĩnh của Tô Ngưng Tuyết.

Cận Chiêu Đông cũng bị làm cho tức giận đến run người, kéo cánh tay của Kiều Niệm Chiêu, thấp giọng giáo huấn: "Con chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao? Bụng của tiểu thư Bạch gia cũng đã lớn, con bây giờ lấy cái gì cùng người ta tranh giành?"

Khuôn mặt của Kiều Niệm Chiêu không dám ngược thẳng, không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, không thể nào, A Phong tuyệt đối sẽ không đối với con như vậy, anh ấy đã từng nói chỉ thích một mình con"

"Lời của đàn ông cô cũng tin? Dù đã từng thề non hẹn biển nhiều hơn nữa đến cuối cùng cũng bất quá là biển xanh thành nương dâu, nếu như cô còn có chút tôn nghiêm, thì đi lên lầu trở về phòng cho tôi, tự mình suy nghĩ cho thật kỹ."

Tô Ngưng Tuyết nói một trận khiến cho sắc mặt của Cận Chiêu Đông càng khó coi, mặc dù lực chú ý đặt ở trên người Kiều Niệm Chiêu đang giả vờ muốn chạy ra ngoài đuổi theo, nhưng đôi mắt đã không tự chủ mà liếc nhìn về phía Tô Ngưng Tuyết.

Ánh mắt kia quá mức phức tạp, ba phần áy náy, ba phần thống khổ, ba phần phiến muộn, còn có một phần mệt mỏi.

Tô Ngưng Tuyết lại quay đầu, không nhìn tới, về mặt trước sau như một lạnh nhạt cao nhấ.

Cận Từ Kỳ đột nhiên buông bàn tay của Tống Kỳ Diễn ra, nhìn qua Cận Chiêu Đông mặt đã trắng như tờ giấy nói: "Ba đừng nóng giận, Niệm Chiêu còn nhỏ, không hiểu chuyện thôi."

Và so với Cận Từ Kỳ khôn khéo hợp lòng người, Kiều Niệm Chiêu đang bị bắt giữ tay lại càng lúc càng tỏ ra có vẻ càn quấy gây sức ép, Cận Chiêu Đông nặng nề mà lôi kéo Kiều Niệm Chiêu lại, nghiêm túc ra lệnh: "Trở về phòng cho ta ngay!"

"Ba ba..." Kiều Niệm Chiêu hiển nhiên vẫn không chịu từ bỏ ý đồ.

"Niệm Chiêu, còn không nghe ba nói mà nhanh đi lên lầu chút đi." Tống Kỳ Diễn không quên có lòng tốt khuyên nhủ một câu.

Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn nói chen vào, nhìn như khuyên nhủ, nhưng nghe vào trong tai Kiều Niệm Chiêu, tất nhiên thành lửa đổ thêm dầu đầy châm chọc. Chỉ vì cô cùng Cận Từ Kỳ là chị em cùng cha khác mẹ.

Kiều Niệm Chiêu oán hận mà nhìn chằm chằm Cận Từ Kỳ, bật thốt lên một câu: "Không cần cô lo!"

"Chiêu nhi, ta xem con là càng ngày càng không hiểu chuyện!" Cận Chiêu Đông chỉ tiếc rên sắt không thành thép quát to một tiếng, "Tiểu Kỳ là chị gái của con, làm sao lại không thể quản con?"

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ giương lên, đối với lời của Cận Chiêu Đông mà nói thì từ chối cho ý kiến, bên kia Kiều Niệm Chiêu cũng khóc đến mức như người bệnh tâm thần: "Tôi không có chị gái, cũng không có mẹ, tôi bất quá là cô nhi mà thôi!"

Nếu như chỉ nhìn một cách đơn thuần tình hình bây giờ, Kiều Niệm Chiêu đúng là có đủ đáng thương rồi, cha ruột ở bên cạnh lại không thể chịu đựng, còn phải nhìn xem sắc mặt của mẹ ghê mà sống qua ngày, là thân tiểu thư nhưng lại là mệnh nô tài.

Chẳng qua là, Kiều Hân Hủy đã nhúng tay vào hôn nhân của người khác, thời điểm lên lên sinh hạ con ngoài giá thú thì cũng nên nghĩ đến hậu quả.

Bởi vì yêu sao? Cận Từ Kỳ nghĩ đến lời nói vừa rồi của Kiều Niệm Chiêu, ánh mắt sắc lạnh, nếu như nhân danh tình yêu rồi có thể tùy ý tổn thương người khác, như vậy đạo đức cùng trách nhiệm lại nên đặt chỗ nào?

Nói đến đạo đức và trách nhiệm, Cận Từ Kỳ liền liên tưởng đến Tô Hành Phong, người đàn ông đó không quả quyết, vô luận lúc nào thì cũng sẽ không thể không vâng lời mà nghe theo ý của mẹ mình.

Đây là sự hiểu thuận của anh ta, nhưng cũng là nỗi thương tâm cả đời này của Kiều Niệm Chiêu.

Kiều Niệm Chiêu không biết tính sao đẩy Cận Chiêu Đông ra, xoay người chạy ra đuổi theo, thực sự cũng là bản chất dám yêu dám hận!

Tống Kỳ Diễn lại chợt đứng dậy, nhanh như chớp tiến lên kéo Kiều Niệm Chiêu lại, nhủ mảy nói: "Khóc suốt mướt mà chạy ra đuổi theo còn giống hình dáng gì!" Lại so với Cận Chiêu Đông là cha còn có phần uy nghiêm hơn.

"Buông tay! Buông tay!" Kiều Niệm Chiêu tức giận mà nhìn hấn, cắn răng nghiến lợi: "Anh cho rằng tôi không biết các người đang suy nghĩ gì sao?" Nói xong, cô càng thêm tức giận mà nhìn Cận Từ Kỳ liếc mắt một cái.

Bọn họ nhân tiện muốn nhìn cô để chê cười, cô ban đầu đoạt người đàn ông của Cận Từ Kỳ, bọn họ bây giờ muốn nhìn xem người đàn ông kia vứt bỏ cô như thế nào, để cho cô tự mình ném thử một chút loại kết cục thảm hại!

Trong lòng Kiều Niệm Chiêu không cam tâm trong phút chốc phát tiết ra uất ức, nước mắt chảy càng hung hơn.

Nhưng Cận Từ Kỳ lại làm như chưa phát hiện Kiều Niệm Chiêu tâm tình kịch liệt chấn động, có chút vô tội hỏi một câu: "Niệm Chiêu, vậy ngược lại có nói thử một chút xem chúng tôi đến tội cùng đang suy nghĩ gì?"

Giọng nói của Cận Từ Kỳ không ngọt ngào, hơi hơi khàn khàn mang theo chút anh khí, mặc dù nghe ra có phần không oai nghiêm nhưng có vẻ đã nổi giận.

Kiều Niệm Chiêu nhìn sang đáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh của Cận Từ Kỳ, càng lúc càng đau thương căm giận không thôi.

Cuối cùng chỉ vừa nhìn trộm ánh mắt sáng bùng của Cận Từ Kỳ như có thể dò xét lòng người mà sợ hãi, không nói câu nào thêm nữa, chẳng qua mặc cho Tống Kỳ Diễn ngăn cản, lặng lẽ khóc thầm. Tô Ngưng Tuyết vén lại áo choàng trên người, như không có chuyện gì xảy ra mà lên tiếng: "Thân là con gái phải tự mình biết rõ, nếu mẹ của người ta đã một lượt tới cửa nói không muốn cô rồi, cô còn muốn tiếp tục mong đợi kì vọng mà hạ mình dính vào, giống bộ dáng gì nữa? Trên cái thế giới này, trừ cậu ta ra chẳng lẽ cũng sẽ không có người đàn ông nào nữa sao?"

Kiều Niệm Chiêu không để ý tới Tô Ngưng Tuyết, chẳng qua là quệt nhẹ đôi mắt đầm lệ mà nhìn về phía Cận Chiêu Đông ở bên cạnh đang mặt một ôm lấy trán, "Ba, chẳng lẽ ba thật sự nhẫn tâm nhìn thấy con cùng A Phong ly hôn sao?"

Cận Chiêu Đông sợ run lên, nhưng vẫn lên tiếng: "Di Tuyết của con nói không sai."

Kiều Niệm Chiêu như bị một đạo sấm sét bổ trúng, miệng mở rộng nhưng rốt cuộc không phát ra được thanh âm nào.

Cô không nghĩ tới Cận Chiêu Đông lại đột nhiên phản bội, người cha luôn luôn thương yêu cô thế nhưng sẽ đứng ở bên người phụ nữ kia.

Kiều Niệm Chiêu cũng không biết hiểu Cận Chiêu Đông ý định, cô luôn quan trọng, nhưng ở trong lòng ông lại không bị kịp quan trọng bằng danh dự của Cận gia.

Ngay cả chuyện ly hôn bị truyền đi thật khó nghe, nhưng mà con gái của mình sau khi bị người ta vứt bỏ như vậy còn phải mặt dày mày dạn mà dính lấy theo, lúc này nếu là truyền ra ở trong giới thượng lưu, khiến cho ông sau này làm sao ngẩng đầu làm người?

Còn tưởng rằng Cận Từ Kỳ mới người làm cho ông hao tâm tổn trí, hiện tại xem ra ngược lại Kiều Niệm Chiêu càng thêm không thể không bỏ lo.

Sau khi lưu tâm nhìn lại những chuyện đã phát sinh, Cận Chiêu Đông nhìn sang Kiều Niệm Chiêu đang khóc rống, ánh mắt của ông càng trở nên nghiêm khắc.

Giọng điệu trước đó sớm cũng không còn mang tính thương lượng, lúc này đây, ông quyết tâm muốn gây sức ép để mang Kiều Niệm Chiêu đi.

Trong phòng khách từ từ khôi phục sự yên lặng, Tô Ngưng Tuyết nhìn thoáng qua phía trên cầu thang, mím môi không nói lời nào.

Cận Từ Kỳ cũng thu hồi tầm mắt của mình, tiến lên cầm cổ tay của Tô Ngưng Tuyết: "Mẹ, mẹ cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Tô Ngưng Tuyết mặt thiết nhìn sang Cận Từ Kỳ, đột nhiên giơ tay lên, dịu dàng sờ sờ thái dương của cô, nhàn nhạt cười một tiếng: "Mẹ nghe nói Tổng lão chuẩn bị xong nhà, các con xem khi nào có thời gian rảnh thì dời đi đó qua đi."

Cận Từ Kỳ ngẩn ra, không ngờ tới Tô Ngưng Tuyết lại đột nhiên chuyển tới đề tài dọn nhà.

Chẳng qua là trong lúc máu chốt này, Tô Ngưng Tuyết chủ động mở miệng đuổi họ đi, lại là đang lo lắng cái gì?

Chẳng lẽ là sợ Kiều Niệm Chiêu bởi vì Tô Hành Phong mà khiến mọi chuyện trong nhà huyền não gà chó không yên sao?

"Mẹ, chuyện này ngày mai hãy nói, hôm nay không còn sớm, vẫn là đi lên nghỉ ngơi đi."

Tổng Kỳ Diễn đột nhiên tiến lên, ôn tồn đề nghị, Tô Ngưng Tuyết nhìn bọn họ một cái, liền xoay người đi lên lầu.

Chẳng qua lúc đang đi tới cửa thang lầu, bà quay đầu lại, nhìn Tổng Kỳ Diễn đột nhiên lên tiếng: "Trước kia ta chỉ đặt ích lợi của gia tộc ở vị hàng đầu, cho nên tổn thương tình cảm của con bé, sau này con hãy chăm sóc chiếu cố tốt hai mẹ con của con bé đi."

Vành mắt của Cận Từ Kỳ ửng hồng, muốn đi lên phía trước, nhưng bà tay lại bị Tổng Kỳ Diễn bắt lấy, quay đầu, nhìn qua Tổng Kỳ Diễn một bên mặt nghiêng vô cùng nghiêm túc, hần mím chặt bờ môi, nhìn qua Tô Ngưng Tuyết gật đầu.

"Mẹ, mẹ yên tâm, con không phải là Tô Hành Phong, cũng không phải là cái loại người nói đi là đi."

Nói đi là đi, người đàn ông ngay cả một câu tại sao cũng chưa từng lưu lại, Tổng Kỳ Diễn hần sẽ không làm.

Tô Ngưng Tuyết vui mừng mà cười cười, là thứ cảm xúc tràn đầy chân thật nhất vào tối hôm nay, sau đó lập tức đi lên.

Đưa mắt nhìn Tô Ngưng Tuyết đóng cửa phòng, trong lòng Cận Từ Kỳ đứng như có dòng nước âm trầm vào, tình thương yêu của Tô Ngưng Tuyết đối với cô quá mức đè nén, nhưng không cách nào thay đổi là, cuối cùng là tình thương của người mẹ là bẩm sinh của tình mẹ con.

Tổng Kỳ Diễn cũng nắm tay của cô lên lầu.

Mới vừa đi lên trên lầu hai, thì nghe được cách đó không xa, Kiều Niệm Chiêu trong phòng, có lời nói truyền tới.

Vách tường căn phòng kế bên hiệu quả cách âm thật tốt, vì vậy không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng đoán chừng là họ đang cãi nhau.

Đây là người con gái mà cha cô vẫn thương yêu, dường như cũng không làm sao lý giải được nỗi khổ trong thâm tâm của cha.

Bị Kiều Niệm Chiêu làm một trận âm ỉ như vậy, ai cũng sẽ không có được tâm tình tốt.

Tổng Kỳ Diễn lời kéo Cận Từ Kỳ trở về phòng, đóng cửa phòng, ngăn cách tiếng ồn ào ở bên ngoài.

Người bạn nhỏ Cận Mỗ Mỗ đang tham gia hoạt động ngoại khoá do vườn trẻ tổ chức, phải ba ngày sau mới có thể về nhà.

"Bạch Tang Tang mang thai?" Cận Từ Kỳ tò mò nhìn sang Tổng Kỳ Diễn, dù sao vẫn cảm thấy hần cũng biết chuyện này.

Tổng Kỳ Diễn không đồng ý mà nhíu chân mày, thả rèm voan lụa xuống, nói lỏng cả vạt, ngồi vào trên ghế sofa, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng chứa ý cười từ từ mở rộng.

"Nhìn Kiều Niệm Chiêu kinh ngạc như vậy, anh cho là em sẽ rất cao hứng đó." Khi hần ngồi xuống bên cạnh, Cận Từ Kỳ lặng lẽ lắc đầu, "Đã từng nghĩ tới muốn nhìn thấy cô ta bị mất mặt, nhưng bây giờ rất nhiều chuyện sau khi buông bỏ mới phát hiện thật sâu trong lòng không có oán hận cô ta như vậy, nếu như không có cô ta, hiện tại người chịu khổ chính là em."

"Nói như vậy, anh còn phải cảm kích cô ấy đã đoạt thằng cháu trai của anh, cho anh cơ hội nhất phải mỹ nhân thuộc về mình?"

Tổng Kỳ Diễn nhìn thẳng về phía cô, vừa cười vừa nói, lại nói Cận Từ Kỳ phải sùng sốt một chút.

"Bất kể Bạch Tang Tang có phải mang thai hay không, Tổng Nhiệm Cảm cũng sẽ không để cho Kiều Niệm Chiêu vào cửa, không nói hiện tại cô ta thân phận tiểu thư Cận gia khó giữ được, chỉ riêng đến xem phương diện tài lực giữa Cận gia và Bạch gia, trở thành con rể Bạch gia mới là kẻ sách tốt nhất."

Cận Từ Kỳ vẫn còn đang suy tư về lời nói của hần, ở bụng bỗng dưng có một trận ngứa ngáy, cả người run lên, vừa mới ngẩng đầu, liền phát hiện gương mặt tuần tú của Tổng Kỳ Diễn gần trong gang tấc, hơi thở của hần phun trên môi của cô.

"So với Bạch Tang Tang, anh càng hiếu kỳ nơi này có em gái của Mỗ Mỗ hay không?"

Cận Từ Kỳ nhất thời phản ứng không kịp, nghẹn họng nhìn trần trời mắt nhìn hần chằm chằm, đợi được một lúc, mới nhớ lại mình vừa bị người đàn ông có cái miệng đầy xe lửa chạy này đùa giỡn, muốn trung ra về mặt lạnh lùng lại nhin không được mà đỏ mặt.

"Cận Từ Kỳ, tiểu quý nhất gan!" Tổng Kỳ Diễn lại buông lỏng cô ra, không cam lòng búng xuống trán của cô một cái.

Nhìn sang hần đứng dậy đi tới phòng tắm, Cận Từ Kỳ tựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại chợp mắt, một bàn tay lại không tự chủ được mà sờ vào bụng mình, nơi này có phải thật sự có cục cứng rồi hay không?

Không biết có phải bởi vì chính mình từ nhỏ bị tước đoạt một nửa tình thương của cha hay không, Cận Từ Kỳ cũng không muốn đứa con thứ hai, cô sợ

hải Mồ Mồ sẽ biến thành Cận Tử Kỳ thứ hai..

Mặc dù biết mình và Tống Kỳ Diễn cùng Tô Ngưng Tuyết và Cận Chiêu Đông khác biệt, lại vẫn không thể không lo lắng.

Đây có lẽ do hôn nhân của cha mẹ không mỹ mãn nên đối với bản thân mình tạo nên ảnh hưởng tiêu cực

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Cắt Cổ Tay Tự Sát

Editor: Tâm Thường Lạc

Trong đôi mắt đen thâm thúy thẳng tắp nhìn cô chăm chăm: "Tiểu Kỳ, có phải em nhớ ra rồi hay không?"

Cận Tử Kỳ vừa rồi chớp mắt, nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi, cô tựa vào đầu vai hắn, khó khăn mà mở miệng: "Chẳng qua là có một chút chuyện mơ hồ không rõ, sau khi tỉnh dậy rồi lại không nhớ gì cả."

"Nếu như để nhớ lại những chuyện kia mà phải thống khổ như vậy, anh tình nguyện cái gì cũng không cần."

Cô đem mặt chôn ở phía trước lồng ngực của hắn, nhẹ giọng thì thào, "Anh nói rất đúng, hiện tại cùng tương lai mới là quan trọng nhất."

Tống Kỳ Diễn cũng không truy hỏi nhiều thêm, chẳng qua là vỗ về khẽ vuốt sống lưng cô, "Vậy thì đừng suy nghĩ nữa."

Sự lo lắng trên mặt hắn sớm đã bị sự bình tĩnh thay thế đi, dường như người đàn ông ấy đã giấu đi tâm tư sâu kín trong lòng.

Hắn mất đi sự nóng nảy hấp tấp thường ngày, điều này lại khiến cho cô khó nắm bắt.

Đến tận cùng là cô còn chưa đủ thông minh, hay là Tống Kỳ Diễn quá giỏi vờ giấu tâm tình của mình?

Ngày trước nếu không phải do hắn nguyện ý, cô cũng sẽ không thể nhìn thấy được tình tình trẻ con trong con người Tống Kỳ Diễn?

Ngẫm lại cũng xác thật như thế, kiểu người có địa vị như hắn, dù sao vẫn có thể rất quen với việc ẩn giấu biểu tình và thái độ.

Tâm tư của Cận Tử Kỳ vẫn chưa hoàn toàn thành công loại bỏ ra ngoài những hình ảnh rối loạn trong trí nhớ.

Tống Kỳ Diễn giúp cô lần nữa nằm xuống, thay cô đắp kín mền, "Anh đã giúp em xin nghỉ, hiện tại ngủ một giấc thật tốt đi, về phía trong nhà mà nói, cũng đừng lo lắng, anh nói với mẹ là em bị cảm."

Cận Tử Kỳ cảm thấy đầu óc nặng nề, rũ mắt xuống nhìn thấy hắn đứng lên, dường như có dự định xoay người rồi đi.

Phản ứng theo bản năng, cô đưa tay kéo hắn lại, ý tứ như có phần khẩn cầu.

Giống như là thói quen có hắn làm bạn, khoảnh khắc ấy càng thêm không dám một mình đối mặt với những ký ức đáng sợ kia.

Tống Kỳ Diễn giật mình sững sốt một chút, sau đó lập tức vén chăn lên, thần sắc rất tự nhiên mà leo lên nằm.

Trên giường bệnh chật hẹp, thân hình cao lớn của người đàn ông co tròn lại, một tay kéo eo của cô qua, một tay vẫn còn duy trì tư thế bị cô cầm lấy, giọng nói dịu dàng: "Ngủ đi, anh ở đây."

Mặc dù trong lòng mang cả trăm mối tơ vò, nhưng khi nằm trong lòng của hắn, tất cả cảm xúc vốn bị lay động treo ngược lên đã từ từ lắng xuống.

Bên ngoài trời sớm đã sáng gió mát dễ chịu, ánh mặt trời ấm áp nghiêng roi chiếu vào giường bệnh, một hình ảnh thật ấm áp an hoà.

Cận Tử Kỳ quay lại ôm hắn, khi dựa trên người hắn, nói không nên lời.

Cô lại chưa bao giờ từng phát hiện, mình đối với hắn lệ thuộc đã đến tình trạng không thể cứu vãn.

Bên tai bắt đầu lại vang vọng lên lời nói của Luân Ân, người thiếu niên kia trong trí nhớ dặt tay cô....

Cận Tử Kỳ ngược mắt lên, muốn nhìn xuyên qua đôi con ngươi đen thẳm kia của Tống Kỳ Diễn, muốn thông qua đó tìm tòi cảm xúc ở trong đó.

Bất kể quá khứ của cô đến tận cùng là hình dáng gì, tối thiểu khoảnh khắc khi tựa vào trong ngực của hắn, cô tin tưởng đáy lòng mình có sự thúc đẩy

Điều này cũng không hứa hẹn là kết quả tốt nhất, nhưng cũng không phải là sự phát triển kém nhất.

"Ngủ đi." Tống Kỳ Diễn giúp cô chỉnh chăn mền kéo phủ lên bả vai, giọng nói mang theo sự mê hoặc vang lên.

Lòng bàn tay của hắn khô ráo ẩm áp, ở trong ngực của hắn, nghe hương thơm thuốc lá nhàn nhạt trên người hắn, Cận Tử Kỳ dứt bỏ những suy nghĩ rối loạn, nhắm mắt lại, mang theo một chút cảm giác mệt mỏi, từ từ rơi vào mộng đẹp.

Ở bệnh viện đợi đến gần tối, xác định thân thể của cô đã không còn đáng ngại Tống Kỳ Diễn mới đi làm thủ tục xuất viện.

Trên người Cận Tử Kỳ cũng là một thân đồ ngủ, đứng trên hành lang khó tránh khỏi có chút lúng túng.

Trên chân còn có một đôi dép không biết Tống Kỳ Diễn từ nơi nào mà lấy được, số đo có phần chênh lệch rất lớn.

Với mái tóc dài rối tung rũ rượi trên vai, trông tự như cô gái nhỏ bị phụ huynh vứt bỏ mà lạc đường.

Sau đó, phụ huynh của cô bỗng dưng xuất hiện và cầm lấy một xấp hoá đơn viện phí trong tầm mắt cô.

Tống Kỳ Diễn cũng là cả người bộ đồ ngủ màu đen, mang dép, đang đi đến quá mức quý dị trong ánh mắt của mọi người.

Hắn dường như không để ý chút nào đến ánh mắt khác thường của người khác, chỉ chuyên tâm nhìn sang chỗ cô đang đứng.

"Hiện tại cùng nhau về nhà nhé." Giọng nói cũng thay đổi và đặc biệt ôn nhu.

Vào lúc Cận Tử Kỳ vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, hắn đã đem cô chặn ngang ôm lấy, kéo vào trong ngực mình.

Dáng người Cận Tử Kỳ cao ráo gầy gò, nhưng khi hắn ôm công chúa ở trong lòng, dường như trở nên vô cùng nhỏ nhắn.

Hai tay Cận Tử Kỳ phản ứng theo bản năng vòng lên cổ hắn, nhưng ánh mắt có chút hơi hơi khó hiểu và ngượng ngùng.

Trước mặt nhiều người như vậy...

"Em ngã bệnh không thể quá mệt mỏi, anh bế em đi xuống là được." Là chuyện đương nhiên của một thân sĩ phong độ phải làm.

Cận Tử Kỳ ngẩng cằm lên nhìn hắn ——

Tống Kỳ Diễn nhìn qua dường như rất vui vẻ, cũng không ầm giấu, thật vui vẻ giống như muốn hóa thành một luồng khói xanh bay đi.

Đứng chờ trong đám người đang đợi thang máy, hắn cười đến mức có chút khô hài, cũng may hàm răng đủ trắng.

Cận Tử Kỳ không biết mình có nên giãy giụa một chút hay không.

Nhưng mà được ôm trong lòng ngực ẩm áp như vậy, trong lòng cô cũng dần sinh ra sự an nhàn dễ chịu.

Muốn lệ thuộc vào hắn, ít nhất giờ khắc này, thân bất do kỷ mà muốn như vậy.

Cho nên cuối cùng cũng là kẻ sát lòng ngực của hắn, nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hắn, nhắm hai mắt lại.

Trở lại Cận gia còn chưa đi vào biệt thự, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười vui vẻ mà khoa trương của phụ nữ.

Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn liếc mắt nhìn lẫn nhau, dường như trong nhà không có một nhân vật nào phóng khoáng sáng khoái như vậy nha?

Mang theo phần tò mò này, hai người vừa vào nhà, đi Hồng thì tiến lên đón, mặt mũi tràn đầy không khí vui mừng mà nói: "Đại tiểu thư, cô gia hai người cũng đã về, hôm nay có khách tới nhà."

Cận Tử Kỳ theo phương hướng đi Hồng chỉ nhìn sang ——

Lại nhìn thấy một người phụ nữ trung niên cùng Tô Ngưng Tuyết có mấy phần giống nhau cũng đang đứng lúc nhìn sang.

Bà mặc trên người bộ quần áo len dệt nổi bằng lông cừu, kiểu dáng mới nhất trong bộ sưu tập cuối thu của hãng Chanel, trên cổ đeo một sợi dây chuyền trạm trổ hoa tinh xảo, một mái tóc nâu dầu được búi lên cao cao, nghiêm nhiên là hình tượng của một vị phu nhân.

Khi nhìn thấy Cận Tử Kỳ, đáy mắt vị phu nhân ấy thoáng hiện lên ánh sáng vui mừng, quay đầu lại hỏi thăm Tô Ngưng Tuyết cùng ngồi ở một bên: "Không nghĩ tới Tử Kỳ đã lớn như vậy rồi?"

Tô Ngưng Tuyết mỉm cười nhìn Cận Tử Kỳ cùng Tống Kỳ Diễn đang đứng ở cửa nói: "Tiểu Kỳ, Kỳ Diễn, đây là di, lâu nay cư ngụ ở nước Pháp, nghe nói các con kết hôn nên dẫn theo em họ con trở về."

"Di." Cận Tử Kỳ và Tống Kỳ Diễn trầm miệng một lời mà gọi Tô Ngưng Thu một tiếng.

Nhưng Tô Ngưng Thu lại chú ý tới người đàn ông bên cạnh Cận Tử Kỳ, trên mặt chợt lóe lên tán thưởng, ngay sau đó cười nói: "Vị này có phải là vị hôn phu của Tử Kỳ không? Quả nhiên là người xuất sắc trong những người tài a!"

Thái độ của Tống Kỳ Diễn vô cùng khiêm tốn, "Di quá khen!"

Tô Ngưng Thu giống như là nghĩ tới điều gì, kéo tay áo của Tô Ngưng Tuyết, "Ôi, sao em nghe nói đứa con rể này của chị là con trai nhà giàu nổi tiếng của Tổng gia kia, thực hay là giả?"

Tô Ngưng Tuyết mỉm khước môi cười mà không nói, nhưng gật đầu một cái, coi như là đáp lại câu hỏi của bà.

Tô Ngưng Thu như bưng tỉnh đại ngộ mà ồ một tiếng, sau đó cũng không hỏi tới nữa.

Trên bậc thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, quay đầu lại thì nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu với tinh thần không hề phần chán mà đi xuống lầu.

Xem ra chuyện tối ngày hôm qua đối với cô đã kích rất lớn, Cận Tử Kỳ rõ ràng thấy dưới vành mắt sưng đỏ của cô là quãng thâm đậm màu, ngay cả gương mặt trái xoan trong một đêm cũng gầy gò không ít, sắc mặt thì tái nhợt.

Kiều Niệm Chiêu giống như không thấy mọi người trong phòng khách, không nói tiếng nào mà hướng phòng ăn đi tới.

Tô Ngưng Thu nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, Kiều Niệm Chiêu có thể không nghe thấy, nhưng Cận Tử Kỳ cùng Tổng Kỳ Diễn đến gần phòng khách dĩ nhiên nghe được bà nói thầm: "Ông ta cũng thật sự dám đem đứa con gái riêng này dẫn về nhà."

Tô Ngưng Tuyết vỗ vỗ mu bàn tay của Tô Ngưng Thu, ý bảo bà không cần nói nhiều, trên mặt Tô Ngưng Thu lộ vẻ bất mãn, nhưng vẫn là không nói thêm gì nữa, đem đề tài chuyển hướng lên mấy món mỹ phẩm đường dung nhan.

Cận Tử Kỳ và Tổng Kỳ Diễn vừa đi vào phòng khách, thì nghe được phòng ăn bên kia phát ra tiếng va chạm của đồ sứ từ khay rơi xuống đất.

Sau đó là tiếng kinh hãi của một cô gái: "A! Cô đi đường như thế nào cũng không nhìn đường?"

Mọi người đồng loạt theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy Kiều Niệm Chiêu và một cô gái trẻ cách ăn mặc khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi đụng vào nhau, mà bánh ngọt trong tay cô gái đồ xuống làm bơ bánh văng tung toé lên khắp quần áo của cô gái.

Mà câu nói oán trách kia hiển nhiên là do cô gái đang mang về mặt lên án này nói ra.

Kiều Niệm Chiêu lạnh lùng liếc cô một cái, au đó muốn vòng qua cô bỏ đi, lại bị cô gái một phen kéo lấy: "Tôi nói nè, cô sao mà không lễ phép như vậy, đụng vào người ta cũng không nói xin lỗi!"

Kiều Niệm Chiêu lại cười nhạo một tiếng, giọng điệu đầy trào phúng: "Cô là ai, dựa vào cái gì để cho tôi phải xin lỗi cô?"

Cô gái bị chọc tức phải mở to mắt, mặt tràn đầy không dám tin, tựa như không nghĩ tới Cận gia đầy thế nhưng có người cuồng vọng như vậy, vừa định mắng trả lại, trong phòng khách Tô Ngưng Thu lại đột nhiên lên tiếng: "Thanh Kiều tới đây!"

Ngu Thanh Kiều mặc dù trong lòng tức giận bất bình nhưng vẫn là nghe theo lời của mẹ mà buông lỏng tay, nhận lấy khăn lông ướt người giúp việc đưa lên, vừa lau chùi kem bơ trên người vừa nhân tiện oán trách.

Kiều Niệm Chiêu lúc này mới chú ý đến những người trong phòng khách, cũng rất nhanh thì nhìn ra quan hệ của Tô Ngưng Tuyết và Tô Ngưng Thu đang ngồi trong phòng khách, lạnh lùng cười cười, sau đó mặt âm trầm đi vào phòng bếp.

Ngu Thanh Kiều mặc một bộ áo lông rộng thùng thình màu xanh đậm, quần bó sát người màu trắng, bên dưới là một đôi giày chơi bóng cũng màu trắng, cô nhìn lại thấy trên áo lông dính đầy bơ kem màu sắc rực rỡ, khuôn mặt từ từ khó nhìn lên.

Đến lúc tới gần phòng khách, dứt khoát một phen xông lại, nhào tới trên người Tô Ngưng Thu khóc lóc om sòm: "Con mặc kệ, mẹ phải để cho cô ta thường cho con, đây là kiểu đáng bán mùa thu số lượng hạn chế trên toàn cầu, mẹ!"

Tô Ngưng Thu mang về mặt bất đắc dĩ, cung chịu mà vỗ vỗ gương mặt của cô: "Đừng làm rộn, không phải chỉ là một cái áo lông thôi sao, chị họ Tử Kỳ và anh rể họ tương lai của con đã về, còn không mau chào hỏi!"

Ngu Thanh Kiều nhìn thấy hai người ngồi đối diện, nhất thời quên mất chuyện quần áo, đã chạy tới nắm lấy tay Tử Kỳ, sờ lên sờ xuống, toe toét cười nói: "Chị họ Tử Kỳ càng lớn càng xinh đẹp nha, nhìn thôi tâm huyết em cũng đã sục sôi!"

Cận Tử Kỳ đối với Ngu Thanh Kiều ấn tượng có thể nói là không, thế nhưng do có phần thân tình nên tự sinh ra đáp lại, quay qua nắm tay của cô, cười tủm tỉm trả lời: "Em họ Thanh Kiều không phải là cũng rất xinh đẹp đáng yêu sao?"

Ngu Thanh Kiều nghe xong ha hả cười mấy tiếng, ngồi xuống sofa bên cạnh Cận Tử Kỳ, "Chị họ nè, chị kết hôn mà sao cũng không nói cho em biết một tiếng, làm hại em còn phải từ mẹ của em mới biết tin tức này."

Tô Ngưng Thu nhìn sang con gái nhà mình hoạt bát quá mức, cười mắng một câu: "Là chị họ của con muốn kết hôn, cũng không phải con kết hôn, con kích động như thế làm cái gì!"

Ngu Thanh Kiều tinh quái mà lè lưỡi một cái, ở cửa lại vang lên giọng nói của di Hồng: "Chủ tịch đã trở lại."

Cận Chiêu Đông vừa vào cửa thì nhìn thấy tình hình náo nhiệt trong phòng khách, mà Tô Ngưng Thu đã đứng dậy lên tiếng gọi "Anh rể", Ngu Thanh Kiều cũng bị mẹ kéo đứng thẳng thân lên cung kính gọi Cận Chiêu Đông: "Chào dượng cả!"

Cận Chiêu Đông mỉm cười mà đáp lại, đưa cặp công văn trong tay và áo khoác giao cho di Hồng, sau đó cũng vào phòng khách.

Đề tài vẫn như cũ không có gì thay đổi, cũng chỉ là việc vật vãnh trong nhà, sau đó phối hợp mà thỉnh thoảng cười vài tiếng.

Bên kia Kiều Niệm Chiêu mới vừa đi ra phòng bếp, lại bị Cận Chiêu Đông tình mắt mà nhìn thấy, phát hiện cô lại muốn lên lầu, liền lên tiếng ngăn lại: "Cả ngày sống ở trong phòng cũng không sợ buồn tẻ à, lập tức phải ăn cơm cũng đừng lên lầu nữa."

Kiều Niệm Chiêu liếc nhìn phòng khách một phong thái hòa thuận, cảnh cảnh môi hơi có vẻ tái nhợt, nhưng vẫn đi tới.

"Ba." Kiều Niệm Chiêu với hơi thở mong manh mà gọi một tiếng, sau đó một mình ngồi xuống ở trong góc.

Tô Ngưng Thu đột nhiên biết mà còn hỏi: "Anh rể, vị tiểu thư này là..."

Cận Chiêu Đông khó khăn lắm mà liếc mắt nhìn Tô Ngưng Tuyết một cái, nhưng vẫn giới thiệu: "Đây là đứa con mà tôi và Ngưng Tuyết mười năm trước nhận nuôi, họ Kiều tên Niệm Chiêu, Niệm Chiêu, đây là em gái của dì Tuyết con."

Kiều Niệm Chiêu liếc nhìn Tô Ngưng Thu, lại âm ức mà cúi đầu, ngay cả Tô Ngưng Tuyết cũng không gọi huống chi là người khác?

Cận Chiêu Đông có một chút lúng túng, nhưng thì Tô Ngưng Thu không chút nào để ý, vẫn quay đầu lại cùng Tô Ngưng Tuyết tán gẫu.

Ngu Thanh Kiều len lén liếc Kiều Niệm Chiêu, đáy mắt thoáng hiện lên hiểu rõ.

Cô thanh thanh cổ họng rồi đột nhiên chỉ vào Tống Kỳ Diễn hỏi: "Dì cả, vị này chính là anh rể họ phải không? Chị họ thật có mắt nhìn, vừa nhìn cũng biết là người nghe lời vợ nói, những người khác đúng là không thể so nha!"

Tống Kỳ Diễn bởi vì câu "Nghe lời vợ nói" thiếu chút nữa sặc ra một ngụm trà, dao gạt trái cây trong tay Cận Từ Kỳ vừa trượt, thiếu chút nữa cắt vào ngón tay của mình, mà Cận Chiêu Đông thì trực tiếp cúi đầu lặng yên uống trà.

Bên kia Kiều Niệm Chiêu dường như cảm nhận được trong giọng điệu của Ngu Thanh Kiều đầy sự khiêu khích, ngẩng đầu nhìn sang Thanh Kiều, trong mắt cũng là vẻ âm u lạnh lẽo, nhưng mà biết rõ ta yếu không đánh lại địch mạnh, đành lựa chọn lặng im.

Tô Ngưng Thu đồng ý mà gật đầu, vừa tưởng tận xem xét Tống Kỳ Diễn vừa mở miệng: "Đúng nha, chị họ của con kết hôn với người này là rất tốt, thật là có bộ dáng của đương gia tương lai của Cận gia!"

Tống Kỳ Diễn chợt cúi đầu đến gần Cận Từ Kỳ, ở bên tai cô dùng giọng nói nhẹ vô cùng nói: "Dì và em họ của em đây thật là lợi hại, nếu mà ba ban đầu cưới dì của em, hôm nay cũng không như hiện tại thái bình thế này."

Ý cười ở khóe miệng Cận Từ Kỳ càng đậm, Tô Ngưng Thu và Ngu Thanh Kiều mẹ một câu con gái một câu, đầu óc xoay quanh, nói bóng nói gió như vậy mà nói, nghe quả thực có chút tổn công.

Kiều Niệm Chiêu là bởi vì cái dạng bị châm chọc mà thiếu kiên nhẫn, không cam lòng mà phản bác một câu: "Đúng nha, nếu không phải là A Phong làm trẻ nãi chị gái nhiều năm như vậy, chị gái đã sớm cùng Tống tiên sinh tu thành chánh quả rồi."

Không khí trong toàn bộ phòng khách trong nháy mắt ngưng trệ.

Cận Chiêu Đông nhìn qua Kiều Niệm Chiêu chau mày: "Chiêu nhi, nói bậy gì đấy!"

"Chẳng lẽ con nói sai sao?" Kiều Niệm Chiêu quả thực trừng mắt nhìn, khóe miệng mím môi cười: "Nếu không tại sao chị gái phải cùng A Phong cùng một chỗ nhiều năm như vậy?"

Động tác gạt trái cây của Cận Từ Kỳ không ngừng lại, cái cô "Em gái" này sợ là hết thuốc chữa!

Bả vai lại bị người đàn ông bên cạnh nắm giữ, đem trái táo gạt xong đưa cho hắn: "Muốn ăn sao?"

"Em út anh." Tống Kỳ Diễn ở trên má cô hôn một cái, được voi đòi tiên mà yêu cầu.

Cận Từ Kỳ phản ứng theo bản năng né tránh, rồi lại bị hắn kéo vào trong ngực, cắn một cái lên quả táo trong tay cô, hải lòng nuốt xuống bụng mới đảo mắt nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu trong mắt đâu cũng thấy tràn đầy sự ghen ghét.

"Bởi vì Tiểu Kỳ nhà tôi thích vậy nha!"

"Cái gì?" Mặt Kiều Niệm Chiêu liền biến sắc, không nghĩ tới nhúng tay vào lại là Tống Kỳ Diễn.

Mà ngay cả những người khác trong phòng khách cũng bị lời nói Tống Kỳ Diễn hấp dẫn mà chú ý nhìn sang, muốn nghe lời giải thích của hắn.

Cận Từ Kỳ liếc mắt người đàn ông bên cạnh đang cười đến mức nheo lại mắt, lấy cùi chỏ đâm đâm hắn, để nhìn xem anh như thế nào giảng hòa?

Trong lòng lại cũng không lo lắng, bởi vì... Đối phó Kiều Niệm Chiêu xưa nay hắn là người thành thạo nhất!

Tống Kỳ Diễn theo thói quen mà nhướn mày, thoáng nở nụ cười, nghiêm túc mà trả lời: "Cũng không thể không cho em ấy có một chút kinh nghiệm rồi mới gả cho tôi sao, người không phong lưu uống phí tuổi trẻ nha!"

Kiều Niệm Chiêu khẽ cười một tiếng: "Anh rể nói đúng lắm, bất quá chị là con gái, thua thiệt lúc nào cũng là chị ấy nha?"

"Cái này sao..." Tống Kỳ Diễn rất ý vị sâu xa trầm ngâm một lát, mới cười nhìn qua Kiều Niệm Chiêu nói: "Người trí thì thấy trí mà, cô bây giờ không phải là vợ của cái kẻ Tiểu Kỳ nhà tôi ném đi không cần à? Còn không phải đã giống như nhặt được vật quý sao?"

Trong phòng khách lần nữa lọt vào một mảnh trầm tĩnh.

Khỏe miệng Cận Tử Kỳ lại nén cười, tâm tình cũng không khỏi sung sướng lên.

—— Kiều Niệm Chiêu, cô có từng nghĩ đến, son ngoại hữu son nhân ngoại hữu nhân (*) không?

(*) Ngoài núi có núi, ngoài người có người (Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Kiều Nam Trở Về

Editor: Tâm Thường Lạc

Kiều Niệm Chiêu nằm ở trên giường bệnh, gắn ống truyền nước biển, cùng nữ siêu sao điện ảnh và truyền hình trên TV mặt mày toả sáng tưởng như hai người, cả người nhìn qua đều tiểu tụy không thể tả.

Cận Tử Kỳ bước nhẹ đi tới, đứng ở bên giường nhìn xem một gương mặt cùng mình có vài phần tương tự.

Luôn luôn làm bóng dáng của cô, chẳng lẽ không một sao, Kiều Niệm Chiêu?

Người trên giường tựa hồ nghe thấy tiếng lòng cô, chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ ràng là Cận Tử Kỳ ngồi ở trên ghế, đang lẳng lặng nhìn mình, vốn chìm vào hôn mê đầu óc lập tức thanh tỉnh.

"Tại sao lại Là cô? !" Cô có vẻ vô cùng kinh ngạc, cũng không cách nào che giấu vẻ thất vọng.

Kiều Niệm Chiêu giống như một con thú mẹ đã bị công kích, bàn tay trắng bệch nắm lấy chăn mền, trong vành mắt đỏ hồng còn chút nước mắt đã khô cạn, cứ như vậy nhìn thẳng, tức giận trừng mắt cô.

Cận Tử Kỳ không một chút nào tức giận khi cô cảnh giác mình, tầm mắt chuyển một cái, dừng trên cổ tay cô đang quấn băng gạc.

Nơi đó còn thấp thoáng có tia máu rỉ ra.

Cô hiện tại nên nặn ra vài giọt nước mắt, có thể bị gọi là nước mắt cá sấu của tiểu thư cá sấu tiểu thư?

Huống chi, từ trong ánh mắt Kiều Niệm Chiêu mới vừa rồi thất vọng khi thấy cô thì cô cuối cùng cũng hiểu, ở chỗ này vỡ diễn chết vì tình là diễn cho Tô Hành Phong xem, chỉ tiếc cô nửa đường đi vào, phá hư tâm tình mà cô ta đã bỏ công chuẩn bị.

"Cô tới làm gì!" Giọng nói của Kiều Niệm Chiêu rất trưởng, hiện tại ngay cả nguy trang cũng giảm đi sao?

Cận Tử Kỳ bình tĩnh nhìn Kiều Niệm Chiêu, hồi lâu sau trầm mặc, mới chậm rãi mà mở miệng: "Ba bảo tôi đến đây khuyên bảo cô mấy câu, bắt quá nhìn dáng vẻ của cô cũng không cần tôi lãng phí thời gian."

Kiều Niệm Chiêu quay mặt đi, cười nhạt một tiếng, "Cô đừng nói giỡn, cô khuyên bảo tôi sao? Cận Tử Kỳ, nói là cô đến xem tôi để chê cười cũng không sai lắm."

Hàng lông mày đen xinh đẹp nhướng lên, Cận Tử Kỳ không phủ nhận bản thân mình cũng mang theo chút tâm tư như vậy.

Trên gương mặt tiểu tụy của Kiều Niệm Chiêu hiện lên một nụ cười khác: "Bây giờ trong lòng cô nhất định đang suy nghĩ, xem đi, lúc trước liều mạng từ bên cạnh cô cướp đi Tô Hành Phong, hiện tại báo ứng đến đây mà? Cô muốn làm Tiểu Tam, hết lần này tới lần khác đã có người sẽ làm Tiểu Tử Tiểu Ngũ. Tô Hành Phong có thể vì Tiểu Tam vứt bỏ chính thất, cũng có thể vì Tiểu Tử vứt bỏ Tiểu Tam."

"Xem ra cô không phải là bị thương do cắt cổ tay mà là đụng bị thương đầu, đến bây giờ còn không hiểu rõ ràng."

"A, hiểu rõ ràng? Cô muốn để cho tôi nghĩ như thế nào?" Giọng điệu Kiều Niệm Chiêu đầy mỉa mai mà cười lạnh, "Nghĩ rằng Kiều Niệm Chiêu tôi vốn là tiện chủng, cho rằng quyền rũ người có hi vọng thừa kế Tổng thị Tô Hành Phong có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, kết quả cuối cùng Tô Hành Phong lúc này đây bản thân cành cây cao khó bảo toàn, cũng phải bị bỏ làm thành củi mục, con chim sẻ như tôi đây dĩ nhiên cũng phải ngã chết trên mặt đất?"

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Tử Kỳ cau lại, lạnh nhạt mà nhìn về phía Kiều Niệm Chiêu có chút điên cuồng.

Ánh mặt trời chiếu khắp nơi khăn trải giường trắng, những đầu ngón tay của Kiều Niệm Chiêu dưới ánh sáng vàng càng như lộ ra xương trắng.

Cô giờ tay lên lau đi nước mắt còn chưa kịp chảy ra ở khoé mắt, hừ cười nói: "Từ nhỏ đến lớn, bất luận tôi cố gắng cỡ nào cũng chỉ có thể là cái bóng của cô."

"Dựa vào cái gì cô là kim cương sáng chói hoàn mỹ, từ khi sinh ra đã được nâng niu trong lòng bàn tay, tôi thì nhất định là thủy tinh hèn mọn không đáng giá, cũng bị người ta tàn nhẫn giẫm đạp ở dưới chân, tùy ý giày xéo?"

Cận Từ Kỳ nhìn cô trút hết cảm xúc hưng hăng trong lòng, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Đây cũng là lý do ban đầu cô và Tô Hành Phong ở chung một chỗ, chỉ vì muốn chứng minh cô so với tôi cũng không kém sao?"

Kiều Niệm Chiêu lại mím môi nói không ra lời, đối với Tô Hành Phong, cô đã ném vào bao nhiêu chân tình, mặc dù phần tình yêu kia cũng không đơn thuần, ghen ghét, ganh đua so sánh, khoe khoang chiếm một phần rất lớn.

Nếu như Tô Hành Phong không phải là vị hôn phu của Cận Từ Kỳ, cô còn có thể trăm phương ngàn kế đi quyến rũ thu hút sự chú ý của anh ta sao?

Nếu như không phải Doãn Lịch luôn dùng cái loại ánh mắt như nhìn hạ nhân đó mà nhìn cô, cô lại có thể không từ thủ đoạn nào mà mê hoặc Tô Hành Phong thậm chí không tiếc dùng trình tiết của mình mà đi đánh cuộc không?

Nếu như cô mới là thiên kim danh chánh ngôn thuận của Cận gia, lúc này tất cả toàn bộ gian khổ cũng nên có Cận Từ Kỳ tới chịu đựng!

"Cô đã sớm biết tôi là con gái ruột của Cận Chiêu Đông, có đúng hay không?" Kiều Niệm Chiêu đỏ mắt hỏi.

Cận Từ Kỳ gật đầu: "Biết, thế nhưng không có cái gì biến đổi."

Kiều Niệm Chiêu sợ run lên, ngay sau đó ha hả cười lên, cười đến nước mắt cũng chảy ra, sau đó từ từ hô hấp lại bình thường.

"Biết không, hợp đồng đĩa nhạc và phim truyền hình năm sau của tôi toàn bộ đột nhiên bị hủy bỏ, ngay cả bộ phim 《Kiếm Tiên》quay vào cuối tháng mười hai cũng bị báo tạm thời yêu cầu tôi thôi lui ra khỏi đoàn phim!"

"Tôi cũng không nhìn thấy đoàn phim《Kiếm Tiên》nữa đường phát ra thông báo đổi diễn viên, huống chi, đây là do công việc của cô có vấn đề, dường như đối với tôi không có quan hệ gì." Cận Từ Kỳ thẳng thắn nói rõ.

Kiều Niệm Chiêu ngẩng phắt đầu lên mà nhìn cô chăm chăm, "Đã không có một Tô Hành Phong, lại đến đây một Tống Kỳ Diễn, tôi không biết cô nói với hắn ta cái gì, hắn cũng đã quyết định bao vây đuổi giết tôi rồi, không lưu lại một chút đường sống!"

Cận Từ Kỳ lúc này mới bắt đầu cẩn thận suy xét thần tình trên mặt Kiều Niệm Chiêu, không cách nào che giấu hận ý, như vậy khiến ột người phụ nữ đối với cuộc sống tràn trề oán hận bỏ đao xuống đường như không quá có khả năng.

Ngược lại, sợ rằng mỗi thấy cô một lần, cũng sẽ khiến cho nội tâm của Kiều Niệm Chiêu thêm một phần vận vẹo.

"Cận Từ Kỳ, tôi cho cô biết, mặc dù Tống Kỳ Diễn dùng thủ đoạn ti tiện thủ đoạn như vậy dồn ép tôi đi đến đường cùng, tôi cũng sẽ không cúi đầu, cái gì thuộc về tôi thì tôi nhất định sẽ lấy về!"

Lấy về? Lấy cái gì, tài sản Cận gia, hay là cái thân phận thiên kim Cận gia được đặt lên đầu trước đó?

Đôi mắt đẹp của Cận Từ Kỳ nhấp nháy, cô lập tức đứng lên, lúc giờ tay nhắc chân cử chỉ cũng lộ ra phong thái ưu nhã.

"Nếu quả thật là của cô thì đến mà lấy đi, tôi sẽ không dòm ngó dò xét đồ của người khác."

Nói xong liền xoay người đi đến cửa, sau lưng lại vang lên tiếng bộ dụng cụ ăn bị Kiều Niệm Chiêu quét rơi xuống từ trên tủ giường.

"Cận Từ Kỳ, cô cho rằng cô như vậy là chuyện đương nhiên rồi sao? Cô đeo vào chiếc mặt nạ cao quý đầy dối trá là có thể hạnh phúc sao? Cô thật là có bản lĩnh, từ trước đây, rồi bây giờ, ha ha, tôi không biết cô làm như thế nào, nhưng tôi muốn cho cô, Cận Từ Kỳ, cô và mẹ cô nợ tôi tôi cũng sẽ đòi lại!"

Câu nói sau cùng của Kiều Niệm Chiêu nói xong cực hạn khiêu khích, Cận Từ Kỳ có chút khắc chế không được mà quay đầu, lạnh nhạt cười cười, "Nếu như cô tiếp tục như vậy nữa, đây cô ép cô vào bước đường cùng không phải tôi, mà là chính cô."

Cận Từ Kỳ khép lại cửa phòng bệnh sau lưng, nét lạnh lùng trên mặt vẫn dày đặc như cũ không thể tan đi.

Buổi khuya này cứ như vậy mà đi đến kết cuộc, ra về chẳng hề vui vẻ.

Loại người như Kiều Niệm Chiêu nhìn cả thế giới với đôi mắt căm thù, cuối cùng chỉ biết sống ở trong nỗi oán hận của chính mình.

Không phải cô đem người thương yêu bên cạnh cô ép điên, chính là cô đem mình đang tươi sống mà bức tử.

Về phần Cận gia...

Đôi mắt Cận Từ Kỳ rét lạnh, cô khinh thường việc đến đoạt đồ của người khác.

Cô bây giờ có được mọi thứ từ trước đến nay đều không phải là người khác cho.

Nghĩ đến từ nhỏ phải tiếp thụ chương trình học mà không phải người thường có thể chịu được, tay Cận Từ Kỳ nắm chặt tay cầm trên cửa.

Nên thuộc về cô, cuối cùng là chính cô ứng đắc.

Nếu như Kiều Niệm Chiêu trời sanh có đầu óc buồn bán, như vậy hiện tại cô nên là đứa con gái không được coi trọng.

Trên thực tế, từ lúc hơn hai mươi năm trước, thế hệ trước của Cận gia đã đưa ra quyết định.

Kiều Niệm Chiêu cho là, Cận gia thật sự chỉ cần Cận Chiêu Đông nói cho người nào thì cho người đó sao?

.....

Trên ghế ngồi trong hành lang không thấy Tổng Kỳ Diễn, Cận Tử Kỳ tùy ý mà bước đi thong thả vài bước, thì nghe có người gọi mình.

Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tô Ngưng Thu và Ngu Thanh Kiều nở nụ cười đầm đầu đi tới.

Hai mẹ con vẫn ăn mặc rất hiện đại, không giống như là đến thăm bệnh mà giống như là tới biểu diễn.

Chẳng qua là có chút không nghĩ đến hai mẹ con thế nhưng sẽ đến bệnh viện thăm Kiều Niệm Chiêu.

"Dì, Thanh Kiều!" Khi hai mẹ con họ đi tới trước mặt, Cận Tử Kỳ lên tiếng chào hỏi.

Tô Ngưng Thu nhìn quanh mọi nơi xong lên tiếng hỏi, "Như thế nào chỉ một mình con?" Về mặt có chút ngượng ngùng, dường như cảm giác mình bỏ lỡ một vở kịch hay.

Ngu Thanh Kiều trực tiếp ôm vai Cận Tử Kỳ, thần bí đề thấp giọng nói: "Tới đây, chị họ, chị hãy nói cho em biết, cái cô Kiều Niệm Chiêu đó có phải là do dựng cả Uhm, ừ, chị hiểu mà."

"Thanh Kiều!" Tô Ngưng Thu liếc cô một cái, muốn quát bảo cô ngưng lại.

Ngu Thanh Kiều liền bịt miệng, tròn tròn đôi mắt lác đầu, mồm miệng mơ hồ là ảm lên: "Không hỏi không hỏi." Nói xong ánh mắt nhìn về phía sau lưng Cận Tử Kỳ, nhiệt tình mà kêu lên: "Chào dựng cả!"

Cận Chiêu Đông vẫn còn chưa đi?

Cận Tử Kỳ quay người lại, thì nhìn thấy Cận Chiêu Đông đang cầm một cái ấm giữ nhiệt đi lên trước, sắc mặt vẫn không có tốt hơn, vẫn như cũ đối với Tô Ngưng Thu và Ngu Thanh Kiều cười cười: "Sớm như vậy, tối hôm qua ngủ đã quen chưa?"

"Tại sao có thể không quen? Kia vốn chính là nhà của dì cả, con lại chính là cháu gái danh chính ngôn thuận bên ngoài, ngủ ở nơi đó cũng là yên tâm thoải mái. A, ngược lại dựng cả dường như ngủ không ngon, làm sao mà sắc mặt kém như vậy?"

Ngu Thanh Kiều thân thiện theo sát Cận Chiêu Đông đang ở bên cạnh hỏi, nhìn thấy túi giữ nhiệt trong tay ông, trước mắt sáng lên, "Ai nha, dựng cả, dựng thật là người đàn ông tốt, biết mọi người đến còn cố ý đi mua bữa ăn sáng!"

Trước khi Cận Chiêu Đông vẫn chưa rõ ràng là chuyện gì xảy ra, túi giữ nhiệt trong tay đã bị Ngu Thanh Kiều bùng đi.

Tô Ngưng Thu liếc nhìn rõ mây nhỏ trong túi giữ nhiệt, ha hả cười: "Là điểm tâm sáng của Đức Phúc Ký a, Thanh Kiều, còn không mau nói cảm ơn với dựng, chạy xa như thế mua điểm tâm làm sao mà không biết ngượng chứ!"

"Nha." Ngu Thanh Kiều lập tức hướng Cận Chiêu Đông bày ra một nụ cười sáng lạn, "Cảm ơn dựng!"

Da thịt trên mặt Cận Chiêu Đông co rút, chỉ là ậm ừ mà trả lời sau đó chán nản đi vào phòng bệnh.

Cận Tử Kỳ ở một bên thấy thế đáy mắt tràn đầy ý cười, lúc này hai mẹ con Ngu gia bất kể là thật sự không biết vẫn là giả bộ, tối thiểu hai mẹ con họ đã thành công khiến cho Cận Chiêu Đông lại một lần nữa kìm nén đến nội thương.

"Chị họ, chị có muốn ném thử một chút hay không, mùi vị không tệ a!" Ngu Thanh Kiều có lòng tốt đưa tới một miếng.

Cận Tử Kỳ cười lác đầu, "Em họ ăn đi, chị đã dùng qua bữa sáng, chị phải chạy đi làm, hai người."

Tô Ngưng Thu dùng giấy khăn lau xong móng tay liền lôi kéo Ngu Thanh Kiều đẩy cửa phòng bệnh ra, không quên quay đầu lại nói với Cận Tử Kỳ: "Dì với em họ con còn muốn thăm bệnh nhân một chút, cũng đã đến cửa không đi vào sao dựng?"

Nói xong, hai người đã không thể chờ đợi được mà đi vào.

Cận Tử Kỳ nhìn xuống đồng hồ đeo tay, lại nhìn hành lang một lần nữa, sau đó đi sang cửa thang máy bên cạnh gọi điện thoại cho Tổng Kỳ Diễn, cũng muốn hỏi hần đi đâu rồi.

"Tử Kỳ." Một giọng nói đàn ông hơi khàn khàn truyền đến trước mặt cô.

Cận Tử Kỳ vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tô Hành Phong đứng ở cách đó không xa, bước chân của anh ta có chút ngập ngừng, dường như không biết nên xoay người rời đi hay là tiếp tục đi tới chỗ cô, trên mặt cũng là vẻ chân chờ không nhất quyết.

Ánh mắt của Cận Tử Kỳ dừng ở bó hoa hồng trên tay anh ta, cũng không biết là tặng cho Kiều Niệm Chiêu, hay là muốn cầm đi cho Bạch Tang Tang ở phòng bệnh khoa phụ sản?

"Em Là tới thăm Chiêu nhi sao?" Tô Hành Phong cuối cùng vẫn lựa chọn đi lên phía trước hỏi thăm.

Tinh thần của anh ta có chút ngẩn ngơ, giữa mày cũng đã lờ mờ có nếp nhăn, không được bình thần, có lẽ, mấy ngày nay nhiều chuyện phiền toái lũ lượt kéo đến so với những chuyện mấy năm gặp phải cộng lại còn khó giải quyết nhiều hơn.

Cận Tử Kỳ nhàn nhạt gật đầu một cái, không có nói nhiều, cùng anh ta đi lướt qua nhau.

Nhưng Tô Hành Phong bỗng dừng quay người lại, giữ lấy tay cô, "Anh cùng Bạch Tang Tang thật sự không phải như mọi người nghĩ, đêm hôm đó.

. Đêm hôm đó."

Nhưng mà khi nhìn vào trong đôi mắt của Cận Tử Kỳ giống như có thể nhìn thấu lòng người, rồi cuộc nói không nên lời kể tiếp.

"Đó là chuyện nhà của các người, nói với tôi cũng không có tác dụng gì."

"Tử Kỳ." Tô Hành Phong giống như là con chim non bị thương, cần sự an ủi dịu dàng.

Trong mắt của anh ta, hiện đầy tơ máu, giống như bao nhiêu nỗi xót xa và sự mệt mỏi sâu nặng không thể tan đi hết.

Cận Tử Kỳ từ từ phát tay của anh ra: "Nơi đây có mẹ của anh là vị Phật sống vĩ đại, giữa hai người phụ nữ Kiều Niệm Chiêu và Bạch Tang Tang, tôi chỉ có thể dâng tặng anh bốn chữ, tự giải quyết tốt."

"Tự giải quyết tốt, không nghĩ tới nói với anh bốn chữ này chính là em.."

Tô Hành Phong lẩm bẩm tự nói, đáng vẻ buồn bã thất thần.

Anh ta giống như là nhận ra được cái gì đó, lui về phía sau nửa bước, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chăm chăm Cận Tử Kỳ, cách sau một hồi, mới quay đầu cười khô, "Nguyên lai là như vậy, hần thể nhưng mới là người hiểu em nhất, người thích hợp với em nhất."

Dứt lời, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, lướt qua cô đi đến phòng bệnh của Kiều Niệm Chiêu.

Cận Tử Kỳ đứng tại chỗ, không mở miệng gọi anh ta lại.

Chẳng qua là khi quay đầu đi, nhìn sang bóng lưng anh do ngược chiều ánh sáng đã gầy gò không ít, trong lòng vẫn còn có chút cảm xúc.

Ba người phụ nữ, Tô Hành Phong, đúng là đủ khiến anh ta bị dày vò cả đời rồi!

.....

Khi xoay người lại, đã nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn chẳng biết đến lúc nào mà đứng ở cách đó không xa.

Hắn đi tới, vừa ôm cô vừa đưa mắt nhìn về phía bóng lưng Tô Hành Phong, "Đi thôi."

Đang trên đường đưa cô đi đến công ty, giữa lòng mây Tổng Kỳ Diễn là vẻ hân hoan phấn khởi, đằng hắng cổ họng, thái độ nghiêm túc tuyên bố: "Năm giờ chiều, cùng anh đi đến sân bay đón người nhé."

Cận Tử Kỳ nhìn ra hần cao hứng, trong dáng vẻ đó có mang một chút khản trương, khoe miệng cong lên.

—— xem ra người này đối với hắn mà nói có ý nghĩa phi phạm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Nếu Như Em Yêu Anh Ấy, Thì Cái Giá Phải Trả Là Gì?

Editor: Tâm Thường Lạc

Tô Ngưng Tuyết sau khi nhận được câu trả lời, lập tức quay sang phía phu nhân Windsor, hữu lễ mà gật đầu xem như chào hỏi. . .

Phu nhân Windsor cũng đáp lại bằng một nụ cười, hai bên xem như đã thăm hỏi lẫn nhau.

Kiều Nam chẳng qua là cười cười rất nhạt, lẳng lặng nhìn Tô Ngưng Tuyết đã xoay người rồi đi.

Dường như đối với tình cảnh như vậy cũng không cảm thấy chút nào lúng túng không được tự nhiên.

Cận Tử Kỳ hơi nhíu mày, chẳng lẽ, ông ấy cùng mẹ thật sự không quen biết?

Nhưng trong khoảnh khắc kia Tô Ngưng Tuyết hoảng hốt đã lộ chân tướng, họ nhất định biết nhau hơn nữa rất quen thuộc!

Nhưng mà Tô Ngưng Tuyết đích thực cố ý lẩn tránh làm cho cô chỉ có thể dè xuống đủ loại nghi ngờ trong lòng.

Quay đầu dặn dò với Tổng Kỳ Diễn: "Anh đưa nhóm người của phu nhân đến phòng đi, chốc lát nữa trở lại yến thỉnh tìm em."

Tổng Kỳ Diễn cũng phát giác được không khí này vô cùng yên tĩnh, nhưng cũng không truy cứu quá nhiều, "Được."

Cận Từ Kỳ quay sang phu nhân Windsor lễ phép hành lễ, "Phu nhân, con có việc nên rời đi trước."

"Đi mau lên đi, nếu có việc gì ta có thể ra sức thì gọi điện thoại cho ta." Phu nhân Windsor mỉm cười gật đầu.

Trước khi đi, Cận Từ Kỳ nhìn không được tầm mắt lại nhìn Kiều Nam vẫn còn đứng bên cạnh Tô Ngưng Thu.

Nhìn thấy trong mắt ông đang dao động, như rỉ ra từng giọt buồn bã như đã đánh mất thứ gì...

Mang theo nghi hoặc nặng nề đi vào phòng tiệc, vừa khép cửa xoay người lại, thì nhìn thấy Tô Ngưng Tuyết đứng bên bàn ăn.

"Mẹ..." Cận Từ Kỳ thấp giọng gọi một câu.

Đáng vẻ Tô Ngưng Tuyết có chút không yên lòng, nhưng mà khi nhìn lên thấy Cận Từ Kỳ bà lập tức thu lại cảm xúc đang để lộ ra ngoài, quay sang quản lý bộ phận ăn uống ở cách đó không xa đang phân phó nhân viên làm việc: "Vương quản lý, phiền anh đến đây một chút."

Sau đó quay đầu lại nhìn Cận Từ Kỳ, "Làm sao vậy? Có chuyện muốn nói với ta?"

Nhìn qua trong con người mắt của bà bất động bỗng gọn sóng, Cận Từ Kỳ nhẹ lắc đầu, không biết nên mở miệng như thế nào.

Chẳng lẽ đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi bà: Mẹ, mẹ cùng chú Kiều Nam kia có phải có một đoạn tình hay không!

Tô Ngưng Tuyết lại thấy sự ngập ngừng giữa đôi lông mày của cô, đặt bút trong tay xuống, lên tiếng: "Mẹ cũng từng trải qua như vậy, trong hôn nhân luôn luôn mâu thuẫn như thế, chỉ có hai bên cùng sống chân thành mới có thể cùng đi tiếp."

Thế nhưng Tô Ngưng Tuyết cho là cô vì đang lo lắng cho cuộc sống hôn nhân sau này cùng Tống Kỳ Diễn.

Hàng lông mày đen xinh đẹp của Cận Từ Kỳ nhíu lại, lời của mẹ là nói như vậy, nhưng, chính bà và cha sao lại như thế này?

Mẹ yêu cha sao? Nếu như yêu mà nói mới có thể bao dung hết tất cả mọi sai lầm của chồng.

Nhưng, cha cũng yêu mẹ sao, nếu như nói yêu tại sao còn phải tìm kiếm giai nhân khác?

Trong cuộc hôn nhân của cha mẹ cô, có phải cũng từng có hai chữ thật lòng, chẳng qua là sau đó do năm tháng dần trôi mà phai nhạt dần?

Chỉ là những lời này, Cận Từ Kỳ cuối cùng không hỏi, cũng biết không nên hỏi.

Nhìn qua người phụ nữ cao ngạo trước mặt này, ánh mắt Cận Từ Kỳ dần dần phức tạp, những năm này thật ra cô vẫn muốn hỏi mẹ của mình một chút, cùng cha của cô kết hôn, bà có từng hối hận qua?

Tô Ngưng Tuyết kiểm kê hết số lượng rượu, phát hiện Cận Từ Kỳ không nhúc nhích lại đang nhìn mình.

"Con đứa nhỏ này, hôm nay làm sao thế?"

Cận Từ Kỳ giấu đi sự chua xót đang dâng trào ở tận đáy lòng mình, lắc lắc đầu, rồi bỗng nhiên đi lên trước ôm lấy Tô Ngưng Tuyết.

"Chỉ là đột nhiên có chút không bỏ được, bao năm qua con làm sao cũng chưa hiểu kính với mẹ."

Tô Ngưng Tuyết đại khái không nghĩ tới Cận Từ Kỳ lại cũng sẽ làm nũng, hoàn toàn giật mình đứng tại chỗ.

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Cảm ơn mẹ những năm gần đây một mực lặng lẽ chiều cô con cùng Mỗ Mỗ.

"Nha đầu ngọc." Tô Ngưng Tuyết khẽ thở dài mà nói một câu.

Bất quá ba chữ đơn giản đó, Cận Từ Kỳ lại rõ ràng cảm nhận được thần sắc của bà bình thản xuống, vui mừng cùng vui vẻ.

Dường như bà đã nỗ lực mà khắc chế.

Ở trước mặt cô, Tô Ngưng Tuyết vẫn luôn rất tỉnh táo trưởng giả.

Giống như người thầy dạy bảo cô trên thương trường phân tranh ứng đối như thế nào, vĩnh viễn trầm tĩnh bình thản như vậy.

Mà giờ khắc này, cô rõ ràng cảm nhận được Tô Ngưng Tuyết là một người mẹ rất tình cảm.

.....

Trở lại ở trên xe, Cận Từ Kỳ nhìn không được hiếu kỳ mà quay sang Tống Kỳ Diễn hỏi thăm sự tình về Kiều Nam.

Tống Kỳ Diễn cau mày nghiêng mắt nhìn cô, tức giận hỏi một câu, "Em muốn làm gì?"

Cận Từ Kỳ lập tức hiểu, người đàn ông này tướng mạo rất tốt, tuổi cũng đã lớn mà tim không được đối tượng là có lý do.

Hẹp hòi, không hề che giấu sự hẹp hòi, bất quá... Hẹp hòi cũng rất đáng yêu.

"Chỉ là kỳ quái chú ấy và mẹ rõ ràng biết nhau tại sao phải làm bộ như người xa lạ."

Tổng Kỳ Diễn thuộc người thông minh, một suy ra ba người, lập tức sẽ hiểu ý của cô, lại tiếp một câu: "Anh cảm thấy việc này em đi hỏi cha vợ đi, có thể càng thêm tín nhiệm."

Cận Từ Kỳ có chút sững sờ, đi hỏi cha cô, đây không phải là trực tiếp va vào họng súng sao?

Đến lúc đó sợ là nước trong cũng sẽ bị cô khuấy đục, huống chi, nước này vốn nhìn qua cũng không trong suốt.

Tổng Kỳ Diễn liếc nhìn Cận Từ Kỳ rơi vào trầm tư, giống như đang quan sát sắc mặt của cô.

"Anh không nói cho em cũng không sao, ngày mai em đi tìm chú Kiều." Cận Từ Kỳ chột ngắc đầu cười cười.

"Em không có việc gì đi tìm chú ấy làm gì?" Sắc mặt Tổng Kỳ Diễn đột nhiên trầm xuống.

Cận Từ Kỳ không cho là đúng: "Đương nhiên là hỏi thăm về chuyện của chú ấy, không phải là anh không nói cho em biết sao?"

Cho nên em chỉ có thể tự mình tới cửa thăm hỏi chú Kiều Nam, huống chi tài liệu một tay có độ tin cậy cao hơn hai tay.

Nửa câu nói sau hiện trong đôi mắt đẹp của cô, Tổng Kỳ Diễn lập tức đã không có tiếng vang.

Cận Từ Kỳ cảm thấy không sai biệt lắm, vừa định mở miệng tiếp đề lấy tin tức từ trong miệng hắn, hắn lại thành linh lên tiếng: "Em đi tìm chú Kiều cũng không sao, ngày mai anh hẹn cha vợ đi ra ngoài ăn cơm trưa."

"Hẹn ba ba đi ra ngoài ăn cơm? Anh muốn làm cái gì?" Cận Từ Kỳ bắt đầu nâng cao cảnh giác lên.

Tổng Kỳ Diễn đem thái độ xem thường trước đó của cô biểu diễn một lần nữa, "Có thể làm cái gì, con rể cùng cha vợ ăn cơm, đương nhiên là hàn huyên một chút làm sao duy trì tốt hôn nhân, đem ý đồ nạy góc tường của tiểu tam đá ra ngoài vòng!"

Khoé miệng Cận Từ Kỳ giật giật, cũng không biết nên quay lại nói với hắn điều gì mới phải.

Một lát sau, dường như tâm tình đã tốt lên, câu chữ cũng đã sắp xếp chuẩn bị xong. Cận Từ Kỳ khó khăn lắm mới mở miệng: "Em chẳng qua là cảm thấy chú Kiều có chút quen mắt, muốn biết một chút có thể đối với việc khôi phục trí nhớ mới có lợi."

Còn tưởng rằng Tổng Kỳ Diễn còn có thể can quấy mà phản đối, ai ngờ hắn lại đột nhiên thỏa hiệp, nhìn cô liếc mắt một cái, lên tiếng: "Tổng giám công ty thiết kế xe ô tô cao cấp toàn cầu, năm mươi ba tuổi, độc thân, định cư tại Ai-len."

Cận Từ Kỳ dĩ nhiên biết rõ người hắn nói chính là Kiều nam, nghe được thông tin Kiều Nam độc thân, không khỏi có chút giật mình.

"Tại sao chú ấy không kết hôn?"

"Nghe mẹ nuôi của anh nói, hình như lúc còn trẻ chú đã từng kết hôn một lần, nhưng vợ chú ấy bị bệnh qua đời, sau đó chú phải đi sang Nước Anh đào tạo chuyên sâu, về sau vào công ty của gia tộc mẹ nuôi anh cho tới bây giờ."

"Công ty thiết kế xe ô tô cao cấp toàn cầu sao?" Cận Từ Kỳ nhin không được lại nhìn người đàn ông bên cạnh thêm lần nữa.

Thương hiệu nằm trong top hai mươi công ty xe hơi hàng đầu sao?

Tổng Kỳ Diễn nhìn con đường phía trước, đột nhiên hỏi cô: "Đẹp trai sao?"

"Cái gì?" Cận Từ Kỳ bị lỗi suy nghĩ toát ra quá nhanh của hắn mà kinh ngạc.

"Nhìn chằm chằm ngắm nghía anh lâu như vậy, chẳng lẽ không phải cảm thấy đáng đáp anh đẹp trai sao?" Khoé miệng hơi nhếch lên.

Ngược lại đối với tướng mạo của mình vô cùng tự tin, hay là nói da mặt quá dày ...

Cận Từ Kỳ mấp máy khóe môi, qua loa "A" một tiếng. . .

Hắn lại nhất quyết không tha, hắng giọng một cái hỏi tới: "Có đẹp trai nhiều không?"

Lặng lẽ dời mắt đi chỗ khác, nhìn sang phía ngoài cửa sổ ánh sáng đèn xe khác chạy lướt nhanh qua xe có rèm che, "Tạm được."

"Cái gì gọi là có thể tiến hành đi? ! Cận Từ Kỳ, giống như người vậy qua loa cho xong là một loại nghiêm trọng vũ nhục cùng chà đạp nam nhân nhân cách tôn nghiêm biểu hiện!"

"Cái gì gọi là tạm được chứ? ! Cận Từ Kỳ, em biểu hiện qua loa cho xong như vậy là một loại vũ nhục, như chà đạp lên nhân cách tôn nghiêm của một người đàn ông!"

Cận Từ Kỳ vèo một cái quay đầu lại hơi trừng hắn: "Tổng Kỳ Diễn, em cũng cảm thấy em nên lần nữa xét lại việc kết hôn với anh là có phải đã quyết định quá vội vàng rồi hay không."

"Cận Từ Kỳ, anh giảng đạo lý với em đang hoang, em cư nhiên giờ trò lưu manh với anh? !"

Cận Từ Kỳ không nói lời nào, chẳng qua là cảm giận mà dùng mắt nhìn chằm chằm hắn: anh dám nói nhảm nữa thử xem?

Tổng Kỳ Diễn từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt phẫn uất của Cận Từ Kỳ, quả nhiên càng thêm mất hứng.

"Cận Tử Kỳ, làm người không thể không phúc hậu như vậy, chỉ nói yêu không kết hôn đó chính là giờ trò lưu manh."

Cận Tử Kỳ vẫn như cũ không để ý tới hắn, phát hiện người đàn ông này lại thêm một điểm mạnh khác: miệng xấu!

"Em cho rằng sau khi làm nhiều chuyện khiến cho người ta tức giận ruột đối với anh như vậy, còn có thể làm như lúc em mới đến như không có chuyện gì xảy ra rồi rồi đi sao? Cận Tử Kỳ, anh cho em biết, anh cho phép em đi vào thế giới của anh, nhưng tuyệt đối không cho phép em đi tới đi lui trong thế giới của anh!"

Cận Tử Kỳ trợn mắt há hốc mồm, nghe hắn nói ra lời chính nghĩa, trước tiên mặc kệ hắn nói có đạo lý hay không, hận đời như vậy, câu chữ đa sầu đa cảm như vậy thì cái người mù chữ Trung văn như hắn là đã học được từ nơi nào?

"Tổng Kỳ Diễn, không phải anh đã lướt qua diễn đàn Thiên Nhai trên mạng chứ?"

"Cái gì diễn đàn Thiên Nhai?" Tổng Kỳ Diễn nhìn ánh mắt long lanh của Cận Tử Kỳ liếc một cái, ánh mắt có chút chột dạ.

"Thật không có lướt qua sao?" Cận Tử Kỳ không tin híp híp hai mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên áp sát qua, đôi hàng mi dài như có như không quét qua gò má của hắn.

Tổng Kỳ Diễn theo bản năng nghiêng đầu về phía sau, cổ làm ra vẻ bình tĩnh mà trả lời: "Không có lướt qua."

"A ~" Cận Tử Kỳ trở lại chỗ ngồi, nghiêng mắt nhìn hắn, "Thì ra là không có lướt qua nha."

Gương mặt tuấn tú của Tổng Kỳ Diễn vốn màu lúa mạch cứng rắn nhưng với cử chỉ nghiêng mắt nhìn đầy phong tình của cô phải ghen đỏ.

"Đúng vậy, anh không hiểu những thứ phong hoa tuyết nguyệt kia của các người, anh chính là tên nông dân không có văn hóa!"

Nhưng đã là mù chữ, nhất là tên mù chữ cường thế, bị vạch mặt nên nhất định thẹn quá hoá giận.

Xe có rèm che cứ như vậy dừng lại ở giữa đường.

"... Có tình gây sự, lái xe cho đảng hoàng." Cận Tử Kỳ nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Sau khi im lặng trong chốc lát, trước sau cũng không nghe thấy tiếng động cơ, lần nữa mở mắt nhìn hắn, "Anh sao còn không lái xe? Nơi này không phải chỗ đậu xe." Bị cảnh sát giao thông bắt được không tránh khỏi phải mở giấy phạt.

Tổng Kỳ Diễn lại xoay người nhìn cô, "Anh quên nói cho em biết, mới vừa rồi sờ eo của em, phát hiện rất nhiều thịt dư, mặt của em so với lúc anh mới quen em cũng tròn lên một vòng lớn."

"Tiếp tục mập như vậy, trừ anh ra em còn có thể gả cho người nào?" Lời nói vô cùng trịnh trọng.

Cận Tử Kỳ nhin không được đưa tay sờ mặt của mình, sắc mặt trước sau như một khôi phục lại bình tĩnh: "Yên tâm đi, trên cái thế giới này vẫn có đàn ông thích phụ nữ đầy đặn."

"Em nói cái gì?" Hắn phản bác lại sang sáng hùng hồn, "Có bản lĩnh em lặp lại lần nữa cho anh thử xem!"

Cận Tử Kỳ nhàn nhạt nhìn sang: "Anh thử lặp lại lần nữa."

Tổng Kỳ Diễn cúi đầu suy nghĩ một chút, đáp: "Lão bà, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi về nhà đi."

Cận Tử Kỳ buồn buồn nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, thật sự mập sao?

Không nhịn được khẽ hí mắt ra, liếc về phía hắn có thể nói là vóc người rắn chắc có tỷ lệ được xưng là hoàng kim.

Muốn giả vờ không quan tâm, nhưng mà, vậy cũng chỉ là làm bộ thôi.

Tổng Kỳ Diễn nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng khởi động xe, một lần nữa chạy nhanh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hôn Lễ Long Trọng (Thượng)

Editor: Tâm Thường Lạc

Ánh mắt của Kiều Nam và Cận Tử Kỳ gặp nhau trong không khí.

Sự tìm tòi nghiên cứu trong mắt cô cũng không làm cho Kiều Nam bị lúng túng khi bị bắt gặp ngay tại chỗ.

Ông vẫn tĩnh lặng mà cười cười, nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống, lại đặt xuống, rồi nhìn về phía cô.

Ánh mắt vẫn như trường bồi đối đãi với vẫn bồi ôn hòa mà khắc chế như thế.

Ông nói: "Là bạn cũ đã nhiều năm không gặp. Từ Kỳ, hôn lễ đã chuẩn bị như thế nào?"

Bình tĩnh thông dong như vậy cũng tỏ rõ do Cận Từ Kỳ suy nghĩ lung tung, cô mỉm cười gật đầu: "Cám ơn chú Kiều quan tâm, cũng không sai biệt lắm, mới vừa cùng Thanh Kiều đi lấy châu báu đi ngang qua nơi này thì đi vào uống ly cà phê."

Cũng gián tiếp mà nói cho ông biết, mình tuyệt đối không phải có ý nghe lén, là các vị tự mình chọn vị trí không đúng.

Kiều Nam cũng không có ý trách cứ, cười cười đan mười ngón tay rồi đặt lên trên đùi.

Cận Từ Kỳ nhìn về phía Tô Ngưng Tuyết vẫn an tĩnh, gọi một tiếng: "Mẹ" Tuy vậy trong lòng vẫn có chút không yên.

Tô Ngưng Tuyết đặt cái chén trong tay sang bên cạnh rồi ngẩng đầu, thoáng nhìn cô: "Đi đón Mỗ Mỗ rồi sao?"

"Dạ, Kỳ Diễm đã đi vườn trẻ đón nó, hiện tại có thể về đến nhà."

"Vậy thì tốt." Tô Ngưng Tuyết yên lòng gật gật đầu.

Mà bên kia Kiều Nam chợt đứng lên, cũng làm cho Cận Từ Kỳ và Tô Ngưng Tuyết dừng lại câu chuyện mà nhìn lại.

"Tôi buổi chiều có hẹn một vị bạn cũ nên trước hết xin cáo từ, mọi người cứ từ từ trò chuyện."

Ông lịch sự nói lời tạm biệt, Tô Ngưng Tuyết cũng đứng lên đưa tiễn, "Chú ý giữ gìn sức khoẻ."

Kiều Nam sùng sốt, nhưng ngay sau đó thì thoáng cười nhẹ, gật đầu: "Em cũng vậy."

Nhìn qua bóng lưng tao nhã kia tự kiểm chế mà rời đi, dư quang khóe mắt Cận Từ Kỳ nhìn không được lại liếc về phía Tô Ngưng Tuyết.

Tô Ngưng Tuyết cảm ứng được tầm mắt của cô nên quay đầu lại: "Làm sao lại nhìn ta như vậy?"

Nói xong, Tô Ngưng Tuyết ngồi trở lại ghế sofa, thong thả ung dung cầm lấy chén trà lên thưởng thức trà.

Cận Từ Kỳ vẫn chưa chuẩn bị tốt ngôn từ để lên tiếng, bên kia Ngu Thanh Kiều đã xách theo hộp trang sức nhảy bắn chạy tới phía trước, ở bên cạnh Tô Ngưng Tuyết đặt mông ngồi xuống, vui tươi hơn hờ hởi tới: "Chú kia thích đi cà sao?"

Miệng Tô Ngưng Tuyết bị sặc nước trà, ho nhẹ một tiếng, Cận Từ Kỳ dời mắt đi chỗ khác, nha đầu này cũng quá thẳng thắn.

Ngu Thanh Kiều vẫn còn ôm cánh tay Tô Ngưng Tuyết làm nũng: "Dì cả, con đoán có đúng hay không?"

Tô Ngưng Tuyết ra vẻ tức giận mà trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, "Nói bậy bạ gì đó, ông ấy bất quá từng ở bên cạnh ông ngoại con làm việc nhiều năm, sau đó lại ra nước ngoài để học chuyên sâu và giành được thành tựu, bây giờ trở về tìm ta cũng là ôn chuyện cũ."

"Vậy tại sao chú ấy không tìm mẹ con, chỉ tìm riêng đi cà?" Ngu Thanh Kiều rất có tinh thần truy vấn hỏi đến cùng.

Cận Từ Kỳ cũng tò mò nhìn qua Tô Ngưng Tuyết, không chớp mắt, không muốn bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào trên mặt bà.

"Làm sao con biết ông ấy không có tìm?" Tô Ngưng Tuyết cười lờ mờ ngu Thanh Kiều một cái, "Được rồi, không dài dòng với các con nữa, ngày mai bận rộn với hôn lễ chiều nay ta phải về công ty bàn giao công việc."

Nói xong, Tô Ngưng Tuyết cũng đã cầm túi xách đứng dậy, nhìn về phía Cận Từ Kỳ: "Tổng lão nói các con ngày mai sau khi cử hành xong hôn lễ thì dời đến Tổng trạch, con sau khi trở về thì thu xếp lại đồ đạc đi."

Cận Từ Kỳ lại đột nhiên hỏi một câu: "Mẹ, chú Kiều và Kiều Hân Hủy là quan hệ như thế nào?"

Động tác xoay người của Tô Ngưng Tuyết hơi chậm lại, ngay sau đó lại khôi phục như thường, giọng nói bình tĩnh: "Bọn họ là anh em."

Bà trả lời cực kỳ nhanh chóng, không có cân nhắc, không do dự, cảm xúc cũng không dao động.

Câu trả lời dường như chỉ là nói về các ngũ quan trên mặt.

Cận Từ Kỳ lại vì vậy mà trong phút chốc thất thần.

Lại là anh em, nói cách khác, Kiều Nam là cậu ruột của Kiều Niệm Chiêu.

Chẳng qua là, vì sao cô cảm thấy Kiều Nam dường như tuyệt đối không quan tâm đến Kiều Niệm Chiêu?

Nếu không, với tính tình của Kiều Niệm Chiêu, sau lưng có một người cậu với thân phận địa vị như vậy làm chỗ dựa, làm sao có thể để cho Cận gia này được đắm chìm trong không khí gió êm sóng lặng?

.....

Ngu Thanh Kiều nói muốn thay Cận Tử Kỳ chuẩn bị lễ vật cho tân hôn, vì vậy sau khi xuống xe ở đầu đường của lối đi dành riêng cho người đi bộ thì lập tức nhanh bỏ chân chạy.

Cận Tử Kỳ không ngăn được cô, vì vậy tức thì điện thoại dặn dò cô chú ý an toàn, bản thân mình đem châu báu mang về nhà.

Trở lại Cận gia, người giúp việc trong nhà mặt mũi tràn đầy không khí vui mừng đang quét dọn phòng, hàng loạt tiếng nói tiếng cười rộn rã.

Nhìn qua chữ hỷ đỏ thăm dãn đầy biệt thự, với sự hồi hộp cho hôn lễ đã thay thế sự hiếu kỳ trước đó đối với quá khứ của mẹ mình.

Đi vào trong được vài bước, lập tức nghênh diện với Kiều Niệm Chiêu từ trên lầu đi xuống.

Cho rằng cô ta sẽ mượn chuyện cắt cổ tay để trốn chặt Tô Hành Phong ở trong bệnh viện trong suốt mấy ngày này, không nghĩ tới thế nhưng lại xuất viện.

Kiều Niệm Chiêu vốn cùng cô có mái tóc đen dài đến thắt lưng thế nhưng giờ đây đã cắt phẳng thành một mái đầu tóc ngắn, trên gương mặt trái xoan thon gầy được trang điểm tinh xảo, dù vành mắt vẫn hồng hồng, nhưng tinh thần nhìn qua cũng có chút chán nản không phấn chấn.

Cô mặc một chiếc váy liền áo sắc hoa rực rỡ dài ngang gối, không giống với ngày trước thường ăn mặc thanh lịch trang nhã, nhìn qua vô cùng bắt mắt, mà trên cổ tay trắng nhỏ của cô vẫn còn quần băng gạc, ở bên trong là một đường vết thương dữ tợn.

Cận Tử Kỳ lướt qua cô liếc mắt một cái, dự tính lên lầu, nhưng lại bị Kiều Niệm Chiêu ở ngay đầu bậc thang ngăn cản.

Trên mặt cô mang theo ý cười, nhìn như trong sáng chân thật lại khiến cho người ta không cảm giác được chút nào thâm thiện.

"Chỉ có biết tại sao tôi nhất định phải xuất viện hôm nay không?" Mày mắt cô vào lúc này ý cười càng đậm, "Tôi nghe nói Tổng gia cử hành hôn lễ rất long trọng, tôi cũng muốn xem một chút lần này hôn lễ đến tột cùng sẽ oanh động khắp thành như thế nào."

"Cô có ý gì?" Cận Tử Kỳ đọc thấy câu nói có hàm ý khác của cô, cũng phát hiện hôm nay trong mắt Kiều Niệm Chiêu tràn đầy phần đòi đền cuồng, không khỏi sinh lòng đề phòng: "Khi làm việc gì trước tiên tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi rồi." "

Kiều Niệm Chiêu lại bỗng chốc cười một tiếng, mắt nhìn Cận Tử Kỳ, "Tôi có thể làm chuyện gì? Chị thật đúng là suy nghĩ nhiều, bất quá hôn lễ của chị gái, làm em gái tôi nhất định sẽ tham dự!"

Cận Tử Kỳ nhướn mày, chẳng qua là Kiều Niệm Chiêu không đợi cô mở miệng, cũng đã nghênh ngang bỏ đi.

"Đại tiểu thư, cô trở lại?" Di Hồng từ trong phòng bếp đi ra thì nhìn thấy Cận Tử Kỳ đang đứng sững người ở đầu bậc thang.

Cận Tử Kỳ thu hồi ánh mắt đang hướng ra cửa, cười cười với Di Hồng: "Ừ, Mỗ Mỗ đâu?"

"Cô gia mang theo tiểu thiếu gia ra phía sau vườn hoa chơi rồi!" Di Hồng nhắc tới Mỗ Mỗ cũng là vẻ mặt từ ái, còn muốn nói nhiều chuyện về Mỗ Mỗ lại bị âm thanh rít gào của máy ô tô bên ngoài cắt đứt.

Cận Tử Kỳ liếc nhìn về phía cửa, trong tầm mắt xẹt qua một cái bóng màu hồng, là Kiều Niệm Chiêu ngồi điều khiển.

"Cũng không biết chuyện gì xảy ra, buổi sáng lại đột nhiên gọi điện thoại nói nhất định phải để cho xe riêng trong nhà đến bệnh viện đón cô ta, tôi nói xe trong nhà bận đi mua vài thứ đồ gì đó cần dùng cho hôn lễ thì cô ta lập tức kêu la ầm ĩ, cuối cùng vẫn là chủ tịch phái xe công ty đi đón, sau khi về đến nhà cũng là vênh mặt hất hàm, thật đúng là đem mình làm chủ nhân của nơi này rồi!"

Cận Tử Kỳ dĩ nhiên biết Di Hồng nói tới ai, nhìn sang nơi cửa trống rỗng như có điều suy nghĩ.

Kiều Niệm Chiêu đột nhiên chuyển biến tính tình, từ một cô gái luôn luôn ngoan ngoãn khúm núm ở Cận gia bây giờ chuyển biến làm tiểu thư vênh vào tự đắc, điểm này xác thực không thể tưởng tượng nổi.

Liên tưởng đến thái độ nói chuyện bừa bãi như vậy mới vừa rồi của Kiều Niệm Chiêu, lông mày Cận Tử Kỳ nhíu lại càng chặt hơn.

"Kỳ Kỳ!" Tiếng trẻ con reo mừng từ bên cạnh cửa truyền đến, ngay sau đó một nắm gao nếp đựng vào bấp chân của mình, thân hình Cận Tử Kỳ lui về phía sau vừa vững, cúi đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn giống như mặt mèo con.

Cận Tử Kỳ thấy trong lòng mềm nhũn, vừa định cúi người ôm Mỗ Mỗ, Mỗ Mỗ lại nhảy ra phía sau, đôi bàn tay nhỏ mập mập chà xát lung tung lên lưng quần, toét miệng cười: "Mỗ Mỗ đi tắm, Kỳ Kỳ lại ôm nữa!"

Thì ra là trên người Cận Mỗ Mỗ dính không ít bùn, mà chỗ ống quần cô mới vừa rồi bị nó ôm qua cũng đã dính từng bệt từng bệt bùn nâu, dường như phát hiện mình làm chuyện tốt, Mỗ Mỗ như một làn khói liền chạy đi không thấy bóng dáng.

Bất đắc dĩ cười cười Cận Tử Kỳ vừa định đi xem thử nó chạy đi đâu, nhưng khóe mắt lại liếc thấy người đàn ông đang dựa ở bên cạnh cửa, Tổng Kỳ Diễn nhìn cô, khóe miệng hơi hơi cong lên tiết lộ tâm tình hân vui vẻ.

Hắn bước đi thong thả tới gần, cười híp mắt nhìn cô: "Đưa tay ra đi."

"Làm gì?" Cận Tử Kỳ không hiểu mà hỏi hắn, bàn tay cũng đã phối hợp mà đưa ra ngoài.

"Bây giờ thì nhắm mắt lại." Hắn vừa nói vừa kéo tay của cô qua, mở ra năm ngón tay cô đang hơi khép lại.

Hàng lông mi cong cong run lên nhẹ nhẹ, cô nghe theo theo lời mà nhắm mắt lại, sau đó cảm giác có một cái vòng lồng vào ngón áp út trên tay phải của

cô, trọng lượng rất nhẹ nói cho cô biết đây không phải là một chiếc nhẫn kim cương.

Hơi thở hơi nóng phun lên trên mu bàn tay của cô, sau đó trên ngón áp út bị làn môi mỏng in lên, nụ hôn thành kính, giống như là một cái con dấu được đóng in vào tim của cô.

Cận Từ Kỳ chậm rãi mở mắt ra, trên ngón áp út của bàn tay bị hấn giữ lại, là một đoá hoa hướng dương được bện thành chiếc nhẫn cỏ, mềm mại mà non mịn quần thành một cái vòng tròn hoàn hảo, hoàn toàn vừa vặn với số đo ngón tay của cô.

Cô nhìn chăm chăm lên trên chiếc vòng tròn vừa vặn có kết một đoá hoa nho nhỏ hồng phấn lên đó, sững sờ ở nơi ấy.

Chiếc nhẫn cỏ, chỉ có người trẻ tuổi khinh cuồng mới làm vậy, khát vọng tình cảm mà không cần lý trí gì đó, thật sự thì làm sao cũng không thích hợp được quần ra từ đôi tay của một người đàn ông đã ba mươi bốn tuổi.

Nhưng hấn nguyện ý làm như vậy, giống như hấn không chút do dự nguyện ý quỳ gối trước mặt cô.

"Được rồi, đây là lễ vật tân hôn anh tặng cho em."

Hấn hơi cúi đầu, dưới sóng mũi cao thẳng, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt rất chuyên chú mà nhìn chăm chăm lên chiếc nhẫn cỏ trên ngón tay thon dài của cô, vài sợi tóc rơi vào trong tầm mắt của cô.

"Nếu như một ngày nào đó anh hai bàn tay trắng, anh phát hiện có thể thứ mình không thiếu là chiếc nhẫn này."

Tổng Kỳ Diễn vừa nói vừa ngẩng đầu, trên khuôn mặt anh tuấn là ý cười vui vẻ, tối tăm con người tối đen khoáy lấy cô, "Tiểu Kỳ, em vẫn luôn nguyện ý làm nữ chủ nhân của chiếc nhẫn cỏ của anh không?"

Vô luận sinh lão bệnh tử, nghèo khó hay là giàu có, vẫn luôn cùng ở bên cạnh hấn, nguyện ý sao?

Cận Từ Kỳ nhìn sang trong đôi con người đen bóng của hấn phản chiếu hình ảnh của chính mình, gò má lại hơi phồng hồng.

Thậm chí không biết mình khi nào thì hơi gật đầu.

Hấn cười đến càng thêm vui vẻ, đưa tay ôm lấy thân thể của cô, ôm thật chặt.

"Tiểu Kỳ, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc."

.....

Ban đêm ngủ cũng không được ngon.

Nằm trong vòm ngực rộng lớn ấm áp của Tổng Kỳ Diễn, nghe hấn hít thở đều đặn, ý thức càng lúc càng trở nên thanh tỉnh.

Khi lật người, người đàn ông chợt mở mắt, mê mê mang mang mà nhìn cô.

Cận Từ Kỳ nằm ở trong khuỷu tay của hấn, hơi hơi khấn trương mà nhìn lên.

Hấn lại không phản ứng, rất nhanh nhắm mắt lại, hô hấp nhẹ nhàng, lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Cận Từ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, mở tròn mắt rúc vào trong ngực hấn, hồi tưởng lại cảnh trong mơ vừa rồi làm inh bình tĩnh.

Ở trong giấc mộng kỳ quái đó, cô nhìn thấy một người đàn ông quỳ trên mặt đất cầu hôn với cô, đó là ở trong một gian phòng cũng không hào hoa, thậm chí có thể nói rất đơn sơ, đèn treo trên đỉnh đầu nhẹ nhàng đong đưa.

Trong mộng tình hình cũng không rõ ràng, người đàn ông kia từ trong túi của mình lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, sau đó thật cẩn thận mở ra, là một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản.

"Tiểu Kỳ, em nguyện ý gả cho anh không?" Giọng nói dịu dàng thâm tình tựa như ma chú quanh quẩn ở bên tai.

Cận Từ Kỳ nhắm lại mắt, không chế tâm tư mình đang rối loạn, từ từ dựa sát Tổng Kỳ Diễn, tựa đầu ở lồng ngực của hấn, hấn giống như cảm giác thấy cô dựa vào, cánh tay thu thu, ôm chặt cô.

Cô đột nhiên không dám đi thừa nhận một chân tướng, cô không dám nói cho Tổng Kỳ Diễn, cô thật sự thì đã biết người đàn ông trong giấc mộng kia căn bản không phải hấn, mặc dù cô vẫn không thấy rõ mặt người đàn ông đó.

Về phần chiếc nhẫn vàng trắng kia...

Tim giống như là bị cái gì đó dẫn dắt, thân thể cũng không khỏi theo sát muốn đứng dậy.

Nhẹ nhàng mà xoay người, cánh tay của người đàn ông gấp chặt lại một cái, Cận Từ Kỳ tức thì không dám cử động nữa.

"Đi nhà vệ sinh?" Giọng nói của người đàn ông mơ màng, tựa như phát ra từ trong cơn mơ sâu thẳm.

Cận Từ Kỳ ừ một tiếng qua loa, Tổng Kỳ Diễn lập tức buông lỏng cánh tay, hô hấp cũng trở lại đều đều.

Tốc độ cực nhanh, Cận Từ Kỳ cũng không kịp phản ứng.

Cô im lặng mà đứng dậy, đầu óc theo ý thức bên trong chỉ dẫn, đi tới tủ treo quần áo, ngẩng đầu nhìn sang đầu tủ.

Mang băng ghế ở trước bàn trang điểm qua, giẫm trên mặt ghế rồi nhón chân lên.

Tay của cô đưa đến phía bên trong đầu tủ, sờ soạng một hồi không chút nào có trật tự, sau đó ngưng lại động tác.

Khi rút tay về, cô mở nắm tay ra, là một chiếc hộp xinh xắn.

Kéo nhẹ màn cửa voan mỏng ở ban công sang một bên, trên đỉnh đầu tràn đầy các ngôi sao, ánh sáng ngọc vô cùng lộng lẫy.

Cận Từ Kỳ chân trần đứng ở trên sàn nhà, nhẹ nhàng mở cái hộp ra, đập vào mắt chính là một chiếc nhẫn bạch kim.

Ở dưới ánh sao lóe ra ánh sáng bạc thanh khiết, cùng chiếc nhẫn trong giấc mộng đeo vào trên ngón áp út của cô thật trùng hợp.

Một tay che lấy trán, nhìn sang chiếc nhẫn kia, tâm tư lại không khỏi mà lâm vào hư vô.

Không biết ngắm nhìn như vậy bao lâu, Cận Từ Kỳ quay đầu nhìn sang người đàn ông ở trên giường đang ngủ say.

Cô đứng dậy lặng lẽ mở cửa ban công ra, đi chân trần tới bên cạnh một chậu hoa, cô vốc lên một nắm bùn đất, đem chiếc nhẫn bạch kim chôn vào trong, sau đó chậm rãi lấp khe hở xuống.

Mãi cho đến cuối cùng, khi đã hoàn toàn che lấp mất ánh sáng bạc của chiếc nhẫn bạch kim đang lộ ra trong bóng đêm....

Lưu luyến, cô lưu luyến cái ôm ấm áp của người đàn ông bên trong phòng, cho nên cô tình nguyện giả vờ hẳn chính là người đàn ông kia trong trí nhớ.

Không đi phủ nhận, không đi phôi bày, bởi vì cô đang sợ mất đi.

Tại thời điểm cô một mình nhận đủ loại khó khăn, chính Tống Kỳ Diễn đi vào thế giới vô cùng cô tịch của cô.

Hạnh phúc như vậy đối với cô mà nói không dễ gì đến được, vì vậy cô không muốn dễ dàng buông tha.

Các loại quá khứ đã đi qua, đã lãng quên theo năm tháng, hoặc giả, chỉ có cách chôn đi mới là tốt nhất.

Lần nữa trở lại trong phòng, vốn là muốn đi phòng vệ sinh rửa tay, nhưng trong lòng lại tham lam muốn dựa vào lòng ngực ấm áp.

Hai chân thế nhưng đã mang cô trở lại bên giường

Cô không biết lúc này người đàn ông đang ngủ say như thế nào lại cảm giác được cô đi đến.

Cô vừa đến gần, thì hẳn mở mắt ra, mặc dù có lẽ cũng không nhìn cô, nhưng là hẳn đang đợi cô trở lại.

Cánh tay của hắn cũng đã đang chờ đợi.

Khó tránh khỏi cảm thấy không đành lòng vô tâm, không đành lòng cô phụ phần tâm tình đang mong đợi này.

Hít sâu một cái, ném lại những hồi ức phức tạp kia, lần nữa nằm vật xuống giường.

Hắn nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, tiếng ngáy nhỏ nhẹ lại bắt đầu.

Rất nhanh tay chân lạnh như băng của Cận Từ Kỳ được sưởi ấm, sau đó nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại.

Tư thế bị ôm duy trì quá lâu đã cảm thấy mệt mỏi, cuối cùng vẫn kiềm chế không nhúc nhích.

Người đàn ông này luôn là từ trong mơ tỉnh lại, nhìn xem cô một chút, sau đó lần ngủ lại, vô cùng thoải mái.

Cận Từ Kỳ ngược mắt lên, nhìn sang khóe miệng hắn vậy mà héch lên độ cong, giờ tay lên như có như không mà miêu tả, nhưng khi mắt của hắn đang nhắm lại hơi chớp, lập tức nhắm mắt lại giả ngủ.

Sau đó lại len lén mở mắt ra, nhờ ánh trăng thường thức đường nét góc cạnh rõ ràng sắc sảo của hắn, cuối cùng lòng không nhịn được mà bị hấp dẫn, chòm người qua hôn lên khuôn mặt rồi hôn xuống bờ môi mềm dẻo.

Lặng lẽ khẽ thì thầm: "Tống Kỳ Diễn, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hôn Lễ Long Trọng (Hạ)

Editor: Tâm Thường Lạc

Tài xế dẫn đầu xuống xe rồi cung kính mở cửa xe.

Giày da lình vờng kiểu nam bước xuống đất, ngay sau đó rơi vào trong ống kính máy quay phim chính là thân hình cao ngất của chú rể.

Cả người mặc lễ phục trắng thớm màu đen, đưa cả dáng người hẳn trở nên hoàn mỹ.

Trên trán vài sợi tóc rơi ra hơi lộn xộn rũ xuống trán, ưu nhã mà tùy ý, cả người phong thái khí phách, dường như vốn dĩ là tự nhiên.

Tốc độ nhấn phím chụp ảnh càng lúc càng nhanh, cả một dải ánh đèn lóe sáng liên tiếp.

Tổng Kỳ Diễn nhướn mày, nhưng vẫn là xoay người đưa tay phải ra, dừng lại ở bên trong cửa xe đang mở rộng.

Khi bàn tay mang bao tay voan mỏng đặt vào lòng bàn tay của hắn, những ống kính lập tức bắt được nụ cười thân nhiên bên khóe miệng hắn.

Khi Cận Tử Kỳ ở trong cửa xe được mở ra thì nhìn thấy phóng viên ở hai bên, người sau chen lấn người trước, ngày trước cũng đã nhìn thấy quen cảnh nghệ sĩ giải trí dưới trướng công ty bị truyền thông vây khốn đuổi theo, cũng có ngày mình gặp phải, nhưng vẫn có chút khản trương.

Cô nhìn thấy bàn tay của Tổng Kỳ Diễn đang chờ ở nơi đó, chần chờ một giây, ngay sau đó đưa tay đặt vào.

Giày cao gót bước xuống mặt đất rắn chắc, Cận Tử Kỳ từ trong xe bước ra lập tức bị bao phủ ở giữa một loạt ánh đèn loang loáng.

"Rắc rắc", "Rắc rắc", "Rắc rắc"

Ánh sáng chói mắt khiến cho cô hầu như không mở mắt được, không chịu nổi phải lấy tay chắn lại, thân thể lui về phía sau nửa bước nhưng lại được một bàn tay ôm lấy kéo qua, ngẩng đầu lên thấy là gương mặt tuấn tú của Tổng Kỳ Diễn đang mỉm cười.

"Hiện tại đôi ý không còn kịp rồi!" Lời còn chưa dứt, hắn đã một tay bế lấy cô lên.

Hai bên vang lên tiếng ngạc nhiên thú vị và ngợi ca, Cận Tử Kỳ vòng qua cổ hắn, lúc này không khỏi bị động tác đó hù dọa.

Hơi ngửa đầu, lọt vào trong tầm mắt cô chính là ý cười từ khóe miệng hắn lan tràn tới đáy mắt, không cách nào che giấu sự phấn chấn vui mừng.

Hắn ôm cô thật chặt, bước đi trong giữa hai hàng vệ sĩ mở lối về phía cửa chính của Thịnh Thế Hào Đình.

Hai bên phóng viên càng thêm kích thích, vừa đuổi theo vừa dồn sức bấm máy chụp hình, miệng kêu to: "Nhìn bên này!"

Không hề nghi ngờ, tờ báo ngày mai sẽ mô tả ào ạt bởi một màn được chứng kiến tận mắt của ngày hôm nay đây.

Tình cảnh náo động, chú rể che chở bảo vệ cô dâu trong vòng tay, cô dâu mới thì núp trong lòng của chú rể, ánh mắt dịu dàng, rõ ràng là đang nở nụ cười hạnh phúc, trong lúc đó khi ngẩng đầu lên vô cùng xinh đẹp, quý khí bức người.

Đây không thể nghi ngờ là một đôi làm người ta hâm mộ nhất năm nay, được xem là một đôi tình nhân đẹp đôi môn đăng hộ đối.

Còn có phóng viên kênh Tin tức tài chính và kinh tế đến ngay hiện trường bắt đầu đưa tin, đồng đặc miêu tả hình ảnh ở ngay cửa.

Trong một đêm, thành phố này không biết sẽ có bao nhiêu cô gái chưa lập gia đình hoặc là mới ra trường, sẽ hướng vị tiểu thư Cận gia này làm chuẩn, hi vọng có một ngày cũng có thể bay lên ngọn cây, như điều gặp gió.

Thế nhưng mọi loại lời đồn đãi kích động lòng người ở bên ngoài, tất cả đều đã bị cửa chính của Thịnh Thế Hào Đình ngăn cách ra ngoài.

Cận Tử Kỳ được Tổng Kỳ Diễn một đường bế thẳng lên gian phòng cao nhất của khách sạn, không giống như không khí huyên náo rộn ràng ở bên ngoài, bên trong là một phong thái an tĩnh dịu êm, mở ra trên giường đôi lớn thật to được trải đầy cánh hoa hồng.

"Có cảm thấy mệt hay không?"

Tổng Kỳ Diễn ngồi xổm ở trước mặt cô, hắn kéo bàn tay cô đặt ở bên khóe miệng hôn một cái, nhưng sau đó lại không buông ra.

Ngược lại ngẩng đầu lên hỏi thăm cô: "Có khản trương lắm không?"

Cận Tử Kỳ ngồi ở bên mép giường đôi, nhìn sang người đàn ông nửa quỳ nửa ngồi, lặng lẽ lắc đầu, khóe môi mỉm nhẹ cười yếu ớt.

Hắn lại đột nhiên nhắc vạt áo cưới của cô lên, trong lúc cô kinh ngạc nhìn chằm chằm, hắn đã cời bỏ đôi giày cao gót quá cao của cô ra.

Lòng bàn tay ấm nóng áp lên lòng bàn chân đã lạnh như băng, ngón chân của Cận Tử Kỳ không tự chủ mà co quắp lên.

"Quả nhiên lạnh giống như anh tưởng tượng." Hắn ngẩng đầu, trên mặt rõ ràng hiện lên "Đúng là như thế."

Cận Tử Kỳ muốn rút chân của mình về, hắn lại không cho, tiếp tục tháo nút áo Âu phục, rồi đem đôi chân lạnh ngắt của cô ử vào bên trong, "Như vậy sẽ tốt hơn một chút rồi."

Hai tay của Cận Tử Kỳ chống đỡ ở phía sau không khỏi bầu chặt tấm ga giường độn bông mềm mại ở phía dưới, lại một lần nữa không có chí khí mà đồ mặt chịu thua, khẽ cắn làn môi dưới, nhìn sang dưới vầng trán đầy đặn của hắn, hàng lông mi đen dày thật đẹp mắt.

Một hồi lâu sau, rốt cục hần mới ngẩng đầu, trong con ngươi đen thâm thuy phát ra ánh sáng nhu hoà lỏng lẻo, càng rung động lòng người.

"Tiểu Kỳ, dường như anh có chút khàn trương." Hần cười nhạt một tiếng, trong giọng nói lại thật sự có chút ngập ngừng không chắc chắn.

Cô nghe thấy thế mà ngẩn ra, nhìn sang gương mặt hần đầy vẻ cố gắng khắc chế cảm xúc thấp thòm không yên.

Cô không biết mình làm thế nào mà lướt xuống đất, lụa trắng thật mỏng phủ kín đầy đất, hai chân thon gầy của cô giống như đuôi cá Mỹ Nhân Ngư uốn lượn trên thảm trải sàn, xinh đẹp mà yên tĩnh.

Hai tay của cô nâng đôi bàn tay của hần lên, đôi mắt được vẽ bóng mắt màu vàng nhạt hơi rũ thấp xuống, sau một hồi im lặng, giọng nói nhẹ như cánh ve của cô vang lên: "Em nguyện sống cùng với anh."

Một giọt nước mắt chợt rơi xuống.

Rơi vào trên mu bàn tay của hần.

Thậm chí phát ra âm thanh rõ ràng.

"Tách!"

Đây là lần đầu tiên Cận Từ Kỳ nghe được tiếng nước mắt, thì ra chúng cũng có âm thanh.

Cô thoáng tò mò theo dõi giọt nước loang ra trên mu bàn tay của hần, sau đó ngược mắt nhìn hần chăm chú, giữa mày mắt đều là ý cười lóe ra vàng sáng lỏng lẻo, "Anh đã nghe chưa?"

Tổng Kỳ Diễn nhìn sang khoe mắt cô còn sót lại chút nước lấp lánh, giờ tay lên dùng lòng ngón tay lau đi một góc nhỏ còn ướt.

Đáy mắt tràn đầy tia sáng của sự vui mừng và hạnh phúc, bàn tay của hần chuyển qua ra sau gáy của cô, cẩn thận mà tiến gần lại, hôn khẽ xuống làn môi của cô, "Nghe được, hơn nữa rất vui vẻ."

Khỏe miệng Cận Từ Kỳ không thể kiềm chế mà giương lên, còn muốn nói điều gì, đầu lại bị ôm qua một bên.

Có chút sững sờ mà tròn tròn đôi mắt đẹp, hần thì thông thả ung dung mà hôn bổ sung lại nụ hôn gấp gáp vừa rồi.

Có khách mời mới vừa đẩy cửa ra chuẩn bị đi vào chúc mừng, nhìn thấy bên trong có đôi nam nữ đang quấn quýt nên phải dừng bước.

Đứa trẻ nhỏ nín lấy khe cửa nhìn xem bị người lớn che mắt rồi kéo đi, còn những người lớn thì nhìn nhau, hiểu ý mà cười cười.

Cửa phòng một lần nữa được đóng lại nhẹ nhàng, thanh tịnh giống như chưa bao giờ có người đến.

Đang lúc hai người khó tách khó chia, khi thiếu chút nữa ngã lên giường, ở cửa chợt loé lên ánh đèn.

Tổng Kỳ Diễn có tính cảnh giác khá cao lập tức đem Cận Từ Kỳ kéo vào trong ngực, lấy tay che mặt của cô.

Cận Từ Kỳ cũng bởi vì biến cố bất thành linh không thể kiềm chế mà đầu vai run rẩy.

Còn Tổng Kỳ Diễn sau khi bố trí cho cô ổn định ở bên cửa sổ, đã nhanh chân đứng dậy phóng tới cửa, một phen bắt được phóng viên đang trà trộn vào, "Ai cho phép anh đi vào chụp hình?" Giọng nói âm u lạnh lẽo nghiêm nghị.

Phóng viên bị vẻ mặt sa sầm đen như Bao Công của hần dọa cho sợ đến mức không biết nói những gì, chẳng qua là ôm chặt máy chụp hình trong tay.

Chân mày của Tổng Kỳ Diễn vừa nhíu, thì phát hiện trên cánh tay của mình có một bàn tay trắng nõn nhưng có lực mạnh mẽ.

Xoay người nhìn, là một dáng người cao gầy, nhìn qua cao quý lạnh lùng thanh xuân, chính là Lục Cảnh Hoàng.

Anh đối với Tổng Kỳ Diễn cười nhàn nhạt một tiếng, sau đó lại nhẹ thổi bông tuyết bên người xuống, "Nể mặt một lần đi."

Con giận của Tổng Kỳ Diễn không giảm, nhưng vẫn là nể tình mà thả tay ra.

Phóng viên theo lời nộp cuộn phim lên trên, ngay sau đó vừa bò vừa chạy không còn bóng dáng, chỉ sợ tên bạo chúa này đổi ý.

Tổng Kỳ Diễn quay qua nhìn người đàn ông trước mắt, cái người này gần như có thể dùng hai chữ xinh đẹp để hình dung, "Cậu đến từ lúc nào?"

Lục Cảnh Hoàng mấp máy môi mỏng, tầm mắt lại gửi vào phòng rửa tay cách đó không xa, ánh mắt dịu dàng như nước.

"Vừa đến, Tiểu Noãn đang thay tã cho đứa nhỏ."

Tổng Kỳ Diễn rất ít thấy trên mặt tên quái nhân có cái biệt hiệu "Băng sơn mỹ nhân" này có nụ cười rạng rỡ như vậy.

"Cô dâu có ở bên trong không?" Lục Cảnh Hoàng đi đến gian phòng sau lưng Tổng Kỳ Diễn nhìn lướt qua, "Cận Từ Kỳ?"

Nói xong, anh ta lập tức kéo ra chiếc khăn lụa bên trong túi áo trang trí trên Âu phục của Tổng Kỳ Diễn, thanh thần mà lau hai tay.

"Cậu ——" Tổng Kỳ Diễn lập tức đoạt lại, đây chính là Tiểu Kỳ tự tay chọn cho hần nha.

Hành động ngây thơ hẹp hòi như vậy, khiến cho Lục Cảnh Hoàng cười to, và so với hình tượng nói năng thận trọng nghiêm túc ngày trước thật không khớp.

Anh thờ dài, vô hạn cảm khái: "Rốt cục vẫn phải để cho cậu lấy được." Liếc nhìn mảnh khăn lụa kia.

Tổng Kỳ Diễn cẩn thận mà gấp gọn khăn lụa bỏ vào trong túi áo trên ngực, cười đắc ý như gió xuân phơi phới: "So ra vẫn kém cậu."

Nụ cười của Lục Cảnh Hoàng dừng lại, sau đó biến thành một kiểu cười khác rất có nội hàm, "Tôi nghe nói cô dâu và Tân Viên có chút đi lại với nhau, có thể từ trong tay hắn ta ôm được mỹ nhân về, tôi ngược lại thật sự rất bội phục cậu."

"Ít ở chỗ này cùng tôi nghiền ngẫm bói móc từng chữ một đi!"

Lục Cảnh Hoàng mỉm cười, "Tôi như thế nào quên trình độ Trung văn của cậu trước giờ chỉ quanh quẩn không tiến lên gần được với mức tiêu chuẩn."

"Cậu muốn cười nhạo tôi sao?" Giọng nói bắt đầu bất thiện.

Lục Cảnh Hoàng cười lắc đầu, theo dõi hắn, "Cậu để một mình Từ Kỳ nhét vào bên trong không có chuyện gì sao?"

"Từ Kỳ là để cậu gọi sao?" Tổng Kỳ Diễn bất mãn hết sức.

"Hắc! Ban đầu tại sao cậu gọi là Tiểu Noãn?"

Tổng Kỳ Diễn nhìn qua bộ dạng tiểu nhân gian trá đắc chí của anh, thờ dài, nhận thua.

Khi Lục Cảnh Hoàng hướng sang hành lang thì cười một cái thật nhẹ, đến gần bên tai của hắn, "Để cho cậu cùng chị dâu gặp mặt bà xã và con gái của tôi!" Trong giọng nói không cách nào che giấu sự khoe khoang.

Tổng Kỳ Diễn xuy một tiếng, vừa định phản bác, chợt nghe thấy tiếng gọi âm ỉ đầy vui sướng của Mỗ Mỗ: "Baba, baba!"

Ý niệm trong đầu thoáng chuyển, hàng lông mày thanh tú khẽ nhướng, rất nể tình mà gạt đầu một cái: "Được thôi."

Cậu có bà xã con gái, tôi cũng có bà xã con trai, còn là một đứa con trai xinh đẹp đến mức làm cho người ta chảy nước miếng.

Mang theo loại tâm lý ganh đua so sánh này, Tổng Kỳ Diễn đem Cận Mỗ Mỗ đang chạy tới giờ lên, nặng nề hôn xuống một cái, chọc cho Cận Mỗ Mỗ cười khanh khách, sau đó đối với Lục Cảnh Hoàng nói: "Cùng nhau vào đi thôi."

.....

Cận Từ Kỳ lần đầu tiên gặp Lục Cảnh Hoàng, có điểm tuyệt đẹp, chưa từng nghĩ đến đàn ông lại cũng có thể có bộ dạng tinh xảo như vậy.

Nhưng vừa tiếp xúc khuôn mặt mẹ kế của Tổng Kỳ Diễn, Cận Từ Kỳ lập tức vừa chào hỏi khách sáo vừa đi qua ôm Mỗ Mỗ ngồi vào một bên.

Bọn họ nói chuyện phiếm nội dung rất rộng, trên căn bản là tư duy toát ra rất nhanh.

Trong chốc lát chuyển hướng qua nơi này, trong chốc lát lại chuyển hướng sang nơi khác.

Lục Cảnh Hoàng không quá thích nói chuyện phiếm, tương đối ít lời, mà Tổng Kỳ Diễn chỉ khi nói đến nông nghiệp thì khi đó miệng lưỡi mới lưu loát.

Cho nên đề tài vừa loạn vừa hỗn tạp, thường thường nói không đến nơi đến chốn.

Cận Từ Kỳ ở một bên nghe được mà đầu óc choáng váng, hai người kia nói chuyện đến về sau lại trực tiếp ở nơi này phát ra một tràng bão táp Anh ngữ.

Cô thật tò mò bọn họ tại sao có thể kéo dài cuộc đối thoại đầu voi đuôi chuột như vậy?

Đang suy nghĩ, cửa phòng lại bị chuông cửa ầm vang, cảm giác rất nhẹ nhàng, xuất phát từ tay của một người phụ nữ.

"Là Tiểu Noãn đến đây." Lục Cảnh Hoàng nói xong liền đứng dậy đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, ánh vào trong tầm mắt mọi người chính là Tô Noãn đang bế một đứa bé, mang trên mặt nụ cười đơn thuần lương thiện, trong đôi mắt phượng sâu thẳm trắng trong thuần khiết làm cho gương mặt tăng thêm mấy phần phong tình.

Vốn yên lặng ngồi ở bên giường thả roi hai cái chân ngắn nhỏ, Cận Mỗ Mỗ đột nhiên trượt xuống phía dưới, ngã lăn quay ở trên thảm trải sàn.

"Phịch" một tiếng, cũng thu hút sự chú ý của những người khác trong phòng.

Cận Từ Kỳ hơi cúi đầu, lập tức nhìn thấy Cận Mỗ Mỗ quỳ rạp trên mặt đất như kiểu chó bói mà không nhúc nhích, lo lắng nó ngã đụng vào đầu nên choáng váng, vội vàng ngồi xổm xuống muốn đi ôm nó ngồi dậy xem xét tình trạng thương tích.

Há liệu Cận Mỗ Mỗ như con cá chạch trượt khỏi hai tay của cô, nhanh như chớp đứng lên, sau đó vui vẻ chạy đến cửa, một phen ôm lấy chiếc chân mảnh khảnh của Tô Noãn, giờ lên khuôn mặt như hoa miệng cười toe toét: "Chào đi!"

Tô Noãn lúc này được xưng hô như vậy mà phải ngẩn người, ngay sau đó liền đáp lại bằng một nụ cười nhẹ: "Chào cháu!"

"Dì ơi, bé em gái mệt không?" Cận Mỗ Mỗ nghiêng đầu chớp mắt to.

"Cũng được, em gái không nặng." Tô Noãn nhắc tới con gái của mình thì đường nét trên mặt lập tức nhu hoà.

Lục Cảnh Hoàng ôm vai Tô Noãn qua, "Qua bên ghế sofa kia ngồi đi."

Tô Noãn gật đầu, lại phát hiện ông quần bị người náu lại không nhúc nhích được, "Dì, đi qua giường bên kia đi, em gái có thể buồn ngủ rồi, em gái nếu là nằm ở ghế sofa đó sẽ bị ngã."

Cận Mỗ Mỗ mang về mặt nhiệt tình sốt sắng, "Mỗ Mỗ giúp dì chăm sóc em gái là được rồi!"

Cận Từ Kỳ kinh ngạc với việc Cận Mỗ Mỗ nhiệt tình hiếu khách, theo ánh mắt của Mỗ Mỗ mà nhìn lên, thì nhìn thấy Tiểu công chúa Lục gia trong lòng Tô Noãn, là một bé cưng xinh xắn giống như tiểu thiên sứ.

Mặc một bộ váy liền áo nhỏ, nửa người trên màu đen thân váy màu đỏ, nhỏ nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

Khoảnh khắc ấy Tiểu công chúa Lục gia đang đảo tròn mắt, cúi đầu nhìn Mỗ Mỗ phát ra âm thanh "Ngô" một tiếng, nhẹ nhàng, ngọt ngào ngây thơ, Cận Từ Kỳ không nhịn được ca ngợi, "Cực cưng thật xinh đẹp."

Tô Noãn đối với Cận Từ Kỳ cười cười, mà Cận Mỗ Mỗ đang chỉ ngây ngốc mà nhìn chăm chăm Tiểu công chúa Lục gia giống như cô bé cũng đang tò mò mà nhìn nó, một dải nước miếng từ khoe miệng đang hé mở chảy ra nhỏ giọt lên trên bộ quần áo Âu phục nhỏ.

Tổng Kỳ Diễn cảm giác mình chưa từng thất bại qua như vậy, tự mình vẫn lấy con trai làm kiêu ngạo lại bị con gái nhà người ta quyến rũ mất hồn, chính ở chỗ này kéo níu lấy chân mẹ của người ta đến chảy nước miếng.

"Con gái của tôi xinh đẹp chứ?" Lục Cảnh Hoàng đột nhiên quay đầu đối với hắn cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Diễn hình ** hành vi khiêu khích khoe khoang không che giấu!

Tổng Kỳ Diễn từ chối cho ý kiến mà dời mắt đi chỗ khác, nhưng bên kia con trai mình lại quát to một tiếng vang dội: "Xinh đẹp!"

Nói xong, một phen lau mắt nước miếng trên cằm, hai mắt lại dính trên người tiểu công chúa Lục gia không rời bỏ.

Cận Từ Kỳ cũng cảm thấy có chút lúng túng, tiểu tử này đừng nói là vừa ý Tiểu công chúa nhà người ta rồi chứ?

Nhưng mà năm nay tuổi tác cũng có phần quá nhỏ nha.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Lần Này Anh Sẽ Bảo Vệ Được Em!

Editor: Tâm Thường Lạc

Lời của cảnh sát vừa nói ra tựa như một quả bom, trong phút chốc oanh tạc cả hội trường hôn lễ.

Cận Từ Kỳ nhìn về phía một đám cảnh sát mang về mặt trang nghiêm, đang giờ giây chứng nhận có con dấu cảnh sát, cảnh phục và trang bị chính quy, không khỏi đang nhắc nhở cô đây không phải là một trò đùa dai.

Án giết người mười năm trước, mười năm trước.

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh tờ báo cũ kỹ ố vàng.

Ngày hôm qua của mười năm trước, Kiều Hân Hủy đêm khuya giết lầm một người đàn ông.

Hiện tại cảnh sát nói, chuyện kia cùng cô có liên quan.

Cận Từ Kỳ không khỏi giữ chặt tay Tổng Kỳ Diễn, khớp xương căng cứng đến phát đau, đến tột cùng cô đã quên cái gì?

Khách mời trong bữa tiệc, đã sớm trong tình cảnh hỗn loạn, không thể khống chế được mà xôn xao lộn xộn ——

"Tiểu thư Cận gia giết người sao?"

"Kia, làm sao có thể, ngày vui lớn đây không phải là tìm xúi quẩy sao?"

"Cảnh sát cũng đến đây, cũng không biết lúc này tiểu thư Cận gia đắc tội với người nào."

Giữa đông đảo khách mời châu đầu ghé tai, sắc mặt Tô Ngưng Tuyết chợt biến, mắt tắt cả huyết sắc, vô cùng tái nhợt, hai tay xoắn dây túi xách có chút

luống cuống khẽ run.

Muốn đứng lên lại bị Cận Chiêu Đông ở bên cạnh kéo lại, lắc đầu ý bảo bà không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tổng Chi Nhậm sau khi thấy cảnh sát đến sắc mặt liền khó coi, vậy mà cũng bị trận thế này làm cho không rõ chuyện gì, chỉ có thể mặc cho những khách mời càng ngày càng lên tiếng thảo luận rầm rộ, lại không có cách nào ra tay đến ngăn lại.

Mà bóng dáng thư ký của Cận Chiêu Đông đã nhanh chóng vội vã chạy vào, đến bên cạnh Cận Chiêu Đông, cúi người ghé vào lỗ tai ông nói nhỏ, không biết nói những gì, sắc mặt Cận Chiêu Đông lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó coi.

Tô Ngưng Tuyết lại thoát khỏi sự ngăn cản của Cận Chiêu Đông, đứng lên đi về phía trước mấy bước, nhìn những cảnh sát lù lù bất động lạnh lùng nói: "Đang không có chứng cứ mà đi lên phía trước tùy tiện bắt người như vậy, đây chính là thái độ làm việc của cảnh sát các người sao?"

Người đứng đầu nhóm cảnh sát kia lên tiếng: "Chúng tôi cũng chỉ là làm việc theo như quy định, kính xin các vị phối hợp."

Cận Từ Kỳ đứng ở nơi đó, cảm nhận những ánh mắt kinh ngạc mà nhiều chuyện, cô nhìn thấy trên mặt mẹ của mình toát ra sự hốt hoảng, mặc dù bà che giấu rất khéo, nhưng cô nhìn ra sự bất an trong đáy mắt bà.

Chẳng lẽ, vụ ngộ sát mười năm trước thật sự cùng cô không thoát được lên quan?

Cha mẹ cô lại che giấu cô chuyện gì?

Đây hết thảy mọi thứ, là ai ở sau lưng bày ra kịch động, ở trong ngày hôm nay vạch trần cái gì?

Trong tầm mắt của Cận Từ Kỳ đột nhiên có một bóng dáng màu xanh sọc vàng gọi vào.

Cô ta đứng ở bên hồ bơi trong sân cỏ, cách ăn mặc đúng như trong miệng quần gia tư nhân miêu tả, dưới mũi lưỡi trai là một bộ mắt kính to lớn, hầu như che mất đi một nửa gương mặt cô ta, dáng vẻ rất bàng quan thờ ơ.

Kiều Niệm Chiêu ——

Lại là cô ta!

Bàn tay Cận Từ Kỳ cầm bó hoa siết chặt, móng tay khảm vào lòng bàn tay mang đến một trận đau nhói.

Trên mu bàn tay chợt có một dòng âm áp đặt lên, Cận Từ Kỳ quay đầu thì nhìn thấy đôi con ngươi đen thẳm của Tống Kỳ Diễn, ánh mắt của hắn chẳng biết lúc nào đã nghiêm túc lại, vậy mà thời điểm đối mặt cô lại lộ ra nụ cười.

Hắn khẽ gần sát cô, một tay cầm tay của cô một tay ôm qua đầu vai của cô, mang tính chất bảo vệ mà nhét cô vào trong ngực, để hình đối diện với những người cảnh sát "Được mời" đến đây, dáng điệu cường thế không chút nào nhường nhịn. "Các vị, hôm nay là ngày vui lớn của chúng tôi, cho dù là muốn mời người về điều tra có phải cũng nên chờ chúng tôi kết thúc buổi lễ hay không, không thể bởi vì tôi không phải là công dân Trung Quốc mà phân biệt đối xử chứ."

Tống Kỳ Diễn dừng một chút, ý cười trên gương mặt tuấn tú rất đủ thâm ý: "Không khéo, đại sứ quán Australia và tôi có chút giao tình, ông ta biết tôi hôm nay đám cưới còn cố ý đưa quà tặng đến."

Thần sắc của bọn cảnh sát ngẩn ra, hiển nhiên trước đó cũng đã biết rõ qua Tống gia và Cận gia địa vị danh vọng, nghe được Tống Kỳ Diễn ngầm có ý uy hiếp mà nói, cũng hai mặt nhìn nhau do dự.

Bên kia Tống Chi Nhậm dưới sự nâng đỡ của trợ lý đã đứng dậy, hắng giọng nói xen vào: "Tôi xưa nay luôn ủng hộ sự hợp tác giữa cảnh sát và nhân dân, nhưng mà xin các vị bán cho lão già cô hủ này một chút tình mọn, cho buổi lễ kết hôn được viên mãn mà về lên dấu chấm tròn, sau đó con dâu tôi dĩ nhiên sẽ phối hợp với công việc điều tra của các vị."

"Này..." Người đứng đầu nhóm cảnh sát hiển nhiên có chút dao động, người nơi này bọn họ một người cũng đắc tội không được.

Tống Chi Nhậm đã chống quai trượng đi tới, "Tôi sẽ gọi điện thoại cho Tôn cục trưởng của các vị, có hậu quả gì thì lão già ta đây sẽ chịu trách nhiệm, tuyệt đối không liên lụy các người."

Người ta đã ột bạc thang, nếu như không đi xuống, vậy thì thật là người không có mắt!

Trong lòng người đứng đầu nhóm cảnh sát mặc dù không cam lòng, nhưng trên mặt cũng chỉ có thể làm ra thỏa hiệp, mang theo một đám thuộc hạ đi sang một bên, chuẩn bị đến lúc buổi lễ kết thúc lập tức mang cô dâu đi.

Tiếng bàn tán của các khách mời cũng đã từ từ lắng xuống, rất nhanh trên sân cỏ đã yên lặng như tờ.

So với sự yên lặng trước đó khi cha xứ tuyên bố, giờ phút này sự yên lặng có vài phần tiêu điều quý dị nhiều hơn.

Tống Chi Nhậm liếc nhìn Cận Từ Kỳ và Tống Kỳ Diễn nắm tay nhau thật chặt, như có điều suy nghĩ lên tiếng thờ dài, rồi xen lẫn nhiều bất đắc dĩ, để cho trợ lý của ông lần nữa diu ông đi đến chỗ ngồi mà ngồi xuống.

Chung quy cũng đã là con dâu nhà họ Tống, dù thế nào cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ!

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn vốn rét lạnh như băng nhưng khi quay sang nhìn Cận Từ Kỳ ở trong ngực thì như tiết trời ấm lại, hân đỡ thân thể của cô ngay

ngán lại, "Hiện tại không có ai quấy rầy, chúng ta tiếp tục buổi lễ đi."

Hai tay hần nắm xương vai gầy gò của cô, thật mạnh, giống như là muốn mượn điều này mang lại cho cô vô hạn khích lệ và sức mạnh.

Ánh mắt của hần ẩn chứa ánh sáng nhu hoà đầy tín nhiệm, chưa từng quanh co chần chừ qua một giây, bởi vì trong nháy mắt do dự, đủ để cho hần mất đi người phụ nữ bên người này, người mà hần gần như dùng tánh mạng để yêu.

Cận Từ Kỳ nhìn sang ánh mắt hần kiên định, cảm xúc tiêu cực bởi vì biến cố đột ngột này mà sinh ra, trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, không còn rối loạn nữa, không còn lúng túng nữa, không còn tức giận nữa.

Nếu như Tống Kỳ Diễn có thể thần nhiên mà đối diện với những nghi vấn như vậy, tại sao Cận Từ Kỳ phải lui bước chứ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đang ti mi mà thay cô sửa sang lại lụa trắng trên đầu, hần cười tủm tỉm nhìn sang cô, động tác cực kỳ nghiêm túc, giống như đang làm một đại sự rất quan trọng.

"Em không sao, anh yên tâm đi."

Cô cũng cười nhạt mà nhìn sang hần, nhìn khoe miệng hần cong lên, nhìn ý cười trong mắt hần lưu luyến không đổi.

"Nhưng mà. Em cũng sẽ sợ." Hần nắm chặt tay của cô, "Lần này anh sẽ bảo vệ được em."

—— em cũng sẽ sợ.

Dĩ nhiên biết sợ, sự sợ hãi đến những năm qua, cô đã sớm cho là mình đã không quan tâm.

Nhưng, được hần nói những lời như vậy, mới tỉnh ngộ, Cận Từ Kỳ cô vẫn là cô gái nhỏ biết sợ hãi khi gặp chuyện.

Lần này, cô không hề cưỡng bách mình cười nữa, gương ép che giấu đi cảm xúc chân thật ở đáy lòng mình.

Tống Kỳ Diễn nhìn lớp mặt nạ kiên cường của cô dần dần lộ ra sự ngờ ngàng, ý cười ở khoe miệng càng đậm.

"Bắt đầu một khắc từ nơi này, hai người các con đã kết làm nhất thể, Thượng Đế đem con các kết hợp cùng một chỗ, bởi vậy đối với cuộc hôn nhân này nếu có người nào dị nghị, mới bây giờ nói ra hoặc là vĩnh viễn giữ im lặng."

Giọng nói của ông thông suốt cả hội trường, rõ ràng, trầm thấp, có chút khàn khàn, vắng vắng trong không khí yên tĩnh, ông nghiêng mặt nhìn quanh khách mời đang chuyên tâm dự lễ một vòng, lần nữa nhìn về phía Cận Từ Kỳ, "Chú rể không có ý kiến khác." Thăng thán. Giọng nói nhảy lên tim. Thăng thán, thăng thán.

Đây là một loại cảm giác gì, có chút xa lạ cũng có chút quen thuộc.

Đầu óc của Cận Từ Kỳ khôi phục trống rỗng, trong con ngươi của cô phản chiếu gương mặt thâm tình chân thành tha thiết của hần, từ từ gạt đầu, lụa trắng mỏng bay bay, lộ ra khoe môi đỏ tươi của cô thoáng hiện một chút cười yếu ớt.

"Cô dâu không có ý kiến khác."

Cha xứ chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt họ, tiếp tục những bước xác nhận việc kết hôn mới vừa rồi còn vẫn chưa xong.

"Ta hiện tại tuyên bố, các con chính thức kết làm vợ chồng hợp pháp, chú rể, con bây giờ có thể hôn cô dâu."

Khách mời toàn hội trường không hện mà cùng đứng dậy vỗ tay, mọi người dường như cũng quên mất đi một khắc trước đó có một màn không vui.

"Cận Từ Kỳ." Tống Kỳ Diễn trầm thấp ni non vang lên trên đỉnh đầu.

Cận Từ Kỳ theo tiếng ngẩng mặt lên, thất lung lập tức bị một cánh tay dài ôm lấy, Tống Kỳ Diễn đột nhiên đi lên phía trước, một bàn tay chế trụ chiếc gáy của cô, cúi đầu dùng môi mình dán lên môi cô, ánh mắt của cô hơi trợn to, đối với nộ hôn này tiếp nhận quá vội vàng.

Bốn phía sân cỏ vang lên tiếng pháo hoa nổ rộ, trên bầu trời xanh thăm lấp lánh vô số ánh sao, tựa như các ngôi sao đang rơi xuống.

Tiếng vỗ tay của khách mời càng sôi nổi, tiếng hoan hô liên tiếp, chúc mừng giờ khắc này đã đến.

Khoe mắt Cận Từ Kỳ có chút ướt át, ở giữa tiếng huyền ảo, chậm rãi nhắm mắt lại, vòng qua thân thể hần, hết sức chăm chú mà vùi đầu vào nộ hôn đầy tình cảm nồng nàn và quyến luyến này.

.

Buổi lễ thuận lợi hạ màn ở giữa tiếng vỗ tay giòn giã.

Hết thấy đều tiến hành từng bước, cũng không bởi vì trước đó có chút chuyện xen ngang mà bị nhiễu loạn.

Bên hồ bơi đã sớm không còn bóng dáng của Kiều Niệm Chiêu, dường như mới vừa rồi cái nhìn kia chẳng qua là ảo giác của cô.

Cận Từ Kỳ đi đến phòng cởi áo cưới ra, đổi lại một thân quần áo thường, sau cánh cửa đã sớm có cảnh sát đang đợi.

Đã không có lý do tri hoãn không đi nữa.

Từ trong phòng ra ngoài, lại thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Ngưng Tuyết đứng ở nơi đó, bên cạnh là Tô Ngưng Thu đang an ủi bà, cũng mang vẻ mặt ngưng trọng. Cận Chiêu Đồng đang một bên gọi điện thoại, chau mày thật chặt.

Cận Từ Kỳ đi tới, dưới sự giám thị của cảnh sát, kéo bàn tay hơi lạnh của Tô Ngưng Tuyết qua, "Con chỉ theo họ đi điều tra cũng không phải là bị bắt, mẹ người đừng lo lắng" rồi quay qua nhìn về phía Tô Ngưng Thu, "Đi nhỏ, mẹ con phiền đi chiếu cổ một chút."

Tô Ngưng Thu gật đầu, cũng là khó nén mà mày mắt đều là vẻ lo lắng: "Từ Kỳ, bản thân con chú ý một chút, nếu như có chuyện gì thì gọi điện thoại về, ngàn vạn lần không được tự mình một thân một người chống đỡ."

Cận Từ Kỳ cười đáp lại, sau đó đối với cảnh sát viên một chút cũng không rời bên người nói: "Đồng chí cảnh sát, đi thôi."

Xoay người đi tới cửa thang máy, chợt cảm giác phía trước có người, ngẩng đầu, thì thấy được Tống Kỳ Diễn.

Hắn đứng ở bên hành lang, dáng người cao ngất, giống như tháp Eiffel đứng lạng im.

Dường như vẫn luôn đang đợi cô.

Thấy cô sững sờ mà dừng bước chân lại, khóe miệng hắn thoáng hiện một chút ý cười: "Anh đứng đây đến chân cũng đã mỏi."

Hắn lúc này không phải nên đi giúp Tống Chi Nhậm ứng phó với những khách mời còn chưa chịu tản đi sao?

Sau đó nghĩ mọi cách ngăn lại những lời không tốt truyền đi sao?

Dù sao ngày đó kết hôn, cô dâu bị cảnh sát mời đi uống trà không phải phần thưởng gì tốt đẹp.

Trước đó bên ngoài đem hôn lễ hôm nay khen ngợi long trọng linh đình như thế nào, nay tin tức cô bị mời đi đến cục cảnh sát sẽ càng bị truyền thông bắt lấy mà loan truyền khắp bốn phía ngày một tảo tợn hơn.

Tống Kỳ Diễn lại không thấy cô kinh ngạc, quay sang cô đưa tay ra, "Anh đưa em qua đó."

"Tống tiên sinh. . . ." Người phụ trách nhím cảnh sát lộ vẻ khó xử, "Lúc này không phù hợp quy định, anh đừng gây khó khăn cho chúng tôi."

"Tôi không muốn làm khó dễ các người, trước kia các người làm thế nào dẫn người thì lần này cứ mang đi như thế."

Hắn vẫn đi tới trước mặt cô, dặt tay của cô bao trùm ở trong lòng bàn tay rộng lớn của hắn, "Chúng ta đi thôi."

Sau lưng một cảnh sát bước chân đi lên phía trước, lại bị người phụ trách giơ tay lên ngăn cản, nhìn sang Tống Kỳ Diễn: "Tống tiên sinh, đưa đến cửa coi như là thỏa hiệp lớn nhất của tôi, hi vọng anh đến lúc đó đừng làm khó nữa."

Trong lòng Cận Từ Kỳ có từng đợt cảm động, vì Tống Kỳ Diễn cố chấp, cũng vì hắn tình thâm.

Đón nhận lấy ánh mắt sâu đậm tình cảm của hắn, gật đầu thật mạnh, khóe miệng cũng giương lên một nụ cười phát ra từ nội tâm, "Được."

Ở cửa chính Thịnh Thế Hào Đình đã sớm có phóng viên chặn đầy khi nghe thấy tin mà đến, cầm micro, chỗ nào cũng có các tay săn ảnh ôm máy quay phim, nếu không phải là có bảo vệ ngăn trở sợ là đã sớm xông vào phòng vẫn.

Rõ ràng đã phong tỏa tin tức, nhưng vẫn có cục diện như thế, không thể nghi ngờ là người có ý nhắm vào.

Giờ phút này Cận Từ Kỳ nhìn sang những phóng viên đang chen rộn, trong đầu chỉ có một cái tên ——

Kiều Niệm Chiêu.

Cô ta không ngừng muốn phá hủy hôn lễ, còn có Cận Từ Kỳ này, thậm chí còn cả Cận thị.

Nếu chính mình không chiếm được, như vậy thì ngọc đá cùng vỡ, cô ta mang cái ý nghĩ này sao?

Quả nhiên, khi người phụ nữ điên cuồng lên, sẽ là một quả bom hẹn giờ có lực sát thương cực lớn.

Tống Kỳ Diễn nhìn sang những phóng viên ở cửa thỉnh thoảng hướng vào trong dò xét, trông mắt đen híp lại sắc bén, quay qua nhìn đám cảnh sát kia đang không biết làm thế nào cho phải, "Xem ra chỉ có thể đi lối VIP rồi."

Nói xong, hắn lập tức kéo Cận Từ Kỳ xoay người, đi tới lối đi bình thường không sử dụng nhiều.

Ở cửa lối đi sớm đã có nhân viên đang đợi, nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đến đây, lập tức cung kính hành lễ, sau đó đi trước dẫn đường, "Thiếu gia, xe ngài cần đã dừng ở bãi đỗ xe VIP."

Lối đi VIP đi thông qua chính là một bãi đậu xe cỡ nhỏ thoát đi phong tỏa bên ngoài, đây cũng là chỗ thường dành ột số người có tiếng tăm khi đến lưu trú sử dụng, cổng vào bãi đỗ xe này cũng có bảo an chuyên môn phụ trách mở cửa đóng cửa.

Xe cảnh sát sớm được thông báo dừng ở nơi này.

"Cận tiểu thư, xin mời." Người phụ trách mở một cánh cửa sau xe cảnh sát.

Cận Từ Kỳ không thể không buông tay Tổng Kỳ Diễn ra, Tổng Kỳ Diễn đi lên phía trước nâng lấy đầu của cô lên, in làn môi mỏng của mình lên trán cô, "Tin tưởng anh, anh nguyện ở cùng em."

Anh nguyện ở cùng em.

Từ Kỳ nhếch khóe môi gật đầu, "Em tin tưởng."

Từ từ kéo xuống bàn tay hần đang ôm mặt mình, sau đó xoay người đi tới xe cảnh sát ngồi xuống.

Thẳng một đường đi tới, cũng không dám quay đầu lại, sợ mình ức chế không được mà đáy lòng kích động sợ hãi.

Xe cảnh sát chậm rãi khởi động, sau đó tăng tốc độ, bắt đầu đi tới lối ra, Cận Từ Kỳ rốt cục không nhìn được quay đầu nhìn lại, xuyên thấu qua cửa sổ phía sau xe, thì nhìn thấy bóng dáng anh tuần lãnh ngạo kia vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Dường như chỉ cần nhìn thấy hắn, cho dù tương đương với ngày tận thế ập xuống thì thế giới của cô cũng không kết thúc.

Từng ở trong ven đường hoặc trên TV thấy qua xe cảnh sát tải người, một ngày kia cô tự mình ngồi vào cũng là một loại cảm thụ khác.

Xe cảnh sát sử dụng đến cổng chính Thịnh Thế Hào Đình, đưa tới sự truy đuổi của phóng viên, nhưng cuối cùng cũng tránh thoát những ống kính đáng sợ kia.

Cận Từ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, dựa ở trên ghế sau, xoay quanh mãi trong đầu không dừng lại xem ra là chuyện tò báo.

Liên nghĩ tới ngày đó Kiều Niệm Chiêu trước khi chuyển ra Cận gia như mất chứng tâm thần mà gây ồn ào, lại nghĩ tới trong bệnh viện Kiều Niệm Chiêu luôn miệng nói là cô nợ cô ta, lại nghĩ tới những năm qua cha đối với Kiều Niệm Chiêu dung túng cùng áy náy...

Đủ các loại dấu vết, thế nhưng lại liên quan đến án giết người vào mười năm trước sao?

"Cái đó. Có phải tôi hoa mắt hay không?" Cảnh viên ngồi ở bên cạnh đột nhiên tự lẩm bầm

Cận Từ Kỳ mở mắt ra, xuất phát từ hiếu kỳ mà quét mắt nhìn anh ta một cái, lại bị chiếc xe có rèm che ngoài cửa xe chạy nhanh song song với xe cảnh sát thu hút tầm mắt, xe cảnh sát dừng lại ở ngã tư đường, bên cạnh xe kia cũng theo đó chậm lại.

Đồng tử trong đôi mắt đẹp đang trừng lớn co rút lại, Cận Từ Kỳ không khỏi đến gần sát cửa sổ xe, muốn nhìn rõ người đàn ông trên ghế lái ở xe bên kia, cô không có nhìn lầm, thật sự là Tổng Kỳ Diễn!

"Anh ấy." Tại sao lại ở chỗ này?

Lại phát hiện mình thế nhưng không phát ra được thanh âm nào, tất cả lời nói giống như là bị nghẹn ở trong cổ họng.

Xe cảnh sát lần nữa xuất phát, qua đến khúc cua thì rẽ đi, vì vậy đột nhiên tạo nên một khoảng cách lớn với chiếc xe bên cạnh.

Không khỏi mà có chút lúng túng, cô quay đầu lại muốn đi tìm chiếc xe có rèm che kia, lại nhìn thấy xe của Tổng Kỳ Diễn vượt qua mấy chiếc xe khác đuổi theo, theo sát sát sao ở phía sau xe cảnh sát.

Ánh mắt Cận Từ Kỳ trở nên, sững sờ nhìn sang, hồi lâu sau mới quay người lại.

Tựa vào chỗ ngồi, cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, không nhìn được, không một tiếng động mà nỉ non: "Ngu ngốc!"

Đáy lòng lại dâng lên chua xót lẫn ngọt ngào.

.

So với đại sảnh đồn cảnh sát luôn sáng ngời thì trái ngược lại bên trong phòng thẩm vấn luôn tràn ngập không khí quý dị căng thẳng.

Cận Từ Kỳ ngồi ở bên trong, hai gã cảnh sát thì ngồi ở phía đối diện cô, mặt không biến sắc mà quan sát cô.

Sau một hồi im lặng, một người cảnh sát nổi tiếng coi như bạn bè mà cười cười, "Cận tiểu thư có thể gọi tôi cảnh quan Lưu, hôm nay cô có thể phối hợp tới nơi này tôi rất cảm ơn, kế tiếp chúng ta liền tiến vào vấn đề chính đi."

Cận Từ Kỳ gật đầu, khi nhớ tới Tổng Kỳ Diễn chờ ở phía ngoài thủ còi lòng lập tức bình tĩnh trở lại.

"Cận tiểu thư, người phụ nữ trong tấm hình này cô hẳn là biết chứ?"

Cảnh quan Lưu thả tấm hình lên trên bàn trước mặt Cận Từ Kỳ chính là Kiều Hân Hủy hình, Cận Từ Kỳ không phủ nhận, "Bà ấy là mẹ ruột của cô gái cha mẹ tôi nhận nuôi, cũng là bạn học thời đại học của cha mẹ tôi."

"Trong một đêm mười năm trước Kiều Hân Hủy ở trong ngõ hẻm gần khu Tương Dương ngộ sát người, chúng tôi điều tra tài liệu phát hiện ghi chép nhập cảnh ngày hôm đó là Cận tiểu thư từ Luân Đôn trở về, sân bay cũng vừa đúng dịp ở trong khu vực gần Tương Dương."

"Chuyện mười năm trước tôi đã nhớ không rõ lắm," Ánh mắt Cận Từ Kỳ thần nhiên mà nhìn cảnh quan Lưu đang quan sát mình, "Huống chi, tôi xuất hiện ở bên kia cũng không đại biểu chuyện này và tôi có liên quan."

"Chúng tôi trước đó đã lật xem hồ sơ của vụ án mạng, phát hiện người chết là côn đồ trong thành phố này, thường xuyên cầm tiền rồi làm chút chuyện

thay người khác tiêu trừ tai họa, căn cứ ghi chép năm đó, trước một đêm hán gặp chuyện không may đã cầm một số tiền đáng kể về nhà."

Cảnh quan Lưu dừng lại mấy giây, các ngón tay đan vào nhau rồi gõ lên mặt bàn: "Mà mấy tên còn đồ khác cùng hán cầm tiền, căn cứ khẩu cung năm đó chúng tôi tìm được từ bọn họ, bọn họ cũng nhất trí chỉ rõ con gái của thư ký thành ủy này trước đó giao cho họ, nói là cô ta xuất ra tiền, muốn bọn họ dạy dỗ một cô gái giành bạn trai của cô ta."

Lời của ông ta nói ra thật chậm, cũng rất có thâm ý, ánh mắt cũng sắc bén mà nhìn cô chăm chăm, tựa như muốn xem thấu cảm xúc được giấu dưới lớp mặt nạ bình tĩnh của cô.

"Về sau khi án giết người phát sinh, những tên còn đồ này được thư ký thành ủy ột khoản phí ém miệng che giấu chân tướng chuyện con gái của mình sai khiến hại người, lúc ấy vị thư ký thành ủy kia vẫn chưa rơi đài, bị xử rất nặng, nếu không đặt vào hiện tại, có lẽ căn bản không cần phải ngồi tù, hoặc giả cũng chỉ ba bốn năm lại đi ra."

Cận Từ Kỳ lại luôn luôn suy tư câu nói kia "Một cô gái giành bạn trai cô ta", trong lòng giăng đầy nghi ngờ, mơ hồ có suy đoán nào đó, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kỳ sơ hở.

Cô bưng cốc nước lên uống một hớp, giọng nói cũng là rất lạnh nhạt: "Tôi không biết chuyện này có quan hệ gì với tôi? Chẳng lẽ là bởi vì đêm đó tôi xuất hiện ở trong khu vực gần Trương Dương thì bị tình nghi sao?"

Cảnh quan Lưu trầm ngâm mà nhìn cô, một vị cảnh sát khác bên cạnh đã cầm một tấm hình đưa tới trước mặt cô: "Anh ta, Cận tiểu thư cũng không xa lạ chứ?"

Cận Từ Kỳ cúi đầu nhìn, đập vào mắt chính là hình của Tần Viễn, so với sự thành thực chừng chạc hiện nay, trong hình hán có vẻ còn trẻ ngây ngô, nhìn qua bộ dạng bất quá cũng chỉ hai mươi một hai mươi hai tuổi.

Cô gật đầu giải thích: "Anh ta là bạn học của chồng tôi, trước đó chúng tôi mới vừa gặp qua vài lần."

Cảnh quan Lưu nghe lời nói thế, cũng cau chặt chân mày, ánh mắt nhìn sang Cận Từ Kỳ càng thêm ý vị không rõ, và cùng cảnh sát bên cạnh liếc mắt nhìn lẫn nhau, dường như khó có thể tin đáp án cô đưa ra.

Một vị cảnh sát khác nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó từ trong túi cầm lên mấy tấm hình, mang theo khẩu khí chất vấn mà đưa hình cho Cận Từ Kỳ: "Vậy những tấm hình này Cận tiểu thư giải thích thế nào?"

Lưng của Cận Từ Kỳ có chút cứng ngắc, khi cô nhìn thấy đôi nam nữ trong tấm hình, sự lạnh nhạt và tỉnh táo trên mặt trong phút chốc có khuynh hướng vỡ ra, trong đầu ầm một tiếng thành một mớ hỗn độn.

Cô gái cùng Tần Viễn đứng chung một chỗ, hoặc thân mật mà dắt tay, hoặc ôm nhau, không phải là mình thì là ai? !

Trong cảnh tuyết rơi ở sườn núi, cô và Tần Viễn ôm nhau ở chung một chỗ, Tần Viễn mang trên mặt nụ cười mừng rỡ, trên mặt có chút ngượng ngùng đỏ ửng, mà phía sau nơi họ đứng, chính là khu biệt thự Cận gia.

Cảnh tượng cùng chỗ đã thấy trong mộng giống nhau như đúc.

Cận Từ Kỳ nhìn chăm chăm chính mình trong hình ——

Đôi hàng mi sụp xuống, khóe môi thoáng hiện lên một chút ý cười hiểu rõ. . . .

Hết thấy mọi thứ đã làm cho hô hấp của cô dừng lại, tim cũng theo đó mà đập chậm nửa nhịp.

Nửa đêm tĩnh mịch, người đàn ông thường thường làm cho cô đau lòng.

Thế nào lại là Tần Viễn?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Lần Này Anh Sẽ Bảo Vệ Được Em!

Editor: Tâm Thường Lạc

Lời của cảnh sát vừa nói ra tựa như một quả bom, trong phút chốc oanh tạc cả hội trường hôn lễ.

Cận Từ Kỳ nhìn về phía một đám cảnh sát mang về mặt trang nghiêm, đang giờ giây chứng nhận có con dâu cảnh sát, cảnh phục và trang bị chính quy, không khỏi đang nhắc nhở cô đây không phải là một trò đùa dai.

Án giết người mười năm trước, mười năm trước.

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh tờ báo cũ kỹ ố vàng.

Ngày hôm qua của mười năm trước, Kiều Hân Hủy đêm khuya giết làm một người đàn ông.

Hiện tại cảnh sát nói, chuyện kia cùng cô có liên quan.

Cận Từ Kỳ không khỏi giữ chặt tay Tống Kỳ Diễn, khớp xương căng cứng đến phát đau, đến tột cùng cô đã quên cái gì?

Khách mời trong bữa tiệc, đã sớm trong tình cảnh hỗn loạn, không thể khống chế được mà xôn xao lộn xộn ——

"Tiểu thư Cận gia giết người sao?"

"Kia, làm sao có thể, ngày vui lớn đây không phải là tìm xúi quẩy sao?"

"Cảnh sát cũng đến đây, cũng không biết lúc này tiểu thư Cận gia đắc tội với người nào."

Giữa đông đảo khách mời châu đầu ghé tai, sắc mặt Tô Ngưng Tuyết chợt biến, mắt tắt cả huyết sắc, vô cùng tái nhợt, hai tay xoắn dây túi xách có chút luống cuống khê run.

Muốn đứng lên lại bị Cận Chiêu Đông ở bên cạnh kéo lại, lắc đầu ý bảo bà không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tống Chi Nhậm sau khi thấy cảnh sát đến sắc mặt liền khó coi, vậy mà cũng bị trận thế này làm cho không rõ chuyện gì, chỉ có thể mặc cho những khách mời càng ngày càng lên tiếng thảo luận rầm rộ, lại không có cách nào ra tay đến ngăn lại.

Mà bóng dáng thư ký của Cận Chiêu Đông đã nhanh chóng vội vã chạy vào, đến bên cạnh Cận Chiêu Đông, cúi người ghé vào lỗ tai ông nói nhỏ, không biết nói những gì, sắc mặt Cận Chiêu Đông lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó coi.

Tô Ngưng Tuyết lại thoát khỏi sự ngăn cản của Cận Chiêu Đông, đứng lên đi về phía trước mấy bước, nhìn những cảnh sát lù lù bất động lạnh lùng nói: "Đang không có chứng cứ mà đi lên phía trước tùy tiện bắt người như vậy, đây chính là thái độ làm việc của cảnh sát các người sao?"

Người đứng đầu nhóm cảnh sát kia lên tiếng: "Chúng tôi cũng chỉ là làm việc theo như quy định, kính xin các vị phối hợp."

Cận Từ Kỳ đứng ở nơi đó, cảm nhận những ánh mắt kinh ngạc mà nhiều chuyện, cô nhìn thấy trên mặt mẹ của mình toát ra sự hốt hoảng, mặc dù bà che giấu rất khéo, nhưng cô nhìn ra sự bất an trong đáy mắt bà.

Chẳng lẽ, vụ ngộ sát mười năm trước thật sự cùng cô không thoát được liên quan?

Cha mẹ cô lại che giấu cô chuyện gì?

Đây hết thảy mọi thứ, là ai ở sau lưng bày ra kịch động, ở trong ngày hôm nay vạch trần cái gì?

Trong tầm mắt của Cận Từ Kỳ đột nhiên có một bóng dáng màu xanh sọc vàng gọi vào.

Cô ta đứng ở bên hồ bơi trong sân cỏ, cách ăn mặc đúng như trong miệng quần gia tư nhân miêu tả, dưới mũ lưỡi trai là một bộ mắt kính to lớn, hầu như che mất đi một nửa gương mặt cô ta, dáng vẻ rất bàng quan thờ ơ.

Kiều Niệm Chiêu ——

Lại là cô ta!

Bàn tay Cận Từ Kỳ cầm bó hoa siết chặt, móng tay khảm vào lòng bàn tay mang đến một trận đau nhói.

Trên mu bàn tay chợt có một dòng ám áp đặt lên, Cận Từ Kỳ quay đầu thì nhìn thấy đôi con ngươi đen thẳm của Tống Kỳ Diễn, ánh mắt của hắn chẳng biết lúc nào đã nghiêm túc lại, vậy mà thời điểm đối mặt cô lại lộ ra nụ cười.

Hắn khẽ gần sát cô, một tay cầm tay của cô một tay ôm qua đầu vai của cô, mang tính chất bảo vệ mà nhét cô vào trong ngực, để ỉnh đối diện với những người cảnh sát "Được mời" đến đây, dáng điệu cường thế không chút nào nhường nhịn. "Các vị, hôm nay là ngày vui lớn của chúng tôi, cho dù là muốn mời người về điều tra có phải cũng nên chờ chúng tôi kết thúc buổi lễ hay không, không thể bởi vì tôi không phải là công dân Trung Quốc mà phân biệt đối xử chứ."

Tống Kỳ Diễn dừng một chút, ý cười trên gương mặt tuấn tú rất đủ thâm ý: "Không khéo, đại sứ quán Australia và tôi có chút giao tình, ông ta biết tôi hôm nay đám cưới còn cố ý đưa quà tặng đến."

Thần sắc của bọn cảnh sát ngẩn ra, hiển nhiên trước đó cũng đã biết rõ qua Tống gia và Cận gia địa vị danh vọng, nghe được Tống Kỳ Diễn ngầm có ý uy hiếp mà nói, cũng hai mặt nhìn nhau do dự.

Bên kia Tống Chi Nhậm dưới sự nâng đỡ của trợ lý đã đứng dậy, hắng giọng nói xen vào: "Tôi xưa nay luôn ủng hộ sự hợp tác giữa cảnh sát và nhân dân, nhưng mà xin các vị bán cho lão già cô hủ này một chút tình mọn, cho buổi lễ kết hôn được viên mãn mà vẽ lên dấu chấm tròn, sau đó con dâu tôi dĩ nhiên sẽ phối hợp với công việc điều tra của các vị."

"Này..." Người đứng đầu nhóm cảnh sát hiển nhiên có chút dao động, người nơi này bọn họ một người cũng đắc tội không được.

Tổng Chi Nhậm đã chống quải trượng đi tới, "Tôi sẽ gọi điện thoại cho Tôn cục trưởng của các vị, có hậu quả gì thì lão già ta đây sẽ chịu trách nhiệm, tuyệt đối không liên lụy các người."

Người ta đã ột bậc thang, nếu như không đi xuống, vậy thì thật là người không có mắt!

Trong lòng người đứng đầu nhóm cảnh sát mặc dù không cam lòng, nhưng trên mặt cũng chỉ có thể làm ra thỏa hiệp, mang theo một đám thuộc hạ đi sang một bên, chuẩn bị đến lúc buổi lễ kết thúc lập tức mang cô dâu đi.

Tiếng bàn tán của các khách mời cũng đã từ từ lắng xuống, rất nhanh trên sân cỏ đã yên lặng như tờ.

So với sự yên lặng trước đó khi cha xứ tuyên bố, giờ phút này sự yên lặng có vài phần tiêu điều quý dị nhiều hơn.

Tổng Chi Nhậm liếc nhìn Cận Từ Kỳ và Tổng Kỳ Diễn nắm tay nhau thật chặt, như có điều suy nghĩ lên tiếng thờ dài, rồi xen lẫn nhiều bất đắc dĩ, để cho trợ lý của ông lần nữa diu ông đi đến chỗ ngồi mà ngồi xuống.

Chung quy cũng đã là con dâu nhà họ Tống, dù thế nào cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ!

Ánh mắt Tống Kỳ Diễn vốn rét lạnh như băng nhưng khi quay sang nhìn Cận Từ Kỳ ở trong ngực thì như tiết trời ấm lại, hần đỡ thân thể của cô ngay ngắn lại, "Hiện tại không có ai quấy rầy, chúng ta tiếp tục buổi lễ đi."

Hai tay hần nắm xương vai gầy gò của cô, thật mạnh, giống như là muốn mượn điều này mang lại cho cô vô hạn khích lệ và sức mạnh.

Ánh mắt của hần ẩn chứa ánh sáng nhu hoà đầy tín nhiệm, chưa từng quanh co chần chừ qua một giây, bởi vì trong nháy mắt do dự, đủ để cho hần mất đi người phụ nữ bên người này, người mà hần gần như dùng tánh mạng để yêu.

Cận Từ Kỳ nhìn sang ánh mắt hần kiên định, cảm xúc tiêu cực bởi vì biến cố đột ngột này mà sinh ra, trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, không còn rối loạn nữa, không còn lúng túng nữa, không còn tức giận nữa.

Nếu như Tống Kỳ Diễn có thể thân nhiên mà đối diện với những nghi vấn như vậy, tại sao Cận Từ Kỳ phải lui bước chứ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tống Kỳ Diễn đang ti mi mà thay cô sửa sang lại lụa trắng trên đầu, hần cười từ từ nhìn sang cô, động tác cực kỳ nghiêm túc, giống như đang làm một đại sự rất quan trọng.

"Em không sao, anh yên tâm đi."

Cô cũng cười nhạt mà nhìn sang hần, nhìn khoe miệng hần cong lên, nhìn ý cười trong mắt hần lưu luyến không đổi.

"Nhưng mà. Em cũng sẽ sợ." Hần nắm chặt tay của cô, "Lần này anh sẽ bảo vệ được em."

—— em cũng sẽ sợ.

Dĩ nhiên biết sợ, sự sợ hãi đến những năm qua, cô đã sớm cho là mình đã không quan tâm.

Nhưng, được hần nói những lời như vậy, mới tỉnh ngộ, Cận Từ Kỳ cô vẫn là cô gái nhỏ biết sợ hãi khi gặp chuyện.

Lần này, cô không hề cưỡng bách mình cười nữa, gượng ép che giấu đi cảm xúc chân thật ở đáy lòng mình.

Tống Kỳ Diễn nhìn lớp mặt nạ kiên cường của cô dần dần lộ ra sự ngờ ngàng, ý cười ở khoe miệng càng đậm.

"Bắt đầu một khúc từ nơi này, hai người các con đã kết làm nhất thể, Thượng Đế đem con các kết hợp cùng một chỗ, bởi vậy đối với cuộc hôn nhân này nếu có người nào dị nghị, mời bây giờ nói ra hoặc là vĩnh viễn giữ im lặng."

Giọng nói của ông thông suốt cả hội trường, rõ ràng, trầm thấp, có chút khàn khàn, vắng vắng trong không khí yên tĩnh, ông nghiêng mặt nhìn quanh khách mời đang chuyên tâm dự lễ một vòng, lần nữa nhìn về phía Cận Từ Kỳ, "Chú rể không có ý kiến khác." Thăng thấn. Giọng nói nhảy lên tim. Thăng thấn, thăng thấn.

Đây là một loại cảm giác gì, có chút xa lạ cũng có chút quen thuộc.

Đầu óc của Cận Từ Kỳ khôi phục trống rỗng, trong con ngươi của cô phản chiếu gương mặt thâm tình chân thành tha thiết của hần, từ từ gạt đầu, lụa trắng mỏng bay bay, lộ ra khoe môi đỏ tươi của cô thoáng hiện một chút cười yếu ớt.

"Cô dâu không có ý kiến khác."

Cha xứ chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt họ, tiếp tục những bước xác nhận việc kết hôn mới vừa rồi còn vẫn chưa xong.

"Ta hiện tại tuyên bố, các con chính thức kết làm vợ chồng hợp pháp, chú rể, con bây giờ có thể hôn cô dâu."

Khách mời toàn hội trường không hện mà cùng đứng dậy vỗ tay, mọi người dường như cũng quên mất đi một khúc trước đó có một màn không vui.

"Cận Từ Kỳ." Tống Kỳ Diễn trầm thấp ni non vang lên trên đỉnh đầu.

Cận Từ Kỳ theo tiếng ngẩng mặt lên, thất lung lập tức bị một cánh tay dài ôm lấy, Tống Kỳ Diễn đột nhiên đi lên phía trước, một bàn tay chế trụ chiếc gáy của cô, cúi đầu dùng môi mình dán lên môi cô, ánh mắt của cô hơi trợn to, đối với nộ hôn này tiếp nhận quá vội vàng.

Bốn phía sân cỏ vang lên tiếng pháo hoa nổ rộ, trên bầu trời xanh thẫm lấp lánh vô số ánh sao, tựa như các ngôi sao đang rơi xuống.

Tiếng vỗ tay của khách mời càng sôi nổi, tiếng hoan hô liên tiếp, chúc mừng giờ khắc này đã đến.

Khóe mắt Cận Từ Kỳ có chút ướt át, ở giữa tiếng huyền ảo, chậm rãi nhắm mắt lại, vòng qua thân thể hần, hết sức chăm chú mà vùi đầu vào nụ hôn đầy tình cảm nồng nàn và quyến luyến này.

.....

Buổi lễ thuận lợi hạ màn ở giữa tiếng vỗ tay giòn giã.

Hết thấy đều tiến hành từng bước, cũng không bởi vì trước đó có chút chuyện xen ngang mà bị nhiễu loạn.

Bên hồ bơi đã sớm không còn bóng dáng của Kiều Niệm Chiêu, dường như mới vừa rời cái nhìn kia chẳng qua là ảo giác của cô.

Cận Từ Kỳ đi đến phòng cởi áo cưới ra, đổi lại một thân quần áo thường, sau cánh cửa đã sớm có cảnh sát đang đợi.

Đã không có lý do trì hoãn không đi nữa.

Từ trong phòng ra ngoài, lại thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Ngưng Tuyết đứng ở nơi đó, bên cạnh là Tô Ngưng Thu đang an ủi bà, cũng mang vẻ mặt ngưng trọng, Cận Chiêu Đồng đang một bên gọi điện thoại, chau mày thật chặt.

Cận Từ Kỳ đi tới, dưới sự giám thị của cảnh sát, kéo bàn tay hơi lạnh của Tô Ngưng Tuyết qua, "Con chỉ theo họ đi điều tra cũng không phải là bị bắt, mẹ người đừng lo lắng" rồi quay qua nhìn về phía Tô Ngưng Thu, "Dì nhỏ, mẹ con phiền đi chiều cổ một chút."

Tô Ngưng Thu gật đầu, cũng là khó nén mà mày mắt đều là vẻ lo lắng, "Từ Kỳ, bản thân con chú ý một chút, nếu như có chuyện gì thì gọi điện thoại về, ngàn vạn lần không được tự mình một thân một người chống đỡ."

Cận Từ Kỳ cười đáp lại, sau đó đối với cảnh sát viên một chút cũng không rời bên người nói: "Đồng chí cảnh sát, đi thôi."

Xoay người đi tới cửa thang máy, chợt cảm giác phía trước có người, ngừng đầu, thì thấy được Tống Kỳ Diễn.

Hắn đứng ở bên hành lang, dáng người cao ngất, giống như tháp Eiffel đứng lặng im.

Dường như vẫn luôn đang đợi cô.

Thấy cô sững sờ mà dừng bước chân lại, khóe miệng hần thoáng hiện một chút ý cười: "Anh đứng đây đến chân cũng đã mỏi."

Hắn lúc này không phải nên đi giúp Tống Chi Nhậm ứng phó với những khách mời còn chưa chịu tán đi sao?

Sau đó nghĩ mọi cách ngăn lại những lời không tốt truyền đi sao?

Dù sao ngày đó kết hôn, cô dâu bị cảnh sát mời đi uống trà không phải phần thưởng gì tốt đẹp.

Trước đó bên ngoài đêm hôn lễ hôm nay khen ngợi long trọng linh đình như thế nào, nay tin tức cô bị mời đi đến cục cảnh sát sẽ càng bị truyền thông bắt lấy mà loan truyền khắp bốn phía ngày một tảo tợn hơn.

Tống Kỳ Diễn lại không thấy cô kinh ngạc, quay sang cô đưa tay ra, "Anh đưa em qua đó."

"Tống tiên sinh. . . ." Người phụ trách nhím cảnh sát lộ vẻ khó xử, "Lúc này không phù hợp quy định, anh đừng gây khó khăn cho chúng tôi."

"Tôi không muốn làm khó dễ các người, trước kia các người làm thế nào dẫn người thì lần này cứ mang đi như thế."

Hắn vẫn đi tới trước mặt cô, dặt tay của cô bao trùm ở trong lòng bàn tay rộng lớn của hắn, "Chúng ta đi thôi."

Sau lưng một cảnh sát bước chân đi lên phía trước, lại bị người phụ trách giữ tay lên ngăn cản, nhìn sang Tống Kỳ Diễn: "Tống tiên sinh, đưa đến cửa coi như là thỏa hiệp lớn nhất của tôi, hi vọng anh đến lúc đó đừng làm khó nữa."

Trong lòng Cận Từ Kỳ có từng đợt cảm động, vì Tống Kỳ Diễn cố chấp, cũng vì hắn tình thâm.

Đón nhận lấy ánh mắt sâu đậm tình cảm của hắn, gật đầu thật mạnh, khóe miệng cũng giương lên một nụ cười phát ra từ nội tâm, "Được."

Ở cửa chính Thịnh Thế Hào Đình đã sớm có phóng viên chặn đầy khi nghe thấy tin mà đến, cầm micro, chỗ nào cũng có các tay săn ảnh ôm máy quay phim, nếu không phải là có bảo vệ ngăn trở sợ là đã sớm xông vào phòng vấn.

Rõ ràng đã phong tỏa tin tức, nhưng vẫn có cục diện như thế, không thể nghi ngờ là người cố ý nhúng vào.

Giờ phút này Cận Từ Kỳ nhìn sang những phóng viên đang chen rộn, trong đầu chỉ có một cái tên ——

Kiều Niệm Chiêu.

Cô ta không ngừng muốn phá hủy hôn lễ, còn có Cận Từ Kỳ này, thậm chí còn cả Cận thị.

Nếu chính mình không chiếm được, như vậy thì ngọc đá cùng vỡ, cô ta mang cái ý nghĩ này sao?

Quả nhiên, khi người phụ nữ điên cuồng lên, sẽ là một quả bom hẹn giờ có lực sát thương cực lớn.

Tổng Kỳ Diễn nhìn sang những phóng viên ở cửa thỉnh thoảng hướng vào trong dò xét, trông mắt đen híp lại sắc bén, quay qua nhìn đám cảnh sát kia đang không biết làm thế nào cho phải, "Xem ra chỉ có thể đi lối VIP rồi."

Nói xong, hắn lập tức kéo Cận Tử Kỳ xoay người, đi tới lối đi bình thường không sử dụng nhiều.

Ở cửa lối đi sớm đã có nhân viên đang đợi, nhìn thấy Tổng Kỳ Diễn đến đây, lập tức cung kính hành lễ, sau đó đi trước dẫn đường, "Thiếu gia, xe ngài cần đã dừng ở bãi đỗ xe VIP."

Lối đi VIP đi thông qua chính là một bãi đậu xe cỡ nhỏ thoát đi phong toả bên ngoài, đây cũng là chỗ thường dành ột số người có tiếng tăm khi đến lưu trú sử dụng, cổng vào bãi đỗ xe này cũng có bảo an chuyên môn phụ trách mở cửa đóng cửa.

Xe cảnh sát sớm được thông báo dừng ở nơi này.

"Cận tiểu thư, xin mời." Người phụ trách mở một cánh cửa sau xe cảnh sát.

Cận Tử Kỳ không thể không buông tay Tổng Kỳ Diễn ra, Tổng Kỳ Diễn đi lên phía trước nâng lấy đầu của cô lên, in làn môi mỏng của mình lên trán cô, "Tin tưởng anh, anh nguyện ở cùng em."

Anh nguyện ở cùng em.

Từ Kỳ nhếch khóe môi gật đầu, "Em tin tưởng."

Từ từ kéo xuống bàn tay hắn đang ôm mặt mình, sau đó xoay người đi tới xe cảnh sát ngồi xuống.

Thăng một đường đi tới, cũng không dám quay đầu lại, sợ mình ức chế không được mà đáy lòng kích động sợ hãi.

Xe cảnh sát chậm rãi khởi động, sau đó tăng tốc độ, bắt đầu đi tới lối ra, Cận Tử Kỳ rốt cục không nhịn được quay đầu nhìn lại, xuyên thấu qua cửa sổ phía sau xe, thì nhìn thấy bóng dáng anh tuần lãnh ngạo kia vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Dường như chỉ cần nhìn thấy hắn, cho dù tương đương với ngày tận thế ập xuống thì thế giới của cô cũng không kết thúc.

Từng ở trong ven đường hoặc trên TV thấy qua xe cảnh sát tải người, một ngày kia cô tự mình ngồi vào cũng là một loại cảm thụ khác.

Xe cảnh sát sử dụng chạy đến cổng chính Thịnh Thế Hào Đình, đưa tới sự truy đuổi của phóng viên, nhưng cuối cùng cũng tránh thoát những ống kính đáng sợ kia.

Cận Tử Kỳ thở phào nhẹ nhõm, dựa ở trên ghế sau, xoay quanh mãi trong đầu không dừng lại xem ra là chuyện tò báo.

Liên nghĩ tới ngày đó Kiều Niệm Chiêu trước khi chuyển ra Cận gia như mất chứng tâm thần mà gây ồn ào, lại nghĩ tới trong bệnh viện Kiều Niệm Chiêu luôn miệng nói là cô nợ cô ta, lại nghĩ tới những năm qua cha đối với Kiều Niệm Chiêu dung túng cùng áy náy...

Đủ các loại dấu vết, thế nhưng lại liên quan đến án giết người vào mười năm trước sao?

"Cái đó. Có phải tôi hoa mắt hay không?" Cảnh viên ngồi ở bên cạnh đột nhiên tự lẩm bầm.

Cận Tử Kỳ mở mắt ra, xuất phát từ hiếu kỳ mà quét mắt nhìn anh ta một cái, lại bị chiếc xe có rèm che ngoài cửa xe chạy nhanh song song với xe cảnh sát thu hút tầm mắt, xe cảnh sát dừng lại ở ngã tư đường, bên cạnh xe kia cũng theo đó chậm lại.

Đồng tử trong đôi mắt đẹp đang trũng lớn co rút lại, Cận Tử Kỳ không khỏi đến gần sát cửa sổ xe, muốn nhìn rõ người đàn ông trên ghế lái ở xe bên kia, cô không có nhìn lầm, thật sự là Tổng Kỳ Diễn!

"Anh ấy." Tại sao lại ở chỗ này?

Lại phát hiện mình thế nhưng không phát ra được thanh âm nào, tất cả lời nói giống như là bị nghẹn ở trong cổ họng.

Xe cảnh sát lần nữa xuất phát, qua đến khúc cua thì rẽ đi, vì vậy đột nhiên tạo nên một khoảng cách lớn với chiếc xe bên cạnh.

Không khỏi mà có chút lúng túng, cô quay đầu lại muốn đi tìm chiếc xe có rèm che kia, lại nhìn thấy xe của Tổng Kỳ Diễn vượt qua mấy chiếc xe khác đuổi theo, theo sát sát sao ở phía sau xe cảnh sát.

Ánh mắt Cận Tử Kỳ trở nên, sững sờ nhìn sang, hồi lâu sau mới quay người lại.

Tựa vào chỗ ngồi, cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, không nhìn được, không một tiếng động mà ní non: "Ngu ngốc!"

Đáy lòng lại dâng lên chua xót lẫn ngọt ngào.

.

So với đại sảnh đồn cảnh sát luôn sáng ngời thì trái ngược lại bên trong phòng thẩm vấn luôn tràn ngập không khí quý dị căng thẳng.

Cận Từ Kỳ ngồi ở bên trong, hai gã cảnh sát thì ngồi ở phía đối diện cô, mặt không biến sắc mà quan sát cô.

Sau một hồi im lặng, một người cảnh sát nổi tiếng coi như bạn bè mà cười cười, "Cận tiểu thư có thể gọi tôi cảnh quan Lưu, hôm nay cô có thể phối hợp tới nơi này tôi rất cảm ơn, kế tiếp chúng ta liền tiến vào vấn đề chính đi."

Cận Từ Kỳ gật đầu, khi nhớ tới Tống Kỳ Diễn chờ ở phía ngoài thù cội lòng lập tức bình tĩnh trở lại.

"Cận tiểu thư, người phụ nữ trong tấm hình này cô hẳn là biết chứ?"

Cảnh quan Lưu thả tấm hình lên trên bàn trước mặt Cận Từ Kỳ chính là Kiều Hân Hủy hình, Cận Từ Kỳ không phủ nhận, "Bà ấy là mẹ ruột của cô gái cha mẹ tôi nhận nuôi, cũng là bạn học thời đại học của cha mẹ tôi."

"Trong một đêm mười năm trước Kiều Hân Hủy ở trong ngõ hẻm gần khu Tương Dương ngộ sát người, chúng tôi điều tra tài liệu phát hiện ghi chép nhập cảnh ngày hôm đó là Cận tiểu thư từ Luân Đôn trở về, sân bay cũng vừa đứng dịp ở trong khu vực gần Tương Dương."

"Chuyện mười năm trước tôi đã nhớ không rõ lắm," Ánh mắt Cận Từ Kỳ thân nhiên mà nhìn cảnh quan Lưu đang quan sát mình, "Huống chi, tôi xuất hiện ở bên kia cũng không đại biểu chuyện này và tôi có liên quan."

"Chúng tôi trước đó đã lật xem hồ sơ của vụ án mạng, phát hiện người chết là côn đồ trong thành phố này, thường xuyên cầm tiền rồi làm chút chuyện thay người khác tiêu trừ tai họa, căn cứ ghi chép năm đó, trước một đêm hán gặp chuyện không may đã cầm một số tiền đáng kể về nhà."

Cảnh quan Lưu dừng lại mấy giây, các ngón tay đan vào nhau rồi gõ lên mặt bàn: "Mà mấy tên côn đồ khác cùng hán cầm tiền, căn cứ khẩu cung năm đó chúng tôi tìm được từ bọn họ, bọn họ cũng nhất trí chỉ rõ con gái của thư ký thành uỷ này trước đó giao cho họ, nói là cô ta xuất ra tiền, muốn bọn họ dạy dỗ một cô gái giành bạn trai của cô ta."

Lời của ông ta nói ra thật chậm, cũng rất có thâm ý, ánh mắt cũng sắc bén mà nhìn cô chằm chằm, tựa như muốn xem thấu cảm xúc được giấu dưới lớp mặt nạ bình tĩnh của cô.

"Về sau khi án giết người phát sinh, những tên côn đồ này được thư ký thành uỷ ột khoản phí ém miệng che giấu chân tướng chuyện con gái của mình sai khiến hại người, lúc ấy vị thư ký thành uỷ kia vẫn chưa rơi đài, bị xử rất nặng, nếu không đặt vào hiện tại, có lẽ căn bản không cần phải ngồi tù, hoặc giả cũng chỉ ba bốn năm lại đi ra."

Cận Từ Kỳ lại luôn luôn suy tư câu nói kia "Một cô gái giành bạn trai cô ta", trong lòng giăng đầy nghi ngờ, mơ hồ có suy đoán nào đó, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kỳ sơ hở.

Cô bưng cốc nước lên uống một hớp, giọng nói cũng là rất lạnh nhạt: "Tôi không biết chuyện này có quan hệ gì với tôi? Chẳng lẽ là bởi vì đêm đó tôi xuất hiện ở trong khu vực gần Tương Dương thì bị tình nghi sao?"

Cảnh quan Lưu trầm ngâm mà nhìn cô, một vị cảnh sát khác bên cạnh đã cầm một tấm hình đưa tới trước mặt cô: "Anh ta, Cận tiểu thư cũng không xa lạ chứ?"

Cận Từ Kỳ cúi đầu nhìn, đập vào mắt chính là hình của Tần Viễn, so với sự thành thực chừng chạc hiện nay, trong hình hán có vẻ còn trẻ ngây ngô, nhìn qua bộ dạng bất quá cũng chỉ hai mươi một hai mươi hai tuổi.

Cô gật đầu giải thích: "Anh ta là bạn học của chồng tôi, trước đó chúng tôi mới vừa gặp qua vài lần."

Cảnh quan Lưu nghe lời nói thế, cũng cau chặt chân mày, ánh mắt nhìn sang Cận Từ Kỳ càng thêm ý vị không rõ, và cùng cảnh sát bên cạnh liếc mắt nhìn lẫn nhau, dường như khó có thể tin đáp án cô đưa ra.

Một vị cảnh sát khác nhanh chóng ngắt đầu nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó từ trong túi cầm lên mấy tấm hình, mang theo khẩu khí chất vấn mà đưa hình cho Cận Từ Kỳ: "Vậy những tấm hình này Cận tiểu thư giải thích thế nào?"

Lưng của Cận Từ Kỳ có chút cứng ngắc, khi cô nhìn thấy đôi nam nữ trong tấm hình, sự lạnh nhạt và tỉnh táo trên mặt trong phút chốc có khuynh hướng vỡ ra, trong đầu ầm một tiếng thành một mớ hỗn độn.

Cô gái cùng Tần Viễn đứng chung một chỗ, hoặc thân mật mà dặt tay, hoặc ôm nhau, không phải là mình thì là ai? !

Trong cảnh tuyết rơi ở sườn núi, cô và Tần Viễn ôm nhau ở chung một chỗ, Tần Viễn mang trên mặt nụ cười mừng rỡ, trên mặt có chút ngượng ngùng đỏ ửng, mà phía sau nơi họ đứng, chính là khu biệt thự Cận gia.

Cảnh tượng cùng chỗ đã thấy trong mộng giống nhau như đúc.

Cận Từ Kỳ nhìn chằm chằm chính mình trong hình ——

Đôi hàng mi sụp xuống, khóe môi thoáng hiện lên một chút ý cười hiểu rõ. . . .

Hết thảy mọi thứ đã làm cho hô hấp của cô dừng lại, tim cũng theo đó mà đập chậm nửa nhịp.

Nửa đêm tĩnh mịch, người đàn ông thường thường làm cho cô đau lòng.

Thế nào lại là Tần Viễn?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giá Ngàn Vàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

